

Giới thiệu **Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi**

Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi của tác giả Thanh Canh Điều là câu chuyện về oan gia giữa hai người bạn họ từ khi gặp nhau và chung sống với nhau...

Họ gặp nhau trong hoàn cảnh khá nguy hiểm, chính nàng đã ra tay cứu giúp hắn nhưng tất cả trong mắt hắn nàng chỉ là một gian tế. Hắn cưới nàng về nhưng lại lấy oán trả ơn, hằng đêm chuyên sủng làm cho mồ nữ từng hai mắt mà tức giận khiến nàng không yên...

Không thể sống ở cái hoàn cảnh như thế này, nàng quyết định buông bỏ tất cả và chạy trốn!!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cứu vị nhân huynh (1)

Tô Mặc Nhi là bị một trận mưa tưới tỉnh.

Hai tròng mắt mông lung, bàn tay nhỏ bé theo bản năng hướng bên cạnh đỡ đi, cũng không ngờ vô huyệt một cái, trực tiếp từ ba thước trên cây cao ngã xuống.

Cảm thấy lập tức cả kinh, tinh thần thanh tỉnh vài phần, khó khăn điều chỉnh lại tư thế, liền trực tiếp rớt xuống mặt đất. Hoàn hảo, cuối cùng không có bị thương nặng.

Nếu không nàng liền thật sự phải chết ở chỗ này rồi.

Chỉ là bây giờ nàng, cũng tương đối chật vật.

Tóc tơ trước trán dán thật chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có vẻ tái nhợt, một đôi mắt đẹp như mang theo hơi nước, hiện ra khói sương mù, cánh môi nhưng mang theo sắc đỏ, sa y vốn là trắng thuần, lúc này toàn bộ cũng lay dính nước bùn.

Cả người thoát nhìn, tựa như hồn oán quỷ Diêm la điện sách.

Lúc này oán quỷ này, còn quỳ rạp trên mặt đất.

Mặc dù không chế được tư thế, không đến mức xảy ra nội thương gì, nhưng dù sao nàng cũng từ địa phương ba thước té xuống, trình độ thảm thiết cũng có thể nghĩ tới.

Tô Mặc Nhi đứng thật lâu, mới dị thường thông thả đứng lên.

Tìm một gốc cây cành lá tương đối sum xuê gần đó, tạm thời tránh né trận mưa này.

Nàng đi tới bên trong nơi này đã hai ngày rồi, lại thủy chung tìm không ra đường đi trong một mảnh rừng cây tràn đầy sương mù này, nàng đã chưa từng thấy mặt trời, càng không thể nhìn thấy người khác rồi.

Nơi này giống như là hàng năm tràn đầy sương mù, cây cối có cành lá có thể dài ra như loại này thật sự là ít lại càng ít.

Duy nhất may mắn chính là, sương mù nơi này không có độc.

Hơn nữa cách địa phương nàng nghỉ ngơi đó không xa, có một cái đầm nhỏ. Cho nên việc không có bất kỳ thức ăn để đầy bụng, nhưng thân thể nàng vẫn còn chút khí lực.

Một lát sau, rốt cục mưa to cũng có dấu hiệu ngừng nghỉ.

Tô Mặc Nhi cũng không hề tránh né, trực tiếp đi về hướng đầm nhỏ kia, cũng làm cho nước mưa thuận tiện cọ rửa bẩn ô trên người nàng.

Lấy nước uống, nàng liền một khắc cũng không dừng lại, hướng về chỗ rừng sâu đi đến.

Phải rời khỏi địa phương quỷ quái này, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Mỗi một khoảng cách đi, nàng liền ở trên một thân cây dùng tảng đá mà khắc ký hiệu lên.

Nhưng dần dần, nàng phát hiện, mặc kệ nàng quần như thế nào, cuối cùng vẫn còn trở lại nơi đầm nhỏ này.

Tình huống như thế, nàng chưa bao giờ gặp.

Một ngày trước nàng còn ở trong rừng cây, mới tới nơi đầm nhỏ này, vốn tưởng rằng nghỉ ngơi một chút, tiếp theo liền tìm ra đường đi, hiện giờ ở cái tình huống này như thế nào?

Tô Mặc Nhi lại đi về phía trước một chút, sau lại tìm kiếm ở xung quanh cây cối ký hiệu mà lúc trước nàng lưu lại.

Lại quý dĩ, một chỗ ký hiệu đều không tìm ra được.

Chẳng lẽ đó cũng không phải chỗ tiểu đầm lúc trước nàng uống nước?

Dọc bờ đầm còn lưu lại một mảnh vải vụn trên váy áo, đó là nàng vừa mới kéo xuống lau mặt, tiện tay ném xuống đó!

Tô Mặc Nhi vẫn trấn an lòng mình, trong đầu nghĩ tới vô thần luận* nàng học từ tiểu học...

[*Vô thần luận: chủ nghĩa vô thần, muốn tìm hiểu rõ ràng, xin tra gg ca ca]

Sau đó, lần nữa thử dò xét cầm lấy tảng đá bén nhọn trong tay, hướng lên trên cành cây một cây vạch tới, giống như ký hiệu lúc trước nàng lưu lại.

Nàng nhìn chăm chăm ký hiệu kia, một hồi lâu cũng không thấy ký hiệu biến mất, liền ngay cả độ sâu một chút cũng chưa từng giảm nhạt.

Rốt cục, Tô Mặc Nhi khẽ thở phào nhẹ nhõm, vẫn chưa từ bỏ ý định như cũ hướng về ở bên trong chỗ sâu lần nữa đi.

Mà sau lúc nàng xoay người rời đi, ký hiệu mới nàng dùng hết sức lưu lại, trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, thân cây trong khoảng cách khôi phục thành trạng thái như cũ.

Tô Mặc Nhi vẫn tựa như trước, vừa đi vừa làm ký hiệu.

Mà những thứ ký hiệu kia, cũng sẽ nháy mắt biến mất sau khi nàng xoay người.

Lần này thời gian đi so với mấy lần trước dài hơn một chút, cũng không có quay trở lại chỗ tiểu đầm đó, Tô Mặc Nhi trong lòng hy vọng sâu hơn.

Chỉ là, lại đi về trước vài bước, đột nhiên Tô Mặc Nhi bị một vật nặng từ trên trời giáng xuống trực tiếp vừa vịn đập vào người.

"..."

Vật nặng ở trên lưng nàng giật giật, Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì cảm nhận được một cổ dòng nước ấm đang từ từ thấm ướt phía sau lưng của nàng.

Vật nặng này, sơ lược là một người

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cứu một vị nhân huynh (2)

Tô Mặc Nhi nghĩ, nàng từ trên cây té xuống một lần, lại bị một con vật khổng lồ đập xuống vừa vịn như vậy, lúc này còn có thể thanh tỉnh đối mặt với hết thảy, không thể không nói đó là một kỳ tích.

Chỉ là, bây giờ vị nhân huynh này còn đang nằm ở trên lưng nàng, đến cùng là đi tới bên trong nơi này như thế nào?!

Trước nàng đi vòng vo trong rừng hai ngày, liền là một vật sống cũng chưa thấy qua!

U buồn nhìn lên trời vô ích nửa ngày, Tô Mặc Nhi thở dài, nhận mệnh mang theo vị nhân huynh từ dưới thân bò lên.

Bầu trời vẫn mờ mịt như cũ, trong rừng rậm sương mù phiêu tán, thập phần quý bí u lãnh.

Quần áo ẩm ướt dính ở trên người, nàng không tự chủ được mà rung mình một cái.

Trái lại vị nhân huynh kia, quần áo của hắn dính đầy bùn đất nâu đen, đã sớm nhìn không ra màu sắc vốn là, sắc tóc đen dài xõa ra mất trật tự, so với nàng còn muốn chật vật hơn nhiều.

Xem ra hắn bị thương không nhẹ, nàng vừa mới làm động tác lớn như vậy, hắn cũng không có một chút phản ứng, ngoại trừ sau khi vừa mới đập xuống, chỉ động một tý như vậy, liền liên tục rơi vào loại trạng thái thi thể nằm.

Nàng mới vừa đến nơi đây, đối với hết thảy đều chưa quen thuộc, có lẽ người sau sẽ biết như thế nào để ra ngoài.

Nàng đi tới, dè dặt đem thân thể của hắn lật qua.

Chỉ là nháy mắt tiếp theo, Tô Mặc Nhi kinh hãi!

Y phục trước thân người kia đều bị máu tươi nhuộm đỏ! Hơn nữa trên người hắn, tất cả đều là miệng vết thương lớn nhỏ, đếm đều không đếm hết!

Có chút giống như vết cắt do vũ khí sắc bén, miệng vết thương rất bằng phẳng, còn có một chút, giống như bình thường bị roi quật qua, miệng vết thương xé rách!

Chẳng lẽ này Mê Vụ Lâm này cũng không bình tĩnh như nàng nhìn thấy như vậy sao!

Cong ngón tay lên, Tô Mặc Nhi thăm dò hơi thở của hắn, nhẹ nhàng liên tục, rất yếu ớt.

Nàng cũng không dám trì hoãn nữa, trực tiếp kết trụ nhân trung của hắn.

Rốt cục! Qua non nửa một lát, vị nhân huynh này ho hai tiếng, mở mắt.

Tô Mặc Nhi vui mừng trong bụng, chính còn muốn hỏi.

Nhân huynh lại trước nàng một bước, mở miệng nói đứt quãng, "Đọc theo lá dài qua cây thụ... Khụ, liên tục... Đi về phía trước..."

Tô Mặc Nhi ngẩng đầu hướng bốn phía nhìn nhìn, mỗi phương hướng đều có lá dài qua cây thụ, nhưng cần phải đi hướng về phương hướng nào?

Nhìn thấy hai tròng mắt hắn càng ngày càng có sương mù, Tô Mặc Nhi vội vàng hỏi, "Vậy bây giờ cần phải đi hướng về phương hướng nào?"

"Bên kia..." Nhân huynh tay dùng sức nâng lên, hướng về phương hướng nàng vừa mới đi tới chỉ chỉ.

Tô Mặc Nhi rồi, đồng thời cũng có chút may mắn.

Nếu không gặp phải hắn, khả năng nàng còn phải đi rất nhiều đường quanh co, có lẽ vốn là đi ra không được cũng chưa biết chừng.

Nhân huynh sơ lược cũng thấy rõ tình thế hiện nay, lần đầu tiên trong đời mở miệng cầu người, "Dẫn ta đi ra ngoài... Ngươi nghĩ... Muốn cái gì, ta đều thỏa mãn ngươi..."

"..." Tô Mặc Nhi bĩu môi, có chút khó chịu, lần đầu tiên gặp cái loại cầu người này còn cầu xin ngông cuồng tự đại!

Nếu không phải là xem trên mặt mũi hắn chỉ đường cho nàng, nàng mới mặc kệ hắn.

Tô Mặc Nhi đem hắn từ trên mặt đất đỡ dậy, mang lấy hắn từ từ đi vài bước, cũng không ngờ dưới chân lão đảo một cái, hai người thiếu chút nữa ngã ra.

Nàng chỉ có thể một lần nữa đặt hắn đến trên đất, nghĩ biện pháp khác dẫn hắn cùng rời đi.

Hắn bị thương quá nghiêm trọng, ngay thời điểm đứng lên, thể trọng toàn thân đều đặt ở trên người nàng. Nếu là chỉ dựa vào nàng gắng gượng mà chống đi về phía trước, chỉ sợ ngay cả nàng cũng sẽ mất sức ngã xuống.

Tô Mặc Nhi đặt hắn ở dưới một cái cây, làm cho hắn dựa vào thân cây, không đến mức đề đến miệng vết thương, nàng liền bắt đầu gần đó mà tìm một chút công cụ có thể sử dụng được.

Mà ở sau khi nàng xoay người, nam tử đang ngồi dưới tàng cây, vốn là sương mù ngập trong mắt chỉ nháy mắt lại biến thành tỉnh mạch, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn không ngừng bận rộn, dần dần lộ ra chút nghi hoặc.

Nàng thế nhưng không nhận ra hắn, là thật, còn là... Có ý làm bộ như không biết?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vị nhân huynh rất nổi tiếng (1)

Tô Mặc Nhi kéo người nào đó theo Mê Vụ Lâm đi ra, cũng là lúc mặt trời ngã về tây.

Chân trời một mảnh ráng đỏ rực, lại xinh đẹp mạnh mẽ.

Đi tới bên trong nơi này ba ngày, nắng rất cực thấy được màu sắc bên ngoài ngoại trừ màu xám tro.

Quay đầu lại nhìn rừng cây phía sau, sương mù mật mờ một phương trời. Bất quá chỉ vén vén khoảng vài bước, giống như thay đổi thành một vùng thiên địa.

Vị nhân huynh kia hiện tại đang nằm ở bè gỗ sau lưng nàng, đã lần nữa ngất đi, tình huống thoát nhìn có chút không tốt lắm.

Bè gỗ là dùng dây leo cùng nhánh cây tạm thời chống đỡ, sống đến bây giờ cũng là đủ liều mạng.

Tô Mặc Nhi tới tầm thờ dài, hiện tại ra khỏi Mê Vụ Lâm, sẽ phải tìm vị trí, để cho hai người bọn họ có thể vượt qua đêm nay.

Cũng nhờ vào vận khí nàng trời sinh không kém may mắn, lúc kéo hần về phía trước cũng chưa xa lắm, liền nhìn thấy một tòa chùa miếu.

Chỉ là đợi nàng đi đến gần, mới nhìn rõ, tòa chùa miếu này đã sớm hoang phế. Hiện thời có thể có cái địa phương an thân, cũng xem như không tệ.

Tô Mặc Nhi đem bè gỗ dùng sức đẩy đi vào, làm người trên bè gỗ cảm giác rung động, kêu hừ hừ.

Tô Mặc Nhi bắt đầu đi lại lần nữa thay hần xê dịch thân thể, làm cho hần thoải mái một chút.

Vì hiện nay, chính là thừa dịp trời chưa tối nàng nên đi tìm chút thức ăn cùng dược liệu.

Nếu không vị nhân huynh này chỉ sợ cũng thật sự từ trạng thái thi thể nằm biến thành chính thi thể thật rồi.

Nơi này sơ lược chính là mùa hè, nắng từ trong Mê Vụ Lâm đi ra, liền cảm thấy từng đợt khí nóng đập vào mặt.

Hiện tại mặc dù ngày đã về tối, nhưng là cách trời tối còn còn một đoạn thời gian.

Chỉ là, Tô Mặc Nhi có chút bồn thần nhìn bộ dạng chật vật hần cùng nàng, nhử đầu.

Nàng hiện tại nhưng là trên người không có đồng nào nha! Mà cái kia cái... Có lẽ, trên người hần sẽ có bảo bối đáng giá đi?

Tô Mặc Nhi không ôm bất cứ hy vọng nào đi tới, đưa tay hướng tới trên người của hần tìm kiếm...

Trước ngực? Không có...

Ổng tay áo? Không có...

Bên hông? Sơ lược cũng sẽ không... Ách, bên hông hần thật đúng có treo ngọc bội màu xanh biếc! !

Tô Mặc Nhi hai tròng mắt sáng ngời, lập tức đem ngọc bội xách đến trước mắt tra xét tinh tế một phen. Tỉ lệ ngọc bội kia, còn có hoa văn trên mặt, không phải là một phẩm phẩm!

Nàng có chút quái. Bảo bối như vậy, phỏng đoán không phải là cái tín vật định tình gì thì chính là đồ gia truyền, nàng đến cùng có muốn đi hay không đi cầm đồ đổi được tới cứu mạng hần?

Hần nếu đã có thể có thứ quý trọng như vậy, kia, cần phải xem như thổ hào* đi?

[*Thổ hào: Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn]

Nàng hiện tại là vì cứu mạng của hần mới bán thứ này, vậy sau này lại chuộc đồ hần đến cũng không phải là không thể nào a?

Tô Mặc Nhi xem lại trên người hần mặc dù nghiền nát, nhưng chất liệu áo ngoài là tầm ti, trong nội tâm lại kiên định ý nghĩ này.

Nàng tìm chút ít cỏ khô, thoang che dấu thân thể của hần, không đến mức làm cho người qua đường phát hiện, sau đó, liền rời đi ngôi miếu đổ nát.

Trong trí nhớ, địa phương chỗ ngôi miếu đổ nát này, hần là ranh giới giáp ranh với đế đô. Mà đế đô, cần phải hướng đi về phía tây bắc.

Nhưng cái ký ức này, vốn không phải là của nàng.

Nàng bất quá là xuyên không mà đến, sống nhờ trên cổ thân thể này mà thôi. Chỉ là làm cho nàng có chút không giải thích được chính là, nàng thể nhưng cũng đồng thời có được tất cả ký ức của nguyên chủ!

Nàng một mình đi tới nơi dị thể này, mở mắt ra chính là một mảnh rừng cây sương mù mịt mờ u ám, nói không khiếp đảm là không thể nào. Thân thể này là ký ức của nguyên chủ, cho nàng bao nhiêu dũng khí đi ra, nàng rất cảm tạ “nàng”.

Tô Mặc Nhi ngẩng đầu nhìn mây đỏ phía chân trời, khóe môi khơi gợi lên thoáng một độ cong hơi gấp độ. Dựa vào những thứ ký ức kia, mà hướng về để đi đến.

Cổ thân thể này là có người nhá, chỉ là hiện tại, nàng vẫn không thể trở về.

Chỉ vì, tòa phủ tướng quân này, là chính chủ qua mười bảy năm trong lao tù.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: nhân huynh rất nổi tiếng (2)

Thời điểm Tô Mặc Nhi đặt hảo vật sở hữu mới mua trở lại ngôi miếu đồ nát, sắc trời mới vừa vãn tối xuống.

Nàng nhặt được chút ít củi khô, dùng hộp quẹt nhen nhóm.

Chính là lúc mau mau đến xem vị nhân huynh kia có bình yên hay không, cũng không ngờ, nhất mắt nhìn đi, chỉ còn lại đồng cỏ khô mất trật tự phủ kín lên bè gỗ, mà người vốn là nằm trên đó thể nhưng, lại không thấy! !

Tô Mặc Nhi đồng tử co rút lại, trong nháy mắt lòng trầm xuống, ba chân bốn cẳng đã phóng đến địa phương bè gỗ.

Ngon lửa vừa mới đẩy lên theo sát khí mãnh lay động một cái, trong ngôi miếu đồ nát là một trận mờ tối.

Đội ngon lửa tỉnh chỉ hạ lai, một cây chùy thủ băng lãnh cũng đã lặng lẽ áp sát trên cổ Tô Mặc Nhi.

Nhờ ánh lửa, Tô Mặc Nhi khẽ nghiêng đầu, nhìn đến hình bóng chiếu đến trên mặt đất.

Người nọ sau lưng giống như là đứng không vững, thân thể lung lay một tý, dao găm lại lại gần sát nàng một phần, trên cổ đột nhiên truyền đến một trận đâm nhói, sợ là làn da đã bị cắt vỡ rồi.

Người nọ mở miệng, tiếng nói khàn khàn lúc này lại lộ ra một chút âm lãnh, "Đồ đều đã tới tay... Ngươi tới hoàn trả làm cái gì? !"

Tô Mặc Nhi mê man trong chớp mắt, lập tức liền nghĩ tới khối ngọc bội kia, hẳn nói gì đó, phải là nó đi, liền mở miệng muốn giải thích, "Ta..."

Khả lời còn chưa dứt, người nọ sau lưng lại giống như là phát ngoan, lãnh cười ra tiếng, dao găm lần nữa xâm nhập da của nàng, cắt ngay miệng, máu tươi từ từ chảy xuống.

"Ta thật sự là không nên dễ tin người... Tô Mặc Nhi, khu, ha ha, bản vương thật là không có nghĩ đến, người đều đến hoàn cảnh này... Thế nhưng, còn giúp hần, người quên, người là tiến vào Mê Vụ Lâm như thế nào sao?"

"Còn là người cho rằng, bản vương bị thương chỉ có thể để mặc cho các người bài bố? Ở thời điểm người chạm vào Ngưng Bích Lưu Quang, đã làm tốt rồi... Nên chuẩn bị thừa nhận hậu quả!"

Tô Mặc Nhi nhú nhú mày, nàng không chút nghi ngờ lời của hần, nháy mắt tiếp theo, hần có thể muốn mạng của nàng!

Sợ là từ vừa mới bắt đầu hần liền nhận ra nàng đã đến đây đi.

Hần tự xưng bản vương? Khả trong ký ức của nàng tựa hồ không có xuất hiện qua vương gia cùng nàng khổ đại cừu thâm như vậy nha!

Mặc dù vị gia này là thoát lý hữu thoát*, nhưng là phần lớn đều có thể chỉ là chính phỏng đoán chủ quan của bản thân hần.

[*Thoại lý hữu thoát: tương đương như nói như thuận nước thành sông]

Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì, chỉ tối tăm thờ dài, chỉ có thể lần nữa giải thích, "Khối ngọc bội kia, ta chỉ là đi cầm đồ mà thôi, người đã là vương gia, kia lại đi đem nó chuộc đồ về hần không phải là vấn đề lớn đi?"

"..." Mồ gia chần chờ một chút, tiện đà ngoan thanh đạo, "Người tưởng bản vương là người ngu sao? Bây giờ còn làm bộ như không biết bản vương?"

"... Ta không có làm bộ như không biết người." Dừng một chút, Tô Mặc Nhi tiếp tục nói, "Ta là thật không biết."

Mồ gia giật giật khóe miệng, thiếu chút nữa bị nàng chọc tức đến bật cười.

Tô Mặc Nhi đối với lần này không cảm giác chút nào, tự nhiên nói ra, "Ngọc bội kia ta xác thực là làm rớt rồi, người nếu không tin, biên lai cảm đồ vẫn còn ở trên người ta, người có thể lấy ra để xem một chút."

Sau lưng thật lâu không có động tĩnh truyền đến, Tô Mặc Nhi chính nghi hoặc, đột nhiên, dao găm trong nháy mắt rơi xuống đất, sau lưng người nọ trực tiếp hướng tới nàng đè ép xuống.

Tô Mặc Nhi khóe môi vừa kéo, "..."

Thương thế nghiêm trọng như vậy còn thể hiện, thật sự là... Không có tình phân chính là nhị hàng!

Tô Mặc Nhi dùng sức đặt hấn đến trên bề gỗ, lấy nước trong cùng bột thuốc đến vì hấn mà băng bó miệng vết thương.

Sau nửa canh giờ, Tô Mặc Nhi một thân mồ hôi ngời co quắp trên mặt đất.

Loại chuyện hầu hạ người như vậy, thực lại không thể không mệt mỏi!

Mồ hôi từ từ lướt qua cổ, bỗng nhiên lại mang theo một trận đau đớn.

Tô Mặc Nhi hít một hơi khí lạnh, đưa tay sờ sờ vết thương trên cổ, u oán liếc người bên cạnh một cái.

Người này ra tay thật sự là một chút cũng không khách khí, nàng khổ cực đem hấn từ trong rừng cây ra như vậy, hấn thế nhưng lại còn lấy oán trả ơn!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: là người làm (1)

Tô Mặc Nhi cảm thấy nàng hiện tại không hề bỏ hấn một đao, cũng đã đủ thánh mẫu rồi.

Đến cùng hấn được nàng tốn lớn tinh lực như vậy mang từ giữa Mê Vụ Lâm cứu về, nếu là hấn sau khi đi ra lại chết đi, thật sự là rất xin lỗi nàng a.

Vừa mới cho là hấn đã xảy ra chuyện, trong nháy mắt tâm tình đó, tựa như là đột nhiên phát hiện cái trứng gà bình thường mình tỉ mỉ che chở bị đánh nát, tâm ẽ ảm sấp sấp.

Bây giờ nhìn đến hấn an ổn nằm ở chỗ này, trong lòng có một điểm an ủi bao nhiêu.

Một đêm rất nhanh đã trôi qua rồi.

Tô Mặc Nhi hai mắt sưng mù mới tỉnh lại, người nào đó vẫn còn ngủ say.

Nàng tận lực đè dặt đứng dậy, không làm kinh động đến hấn.

Thời điểm ngày hôm qua chạng vạng đi đến để đồ mua một chút lương khô, sau khi trở về bị hấn lấn qua lấn lại như vậy một trận, cũng không nghĩ muốn ăn.

Hơn nữa tối hôm qua sau khi thay hấn bôi thuốc trị thương, công phu không lớn, nàng dĩ nhiên cũng mơ mơ màng màng nằm ở trước ngực của hấn mà ngủ thiếp đi...

Nàng một lần nữa dấy lên một đống lửa, dùng nhánh cây chuối khô lương khô, từ từ ở trên lửa nướng.

Vì vậy người nào đó sau khi tỉnh lại, đã nhìn thấy Tô Mặc Nhi đang ôm một cái bánh bao nướng có chút cháy ăn...

Tô Mặc Nhi nhìn thấy hấn tỉnh lại, giờ giờ lên bánh bao trong tay, hỏi hấn, "Có muốn ăn chút gì hay không?"

Mồ gia từ từ ngồi dậy, vết thương trên người đã không khó có thể chịu được giống như vậy.

Nghe vậy, rất là ghét bỏ nhìn thoáng qua thứ gì đó nàng cầm trong tay, chính lúc muốn cự tuyệt, đột nhiên, "Cô lỗ" một tiếng, bụng không chịu thua kém đánh toi bồi, "..."

Tô Mặc Nhi cười tủm tỉm đưa cho hắn một cái, cổ họng mỡ gia giật giật, đưa tay nhận lấy.

Một lát sau, Tô Mặc Nhi có chút tò mò mở miệng hỏi, "Ta cứu ngươi, ngươi còn không có nói cho ta biết tên của ngươi."

Mỡ gia quái dị nhìn nàng một cái, ưu nhã nuốt xuống một ngụm lương khô, ngẩn ngơ trả lời, "Phong Đặc."

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, chính là muốn từ trong ký ức tìm sự hiện hữu của hắn, lại cảm giác một đạo ánh mắt thèm thường thẳng tắp nhìn thẳng... bánh bao trong tay nàng.

Tô Mặc Nhi lập tức đại, có chút không thôi đem bánh bao trong tay nắm thật chặt.

Mỡ gia thấy thế, thập phần bình tĩnh nói, "Ta bị thương."

"..." Da mặt đầy như vậy, ở đâu còn phân nửa âm ngoan đêm qua.

Tô Mặc Nhi do dự một hồi lâu, vẫn là hết sức đau thịt chia cho hắn một nửa.

Mỡ gia hé mắt, không có đưa tay đón.

Tô Mặc Nhi dứt khoát đem cả cái bánh bao đều đưa tới, lại không nghĩ, Phong Đặc mãnh đối nàng đánh tới.

Tiếp theo, "Keng" một tiếng, giống như là có đồ vật gì đó không biết va vào trong vách tường, Tô Mặc Nhi nghe được trong nội tâm run lên.

Tô Mặc Nhi ngẩng đầu nhìn lại, một mũi tên ngắn thẳng tắp hướng về bên trong tường phía sau bọn họ.

Mà Phong Đặc sắc mặt trắng bệch nằm ở trên người nàng, trước ngực hắn cùng nàng lần nữa bị máu tươi nhuộm đỏ.

Miệng vết thương trên người hắn, lại bị vỡ.

Tô Mặc Nhi vội vàng đỡ hắn dậy, đưa tay liền muốn vén lên vạt áo của hắn.

Phong Đặc lại hung hăng bỏ tay nàng, trực tiếp néo ở cổ của nàng, nhìn thấy ánh mắt nàng dần dần lạnh như băng, lại nghiêm nghị chất vấn, "Là ngươi làm?"

Tô Mặc Nhi nhất thời không kịp phản ứng, chỉ nghe một đạo thanh âm thanh nhuận đột nhiên từ cửa truyền tới: "Không hổ là người bán vương, Mặc Nhi, ngươi lần này làm không tệ."

Phong Đặc mày nhăn lại, trong nháy mắt tiếp theo, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, đột nhiên tự buông Tô Mặc Nhi ra.

Tô Mặc Nhi đại ra nhìn xem hắn, nàng không hiểu ý tứ của hắn.

Chuyện đến bây giờ, nàng sơ lược cũng hiểu vài phần.

Người đến này, là đang khích bác mối quan hệ bọn họ, thậm chí nghĩ, là mượn đao giết người!

Nhưng người kia là ai? Vì sao cái gì trong ký ức của nàng lại tìm không ra dấu vết của hắn!

~Hết Chương 5~

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Là người làm (2)

Nguyên lai Tô Mặc Nhi lưu cho nàng rất nhiều ký ức, nhưng có một đoạn thời gian ký ức, lại hoàn toàn là chỗ trống.

Đoạn thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho nàng ngay cả ký ức cũng không muốn lưu lại?

Tô Mặc Nhi sợ sệt, người cũng đã đi tới trước mặt bọn họ cách địa phương một trượng.

Phong Đặc ánh mắt sắc bén nhìn xem người nọ, lưng la lưng lay đứng lên.

Tô Mặc Nhi cũng liền gấp rút đứng lên, đỡ cánh tay của hắn, dùng thân thể chống đỡ hắn.

Thân thể hắn bây giờ thành bộ dáng không xong gì, bất quá nặng lại rõ ràng nhất. Nhưng là tình thế dưới mắt này, chịu không được chính là thân thể mềm yếu của hắn.

Phong Đặc ánh mắt chợt khẽ hiện, ngầm cho phép động tác của nàng.

Mà những thứ bọn họ lén lút này, toàn bộ bị người nọ xem ở trong mắt.

Đáy mắt người nọ xẹt qua một tia khóe cười, nhưng lập tức, giống như là dẫn dụ, hắn đối Tô Mặc Nhi lộ ra một nụ cười ôn nhu, "Mặc Nhi, giết hắn rồi, ta dẫn ngươi về nhà."

Giữa lòng mây Tô Mặc Nhi lộ ra vài phần thần sắc chán ghét, cười lạnh một tiếng.

Đầu tiên là ở sau lưng bắn tên trộm, hiện tại lại tới nói với nàng loại lời nói chán ghét này? Về nhà? Nàng như thế nào không nhớ rõ ngoại trừ tòa lao tù này còn có gia bên ngoài? Thật sự là buồn cười!

Người nọ hiển nhiên cũng không ngờ tới sẽ có biến cố như vậy, giọng nói lập tức lạnh xuống, "Ngươi quên hắn ở giữa Mê Vụ Lâm làm cái gì rồi sao?"

"Ta vào Mê Vụ Lâm chuyện về sau làm sao ngươi biết? Còn nói là, ngươi biết, sao không đi cứu ta?" Khóe môi Tô Mặc Nhi kéo ra một nụ cười trào phúng vui vẻ.

"Ta..." Người nọ muốn giải thích, lại trực tiếp bị chặn á khẩu không trả lời được.

Phong Đặc cũng xuy cười ra tiếng, ý châm chọc, không cần nói cũng biết, "Phong Mực, ngươi luôn mồm nói yêu Tô Mặc Nhi, mũi tên vừa mới kia, thật đúng là làm cho bản vương thấy rõ ngươi yêu có nhiều sâu!"

Tô Mặc Nhi ngưng nghẹn không nói gì, Phong Đặc này lửa cháy đổ thêm dầu, cũng thật sự là chọn đúng thời điểm.

"Ta thật yêu thích tam Vương đệ, đến trình độ này, ngươi còn là mạnh cứng rắn như vậy, có lẽ ngươi phục cái nhuyển, vì huynh cũng nên tha cho ngươi một mạng!" Phong Mực cũng có chút ý thức được Tô Mặc Nhi khác thường, dứt khoát không hề ngại trang, giọng nói mang vài phần ý mỉa mai, Tô Mặc Nhi trong mắt khinh bỉ càng sâu, Phong Đặc cũng thu liễm tươi cười, ánh mắt tối trầm xuống, giấu cợt nói, "Ngươi sẽ sao? Phong Mực, ngươi cho rằng bản vương chết rồi, Ngưng Bích Lưu Quang sẽ là của ngươi? Ngươi không khỏi cũng quá ngây thơ rồi!"

"Phải hay không phải, tổng muốn thử qua mới biết được!" Phong Mực hung ác nham hiểm nói, "Ngươi đến, giết hắn cho ta!"

Tiếng nói rơi xuống, đột nhiên từ ngoài miếu xông vào vài cái hắc y nhân tay cầm lợi kiếm, không nói hai lời liền hướng về bọn họ tấn công.

Tô Mặc Nhi kéo Phong Đặc vội vàng né tránh, không biết làm thế nào thân hình mấy người áo đen kia bước chân đều quá mức xảo trá, hơn nữa phối hợp lại hết sức ăn ý, mấy vòng thế công rơi xuống, nàng mang theo Phong Đặc, thể lực tiêu hao hết sức nhanh chóng.

Một vòng đón một vòng công kích, Tô Mặc Nhi kéo Phong Đặc mới vừa tránh thoát một kiếm trí mạng, kiếm tiếp theo cũng đã đến gần ngay trước mắt.

Phong Đặc vốn là không tập trung người từ từ dịch tới.

Một kiếm đột ngột, hoàn toàn ngoài dự đoán đột nhiên hướng tới ngực Phong Đặc đâm.

Thời khắc chỉ mảnh treo chuông, hắn vội vươn tay muốn đem Tô Mặc Nhi bảo hộ ở sau người, cũng không ngờ, Tô Mặc Nhi bên cạnh một cái đá xoáy lưu loát, trong nháy mắt liền đá rơi xuống trên tay người kia.

Tất cả mọi người ở đây không ngờ tới sẽ có biến cố như vậy, liền ngay cả mấy người áo đen kia động tác đều có chỗ dừng lại.

Tô Mặc Nhi khiêu khích cười cười, "Có bản lĩnh gì đều lấy ra đi, đừng bởi vì chủ tử của các ngươi yếu, các ngươi cũng đi theo mà bạo phát yếu!"

Phong Mực sắc mặt âm trầm, hắn vì hôm nay hành động, không biết đã mưu hoa bao lâu. Thiên tính vạn tính, chỉ tính sai một Tô Mặc Nhi.

Một người không thể nào phá hư kế hoạch hắn, lại vào thời điểm mấu chốt, lần nữa làm cho hắn bị nhục!

Tô Mặc Nhi, thật không thể lại lưu lại !!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: là người làm (3)

Phong Mục âm ngoan cười một tiếng, "Tô Mặc Nhi, người nếu đã tự mình chuốc lấy cực khổ, điều đó không lạ được bản vương rồi!"

Lời nói xoay chuyển, một lần nữa hạ xuống một mệnh lệnh, "Sử xuất bản lĩnh xuất chúng các người đến, giết Phong Đặc, về phần Tô Mặc Nhi, sinh tử tùy ý!"

"Tuân mệnh!" Hắc y nhân cùng nhau hồi đáp. Động tác chu toàn không giống mới gần đó theo chân bọn họ, mà là nhiều chiêu bén nhọn, nhiều lần đều là hướng tới cửa mệnh hai người mà công.

Tô Mặc Nhi cũng là đem hết tất cả vốn liếng, một mạch giải võ.

Đột nhiên gian, hắc y nhân không hề ra chiêu! Mà là đang hai người xung quanh tạo thành một vòng vây, thân hình không ngừng biến đổi, nhanh đến chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh.

Phong Đặc cảm thấy cả kinh, thầm nói không tốt. Mấy người bọn hắn này chỉ sợ là muốn bố trí tàn ảnh trận!

Đây mới là chân chính sát chiêu của bọn hắn! Bất quá mới đó chỉ làm tiêu hao thể lực của bọn họ mà thôi!

Tô Mặc Nhi cũng dần dần cảm thấy quý dị, trong lòng bỗng sinh ra một loại dự cảm xấu đến.

Bỗng dung, một đạo kiếm quang theo tàn ảnh thẳng tắp đâm về phía bọn họ.

Tô Mặc Nhi kéo Phong Đặc vội vàng tránh né, nhưng vẫn sơ sẩy một cái gây thương đến cánh tay.

Ánh mắt Phong Đặc trầm xuống, thuận tay giật xuống một đoạn ống tay áo thay Tô Mặc Nhi băng bó đơn giản hảo.

Cảm thấy không khỏi có chút ảo não, uống hán có một thân bản lãnh, lại bởi vì thương thế quá nặng, lại không thể không khiến một nữ tử bảo vệ!

Hắn ngẩng đầu lên, âm thầm quan sát từng đạo tàn ảnh đến trước mắt, muốn tìm ra phương pháp phá trận.

Tàn ảnh trận Đây nguyên lai chính là sát trận của ám vệ độc hữu hoàng thất, nội bộ đều không hề sơ hở, duy nhất có thể phá giải trận pháp này, phải bắt đầu tấn công mãnh từ bên ngoài!

Khả hiện ở loại tình huống này...

Đột nhiên, lại một đạo kiếm quang bổ ngang đến, Tô Mặc Nhi vội kéo đem hắn hướng bên cạnh, mạo hiểm tránh đi.

Hai người bị tàn ảnh gắt gao vây khốn ở chính giữa, kiếm quang lúc nào cũng ngoài dự đoán hướng bọn họ đâm tới.

Một hồi lâu sau, trên người hai người lại thêm rất nhiều vết thương không nặng không nhẹ.

Lại là một kiếm mãnh đâm tới, Tô Mặc Nhi động tác hơi chậm lại, hiển nhiên là không kịp phản ứng.

Phong Đặc một tý giữ chặt tay của nàng, che chở nàng trong lòng, xoay người một cái, sau lưng không hề phòng hộ bị bại lộ tại dưới kiếm phong.

Bên tai truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Tô Mặc Nhi ngẩng đầu lên, chứng kiến Phong Đặc khẽ nhắm lại hai mắt, sắc mặt càng tái nhợt.

Mà lúc này, rất không đúng lúc, từ bên ngoài truyền đến một tiếng chim hót thanh thúy.

Phong Đặc trên mặt vui mừng, khoe môi giương lên.

Tô Mặc Nhi lại bị nụ cười này làm cho không hiểu ra sao, ngờ ngác nhìn hắn, hỏi, "Người... Làm sao vậy?"

"Có người đến." Trong giọng nói mang theo một chút sung sướng, mặc dù đang dưới tình huống nguy cấp như thế rất là đột ngột, nhưng Tô Mặc Nhi cũng giống như bị hắn lấy sang, đôi mắt sáng lên vài phần.

Quả nhiên, ở trong tầm mắt kinh ngạc của Phong Mục, một đám người mặc trang phục thị vệ mặc lam người đột nhiên xông vào ngôi miếu đồ nát.

Động tác hết sức nhanh chóng vọt tới trước người hắn, ở lúc hắn còn chưa kịp phản ứng tới, trường kiếm đã đưa ngang một cái, trực tiếp để ở trên cổ hắn.

Phong Mục biến mất đáy mắt tàn nhẫn, tức giận nói, "... Niếp Nghị, người muốn tạo phản sao!"

Thị vệ kia không kiêu không nịnh nói, "Cùng so với Nhị vương gia thăm sát thủ chân, ty chức như vậy vẫn chỉ là một chút tài mọn thôi."

Hắn quay đầu nhìn về mấy hắc y nhân vẫn còn đang bày trận, lợi kiếm đưa về phía trước phân nửa, xúc giác lạnh buốt, làm cho lòng Phong Mục treo

lên.

"Đề cho bọn họ dừng lại, nếu không, đừng trách ta không nói tình cảm!"

"A? Bản vương thật đúng là không tin, một tên thị vệ nhỏ nhoi như người thật sự dám..." Lời còn chưa nói hết, Niếp Nghị trực tiếp dùng hành động chứng minh nghi vấn cho Phong Mục.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Là người làm (4)

Hắn trực tiếp ra tay, điểm huyết đạo Phong Mục, thủ pháp quỷ dị nắm lấy cánh tay phải của hắn(PM), dùng lực một cái, Phong Mục chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay trong nháy mắt giống như bình thường bị bẻ gãy, lời thốt ra chính là hét thảm lên một tiếng, "A", đến cuối cùng nghe âm thanh cuối đầu làm cho người cảm thấy run sợ.

Niếp Nghị mặt không đổi sắc nhìn hắn, mũi kiếm uy hiếp dường như một lần nữa dán chặt cổ của hắn.

"Lui... Lui ra!" Phong Mục mồ hôi lạnh chảy ròng ròng quát lên với đám hắc y nhân kia.

Tàn ảnh trận tại đây theo một lời mệnh lệnh, bị buộc dừng lại, vài tên hắc y nhân trong nháy mắt bị trận pháp cản trở, phun ra một ngụm máu tươi, trong khoảng cách này liền không có lợi.

Niếp Nghị nhìn sang, Phong Đặc ôm lấy Tô Mặc Nhi đứng ở trong đám hắc y nhân, dáng người kia sớm đã không còn thanh nhã cao quý như trước kia, mà chật vật cùng ghé góm.

"Nhị Vương huynh, xem ra hôm nay, thật đúng là không thể như ngươi mong muốn rồi!" Phong Đặc lộ ra một nụ cười bừa bãi đến cực điểm, một chút cũng nhìn không ra sự suy yếu.

Chỉ là Tô Mặc Nhi âm thầm liếc mắt, vị gia bên người nàng này nhưng là đem sức nặng toàn thân đều đè trên vai nàng rồi!

"Ngươi hiện tại tốt nhất nên giết ta, nếu không, ai chết vào tay ai thật sự là không nhất định!" Phong Mục cũng không chút nào yếu thế, mặc dù đao của Niếp Nghị giờ phút này còn gác ở trên cổ của hắn.

Phong Đặc không nói gì thêm, giống như là đang suy tư thứ gì.

Ánh mắt Phong Mục vẫn chuyển đến trên người Tô Mặc Nhi. Giọng nói lộ ra nồng đậm oán hận, nói ra, "Tô Mặc Nhi, ngươi thật đúng là hảo! Thật sự là... Xem xét thời thế! Ha ha, bản vương ngược lại không nghĩ tới, bản lĩnh ngươi quyền rũ nam nhân thật sự là càng ngày càng lợi hại! Nhưng là, hôm nay nếu ta thắng Phong Đặc, ngươi cho rằng ngươi còn có thể có kết cục tốt sao?"

"..." Tô Mặc Nhi lặng yên, nàng thật sự là nghe không hiểu hắn đang nói cái gì.

Phong Mục tiếp tục nói, "Ngươi cho rằng ngươi vừa rồi cứu hắn, hắn sẽ cảm kích ngươi sao? Ngươi khả đừng quên, Phong Đặc là bị ngươi dẫn vào Mê Vụ Lâm, mới có thể rơi xuống tình cảnh như thế!"

"Cái... Cái gì?" Tô Mặc Nhi hoàn toàn không nghĩ tới sẽ như thế này, biết rõ chân tướng trong chớp nhoáng này người này cũng không tốt rồi.

Không phải là không có hoài nghi tới Phong Mục lại đang khích bác ly gián, chỉ là nàng rõ ràng cảm thấy uy áp từ trên người mẫu gia phát ra!

Hơn nữa Phong Đặc không có phản bác, kia đã nói lên lời Phong Mục nói là sự thật rồi?

Tô Mặc Nhi nhanh bị chính mình ngu xuẩn khóc, nói như thế, cũng chính là nàng hại Phong Đặc, nhưng lại không giải thích được nàng đem người ta cấp cứu rồi!!

Bọn họ nhưng không biết nàng đã không phải là Tô Mặc Nhi lúc trước rồi!

"Những thứ này cũng không nhọc phiền đến nhị Vương huynh quan tâm, nhị Vương huynh còn phải chuẩn bị thật tốt, vật bản vương cần tìm, sớm muộn gì cũng sẽ bắt trong tay!" Phong Đặc thần sắc lạnh nhạt nói, đưa cho Niếp Nghị một cái ánh mắt.

Niếp Nghị hiểu ý, giơ tay lên, chuỗi dao hạ xuống gáy Phong Mục tiếp tục, con mắt Phong Mục một phen hướng lên, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

Tô Mặc Nhi nhìn thấy động tác Niếp Nghị lưu loát như thế, trong lòng đột nhiên có chút bất an.

Mà lúc này, bên tai thanh âm lạnh lùng của Phong Đặc truyền tới, "Tô Mặc Nhi trình diễn đủ rồi, ngươi có mục đích gì, nói thẳng ra!"

"Mục đích? Mục đích gì?" Tô Mặc Nhi có chút không hiểu.

Nhưng trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên kịp phản ứng, Phong Đặc, vẫn là chưa tin nàng!

Hắn cho rằng nàng bắt quá là diễn trò, nhưng trời đất chứng giám, nàng thật không biết giữa bọn họ sẽ có mối quan hệ phức tạp như vậy!

Niếp Nghị đi qua, đem Phong Đặc đỡ đến bên cạnh. Tô Mặc Nhi không tự giác lui về phía sau mấy bước.

"Đem Ngưng Bích Lưu Quang giao ra đây, bản vương có thể đáp ứng yêu cầu ngươi!" Phong Đặc mi tâm trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn về nàng.

"Khỏi ngọc bội kia ta xác thực là làm mất." Tô Mặc Nhi sững sờ, lập tức đáp.

~

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thả ta rời đi (1)

"Biên lai cầm đồ." Phong Đặc vươn tay trước mặt nàng.

Tô Mặc Nhi đôi mi thanh tú ngưng lại, nhìn thẳng hắn, nói ra, "Biên lai cầm đồ ta có thể đưa ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng một yêu cầu của ta."

"Yêu cầu gì?" Phong Đặc trầm giọng hỏi ngược lại.

Hắn đoán quả nhiên không sai, Tô Mặc Nhi cứu hắn tuyệt đối còn có dự định khác.

Hiện thời cũng không phải dự định ăn núp?

Chỉ là, ngoài dự đoán, "Thả ta rời đi, từ đó chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau."

Tô Mặc Nhi thân nhiên nói, không có nửa điểm ý đùa giỡn.

Phong Đặc trong nháy mắt kinh ngạc, ngược lại bật thốt ra câu hỏi, "Không thiếu nợ lẫn nhau?"

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, thần sắc nghiêm túc, nói, "Trước ngươi đã nói qua ta muốn cái gì ngươi đều thỏa mãn ta, hiện tại ta chỉ có một cái yêu cầu này."

Khóe môi Phong Đặc quyền rũ ra một tia cười lạnh, "Bản vương đúng đã nói, bắt quá đó là do ngươi chạm vào Ngưng Bích Lưu Quang trước, hơn nữa bản vương rơi xuống tình cảnh như thế đều là do ngươi ban tặng, ngươi cho rằng ngươi còn có tư cách đề yêu cầu sao?"

Tô Mặc Nhi nhướng mày, vốn không ngờ hắn sẽ nói như vậy.

Mà đối với nàng đến cùng là tiến vào Mê Vụ Lâm như thế nào, nàng thật tâm một chút ấn tượng cũng không có.

Phong Đặc thấy nàng không nói lời nào, tiếp tục nói, "Chuyện đều đã làm, ngươi còn muốn toàn thân lui ra, ngươi cảm thấy có thể sao?"

"Kia ngươi nghĩ muốn thế nào?" Thanh âm Tô Mặc Nhi cũng dần dần lạnh xuống.

Nàng xác thực nghĩ nhanh lên rồi khỏi chỗ thị phi này, mặc kệ Tô Mặc Nhi nguyên lai cùng Phong Đặc, Phong Mục đến cùng có quan hệ gì, nàng cũng không nghĩ lại tiến đến giữa nước đầm hồ này.

Nhưng người này cũng quá không có chút đạo lý đi!

Nàng dù sao đã cứu hắn, hắn như bây giờ, còn muốn lấy oán trả ơn rồi?

"Rất đơn giản, trước khi bản vương lấy được Ngưng Bích Lưu Quang, ngươi, không thể rời khỏi ánh mắt của bản vương!" Phong Đặc chậm rãi nói.

Tô Mặc Nhi giật mình, lập tức liền gật đầu đáp ứng, "Hào."

Có biên lai noi cầm đồ trong tay, chuyện lấy được Ngưng Bích Lưu Quang bắt quá cũng chỉ là nửa khác hơn.

Chỉ là không nghĩ tới, Phong Đặc lại ngoài dự đoán nói với Niếp Nghị, "Kiên Quyết, hồi phủ."

"Hồi phủ?" Tô Mặc Nhi nhất thời không hiểu được ý tứ của hắn.

Phong Đặc nhàn nhạt nhìn nàng một cái, "Trở về Tam vương phủ đi lấy tiền chuộc, nếu không người nghĩ như thế nào đem nó chuộc đồ về?"

Ánh mắt kia, thấy thế nào cũng giống như đang nói nàng rất ngu ngốc.

"Ách..." Tô Mặc Nhi ngượng ngùng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi sau lưng bọn họ, cùng nhau rời khỏi ngôi miếu đồ nát này.

Niếp Nghị bởi vì muốn dắt díu Phong Đặc, tốc độ thực tại không được nhanh.

Chờ bọn họ đi đến cửa thành, mặt trời cũng đã bay lên đến đầu đỉnh rồi.

Phong Đặc trên đoạn đường này gượng chống đến cảm thấy choáng váng, mồ hôi dính vào vết thương trên người, tựa như là trực tiếp ngâm mình ở bên trong nước muối, đau đớn khó nhịn. Còn bị phơi nắng dưới ánh mặt trời như vậy, lại dùng không ra phân nửa khí lực.

Chính là Niếp Nghị đỡ hắn cố gắng đi về phía trước, đột nhiên cảm giác trên bả vai trầm xuống, người bên cạnh tựa hồ như đem sức nặng toàn thân đều đặt trên người hắn!

Niếp Nghị cả kinh, theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, Phong Đặc sớm đã hôn mê bất tỉnh nhân sự.

"Chủ tử!" Niếp Nghị lo lắng hô một tiếng.

Phong Đặc cúi thấp đầu, không có phản ứng.

Tô Mặc Nhi theo thanh âm nhìn lại, Niếp Nghị trên vẻ mặt lo lắng, tay chân luống cuống đỡ Phong Đặc, không biết nên làm sao bây giờ.

Nhàn nhạt nhíu nhíu mày, Tô Mặc Nhi đến cùng vẫn đi lên phía trước, giúp Niếp Nghị một tay.

"Chúng ta đi vào bên rừng cây kia." Tô Mặc Nhi tay trái diu Phong Đặc, ngón tay tay phải chỉ về phía đông của thành.

Trước mặt mọi người, nàng cũng không quá hào trực tiếp rút y phục của hắn, thay hắn xử lý miệng vết thương.

Nàng không phải là chúa cứu thế, không có quá nhiều lòng thương hại. Nàng chỉ không muốn thấy người chính mình tận tâm khổ khổ cứu ra, lại chết trước mặt nàng.

Sư phụ thường nói với nàng, thầy thuốc phải có tâm cha mẹ, nàng kỳ thật cảm thấy nàng còn chưa xứng chức ...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thả ta rời đi (2)

Thời điểm Phong Đặc mở choàng mắt, đã là sáng sớm ngày thứ ba.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu đến bên trong phòng, làm cho phòng sáng ngời. Hắn hé mắt, bỗng nhiên ánh sáng này, làm cho trong lòng hắn đột nhiên liên sinh ra một loại cảm giác không chân thực.

Đầu óc vẫn bị cánh mộng tình kia chiếm lấy. Trong mộng là vô tận cảnh cây khô, quanh thân vùi lấp trong sương mù mờ mịt, như thế nào chạy lại không thoát. Còn có những thứ dây leo quỷ dị kia, như là có sinh mạng, không ngừng công kích hắn.

Mà thời điểm hắn đang hết sức chiến đấu, một dây leo đột nhiên quán lấy thân thể hắn, hung hăng ném xa xa đi... !!

Phong Đặc nhíu lại đầu lông mày, vuốt vuốt thái dương có chút đau, từ từ đứng dậy.

Lúc trước nếu không phải vừa vận dụng phải Tô Mặc Nhi, hắn chỉ sợ sớm đã chết ở trong Mê Vụ Lâm.

Nữ nhân kia... Giống như theo hắn quan sát phía sau nàng, tính tình đã biến thành không giống nhau rồi. Nàng là mất trí nhớ thật còn là...

"Kiên Quyết, tiến đến!"

Vừa dứt lời, liền thấy Niếp Nghị từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, trên mặt lạnh lùng có thần sắc vui mừng rõ ràng, ôm quyền nói với Phong Đặc, "Chủ tử, ngài tỉnh."

"Ta, ngủ bao lâu?" Động tác Phong Đặc xuyên giày hơi chậm lại, lập tức, mặc đứng dậy.

Niếp Nghị thay hần cầm lấy áo bào, trả lời, "Chủ tử, ngài đã ngủ mê ba ngày rồi."

Một lát sau, Phong Đặc đi ra phòng ngủ, lúc này mới hỏi, "Tô Mặc Nhi đâu?"

"Ở Thủy Vân Các."

Phong Đặc nhếch môi cười, trong con ngươi lóe ra hào quang nguy hiểm, cất bước đi về phía Thủy Vân Các.

Niếp Nghị rồi rầm một hồi lâu, rốt cục vẫn nhìn không được nói ra, "Ngày đó sau khi ngài bất tỉnh, là vương phi cứu ngài."

Phong Đặc không chút ngoài ý muốn, chỉ là ngay cả chính hần cũng không biết, hần vì cái gì mà chắc chắn nàng sẽ cứu hần.

Mà trong Thủy Nguyệt Các, Tô Mặc Nhi buồn chán người nằm ở trên giường. Mặc cho vài người thị nữ ở bên ngoài đem cửa gỗ bùm bùm vang dội.

Nàng bây giờ là thật sự đưa mình vào trong hang sói rồi!

"Vương phi, hiện tại đã giờ Thìn rồi, xin ngài mở cửa ra, cho bọn nô tỳ rửa mặt cho ngài."

"Vương phi, xin ngài mở cửa..."

"Vương phi..."

"Đủ rồi, tất cả các người im miệng cho ta!" Tô Mặc Nhi trực tiếp ném cái gối đi qua, thanh âm đập trên cửa, so với tiếng gõ cửa bên ngoài còn muốn lớn hơn.

Cũng không ngờ, một tiếng nói trêu tức đột nhiên truyền vào, "Như thế nào, vương phi bản vương vẫn chưa rời giường sao?"

Tô Mặc Nhi hai tròng mắt sáng ngời, trong nháy mắt từ trên giường ngồi dậy.

Hần hôn mê vài ngày, là rốt cục đã tỉnh ?!

Tô Mặc Nhi lập tức chạy tới mở cửa, vui vẻ nói, "Người đã tỉnh!"

Nói hết lời, chính nàng ngược lại lại ngẩn người.

Người trước mặt đứng đấy, một bộ cảm y gấm tím nửa người, nổi bật lên dáng người cao to như buồm, ngũ quan lại tinh xảo tuyệt luân. Một thác tóc đen buộc lên ba tấc, còn như lại vậy mực, mềm mại rũ ở phía sau gáy.

Tao nhã tuyệt thế như thế, đều nhìn không ra phân nửa chạt vật trong ngày đó.

Tô Mặc Nhi có chút vô ý thức kinh ngạc lên tiếng, "Phong Đặc?"

"Vài ngày không thấy, vương phi cũng không nhận ra bản vương sao?" Phong Đặc nhìn thấy bộ dạng nàng đại ra, mắt phượng dẫn theo chút vui vẻ, đuôi mắt thoáng héch lên.

Tô Mặc Nhi bị bộ dáng hần mê hoặc trong lòng naoáng một cái, đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, lập tức có chút mong đợi nhìn Phong Đặc, "Người như là đã tỉnh, chúng ta bây giờ cũng nhanh chút đi đem ngọc bội kia chuộc đồ về đi."

Nụ cười trên mặt Phong Đặc cứng đờ, sắc mặt mơ hồ có một chút đen trầm xuống.

Nữ nhân này nhìn thấy hần biểu hiện vui vẻ như vậy, chính là vì sớm một chút đi chuộc đồ Ngưng Bích Lưu Quang về, rồi sau đó rời khỏi hần sao!

"Bản vương còn chưa dùng qua đồ ăn sáng!" Phong Đặc lạnh lùng nói.

Nói, cất bước qua Tô Mặc Nhi tiến đến bên trong phòng.

Tô Mặc Nhi có chút không giải thích được nhìn bóng lưng của hần, vừa mới câu nói kia, như thế nào nàng lại có cảm giác như lời hần vừa nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: thả ta rời đi (3)

Tô Mặc Nhi đi theo và, Phong Đặc không chút khách khí ngồi ở trước bàn, nói với nha hoàn đang đứng một bên hầu hạ, "Truyền lệnh."

Tô Mặc Nhi có chút không chờ đợi được hỏi hần, "Vậy người dùng xong đồ ăn sáng, chúng ta có phải đi đem ngọc bội chuộc về không?"

Phong Đặc trong nội tâm tự dung dâng lên một cỗ lửa giận, bị ngăn ở trong ngực, có chút bị đè nén. Ngay tiếp theo lời hần nói ra đều mang một chút ít tức giận, "Là!"

Tô Mặc Nhi hai tròng mắt sáng ngời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần mừng rỡ.

"Vương gia, vương phi, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong." Một lát sau, nha hoàn đến bẩm báo, Tô Mặc Nhi nhìn xem đã quen mắt, mấy ngày nay nha hoàn hầu hạ nàng đều giống như vậy.

Bất quá vừa nghĩ tới nàng(nha hoàn) xưng hô đối với nàng, Tô Mặc Nhi lập tức không bình tĩnh nổi.

Lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, thần sắc kia thấy thế nào cũng ra sự rối rắm.

Đuôi lông mày Phong Đặc nhướng lên, làm như biết rõ những suy nghĩ trong nội tâm của nàng, nhưng là, hết lần này tới lần khác liền có ý không để ý tới nàng, thần nhiên nói, "Lấy đi vào đi."

"Là." Vài nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, theo thứ tự dọn xong đồ ăn sáng. Mà bát đĩa, lại chuẩn bị hai bộ.

Tô Mặc Nhi rối rắm một hồi lâu, nhìn thấy cái bàn vốn là trống trơn giờ bày đầy mỹ thực, mà Phong Đặc đã nói rõ rồi, rốt cục nhịn không được nói với một nhóm người nói, "Các người... Đi xuống trước đi."

Niép Nghị cùng vài nha hoàn bên cạnh đều không hện mà cùng nhìn về phía Phong Đặc.

Phong Đặc gật gật đầu, bọn họ lúc này mới rời đi.

Tô Mặc Nhi bên tai ửng đỏ, trong nội tâm còn không biết làm như thế nào để biểu đạt uyển chuyển ý của nàng.

Phong Đặc mắt nhìn thẳng đồ ăn sáng, động tác thập phần ưu nhã.

Bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi nắm chặt quyền, nghĩ ngang, trực tiếp hỏi, "Phong Đặc, nếu như ta là vương phi của người, vậy đêm tân hôn chúng ta có hay không... Có hay không gì kia..."

"Cái gì? Bản vương không hiểu ý của người. Huống chi, thực không nói ngủ không nói, không thấy được bản vương đang dùng thiện sao?" Phong Đặc mây trôi nước chảy đem lời nàng muốn nói chặn trở về.

Thuận tiện hỏi một câu, "Người không đói bụng sao?"

"Ách..." Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì ngồi xuống, về mặt u buồn xúc com về phía miệng.

Nàng đều nói rõ ràng như vậy, hần thật sự một chút cũng nghe không hiểu sao?

Chẳng lẽ nàng tổng hợp hàm súc là thật quá hàm súc rồi?

Đột nhiên, lông mi Tô Mặc Nhi chột khẽ rung, hỏi lần nữa, "Chúng ta có viên phòng hay không?" "Phốc... Khụ khụ!" Phong Đặc bị sặc, hần thật sự không nghĩ tới nàng sẽ ... trực tiếp như vậy!

Tô Mặc Nhi yên lặng, xem ra quả nhiên là lần đầu nàng biểu đạt ý không rõ nha.

Phong Đặc ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói, "Ăn com."

Tô Mặc Nhi "A" một tiếng, không thể không tiếp tục ăn com, chỉ là nàng liên tục suy nghĩ viễn vông, ngay cả Phong Đặc nhìn nàng một hồi lâu đều không phát giác ra.

Hần cảm thấy bộ dáng nàng ăn com thật là thú vị, mặc dù không ngừng nhét com về phía miệng, nhưng mỗi lần đều là nhai kỹ nuốt chậm, như một con chuột đồng, tự có vài phần đáng yêu.

Phong Đặc gấp một cái thạch anh tôm giáo cho nàng, Tô Mặc Nhi nhìn cũng chưa nhìn, trực tiếp nhét vào miệng.

Một chút một chút móm, nuốt xuống.

Phong Đặc lại gấp một cái bánh bao gạch cua cho nàng. Tô Mặc Nhi vẫn như cũ, một chút một chút móm, sau đó nuốt xuống.

Phong Đặc có chút bất đắc dĩ, mặc dù thấy nàng ăn cái gì đều làm cho hắn thấy một tia thú vị, nhưng nàng một chút phản ứng cũng không có, làm cho hắn ngay cả một chút thành tựu cũng không thấy.

Phong Đặc đưa tay ở trước mắt nàng quơ quơ, Tô Mặc Nhi hai tròng mắt có chút sưng mù nhìn về phía hắn, mở miệng hỏi, "Chúng ta đến cùng có đã viên phòng hay không?"

"..." Khoé môi Phong Đặc không tự giác co rúm vài cái.

Nữ nhân này thế nhưng vẫn còn rối rắm vấn đề này.

Vấn đề này... Ngay cả hắn đều có chút ý muốn trả lời không tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thả ta rời đi (4)

Sự thật là, ngày thành hôn đó, hắn đi phủ tướng quân đón dâu, lại phát hiện phủ tướng quân thế nhưng đã sôn loạn thành một đoàn, Tô Mặc Nhi sớm đã mất tích từ lâu!

Khuê phòng của nàng chỉ có để lại một phong thư, trên đó viết, nếu muốn muốn Tô Mặc Nhi còn sống, liền mang theo Ngưng Bích Lưu Quang đến giữa Mê Vụ Lâm đi!

Loại khiêu khích này, người đàn ông nào cũng đều không nhịn được! Huống chi còn là ngày hắn đại hôn, hắn dĩ nhiên là đi Mê Vụ Lâm.

Hắn tự tin có thể đem Tô Mặc Nhi mang đi ra, chỉ là không nghĩ tới lại đánh giá thấp khả năng của Phong Mục.

Vài người thị vệ mang đến đều bị trúng mai phục, hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi bị thương một chút.

Phong Mục lợi dụng Tô Mặc Nhi dẫn hắn vào Mê Vụ Lâm, lại hèn hạ dùng Tô Mặc Nhi thay hắn cầm một đao!

Sống chết trước mắt, sưng mù trong rừng đột nhiên liền dày đặc!

Phong Mục mất đi phương hướng công kích, Tô Mặc Nhi cùng hắn đã tẩu tán giữa Mê Vụ Lâm.

Phong Mục chỉ sợ thế nào đều cũng không nghĩ tới, dĩ nhiên cuối cùng là Tô Mặc Nhi cứu hắn!

Khả làm cho hắn cũng không nghĩ ra chính là, vết đao trên người Tô Mặc Nhi tại sao lại không thấy, hơn nữa nàng giống như hoàn toàn không nhớ rõ hắn cùng Phong Mục!

Tô Mặc Nhi nhất thời không tìm được câu trả lời của Phong Đặc, lại phát hiện ánh mắt của hắn có chút tan rã, nhịn không được đưa tay ở trước mắt hắn quơ quơ, "Người đang suy nghĩ gì?"

"Àn?" Phong Đặc phục hồi lại tinh thần, chống lại ánh mắt trong suốt của nàng, tâm thần nhoáng một cái, tim đập chậm nửa nhịp.

"Không có gì." Về chuyện của nàng, hiện tại hắn không nghĩ sẽ nói cho nàng biết.

Nàng mất trí nhớ cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, kiện đồ vật kia trên người nàng, nhưng lại là điều ràng buộc nàng, hắn làm sao có thể cho nàng rời đi đơn giản như vậy!

Tô Mặc Nhi có chút mong đợi hỏi, "Vậy người ăn xong sao?"

Những vấn đề rối rắm kia không đến, nàng cũng không cần thiết quán quít.

Có lẽ về sau hồn của thân thể nguyên chủ trở lại rồi, nàng cũng có thể trở lại địa phương thuộc về nàng.

Phong Đặc để bát đĩa xuống, lấy ra khăn tơ lụa ưu nhã lau khóe miệng, chậm chậm đứng lên, nhưng lại nằm chết dí ở một bên trên giường êm, lười biếng ngáp một cái, "Bản vương bệnh nặng mới khỏi, thân thể còn chưa hảo, hiện tại còn có chút mệt mỏi, cho các nàng dọn bàn sạch sẽ đi, người cũng không nên quấy rầy đến bản vương nghỉ ngơi."

"Người..." Tô Mặc Nhi nói câu.

Phong Đặc miễn cưỡng nhìn nàng một cái, "Vương phi nếu đã vô sự, liền cùng bản vương cùng nhau nghỉ ngơi đi."

Tô Mặc Nhi hận không thể trực tiếp cầm cái chén tóit vỡ đầu hấn!

Có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, "Người không phải nói ăn xong đồ ăn sáng rồi đi với ta đem ngọc bội chuộc về sao?"

Phong Đặc đã nhắm mắt lại, một bộ dáng buồn ngủ, mơ hồ nói không rõ, "Bản vương cũng không đã nói qua ăn xong đồ ăn sáng liền lập tức đi."

"..." Nàng hiện tại muốn đem hấn bóp chết!

Khốn kiếp a! Cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua người vô sỉ như vậy đâu!

"Hay tự mình đi đem nó chuộc đồ về vậy!" Tô Mặc Nhi sờ sờ phiếu hảo hảo còn thực sự trước ngực, xoay người đi ra ngoài.

Phong Đặc không có nói nữa, trên giường êm truyền đến tiếng hít thở dài lâu.

Tô Mặc Nhi từ gian phòng đi ra ngoài, ở trong vương phủ gần non nửa một lát mới đột nhiên ý thức được, nàng cũng không biết nên chạy đi đâu a!

Hơn nữa, nàng hiện tại trên người không có đồng nào, muốn đem ngọc bội kia chuộc đồ về như thế nào?

Phong Đặc kia, tuyệt đối là đã sớm nghĩ đến mới không có ngăn cản nàng!

Thật là đáng chết nha!

Nàng hiện tại phải làm sao? Trở về đường cũ? Thật mất mặt quá rồi!

Dù sao đều đi ra, chỉ bằng quen thuộc hoàn cảnh đã.

Nhàn nhả đi dạo một hồi lâu, ngoại trừ một chút nha hoàn gã sai vặt bận rộn bên ngoài, Tô Mặc Nhi cũng không gặp lại những người khác.

Dọc theo đường nhỏ đan xen hợp lí trong phủ lại đi về phía trước vài địa phương, nàng mơ hồ nghe được từng đợt tiếng sáo từ phía trước truyền đến.

Đứt quãng, nghe không quá rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: cưới hỏi đàng hoàng (1)

Tô Mặc Nhi ngừng chân, tâm tư di chuyển, thân thể đã không tự giác đi về

phương hướng tiếng sáo truyền đến.

Chỉ là, đi vài bước, nàng giống như đột nhiên nàng hoàn hồn ngừng lại.

Có thể ở vương phủ thổi sáo nhàn nhã như vậy, có thể nào là người bình

thường như vậy? Nàng còn không cần đi lại rước lấy phiền phức cho mình. Ở chỗ này, càng tiếp xúc người càng ít, mới là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc Nhi trực tiếp xoay người, dọc theo đường nhỏ

đi về phương hướng lúc đi đến.

Mà cách đó không xa sau lưng nàng là hai người nam tử tướng mạo đều cực kỳ tuấn mỹ đang lẳng lặng đứng trên tầng cây nhìn nàng rời đi. Một người trong đó nghiêng dựa vào thân cây, đem cây sáo từ bên môi

ra, trong con ngươi tinh mịch chợt lóe qua vài phần hứng thú.

"Nữ nhân này... Thật sự là đặc biệt!" Một hồi lâu, hấn chậm rãi lên tiếng, giọng nói lại tràn đầy tán thưởng.

Sắc mặt nam tử bên cạnh hấn lại trầm xuống, chỉ chớp mắt liền khôi phục thái độ bình thường, thân nhiên nói, "Từ Mê Vụ Lâm đi ra, nàng giống như bị

mất trí nhớ, tính tình cũng có chút biến hóa."

"Mất trí nhớ? Đây đúng thật là khó làm. Người xác định là vật kia ở trên người nàng?" Trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử lại hiện lên vài phần suy nghĩ sâu xa.

"Niếp Nghị nói, không nên hội sai!" Phong Đặc nhìn xem bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia biến mất ở nơi khúc quanh, ánh mắt chậm rãi thu trở lại.

Con mắt di chuyển nhìn sang người bên cạnh một cái, hần vận khôi khinh công, liền nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống mặt đất. Nam tử theo sát hần, trong tay cầm theo quạt xếp đã đổi từ cây sáo.

"Năm nay người ngược lại trở về sớm, vừa vận giúp bản vương làm một chuyện."

Nam tử "Pằng" một tiếng chiếc quạt xếp thu hồi, động tác lưu loát lại đẹp mắt, đuôi lông mày nhếch lên, hỏi, "Chuyện gì? Nói nghe một chút, bản công tử sẽ suy tính một chút."

Phong Đặc thường thấy bộ dáng này của hần, chỉ nói, "Đi thư phòng với ta."

...

Tô Mặc Nhi dọc theo đường nhỏ đi một hồi lâu, mới giật mình, nàng thế nhưng lạc đường!

Vương phủ rất lớn, thời điểm nàng vừa mới đi tới liền phát hiện, nhiều đường nhỏ giăng khắp nơi, mà nàng hiện tại thật bất hạnh, bị lạc đường! Trong một chốc lát nàng đi chưa từng thấy mọi người, muốn tìm người hỏi đường cũng không được...

Mà lúc này, "Phong Đặc ca ca thật sự không ở trong phủ sao?" Một đạo thanh âm ngân thơ đột nhiên truyền tới.

Tiếp theo, là một thanh âm có chút quen thuộc, giọng nói rất là thành khẩn, "Vương gia xác thực không trong phủ."

Tô Mặc Nhi yên lặng rồi.

Nàng cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt Niếp Nghị nghiêm túc thận trọng khi nói ra lời này. Không ở trong phủ? Vậy loại người chiếm giường êm của nàng là ai a?

"Vậy hần đi đâu?" Thanh âm của cô gái lần nữa truyền tới, xen lẫn chút ít tức giận.

Tô Mặc Nhi thừa dịp tẩu vi là thượng sách, vội vàng xoay người, quẹo vào khúc quanh. Kết quả vừa ngẩng đầu, là chống lại một đôi mắt trong veo như nước, mà Niếp Nghị đang theo bên người nàng, nửa miệng mở rộng muốn nói chuyện. Vừa thấy được nàng, Niếp Nghị lập tức cung kính hành lễ nói, "Thuộc hạ gặp qua vương phi."

"..." Tô Mặc Nhi khóe môi nhếch ra, chớp mắt không nói gì.

Một lát sau, nàng mới thanh cổ họng, nói, "Đứng lên đi."

Nàng kia nhìn xem nàng, một đôi mắt hạnh trường lớn, "Người... Người là ai? Tại sao lại ở đây!"

Tô Mặc Nhi trong lòng lại tối tăm thờ dài một hơi, trên mặt không chút nào lộ rõ, "Không biết vị tiểu thư này là đại nhân quý phủ nào? Trước đó không biết tiểu thư muốn tới, chào hỏi không chu toàn thỉnh thứ lỗi."

"Người còn không xứng biết rõ thân phận bản tiểu thư, người đến cùng là ai, vì cái gì hần phải gọi người là vương phi?" Nữ tử vẻ mặt cao ngạo nhìn Tô Mặc Nhi.

Niếp Nghị thấy nàng làm như không đạt mục đích không bỏ qua, Tô Mặc Nhi càng không có khả năng tự hạ thân phận mình nói hết danh tự ra, liền đối với nàng giải thích, "Vị này ta là tân vương phi mà vương gia cưới hỏi đang hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: cưới hỏi đảng hoàng (2)

"Vương phi, vị này là nhị tiểu thư Lâm phủ Thừa tướng, Lâm Sơ Tuyệt." Niếp Nghị tiếp tục giải thích với Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi gật gật đầu.

Lâm Sơ Tuyết hợp lại hai câu hỏi, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy thần sắc khinh miệt, "Vương phi cưới hồi đằng hoàng? Tô Mặc Nhi? A, ngày đại hôn liền bị người bắt đi, ngay cả đường cũng không bái lạy, người còn dám nói là cưới hồi đằng hoàng, chỉ sợ trình tiết nàng đã sớm bị người đánh mất đi!"

Tô Mặc Nhi khoe môi nhất câu, cười nhạt nhìn nàng, "Nhi tiểu thư Phủ Thừa tướng? Quả thật có thể gánh chịu cái hai chữ giáo đường này của Phủ Thừa tướng, bốn vương phi hôm nay coi như là thấy được."

"Lời này của người có ý gì!" Lâm Sơ Tuyết sắc mặt trầm xuống, thanh âm không khỏi đề cao chút ít.

"Lâm tiểu thư thông tuệ như vậy, bốn vương phi cho là người sẽ rõ." Tô Mặc Nhi trên mặt cười, trong con mắt lại không có một tia nhiệt độ.

Lâm Sơ Tuyết hừ nhẹ một tiếng, thần sắc cao ngạo đến cùng, "Coi như người thức thời."

"Đúng vậy." Tô Mặc Nhi cười dài trả lời.

Loại nữ nhân này, cùng nàng nói thêm mấy câu cũng có thể đem cấp bậc của chính mình giảm xuống. Thật sự là ăn no rồi việc, nàng thế nhưng lại đến khiêu khích nàng!

Đều là do Phong Đặc kia rước lấy lạn đào hoa!

"Không có chuyện gì bốn vương phi đi trước, Niếp Nghị người nhất định phải chiều đãi Lâm tiểu thư thật tốt!" Tô Mặc Nhi nói xong, cất bước liền rời khỏi, nàng không có tâm tư cùng nữ nhân này ở đây mà hừ hừ hao tổn, nói những thứ lời nói không có dinh dưỡng.

Chỉ là, nàng muốn rời đi, có người nhưng càng thêm đắc ý.

Lâm Sơ Tuyết trực tiếp lên tiếng ngăn lại nói, "Đứng lại!"

Giọng nói thần thái cao ngạo ghê gớm, phảng phất nàng mới là vương phi vương phủ này.

Tô Mặc Nhi trở về cười một tiếng, "Lâm tiểu thư còn có chuyện sao?"

"Tô Mặc Nhi, người tốt nhất là tự thỉnh hạ đường, rời khỏi Phong Đặc ca ca đi! Chuyện tình người cùng Nhi vương gia, không ai không biết không hiểu, người nghĩ Phong Đặc ca ca sẽ lưu lại nữ nhân người như vậy bên cạnh hắn sao?"

"Tự thỉnh hạ đường? Nghe nói, hôn sự của chúng ta là lúc trước vương gia cầu xin đến, Lâm tiểu thư cảm thấy nếu ta đi tự thỉnh hạ đường, thì sẽ như thế nào?"

"Người... Người chó đắc ý!" Sắc mặt Lâm Sơ Tuyết thay đổi thành một trận xanh trắng, lồng ngực phập phồng không ngừng, xem ra là bị tức giận không nhẹ.

Tô Mặc Nhi cảm giác mặt của mình đều nhanh chóng bị đông cứng lại rồi, liền thu về nụ cười, không nhìn thẳng vào Lâm Sơ Tuyết.

Mặt không chút thay đổi hỏi, "Niếp Nghị, Lâm tiểu thư lần này tới, là có chuyện gì không?"

"Hỏi vương phi, Lâm tiểu thư tới tìm vương gia." Niếp Nghị cung kính trả lời.

Tô Mặc Nhi thấy Lâm Sơ Tuyết đang muốn nói chuyện, giống như vô tình cắt đứt lời nàng, "Vậy thì mang nàng đi gặp vương gia đi!"

"Vương phi, vương gia bây giờ không có ở quý phủ." Về mặt Niếp Nghị rất chi là đứng đắn, đến nỗi Tô Mặc Nhi suýt nữa bị tin tưởng rồi.

Bất quá, là nàng chờ Niếp Nghị nói ra những lời này.

"Nếu vương gia đã không có ở trong phủ, vậy Lâm tiểu thư chính là không mời mà tới rồi? Gác cổng cho vương gia chỉ là bày biện cho vui sao?" Giọng nói của nàng bình bình đạm đạm, tự sinh ra một cỗ khí thế không giận mà uy.

Niếp Nghị lập tức trả lời nói, "Là thuộc hạ sơ sót, thỉnh vương phi thứ tội."

Tô Mặc Nhi âm thầm tán thưởng, Niếp Nghị này xác thực rất thức thời.

"Người..."

Lâm Sơ Tuyết mở miệng lần nữa, Tô Mặc Nhi không chút khách khí cắt đứt lời của nàng, "Vương gia không có ở trong phủ, vậy Lâm tiểu thư cũng không cần lưu lại trong phủ rồi, Niếp Nghị, tiễn khách."

"Là!"

Niếp Nghị xoay người, nói với Lâm Sơ Tuyết, "Lâm tiểu thư mời."

"Tô Mặc Nhi ngơoi dựa vào cái gì mà muốn đuổi ta đi!"

Tô Mặc Nhi khoe môi trào phúng câu ra thoáng một đường cong, "Chỉ bằng ta là vương phi, mà ngơoi không phải là!"

Lâm Sơ Tuyết sắc mặt đỏ lên, chỉ tay vào Tô Mặc Nhi nổi giận đùng đùng quát, "Phong Đặc ca ca sớm muộn gì cũng sẽ bỏ ngơoi! Ngơoi đừng có kiêu ngạo như vậy!"

"Vây cũng không cần ngơoi quan tâm! Tiễn khách!" Tô Mặc Nhi nhìn cũng không muốn nhìn lại nàng, trực tiếp xoay người rời đi.

"Lâm tiểu thư, mời." Niếp Nghị đưa tay ra làm hiệu xin mời, một lần nữa nói ra.

Lâm Sơ Tuyết hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, chỉ có thể rời đi.

Mà sau khi nàng rời khỏi, có hai người chậm rãi đi ra từ nơi cách bụi hoa không xa...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: cưới hỏi đàng hoàng (3)

"Chủ tử!" Niếp Nghị thấy bọn họ đi ra, sắc mặt vẫn như thường, không hề có nửa phần kinh dị, hiển nhiên là đã sớm biết sự hiện hữu của bọn Phong Đặc.

"Không trách được..."

"Cái gì?" Phong Đặc nhìn về phía người bên cạnh.

Người nọ sững sờ, lập tức cười nói, "Cái vương phi ngơoi cùng trước kia xác thực là không hề giống nhau rồi. Bất quá, như vậy cũng tốt."

"Ngơoi không biết là nàng càng như vậy càng khó nắm trong tay sao?" Trong mắt Phong Đặc hiện lên vài phần mê mang, giọng nói nhàn nhạt.

Tô Mặc Nhi, nàng đến cùng còn có thể mang đến cho hắn bao nhiêu "ngạc nhiên mừng rỡ" đây?

"Ha ha." Người bên cạnh chỉ cười không nói, bộ dáng bí hiểm.

Phong Đặc không ưa nhất là bộ dáng này của hắn, nhin không được khinh bỉ nói, "Ngơoi vô si thực giống như quốc sư, hai người các ngơoi, tuyệt đối rất hợp duyên!"

Nam tử không chút nào ngại ngừng cười, "Ta đang có ý đó."

Dừng một chút, thần sắc hắn có chút cổ quái hỏi một câu, "Bất quá, ngơoi không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Ân?" Phong Đặc nhướn mày, ý bảo hắn nói tiếp.

Chỉ nghe người nọ có chút thần thần bí bí nói, "Theo vừa nãy chúng ta nhìn thấy nàng, thời gian dài như vậy rồi, thế nhưng nàng còn ở lại bên trong chỗ hậu viên này đi loạn, ngơoi thật không phát hiện là nàng đang bị lạc đường sao?"

"..." Phong Đặc khoe môi vừa kéo, một hồi lâu cũng không nói gì.

Niếp Nghị cũng có chút xấu hổ. Vị công tử này vẫn trước sau như một

...

"Kiến Quyết, đi tìm Nguyệt Bích, cho nàng mang vương phi về."

"Là." Niếp Nghị cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn làm theo.

Theo thời điểm Lâm Sơ Tuyết vừa mới khiêu khích Tô Mặc Nhi, chủ tử liền truyền âm cho hắn bảo hắn nói ra những lời kia, mà bây giờ lại xuống một mệnh lệnh như vậy.

Chủ tử khi nào thì để ý như vậy đối với vương phi?

...

Tô Mặc Nhi một người xoay quanh ở trong hậu viện vương phủ to như vậy, đã hoàn toàn buông tha cho ý định tìm phương hướng rồi.

Dù sao thời điểm có người muốn tìm nàng, tự nhiên sẽ tìm thấy nàng.

Mặc dù nàng xác thực nàng chưa cùng Phong Mặc hợp mưu làm mấy chuyện này, nhưng nàng ở trong lòng Phong Đặc một chút độ tin cậy cũng không có, Phong Đặc không thể nào cho phép nàng rời khỏi tầm mắt hắn lâu đến như vậy.

Mà đột nhiên, một thanh âm truyền tới từ phía sau nàng, "Vương phi, ngài lạc đường sao?"

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh, lập tức xoay người.

Một nữ tử dung mạo thập phần xinh đẹp đáng yêu, đang đứng ở trước mặt nàng nhìn xem nàng, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Tô Mặc Nhi gió nhẹ thổi qua, bình phục lại tâm tình bị kinh động, hỏi, "Là Phong Đặc cho người tìm ta?"

Nguyệt Bích ngẩng ra, theo bản năng trả lời, "Vương phi anh minh."

"Kia dẫn đường đi."

Nguyệt Bích kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Tô Mặc Nhi, nhưng vẫn chủ động đi đến phía trước, vì Tô Mặc Nhi mà dẫn đường.

Nữ tử đặc biệt như vậy, nàng chưa từng thấy qua.

Hai ngày sau, Tô Mặc Nhi liên tục đợi trong Thủy Vân Các, Phong Đặc lại giống như là quên mất có một người như vậy, không có lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ngày thứ ba, Tô Mặc Nhi không nén được tức giận.

Theo lẽ thường mà nói, khối ngọc bội kia hẳn so với tính mạng hắn đều trọng yếu như nhau, không phải là cần phải trước tiên đi đem nó chuộc về sao?

Như thế nào hắn lại khác thường như vậy?

Tô Mặc Nhi trực tiếp gọi Nguyệt Bích tới, phân phó nói, "Nguyệt Bích, giúp ta đi gọi vương gia đến."

"Vương phi, vương gia mấy ngày hôm trước đã ra ngoài phủ rồi, hiện tại vẫn chưa về." Nguyệt Bích nói ra.

Kể từ sau ngày đó, nàng được vương gia sai khiến đến bên người vương phi, đi theo bên cạnh người.

Tô Mặc Nhi lặng im một hồi lâu, đột nhiên hỏi, "Niếp Nghị có trong phủ phải không?"

"Đúng." Nguyệt Bích có chút không rõ ý tứ của nàng.

Tô Mặc Nhi khước môi nhất câu, trong nội tâm đã có chủ ý, "Vậy thì giúp ta gọi Niếp Nghị tới, thuận tiện... Lại tìm vài người đến."

Nguyệt Bích nghĩ đến lời nàng vừa mới nói, trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

Vương phi nàng, sẽ không thật sự muốn đem gì đó trong phòng đều bán đi?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nam nhân hợp hời tâm phúc hắc (1)

"Vương phi." Một hồi lâu sau, Niếp Nghị liền đứng ở trước mặt Tô Mặc Nhi.

Bên cạnh hắn là Nguyệt Bích mang thần sắc cổ quái. Giữa ngoài sân còn có gã sai vặt mà Tô Mặc Nhi phân phó cho hắn gọi đến.

Tô Mặc Nhi hỏi qua Nguyệt Bích, Thủy Vân Các này là Phong Đặc vì chính nàng mà chuẩn bị, chỉ có một mình nàng ở, bình thường Phong Đặc sẽ không đến.

Phóng ra bên ngoài, Thủy Vân Các này quả thực có thể là một chỗ trạch viện độc lập, có phòng trước, có hậu viện.

Trong hậu viện còn có một ao sen rất lớn, bên cạnh ao còn có hoa mộc, hiện giờ là giữa hè, hoa sen mở vô cùng mỹ.

Lúc này tại phòng trước, cho dù là ở hiện đại, cũng không có cô bé nào tùy tiện cho nam nhân đến tận phòng ngủ của mình, huống chi, nơi này là tư tưởng cổ đại hóa.

Tô Mặc Nhi ngồi ở trên ghế xem bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét vui vẻ vô hại.

Rất là tùy ý hỏi, "Niếp Nghị nha, Thủy Vân Các này nếu là nơi ở của ta, vậy tất cả mọi thứ trong này tất cả đều là thuộc về ta, có đúng hay không?"

Niếp Nghị không hiểu ra sao, Nguyệt Bích lúc trước cũng chỉ là thoáng nói cho hắn biết Tô Mặc Nhi muốn làm cái gì, hiện tại hắn chỉ có thể kiên trì đáp, "Là."

"Vậy là tốt rồi!" Đuôi lông mày Tô Mặc Nhi giương lên, khóe môi cong lên trên, phân phó nói, "Ngươi đem vài người phía ngoài gọi đến, cầm lên hết những thứ đáng giá, bọn vương phi muốn ra ngoài phủ!"

Niếp Nghị sắc mặt cứng đờ, trên mặt than vắn năm không thay đổi xuất hiện một tia vết nứt.

Nguyệt Bích nói quả nhiên đúng...

"Như thế nào? Thủy Vân Các này không có thứ đáng giá sao?" Tô Mặc Nhi thấy Niếp Nghị sửng sò tại chỗ không cử động, có chút nghi ngờ hỏi.

Nàng phát hiện cái thân phận vương phi này có đôi khi còn dùng rất tốt, ở trước mặt Lâm Sơ Tuyết dùng tốt, ở trước mặt bọn Niếp Nghị càng thêm dùng tốt.

Dù sao cũng chỉ là hữu danh vô thực, nàng không dùng thật sự là lãng phí.

Niếp Nghị yên lặng một lát, chậm chạp mới đáp một tiếng là, đi bên ngoài kêu gọi người tiến đến.

Tình huống như thế, hắn thật đúng là không biết nên làm sao bây

giờ!

Chỉ có thể chờ chủ tử hắn ra mặt, mới có thể quyết định tốt. Những người khác không biết, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng nha! Chủ tử hắn thuần túy muốn trốn tránh vương phi mới có ý nói hắn đi ra khỏi phủ rồi!

Niếp Nghị có chút rối rắm nháy mắt đối với Nguyệt Bích, ý bảo nàng đi bẩm báo với chủ tử. Vương phi mang những thứ đó bán đi không phải là đại sự, mà nàng muốn ra ngoài phủ mới chính là đại sự!

Nguyệt Bích tự nhiên hiểu ý tứ của hắn, thừa dịp không người nào chú ý nàng, lặng lẽ ra khỏi Thủy Vân Các.

Tô Mặc Nhi nhàn nhã ngồi ở một bên, nhìn xem bọn Niếp Nghị ra ra vào vào bận rộn, lười biếng cười cười, nói, "Không cần phải gấp, các người... Từ từ chuyển."

Nàng chờ Phong Đặc xuất hiện, nàng đánh cuộc là người kia nhất định ở trong phủ! Điểm này, thấy Niếp Nghị cùng Nguyệt Bích vừa biểu hiện sẽ biết, hơn nữa Nguyệt Bích lại vụng trộm chuồn ra ngoài, lại là ý tưởng thực của nàng.

Quả nhiên, không đến một phút đồng hồ, bóng dáng Phong Đặc liền xuất hiện ở trước cửa Thủy Vân Các.

Đối diện cửa sân trước Thủy Vân Các, Tô Mặc Nhi liếc mắt liền thấy được Phong Đặc đang chậm rãi đi vào bên trong.

Bạch y nhanh nhẹn, mực phát như bọ, giờ tay nhắc chân đều ưu nhã cao quý. Nhưng là, hết lần này tới lần khác nếu không có một chút bộ dáng phong trần một mồi!

Mọi người vừa thấy Phong Đặc tiến đến, đều dừng lại động tác, cung kính quỳ xuống đến hành lễ hắn.

Phong Đặc nói miễn lễ, liền nhìn về phía Tô Mặc Nhi, Tô Mặc Nhi như cũ ngồi ở một bên, nhìn đến hắn cũng không thấy một chút nào ngoài ý muốn.

Phong Đặc nhàn nhạt hỏi, "Nghe nói vương phi muốn tìm bản vương?"

Tô Mặc Nhi khóe môi vừa kéo, dường như đang nhìn xem hắn ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nam nhân hẹp hòi tâm phúc hắc(2)

Phong Đặc không đếm xỉa ánh mắt nàng, tiếp tục hỏi, "Không biết vương phi tìm bản vương có chuyện gì? Bản vương ra ngoài phủ vài ngày mới vừa trở về, còn chưa nghỉ chân liền tới chỗ này đây."

Nói xong, liền trực tiếp ngồi đối diện Tô Mặc Nhi. Niếp Nghị lập tức tiến lên, vì hấn châm ly trà.

Tô Mặc Nhi khóe mắt kéo ra, nhất thời không nói gì.

Phong Đặc thân nhiên uống xong một chén nước trà, gặp Tô Mặc Nhi vẫn không có ý tứ muốn nói chuyện, nhũu mày, hỏi, "Vương phi không có gì phải nói sao? Đã như vậy, kia bản vương trước hết trở về sân nhỏ mình rồi."

Nói xong lời này, Phong Đặc đứng dậy, làm bộ phải đi.

Tô Mặc Nhi lập tức lên tiếng ngăn cản nói, "Đợi chút!"

"Ân?" Phong Đặc nghi hoặc nhìn về phía nàng.

Tô Mặc Nhi khẽ mỉm cười, đạo, "Ta vẫn muốn đem Ngưng Bích Lưu Quang chuộc về, bất quá ta thấy vương gia cũng không dễ bụng, bạc trong tay ta cũng không đủ, chỉ có thể đem những thứ gì đó trong Thủy Vân Các, đi chuộc Ngưng Bích Lưu Quang. Vương gia cảm thấy như thế nào?"

"Cũng tốt." Phong Đặc gật gù đầu.

"..." Tô Mặc Nhi khóe môi vừa kéo. Cũng tốt? Nàng nói với hấn những thứ này, vốn không phải muốn hấn nói một câu 'Cũng tốt' a!

Nàng xách những vật này đi chuộc ngọc bội, còn không bằng hấn trực tiếp cho nàng ngân phiếu tiện lợi hơn! Hàng này tuyệt đối là cố ý làm bộ như không hiểu lời của nàng !

Mà lúc này, Phong Đặc lại đột nhiên đem lời nói xoay chuyển, lông mày khẽ nhăn lên, tri kỷ nói, "Khả nếu vương phi cầm lấy những vật này đi làm đồ chuộc ngọc bội, chẳng phải là làm cho người ta coi thường ỉ?"

Tô Mặc Nhi vui mừng trong bụng, đang muốn gật đầu, đã thấy Phong Đặc suy tư một hồi lâu, khóe môi chậm rãi quyền rũ ra, đối với Niếp Nghị đạo, "Kiên Quyết, người phân phó người đem những thứ gì đó trong phòng vương phi đều đem đến kho hàng vương phủ, lại từ phòng thu chi chi ra số lượng bạc đồng giá, giao cho vương phi, cùng vương phi đi đem Ngưng Bích Lưu Quang chuộc đồ về."

"Là." Niếp Nghị cúi đầu, che dấu khóe môi khẽ co rúm. Gia chủ hấn dùng từ chiều này, thật sự là quá tuyệt.

Hắn có chút đồng tình nhìn Tô Mặc Nhi một chút, sau khi vương phi mất trí nhớ chỉ sợ đã quên, đồ đầy phòng này, tất cả đều là đồ cưới của nàng a!

Mà Tô Mặc Nhi bụng một chén nước trà đang muốn đưa về phía bên miệng, nghe vậy bàn tay nhỏ bé trực tiếp ngưng ở giữa không trung, hóa đá...

Dựa vào a! Hấn còn dám hẹp hòi thêm chút nữa hay không ! !

Nàng đến cùng như thế nào lại gặp được một cái cực phẩm tồn tại a! Hẹp hòi tâm lại hắc!

Vương phủ này thật đúng là thiếu bạc sao? Hấn cũng không biết xấu hổ khi nói ra những lời này! Điều là đồ đặc của hấn, về phần như vậy hấn còn lấy vật đổi vật sao!

Tô Mặc Nhi bày tỏ quả nhiên không thể cùng người không bình thường trao đổi, nhìn xem Phong Đặc nói ra lời này đồng dạng đến như vậy, nàng cũng chỉ có thể bình tĩnh tiếp nhận.

Trong con mắt Phong Đặc con mỉm cười nhìn thoáng qua Tô Mặc Nhi bối rối, phân phó cho Niếp Nghị để cho bọn họ tiếp tục khuân đồ.

Mà Nguyệt Bích vào lúc này trở lại Thủy Nguyệt Các, sau khi nàng bẩm báo hết cho Phong Đặc những chuyện tình trong Thủy Vân Các, ở bên ngoài dạo qua một vòng mới về, để tránh dẫn tới Tô Mặc Nhi hoài nghi.

Chỉ là, sau khi nàng tiến đến vừa nhìn đến tình huống trong phòng, trong nháy mắt mê hoặc, bật thốt ra câu hỏi, "Vương gia, ngài thật để cho vương phi đem đồ cưới của nàng đi chứ?"

"Phốc..." Tô Mặc Nhi thiếu chút nữa học máu.

Nguyệt Bích vừa mới nói cái gì? Đồ cưới? Những thứ này lại đều là đồ cưới của nàng sao? !

"..." Nàng hiện tại thật lòng ngay cả xúc động đều gặp trở ngại rồi!

Không trách được người kia lòng dạ hiểm độc lại làm như vậy! Minh xếp đặt nhân lúc nàng mất trí nhớ mà xoi tãi, nhân lúc nàng không biết lai lịch của những vật này, mà hỏ nàng một phen!

Chết tiệt khốn kiếp! Nàng nói những lời kia quả thực chính là tự mình mang đá, đập phá chân mình!

Nàng thật hận nha! Vì cái gì không có ai sớm nói cho nàng biết

chân tướng a a a... !

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nam nhân hẹp hòi tâm hắc (3)

Editor: Từ Sắc Y (từ nay ta lấy tên ta đăng kí trong ĐDLQĐ nha)

Chỉ tiếc, hiện tại lời đã nói ra rồi, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Niếp

Nghị phân phó người mang từng món một thứ đi, mà yên lặng rơi lệ đầy mặt...

Phong Đặc nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn sắc Tô Mặc Nhi không hề biến đổi,

không lòng dạ nào vậy lại lửa cháy đổ thêm dầu nói, "Bản vương cảm thấy

vuông phi nói rất có lý, tự nhiên là muốn giúp nàng làm xong chuyện tình

nàng muốn làm." Nói xong, còn đối với Tô Mặc Nhi ôn nhu cười một tiếng.

Tô Mặc Nhi nghĩ công tường. Hắn thật lòng không cần lấy người làm niềm vui như vậy!

Nếu sớm biết rằng những vật này đều là của nàng, nàng sớm sẽ cầm đi ra

ngoài đổi thành bạc rồi cao bay xa chạy được chứ!

Hiện tại lại bị hắn hỏ thăm như vậy còn muốn giúp hắn đem Ngưng Bích Lư Quang chuộc đồ về, nàng đến cùng là vì cái gì a!

Tô Mặc Nhi đau thật nhìn bọn họ mang từng thứ từng món một chuyển ra, lòng đang rỉ máu.

Phong Đặc nhất thời tình cảm sâu đậm, nhìn thấy nữ nhân này ăn quả đắng, vẫn có thể chứng kiến cũng là một loại thú vui. Chứng kiến Tô Mặc Nhi thỉnh thoảng dùng nhân đao ném về phía hắn, nụ cười trên mặt Phong Đặc lại càng đậm một ít.

Bỗng nhiên, Tô Mặc Nhi vỗ mạnh bàn một cái, trực tiếp đứng lên, cắn răng

nghe lời trừng Phong Đặc một cái, "Nguyệt Bích, trong chốc lát bọn họ lấy

xong rồi, ngươi liền đi phòng ngủ tìm ta!"

Phong Đặc nhìn tiểu bóng lưng kia đang nổi giận dửng dưng đi về phía hậu

viện đi, rốt cục nhìn không được liền cười lớn tiếng.

Nàng chính mình cũng không biết, bộ dáng nàng vừa mới kia thật sự rất đáng yêu.

Tô Mặc Nhi nghe thấy tiếng cười của hắn, bước chân ngừng lại, lập tức tay

nhỏ nắm lấy chất chề, hận không thể một tát đập chết hắn!

Phong Đặc đối với Niếp Nghị phân phó nói, "Trong chốc lát chuyện xong xuôi, ngươi cùng vương phi đi làm phở, không cần đến bẩm báo bản vương."

"Là, chủ tử!"

Tô Mặc Nhi ở trong phòng ngủ đợi nửa canh giờ, liền nghe đi ra bên ngoài có thanh âm đi đi lại lại.

Tiếp theo, Nguyệt Bích thanh âm liền truyền vào, "Vương phi, chuyện đều đã làm xong, khi nào thì chúng ta đi ra ngoài?"

Trong phòng lặng im một hồi lâu, Tô Mặc Nhi mới lên tiếng nói, "Ta sẽ đi ngay bây giờ."

Vừa mới đó nàng cũng muốn không ít chuyện, bỏ qua chuyện Phong Đặc hồ nàng một bên không nói, nhưng một khi đã chuộc đồ Ngưng Bích Lưu Quang về, nàng liền phải ly khai khỏi vương phủ này, khả năng lúc này rời đi còn có thể đi nơi nào?

Về phủ tướng quân sao? Tòa lao tù này.

Cho đến ngày nay, nàng mới cảm giác mình thật sự là cô độc ở trong cái thế giới xa lạ này. Hoàn cảnh xa lạ, người xa lạ, hết thấy đều ngược lại với nơi nàng từ nhỏ sinh hoạt.

Không ai có thể là chỗ dựa, tiểu tâm còn phải đề phòng người bên cạnh, chỉ sợ đi một bước kia liền bước nhầm, khó giữ được cái mạng nhỏ này. Đại viện từng tòa tường cao, bên ngoài là người không từ thủ đoạn nào muốn tiến vào, mà bên trong, lại có một ít người hao tổn hết cả đời, đến chết cũng không thể thoát ra dòng nước xoáy

Nàng thật sự không thích cuộc sống như vậy.

Cho dù lúc này rời đi cuối cùng nàng cũng chỉ có thể ngủ ngoài trời, nàng

thật sự phải ly khai!

Niép Nghị ngồi ngoài xe ngựa, một hồi lâu nhi công phu theo lời Tô Mặc Nhi

đã đến hiệu cầm đồ. Không biết người mong đợi đã lâu ở lúc đối mặt với chuyện sắp thành công, tâm tình cũng có thấp thỏm vậy như nàng hay không.

Nàng có chút không thể chờ đợi được đi tới, tìm thấy ông chủ hiệu cầm đồ,

liền xuất ra biên lai cầm đồ, giải thích rõ ràng lai ý của chính mình. Chỉ là, ông chủ hiệu cầm đồ nhìn nhìn biên lai cầm đồ lại nói, "Cô nương muốn chuộc đồ vật này, ngày hôm trước liền có người ra giá tiền gấp ba mua đi rồi."

Tô Mặc Nhi đầy ngập nhiệt tình, sau khi nghe đến câu này, bỗng nhiên lòng

nguội lạnh.

Trong lòng tựa như đột nhiên từ phía trên thiên đường lại rơi xuống địa

ngục, nhất thời nàng khó có thể tiếp nhận được. Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Mặc Nhi có chút tái nhợt, nàng chỉ cảm giác được giận dữ của chính mình, đối với ông chủ hiệu cầm đồ cơ hồ là rống hô to, "Ta nói rồi về sau sẽ lại đến chuộc đồ đi, người vì cái gì còn muốn bán cho người khác a!"

"Vương phi..." Nguyệt Bích cùng nàng chung đụng mấy ngày nay, chưa bao giờ nàng lại thấy qua nàng lại tuyệt vọng như thế.

Ông chủ hiệu cầm đồ nghe được xưng hô của Nguyệt Bích đối với Tô Mặc Nhi, càng thêm không dám đắc tội nàng, chỉ có thể dè dặt giải thích, "Chúng ta làm nghề này, tự nhiên là ích lợi đặt trên cùng, vị công tử kia ra giá tiền so với cô nương cao hơn, nên chúng ta tự nhiên..."

"Là ai?" Tô Mặc Nhi đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, Tô Mặc Nhi khàn giọng lại hỏi lại

một lần, "Là ai mua đi ngọc bội kia?"

Ông chủ hiệu cầm đồ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng gọi Chương

chương quý, sai hắn đi tra lại một chút.

Một lát sau, chương quý liền tìm được tên người kia, gọi là Diệp Ánh Hàn.

Không có thân phận, không có địa chỉ, chỉ vờ vờ lưu lại một cái tên như vậy. Biện người mệnh mông, nàng muốn đi đâu tìm kiếm một người như vậy đây?

Tô Mặc Nhi không nói một lời đi ra ngoài, thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn mặt không một chút thay đổi, làm cho Nguyệt Bích cùng Niép Nghị đều đoán không ra tâm tư nàng. Cho đến khi sắp lên xe ngựa, Niép Nghị mới hỏi, "Vương phi, chúng ta bây giờ đi đâu?"

"... Đi bướm bướm giang" Nàng hiện tại thực đang không có tâm tình đi ứng phó Phong Đặc, nàng chỉ muốn tìm một chỗ yên lặng một chút.

Niép Nghị có chút khó khăn, Tô Mặc Nhi nhìn hắn một cái, lại xem một chút

Nguyệt Bích bên cạnh, thân nhiên nói, "Nguyệt Bích đi cùng ta, Niép Nghị

ngươi trở về phục mệnh đi. Yên tâm, ta không có chạy trốn." Trong trí nhớ, trong vài chục năm qua số lần nàng có thể ra ngoài phủ tướng quân, hai cánh tay cũng có thể đếm dư.

Mà có một lần nàng ra ngoài phủ, lo lắng liền phát hiện ra bướm bướm giang.

Giang hai bờ sông nở đầy những đóa hoa không tên, bướm bướm đủ mọi màu sắc ở bờ sông nhanh nhẹn nhảy múa, làm cho nàng rất là phấn kích. Chỉ là, những thứ bướm bướm này chỉ xuất hiện ở cuối mùa xuân đầu mùa thu, lúc này đang giữa hè, bờ sông chỉ còn lại từng mảnh hoa đỏ tươi như lửa.

Bướm bướm giang rời xa phố xá sầm uất, cũng sẽ không có người vào lúc này lại tới nơi này.

Tô Mặc Nhi cứ lẳng lặng ngồi ở bờ sông trên một tảng đá lớn như vậy, trong đôi mắt có chút sương mù, nàng hoàn toàn lọt vào trong suy nghĩ của chính mình.

Nàng vốn là cô nhi, tự ký sự khởi, cũng chỉ có sư phụ vẫn luôn chiều cố

nàng. Dạy nàng y thuật, dạy nàng phải có nhân tâm lớn.

Về sau nàng từ từ lớn lên, sư phụ dạy của nàng càng ngày càng nhiều, thậm chí kể cả võ công.

Nàng còn từng hỏi qua, vì sao phải dạy võ công cho nàng, sư phụ chỉ nói là

cho nàng cường thân kiện thể, nàng cũng không có nhiều suy tính.

Ở trong mắt nàng, sư phụ rất thần bí, nàng chưa bao giờ thấy qua thân nhân của sư phụ, liền ngay cả bằng hữu cũng chưa từng gặp qua một cái. Thời gian hai mươi năm, bọn họ đều bởi bạn lẫn nhau đi qua.

Đi vào thế giới này, không có hân bên người, nàng thật sự khó có thể quen. Có đôi khi nửa đêm tỉnh mộng dậy, loại cảm giác cô tịch này lại càng thêm rõ ràng hơn.

Nàng là thật rất muốn trở lại hiện đại!

Hiện đại... !

Tô Mặc Nhi hoàn hồn mãnh liệt, nàng đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, chính là nguyên nhân nàng xuyên không đến nơi đây!

Nàng nhớ rõ ngày đó, nàng phải đi thư phòng của sư phụ tìm một quyển sách, lại chứng kiến trên bàn viết của hân có bày biện một khối ngọc bội.

Ngọc bội kia là một khối bích sắc, trên hai mặt đều có khắc những hoa văn phức tạp, nàng nhất thời hiếu kỳ mới cầm lên khối ngọc bội kia.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cũng chiếu vào trên ngọc bội trong tay nàng, hoa văn trên ngọc bội như là có sức sống, chậm rãi di chuyển đi.

Lúc ấy, hoa văn kia giống như tạo thành một cái đồ án rất đặc biệt, nàng chỉ cảm thấy một trận cảm giác mê muội bay thẳng vào đại não, sau khi tỉnh lại, liền xuất hiện ở trong Mê Vụ Lâm....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Một con sủng vật nhỏ(1)

Có lẽ, khi nàng tìm được ngọc bội kia, có thể trở về nữa cũng nói không chừng...

Tô Mặc Nhi cùng Nguyệt Bích ở bờ sông bướm bướm đợi hai canh giờ.

Cho đến khi Phong Đặc tự mình đến tìm nàng, nàng mới phát hiện ra sắc trời đã không còn sớm.

Phong Đặc kỳ thật nửa canh giờ trước đã tới, nhìn thấy nàng một thân một mình ngồi ở chỗ kia, không biết tại sao dưới đáy lòng đột nhiên liền dâng lên chút ít thương tiếc.

Bóng lưng của nàng thoát nhìn rất cô đơn, lộ ra sự cô độc cùng một loại đau thương khó tả. Làm cho người khác rất muốn ôm nàng vào lòng, mà hảo hảo thương yêu.

Nàng ngồi ở chỗ kia xem nước sông, hần liền đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng nàng.

Ánh chiều tà của trời chiếu hắt vào, nước sông cũng dính một màu hồng nồng nặc, hợp với cỏ thơm bên bờ, phảng phất như đang đưa người vào trong biển hoa vô tận.

Hần nghe Niếp Nghị nói chuyện xảy ra trong tiệm cầm đồ, hần không nghĩ tới nàng lại sẽ lại có phản ứng lớn như vậy, nàng thật sự không thể chờ đợi được như vậy mà muốn rời khỏi bên cạnh hần sao?

Phong Đặc chậm rãi đi đến bên người Tô Mặc Nhi, Tô Mặc Nhi ngẩng đầu nhìn về phía hần, giọng nói thản nhiên, "Người không cần tự mình tới tìm ta, ta sẽ không trốn."

"Uh, bản vương biết rõ." Phong Đặc dừng một chút, đạo, "Về phủ đi."

Tô Mặc Nhi thanh thản cười một tiếng, "Hào."

Phong Đặc thấy khổ sở bị nàng giấu dưới đáy mắt, trong lòng có chút khê chua xót.

Tô Mặc Nhi dẫn đầu đi về phía một bên xe ngựa, sau đó Phong Đặc đuổi kịp.

Một đường không lời.

Hai người mới vừa trở lại vương phủ, liền có thị vệ tiến lên bẩm báo nói, "Vương gia, Tô tướng quân đến đây."

Phong Đặc chột nhứ mày, nhìn về phía Tô Mặc Nhi bên cạnh. Trên mặt Tô Mặc Nhi bình bình đạm đạm nhìn không ra một chút tâm tình.

Phong Đặc hỏi nàng, "Muốn gặp sao?"

Tô Mặc Nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn chột lóe qua vài phần kinh ngạc, thế này mới ý thức được Tô tướng quân trong miệng gã sai vặt là người phương nào.

Lão nhân kia tới nơi này không biết lại muốn làm cái gì, nàng cũng đã đến vương phủ này rồi, hần còn muốn đối với nàng làm cái gì?

Bất quá, Phong Đặc tại sao lại muốn hỏi ý kiến của nàng? Chẳng lẽ nàng nói không muốn gặp, hần sẽ không gặp sao?

Tô Mặc Nhi không trực tiếp trả lời hần, chỉ nói là, "Ta hôm nay mệt mỏi."

"Vậy trước tiên cho Tô tướng quân trở về đi." Phong Đặc đối một bên thị vệ nói ra.

Tô Mặc Nhi kinh ngạc nhìn về phía hần, ánh mắt của hần nhìn cách đó không xa, vẻ mặt bình tĩnh.

Mà đột nhiên, mày đẹp Phong Đặc cau lại.

Tô Mặc Nhi theo ánh mắt của hần nhìn thấy một thân hình vĩ đại chính về phía bọn họ đi tới.

Tô Mặc Nhi sắc mặt trầm xuống, trong con mắt tràn đầy chán ghét, lần này muốn trốn đều tránh không thoát.

"Vi thần gặp qua vương gia." Tô Diễn đối Phong Đặc khom người thi lễ một cái.

Con mắt Phong Đặc tỉnh mạch, nhưng cũng mở miệng cho hần đứng dậy, "Tô tướng quân như thế nào chưa hàng lễ với vương phi? Tuy nói Mặc Nhi là con gái của người, bất quá hôm nay nàng đã là vương phi bản vương, hành lễ này, nhưng là không tránh khỏi."

Tô Diễn không chút hoang mang ứng đối, "Vương gia nói đùa, Mặc Nhi còn chưa cùng vương gia cử hành đại lễ, tự nhiên vẫn không thể xem như là vương phi."

Tô Mặc Nhi khước môi quyền rũ thoáng ra cái độ cong trào phúng.

Phong Đặc đuôi lông mày khê nhú, "Tô tướng quân đây là đang nhắc nhở bản vương vì Mặc Nhi bỏ sung hôn lễ?"

"..." Tô Diễn không nghĩ tới Phong Đặc sẽ nói như vậy, thần sắc có chút cứng ngắc, "Vi thần không phải là ý này, vi thần là muốn cho vương gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, duyên phận Mặc Nhi cùng vương gia thực tại đã nông cạn, trào cao vương gia không được, cho nên, vi thần lần này tới là muốn đem Mặc Nhi đón về."

"Ngược lại là bản vương sơ sót." Phong Đặc đột nhiên nói một câu, bọn người Tô Mặc Nhi không kịp phản ứng, Phong Đặc lại nói tiếp, "Lâu như vậy còn chưa bình thân cho tướng quân, xác thực là bản vương sơ sót."

~Còn tiếp~

Hehe, sr vì đã để các nàng chờ lâu, gần đây ta đang đẩy nhanh truyện Y Lộ Phong Hoa, cho nên từ nay về sau sẽ rút lại còn 2 Chương/ tuần nha mấy

nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Một sủng vật nhỏ(2)

Editor: Từ Sắc Y

Tô Diễn đi theo sau, Phong Đặc vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi bị hấn thấy, bối rối trong nháy mắt liền biến mất, có chút cảnh giác. Nàng thử hỏi một chút, "Người làm sao vậy?"

"Tô Mặc Nhi, bản vương thực tò mò, người đến cùng là mất trí nhớ, hay vốn chính là giả bộ!" Mắt phượng Phong Đặc khẽ nheo lại, ánh mắt sắc bén nhìn xem nàng.

Tô Mặc Nhi trong lòng tăng tăng dựng lên, không biết nên giải thích thế nào.

Phong Đặc cẩn thận nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không may may buông tha bất cứ vẻ mặt nào của nàng.

Mà như hấn mong muốn, quả nhiên là thấy được trên mặt Tô Mặc Nhi có chút chột dạ.

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi châm chước đạo, "Chỉ là ta quên mất một phần chuyện nhỏ, cũng không phải là đem mọi chuyện cần thiết trong mười mấy năm qua đều quên."

"A?" Phong Đặc hiển nhiên là không tin.

Hấn hoài nghi nàng, hoàn toàn là bởi vì lúc nàng vừa mới đối mặt Tô Diễn không được bình thường. Biểu hiện ra ngoài của nàng thật sự là chán ghét, chứ tuyệt đối không phải là giả vờ, nói cách khác, nàng nhớ rõ Tô Diễn!

Như nàng vẫn luôn giả bộ là mất trí nhớ, vậy thì đúng thật nàng là người có thể nói là rất lợi hại, thậm chí đến cả hấn đều đã bị lừa gạt rồi!

"Người tin hay không là chuyện của người, từ lời ta, đều là nói sự thật." Tô Mặc Nhi không nghĩ lại tiếp tục cùng hấn dây dưa những thứ này, liền đứng dậy muốn rời đi. Lăn qua lăn lại một ngày, từ cõi lòng đầy hy vọng cho đến gần tuyệt vọng, nàng cảm thấy rất mệt mỏi, muốn phải nghỉ ngơi cho thật khỏe.

"Tô Mặc Nhi, người đừng quên người đã đáp ứng lời bản vương nói. Ngưng Bích Lưu Quang chưa có chuộc về, người không thể rời khỏi vương phủ!" Phong Đặc đã nhận định là lúc trước là nàng làm bộ như mất trí nhớ, gương mặt tuấn tú trở nên rất âm trầm.

Tô Mặc Nhi không ngại chút nào cười, "Yên tâm, chuyện ta đã đáp ứng, thì ta sẽ làm được!"

Ánh mắt Phong Đặc thâm thúy nhìn xem bóng lưng Tô Mặc Nhi rời đi. Hấn phát hiện, suy nghĩ của nữ nhân này càng ngày càng khó hiểu.

Nhưng hấn không thể có chút phủ nhận, tính tình nàng bây giờ, đúng là khác nhau một trời một vực với trước kia!

Hấn đã từng dò xét phủ tướng quân trong đêm, cũng có gặp qua Tô Mặc Nhi trong phủ tướng quân. Lúc ấy nàng lỡ tay đánh rơi một cái chén nhỏ, lại còn bị Tô Diễn hạ lệnh nhốt vào trong phòng tối, ba ngày ba đêm không cho phép đi ra.

Khi đó nàng là một người có tính cách rất mềm yếu, ở trước mặt Tô Diễn ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Nào có hung hãn như vậy vào hôm nay, lạ còn trước mặt nhiều người như vậy, làm cho thể diện của Tô Diễn mất sạch. Nữ nhân này, xem ra là không thể không phòng rồi!

Nguyệt Bích gặp Tô Mặc Nhi rời đi, sau khi cáo lui với Phong Đặc liền lập tức đi theo. Tô Mặc Nhi nghe tiếng bước chân phía sau vô cùng có quy luật, cũng biết là Nguyệt Bích đang ở sau lưng nàng. Một ngày nay, vẫn là Nguyệt Bích luôn luôn chiếu cố nàng. Nàng là một nha hoàn rất tận tâm hết chức trách, chỉ đáng tiếc là...

Đến Thủy Nguyệt Các, Nguyệt Bích đi nhanh hai bước, thay Tô Mặc Nhi mở ra cửa phòng ngủ. Tô Mặc Nhi yên lặng nhìn xem nàng, cho đến khi bước vào phòng ngủ, ngay lúc Nguyệt Bích đang muốn đóng cửa phòng, nàng đột nhiên hỏi, "Nguyệt Bích, người tập võ bao nhiêu năm rồi?"

Trong lòng Nguyệt Bích báo động mãnh liệt, sắc mặt lại có chút trắng bệch, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng ép, "Vương phi nói đùa, Nguyệt Bích chỉ là một nô tài, làm sao có thể có cơ hội tập võ? Vương phi sớm nghỉ ngơi một chút, có chuyện thì người cứ gọi Nguyệt Bích."

Tô Mặc Nhi bất đắc dĩ cười cười.

Thời điểm Nguyệt Bích đi đường không giống với người bình thường, cước bộ của nàng mặc dù có ý đi vô cùng nhẹ nhàng, nhưng hàng năm tập võ, nội lực thâm hậu, độ đi đường mạnh yếu tự nhiên là không cùng một dạng với người bình thường.

Nàng đã học y vài chục năm, chút nhận thức đó đương nhiên là phải có.

Từ lúc mới bắt đầu nàng cũng biết, Nguyệt Bích ở bên người nàng ngoại trừ bên ngoài là chiếu cố nàng, nhưng điều quan trọng nhất chính là giám thị nàng.

Hiện tại nàng cũng đã làm rõ, có thể rất nhanh Phong Đạc cũng sẽ biết.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Tô Mặc Nhi cực kỳ hoảng sợ phát hiện, bên giường nàng có một người ngồi!

Sáng sớm, cho dù là ai vừa mở mắt mà chứng kiến có một nam nhân xa lạ ngồi ở bên người chắc chắn sẽ bị hù chết!

Trái tim nhỏ của Tô Mặc Nhi nhảy thình thịch thình thịch không ngừng, ánh mắt nhìn Phong Đạc tựa như nhìn xem một con quái vật.

Cái đồ háo sắc này đến cùng là có rất nhiều tính đặc biệt đi, nhất định là vào thời điểm người khác ngủ say mà lặng lẽ tiến vào phòng của người ta! Nếu không phải nàng không có thói quen ngủ trần, nếu không chẳng phải là cho hắn chiếm tiện nghi một cách dễ dàng sao.

Sắc mặt Tô Mặc Nhi rất không được tốt nhìn qua hắn, hỏi, "Không được người khác cho phép liền tùy tiện tiện mà tiến gian phòng người ta, ngươi không biết như vậy là rất thất lễ sao?"

"Bản vương muốn vào phòng ngủ của vương phi mình, còn cần cho ai cho phép." Một câu mây trôi nước chảy của Phong Đạc đã triệt để chọc giận Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi ôn hoà nhìn hắn một cái, nói, "Ta hiện tại muốn mặc quần áo, bây giờ ngươi lập tức... Đi ra ngoài!"

Nàng vốn là muốn nói với hắn là cút ra ngoài, nhưng nghĩ đến bây giờ vẫn còn ở địa bàn của hắn, vạn nhất lòng dạ hẹp hòi của tên này phát tán, cho nàng ở ngay phòng chứa củi thì thảm!

"Bản vương đến đây chỉ là muốn nói cho ngươi biết, từ hôm nay trở đi, không được bản vương cho phép, tốt nhất là ngươi không ra khỏi cái nhà này." Phong Đạc dừng lại, rồi đối với Tô Mặc Nhi lộ ra một nụ cười cổ quái, "Đương nhiên, bản vương sợ ngươi ở nơi này một mình tịch mịch, cho nên bản vương mới cố ý mang đến cho ngươi một con sủng vật nhỏ, bản vương tin tưởng, ngươi sẽ thích!"

Tô Mặc Nhi đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Phong Đạc, "Ngươi đây là muốn giam lỏng ta?"

"Ngươi muốn nghĩ như vậy cũng có thể." Đuôi lông mày Phong Đạc chau lên, không có phủ nhận.

Tối hôm qua Nguyệt Bích có bẩm báo với hắn là Tô Mặc Nhi có nói với nàng, là biết, Tô Mặc Nhi đã biết Nguyệt Bích ở bên người nàng là có mục đích!

Đã như vậy, nói trắng ra, nàng là người thông minh, tự nhiên hiểu là nàng sẽ hiểu được ý tứ của hắn.

Tô Mặc Nhi đưa mắt nhìn Phong Đạc rồi đi, đáy lòng một mảnh lạnh buốt.

Xem ra lúc này nàng nên rời khỏi thôi nếu không thật sự là sẽ không bao giờ ra được!

Chờ sau khi Tô Mặc Nhi rửa mặt xong, thời điểm nàng đi ra khỏi cửa phòng mới triệt để là sợ ngây người!

Phong Đạc nói sủng vật nhỏ chính là cái con Tuyết Ngao này trước mắt cao hơn cỡ nửa người sao!

Dựa vào ! Thân thể nàng nhỏ gầy như vậy đứng ở trước mắt Tuyết Ngao cũng không đủ xem trọng!

Cái tên Phong Đạc này vì không muốn cho nàng đi ra ngoài phủ nên đưa tới con Tuyết Ngao này sao, cũng thật sự là đủ rồi! Thiết thời cho hắn nghĩ ra được!

Tô Mặc Nhi có chút nhức đầu vuốt vuốt thái dương, lại hô to một tiếng, "Nguyệt Bích! Ngươi đang ở đâu!"

Sau một khắc, Nguyệt Bích đã xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đêm qua vương gia có dặn dò nàng, ở trước mặt vương phi có thể không cần tiếp tục ngụy trang là không biết võ công, cho nên nàng trực tiếp dùng khinh công.

Tô Mặc Nhi một lần lại bị kinh hãi, nàng cảm thấy muốn sinh sống được tại vương phủ này, đầu tiên nên luyện tập chính là sự can đảm a! Cái này quá khảo nghiệm người nha!

"Vương phi có gì phân phó?" Nguyệt Bích thoáng nhìn qua hình dáng cực to của Tuyết Ngao, cũng không nhận được mà kéo ra khỏi môi.

Nếu là nàng không nhìn lầm, cái con Tuyết Ngao này hẳn là con vật mà Thất vương gia quý giá nhất. Không nghĩ tới, lại bị vương gia nhà nàng xin tới, để trông coi vương phi...

Tô Mặc Nhi chỉ chỉ Tuyết Ngao, "Đẫn nó đến trước viện đi, dùng sợi dây thừng buộc cho tốt, không nên làm thương người."

Nàng trước đây đã từng bị chó cắn, nên trong lòng có chút bóng ma. Mặc dù đây không phải là đặc biệt sợ, nhưng chứng kiến một con vật lớn như vậy mà ở trước mắt nàng lắc lư, nàng cũng sẽ cảm thấy rất tức ngực.

Nguyệt Bích gật đầu đáp ứng, dè dặt lại đến gần Tuyết Ngao, dẫn nó đi tới trước viện.

Tô Mặc Nhi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thanh tịnh.

Chỉ chốc lát sau, Nguyệt Bích đã trở lại, chỉ là lần này sắc mặt của nàng có chút quái dị.

Tô Mặc Nhi có chút nghi hoặc hỏi nàng, "Có phải là Tuyết Ngao xảy ra vấn đề hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyết Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Một sủng vật nhỏ (3)

Editor: Từ Sắc Y

"Không phải là Tuyết Ngao... Là Bạch phu nhân tới." Nguyệt Bích giải thích, vẻ mặt có chút rối rắm.

"Ân? Bạch phu nhân là ai?" Tô Mặc Nhi nghi hoặc, nàng có biết cái phu nhân gì họ Bạch phu nhân sao?

Nguyệt Bích nói ra, "Bạch phu nhân là thiếp thất của vương gia."

Tô Mặc Nhi, "..."

Lặng im một hồi lâu, Tô Mặc Nhi mở miệng hỏi, "Người mang Tuyết Ngao tới kia rồi?"

"Bên cạnh trước cửa viện." Nguyệt Bích đầy lòng tuy nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi thoáng lộ ra một tia gioia hoạt vui vẻ, "Vậy người phải đi nói cho Bạch phu nhân, nếu như nàng có thể đi vào, ta sẽ thấy nàng."

Nguyệt Bích khỏe môi vừa kéo, lặng yên lui xuống đi bẩm báo cho Bạch phu nhân. Vương phi cùng vương gia quả nhiên là trời sinh một đôi, bọn họ lần qua lần lại như vậy cũng đều dùng phương thức giống nhau như đúc nha!

Tự nhiên, bởi vì uy lực của Tuyết Ngao, vị Bạch phu nhân này phần nộ như thế nào, cũng không đi vào Thủy Vân Các.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, vài vị phu nhân của Phong Đặc muốn đi qua bái phỏng với Tô Mặc Nhi, chỉ tiếc, không ai dám bước vào Thủy Vân Các một bước.

Phong Đặc tự nhiên cũng nhận được tin tức, tựa hồ hẳn cũng không có chút ngoài ý muốn với việc làm như thế của Tô Mặc Nhi.

Nhưng mà, ngược lại hoàn toàn với ý nguyện ban đầu như vậy của hắn rồi! Là hắn có ý muốn khó để Tô Mặc Nhi, mới đem Tuyết Ngao thả tới trong viện của nàng.

Kết quả, hiện tại cả ngày nàng đều ở trong viện, trước viện một bước cũng không thêm đi!

Hiện tại hắn chỉ cần vừa nghĩ tới lúc trước Tô Mặc Nhi lừa gạt hắn, cố ý làm bộ như mất trí nhớ, trong lòng hắn lập tức tím tím từng đợt.

Trong lòng hắn không thoải mái đương nhiên hắn cũng sẽ không cho Tô Mặc Nhi sống khá giả.

Vì vậy hôm sau, Tô Mặc Nhi mở mắt ra, nàng lại chứng kiến Phong Đặc im hơi lặng tiếng mà xuất hiện ở trên mép giường nàng.

Tô Mặc Nhi liếc mắt, không có ý định để ý đến hắn. Nàng bây giờ đã xác định, đầu óc của người này tuyệt đối có vấn đề!

Phong Đặc cúi đầu nhìn nàng một cái, giọng nói dần theo một chút ít quý dè, kể lại với nàng, "Nha hoàn trong viện tử của người bản vương đã kêu đi rồi, vào đứng chờ Nguyệt Bích sẽ đem ba bữa cơm tới cho người."

Tô Mặc Nhi, "..."

"Yên tâm, Tuyết Ngao sẽ ở lại giúp người trông chừng cửa." Phong Đặc cười ác thú vị về phía nàng, sau đó, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài.

Tô Mặc Nhi nắm chặt tay thành quyền, nhin không được, đối với bóng lưng của hắn trực tiếp ném cái gối đi tới, chửi, "Mẹ kiếp!"

Coi như là nàng thật sự bị cấm vòng rồi? Chết tiệt khốn kiếp a! Nàng chưa thấy qua người nào mà lấy oán trả ơn như vậy!

Tô Mặc Nhi rửa mặt xong, bình phục tâm tình, lúc này mới mở cửa phòng.

Quả nhiên, Tuyết Ngao từ trước viện đã chuyển qua cửa phòng của nàng rồi. Hiện tại chính là nó đang nhìn chằm chằm xem nàng, mắt lộ ra tia hung quang, giống như nàng chỉ cần đi về phía trước một bước, nó sẽ trực tiếp nhào lên!

Tô Mặc Nhi cùng nó mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hồi lâu, mới "Bùm!" một tiếng trực tiếp khép cửa phòng lại.

Ngoài cửa, tiếng kêu Tuyết Ngao lập tức vang lên, làm cho người chỉ nghe được tiếng sủa của nó cũng có thể cảm giác được nó hung tàn thế nào.

Tô Mặc Nhi nâng trán, lần này là ngay cả gian phòng nàng cũng không bước ra được rồi.

Đến buổi trưa, Nguyệt Bích đưa tới bữa ăn trưa cho nàng.

Tô Mặc Nhi thừa dịp Nguyệt Bích đặt đồ vật ở trên khe hở của bàn, trở tay đóng cửa phòng, Nguyệt Bích trực tiếp bị nàng chặn ở trong phòng.

Trong nháy mắt Nguyệt Bích cảnh giác xoay người, có chút dè phòng nhìn xem Tô Mặc Nhi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi lộ ra một cái nụ cười thập phần hữu hảo, dường như muốn thương lượng với nàng, "Nguyệt Bích a, người có thể giúp ta một chuyện nhỏ hay không?"

Nguyệt Bích sững sờ, ngược lại lập tức nghĩ tới Tuyết Ngao ở ngoài cửa, nói, "Nếu như ngài muốn cho nô tỳ đem Tuyết Ngao đi, ngài không cần mở miệng. Vương gia nói rồi, Tuyết Ngao nhất định phải lưu ở trong viện."

"..." Tô Mặc Nhi cắn răng, đối với Phong Đặc càng thêm một chút phẫn hận.

"Ta chỉ muốn người đem Tuyết Ngao tới chỗ hậu viện khác mà thôi."

"Vương gia nói, để Tuyết Ngao canh giữ ở ngoài cửa của ngài chính là vì bảo đảm an toàn của ngài." Nguyệt Bích vô cùng nghiêm chỉnh nói.

Tô Mặc Nhi lập tức hết chỗ nói. Nguyệt Bích đến cùng là ngốc thật hay là giả ngu? Ai nấy đều thấy được, Phong Đặc để một con vật to lớn như Tuyết Ngao ở chỗ này như vậy, rõ ràng chính là muốn dọa nàng!

"Nhưng vương gia nói..."

"Người vừa rồi cũng nói, Tuyết Ngao chỉ cần ở trong hậu viện là có thể. Phong Đặc cũng không nói nhất định phải đem nó ở trước cửa chúng ta nha!" Tô Mặc Nhi nhức đầu cắt đứt nàng, mấy ngày hôm trước như thế nào nàng không nhìn ra Nguyệt Bích ngốc như vậy đâu?

Nguyệt Bích chầm chước một hồi lâu, nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của Tô Mặc Nhi nhìn nàng, rốt cục thỏa hiệp, "Vương phi muốn đem Tuyết Ngao buộc ở chỗ nào?"

Đôi mắt Tô Mặc Nhi chuyển một cái, khóe môi cong lên một cái đường cong, "Ta thấy gốc cây liễu bên cạnh ao sen kia không sai, cứ buộc ở đó đi."

"... Được." Nguyệt Bích một lòng cho rằng Tô Mặc Nhi sợ mới kêu nàng đem Tuyết Ngao đi, lại không biết Tô Mặc Nhi sớm đã tính kế trong lòng.

Chỗ kia, là nàng ở trong phòng tìm tòi cho tới trưa mới chọn!

Sau khi Nguyệt Bích dọn xong cơm trưa cho nàng, rồi dựa theo ý của nàng mà đi cột Tuyết Ngao.

Đợi sau khi Nguyệt Bích chuẩn bị rồi đi, Tô Mặc Nhi đột nhiên dặn dò nàng, nói ra, "Về sau thức ăn Tuyết Ngao người cứ trực tiếp giao cho ta, ta giúp vương gia dạy nó."

"Vương phi không phải là sợ nó sao?" Nguyệt Bích mê hoặc.

Tô Mặc Nhi giáo dục thấm thía, "Cả bên trong khu vườn chỉ có nó là một vật sống như vậy, ta dạy nó rồi cho nó thức ăn cũng chỉ là muốn cùng nó bồi dưỡng chút tình cảm."

Nguyệt Bích không hiểu ra sao, càng ngày càng không hiểu được suy nghĩ của Tô Mặc Nhi.

Sau khi nàng trở về có nói với Phong Đặc về chuyện này, lập tức mất phượng Phong Đặc có chút tỉnh mạch.

Nói thật, hán cũng không hiểu nữ nhân kia muốn làm gì. Nhưng mà, theo trực giác của hán, chuyện nữ nhân kia làm tuyệt đối sẽ gây khiếp sợ toàn bộ vương phủ!

Trong Thủy Vân Các.

Tô Mặc Nhi chậm chạp mang một cái ghế đến bên cạnh cây cột chó ngao Tây Tạng, nàng còn lấy sớm chuẩn bị tốt xương với dây thừng, tay nàng ném về phía cây liễu, cục xương trực tiếp rơi xuống trước mặt Tuyết Ngao.

Tuy nhiên, Tuyết Ngao lại có chút ghét bỏ liếc nhìn cục xương kia một cái, lại miễn cưỡng nhìn qua Tô Mặc Nhi, rồi trực tiếp nằm ở dưới tàng cây hóng gió.

Mặt Tô Mặc Nhi tối sầm, nàng lại bị một con súc sinh coi như không thấy? Dựa vào, quả nhiên là có chủ tử như thế nào liền có súc sinh như thế đấy!

Nàng muốn nhìn một chút, súc sinh này còn có thể cùng nàng kiêu ngạo bao nhiêu ngày!

Mấy ngày kế tiếp, Tô Mặc Nhi thay Nguyệt Bích cho Tuyết Ngao ăn. Phong Đặc ngầm cho phép hành vi của nàng, mấy ngày nay cũng không có xuất hiện ở trước mặt nàng.

Cục xương kia còn treo lơ lửng ở trên ngọn cây, Tuyết Ngao ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Thịt cá hầu hạ cho Tuyết Ngao ăn vài ngày, Tuyết Ngao nhìn thấy Tô Mặc Nhi cũng ít lại một vài phần địch ý.

Tô Mặc Nhi nhìn nhìn Tuyết Ngao càng lúc càng lười, thậm chí nói, thời cơ đến rồi!

Nàng nhất định phải lần qua lần lại lần qua lần lại thật tốt con chó vô cùng quý báu này!

Suốt cả một ngày, Tô Mặc Nhi cũng không cho Tuyết Ngao một hạt cơm, rốt cuộc Tuyết Ngao cũng nổi giận, đối với cửa phòng của Tô Mặc Nhi rống hết cả buổi chiều.

Đến buổi tối, tiếng Tuyết Ngao dần dần nhỏ, chỉ có thanh âm "Ồ ồ" thỉnh thoảng truyền vào.

Tô Mặc Nhi nằm ở trên giường, cảm giác thất bại mấy ngày liên tiếp được quét sạch.

Tục ngữ nói, đánh chó còn muốn nhìn chủ nhân! Nhưng nàng hôm nay chỉ chộc giận Tuyết Ngao sửa một chút vào buổi trưa, đã cảm thấy giống như ngược đãi Phong Đặc, trong lòng rất sáng khoái!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sủng Vật Nhỏ (4)

Ngay thời điểm Phong Đặc nhận được tin tức, đã là ba ngày sau.

Lúc ấy, Tô Mặc Nhi mang ghế nằm lười biếng ở góc cây Hợp Hoan nhắm mắt hóng gió dưới tàng cây.

Tuyết Ngao ngoan ngoãn nằm ở dưới cạnh chân nàng, thỏa mãn gặm cục xương.

Hương hoa Hợp Hoan nhẹ nhàng bay đầy viện, Phong Đặc lẳng lặng nhìn một người một chó kia, cảm thấy tức ngực ghê gớm.

Mấy ngày nay ra hán ngoài phủ có việc, hôm nay mới vừa hồi phủ lại nghe thấy Nguyệt Bích bẩm báo bên Thủy Vân Các xảy ra một chút việc.

Nguyệt Bích nói, vương gia, vương phi trong ba ngày đêm Tuyết Ngao thuần phục.

Lúc ấy hán đã cảm thấy, Nguyệt Bích đang nói chuyện cười!

Kết quả lại hỏi kỹ một lượt, hán triệt để không muốn nói chuyện.

Kỳ thật Tô Mặc Nhi cũng không có dùng nhiều biện pháp phiền toái gì, bất quá chỉ là trước đó nàng bỏ đói Tuyết Ngao một ngày. Thời điểm ngày hôm sau Tuyết Ngao đã không nhịn được mà muốn ăn cục xương được treo trên nhánh cây kia.

Kết quả là, Tô Mặc Nhi đã sớm chuẩn bị ghế nhàn nhả ngồi trên đó, trong tay còn kéo bên kia của sợi dây thừng.

Mỗi lần Tuyết Ngao nhảy lên muốn gặm cục xương kia, Tô Mặc Nhi nhanh đem sợi dây thừng thu ngắn lại, cục xương bay lên cao hơn, nên Tuyết Ngao trực tiếp vỗ hụt.

Như thế cả buổi chiều, ngay cả sức lực đứng lên Tuyết Ngao cũng không có, đôi mắt nhỏ nhìn Tô Mặc Nhi, tràn đầy sự u oán cùng không cam lòng.

Tô Mặc Nhi cũng đã chơi mệt, trực tiếp lấy bữa tối được Nguyệt Bích đem đến bày ra bên cạnh cây liễu, ngay trước mặt của Tuyết Ngao mà ăn ngấu ăn nghiến.

Theo Nguyệt Bích nói, Tuyết Ngao chịu đói không được, lại không chịu nổi được sự mê hoặc của Tô Mặc Nhi, thế nhưng lại chỉ có thể nằm trên cỏ nhìn nàng ăn xong.

Chỉ là Tuyết Ngao là con vật được Tiểu Thất quý nhất ! Lần này hẳn muốn đến để trông giữ Tô Mặc Nhi, Tiểu Thất đã đau lòng không chịu được, nếu để cho hẳn chứng kiến một màn đáng thương như vậy của Tuyết Ngao, tuyệt đối hẳn sẽ đem vương phù này phá hủy!

Vì vậy, thời điểm ngày thứ ba, Tuyết Ngao thỏa hiệp.

Tô Mặc Nhi vừa xuất hiện ở trước mặt nó, hai chân trước nó trực tiếp quỳ gối ở trước mặt Tô Mặc Nhi, bộ dáng xin khoan dung.

Tô Mặc Nhi trong lòng cảm thấy vui mừng, có lòng tốt để khỏi xương xuống chỗ Tuyết Ngao khó khăn lắm mới có thể liếm đến.

Tuyết Ngao để có thể liếm được một ngụm xương, lại bị giăng co nguyên một ngày, vốn đã thuận theo rồi.

Phong Đặc nghĩ đến lời Nguyệt Bích nói với hắn, lại xem hình ảnh quý dị nhưng lại hài hòa ở trước mắt, hắn cảm thấy, chuyện này nhất định không thể cho Tiểu Thất biết rõ!

"Nguyệt Bích, không cần cho người canh giữ ở trước cửa Thủy Nguyệt Các. Những nữ nhân kia nếu muốn vào, cứ cho các nàng vào. Nếu con chó kia dọa nàng không được, vậy thì hãy để cho nàng được những nữ nhân kia chăm sóc thật tốt đi!" Khóe môi Phong Đặc cong lên có chút tà ác, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào tiểu nữ nhân đang nằm ở trên ghế.

Hắn phát hiện, ý chí chiến đấu của hắn được nữ nhân này làm tăng lên! Đã như vậy, vậy thì hắn theo nàng vui đùa một chút! Cũng không thể để nàng nhàm chán quá mức không phải sao?

Phong Đặc mới vừa xoay người rời khỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng nổ nữ ra lệnh, "Tiểu Bạch, lên, giáo huấn hắn một chút cho ta!"

Bước chân Phong Đặc dừng lại một chút, quay về phía sau nhìn.

Tuyết Ngao hung ác nhìn hắn, trong nháy mắt tiếp theo, trực tiếp nhảy lên về phía hắn.

"..." Phong Đặc vận khởi khinh công, đảo mắt đã rời đi hơn trăm thước.

Sau lưng, truyền đến tiếng nhạo không chút khách khí của Tô Mặc Nhi.

Khóe môi Nguyệt Bích khẽ co quắp, buồn cười không dám cười.

Chờ Phong Đặc nhanh nhẹn rơi xuống đất, đáng người lố lác kia, lại tuyệt thế tao nhã như vậy, cho dù là ai đều nhìn không ra là hắn chặt vật bị chó đuổi theo mới thoát khỏi!

Tiếng nói của Phong Đặc nhàn nhạt, lại ẩn giấu nội lực, "Hôm nay các người thấy cái gì?"

Thị vệ ẩn ở trong bóng tối cùng nhau đáp, "Thuộc hạ không hề chứng kiến thấy!"

Phong Đặc ưu nhã cười một tiếng, hài lòng rời đi, chỉ là, dưới ống tay áo của hắn đã nắm thành quả đầm rất chặt.

Mắt mặt như vậy, hắn sống hơn hai mươi năm cũng chưa từng bị qua một lần! Nữ nhân kia, chắc chắn là chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyết Sùng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mạng treo lơ lửng (1)

Tô Mặc Nhi nhìn thấy Phong Đặc chạy trốn, vốn là cười cũng dừng lại không được.

Tuyết Ngao còn muốn đuổi theo, Tô Mặc Nhi chỉ hô một tiếng, đã khiến nó trở lại.

Mấy ngày này buồn bức đều được quét sạch, Phong Đặc đem Tuyết Ngao đưa tới nơi của nàng, không nghĩ tới lại vì người khác mà làm đồ cưới.

Chuyện tiền mất tật mang như vậy, chỉ sợ là vị gia này từ nhỏ đến lớn cũng chưa trải qua đi!

Nhìn hần về sau còn dám tùy tiện vào gian phòng của nàng hay không.

Mấy ngày kế tiếp, Phong Đặc có ý như vô ý bày mưu đặt kế, mỗi phu nhân mỗi phòng lại lần nữa đến Thủy Vân Các.

Cửa Thủy Vân Các vốn là được thị vệ trông coi Tô Mặc Nhi, đều được Phong Đặc cho “bỏ chạy” rồi, chỉ để lại ám vệ giám thị ẩn ở trong bóng tối.

Tô Mặc Nhi không còn cách nào, không có người giúp nàng chặn hết những nữ nhân kia, nàng chỉ có thể đi gặp các nàng.

Bên cạnh, là Tuyết Ngao đi theo, nàng cho nó một cái tên, gọi là Tiểu Bạch.

Nguyệt Bích có lần nghe nàng gọi Tuyết Ngao như vậy, thái dương không khỏi xuất hiện hắc tuyến.

Nó đứng lên cao cũng có thể so với người, vương phi cũng thật sự là không biết xấu hổ mà gọi nó là Tiểu Bạch..

Đều nói cầu là động vật trung thành nhất, một con này của Phong Đặc, thế nhưng lại vì thức ăn mà tạo phản, cũng chỉ có thể tính là hần xúi quẩy.

Vì vậy, có Tiểu Bạch đi theo bên cạnh Tô Mặc Nhi, những phu nhân kia muốn nghĩ giương oai tại nơi này với nàng, cũng nên nghĩ kỹ trước phân lượng của chính mình.

Cùng so với Tiểu Bạch, các nàng quả thực quá nhu nhược, cũng không đủ xem!

Phong Đặc nghe được Nguyệt Bích bẩm báo tình huống mấy ngày nay của Tô Mặc Nhi, tay hần cứng rắn bóp gãy một cây bút lông, vụn vụn nở nụ cười.

"Lâm Sơ Tuyết mấy ngày nay ngược lại rất yên tĩnh." Phong Đặc đột nhiên nói ra.

Nguyệt Bích khoe môi kéo ra, trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ của Phong Đặc.

Niép Nghi ở một bên cũng có chút không biết nói gì, hần đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy chủ tử hần vì nữ nhân nào mà phát điên. Vương phi này, coi như là lợi hại!

Rất nhanh, Lâm Sơ Tuyết được Nguyệt Bích mời đến vương phủ.

Vừa mới tiến vào phòng khách chính, chỉ thấy Niép Nghi từ cửa bên hông đi vào.

Lâm Sơ Tuyết còn nhớ sự tình lần trước, đối với Niép Nghi tự nhiên cũng sẽ không có sắc mặt tốt, "Phong Đặc ca ca ở đâu?"

Niép Nghi theo lời chủ tử hần giao phó đáp, "Một lát chủ tử sẽ đi đến chỗ của vương phi."

Sắc mặt Lâm Sơ Tuyết trầm xuống, hừ lạnh nói, "Mang theo ta đi chỗ của Tô Mặc Nhi!"

Dừng một chút, thần sắc nàng thêm kiêu ngạo, nhìn xem Nguyệt Bích với Niép Nghi nói, "Lúc này là Phong Đặc ca ca mời ta đến! Các người còn dám không cho ta thấy hần sao?"

"Là. Lâm tiểu thư mời đi cùng nô tỳ." Nguyệt Bích cúi thấp đầu, bộ dáng ra vẻ cung kính.

Trong lòng nhưng là âm thầm so Lâm Sơ Tuyết với Tô Mặc Nhi, nữ nhân này nhưng không bằng một điểm của vương phi.

Tô Mặc Nhi đang hóng mát dưới tàng cây hợp hoan, Lâm Sơ Tuyết lèm nhèm xông vào.

Tiểu Bạch gầm nhẹ một tiếng, nhìn chăm chăm kẻ xông vào.

Lâm Sơ Tuyết không nghĩ tới sẽ thấy tình cảnh này, trực tiếp bị ánh mắt của Tiểu Bạch hù dọa lui về phía sau mấy bước.

Nguyệt Bích cùng Niép Nghi đều ở ngoài viện, cũng không có tiến lên.

Tô Mặc Nhi nghe thấy động tĩnh, lười biếng mở mắt.

Chỉ là, vừa nhìn thấy mặt Lâm Sơ Tuyết, lông mày nàng chưa phát giác ra lại cau lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Sơ Tuyết trắng bệch, nhưng khí thế rất là cao ngạo, cách khoảng cách rất xa vênh vao đắc ý hỏi Tô Mặc Nhi, "Phong

Đặc ca ca đâu?"

Tô Mặc Nhi nhìn nàng dường như bị ngu ngốc một cái, đùa cợt nói, "Hắn ở nơi nào ta làm sao biết rõ? Ngươi đến nơi này chỉ là hỏi chuyện này thôi?"

"Phong Đặc ca ca ở tại nơi này của ngươi, ngươi đem hắn giấu ở nơi nào rồi?" Ánh mắt Lâm Sơ Tuyết oán hận nhìn Tô Mặc Nhi.

Nàng thích Phong Đặc rất nhiều năm, Phong Đặc cũng không có để ý nàng như thế nào, dựa vào cái gì mà nữ nhân này có thể trở thành vương phi của hắn? Nàng thật sự rất không cam tâm!

Tô Mặc Nhi thoáng nhìn ánh mắt Lâm Sơ Tuyết, đáy lòng tràn ngập một trận chán ghét.

Mấy ngày nay chăm sóc đám nữ nhân kia cũng đã làm cho nàng mệt mỏi không chịu được, lúc này, nữ nhân kia không có đầu óc thế nhưng cũng đến đây vào! Nàng cũng không tin việc này cùng cái người Phong Đặc kia không có quan hệ!

"Hắn xác thực không có ở chỗ của ta!"

"Ta không tin! Nhất định là ngươi không muốn cho Phong Đặc ca ca gặp ta, nên mới đem hắn giấu đi!" Về mặt Lâm Sơ Tuyết phần nộ, duỗi ra ngón tay chỉ Tô Mặc Nhi, đầu ngón tay phát run.

Ánh mắt Tô Mặc Nhi lóe lên, bình thường nàng ghét nhất là người khác cầm ngón tay chỉ về phía nàng, nữ nhân này vừa vặn đã chạm đến nghịch lân của nàng.

Ngay tiếp theo, giọng nói nàng cũng trở nên lạnh lùng, "Tin hay không là chuyện của ngươi, mỗi lần ngươi ra khỏi cửa cũng không mang theo đầu óc sao?"

"Ngươi... Ta không tin! Ngươi không nói, vậy ta sẽ tự mình đi lục soát!" Lâm Sơ Tuyết trừng to mắt, đầu ngón tay chỉ còn run run lợi hại hơn.

"Ngươi dám!" Tô Mặc Nhi chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói, "Thủy Vân Các của ta không phải là nơi ngươi có thể tùy tiện lục soát! Đừng quên thân phận của chính ngươi, ngươi cũng chỉ là nữ nhi của một quan viên nhỏ, bản phi bất cứ lúc nào cũng có thể trừng trị ngươi cái tội bất kính này!"

Lâm Sơ Tuyết giận dữ công tâm, lập tức đưa tay về phía Tô Mặc Nhi gọi.

Sắc mặt Tô Mặc Nhi trầm xuống, dùng tốc độ cực nhanh bắt được tay của Lâm Sơ Tuyết, nàng chỉ vừa dùng lực một chút, Lâm Sơ Tuyết đã đau đến nổi mặt không còn một chút máu, kêu thảm thiết một tiếng, "A "

Tô Mặc Nhi tăng tăng hất tay của nàng ra, nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, lập tức đi về phía phòng ngủ.

Đi vài bước, Tô Mặc Nhi quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Bạch, nó đang nhe răng nanh, mắt lộ ra hung quang nhìn về phía Lâm Sơ Tuyết, vận sức chờ phát động, nó đang chờ Tô Mặc Nhi ra lệnh một tiếng thì nó sẽ lập tức nhào tới.

"Tiểu Bạch, ta cần nghỉ ngơi, giúp ta bảo vệ tốt cửa phòng." Vài ngày chung đụng, Tô Mặc Nhi biết Tiểu Bạch rất có linh tính, nàng nói, giống như nó cũng có thể nghe hiểu lời nàng.

Nhưng lúc này đây, nó lại không giống như ngày thường nhanh chóng đuổi kịp cước bộ của nàng.

Tô Mặc Nhi nghi hoặc nhìn sang, là Tuyết Ngao đang khom người xuống, nhìn chăm chăm Lâm Sơ Tuyết.

Mà mặt mũi Lâm Sơ Tuyết tràn đầy thống khổ che lấy cổ tay, nhìn về phòng Tiểu Bạch, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Đột nhiên, Tiểu Bạch giống như là bị cái gì kích thích, hai mắt đỏ bừng lên, nhanh chóng lao mạnh đánh về phía Lâm Sơ Tuyết.

Lập tức sắc mặt Tô Mặc Nhi thay đổi nhanh trong chớp mắt, trong lòng di chuyển, tốc độ nàng chạy cực nhanh về phía nơi Lâm Sơ Tuyết đang đứng.

Vào lúc hai tay chạm đến người của Lâm Sơ Tuyết, Tô Mặc Nhi sử dụng hết toàn lực, trực tiếp đẩy nàng về phía bên cạnh.

Mà Tiểu Bạch đang nổi cơn điên, móng nhọn hung hăng đâm vào phía sau lưng của nàng!

Tô Mặc Nhi té lộn trên đất, trước mắt từng đợt từng đợt biến thành màu đen, lỗ tai nàng cũng kêu ong ong lên.

Trong lòng ý niệm duy nhất trong đầu nàng chính là, Lâm Sơ Tuyết không được xảy ra bất cứ chuyện gì!

Ít nhất không thể ở trong viện của nàng mà gặp chuyện không may! Nếu không, nàng có bao nhiêu miệng cũng đều không giải thích rõ được.

Nàng dựa vào trực giác quát lên, "Lâm Sơ Tuyết! Nhanh rời khỏi đây! "

Bỗng nhiên, Tô Mặc Nhi cảm thấy thân thể của mình rơi vào một vòng tay ấm áp.

Con đau nhức kịch liệt dường như cũng đã hoãn lại, hai bên tai cũng được khôi phục.

Bên tai truyền đến từng đợt thanh âm đánh nhau, xen lẫn tiếng nước nổ nghẹn ngào.

Tô Mặc Nhi hít sâu bắt lấy tà áo của người bên cạnh, khẩn cầu, "Không nên làm thương tổn nó!"

Nàng biết rõ xung quanh sân nhỏ này có người phòng thủ ở chỗ tối, lúc này đã phát sinh ra chuyện kinh biến như thế, tự nhiên là bọn họ sẽ ra tay.

Chỉ là, nàng không hy vọng Tiểu Bạch sẽ bị thương! Nàng rất thích con Tuyết Ngao này, mặc dù, ngay từ đầu nàng có sợ hãi nó, trêu chọc nó.

Nhưng qua mấy ngày nay, nó ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng sẽ dựa nửa người vào nàng làm nũng, thường xuyên trêu chọc nàng rất vui vẻ, tuyệt đối nó không thể có chuyện được...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: chương 24 mạng treo lơ lửng (2)

Editor: Từ SắcY

"Không cần đã thương Tuyết Ngao!" Thanh âm trầm thấp tràn ngập từ bên tai.

Tâm trí Tô Mặc Nhi đã thanh minh vài phần, nghe được chủ nhân của thanh âm này, Phong Đặc!

Hắn thế nhưng lại ở chỗ này?

Phong Đặc cau mày, dè dặt tránh đi vết thương ở phía sau nàng, bế đem nàng từ trên mặt đất lên.

Khuôn mặt Tô Mặc Nhi nhỏ nhắn trắng bệch, con mắt hít sâu nhắm chặt, nhưng không có ngắt đi.

Phong Đặc sai bước đem nàng ôm vào phòng ngủ, đối với Niếp Nghị ở một bên nói, "Mau truyền ngự y!"

Chuyện phát sinh quá mức đột nhiên, hẳn vốn là không nghĩ tới sẽ xảy ra cái chuyện ngoài ý muốn này!

Hắn từ mới bắt đầu đã ẩn ở trong bóng tối nhìn xem Tô Mặc Nhi cùng Lâm Sơ Tuyết dây dưa, mặc dù có phát hiện ra Tuyết Ngao có chút bất thường, nhưng cũng không để ý.

Không nghĩ tới nữ nhân này thế nhưng lại lấy thân mạo hiểm, cứu Lâm Sơ Tuyết!

Dưới loại tình huống kia, chính hắn còn làm không được hành động cao thượng như thế, nữ nhân này thậm chí ngay cả không kịp nghĩ ngợi đã nhảy qua, đẩy Lâm Sơ Tuyết ra, thật sự là làm cho hắn phải lau mắt mà nhìn.

Tô Mặc Nhi nằm ở trên giường, mồ hôi lạnh thấm ướt trán của nàng.

Vết thương sau lưng thật sự là quá TMD đau!

"Nữ nhân ngu xuẩn! Nàng đã đối với người như vậy, người còn cứu nàng làm gì?" Phong Đặc bắt mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của nàng, vô ý thức bỏ quên tia bất thường từ đáy lòng.

Tô Mặc Nhi nhắm mắt lại, hữu khí vô lực trả lời hắn, "Nàng nếu như gặp chuyện không may, người chết sẽ phải là ta rồi!"

Phong Đặc trong lòng giật mình, sắc mặt trong nháy mắt đã thay đổi.

Nàng thế nhưng lại nghĩ như vậy? Cũng là bởi vì sợ Lâm Sơ Tuyết ở trong viện tử của nàng gặp chuyện không may, mới phấn đấu quên mình như vậy sao?

Nàng không có cảm giác an toàn như thế, mới có thể suy tính thực tế hậu quả sống chết trước mắt!

Ánh mắt Phong Đặc nhất thời phức tạp vô cùng, mỗi một chuyện Tô Mặc Nhi làm, hắn cũng cảm giác được nàng càng ngày càng sâu không lường được.

Nhìn như đơn thuần, so với bất luận kẻ nào đều thông thấu hơn. Người tinh xảo đặc sắc như vậy, đáng giá để tất cả mọi người quý trọng. Đáng tiếc, nàng là Tô Mặc Nhi... Đã từng, vì Phong Mặc mà tính kế hắc, hắc không thể không phòng!

Có lẽ, đây cũng là khổ nhục kế nàng tạo ra, muốn dùng chuyện này để làm cho hắc đối với nàng phải lau mắt mà nhìn?

"Chủ tử, ngự y đến rồi!" Ngoài cửa, thanh âm Niếp Nghị vào lúc này truyền vào.

"Tiến đến!"

"Tham kiến Tam vương gia." Sau khi ngự y vào nhà, lập tức hướng Phong Đặc thi lễ một cái.

"Miễn lễ, mau tới đây xem cho vương phi một chút." Phong Đặc thần nhiên nói, đứng dậy nhường ra vị trí bên giường, thuận lợi cho ngự y vì Tô Mặc Nhi trị liệu.

Ngự y đến gần nhìn nhìn vết thương sau lưng của Tô Mặc Nhi sâu đến thấy xương, đối với Phong Đặc cung kính dò hỏi, "Vương gia có thể hay không mời một vị nữ quyền đến, trước giúp vương phi cỡi y phục?"

"Nguyệt Bích, tiến đến!" Phong Đặc lên giọng, đối với người ở phía ngoài hô.

Nguyệt Bích đang chỉ huy, thu thập hỗn loạn ngoài sân nhỏ, nghe tiếng, lập tức đi vào gian phòng.

Phong Đặc nói, "Nguyệt Bích, người giúp vương phi cỡi y phục, ngự y theo bản vương đi ra gian phòng ngoài chờ."

"Vị thần tuân mệnh." Ngự y khom người trả lời, đi theo Phong Đặc ra gian ngoài.

Nguyệt Bích chứng kiến vết thương sau lưng Tô Mặc Nhi, trong lòng run rẩy, chỉ nghe những hình ảnh được ám vệ nói đều cảm thấy có chút sợ hết hồn hết vía.

Giờ phút này nhìn thấy vết thương trên người Tô Mặc Nhi, nàng cảm thấy đối với vương phi kính trọng càng thêm sâu nặng.

Tô Mặc Nhi đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong gối đầu, đợi nửa ngày cũng không thấy Nguyệt Bích có động tác, trực tiếp lên tiếng hỏi, "Nguyệt Bích, làm sao vậy?"

Nguyệt Bích bất thành linh bị lời nói của Tô Mặc Nhi làm sợ hết hồn, nàng còn tưởng rằng Tô Mặc Nhi hôn mê rồi...

"Không có... Không có việc gì, vương phi, nếu Nguyệt Bích không cẩn thận làm đau người, người nhất định phải nói cho Nguyệt Bích."

"Hảo." Tô Mặc Nhi cảm giác hơi vui mừng, nha đầu Nguyệt Bích kia nàng kỳ thật còn rất thích, nếu như nàng không phải là người Phong Đặc phái tới giám thị nàng...

Sau một chung trà, Nguyệt Bích đem áo ngoài dính máu thay Tô Mặc Nhi cỡi ra.

Tô Mặc Nhi nằm ở trên chăn bông, tận lực ngăn trở cảnh xuân trước ngực. Bộ dáng thực tại của nàng thật xấu hổ muốn chết, ở hiện đại nàng cũng chưa có hào phóng như vậy nha!

Nguyệt Bích ra gian ngoài, đối với hai người đang đợi ở phía ngoài nói, "Chủ tử, hết thấy đều đã thu thập xong, ngự y còn có cái gì cần? Nguyệt Bích ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ."

Phong Đặc gật gù đầu, ngự y nói, "Vậy thì làm phiền cô nương đi bưng một chậu nước trong đến, cần phải hơi nóng."

"Là."

Nguyệt Bích tiếp tục chuẩn bị đồ, Phong Đặc mang theo ngự y vào gian trong.

Vừa thấy Tô Mặc Nhi, sắc mặt Phong Đặc cũng âm trầm có chút không hiểu.

Ngự y hồn nhiên chưa phát giác, ngồi đến bên ghế Nguyệt Bích chuẩn bị kê giường, nhanh nắm lấy cánh tay Tô Mặc Nhi vì nàng bắt mạch.

Sơ qua, hắc để xuống cánh tay của Tô Mặc Nhi, nhắc nhở, "Trong chốc lát vị thần sẽ cho vương phi dùng thuốc, chỉ là thuốc này tính quá liệt, vương phi nếu nhịn không được..."

Khoé môi Tô Mặc Nhi co rút, không biết thời cổ đại có thuốc tê hay không!

Nàng ngẩng đầu, có chút đáng thương nhìn về phía Phong Đặc.

Phong Đặc có chút bất đắc dĩ hỏi ngự y, "Cũng chỉ có một loại dược này sao?"

Ngự y chần chờ một chút, giải thích, "Nếu là vương phi muốn vết thương sau lưng không lưu sẹo, thì cũng chỉ có một loại dược này. Còn lại dược thuốc

trị thương mặc dù không có thuốc tính liệt này, nhưng sẽ lưu lại sẹo, vương gia người xem..."

"Vậy thì dùng cái này đi." Đồng tình nhìn Tô Mặc Nhi một cái, Phong Đạc cũng không nghĩ ra cái biện pháp gì tốt hơn.

Tô Mặc Nhi dứt khoát nằm đờ lý ở trên giường, một hồi lâu, dưới gối đầu truyền đến giọng buồn buồn của nàng, "Vậy người đem ta đánh ngất xỉu đi, ta cũng sẽ không còn đau nhức rồi."

"... Người nhất định phải như vậy sao?"

"Là!" Tô Mặc Nhi cắn răng một cái, đau dài không bằng đau ngắn, còn không bằng nàng ngất đi đâu!

"Vậy cũng tốt." Phong Đạc đi qua đến, trực tiếp điểm vào huyệt ngủ nàng.

Đánh ngất xỉu hẳn làm không được, bắt quá làm cho nàng mê man, hiệu quả cũng giống như vậy.

Dưới tay là da thịt trắng mịn như tơ, tâm Phong Đạc nhất thời bị mê hoặc, đầu ngón tay lưu luyến xẹt qua sống lưng nàng.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn chạm đến đến miệng vết thương sau lưng nàng, trái tim một trận co rút mạnh. Hắn thể nhưng cảm thấy có chút đau lòng..

Ổn định lại tâm trí, Phong Đạc đối với ngự y dặn dò, "Ti mi vì vương phi chữa thương, vào lúc cần dùng được thì động tác cần phải nhẹ một chút."

"Khụ, cừu thần nhớ kỹ." Ngự y ho khan một tiếng, chậm rãi nói. Tam vương gia đối với vương phi sủng ái, hôm nay hắn mới thấy được!

Chỉ chốc lát sau, Nguyệt Bích bưng nước tiến đến.

Phong Đạc cho nàng ở chỗ này chiếu cố cho Tô Mặc Nhi, rồi rời khỏi Thủy Vân Các.

Chuyện này quá mức kỳ quặc, trong đó không biết cất giấu cái gì, hắn nhất định phải tra rõ ràng!

Hắn đi ra phòng ngủ, Niếp Nghị đứng ở ngoài cửa chờ hắn.

Phong Đạc nhìn lướt qua hậu viện, trước vì dẫn Tuyết Ngao đi mất không ít khí lực, hậu viện cũng bị quậy đạp thành một mảnh hỗn độn, lúc này thu thập xong đã khôi phục lại hình ảnh vốn có.

Tuyết Ngao bị đánh ngất xỉu được chuyển qua một bên, trên cổ còn buộc một sợi xích sắt lớn bằng một căn ngón tay.

Mà Lâm Sơ Tuyết thể nhưng còn chưa rời đi! Ngơ ngác đứng ở một bên, không biết đang suy nghĩ gì.

Xem cái dạng nàng này, giống như là còn chưa hồi phục lại tinh thần chuyện mới vừa xảy ra.

Nói cho cùng, nữ nhân kia bị thương, hắn cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Phong Đạc dưới đáy lòng có chút ân hận, nếu không phải là hắn nhân rồi nhàm chán đi tìm nữ nhân này để đối phó với Tô Mặc Nhi, thì chuyện này có lẽ sẽ không phát sinh.

Lại có lẽ, vấn đề ở trên người Lâm Sơ Tuyết?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Mạng treo lơ lửng (3)

Editor: Tử Sắc Y

Ánh mắt Phong Đạc hơi trầm xuống, nói với Niếp Nghị, "Mang Lâm Sơ Tuyết đi đi, tìm một nơi ẩn an trí nàng, tạm thời không cho nàng rời khỏi vương phủ!"

"Là! Chủ tử, còn có cái gì phân phó?" Niếp Nghị ít khi nào nhìn thấy bộ dáng của chủ tử hắn như thế, liền lưu tâm hỏi nhiều một câu.

"Chờ ngự y trị liệu xong cho vương phi, rồi người cho hắn xem một chút lý do mà Tuyết Ngao đột nhiên lại nổi điên." Thanh âm Phong Đạc hết sức áp chế vô cùng thấp, chỉ cho mình Niếp Nghị nghe được.

Niếp Nghị sững sờ, hiểu ý tứ của Phong Đặc. Phong Đặc vừa ly khai, hẳn liền cho người đem Tuyết Ngao dời đến một chỗ kín bên.

Là chủ tử hoài nghi trong vương phủ có nội gian, mới không hạ lệnh trước công chúng cho ngự y tra xét Tuyết Ngao!

Kẻ địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, hết thảy mọi chuyện đều phải cẩn thận một chút.

Trong phòng ngủ, ngự y cho Nguyệt Bích đem vết máu trên lưng Tô Mặc Nhi lau sạch sẽ, để thuận tiện trị liệu.

Cánh tay Nguyệt Bích run rẩy, có chút không đành lòng ra tay, sợ làm đau Tô Mặc Nhi.

"Nguyệt Bích cô nương tập võ nhiều năm như vậy, dạng vết thương gì mà chưa từng gặp qua, như thế nào hôm nay lại do dự như thế?" Ngự y vuốt vuốt râu ria, nhạo báng Nguyệt Bích.

Nguyệt Bích vừa nghe lời này, lập tức có chút không phục, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Ngự y cũng không tức giận, trên gương mặt già nua lộ ra vài phần vui vẻ, "Nguyệt Bích cô nương lại không dám động thủ, chờ vương phi tỉnh lại, sợ là lại phải đau nhức rồi."

"Biết rồi! Lão gia này, người nhất định phải trị tốt cho vương phi, nếu không, ta liền đem từng cọng râu mép của người nhổ từng cọng một hết!"

Ngự y chỉ cười không nói.

Nguyệt Bích tức giận, hẳn trêu chọc một câu như vậy, tâm tình khản trương cũng vui đi không ít.

Cầm lấy khăn, thấm ướt nước ấm lại vắt khô. động tác của Nguyệt Bích dịu dàng thay Tô Mặc Nhi lau đi máu đen lưu lại bên cạnh miệng vết thương.

Một lát sau, miệng vết thương trên lưng Tô Mặc Nhi rốt cục cũng không hề đáng sợ như vậy, chỉ là vết thương kia sâu đến đủ thấy xương, làm cho người ta thấy vẫn run sợ một hồi.

"Giờ đùa ở đây là được rồi, người mau giúp vương phi xem một chút." Nguyệt Bích trong lòng có chút lo lắng.

Ngự y đưa cho nàng một cái bình sứ màu tím bầm, dặn dò, "Đây là thuốc trị thương, người bôi đến chỗ vết thương của nàng, một ngày hai lần, cho đến khi nào khỏi hẳn... Sẽ rất đau."

Cái này, thời điểm Phong Đặc vừa mới ở chỗ này hẳn cũng đã nói rồi, vì Tô Mặc Nhi muốn trên lưng không lưu lại vết sẹo, nàng cũng không có lựa chọn nào khác.

Nguyệt Bích dè dặt đem bột thuốc thoa trên vết thương Tô Mặc Nhi, thân thể của Tô Mặc Nhi lại run bần bật lên, trên thái dương không khỏi rỉ ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Trong lúc mê ngủ, Tô Mặc Nhi làm như cảm nhận được đau đớn, mày nhíu lại, hai tay theo bản năng nắm chặt áo ngủ bằng gấm dưới thân.

Nguyệt Bích bị dọa, lại không dám động.

Ngự y thấy bộ dáng nàng này, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Hay là cho lão phu làm đi, nhất định là phải chịu được. Lão phu cũng là lần đầu tiên biết rõ, thì ra là Nguyệt Bích cô nương cũng có thời điểm mềm lòng."

Nguyệt Bích trong mắt lo lắng càng sâu, nhưng thân thể vương phi như thế nào có thể cho nam nhân khác chạm vào chứ?

Khẽ cắn răng, Nguyệt Bích hạ quyết tâm, từ từ vì Tô Mặc Nhi mà bôi thuốc thật tốt.

Sau hồi lâu, ngự y ngồi một bên đã viết xong phương thuốc.

Hắn đem phương thuốc đưa cho Nguyệt Bích, nói ra, "Người làm cho người theo phương thuốc này mà bốc thuốc, mỗi ngày vào lúc hoàng hôn cho vương phi uống là được."

"Thuốc này là chữa cái gì?" Nguyệt Bích có chút nghi hoặc, nhìn xem ngự y chờ hắn trả lời.

Ngự y giải thích, "Đây là phương thuốc bổ nguyên khí, thân thể vương phi tổn hại lớn, thuốc này sẽ giúp nàng nhanh chóng khôi phục."

"Coi như người thức thôi!" Nguyệt Bích hừ một tiếng nhỏ nhỏ.

Ngự y có chút cảm thán nói, "Tâm thầy thuốc như cha mẹ nha!"

Tất cả mọi chuyện đều dặn dò xong, lúc này ngự y mới ly khai.

Niếp Nghị sớm một chút đã đứng chờ ở trước cửa phòng Tô Mặc Nhi, gặp ngự y đi ra, vội vàng đem hắn ngăn lại, dẫn hắn đi nhà kín bên...

Ở thư phòng vương phủ.

Phong Đặc ngồi ở trên ghế, vẻ mặt trầm tư.

Một hồi lâu, hần ra lệnh, "Đi mời Thất vương gia đến!"

Câu nói được truyền âm rơi xuống, liền có thị vệ từ góc tối lặng lẽ ly khai vương phủ, đi phủ đệ Thất vương gia.

Phong Đặc mắt thấy một màn phát sinh kia, chuyện phát sinh quá nhanh, sự chú ý của hần lúc đó cũng ở trên người Tô Mặc Nhi cùng Lâm Sơ Tuyết, cũng không thấy rõ đến cùng là thế nào.

Về Tuyết Ngao, sợ là Tiểu Thất biết rõ kỹ lưỡng hơn chút đi!

"Chủ tử, chuyện đã làm xong!" Ngoài cửa, thanh âm Niếp Nghị vang lên.

"Tiến đến!"

Niếp Nghị vào nhà, nhìn nhìn vẻ mặt nghiêm nghị Phong Đặc, sững sờ.

"Ngự y nói gì đó?" Phong Đặc biết rõ, Niếp Nghị biết kết quả mới có thể hướng hần bẩm báo, cho nên cũng không nói nhiều, trực tiếp hỏi hần.

"Ngự y xem qua Tuyết Ngao xong nói, cũng không có vấn đề gì..."

Lông mày Phong Đặc nhăn lại, hiển nhiên là không ngờ rằng sẽ là như thế này, có chút chưa từ bỏ ý định hỏi, "Thật sự một chút khác thường cũng không có sao?"

"Là." Niếp Nghị trả lời, dừng một chút, lại tiếp tục nói, "Thuộc hạ hướng ngự y miêu tả bộ dáng của Tuyết Ngao nổi điên, thái y chỉ là suy đoán nói, Tuyết Ngao là bị trúng mê, huyễn, dược..."

"Ta biết rồi, ngươi..." Hần đang muốn cho Niếp Nghị đem Lâm Sơ Tuyết gọi tới, thì bên ngoài lại đột nhiên có một hồi tiếng động lớn ồn ào.

Phong Đặc đứng dậy, đi về hướng cửa thư phòng.

Phòng cửa vừa mở ra, khuôn mặt Lâm Sơ Tuyết hoa lệ đầm lệ liền xuất hiện ở trước mặt hần.

Giọng nói Phong Đặc nhàn nhạt, nhìn xem nàng bị một đám nha hoàn bà tử vây ở giữa lối kéo, nói, "Buông nàng ra, Lâm Sơ Tuyết, cùng bản vương đi vào, bản vương có việc muốn hỏi ngươi!"

Lâm Sơ Tuyết nước mắt rùng rùng nhìn về phía Phong Đặc, không để ý trước công chúng, trực tiếp nhào vào trong lòng Phong Đặc, khóc lóc kể lể, "Phong Đặc ca ca, vừa mới rồi làm ta sợ muốn chết! Ta nghĩ tới tìm ngươi, nhưng những nô tài kia lại ngăn cản ta, không cho ta đi vào."

Trong mắt phượng của Phong Đặc chợt lóe qua vài tia chán ghét, đưa tay đẩy Lâm Sơ Tuyết.

Lâm Sơ Tuyết sững sờ nhìn xem hần, "Phong Đặc ca ca..."

Phong Đặc xoay người quay về trong phòng, đối với người sau lưng Lâm Sơ Tuyết nói, "Cùng bản vương tiến vào."

Búi tóc Lâm Sơ Tuyết tán loạn, y phục lúc ở cùng với nha hoàn đã xé rách làm hư mấy chỗ, trên mặt bột phấn son nước dính đầy, cực kỳ chật vật.

Chỉ là chính nàng lại hồn nhiên chưa phát giác ra, đối với Phong Đặc lộ ra một dáng vẻ tự nhận là ngọt ngào vui vẻ, "Phong Đặc ca ca, có chuyện gì không? Ta thật sự là bị dọa sợ..."

Phong Đặc ngắt lời nàng, hỏi, "Thời điểm Tuyết Ngao nổi điên, ngươi có cảm giác hay không có cái chỗ gì kỳ quái?"

"Phong Đặc ca ca, ngươi chỉ muốn hỏi ta những thứ này sao? Ngươi không quan tâm ta!" Lâm Sơ Tuyết ủy khuất nhìn xem Phong Đặc.

Phong Đặc có chút bức mình, khẩu khí trầm hơn chút, nói, "Trả lời bản vương!"

Lâm Sơ Tuyết dây dưa Phong Đặc nhiều năm như vậy, cũng biết hần đã tức giận, ngoan ngoãn hồi đáp, "Ta không nhớ rõ có cái gì không giống... Đúng rồi! Trước khi Tuyết Ngao chưa nổi điên, ta giống như có người thấy được một mùi rất thơm, rất, đặc biệt, ta cho tới bây giờ còn chưa có nghe qua được qua mùi thơm như vậy."

"... Bản vương biết rồi." Phong Đặc trong nội tâm rùng mình, cảm thấy suy đoán càng ngày càng đúng theo lời ngự y mê, huyễn, dược.

"Phong Đặc ca ca..." Lâm Sơ Tuyết gấp sắc mặt Phong Đặc không tốt lắm, nhẹ nhàng kêu lên.

Phong Đặc từ trong suy nghĩ hoàn hồn lại, nhìn nhìn Lâm Sơ Tuyết trước mắt, "Mấy ngày nay trước ngươi cứ ở lại vương phủ, nhà cho khách cũng đã

dọn dẹp xong, chỗ Lâm thừa tướng bản vương sẽ đi nói. Có chuyện gì, thì cứ nói với Niếp Nghị."

"Hào nha!" Lâm Sơ Tuyết có chút hưng phấn, lập tức liền đáp ứng.

Mà lúc này, một người thị vệ ở bên ngoài vội vàng bẩm báo nói, "Vương gia, vương phi đột nhiên sốt cao không lùi, Nguyệt thị vệ mời ngài đi qua!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyết Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: chương 26.1 mạng treo lơ lửng (4)

Editor: Từ SắcY

Sắc mặt Phong Đặc hơi trầm xuống, bước đi ra ngoài, hỏi người thị vệ kia, "Ngươi y nói như thế nào?"

"Bẩm vương gia, thời điểm thuộc hạ đến, ngươi y còn chưa tới."

"Bản vương biết rồi, ngươi đi xuống trước đi."

"Là."

Phong Đặc quay đầu nhìn về phía Lâm Sơ Tuyết bên cạnh, nói, "Ngươi cũng trở về đi, Kiên Quyết, cùng bản vương đi Thủy Vân Các."

Lâm Sơ Tuyết lộ vẻ mặt do dự, "Phong Đặc ca ca, có thể cho ta đi cùng sao? Dù sao Tô Mặc Nhi là vì cứu ta mới..."

Lâm Sơ Tuyết nói đúng là chân thành, chỉ là...

"Không cần!" Phong Đặc trực tiếp cự tuyệt nàng.

Lâm Sơ Tuyết giật mình, trong nội tâm lập tức tràn đầy ủy khuất, hai mắt trong trẻo, rất là đáng thương.

Phong Đặc nói tiếp, "Cái bộ dạng này của ngươi, ở đâu còn có bộ dáng của tiểu thư khuê các nữa, ngươi đi về trước chỉnh sửa lại một tý, chờ cho Tô Mặc Nhi tỉnh táo thì cho ngươi đi lại xem nàng."

"Hào."

...

Thời điểm Phong Đặc đến Thủy Vân Các, thì bên trong Thủy Vân Các đã gấp rút thành một đoàn. Từng nha hoàn ra ra vào vào, bùng nước trong đi vào, lại bùng máu đi ra.

Vốn là trong Thủy Vân Các không có nhiều nha hoàn như vậy, chỉ có một mình Nguyệt Bích hầu hạ Tô Mặc Nhi, hiện tại thương thế của Tô Mặc Nhi bị nghiêm trọng như vậy, Nguyệt Bích không có thời gian nói cho Phong Đặc, đã trực tiếp từ nơi khác điều đến một ít nha hoàn.

Trên quan phục của ngự y đã nhuộm đầy vết máu, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, che kín nếp nhăn, hai tay đều có chút run rẩy.

Nguyệt Bích thủ ở bên giường, cầm lấy khăn không ngừng vì Tô Mặc Nhi lau trán, vẻ lo lắng trên mặt không chút nào có thể che giấu.

Phong Đặc tiến vào nội thất, tất cả mọi người tự động nhường ra con đường cho hắn.

Hắn liếc mắt liền thấy Tô Mặc Nhi đang nằm trên giường, hai tròng mắt nhắm chặt lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt lại không hề có phân nửa huyết sắc, sau lưng côi trăn, vết máu tươi từ chỗ vết thương không ngừng chảy xuống.

Trong nội tâm Phong Đặc trầm xuống, có chút bối rối không hiểu, "Vương phi thế nào?"

"Vương gia, vương phi nàng... Sợ là không xong..." Ngự y có chút không đành lòng nói, hắn thật sự là bó tay toàn tập rồi!

Một người đại phu, thống khổ nhất không gì bằng là trông mắt nhìn bệnh nhân của mình rời khỏi trần gian. Coi như là thường thấy sinh tử, nhưng cũng không có biện pháp có thể lạnh lòng nổi.

Trong đôi mắt phượng của Phong Đặc nổi lên tia máu, có chút không dám tin tưởng lời ngự y nói.

Trong lòng hắn có chút khổ sở, có chút tự trách không thôi, nghĩ đến nàng sẽ chết đi, lòng hắn lại rất chua xót. Một người tình xảo đặc sắc như vậy, thật sự là phải chết sao?

"Thật sự là không có biện pháp khác?"

"Vi thần vô năng... Vi thần sẽ đem hết khả năng, bảo trụ vương phi, chỉ là cơ hội không lớn, vương gia cần sớm chuẩn bị sẵn sàng!" Ngự y thở dài một hơi thật sâu.

Nguyệt Bích ở bên cạnh nghe, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Vốn mọi chuyện cũng rất thuận lợi, nàng cũng đã vì vương phi bôi được tốt, miệng vết thương cũng đã cầm máu rồi.

Cũng không ai dự liệu được, mới chưa đến nửa canh giờ, miệng vết thương sau lưng vương phi đột nhiên lại nứt ra! Một lượng máu lớn trào ra, rất nhiều, như thế nào cũng cầm lại không được.

Hơn nữa, hô hấp của vương phi... Càng ngày càng yếu.

Phút chốc, ngoài cửa truyền tới một thanh âm trong trẻo, "Tam ca, người có ở bên trong không?"

Tâm tình Phong Đặc từ từ bình phục lại, chuyển động con mắt nhìn về phía cửa Thủy Vân Các, một thiếu niên thân áo xanh tuần lã đứng ở nơi đó, tò mò nhìn mọi người ra ra vào vào.

"Tiểu Thất, người đã đến rồi." Phong Đặc nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

Thiếu niên chỉ chỉ trong phòng, hỏi hắn, "Ta có thể vào không?"

Phong Đặc nhìn thoáng qua Tô Mặc Nhi, vẻ mặt bình thản, "Không được tiện."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26.2 mạng treo lơ lửng (4)

Editor: Từ SắcY

"Được rồi." Thiếu niên khẽ tiếc nuối, "Là tân vương phi tam ca bị thương sao? Lúc ta tới có nghe thấy người trong phủ đang bàn tán, hiện tại miệng vết thương còn chưa xử lý tốt?"

Phong Đặc lắc lắc đầu, không nhắc lại chuyện này, "Tiểu Thất, đi theo ta."

Hắn nói xong, liền từ trong phòng đi ra, lướt qua thiếu niên, hướng về nhà kế bên Thủy Vân Các đi đến. Chuyện tình Tuyệt Ngao, hắn cần thiết phải hỏi Tiểu Thất một câu.

"Chủ tử!" Nguyệt Bích vội vàng gọi lại hắn, "Vương phi làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Phong Đặc thâm thúy như nhìn xem đường chân trời, có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "Sinh tử như thế nào... Chỉ có thể nhìn vận mệnh của nàng rồi."

Trong phủ bị ngự y này của hắn, là đại phu tốt nhất toàn kinh thành, nếu như hắn không có biện pháp, như vậy Tô Mặc Nhi cũng chỉ có thể...

"Tam Vương tâu thương thế rất nghiêm trọng sao? Tam ca, ta nghe nói quốc sư gần nhất cũng đã trở lại kinh thành, bằng không, người cho người đi thỉnh quốc sư để xem một chút thương thế của tam Vương tâu?" Đôi mắt của thiếu niên chuyển một cái, có chút giảo hoạt.

"Quốc sư trở lại rồi?" Phong Đặc có chút kinh ngạc, nhưng lập tức, liền phân phó Niếp Nghi, "Nhanh đi thỉnh quốc sư!"

Quốc sư tinh thông nhất chính là thuật bói toán, nhưng y thuật cũng không hề thua người.

Hai năm trước, quốc sư nói muốn đi tìm hiểu sơn trạch, tìm kiếm tiên thuật mới rồi đi Phong Lan Quốc, không nghĩ tới bây giờ thế nhưng trở lại rồi!

Nếu có quốc sư ở đây, mệnh của Tô Mặc Nhi mệnh, liền tính có thể bảo vệ một nửa!

Trong nhà kè, Phong Đặc cùng Phong Kỳ đứng ở bên cạnh Tuyết Ngao.

Phong Đặc cựa kè nói với Phong Kỳ chuyện tình Tuyết Ngao đột nhiên nổi điên, hỏi hần lúc trước Tuyết Ngao có tiếp xúc qua các loại thuốc nào gì đó hay không.

Phong Kỳ suy tư một hồi lâu, "Nó ăn gì đó cùng ta ăn giống nhau, sẽ không thể nào bị hạ được được, nếu không, ta cũng sẽ bị trêu chọc như vậy. Trừ phi, nó đến ở tam vương phủ đây sau bị người hạ được..."

"Vậy nó đã từng xảy ra những chuyện tương tự sao?"

"Chưa từng có... Tam ca, người là hoài nghi có người lợi dụng Tuyết Ngao tổn thương tam Vương tẩu?" Sắc mặt Phong Kỳ cũng ngưng trọng.

Phong Đặc lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt có chút khinh miệt, "Mục đích của người nọ, xác thực là Tô Mặc Nhi, lại cũng không phải là muốn trực tiếp tổn thương nàng!"

"Àn? Tam ca chỉ giáo cho?"

"Người nếu muốn nói, lúc ấy Tuyết Ngao đánh về phía Lâm Sơ Tuyết, mà không phải Tô Mặc Nhi!" Phong Đặc nhắc nhở, đối với cái sự kiện này, hần cảm thấy đã hiểu.

"Ta vẫn không hiểu..." Khuôn mặt Phong Kỳ tuần lẫm có chút ít lúng túng.

Phong Đặc một bộ dạng trẻ con không thể dạy nhìn xem hần, nói rõ chi tiết, "Tuyết Ngao nổi điên là một chuyện tuyệt không ngoài ý muốn, có người ở sau âm thầm thao túng, làm cho Lâm Sơ Tuyết bị thương ở trong sân nhỏ của Tô Mặc Nhi, thậm chí là chết ở chỗ này, như vậy, tuyệt đối Tô Mặc Nhi sẽ bị công danh hắc này!"

"Hần muốn mượn đao giết người!" Phong Kỳ bùng tình đại ngộ.

"Còn không tỉnh quá giấc." Phong Đặc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gỗ trán của hần.

Có thể ở trong âm mưu khắp nơi trong hậu cung đi đến bây giờ, hần nếu vẫn còn quá mức ngây thơ, vậy thì cách tử cũng không xa!

"Ý tưởng của người nọ rất hoàn mỹ, chỉ là hần không ngờ tới, Tô Mặc Nhi sẽ đẩy Lâm Sơ Tuyết, làm chính mình bị thương!"

Tô Mặc Nhi lúc ấy chắc cũng là thầm nghĩ đến điểm này, mới có thể nhảy qua.

Nữ nhân kia, đại sự trước mặt, thật sự là có thể một mình đảm đương một phía. Nàng nếu chết, thật đúng là rất đáng tiếc!

"Tam ca, chờ Tam tẩu tốt lên, người nhất định phải cho ta thấy nàng!" Hần nghe chuyện Tô Mặc Nhi xả thân cứu người, thật sự sùng bái cực kỳ lớn.

Mười lăm mười sáu tuổi, đúng là thời điểm hướng tới lực lượng. Tô Mặc Nhi một kẻ hạng người nữ lưu, lại có thể làm ra sự tình vĩ đại như thế, rất làm cho hần bội phục.

Phong Đặc đột nhiên nghĩ tới chuyện Tô Mặc Nhi đã đem Tuyết Ngao thuần phục. Chuyện kia, nếu là Tiểu Thất biết rồi, không biết hần còn có thể hay không sùng bái Tô Mặc Nhi như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 27 mạng treo lơ lửng (5)

Editor: Từ SắcY

"Tam ca, nghe nói kiện đồ vật kia ở trên người Tam tẩu, là thật sao?" Phong Kỳ để người sát vào Phong Đặc, rất là thần bí hỏi.

Phong Đặc gật gật đầu, Phong Kỳ đột nhiên hơi có chút khản trương, "Nhưng nếu là Tam tẩu không qua khỏi, vậy kiện đồ vật kia, còn có thể lấy lại được sao?"

Trong lòng Phong Đặc rùng mình, lúc này mới nghĩ đến điểm này. Lúc trước hần nghĩ đến Tô Mặc Nhi sẽ chết, chẳng qua là cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nếu không phải là Tiểu Thất nhắc nhở, hẳn nhanh đã quên là phải lấy kiện đồ kia trong tay Tô Mặc Nhi mới là mấu chốt!

Tô Mặc Nhi, tuyệt đối không thể chết được!

Sau nửa canh giờ, có thị vệ đến báo, quốc sư đến!

Phong Đặc cùng Phong Kỳ cùng nhau đi ra ngoài đón.

Trong phòng trước vương phủ phòng trước, quốc sư đang ngồi ở vị trí dưới tay, bưng một ly trà, từ từ thưởng thức.

Hắn một thân bạch y, như tiên phạm không nhiễm bụi trần, hơi thở xa xăm bình thản. Bộ dáng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt mặc dù so với Phong Đặc ít tuyệt thế hơn, nhưng lại có một loại khí chất ôn nhu như ngọc.

Nhìn thấy Phong Đặc cùng Phong Kỳ đi đến, hắn đặt ly trà xuống, cung kính thi lễ một cái, "Vi thần tham kiến Tam vương gia, Thất vương gia."

"Quốc sư không cần đa lễ." Phong Đặc tự mình đi lên đỡ quốc sư, có thể thấy được đối với hắn rất coi trọng.

Tài năng của quốc sư bọn họ đều đã từng được chứng kiến, cầu mưa, bái tế, không chỗ nào không linh nghiệm.

"Không biết vương gia thỉnh thần đến có chuyện gì quan trọng?"

"Vương phi bản vương hôm nay vì cứu người, không cẩn thận bị trọng thương, chỉ là miệng vết thương liên tục không thể trị khép lại, máu chảy không ngừng, mệnh ở sớm tối. Bản vương không có cách nào khác, chỉ có thể làm phiền quốc sư."

"Vương gia nói quá lời, nếu là có thể tiện cho vương gia, vi thần có thể thay vương phi trị liệu." Về mặt của quốc sư thủy chung không thay đổi, làm cho người nhìn không hiểu cũng sẽ an tâm.

"Quốc sư mời." Phong Đặc ưu nhã đưa tay, tự nhiên có một loại khí chất vương giả hiện ra.

Phong Kỳ cam tâm ở bên cạnh hắn phụ tá, trên khuôn mặt tuấn lãng một mực bình thản.

Trong Thủy Nguyệt Các, Tô Mặc Nhi lẳng lặng nằm lý ở trên giường, hô hấp càng ngày càng yếu ớt, trên vết thương không ngừng chảy ra màu đỏ tươi, làm nổi lên tám lưng trắng nõn nà, phảng phất như cây thuốc phiện nở rộ, đẹp đến cực điểm.

Nha hoàn bốn phía đều yên lặng đứng ở một bên, cúi thấp đầu, không lên tiếng. Trong không khí yên tĩnh, đè nén này không nói ra được một lời nào.

Ngự y đã bỏ đi vì lúc cầm máu cho Tô Mặc Nhi, được cầm máu tốt nhất không có tác dụng, hẳn đã không thể nghĩ được cách nào khác!

Chỉ có Nguyệt Bích, luôn canh giữ ở đầu giường của Tô Mặc Nhi, không biết mệt mỏi vì nàng mà lau đi mồ hôi lạnh trên thái dương...

"Các người đều đi ra ngoài!" Thanh âm Phong Đặc từ ngoài gian truyền vào, gian trong cùng gian ngoài cũng chỉ cách nhau một bình phong, tất cả mọi người đều nghe được rất rõ ràng.

Nguyệt Bích mặc dù không biết Phong Đặc muốn làm cái gì, nhưng mệnh lệnh của chủ tử, nàng không thể chống lại. Nàng có chút không thôi nhìn Tô Mặc Nhi một chút, bất đắc dĩ rời đi.

Ánh mắt quốc sư có chút phức tạp rơi vào trên người Nguyệt Bích, Nguyệt Bích hồn nhiên vẫn chưa phát hiện ra, yên tĩnh lui xuống.

"Nha hoàn này là...?"

"Nàng là thị vệ của ta." Phong Đặc ngắn gọn trả lời, lại có chút nghi hoặc, "Quốc sư như thế nào lại đột nhiên đối với nàng cảm thấy hứng thú?"

"Không có gì, hay là chúng ta trước đi xem vương phi một chút đi." Quốc sư bí hiểm lắc đầu.

Phong Đặc không truy vấn tiếp nữa, dẫn hắn vào gian trong. Phong Kỳ bởi vì thân phận khác biệt, cũng không có đi vào theo.

Quốc sư vừa thấy được Tô Mặc Nhi, bước chân lập tức dừng lại, nhưng rất nhanh, đã khôi phục như thường.

Phong Đặc cũng không có chú ý tới sự khác thường của hắn, chỉ là có chút lo lắng hỏi, "Quốc sư, không biết vương phi nàng..."

Hắn chỉ vừa nhìn thấy bộ dáng của Tô Mặc Nhi lúc này, trong nội tâm đã ngăn không được niềm chua xót. Nghĩ đến chuyện ở trong rừng Mê Vụ hắn nhìn thấy nàng rồi về sau, hẳn đã cảm thấy có chút gì đó không thôi.

"Vương gia chớ vội, để thần xem trước một chút."

Tay quốc sư để lên trên mạch của Tô Mặc Nhi, sơ qua, sắc mặt của hắn dần dần trầm trọng lên, lông mi hơi nhú lại.

Một hồi lâu, hắn buông mạch đập của Tô Mặc Nhi ra, chậm rãi nói, "Độc đã nhập vào sâu trong người vương phi..."

Sắc mặt Phong Đặc bỗng dung biến đổi, "Độc? Nàng trúng độc!"

Ai to gan như vậy, ở trong vương phủ cũng dám đối với vương phi ra tay!

"Là độc. Chỉ là độc này cũng không phải là cớ tình phối hợp với nhau." Quốc sư như nhìn ra được suy nghĩ trong nội tâm Phong Đặc, thản nhiên nói.

Phong Đặc nhíu mày, không phải là cớ tình phối hợp? Đó chính là trong lúc nàng vô tình mới có thể trúng độc?

"Thỉnh quốc sư nói rõ."

"Mới lúc đến, vương gia đã nói cho vì thần chuyện chó ngao Tây Tạng, hiện tại vì thần đã có thể xác định, Tuyết Ngao xác thực là bị trúng mê huyễn được. Tuyết Ngao đã thương vương phi, vết thương trên người vương phi cũng không thể tránh được dính vào loại dược kia, loại dược đó khắc với một vị thuốc trong bột thuốc cầm máu, hơn nữa còn dễ dàng hòa với huyết, lúc này độc mới xâm nhập vào sâu trong cơ thể."

"Quốc sư có biện pháp có thể giải độc?"

"Như vương gia nghĩ, thần chỉ có thể tạm thời giữ lại mệnh của vương phi!" Về mặt quốc sư nghiêm túc nhìn Phong Đặc.

Phong Đặc sững sờ, "Cái gì gọi là như bản vương nghĩ? Quốc sư không thể hoàn toàn chữa lành cho vương phi sao?"

Quốc sư lắc đầu, có chút tiếc nuối, "Vương phi trúng độc quá sâu, thuốc và kim châm cứu không được. Thần chỉ có thể tạm thời giảm bớt thời gian độc phát tán, không thể hoàn toàn thanh trừ được. Nhưng, loại độc này một khi đã phát tác, sẽ như vạn tiễn xuyên tâm, thống khổ không chịu nổi. Người trúng loại độc này, rất nhiều người đều vì độc gây khó dễ mà không nhẫn được, tự sát mà chết!"

Đáy lòng Phong Đặc lạnh buốt một mảnh, hẳn biết rõ ý của quốc sư, nếu hiện tại cứu Tô Mặc Nhi, về sau có khả năng nàng cũng sẽ vì không chịu nổi độc phát, mà thống khổ chết đi.

Còn nếu không cứu, hiện tại nàng sẽ...

Tâm tư chuyển động, cuối cùng Phong Đặc đã hạ quyết tâm, "Quốc sư, làm phiền quốc sư cứu trị vương phi bản vương!"

"Đã như vậy, vậy trước tiên mời vương gia đi ra ngoài chờ."

"Hào." Phong Đặc nhìn nhìn Tô Mặc Nhi trên giường, không biết chính mình quyết định làm như vậy vì nàng, nàng có trách hẳn hay không?

Phong Kỳ thấy hẳn đi ra, lập tức về phía trước hỏi thăm, "Tam ca, quốc sư nói như thế nào?"

"Quốc sư nói, chỉ có thể tạm thời giữ lại mạng của nàng." Sắc mặt Phong Đặc u ám, ánh mắt thâm thúy nhìn bình phong, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Tạm thời?" Phong Kỳ lấy làm kinh hãi.

Phong Đặc gật gật đầu, cúi đầu than nhẹ một tiếng, buồn bã nói, "Nếu như nàng không phải là Tô Mặc Nhi, có lẽ bản vương sẽ đối với nàng tốt một chút."

"Người nói cái gì, Tam ca?" Thanh âm của Phong Đặc quá thấp, hẳn không thể nghe rõ.

"Không có gì." Phong Đặc hoàn hồn, khóe môi lạnh lùng câu lên, "Chuyện lần này, bản vương nhất định sẽ tra rõ ràng!"

"Tam ca hoài nghi là ai?"

"Còn chưa xác định, nhưng mà, trong vương phủ trung, nhất định là có nội gian!"

"Nội gian?" Phong Kỳ không dám tin lặp lại.

Trong vương phủ này, tất cả những thị vệ và ám vệ đều phải được trải qua chọn lựa khéo léo kỹ càng, còn là được Tam ca tự mình tuyển chọn, như thế nào có thể có nội gian chứ!

"Chuyện lần này, người không nghĩ là quá mức kỳ quái sao?" Trong con người Phong Đặc lóe ra những ánh sáng nguy hiểm, từ từ phân tích ra nói, "Mấy ngày nay, có rất nhiều nữ nhân đều đi đến Thủy Văn Các, vì cái gì mà hết lần này tới lần khác ngay thời điểm Lâm Sơ Tuyết đi sang Tuyết Ngao mới nổi cơn điên?"

Dừng một chút, thấy vẻ mặt nghi hoặc của Phong Kỳ, hẳn tiếp tục nói, "Nói một cách khác, làm sao bọn họ biết rõ nhất định là Lâm Sơ Tuyết sẽ đến vương phủ? Mà chuyện Lâm Sơ Tuyết đến vương phủ, là do bản vương nhất thời cao hứng gọi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Độc mím cười (1)

Editor: Từ SắcY

Phong Kỳ búng tỉnh đại ngộ, "Là có người mật báo cho bọn họ!"

Phong Đặc chỉ lạnh lùng cười một tiếng, chẳng nói đúng hay sai.

"Người nọ thật sự rất đáng giận!" Phong Kỳ nói.

"Xem ra, trong chốc lát quốc sư đi ra, còn phải làm phiền hần đi xem Tuyết Ngao một chút rồi!" Sắc mặt Phong Đặc hơi trầm xuống, chuyện này, hần tuyệt đối tra ra từng manh mối!

"Tam ca, Tam tẩu đến cùng là bởi vì cái gì mới có thể..."

"Độc." Phong Đặc nhẹ nhàng nói, ánh mắt thâm thúy làm cho người ta khó có thể nhìn thấu.

Phong Kỳ cau lại lông mày xinh đẹp, trầm mồm như tơ vò, "Tam tẩu không phải là bị Tuyết Ngao làm bị thương sao, thế nào lại trúng độc? Trong phủ ta có thị vệ cũng đã từng bị Tuyết Ngao làm bị thương, cũng không thấy hần trúng độc gì nha."

"Bản vương cũng còn chưa rõ ràng lắm, quốc sư chỉ lược sơ ra. Nhưng mà, Tiểu Thất, chuyện Tô Mặc Nhi thân trúng kịch độc, tuyệt không thể nói cho bất cứ kẻ nào, nhất là nàng!" Phong Đặc nhắc nhở.

"Ta biết rõ." Phong Kỳ gật đầu nhẹ.

Một lúc lâu sau, khuôn mặt quốc sư mệt mỏi từ trong phòng đi ra.

Phong Kỳ nóng lòng hỏi hần, "Tam tẩu như thế nào rồi?"

"Vương phi đã không còn đáng ngại gì nữa." Sắc mặt quốc sư vẫn bình tĩnh như cũ.

Phong Đặc biết rõ quốc sư nói Tô Mặc Nhi chỉ là tạm thời không có việc gì, nhưng vẫn thờ phào nhẹ nhõm, yên lòng. "Đa tạ quốc sư."

"Vương gia khách khí." Quốc sư nhàn nhạt trả lời, "Nếu như không có chuyện gì khác, vậy thần trước hết hồi phủ."

"Quốc sư không cần đi vội vã. Quốc sư đã mệt nhọc dài như vậy, kính xin tới phòng khách nghỉ ngơi trước, bản vương còn có một chuyện, cần quốc sư hỗ trợ."

"Không cần nghỉ ngơi, vương gia chính là muốn hỏi chuyện vì sao Tuyết Nga nổi điên?" Quốc sư nói thẳng.

"Quốc sư quả nhiên liệu sự như thần." Phong Đặc cười khê, chấp nhận lời quốc sư nói.

"Thời điểm mới trị liệu cho vương phi, thần đã biết độc trên người Tuyết Ngao là từ đâu đến rồi."

"A?" Phong Đặc có chút kinh ngạc, sau đó lập tức yêu cầu quốc sư ngồi xuống, từ từ nói chuyện.

Quốc sư nói, "Độc trong người vương phi, tên là mím cười. Loại độc này khi phát tác lòng sẽ thống khổ như đao cắt, rất nhiều người đều giữ nụ cười trên mặt mà chết đi, vì vậy mới được gọi là mím cười."

"Lúc trước bản vương nghe quốc sư nói, độc trên người vương phi là vì độc của Tuyết Ngao cùng với thuốc cầm máu dung hợp với nhau mới sinh ra độc, chẳng lẽ loại độc này chỉ có thể hạ ở tình huống như vậy mới có thể sinh ra sao?" Phong Đặc có chút nghi ngờ hỏi

Quốc sư gật gù đầu, giải thích nói, "Dược vật tương sinh tương khắc, sinh ra độc, cũng không kỳ lạ khó thấy."

"Vậy thì tại sao Tuyết Ngao lại đột nhiên nổi điên?" Phong Kỳ rất quý Tuyết Ngao, nghe quốc sư nói mím cười lợi hại như vậy, cảm thấy có chút lo lắng cho Tuyết Ngao.

"Mím cười này có một cách dùng." Quốc sư không nhanh không chậm thay hần giải thích nghi hoặc.

Phong Đặc lại đột nhiên lên tiếng, chắc chắn nói, "Chính là mê, huyễn, dược? Mím cười nếu đã tương khắc với thuốc cầm máu, biến thành độc, vậy có phải hay không cũng có thể kết hợp với dược khác mà sinh ra mê, huyễn, dược?"

"Vương gia thông tuệ hơn người, có thể nghĩ tới những thứ này thật sự là làm cho vi thần bội phục. Theo lời Vương gia, đúng là thần phải nói." Quốc sư lắng nghe, tiếp tục nói, "Có thể mỉm cười sinh ra mê, huyền, được không phải là thứ gì khác, chính là gốc cây hợp hoan trong nội viện kia!"

Phong Kỳ tròn to hai mắt, không thể tin lần nữa, "Cây hợp hoan?"

"Là." Quốc sư đạo.

Phong Đặc cũng có chút kinh ngạc, khóe môi lạnh lùng lập tức cong lên, "Xem ra người nọ đã chuẩn bị thập toàn rồi! Nếu đã dám ở trong vương phủ bản vương ngăm mưu, vậy thì cũng đừng trách bản vương không khách khí!"

"Vương gia còn nhớ nha hoàn vừa mới này thần đã hỏi?" Quốc sư đột nhiên hỏi hần.

Sắc mặt Phong Đặc trong nháy mắt âm trầm lại, vào lúc này quốc sư hỏi đến chuyện này, rất rõ ràng là muốn ám hiệu cho hần, trên người Nguyệt Bích dẫn theo độc!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Độc mỉm cười (2)

Editor: Từ SắcY

"Nguyệt Bích từ nhỏ đã đi theo ta, nàng..." Phong Đặc có chút chần chờ.

Quốc sư cười nhạt một tiếng, "Thần chỉ nói là trên người nàng có độc mỉm cười, cũng không nói là nàng phản bội vương gia. Nếu vương gia đã tín nhiệm nàng như vậy, sao không gọi nàng đến, cho thần tra tìm tí mĩ tra một chút?"

Phong Đặc tự nhiên là không hy vọng người bên cạnh mình là người mình tín nhiệm nhất là nội gian, nhãn mi, trực tiếp hô Nguyệt Bích đến, "Nguyệt Bích, đi vào!"

Nguyệt Bích luôn luôn thủ ở ngoài phòng phòng, nghe vậy, lập tức tiến đi vào trong phòng.

Nàng đi tới, tức lại cảm thấy một cổ không khí bất thường, nhưng chỉ cung kính đối với Phong Đặc nói một câu 'Chủ tử', rồi đứng yên ở một bên, không lên tiếng.

Một hồi lâu, Phong Đặc mới chậm rãi mở miệng, trực tiếp hỏi, "Nguyệt Bích, ngươi cũng đã biết đến độc mỉm cười?"

Nguyệt Bích có chút mê hoặc, không biết ý tứ của Phong Đặc, cẩn thận trả lời, "Thuộc hạ không biết."

"Vậy độc mỉm cười ở trên người ngươi từ đâu mà đến?" Phong Đặc nhìn chăm chăm vào mặt nàng, không buông tha bất cứ vẻ mặt may mắn nào.

Nguyệt Bích giật mình, lại là không hiểu ra sao, "Mỉm cười độc? Thuộc hạ không hiểu chủ tử ý tứ."

Quốc sư đối Phong Đặc gật đầu nhẹ, Phong Đặc đạo, "Nếu đã không biết, vậy liền đi xuống trước đi."

"... Là." Nguyệt Bích tâm tình trầm trọng lui xuống đi, không có nhiều hỏi một câu.

"Trên người nàng quả thật là có mỉm cười, chỉ là liều lượng này quá ít, không đủ để làm cho Tuyết Ngao nổi điên." Quốc sư suy nghĩ, nói với Phong Đặc.

Phong Đặc giống như đột nhiên nghĩ đến một sự việc, "Thời điểm Tuyết Ngao nổi điên, Nguyệt Bích không có ở trong sân! Nàng vốn là không có cơ hội hạ độc Tuyết Ngao!"

"Nói cách khác..." Phong Kỳ cũng hiểu được.

Phong Đặc nói tiếp lời của hần, lời nói vô cùng chắc chắn, "Nói cách khác, độc trên người Nguyệt Bích, vô cùng có khả năng là từ trên người người khác dính sang!"

"Đúng là như thế." Quốc sư nhắc nhở hần, "Vương gia chỉ cần lên tiếng hỏi nàng đã từng tiếp xúc với ai, thì có thể biết người hạ độc là ai."

Dừng một chút, quốc sư tiếp tục nói, "Còn có, dung dịch độc mỉm cười hòa hợp với mùi thơm của hoa, mặc dù có thể sinh ra mê, huyền, được, nhưng

mê hoặc không được người. Loại độc này khi bộc phát, tính, đối thủ cũng sẽ sinh ra một loại hấp dẫn. Tuyết Ngao nổi điên là vì vậy."

"Cùng ngày ở Thủy Vân Các ngoại trừ Tô Mặc Nhi, cũng chỉ có... Lâm Sơ Tuyết!" Phong Đặc nghĩ đến tình cảnh ngày đó, sắc mặt trong nháy mắt chìm xuống.

Sẽ là Lâm Sơ Tuyết sao? Lúc ấy nếu không phải Tô Mặc Nhi kịp thời đẩy nàng, nàng cũng đã bị thương rồi, nữ nhân kia sẽ lấy mạng sống của chính mình mà đánh cuộc sao?

"Nữ nhân kia ngu ngốc như vậy, sao biết được độc mím cười độc là cái gì chứ?" Phong Kỳ khịt mũi coi thường.

Lâm Sơ Tuyết hẳn cũng đã gặp rất nhiều lần, mỗi lần thấy nàng, nàng đều như lập tức dính ở bên cạnh Tam ca, đuổi cũng đuổi không đi.

"Có lẽ là ám vệ canh giữ ở Thủy Vân Các..." Phong Đặc suy đoán, trải qua chuyện tình lúc này đây, xem ra ở vương phủ có nhiều người đều cần phải thay đổi!

"Những gì nên nói thần đã nói xong rồi, vương gia nếu như thần còn chỗ hữu dụng, vậy người cứ sai người đến nói cho thần, thần sẽ lập tức đến ngay. Thần vừa mới trở về để đồ, chưa hồi phủ, nếu vương gia đã không còn chuyện, vậy thần cáo từ trước." Quốc sư đứng lên, đối với Phong Đặc thì lễ một cái.

Thời điểm Niếp Nghị đi tìm hắn, là lúc hắn mới đi ra từ hoàng cung hồi phủ, vẫn chưa vào cửa lớn của phủ, thì đã trực tiếp được mời đến tam vương phủ.

"Như vậy, bản vương cũng không hề giữ lại, lần này đa tạ quốc sư tương trợ." Phong Đặc sai Niếp Nghị đi đến, sai hắn hộ tống quốc sư trở về.

Phong Kỳ cũng nói hồi phủ, nói là chờ sau khi Tuyết Ngao cùng Tô Mặc Nhi thanh tỉnh thì lại đến tam vương phủ.

Phong Đặc nhất nhất tiễn hai người xong, mới vào nội thất, đi xem Tô Mặc Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Độc mím cười (3)

Editor: Từ SắcY

Tô Mặc Nhi yên tĩnh nằm lý ở trên giường, miệng vết thương sau lưng đã không còn chảy máu nữa, hô hấp đều đều, không yếu ớt giống như lúc trước nữa, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn còn rất yếu ớt.

Trái tim Phong Đặc từ trong lơ lửng trầm tĩnh lại, ngồi ở bên giường Tô Mặc Nhi, lặng im một hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói, "Nếu đã đã tỉnh thì không cần giả bộ."

Lông mi Tô Mặc Nhi rung động hai cái, thản nhiên không thể gạt được hắn, chậm rãi mở mắt.

"Chúng ta nói người đều nghe thấy c?" Ý tứ Phong Đặc hàm xúc không rõ hỏi.

Tô Mặc Nhi giật mình, không biết trả lời như thế nào. Nàng xác thực cũng nghe được hết rồi.

Hai gian phòng chỉ cách một đạo bình phong, thanh âm bọn họ nói cũng không hề thấp, nàng đương nhiên là có thể nghe được, chỉ là nàng không xác định được Phong Đặc hỏi chuyện này đến cùng là trách nàng hay là không trách nàng..

"Yên tâm, nếu tỉnh nghe được cũng không liên quan gì" Phong Đặc thản nhiên nói, " bản vương chỉ muốn biết rõ, người nghe được bao nhiêu, lại nghe được cái gì?"

"Người muốn cho ta nghe được cái gì?" Tô Mặc Nhi suy yếu cười cười.

Vừa mới vượt qua sốt cao, miệng vết thương sau lưng còn chưa che nàng vừa kéo đã đau rồi, nàng chỉ cảm thấy mệt chết đi, trước mắt đã mơ hồ một mảnh.

Nếu như vừa vặn Phong Đặc không nhìn thấu nàng, thì nàng đã trực tiếp ngủ mất rồi. Hiện tại hoàn toàn là do tinh thần mãnh mẽ chống lại cùng hắn nói chuyện.

Một hồi lâu không thấy Phong Đặc mở miệng, Tô Mặc Nhi có chút bất đắc dĩ, nói ra, "Từ lúc người gọi Nguyệt Bích đi vào ta đã tỉnh."

Phong Đặc suy nghĩ một chút, sau khi Nguyệt Bích đi vào bọn họ cũng không có nói đến chuyện Tô Mặc Nhi bị trúng độc, vậy vốn là nàng không biết đi?

"Các người thực sự hoài nghi Lâm Sơ Tuyết sao?" Tô Mặc Nhi đột nhiên hỏi.

Phong Đặc hừ một tiếng, cho là cam chịu.

"Nữ nhân đó đã bị dọa thành bộ dáng kia rồi, nếu là ta không thay nàng cân, vậy nàng trực tiếp đã bị hủy khuôn mặt, một nữ nhân quan tâm dung mạo của mình như thế, nàng sẽ mạo hiểm như thế sao?" Tô Mặc Nhi đem nghi ngờ trong lòng nói ra.

"Người ngược lại rất quan tâm nàng?" Phong Đặc quái dị nhìn nàng một cái.

Tô Mặc Nhi nháy mắt mấy cái, quan tâm sao? Nàng chỉ là muốn không thông mà thôi.

Những thứ này Phong Đặc cũng nghĩ tới, nếu thật sự là Lâm Sơ Tuyết làm, như vậy điều giải thích duy nhất, chính là Lâm Sơ Tuyết cũng bị người tính kế!

Hắn có chút nhìn không quen bộ dáng này của Tô Mặc Nhi, mọi chuyện cần thiết đều phải nghĩ về phía tốt.

Thế sự vốn phức tạp, huống chi là ở Hoàng gia bọn họ, "Người bảo vệ nàng như vậy, bản vương sẽ cho rằng chuyện này chính là mưu kế của các người, dùng khổ nhục kế tranh thủ sự đồng tình của bản vương! Dù sao, người trước kia là người ủa Phong Mục, có lẽ, mọi chuyện sau khi thành thân hết thảy đều nằm ở trong kế hoạch của các người rồi?"

Tô Mặc Nhi mờ mịt sững sờ trong chốc lát, tiếp theo trực tiếp nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Nàng không nghĩ sẽ tiếp xúc với những đấu tranh quyền lực này, đáng tiếc nếu tính nàng thật sự làm không làm được, thì vẫn như cũ có thể làm cho người hoài nghi nàng. Cũng không biết là nên nói nàng quá may mắn hay là quá xúi quẩy.

Im lặng là vàng, nàng hôm nay cũng coi như hiểu, không thể giải thích, càng giải thích càng đen!

Phong Đặc thấy nàng một câu nói cũng không nói, hơi kinh ngạc.

Một lát, Tô Mặc Nhi có chút mệt mỏi nói, "Ta mệt mỏi, người đi đi."

"..." Hắn đây là bị đuổi đi?

Bên ngoài, đột nhiên truyền đến thanh âm Nguyệt Bích, cung kính nói, "Chủ tử, Lâm tiểu thư đến đây."

Phong Đặc nhíu nhíu mày, hắn không phải là đã nói với nữ nhân kia hiện tại đừng tới Thủy Vân Các sao?

Bỗng nhiên, hắn giống như là nghĩ tới điều gì, nói một câu cho Tô Mặc Nhi nghỉ ngơi thật tốt, rồi đi ra ngoài.

Lâm Sơ Tuyết đang đứng ở cửa phòng ngủ, y phục trên người đã được đổi qua, ăn mặc trang dung cũng rất đúng mực. Vừa thấy hắn đi ra, lập tức dĩnh đến, có chút u oán hỏi, "Phong Đặc ca ca, người liên tục ở trong phòng với Tô Mặc Nhi sao?"

"Nàng là vương phi bản vương, bản vương tự nhiên phải ở chỗ này." Phong Đặc không để lại dấu vết kéo ra khoảng cách.

Lâm Sơ Tuyết trên người tràn đầy hương phấn, xem ra là tìm không ra chứng cứ độc mím cười mang trên người nàng rồi, chỉ có thể...

"Vậy Tô Mặc Nhi hiện tại như thế nào?" Lâm Sơ Tuyết lo lắng hỏi.

"Đã không còn gì nữa, đang nghỉ ngơi." Phong Đặc thần nhiên nói, tỉ mỉ quan sát đến vẻ mặt Lâm Sơ Tuyết.

Lâm Sơ Tuyết ngốc trệ chớp mắt một cái, đáy mắt lo lắng không giảm trái lại còn tăng thêm.

Phong Đặc không biến sắc nói, "Người nếu muốn thấy nàng, cứ vào thôi."

"Thật vậy chăng?" Lâm Sơ Tuyết tỏ ra rất hưng phấn.

Phong Đặc nhìn chằm chằm nàng, Lâm Sơ Tuyết cũng cảm giác mình có chút cao hứng quá mức, thoáng thu liễm chút ít, "Phong Đặc ca ca, vậy ta đi xem nàng một chút."

Phong Đặc gật gù đầu, đối với một bên Nguyệt Bích nói, "Nguyệt Bích, cùng bản vương đến thư phòng, bản vương có chuyện muốn hỏi người."

"Là."

Lâm Sơ Tuyết thấy bọn họ rời đi, nhìn nhìn về phía bốn phía, xác định không người nào mới đi vào gian phòng, thuận tiện khép cửa phòng lại.

Nguyệt Bích đi theo đằng sau Phong Đặc, chỉ là càng đi càng cảm thấy không đúng, con đường này vốn không phải là đường đi thư phòng!

Nàng lên tiếng, muốn nhắc nhở Phong Đặc, "Vương gia..."

Phong Đặc trực tiếp cắt đứt lời nàng, "Nguyệt Bích, còn nhớ rõ chuyện vừa rồi bản vương hỏi ngươi sao?"

"Vương gia nói là độc mỉm cười?" Nguyệt Bích hỏi dò.

"Ân." thanh âm Phong Đặc trầm thấp, hỏi, "Ngoại trừ Lâm Sơ Tuyết bên ngoài, hôm nay ngươi còn có tiếp xúc với những người khác?"

Nguyệt Bích suy nghĩ một chút, gật gật đầu, lại lắc đầu.

Phong Đặc bổ sung, "Bản vương chỉ hỏi người tiếp xúc thân cận trong thời gian dài."

Nguyệt Bích kiên định lắc đầu, "Thời điểm thuộc hạ đi phủ Thừa tướng thỉnh Lâm tiểu thư, đã từng ngồi cùng nàng ở trong một chiếc xe ngựa. Vương gia hỏi chuyện này là muốn làm sao?"

"Tô Mặc Nhi trúng độc mỉm cười, quốc sư nói trên người của ngươi có mang theo loại độc này, chỉ là liều lượng rất ít, cho nên bản vương hoài nghi là mùi vị ngươi từ trên người người khác dính sang." Phong Đặc lạnh lùng nhếch nhếch môi cười.

Nguyệt Bích đột nhiên hỏi, "Vậy vương phi nàng hiện tại có sao không?"

"Độc này tạm thời giải không được, chuyện nàng trúng độc, không thể để cho nàng biết rõ."

"Là."

"Ngươi rất thích Tô Mặc Nhi?" Phong Đặc yên lặng hỏi.

Nguyệt Bích tuy ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng thì nhấc lên sóng to gió lớn, gấp rút quỳ một chân trên đất, nói bảo đảm, "Thuộc hạ đối với vương gia vĩnh viễn trung thành không hai lòng!"

"Bản vương biết rõ, đứng lên đi. Chỉ là bản vương thuận miệng hỏi thôi." Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi Nguyệt Bích, nếu không chuyện Tô Mặc Nhi trúng độc, hắn cũng sẽ không nói cho nàng biết rõ.

Nguyệt Bích đứng lên, dè dặt giải thích, "Thuộc hạ chẳng qua là cảm thấy vương phi cùng với những nữ nhân thuộc hạ gặp qua không giống nhau, rất đặc biệt, cho nên mới..."

"Đừng quên, ngươi cũng là nữ nhân."

"..." Nguyệt Bích khóe môi kéo ra, không trả lời.

"Ngươi đoán, Lâm Sơ Tuyết hiện tại sẽ làm gì?" Bên trong mắt phượng Phong Đặc xuất ra hào quang nguy hiểm.

Nguyệt Bích mê hoặc một hồi lâu, rốt cục mới ý thức được cái gì, thay đổi sắc mặt triệt để.

"Vương gia hoài nghi Lâm tiểu thư hạ độc vương phi?"

"Là." Phong Đặc dừng lại, không hề đi về phía trước.

Nguyệt Bích hiện tại hận không thể trực tiếp bay trở về bên cạnh Tô Mặc Nhi!

"Nếu vương gia đã hoài nghi nàng, vì cái gì còn cho nàng ở riêng với vương phi..."

"Bản vương còn chưa xác định có phải là nàng hay không, cho nên, bản vương cho nàng cơ hội này. Nếu thật sự là nàng, ngươi cảm thấy nàng sẽ đối với Tô Mặc Nhi làm cái gì?" Nhất là hiện tại Tô Mặc Nhi không hề có lực đánh trả!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Con cò (1)

Editor: Từ SắcY

Trong Thủy Nguyệt Các, Lâm Sơ Tuyết đóng cửa lại cửa phòng, về mặt đặc ý đến gần bên giường Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi nằm lỳ ở trên giường im lặng không lên tiếng, hô hấp đều đều, giống như là đang mê man ngủ.

"Tô Mặc Nhi, không nghĩ tới mạng của ngươi thật là lớn, đã như vậy còn không chết được!" Lâm Sơ Tuyết đề sát vào bên tai Tô Mặc Nhi âm ngoan nói.

Tô Mặc Nhi âm thầm tự giễu, quả nhiên là tự mình ngu ngốc, như thế còn ngây ngốc trúng bẫy rập của nàng! Bàn luận về mưu kế, nàng thật sự không bằng với những người như bọn họ từ nhỏ đã lớn lên trong đồng âm mưu!

Lâm Sơ Tuyết gặp Tô Mặc Nhi không có chút phản ứng nào, cho là nàng còn chưa tỉnh, trên mặt vẻ đặc ý càng sâu.

Nàng xem xem miệng vết thương trên lưng Tô Mặc Nhi, duỗi ra ngón tay thon dài đụng vào, rồi cố nhấn thật mạnh!

Tô Mặc Nhi bị một trận này làm co rúm lại người, chau mày, vẫn chưa mở mắt.

Nàng có chút không rõ mục đích của nữ nhân này, chỉ có thể lấy tĩnh chế động. Nhưng mà những gì mà nữ nhân này làm hết thấy với nàng đây nàng sẽ nhớ kỹ, có một ngày, chắc chắn sẽ trả lại gấp bội!

Trong mắt Lâm Sơ Tuyết tràn đầy điên cuồng, cố nhấn đến khi miệng vết thương của Tô Mặc Nhi rỉ ra máu mới chịu dừng tay, hài lòng nhìn tác phẩm của mình.

"Tô Mặc Nhi, ngươi đừng trách ta, ai bảo ngươi đoạt Phong Đạc ca ca! Hắn chỉ có thể là của ta!"

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy buồn cười, nhất là nghĩ đến Phong Đạc, sự trào phúng dưới đáy lòng càng thêm.

"Tô Mặc Nhi, vốn là ta muốn từ từ hành hạ ngươi, nhưng mà xem ngươi cứu bốn tiểu thư một lần, bốn tiểu thư sẽ cho ngươi đau nhức chết nhanh một chút! Còn những chuyện này, ngươi đừng trách bốn tiểu thư, có trách thì trách ngươi gả sai người rồi!"

Lâm Sơ Tuyết từ trên đầu rút ra một cây trâm, cây trâm này một mặt được đánh mài đến sắc bén dị thường, hiển nhiên là nàng ta đến có chuẩn bị.

Tô Mặc Nhi lẳng lặng nghe động tĩnh, đột nhiên cảm thấy một trận gió lao tới đầu của nàng, thì nàng đột nhiên mở mắt, dùng hết khí lực lao sang giữa giường một phen, nguy hiểm tránh thoát một kích trí mạng!

Lâm Sơ Tuyết nắm cây trâm, hung hăng đâm vào gối.

Lâm Sơ Tuyết khề kinh ngạc, Tô Mặc Nhi thừa dịp khoảng cách này, mà nhanh chóng bắt được tay của nàng ta, một chiêu bắt rất đẹp mắt, Lâm Sơ Tuyết đau buộc phải buông ra cây trâm.

"A! Tô Mặc Nhi, ngươi..." Lâm Sơ Tuyết đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi môi run rẩy nói không ra lời.

Tô Mặc Nhi lạnh lùng cười một tiếng, nàng vốn không dùng được bao nhiêu lực, nữ nhân này ngay cả chút đau nhức như này đã không chịu nổi, thật sự là đánh giá cao nàng!

Lâm Sơ Tuyết tay cầm cổ tay phải, rất lâu mới tránh thoát được trong tay Tô Mặc Nhi.

Mà khí lực của Tô Mặc Nhi, cũng đã tiêu hao sạch rồi. Lâm Sơ Tuyết muốn giết nàng, thực sự là một ngón tay cũng làm được.

Lâm Sơ Tuyết nảy sinh ra ác độc nhìn Tô Mặc Nhi, đưa tay đánh nàng một bạt tai.

Tô Mặc Nhi bị nàng đánh có chút choáng váng, mãnh mẽ cố gượng sức cười nhạo, "Ngươi chỉ có chút năng lực ấy?"

"Tô Mặc Nhi, ngươi đáng chết!"

"Vậy còn phải xem ngươi có bản lĩnh kia!" Nàng đánh cuộc nàng sẽ không chết, bây giờ nàng là một con cò trong tay Phong Đạc.

Vấn cò còn chưa hết, quân cò sao có thể ném như thế nào?

Lâm Sơ Tuyết hừ hừ, khinh thường nói, "Bộ đáng như ngươi còn dám đấu với ta, quả thực là muốn chết!"

Tô Mặc Nhi có ý chọc giận nàng, "Ta là muốn chết đó, nhưng mà ngươi nghĩ rằng ta chết rồi Phong Đạc sẽ cưới ngươi sao? Chỉ sợ là ngay cả một con mắt hắn cũng không thêm nhìn ngươi! Ngươi đã dây dưa hắn nhiều năm như vậy, nếu hắn thực sự thích ngươi, thì đã sớm thành thân với ngươi rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ! Ngươi muốn trở thành nữ nhân của hắn sao, vốn chính là ban ngày nằm mộng."

"Tô Mặc Nhi! Ngươi chết đi! !" Lâm Sơ Tuyết thét chói tai nhào lên, hung hăng siết cổ nàng.

"Lâm Sơ Tuyết, ngươi làm như vậy là quan tâm đến vương phi bản vương?" Bỗng dưng, tiếng nói Phong Đặc trầm thấp từ phía sau nàng truyền tới.

Lâm Sơ Tuyết cả kinh, vội vàng buông Tô Mặc Nhi xoay người nhìn lại.

Phong Đặc mắt sáng như đuốc, đang gắt gao chăm chăm nhìn vào người nàng. Trong nháy mắt sắc mặt Lâm Sơ Tuyết trắng bệch, tay chân luống cuống xụi lơ ở trên mặt đất.

Tô Mặc Nhi vô lực cười một tiếng, quả nhiên, nàng thành công rồi.

Sau đó, trước mặt bỗng nhiên tối sầm, nàng lọt vào trong bóng tối vô biên.

Về mặt Nguyệt Bích bỗng rồi đi lên kiểm tra tình trạng của nàng, ánh mắt chạm đến vùng máu tươi giàn giụa sau lưng nàng, trong nháy mắt lại biến thành lảng lẽ, hận không thể lóc từng miếng thịt Lâm Sơ Tuyết.

Vương phi mạo hiểm nguy hiểm tính mạng của mình để cứu nàng, nàng thế nhưng còn lấy oán trả ơn! Loại người này vốn là không xứng để sống trên đời!

Nàng dùng động tác dịu dàng nhất thay Tô Mặc Nhi lau đi máu tươi, cũng may miệng vết thương không sâu kia, rất nhanh máu đã động lại.

Phong Đặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi tái nhợt, nhíu mày nói, "Nguyệt Bích, đi mời thái y đến!"

Nguyệt Bích hơi do dự, đáp, "Là, chủ tử."

Lâm Sơ Tuyết sau khi phục hồi tinh thần lại, cũng bất chấp thân phận, quỳ trước người Phong Đặc, khẩn cầu, "Phong Đặc ca ca, ngươi nghe ta giải thích, chuyện không phải là như ngươi nghĩ đâu!"

"Lâm Sơ Tuyết, ngươi cho bản vương cũng là người ngu giống người sao? Chuyện này, bản vương đã thấy rõ ràng tường tận, ngươi còn muốn giải thích thế nào?"

Phong Đặc đi đến trước giường Tô Mặc Nhi, ôn nhu ôm lấy nàng, giúp nàng điều chỉnh tốt tư thế, rồi kéo qua áo ngủ bằng gấm che lại thân thể nàng.

Chứng kiến cây trâm kia đâm vào sâu trong gối nằm, hần lưu loát rút ra, hất một cái ném tới trước mặt Lâm Sơ Tuyết.

Lại có chút lòng cẩn thận đặt gối nằm dưới đầu Tô Mặc Nhi.

Nhân chứng vật chứng đều ở đây, mặc cho Lâm Sơ Tuyết giải thích thế nào cũng không thể thoát tội!

"Phong Đặc ca ca..."

"Thân phận ta với ngươi khác nhau, về sau không cần gọi bản vương là ca ca! Bản vương chưa bao giờ có một muôi muôi tâm địa ác độc như ngươi!" Phong Đặc cảnh cáo.

Lâm Sơ Tuyết không dám tin nhìn hần, nước mắt không ngừng chảy, "Phong Đặc ca ca..."

"Bản vương không nói lại, ngươi tốt nhất hãy nhớ kỹ! Ngươi muốn có cơ hội, bản vương cho ngươi. chỉ cần nói là ai sai ngươi đi làm chuyện này, bản vương sẽ tạm tha qua ngươi! Nếu không, tội tổn thương vương phi, chỉ sợ toàn bộ phủ Thừa tướng của ngươi cũng không kham nổi!"

Lâm Sơ Tuyết nửa miệng mở rộng, hoàn toàn bị lời Phong Đặc nói này dọa sợ.

Một hồi lâu, nàng mới chậm rãi nói ra, "Là Nhị vương gia..."

Phong Đặc không ngoài ý muốn một chút nào, loại thủ đoạn hèn hạ này, ngoại trừ Phong Mục hần thật sự không nghĩ ra người thứ hai!

"Vậy mỉm cười cũng là hần đưa cho ngươi?"

"Mỉm cười?" Lâm Sơ Tuyết mặt mũi tràn đầy nước mắt, kinh ngạc nhìn Phong Đặc, có chút không rõ ý tứ của hần.

"Ngươi không biết mỉm cười là cái gì?" Thanh âm Phong Đặc lạnh lùng hỏi nàng.

Lâm Sơ Tuyết chậm rãi lắc đầu, nức nở nói, "Hần không nói cho ta gì hết... Chỉ đưa một hà bao cho ta thôi."

"Hà bao ở đâu?" Phong Đặc có chút chờ đợi nghĩ, có lẽ tìm được độc mỉm cười kia, có thể quốc sư sẽ tìm được giải dược của nó?

Chỉ là, Lâm Sơ Tuyết lại nói, "Ở chỗ ta đi thay y phục, có khả năng là nha hoàn đã ném đi."

Phong Đặc khẽ thất vọng, tiếp tục hỏi, "Lúc hần đưa hà bao cho ngươi có nói cái gì với ngươi hay không?"

Lâm Sơ Tuyết suy nghĩ một chút mới nói, "Lúc ấy hần nói là ta cứ mang hà bao kia tặng cho ngươi. Lúc ta đi vào vương phủ, Niếp Nghị nói ngươi ở chỗ

của Tô Mặc Nhi, cho nên ta trực tiếp tới chỗ này tìm người, rồi về sau súc sinh kia đột nhiên nổi điên, nên... Nhất thời quên mất sự kiện kia..."

Trong nội tâm Phong Đặc rùng mình, theo lời Lâm Sơ Tuyết nói như vậy, vốn cũng không phải là nàng cố ý bố trí bẫy rập? Chuyện Tuyết Ngao nổi điên, cũng không có ở trong kế hoạch của nàng?

Phong Mục bảo Lâm Sơ Tuyết đưa hà bao cho hắn, như vậy mục đích thực sự của hắn(PM) dĩ nhiên là... Hắn(PĐ)! !

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyết Sùng Tiếu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: con cò (2)

Không, không đúng! Lâm Sơ Tuyết cái người này, hiển nhiên là đã sớm biết Tô Mặc Nhi bị thương!

"Bản vương cho người thêm một cơ hội cuối cùng, nói, người tại sao phải chuẩn bị cây trâm này?"

"Thật sự là Nhị vương gia làm cho ta! Phong Đặc..."

Ánh mắt Phong Đặc sắc bén nhìn sang một cái, Lâm Sơ Tuyết lập tức im miệng, chậm chạp nói, "Hắn nói nếu hà bao không đưa cho người được, thì... Thì đem hà bao trực tiếp đưa cho Tô Mặc Nhi, đến lúc đó ta chỉ cần hành sự tùy theo hoàn cảnh là được..."

Khóe môi Phong Đặc lạnh lùng quynh rũ ra, ánh mắt lại trở nên nguy hiểm.

Hà bao dành cho hắn, vậy thời điểm đó đổi thành Tuyết Ngao nổi điên với hắn! Hành động Tô Mặc Nhi tung chó hành hung, tự nhiên là tội lớn!

Phong Mục! Xem ra kế hoạch này thật đúng là chu toàn.

Chỉ cần Tuyết Ngao nổi con điên, bất kể đã thương hắn hay là đã thương Lâm Sơ Tuyết, thì Tô Mặc Nhi tuyệt đối sẽ khó thoát khỏi cái chết!

Chiêu mượn đao giết người này, thật đúng là được hắn phát huy đến cực hạn!

Nhưng mà, thực sự cũng đã xác định một chút, trong vương phủ, tuyệt đối là có nội gián!

Nếu không, riêng việc Tô Mặc Nhi thuần phục Tuyết Ngao, Phong Mục không có khả năng biết rõ, càng không có khả năng lợi dụng chuyện này!

"Phong Đặc ca ca, người tha cho ta lần này được hay không, ta kỳ thật là không muốn giết nàng... Ai bảo nàng đem người bên cạnh ta đoạt đi... Ta..."
Lâm Sơ Tuyết đáng thương nói.

Phong Đặc trào phúng cười, ánh mắt rơi lên trên mặt nàng, từng chữ từng chữ nói, "Lâm Sơ Tuyết, cho dù không có nàng, bản vương cũng sẽ không coi trọng người!"

Lâm Sơ Tuyết kinh ngạc nhìn xem Phong Đặc, đã triệt để tuyệt vọng.

Người nam nhân này thật sự là rất đáng hận. Chỉ một câu nói đầu tiên đã đánh nàng rơi xuống địa ngục, vĩnh viễn không chỗ dung thân!

"Chuyện lần này, bản vương sẽ bỏ qua cho người, nhưng không phải là hiện tại!" Khóe môi Phong Đặc gọi lên một đường cong quý dị, "Ám vệ ở đâu!"

"Có thuộc hạ." Không biết từ nơi đâu, vài đạo thanh âm truyền đi đến.

Phong Đặc phân phó nói, "Đem Lâm Sơ Tuyết dẫn đi giam chung một chỗ với Tuyết Ngao, nhớ kỹ, nhất định phải buộc tốt sợi dây thừng của Tuyết Ngao, không cần đã thương đến Lâm tiểu thư!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Tiếng nói rơi xuống, lập tức có một đạo hắc ảnh, lặng yên không một tiếng động rơi vào bên người Lâm Sơ Tuyết.

"Không! Phong... Ách..." Lâm Sơ Tuyết còn chưa kịp nói hết, đã trực tiếp bị hắn đánh ngất xỉu, mang đi.

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, chuyện lần này, Lâm Sơ Tuyết đương nhiên phải trả giá thật lớn!

...

Tô Mặc Nhi sau khi tỉnh lại, mặt trời đã mọc lên rất cao, trong phòng đã một mảnh sáng ngời, đâm vào ánh mắt nàng làm chúng có chút đau nhức.

Nàng mơ mơ màng màng cảm thấy một tiếng, lời kéo áo ngủ bằng gấm lên, trực tiếp phủ ở trên đầu, lại ngủ một lát.

Phong Đặc ở một bên nhìn xem, thần sắc có chút bất đắc dĩ. Thò tay gạt gạt góc chăn, muốn cho nàng tỉnh táo lại.

Nha đầu kia đã hôn mê hai ngày rồi, bệnh tình lúc tốt lúc xấu, làm lòng người bàng hoàng. Hắn cũng chỉ có thể lại đi mời quốc sư đến, cho đến khi nửa đêm, nàng mới ổn định lại.

"Tiểu Bạch, đừng làm rộn, để cho ta ngủ tiếp một lát." Tô Mặc Nhi rầu rĩ, từ dưới chăn truyền tới.

Sắc mặt Phong Đặc có chút đen, hắn nhớ rõ Tuyết Ngao là giống đực! Nữ nhân này, lúc ngủ còn cho con chó chết tiệt kia ở trong phòng sao?

Lực tay hắn không khỏi tăng thêm chút ít, trực tiếp kéo mạnh áo ngủ bằng gấm ra.

Lông mày Tô Mặc Nhi nhíu lại, bất mãn bĩu môi, cực kỳ không tình nguyện mở mắt ra.

Lúc đang nhìn đến bên giường có người, trong nội tâm Tô Mặc Nhi lập tức cả kinh, nhưng rất nhanh, nàng bình tĩnh lại.

Những chuyện như vậy, không phải là lần đầu tiên xảy ra, nàng cũng trở thành thói quen.

Phong Đặc chăm chú nhìn thần sắc bình tĩnh trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi, rất thất bại phát hiện ra, trên mặt nàng thật sự ngoài trừ bình tĩnh thì cũng không để lộ ra một nửa điểm gì khác!

"Người có chuyện gì?" Tô Mặc Nhi miễn cưỡng kéo chăn đắp lên cơ thể, miễn cưỡng hỏi.

"Bản vương quan tâm đến vương phi, cho nên mới tự mình đến xem vương phi một chút." Phong Đặc nói nửa thật nửa giả.

Tô Mặc Nhi nhỏ giọng lầm bầm, "Thiên tài mới tin!"

Khoé môi Phong Đặc không tự giác co rúm lại một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ tác phong nhanh nhẹn, "Người có biết, lần này người bị thương này là do ai ban tặng không?"

Tô Mặc Nhi khẽ liếc mắt, "Người tới chính là chỉ vì nói chuyện này?"

"Ân." Phong Đặc hào phóng thừa nhận, "Người không muốn biết?"

"Không muốn." Tô Mặc Nhi trả lời rất gọn gàng nhanh chóng.

Phong Đặc không nhìn thẳng nàng, tự nhiên nói ra, "Là Phong Mục."

"..." Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì, chờ hắn nói hết.

Phong Đặc âm thầm quan sát thần sắc của nàng, đặc biệt là vào lúc nói đến Phong Mục, hắn nhìn lại càng thêm cẩn thận, nhưng chỉ thấy từ trên gương mặt tinh xảo kia là dòng chữ không thú vị.

Chẳng lẽ nàng thật sự bị mất trí nhớ? Hay là đối với Phong Mục triệt để hết hy vọng?

Tô Mặc Nhi biết rõ, Phong Đặc vẫn luôn không tin nhiệm nàng, thậm chí cũng không tiếc coi nàng như một con cò, dù Lâm Sơ Tuyết hiện ra nguyên hình.

Mấy ngày nay nàng yên tĩnh ngủ lu bù, nhưng tâm tư lại càng thêm thông thấu hơn, ý niệm duy nhất kiên định trong đầu nàng, chính là lúc này nhất định phải rời đi, cho dù là trốn đi!

"Người có trách bản vương hay không?" Phong Đặc đột nhiên hỏi.

Tô Mặc Nhi nhất thời kinh ngạc, nháy mắt mấy cái, không hiểu ý tứ của hắn.

"Chuyện ngày đó..."

Tô Mặc Nhi cười nhẹ, không sao cả nói ra, "Ngày đó đã xảy ra chuyện gì? Ta và người vốn không có liên quan, vương gia vì sao lại xin lỗi ta? Chỉ là lợi dụng nhỏ nhen, ta không quan tâm, vương gia cũng không cần chú ý."

Dừng một chút, Tô Mặc Nhi tiếp tục nói, "Nếu vương gia thực sự cảm thấy lương tâm bất an, thì người hãy từ bi thả ta rồi đi đi. Ngọc bội kia như thế nào cũng không thể tìm về được, vậy có ta ở hay không ở thì cũng có cái gì khác nhau chứ?"

Mất phương Phong Đặc tĩnh mịch, ánh mắt phức tạp nhìn nàng một hồi lâu, mới đột nhiên cười một tiếng, "Người nói đúng! Giữa chúng ta vốn không có quan hệ! Nếu người đã muốn rời đi, vậy thì bản vương đáp ứng người! Chờ người sau khi thương thể lành lặn hẳn, người muốn rời đi, vậy tùy ý người."

Tô Mặc Nhi ngẩn người, dường như là không ngờ hắn dễ nói chuyện như vậy, "Người không đùa ý?"

"Lời bản vương nói, đương nhiên sẽ không đổi ý."

Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút, nói, "Vậy bây giờ người viết hưu thư đi."

"Hưu thư? Người cho rằng trong Hoàng gia muốn bỏ vợ là nói chơi sao? Không có được thánh chỉ của phụ hoàng, bản vương cũng không hưu người được." Phong Đặc nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói, "Yên tâm, bản vương sẽ gạt người khác nói là người bị bệnh nặng, lúc này cần phải tu dưỡng, sau ba năm mới trở về được, lúc đó đương nhiên là bản vương sẽ đưa hưu thư cho người!"

"Tại sao là ba năm?" Tô Mặc Nhi khó hiểu.

Phong Đặc nhăn nheo giải thích, "Trong gia tộc hoàng thất, bất kể tần phi nào vào cửa sau ba năm không sinh được, sẽ tự động phế bỏ."

Tô Mặc Nhi gật gù đầu, đồng ý.

Dù sao ở cổ đại cũng không có đăng ký kết hôn, trong tương lai nếu như nàng thực sự vừa ý một hán tử nào đó, vậy thành hôn cũng không quan trọng chứ?

Về phần hưu thư, có với không có cũng không liên quan nhiều lắm.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến một sự kiện, vội vàng hỏi, "Tiểu Bạch như thế nào rồi?"

Phong Đặc lại nghĩ đến lúc nàng chưa tỉnh có kêu lên tên nó, sắc mặt lại trầm xuống vài phần, "Yên tâm, nó không sao."

"Vậy bây giờ nó ở đâu?"

Phong Đặc không có ý định cho nàng biết rõ chuyện hán tử Lâm Sơ Tuyết sang, chỉ nói, "Bản vương đã đem nó đưa về Thất vương phủ rồi."

Tô Mặc Nhi có chút tiếc nuối, nhưng cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Con cò (3)

Editor: Từ SắcY

Ngày giờ kế tiếp, Tô Mặc Nhi an tâm dưỡng thương ở Thủy Nguyệt Các.

Được Phong Đặc bảo đảm, tâm tình nàng rất tốt, đồ ăn thuốc bổ cũng ăn không ít, rất cố gắng khôi phục thân thể.

Phong Đặc đã tới mấy lần, thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng có chút ê ẩm, nói không rõ là cảm giác gì.

Bên trong sân mỗi một phu nhân đều dị thường nhiệt tình đưa tới các loại thuốc bổ. Tô Mặc Nhi lựa ra chút dược liệu đáng tiền, rồi sai Nguyệt Bích nhận về, còn về phần những thứ thang thang thủy thủy dóm kia, bảo nàng (NB) trực tiếp đổ sạch là được.

Nàng từ nhỏ đã học y, những dược liệu kia đã bị động vào, bao nhiêu nàng vẫn có thể nhìn ra một chút manh mối.

Nguyệt Bích khó hiểu, Tô Mặc Nhi thấy nàng không rõ ý tứ của mình nên cười cười, "Ha ha, những thứ đó, không chừng là bị bỏ thêm dược."

Nguyệt Bích ngẩn người, lập tức không nói hai lời ném tất cả mọi thứ. Kể cả những dược liệu Tô Mặc Nhi lựa ra.

Tô Mặc Nhi có chút đau thịt nhìn nàng, "Những dược liệu kia làm sao người lại ném đi! Những thứ đó bán ra ngoài nhưng có thể lấy được nhiều bạc!"

Khoé môi Nguyệt Bích kéo ra, yên lặng không nói gì.

Tô Mặc Nhi đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc trước, lúc trước nàng đi chuộc ngọc bội đáng giá, mà Phong Đặc đã dọn đi tất cả những thứ đáng giá trong phòng nàng rồi mà!

Mặc dù lấy những vật kia đi có đưa bạc lại cho nàng, nhưng là, những thứ đó, nếu bán ra ngoài nhất định sẽ đạt được giá tiền rất cao!

Nàng hiện tại nhất định phải vì cuộc sống của nàng sau này mà phải tính toán nhiều thêm một chút rồi. Nếu không, sau khi nàng rời khỏi vương phủ, cũng

chỉ có thể ngủ đầu đường ngoài trời rồi...

Vì vậy, nàng có chút mong đợi hỏi Nguyệt Bích, "Nguyệt Bích nha, người nói, nếu ta trả lại bạc cho vương gia nhà người, hẳn có trả về đồ đạc của ta hay không?"

Nguyệt Bích đủ hắc tuyến, nàng có chút không xác định nói, "Có khả năng... Sẽ?"

"Vậy người bắt hẳn tìm đến đây cho ta đi, chính ta sẽ tự hỏi."

"Vương phi, mấy ngày gần đây chủ tử không ở vương phủ." Nguyệt Bích nói ra.

Tô Mặc Nhi hoài nghi nhìn chăm chăm nàng.

Nguyệt Bích âm thầm lau mồ hôi, dờ khóc dờ cười bảo đảm nói, "Chủ tử thật sự không có ở trong phủ."

"Được rồi, ta đâu có nói gì đâu, người khẩn trương như vậy làm gì." Tô Mặc Nhi lười biếng nằm sấp ở trên giường nệm, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần. Những ngày không có Tuyết Ngao, xác thực là rất nhàm chán!

Nguyệt Bích một hồi lâu cũng không nói gì.

Đột nhiên, trong sân có một trận tiếng động nháo lớn, xen lẫn trong đó là thanh âm nữ nhân gào thét Hòa thị vệ lãnh khóc, đồng thời truyền vào.

Tô Mặc Nhi nhú nhú mày, "Có người dám ở chỗ này gây chuyện?"

"Thuộc hạ đi xem một chút."

Vừa dứt lời, Nguyệt Bích động còn chưa kịp động, thì đã thấy cửa phòng bị người đẩy mạnh ra.

Một người tóc tai rối bù, khuôn mặt tiêu tụy, toàn thân vô cùng bẩn thỉu, lao đảo vội chạy như bay thẳng về phía Tô Mặc Nhi.

Ánh mắt Nguyệt Bích hiện lên lệ quang, trong lúc đó ánh sáng đỏ như thạch nhanh chóng ra tay bỏ sau gáy làm cho nàng hôn mê.

Đang sau, thị vệ đi lên, trên mặt lộ ra vẻ áy náy một gối quỳ xuống đất thỉnh tội, "Thuộc hạ thất trách, thỉnh vương phi giáng tội!"

"Tất cả các người đứng lên." Tô Mặc Nhi chậm chạp ngồi dậy, hỏi, "Người kia là ai?"

Nguyệt Bích che mũi để sát vào nhìn, trên thân người kia toả ra mùi vị... Thực không dễ ngửi.

Chỉ là, sau khi nàng đẩy ra những lọn tóc khô héo, lộ ra mặt người, nàng mới kinh hãi, "Là Lâm Sơ Tuyết?"

Tô Mặc Nhi cũng kinh ngạc đến cực điểm, "Nàng làm sao thành như vậy?"

Nguyệt Bích không dám trả lời.

Nàng sao dám nói là do chủ tử nàng phân phó, nhốt Lâm Sơ Tuyết chung với Tuyết Ngao?

Hai ngày trước nàng có đi xem qua, Tuyết Ngao bị chốt ở trong một góc phòng, mà Lâm Sơ Tuyết cũng bị trói ở trong một góc phòng, mà sợi dây thừng buộc Tuyết Ngao lại vừa vịn nằm ở trước mặt nàng.

Lâm Sơ Tuyết chỉ có thể trơ mắt nhìn Tuyết Ngao ở trước mặt nàng đi tới đi lui, ngẫu nhiên nổi điên còn có thể ở trước mặt nàng rống cả một buổi sáng. Bởi vì liên quan đến sợi dây thừng, Tuyết Ngao không dả thương được nàng, nhưng kinh nghiệm mỗi ngày từ những thứ này cũng đủ làm cho nàng hồng mắt!

Xem ra là Lâm Sơ Tuyết trốn ra được. Gian phòng kia chỉ có hai ba ám vệ phòng thủ, nàng có thể trốn ra cũng được coi như bản lĩnh của nàng!

Chỉ là chủ tử đã thông báo, chuyện này, nhất định không thể cho vương phi biết rõ, nếu không cảm đoán một tháng...

"Vương phi không nên hỏi." Nguyệt Bích yếu ớt nói, xoay người phân phó hai người thị vệ kia, "Các người tiếp tục dẫn nàng đi, phải phòng thủ thật kỹ."

Hai người thị vệ này, là thủ vệ Phong Đặc bảo vệ Thủy Vân Các, nghe được lời Nguyệt Bích nói, lập tức đi lên, kéo Lâm Sơ Tuyết xuống.

Tô Mặc Nhi không cần nghĩ cũng biết là Phong Đặc làm, chỉ là hiện tại không biết hẳn đến cùng đã dùng biện pháp gì, mà đem Lâm Sơ Tuyết lăn qua lăn lại thành bộ dáng này.

Lâm Sơ Tuyết tự gây nghiệt, những thứ này đều là nàng tự chuốc lấy, không trách được người khác.

Rất nhanh, lại qua vài ngày, vết thương trên người Tô Mặc Nhi đã tốt không sai biệt lắm.

Vài ngày nay Phong Đặc cũng không có lộ diện, Nguyệt Bích cũng không biết hần khi nào thì trở lại.

Tô Mặc Nhi không có cách nào khác, chỉ có thể chờ hần trở lại mới nói chuyện sau khi nàng phải rời khỏi.

Mấy ngày nay, nàng không làm gì nên dẫn theo Nguyệt Bích ra ngoài phủ, cải trang một phen, thuận tiện mang vài món đồ sứ đồ cổ đáng giá, đi cầm đồ.

Dường như nàng đã đi dạo toàn bộ đế đô một lần, cũng dự định đường rời khỏi tốt lắm.

Nàng không thể nào lại ở lại đế đô này, nơi này với nàng mà nói, quá nguy hiểm.

Ban đêm, Tô Mặc Nhi đang ngủ say, đột nhiên cảm giác bên cạnh giường trầm xuống, có một người đang nằm ngã xuống.

Nàng xưa nay ngủ không sâu, đi tới nơi này lại càng không dám ngủ say.

Cảm giác được động tĩnh bên cạnh, trong nháy mắt nàng đã mở mắt.

Trong bóng tối, hết thấy tiếng vang đều dị thường rõ ràng. Tô Mặc Nhi điều chỉnh lại hơi thở, tay nhỏ lặng lẽ đưa tới khe hẹp giữa giường với tường, lúc trước nàng đã giấu ở bên trong đó một chủy thủ..

Bỗng dưng, một cánh tay đột nhiên để ngang người, ôm lấy nàng.

Tâm Tô Mặc Nhi nhanh đã nhảy ra ngoài, toàn tóc gáy cũng bị dựng lên.

Bên tai, lại truyền tới một thanh âm trầm thấp, mang theo vẻ cực kỳ mệt mỏi, "Đừng làm rộn, để cho ta ngủ một lát..."

Khoé môi Tô Mặc Nhi kéo ra, tay cũng ngưng di chuyển.

Người bên cạnh nàng, đúng là Phong Đặc!

Chân nhỏ Tô Mặc Nhi nhấc lên, đạp tới về phía hần.

Ai ngờ, Phong Đặc lại không nhúc nhích, ngược lại cánh tay ôm nàng siết chặt hơn chút nữa.

Tô Mặc Nhi nổi cáu, bắt lấy cánh tay của hần, phẩy sức muốn lấy ra. Cái đồ này nào có phải bị đụng hư hay không? Đang yên đang lành, hần không trở về phòng của mình, đến nơi này của nàng làm gì?

Phong Đặc bị nàng quấy buồn ngủ cũng đã vơi đi một chút, mở ra con ngươi mông lung nhìn, sau khi chứng kiến Tô Mặc Nhi, mới giật mình, hỏi, "Thế nào người lại ở nơi này của bản vương?"

Tô Mặc Nhi rất là buồn bực nói, "Lão đại, tự ngươi chạy sai phòng, còn muốn hỏi ta?"

Thanh âm Phong Đặc còn mang theo một chút giọng mũi, thiếu đi sự lạnh lùng của ngày thường, có chút mơ hồ không rõ, "Ân? Đây không phải là phòng của bản vương sao?"

Tô Mặc Nhi bắt đầu đi tròn trắng mắt, "Nơi này là Thủy Nguyệt Các, là phòng của ta."

"A?" Phong Đặc im lặng lại im lặng, sau đó cứ thế mà nhắm mắt lại, nói với Tô Mặc Nhi, "Không liên quan, ở đâu cũng như nhau. Ngươi ngoan ngoãn đi, đừng quấy rầy bản vương. Nếu không bản vương sẽ điểm huyết ngủ của ngươi."

"..."

Có thứ vô lại như vậy sao? Chiếm giường của nàng, còn muốn nàng không quấy rầy hần? !

Nha ! Lúc hần đi vào phòng nàng, như thế nào lại không nghĩ tới có thể sẽ quấy rầy đến nàng hay không chứ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Con cò (4)

[size=150][Chương 34: con cò (4)

Editor: Lam Tuyết Hàn

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Mặc Nhi tỉnh lại, Phong Dục đã rời khỏi.

Tô Mặc Nhi chưa tỉnh táo gọi Nguyệt Bích tới, hỏi nàng Phong Dục ở nơi nào.

Nguyệt Bích nói: “Chị tì hần là ở thư phòng”.

Tô Mặc Nhi yên lòng, vừa nhắm mắt, rất nhanh đã ngủ lại.

Đêm qua bởi vì bên cạnh thêm một người, nàng thế nào cũng không thể ngủ ngon. Cho đến tận khi hừng đông nàng mới mơ mơ màng màng ngủ một lát.

Nếu đồ kia của Phong Dục đã trở lại rồi, nàng có thể rời khỏi đi?

Nhưng mà bây giờ đối với nàng mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là ngủ bù!

Chờ khi Tô Mặc Nhi ngủ say, Nguyệt Bích mới rời khỏi Nguyệt Các đi tới thư phòng.

Phong Dục đang xem công văn bị dồn lại mấy ngày nay, hần trong tay nắm giữ một phần tư binh quyền của Phong Lan Quốc, mấy ngày này rời đi, chuyện lớn chuyện nhỏ đã xảy ra không ít.

“Nguyệt Bích cần kiến chị tì.” Thanh âm của Nguyệt Bích từ ngoài thư phòng truyền vào.

“Đi vào” Phong Dục không ngẩng đầu nói.

Nguyệt Bích sau khi đi vào rất cung kính thi lễ với hắn một cái, tiếp theo mới cẩn thận lăm lăm những chuyện đã xảy ra gần đây.

Nói đến lúc Lâm Sơ Tuyết xông vào Thiệu Nguyệt Các, Phong Dục cau mày lại, có chút ngoài ý muốn hỏi: “Nàng còn ở trong phủ?”

Khóe môi Nguyệt Bích giật giật, lạnh lẽo oán thăm, không có mệnh lệnh của chủ tử bọn họ ai dám tự mình thả Lâm Sơ Tuyết? Trừ phi không muốn sống nữa!

Phong Dục nhàn nhạt phân phó nói: “Thả nàng ra, sửa sang trang phục một phen rồi đem trở về Thừa Tướng phủ đi.”

“... Vâng.”

“Chủ tử, vương phi mấy ngày gần đây thường xuyên ra ngoài phủ, hơn nữa còn đem một vài món bảo bối ở Thiệu Nguyệt Các, đánh mất.”

Phong Dục ngồi thẳng người ở trước thư án, đang phê duyệt công văn, nghe vậy, ngồi bút dừng lại một chút, một giọt mực cũng thuận thế rơi trên giấy.

Qua một lúc, mới đặt ngòi bút xuống, Phong Dục nói: “Tùy nàng đi thôi.”

“Vâng”.

“Nàng hiện đang làm gì?”

Hắn cho rằng nữ nhân kia sau khi tỉnh lại sẽ đi tìm hắn, không nghĩ tới là Nguyệt Bích lại tới đây trước.

Nguyệt Bích mang theo một chút mập mờ, nhìn Phong Dục một chút, mới chậm chạp đáp: “ Có thể là đêm qua vương phi quá mệt nhọc, vừa tỉnh lại một lần, hiện tại lại đã ngủ tiếp.”

Phong Dục quý đi xem xét Nguyệt Bích một cái, khỏe mắt hơi co giật, cũng không lên tiếng giải thích.

Đến trưa, Cô Mặc Nhi mới tỉnh lại, miễn cưỡng đưa tay đỡ eo nhỏ, trực tiếp xuống giường rửa mặt.

Đợi nàng thu thập xong, muốn tìm Nguyệt Bích, lại ở trong sân đi dạo một vòng cũng không thấy nàng.

Những ngày qua không có Phong Dục ở đây, nàng cũng nhanh quên mất, Nguyệt Bích vốn đến chính là giám thị nàng.

Cô Mặc Nhi từ giữa cười một tiếng, trong lòng không nói nên là cảm giác gì.

Thực là bị người ta bán còn giúp họ đếm tiền, chẳng trách Phong Dục nói nàng ngu xuẩn.

Cô Mặc Nhi gọi tới một thị vệ hỏi: “Người biết thư phòng vương gia đi thế nào sao?”

“ Thuộc hạ biết rõ.” Thị vệ có chút không giải thích được,

nhưng vẫn trả lời nàng.

Tô Mặc Nhi bình tĩnh nói: “Đưa ta tới nơi đó.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Tô Mặc Nhi đi theo hẳn rất lâu, mới nghe thấy được hẳn nói đến nơi.

Thư phòng của Phong Đặc ở trong sân, bố cục ở đây so với Thủy Nguyệt Các của nàng còn tinh xảo hơn nhiều, cầu nhỏ nước chảy, mòm đá khắc nên ngọn núi giả, các loại hoa và cây cảnh đua nhau nở sum xuê.

Tô Mặc Nhi rất xa đã thấy thân ảnh quen thuộc, không ngoài dự đoán, Nguyệt Bích quả nhiên ở đây.

Thư phòng không ai canh gác, Tô Mặc Nhi trực tiếp đi vào, Phong Đặc cũng không ngạc nhiên khi nàng đến nơi này.

Nguyệt Bích có chút tránh né ánh mắt của nàng, cúi đầu cung kính gọi: “Vương phi.”

Tô Mặc Nhi chỉ gật đầu nhẹ, nói thẳng: “Ta có thể rời đi sao?”

Phong Đặc để bút lông xuống, sáng khoái trả lời: “Có thể.”

Chương 36: Bị lừa thảm (1)

Chương 35: Bị lừa thảm (1)

Editor: Lam Tuyết Hàn

Tô Mặc Nhi thuê một chiếc xe ngựa, một mình rời khỏi vương phủ.

Nàng cho rằng Phong Đặc sẽ đưa ra một ít điều kiện kỳ lạ, không nghĩ tới Phong Đặc này lại sáng khoái cho nàng rời đi như vậy!

Nơi này nàng không có gì lưu luyến, nguyên nhân vì Phong Mặc nàng càng không thể ở lại Đế Đô.

Tô Mặc Nhi để cho phu xe tùy ý đi một hướng, nàng muốn tìm một tòa thành nhỏ, yên ổn sống. Có thể dùng bạc trong tay nàng mở một y quán, ít ra có thể làm cho nàng duy trì cuộc sống trong thế giới này.

Lúc xe ngựa đi tới vùng ngoại ô, con đường bắt đầu có chút nhấp nhô, trong xe cũng cực kỳ lắc lư.

Tô Mặc Nhi vốn là ngồi trong xe xem sách thuốc, lúc này cũng có chút ngồi không vững, nói với phu xe bên ngoài: "Đại thúc, có thể đi chậm một chút, chúng ta không vội."

"....." Bên ngoài xe yên lặng thật lâu, không có người trả lời.

Xe ngựa tốc độ không giảm, ngược lại tốc độ ngày càng tăng nhanh.

Tô Mặc Nhi trong lòng hoảng hốt, có một dự cảm không lành.

Nàng nhanh chóng lấy dao găm từ trong bao ra, giấu ở trong người đề phòng có chuyện gì xảy ra.

Xe ngựa chạy nhanh nửa ngày, tốc độ mới từ từ chậm lại.

Trái tim của Tô Mặc Nhi theo xe ngựa chậm lại cũng từ từ nhấc lên.

Vận may của nàng thật tốt, mới ra khỏi phủ đã bị bắt cóc.

"Tiểu nương tử trong xe mau đi ra, không nên để bản đại gia tự mình động thủ." Một tiếng nói thô lỗ của nam nhân truyền vào trong xe, cùng mấy tiếng cười hèn mọn ghê tởm.

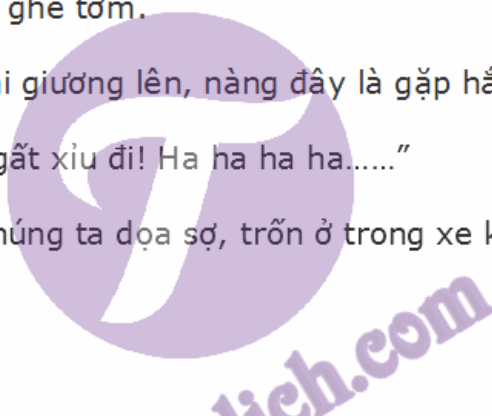
Khóe môi của Tô Mặc Nhi giương lên, nàng đây là gặp hắc đạo cổ đại?

"Không phải là bị dọa ngất xỉu đi! Ha ha ha ha....."

"Chắc là bị đại ca của chúng ta dọa sợ, trốn ở trong xe khóc rồi!"

"Ha ha ha ha ha....."

Tô Mặc Nhi: "....."

Tô Mặc Nhi chậm rãi vén rèm xe lên, ánh mắt lướt nhanh xung quanh một vòng, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từ từ đi xuống.

Chỉ một ánh mắt, Tô Mặc Nhi đã hiểu được tình huống trước mặt.

Bọn họ tổng cộng có tám người, ba người đứng trước, những người còn lại đứng xung quanh, tạo thành hình vòng cung, mà phu xe cũng có mặt trong ba người đó.

Nơi này là một rừng cây hoang vắng, xem tình hình, bọn họ chắc đã có âm mưu từ sớm rồi?

Xông vào mà nói, chắc chắn sẽ không có phần thắng!

"Các người là muốn cướp tiền hay là muốn cướp sắc?" Lông mày Tô Mặc Nhi khẽ hất lên, thẳng thắn hỏi.

Những người kia tất nhiên là không nghĩ tới Tô Mặc Nhi sẽ hoàn toàn không sợ bọn họ, còn hỏi ra vấn đề như vậy. Trên mặt tất cả mọi người, vẻ mặt đều.... Hết sức đặc sắc!

Một lúc sau, người cầm đầu lộ ra vẻ mặt hết sức dữ tợn, bọn cướp cũng phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt hèn mọn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi, bí ối cười nói: "Vốn là định cướp tiền, nhưng đã đưa đến trước mặt gia, mà gia cứ như vậy buông tha, không phải quá đáng tiếc hay sao! Ha ha!"

"Lão đại, cô nương này xinh đẹp như vậy, không bằng cướp về cho lão đại làm áp trại phu nhân!" Một tiểu đệ bên cạnh nói.

"Đúng vậy nha! Ha ha ha ha!"

Khuôn mặt Tô Mặc Nhi không thay đổi nghe bọn họ trêu đùa, một lát sau mới thản nhiên nói: "Ta có bệnh hoa liễu, nếu như người không sợ chết, thì đem ta mang về đi."

Vừa nói ra lời này, mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, tập thể đồng loạt lùi về sau mấy bước.

Cầm đầu bọn cướp nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, nói: "Ai biết người nói thật hay giả, không chừng là lừa gạt người!"

"Đương nhiên là thật." Tô Mặc Nhi giả vờ bình tĩnh, bồi thêm mình tiện thể bồi thêm Phong Đặc: "Ta trước đây là thị thiếp của Tam vương gia, các người cũng biết Tam vương gia có tính phong lưu, đương nhiên nhiễm phải bệnh hoa liễu a, giang mai a, mà ta là người phụ nữ của hắn, tự nhiên cũng không may mắn tránh khỏi."

Nói tới đây, giọng của Tô Mặc Nhi có thêm chút ai oán: "Có điều, sau khi ta bị bệnh, hắn cũng đồng ý không chạm vào ta, chỉ cho ta một chút bạc, rồi đưa ta ra ngoài....."

Chương 37: Bị lừa thảm (2)

Chương 36: Bị lừa thảm (2)

Đứng đầu bọn cướp tức giận, sắc mặt có chút khó coi, trong giọng nói mang theo tức giận, hỏi người bên cạnh: “ Lão Tam, đến cùng thì nữ nhân này có lai lịch như thế nào?”

“ Lão đại, nàng, nàng đúng là từ trong Tam vương phủ đi ra....” Người bị hỏi tới, cũng chính là người phu xe kia, cẩn thận từng chút một trả lời.

Người đứng đầu bọn cướp tức giận, mắng hai câu, trừng mắt tàn nhẫn nhìn về phía Tô Mặc Nhi: “ Nữ nhân đáng chết, trên người ngươi có gì đó đều giao hết ra đây, bản đại gia tạm thời sẽ tha cho ngươi một mạng, thực là xúi quẩy!”

Tô Mặc Nhi chỉ về xe ngựa phía sau, nói: “ Đồ đạc đều ở trong xe, nếu các người muốn, thì lấy đi!”

“ Trên người ngươi còn có cái gì thì ngoan ngoãn giao ra đây cho đại gia, không đúng, đại gia đây phải tự mình lục soát ngươi rồi! Ha ha ha....” Đứng bên cạnh tên cầm đầu, mặt vẫn không có chút thay đổi, nhìn chằm chằm vào Tô Mặc Nhi.

“ Trên người ta không có vật gì đáng tiền.” Tô Mặc Nhi nhú mày, trên người nàng bây giờ xác thực không có gì đáng tiền, ngoại trừ con dao kia.

Những người kia vốn không tin, đặc biệt là người xuất thân giàu có như Tô Mặc Nhi, thì trên người làm sao không có vật đáng tiền.

“ Ngươi đã không nghe lời, vậy thì nghe theo lão nhị, để bản đại gia tự mình đến lục soát ngươi!” Nói xong, khuôn mặt kẻ cầm đầu nở nụ cười âm thầm, hướng phía nàng đi tới.

Tô Mặc Nhi chậm rãi lùi về phía sau, tay phải mò vào trong ống tay áo, nắm chặt con dao găm giấu trong ống tay áo.

Chỉ là, mới lui được vài bước, Tô Mặc Nhi đã đụng phải xe ngựa, mà một bên khác chỉ có một người canh gác.

Tô Mặc Nhi hít một hơi thật sâu, quyết định nhanh chóng vọt về phía người kia.

Tất cả mọi người bị động tác này của nàng làm cho kinh ngạc một lúc, chờ khi phản ứng lại, thì người canh gác bên cạnh xe ngựa kia đã bắt đầu đánh nhau với Tô Mặc Nhi.

Những người còn lại thấy tình hình đó, lập tức vây lại.

Tô Mặc Nhi âm thầm buồn bã, kế hoạch của nàng sai lầm rồi, vốn cho là đây là nơi phá vòng vây, không ngờ người canh gác kia còn lợi hơn so với dự đoán của nàng rất nhiều.

“ Cho thể diện mà không cần! Các anh em, bắt nàng lại, bản đại gia phải giáo huấn nàng một chút..... Àch.....!” Mặt của tên cầm đầu sợ hãi, đứng nguyên tại chỗ, trên cổ có một vết thương nhỏ không thể nhận ra. Mất mở thật to, còn chưa nói xong, thân thể to lớn nặng nề nện xuống đất.

Máu của hắn không ngừng từ cổ chảy ra, nhiễm đỏ cả một vùng đất.

Một đao mất mạng, thủ pháp nhanh gọn.

Tô Mặc Nhi là người đầu tiên phản ứng lại, thấy tình cảnh này, tâm không khỏi nhấc lên, nhìn chính xác một khe hở, nhanh chóng thoát khỏi vòng vây.

“ Lão đại!”

“ Lão đại chết rồi!”

“ Nhất định là nữ nhân kia làm!”

“ Giết nàng báo thù cho lão đại!”

Phía sau, âm thanh tức giận của bọn cướp không ngừng truyền vào tai Tô Mặc Nhi.

Những người kia đều ngu ngốc, lúc đó nàng cách xa hắn như vậy, làm sao giết được hắn, nàng cũng chỉ có chút võ mèo cào mà thôi, lại không giỏi ám khí!

Bỗng nhiên, đột nhiên Tô Mặc Nhi dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía trước.

Nơi đó có mấy người mặc áo đen bịt mặt đứng đó, trang phục của bọn họ giống như đúc những người tập kích lúc trước nàng và Phong Đặc trong miếu đồ nát kia.

“ Mặc Nhi, đã lâu không gặp, còn nhớ rõ bản vương sao?” Phía sau đám người mặc áo đen có một người chậm rãi đi ra, âm thanh có chút quen thuộc, chính là Phong Mục.

Trong mắt Tô Mặc Nhi lóe qua một chút chán ghét, nhìn đến Phong Mục làm ra vẻ thoải mái thì cảm thấy buồn nôn!

Phong Mục thấy Tô Mặc Nhi không che giấu chút nào vẻ chán ghét đối với hắn, sắc mặt trong phút chốc trầm xuống.

Tô Mặc Nhi cười lạnh, khinh thường nhìn hắn: “ Người muốn làm gì?”

“ Nhiều ngày không gặp, bản vương là nhớ Mặc Nhi, sao vậy, Mặc Nhi không muốn gặp bản vương sao?” Phong Mục nở nụ cười nham hiểm, đối diện nàng như là nhún ra lưỡi rắn độc.

Tô Mặc Nhi bị hấn nhìn đến cả người không được thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bị lừa thảm (3)

Chương 37: Bị lừa thảm (3)

Editor: Lam Tuyết Hàn

“ Nếu như người không xuất hiện, thì tỷ đã quên người là ai rồi!”

Tô Mặc Nhi nhìn hấn khinh thường, tay cầm chặt hơn con dao trong tay áo.

Phong Mục có chút không cam lòng hừ một tiếng: “ Phong Đặc cho người cái gì tốt, người lại không sợ chết mà cứ như vậy đi theo hấn, lúc trước bản vương cũng cho người không kém hơn hấn mà!”

“ Lễ nào không phải người vì muốn lợi dụng ta tốt hơn sao?” Tô Mặc Nhi nghĩ đến Phong Đặc, người kia mặc dù có chút xấu bụng, nhưng cũng không vô sỉ giống hấn như vậy.

Phong Mục không chút để ý, cười nhạt nói: “ Người cho rằng hấn không lợi dụng người sao. Người không nghĩ một chút đi, ban đầu là ai bỏ mặc người một mình đấu với Lâm Sơ Tuyết!”

“ Hấn có tính kế một chút nho nhỏ, nhưng Lâm Sơ Tuyết lại tự mình ngu ngốc trúng kế, lợi dụng hay không lợi dụng, ta với hấn không một chút quan hệ, bị lợi dụng thì như thế nào, lại nói, Lâm Sơ Tuyết cũng là thay người làm việc đi!” Tô Mặc Nhi lạnh lùng nhìn hấn.

Khóe môi Phong Mục giương lên, xem như ngầm thừa nhận.

“ Người không tò mò vì sao bản vương lại biết hành tung của người?”

Tô Mặc Nhi rung mình một cái, sắc mặt có chút thay đổi.

Lúc này Phong Mục hỏi điều đó là có mục đích gì? Còn không phải là muốn nói cho nàng có người báo hành tung của nàng cho hấn biết!

Nhìn sắc mặt của nàng, Phong Mục biết nàng đã đoán được, giống như tán thưởng, nói với Tô Mặc Nhi: “ Mặc Nhi quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã đoán được. Nếu không phải là đệ đệ tốt của bản vương cố ý nói ra, bản vương làm sao biết được người rời khỏi Tam vương phủ một mình đây!”

Tô Mặc Nhi không sao cả nói: “ Vậy thì như thế nào?”

Không chỉ có Phong Đặc, ngay cả Phong Mục trước mặt này, nàng đều xem là người xa lạ, bị người xa lạ lợi dụng, còn muốn nàng đau lòng sao?

Phong Mục ngăn người, hiển nhiên không nghĩ tới Tô Mặc Nhi sẽ phản ứng như vậy: “ Người cũng thật là thoải mái!”

“ Người phí nhiều lời như vậy, đến cuối cùng là muốn làm gì?” Tô Mặc Nhi có chút không kiên nhẫn.

“ Mặc Nhi, người biết quá nhiều rồi, nếu như người còn ngoan ngoãn giống như trước đây, bản vương tạm thời sẽ lưu người lại. Nhưng bây giờ, người lại phản bội bản vương, bản vương đến để diệt trừ người!”
Anh mắt Phong Mục chứa một mảnh nham hiểm.

Cẩn rằng lại, hung hăng ra lệnh: “ Giết nàng!”

Không hề nghĩ ngợi, Tô Mặc Nhi trực tiếp xoay người dùng toàn bộ sức chạy đi.

Chỉ là, nàng chạy thế nào đi nữa, cũng không thể sánh bằng những người áo đen có võ công kia.

Huống chi, đây là ở trong rừng, cây cối sum xuê cũng là vật cản trở bước chân của nàng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, một người áo đen đã trực tiếp vượt qua chắn trước mặt nàng, bước chân dừng lại, xoay người một kiếm đi tới phía nàng.

Tô Mặc Nhi vội vàng rút dao găm ra, nhanh chóng đỡ một kiếm đang đến.

“ Loảng xoảng” Hai loại binh khí đồng thời va chạm, phát ra tia lửa chói mắt.

Cánh tay của Tô Mặc Nhi không đủ lực, ngăn xong một kiếm kia, toàn bộ cánh tay cũng đã tê rần, dao găm cũng bởi vì tay nàng không đủ lực mà rơi xuống đất.

Thế nhưng, thật quý dị, người áo đen vừa công kích nàng cũng giống như người cầm đầu bọn cướp, nặng nề ngã xuống đất, máu tươi từ cổ chảy ra.

Giống nhau một đao mất mạng.

“ Bản vương cũng thật là coi thường người. Hay là nên nói, người không phải là Tô Mặc Nhi?” Khẩu khí của Phong Mục âm u nói.

Tô Mặc Nhi không có gì để nói, nàng chính xác không phải là Tô Mặc Nhi lúc trước, chỉ là Phong Mục cho rằng người kia là do nàng giết?

Vừa mới bắt đầu, nàng cho rằng kẻ cướp kia là do Phong Mục giết, giờ nhìn lại cũng không phải là như vậy, nói cách khác, có người ở chỗ tối nhìn tất cả những chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Khuyhnh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Bị hồ thắm (4)

Suy nghĩ chuyển động, lại có vài người mặc áo đen đồng thời tấn công về phía nàng!

Tô Mặc Nhi vội vàng lui về phía sau, lại không cẩn thận bị trượt chân té bởi tảng đá, ngã xuống đất!

Cầm trong tay kiếm sắc người mặc áo đen đã đến gần ngay trước mắt, trong nháy mắt có thể đâm thủng ngực của nàng!

Tô Mặc Nhi quay đầu, con mắt nhắm chặt, giờ cánh tay lên muốn ngăn trở đao kiếm kia.

Chỉ là, đao kiếm còn chưa tới gần, thì con mắt mấy người áo đen kia lại đột nhiên mở to, ở cổ phun ra máu tươi!

Bọn họ ngay cả kêu đau cũng không kịp kêu, cùng nhau ngã trên mặt đất!

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ đi, lần nữa mở mắt, thì mình đã rơi vào trong một lòng ngực hơi lạnh.

"Mặc Nhi, bản vương đến đây." Tiếng nói từ tính của Phong Đạc sâu kín truyền vào trong tai của nàng.

Tô Mặc Nhi nháy mắt mấy cái, có chút ngoài ý muốn.

"Phong Đạc! Là người!" Sắc mặt Phong Mực lập tức khó nhìn, mặt mũi tràn đầy tức giận nhìn bọn họ.

"Nhị Vương huynh, đã lâu không gặp." Khó mọi Phong Đạc giờ lên, giống như chào hỏi, cười cười với hắn.

"Người..."

"Cánh tay Nhị Vương huynh đã khỏi sao? Niếp Nghị không hiểu chuyện, thế nhưng lại đã thương nhị Vương huynh, nhị Vương huynh nên tha thứ nhiều mới là." Phong Đạc cười dài nói.

Khóe môi Tô Mặc Nhi giương lên, cái tên này tuyệt đối là cố ý!

Phong Mực tự nhiên là hiểu được ý tứ của hắn, hôm đó ở trong ngôi miếu đồ nát kia bị nhục nhã, hắn đã không thể nhịn được!

"Người đến!" Sắc mặt Phong Mực âm trầm hô.

"Có thuộc hạ!" Lập tức, lại có vài người mặc áo đen từ trong góc tối đi ra rơi vào trước mắt hắn, quỳ một chân trên đất đáp.

"Không tiếc bất cứ giá nào, giết bọn họ cho bản vương!"

"Là!"

Người mặc áo đen nhận được mệnh lệnh, lập tức ra sức công kích về phía Phong Đạc cùng Tô Mặc Nhi.

Phong Đạc ôm Tô Mặc Nhi, cũng không liều mạng, chỉ đứng giữa rừng cây, tránh công kích của bọn họ, đồng thời cũng không rõ ràng đòi bọn họ khỏi bên người Phong Mực!

Phong Mực mang người lúc nào cũng có hạn, hắn chỉ muốn tiêu diệt từng bộ phận, cuối cùng Phong Mực sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Trời đã tối hẳn, ánh trăng xuyên thấu qua khoảng cách lổm đổm của lá đa chiếu xuống.

Trong rừng cây, người của Phong Đạc đang ở trong bóng tối mai phục, thấy Phong Đạc dẫn người đi tới, bọn họ thấy đã đúng thời cơ, trực tiếp dùng ám khí giải quyết hết những người mặc áo đen kia!

Không đánh mà thắng, thủ pháp thập phần gọn gàng!

"Niếp Nghị, người dẫn người theo bản vương đi gặp Phong Mực, người của hắn, cần phải chết cũng không sai biệt lắm!" Phong Đạc thoáng gọi lên nụ cười tà mị vui vẻ.

"Là!" Thanh âm Niếp Nghị không biết từ chỗ nào truyền đến.

Phong Đặc ngang ngược mười phần cười cười, Tô Mặc Nhi lại hoàn toàn bỏ qua thanh âm này.

Dưới ánh trăng, Phong Đặc tuấn mỹ như yêu nghiệt, khuynh thế tao nhã, dung nhan so với Phong Mục vào trời chiều chiếu rọi xuống còn rung động hơn nhiều.

Tô Mặc Nhi tim đập bỗng dừng nhanh hơn, nhìn chăm chăm vào hắn, ngây người.

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê, Tô Mặc Nhi hoàn hồn, chính là Phong Đặc trêu tức nhìn xem nàng.

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy nóng ở tai, thoáng dời đi ánh mắt.

Rất nhanh, Phong Đặc xuất hiện ở trước mắt Phong Mục lần nữa.

Sắc mặt Phong Mục xanh mét, ánh mắt hung ác nham hiểm, hận không thể nuốt sống bọn họ!

"Đều đi ra hết cho ta!" Phong Mục giận dữ, gọi người của hắn ở trong bóng tối

Phong Đặc đoán không sai, người của hắn chỉ còn lại bảy tám người, khi đối phó hoàn toàn không có áp lực!

"Trong một phút đồng hồ giải quyết xong bọn họ cho bản vương, nếu không cứ để đầu tới gặp!" Phong Mục ra lệnh, dường như mất đi lý trí.

"Vậy bản vương chỉ cần kéo dài qua giờ khắc này là được rồi?" Phong Đặc nhún mày, trong mắt phượng tràn đầy cười nhạo.

"Giết cho bản vương!"

"Nhị Vương huynh, lúc nào cũng tức giận như vậy, sẽ giảm thọ ..." Phong Đặc lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy trước ngực là một mảnh ẩm nóng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi đã trắng bệch, một búng máu không khống chế được phun ra! Nàng với tà áo trước ngực hắn đều đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Sắc mặt Phong Đặc thay đổi kịch liệt, lập tức hoảng hồn, "Mặc Nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bị lừa thảm (4)

Beta: Từ SắcY

"Đau quá....." Tô Mặc Nhi co rúc ở trong lòng Phong Đặc, lồng mày nhăn lại, đau đớn tràn đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Tâm Phong Đặc trong nháy mắt dâng lên, nhìn bộ dạng lúc này của Tô Mặc Nhi rõ ràng là do độc mìn cười phát tác.

"Mặc Nhi, cố gắng chống đỡ, bản vương mang người trở về!" Kề sát bên tai, Phong Đặc thấp giọng kiên định nói với Tô Mặc Nhi.

Cũng không quan tâm Tô Mặc Nhi có nghe thấy hay không, Phong Đặc trực tiếp ôm nàng rời khỏi.

"Người cho rằng các người có thể đi sao?" Phong Mục nhìn thấy Tô Mặc Nhi nôn ra máu, cũng biết rõ nguyên nhân là gì, dù sao cũng là đồ lúc trước hắn đưa cho Lâm Sơ Tuyết.

Lúc này, trên mặt hắn nở nụ cười đắc ý, giống như nắm chắc phần thắng: "Thật sự là trời cũng muốn giúp ta! Ngày hôm nay, tất cả các người đều chôn thấy ở đây cho bản vương!"

Sắc mặt Phong Đặc trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua Phong Mục, trong lòng Phong Mục run lên, nụ cười trên mặt cũng ít đi một chút.

Phong Mục nghĩ đến nguyên nhân trúng độc của Tô Mặc Nhi, lạnh lùng phân phó nói: "Niếp Nghị, bắt sống hắn cho bản vương, đưa về vương phủ!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Niếp Nghị cùng vài tên ám vệ hiện thân ra từ chỗ tối, nhanh chóng đánh nhau với mấy người áo đen kia.

Phong Đặc cũng không trì hoãn, lập tức vận khinh công dẫn Tô Mặc Nhi đi.

Đồng tử của Tô Mặc Nhi đã bắt đầu tan rã, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vì cố nén đau đớn bờ môi đã bị nàng cắn ra máu.

Đau đớn giống như ngàn vạn mũi tên đâm vào tim kích thích thần kinh của nàng, khiến nàng muốn trực tiếp chết đi.

Phong Đặc cúi đầu nhìn Tô Mặc Nhi một chút, nhìn thấy nàng không được tốt lắm, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn.

“Dừng..... Dừng lại.....” Tô Mặc Nhi hơi thở mong manh nói.

Phong Đặc nhíu mày, ôn nhu nói: “Cố gắng chống đỡ một chút, rất nhanh sẽ tới vương phủ rồi!”

“Ta, rất khó chịu..... Ạch.....” Đột nhiên, Tô Mặc Nhi phun ra một ngụm máu, tay nắm chặt vạt áo trước ngực, thân thể cũng có chút run rẩy.

Phong Đặc hoảng hốt, vội vã dừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại có khá hơn chút nào không?”

Tô Mặc Nhi vô lực gật đầu, đau đớn trong ngực cũng dần biến mất.

Quốc sư nói, độc trên người Tô Mặc Nhi đã ngấm vào tận xương tủy, không có thuốc nào có thể cứu được, hiện giờ chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính, trì hoãn thời gian độc phát tác.

Nhưng mới chỉ có mấy ngày, độc đã phát tác.

Hơn nữa, lần đầu tiên phát tác đã để nàng đau đớn thống khổ đến thế, vậy sau này thì phải làm sao?

Phong Đặc có chút đau lòng, trong lòng thật hối hận. Hắn hôm nay không nên đồng ý cho nàng rời khỏi phủ, lại càng không nên bố trí một cái bẫy như vậy.....

“Thả ta xuống đi, ta đã không sao rồi!” Một lát sau, Tô Mặc Nhi nhẹ giọng nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn đau đớn, chỉ ngoại trừ lọn tóc trên trán bị thấm ướt bởi mồ hôi lạnh, làm cho nàng nhìn có chút chật vật.

Đau đớn tới nhanh mà đi cũng nhanh, tuy rằng sắc mặt của nàng còn rất trắng bệch, nhưng nhìn không còn suy yếu giống vừa rồi nữa.

“Ngươi đã như vậy rồi, còn muốn làm gì nữa?” Phong Đặc lạnh lùng hỏi, hắn cũng đã đoán được nàng muốn làm gì, tính khí của nữ nhân này rất quật cường.

Quả nhiên, không hề nghĩ ngợi Tô Mặc Nhi liền nói: “Đương nhiên là tìm một chỗ ở tạm một buổi chiều, ngày mai.....”

Phong Đặc trực tiếp đánh gãy lời nói của nàng: “Cùng bản vương hồi phủ!”

“Ngươi đã nói là sẽ thả ta đi!” Sắc mặt của Tô Mặc Nhi hơi thay đổi, trong chớp lát nhìn Phong Đặc có chút xa lạ.

Phong Đặc bị ánh mắt phòng bị của Tô Mặc Nhi đâm đau xót, nhưng vẫn không thả nàng xuống, ngược lại ôm Tô Mặc Nhi đi về phía trước: “Bản vương đã cho ngươi cơ hội, là ngươi không nắm chắc. Hiện tại bản vương chỉ có thể trực tiếp đoạt ngươi đi!”

Phong Đặc cười lạnh một tiếng, không thèm nói nữa.

Vô liêm sỉ! Còn có người có thể vô sỉ như vậy sao! Đồ tiểu nhân, chuyện như vậy chỉ có tiểu nhân mới có thể làm!

Chuyện đã đáp ứng còn có thể đổi ý, hắn đúng không phải là nam nhân mà.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Bị lừa thảm (5)

“Nhanh thả ta xuống!” Tô Mặc Nhi giãy dụa nói.

Cánh tay Phong Đặc nắm thật chặt, phòng ngừa nàng té xuống: “An phận một chút!”

“.....”

Tô Mặc Nhi lấy hơi, nghiêng đầu, hung hăng cắn xuống bả vai hắn một cái.

Sắc mặt Phong Đặc cứng đờ, lập tức lại giống như không có cảm giác, tiếp tục đi về phía trước.

Tô Mặc Nhi còn chưa hết giận, chuyển sang nơi khác, lại hung hăng cắn xuống.

Tô Mặc Nhi âm thầm quan sát về mặt của hắn, vẫn thấy gương mặt hắn nhẹ tựa mây gió.

Tô Mặc Nhi sinh khí, buông miệng ra, miễn cưỡng gồng lên khuỷu tay trên của hắn, nhắm mắt không nhìn hắn nữa.

Ánh mắt Phong Đặc có chút sùng nịnh, nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng cười.

Bọn họ hiện tại đã sắp tới cửa thành Đế Đô, lúc trước hắn dùng khinh công mang Tô Mặc Nhi đi nhanh một đoạn, làm cho bọn họ bớt đi không ít công sức.

Nếu không phải vậy, chờ bọn họ chậm rãi đi tới, cửa thành cũng đã đóng rồi.

Cửa thành Đế Đô đóng tương đối muộn, lúc này chính là thời gian vào thành cuối cùng của mọi người.

Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi đi tới, dưới ánh trăng bóng người của bọn họ kéo rất dài.

Tô Mặc Nhi an tĩnh nằm trong lòng Phong Đặc, thỉnh thoảng ánh mắt lại mở ra quan sát mọi thứ xung quanh.

Đến dưới cửa thành, Phong Đặc đang muốn đi vào, binh lính gác cổng lại đi về phía bọn họ.

“Ngươi! Đứng lại! Làm cái gì?” Về mặt của binh lính đầy hung dữ, khẩu khí thô bạo nói.

Mặt của Phong Đặc nhăn lại, có chút không vui, không trả lời mà hỏi lại: “Ngươi làm sao không đi hỏi những người khác?”

Ý muốn nói, hắn đang cố ý làm khó dễ hắn (PD)?

Trong lòng Phong Đặc, khóe môi Tô Mặc Nhi giật giật, cái này thực sự không thể trách người binh lính này đề ra nghi vấn nha!

Hiện tại hắn không những ôm nàng, cả người còn đầy máu, dù là ai cũng sẽ có nghi vấn?

“Hỏi ngươi thì ngươi thành thật trả lời, không trả lời thì không cho vào thành!” Khẩu khí của binh lính càng ngày càng kém.

Đang muốn xem kịch vui, trong đầu Tô Mặc Nhi đột nhiên nghĩ ra một kế.

Nàng chớp chớp mắt, trong nháy mắt nước mắt đã chảy xuống, bộ dạng đầm đìa đáng yêu, hô: “Binh lính đại ca, cứu mạng!”

“Xảy ra chuyện gì?” Lòng này binh lính đưa ngang một cái, mắt lạnh nhìn Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi khóc lóc kể lể: “Hắn, hắn, hắn..... Hắn trắng trợn cướp đoạt dân nữ!”

Mặt Phong Đặc trong nháy mắt đen xuống, oán hận nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, hận không thể trực tiếp vứt nàng xuống.

Ở trong rừng vu oan hắn có bệnh hoa liễu, hiện tại nói hắn trắng trợn cướp đoạt dân nữ.

Hắn cắn răng nghiêng lợi cúi xuống sát tai nàng nói: “Tô Mặc Nhi, còn dám vu oan cho bản vương, bản vương sẽ ném ngươi vào rừng cho sói ăn!”

Nghe vậy, Tô Mặc Nhi lập tức thu lại nước mắt, nhìn hắn khẽ mỉm cười, vô cùng không có cốt khí thỏa hiệp.

Đối với lời nói của hắn, nàng không chút nào hoài nghi, người nam nhân này để ý ánh mắt thể nhân như vậy, nói không chừng thật sự ném nàng vào trong hang sói đi!

Binh lính không để ý tới ánh mắt mờ ám của bọn họ nơi này, có chút khinh bỉ nhìn Phong Đặc, khẩu khí liêu lĩnh nói: “Nha, không nhìn ra, tiểu tử ngươi còn có bản lĩnh này. Người đến, đem tiểu tử này nhốt vào trong lao, nhìn xem hắn còn dám tái phạm hay không!”

Khóe môi Tô Mặc Nhi giật giật, hắn dám dùng những lời này nói với Phong Đặc, tuyệt đối là tìm đường chết.

Có điều, người binh lính này tính khí kém một chút, khẩu khí cũng không tốt, nhưng là còn một chút chính nghĩa, chỉ là quá dễ dàng tin lời nói của một bên.

Khóe môi của Phong Đặc kéo lên, không muốn phí nhiều lời với hắn, trực tiếp lấy ra ngọc bội chứng minh thân phận của hắn.

Binh lính nhìn qua, có chút ngạc nhiên: “Nha! Ngươi lại còn dám giả mạo ngọc bội của Tam vương gia!”

“.....”

Tô Mặc Nhi nhin cười đến nội thương, nhìn sắc mặt Phong Đặc tái nhợt, tâm tình phút chốc rất thoải mái.

Phong Đặc yên lặng không nói gì, hung hăng trợn mắt với tiểu nữ nhân trong lòng một chút.

Tô Mặc Nhi nhìn hấn về vô tội, Phong Đặc bức mình không có chỗ phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bị lừa thảm (6)

Phong Đặc đen mặt cầm ngọc bội ném tới tay người binh lính kia, lạnh lùng nói: “Mở to con mắt của ngươi ra, nhìn thật kỹ cho bản vương!”

Mặt binh lính đầy vẻ xem thường nhìn lướt qua, bỗng dừng mặt hấn biến sắc, chân nhũn ra, nhanh chóng quỳ xuống đất: “Vương.vương gia! Tiểu nhân có mắt như mù, xin vương gia tha mạng.Bỏ qua cho tiểu nhân.Xin vương gia tha mạng!”

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khá hơn một chút: “Lăn đi!”

“Ta.ta ơn vương gia!” Binh lính kinh hồn bạt vía, nâng ngọc bội lên quá đỉnh đầu đưa cho Phong Đặc, lúc này mới dám từ từ đứng lên.

Thu hồi ngọc bội, khỏe mặt Phong Đặc cũng không lướt qua hấn, đi về phía trong thành.

Tô Mặc Nhi bĩu môi, rất bức mình, tùy ý Phong Đặc ôm, không nói một lời.

“Đùa cợt bản vương rất thú vị?” Một lát sau, thanh âm trầm thấp sâu thẳm của Phong Đặc truyền đến tai nàng.

“Đúng vậy!” Tô Mặc Nhi miễn cưỡng trả lời.

Lại có chút khó hiểu hỏi: “Ngươi cuối cùng là muốn như thế nào?”

“Hả?” Phong Đặc không rõ.

Tô Mặc Nhi nhàn nhạt hỏi: “Ngươi dẫn ta hỏi phủ đến cùng là muốn như thế nào, hay là ta vẫn còn giá trị lợi dụng?”

Lông mày Phong Đặc nhấc lên, như là đã đoán được: “Ngươi tức giận?”

Tô Mặc Nhi lắc đầu: “Ngươi muốn tiếp tục lợi dụng ta cũng được, nhưng mà chúng ta làm một giao dịch, ta để mặc ngươi lợi dụng, nhưng ngươi phải đảm bảo khi mọi việc kết thúc sẽ thả ta rời đi. Đương nhiên, ngươi cũng phải trả cho ta chút thù lao.”

Sắc mặt Phong Đặc có chút khó coi, một hơi chặn ở trong ngực, nuốt không nổi nói cũng không ra, rất dè dặt: “Ngươi chính là nghĩ bản vương như vậy?”

Tô Mặc Nhi không chút do dự gật đầu, đúng là như vậy.

Từ khi biết hấn tới bây giờ, nàng đã bị hấn lợi dụng rất nhiều lần, nghĩ về hấn như vậy là chuyện đương nhiên.

Môi mông của Phong Đặc nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm, nhìn không rõ là đang suy nghĩ gì.

Một lát sau mới lên tiếng: “Ngươi cứ yên tâm ở lại trong vương phủ, bản vương sẽ không tiếp tục lợi dụng ngươi. Chuyện lần này.Là bản vương không đúng.”

Con mắt Tô Mặc Nhi trợn to, nhìn Phong Đặc như gặp quỷ, không thể tin được điều mình vừa nghe thấy!

Hấn thế nhưng nói xin lỗi! Hấn thế nhưng nhận lỗi với nàng!

Trời! Không phải là nàng nghe nhầm chứ!

“Ánh mắt ngươi như vậy là có ý gì?” Phong Đặc trừng nàng một cái, có chút không tự nhiên nghiêng đầu về phía khác, bên tai khẽ nóng lên.

Hấn chân thành nhận lỗi với nàng như vậy, nhưng mà nữ nhân này lại có phản ứng gì? Đáng chết!

Tô Mặc Nhi cũng cảm thấy phản ứng của mình hơi quá, cười mĩa một tiếng, không một chút để ý nói: “Không có chuyện gì, chỉ là nếu sau này có chuyện như vậy, ngươi có thể hay không nói trước cho ta một tiếng?”

Lúc đó, khi nàng một mình đối mặt với hiểm cảnh, nàng thật sự sợ hãi, loại cảm giác mặc cho số phận đó, thật sự khiến người ta tuyệt vọng.

“Sẽ không!” Phong Đặc nhẹ nhàng nói, nhìn thấy trong mắt nàng lóe lên vẻ hoảng sợ, tâm hấn đột nhiên đau đớn.

Chuyện lần này, đúng là lỗi của hấn! Vốn đã điều tra rõ nàng không phải mật thám, nhưng vẫn còn muốn bố trí bầy thử dò xét nàng, hấn thật sự làm điều thừa rồi.

Nhiều năm giẫy dụa trong vòng xoáy quyền lực như vậy, khiến cho hấn có thói quen không tin bất kỳ ai.

Tô Mặc Nhi lại giống như một đóa hoa sen không nhiễm bụi trần, tốt đẹp như vậy, đặc biệt như vậy.

Không thể không thừa nhận là hấn đã động tâm, nhưng trước đây nàng là người của Phong Mục khiến cho hấn không thể không phòng bị.

Mấy ngày trước hấn rời khỏi vương phủ, chính là đi thăm dò chuyện liên quan giữa Tô Mặc Nhi và Phong Mục.

Mà kết quả là, từ sau khi ra khỏi sương mù Lâm Chi, Tô Mặc Nhi xác thực không còn liên hệ gì với Phong Mục nữa.

Lần này, hấn từ trong bóng tối đi theo nàng, bảo vệ nàng. Chỉ là, không ngờ phát sinh chuyện đám cướp và nàng đột nhiên phát độc.

Nếu như biết trước, hấn tình nguyện bị nàng phản bội, cũng không muốn để nàng đau đớn vạn tiền xuyên tim!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bị lừa thảm (8)

Tô Mặc Nhi: "....."

Hấn biểu hiện như vậy, tính là bình thường sao?

Không có ý định cùng hấn rồi rắm, Tô Mặc Nhi chậm chạp lấy tới bộ quần áo kia, đang muốn thay.

Đột nhiên cảm giác có một ánh mắt nóng bỏng rơi vào trên người nàng.

Khóe mắt Tô Mặc Nhi kéo lên, quay đầu lại, thấy Phong Đặc không chớp mắt nhìn nàng.

"Người đi ra ngoài trước....." Về mặt Tô Mặc Nhi đầy hắc tuyến.

Phong Đặc giễu cợt nói: "Cái nên xem, không nên xem, bản vương đều xem rồi, ái phi không cần phải thẹn thùng."

"....."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi đỏ lên, đối với gương mặt tuấn tú của hấn ném cái gối đi qua.

Phong Đặc thoải mái tiếp nhận gối đầu, chỉ là ngay sau đó, nàng lấy áo ngủ bằng gấm trên giường quay đầu bao hấn lại.

Tô Mặc Nhi bi phẫn, hận không thể trực tiếp đập chết hấn!

Chiếm tiện nghi người khác còn nói đồng đặc như vậy, có vô sỉ như vậy sao?

Đáng giận!

Một lát, Phong Đặc theo áo ngủ bằng gấm lăn qua lăn lại đi ra. Bàn tay nhỏ bé Tô Mặc Nhi chỉ cái cửa phòng, tức giận nói: "Cút ra ngoài!"

Phong Đặc tà mị cười một tiếng: "Vậy bản vương ở bên ngoài chờ ái phi."

Ái phi?

Khóe môi Tô Mặc Nhi vừa kéo, yên lặng không nói gì, người này nào có vấn đề rất nghiêm trọng!

Chờ Tô Mặc Nhi thu thập xong, mới biết hiện tại đã là buổi trưa rồi.

Hai người cùng ăn trưa xong, Phong Đặc nói muốn dẫn Tô Mặc Nhi đi gặp một người.

Sau giờ ngo ánh mặt trời ảm áp, chiếu lên người, từng đợt khó chịu đánh tới.

Tô Mặc Nhi thật sự không muốn đi cùng hắn, lúc này, nên ở trên giường êm ái ngủ trưa nha.

Đi vào cổ đại đến giờ, nàng mỗi ngày nhàn rỗi không có gì làm, đồng hồ sinh học đã cố định xuống rồi.

Mặc dù nàng mới vừa tỉnh lại không bao lâu, nhưng mà rất muốn tiếp tục ngủ.

Phong Đặc có chút bất đắc dĩ, nghĩ thuận theo nàng, nhưng lại sợ nàng ngủ nhiều ban đêm không ngủ được, rất mạnh mẽ kéo nàng đi tới một chỗ ở thiên viện

Tô Mặc Nhi ngáp một cái, nghĩ sắp nhìn thấy người, có chút hiếu kỳ.

Chỗ thiên viện này không lớn không nhỏ, không giống Thủy Vân Các có phòng trước hậu viện, bố cục đan xen hợp lí.

Trong thiên viện này chỉ có một hàng phòng ở chính tề, có mấy viên cây hòe dựa vào tường, nhìn rất vắng vẻ.

Tô Mặc Nhi có chút nghi hoặc nhìn Phong Đặc một chút, không biết hắn mang nàng tới đây để làm cái gì.

Chẳng lẽ trong viện này có giấu người?

Phong Đặc kéo tay nhỏ của nàng, đẩy ra một cửa phòng.

Tô Mặc Nhi miễn cưỡng nhìn lướt qua bên trong, bàn tay nhỏ bé che trên môi, đang muốn ngáp, đột nhiên dừng lại!

Nàng có chút kinh ngạc nhìn nam nhân bị trói trong phòng, giật mình.

Khóe môi Phong Đặc cười cười, mang nàng đi vào.

Nam nhân bị trói, trong miệng còn nhét một miếng vải, sắc mặt xanh mét nhìn bọn họ, hai mắt đều muốn phun ra lửa.

"Phong Mục? Hắn sao lại ở đây?" Tô Mặc Nhi khó hiểu.

"Đương nhiên là bản vương cho người bắt tới." Phong Đặc khẩu khí lười biếng, nhưng nghe như thế nào lại có một ý tứ có loại cảm giác nàng rất ngu ngốc.

Tô Mặc Nhi tự nhiên nghe ra, cười mĩa một tiếng, không lên tiếng nữa. Nàng xác thực hỏi một câu nhảm nhí!

Phong Đặc đi qua, có chút lòng tốt lấy ra miếng vải trong miệng Phong Mục.

Phong Mục hít sâu thở dốc một hơi, hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Phong Đặc, tức giận nói: "Phong Đặc, ngươi thật to gan! Cũng dám đối xử với bản vương như vậy! Nếu để cho phụ hoàng biết, ngươi....."

"Phụ hoàng? Hừ!" Phong Đặc hừ lạnh khinh thường một tiếng, đùa cợt nhìn hắn: "Ngươi còn dám nói tới phụ hoàng? Thời điểm ngươi muốn giết bản vương, như thế nào không nghĩ tới phụ hoàng?"

"Ngươi cho rằng, ngươi ở trong bóng tối làm mấy chuyện này, bản vương sẽ không có chứng cứ sao? Đừng quên, ba năm trước đây, thủ phạm làm cho phụ hoàng bệnh nặng còn chưa có tìm ra!" Phong Đặc dùng phương thức giống nhau uy hiếp hắn.

Thân thể Phong Mục chấn động, không dám tin nhìn Phong Đặc, đáy lòng hắn mặc dù đối với lời nói này có chút hoài nghi, nhưng chỉ sợ vạn nhất thật sự như vậy, vậy hắn triệt để xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thật sự mất trí nhớ (1)

"Ngươi đến cùng là biết được bao nhiêu?" Phong Mục cắn răng, hung dữ trừng mắt với Phong Đặc.

Phong Đặc nở nụ cười, nhưng bên trong mắt lại là một mảng lạnh lẽo: "Tất cả những thứ ngươi không cho ta biết!"

“Ngươi muốn thế nào?” Phong Mục cau mày hỏi.

Lúc này Phong Đặc lại nói cái này, mà không phải đem chứng cứ trong tay hắn giao cho phụ hoàng, đơn giản là muốn được thứ gì đó từ chuyện này.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, cứng đối cứng với hắn lúc này không có một chỗ tốt.

Phong Đặc cười cợt, nói: “Đem giao giải được độc mím cười ra đây!”

Phong Mục cười giễu cợt, trào phúng nhìn Phong Đặc hỏi: “Ngươi cảm thấy ta đã muốn đưa ngươi vào chỗ chết, còn có thể để lại đường lui sao?”

Phong Đặc nhú mi, tâm không ngừng chìm xuống, tuần nhan có chút mờ mịt.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Phong Mục nhất thời vui vẻ vì báo được thù: “Thế nào? Ngươi còn muốn cứu nàng sao? Ha ha ha ha..... Đừng có nằm mơ, bản vương

chính là muốn cho ngươi nhìn thấy nàng bị đau đớn làm sao cho tới chết!”

“Đáng chết!” Hai mắt Phong Đặc đỏ lên, quay về phía Phong Mục đánh tới một quyền.

“Ạch.....” Ho khan một cái, trước mắt Phong Mục một mảng màu đen, khóe miệng chảy máu.

Hắn trầm thấp cười một tiếng: “Thật không nghĩ tới, ngươi không bao giờ đổi sắc mặt cũng sẽ có lúc nổi giận! Rất tốt! Ngươi đối với nàng càng để tâm, đến khi nàng chết ngươi sẽ càng đau khổ, bản vương..... Sẽ chờ tới ngày đó!”

“Ngươi.....”

“Các ngươi nói xong chưa, ta muốn về nghỉ ngơi!” Một bên, Tô Mặc Nhi yên lặng nhìn bọn họ, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Phong Đặc cả kinh, lúc này mới nghĩ tới Tô Mặc Nhi còn ở đây. Vậy mà hắn lại cùng Phong Mục nói những lời này. Nàng nghe hiểu bao nhiêu?

“Vậy thì chúng ta trở về.” Phong Đặc có chút thấp thỏm đứng lên, tuần nhan bình tĩnh che giấu vẻ mặt giận dữ lúc này.

Hắn hơi phe phẩy vạt áo, kiêu ngạo lại tao nhã.

Chậm rãi đi tới kéo tay nhỏ của Tô Mặc Nhi, đối với nàng cười, nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Tô Mặc Nhi gật đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, bước chân dừng lại, Phong Đặc cũng dừng theo, quay đầu nghĩ hoặc nhìn nàng.

Tô Mặc Nhi nhìn về phía Phong Mục, tùy ý hỏi: “Phong Mục, ta rất hiếu kỳ, tại sao ngươi luôn muốn giết ta?”

Phong Mục nhìn nàng đầy hận ý, lại giống như cười tự giễu nói: “Giết ngươi? Bởi vì bản vương yêu thích giết ngươi! Bản vương muốn giết ngươi!”

“Bởi vì yêu thích giết ta? Mà không phải là bởi vì ta biết bí mật gì của ngươi?” Tô Mặc Nhi thầm nghĩ muốn biết thêm gì đó từ lời nói của hắn.

Từ trong lời nói của bọn họ, nàng có thể hiểu được, Tô Mặc Nhi đã từng là người của Phong Mục, thậm chí Phong Mục còn đối xử với Tô Mặc Nhi rất tốt.

Giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, để hắn không thể không giết nàng?

Hơn nữa, tại sao Phong Đặc lại nhất định phải đem nàng về vương phủ? Những việc này, đến cùng sẽ có gì liên quan với nhau?

Nếu đem những chuyện này biết rõ ràng, nói không chừng nàng có thể sẽ thoát ra khỏi “vòng xoáy” này.

“Tô Mặc Nhi, ngươi cho rằng, bản vương sẽ lưu lại nhược điểm gì trong tay ngươi? Ngươi không khỏi cũng đánh giá cao mình quá cao, một nữ nhân mà thôi, có thể làm được gì!” Phong Mục khinh thường nói.

“Ngươi chắc chứ?” Tô Mặc Nhi nửa thật nửa giả nói: “Ngươi cũng biết ta đối với ngươi không có uy hiếp, vẫn hoảng hốt muốn diệt trừ ta, chẳng lẽ ngươi cả ngày đều không có gì làm quá rành rồi?”

“Ngươi!”

“Ta? Ta phải đi, ngươi cứ từ từ chờ ở đây đi.” Tô Mặc Nhi mỉm cười nhìn hắn, kéo Phong Đặc rời khỏi.

Sắc mặt Phong Mục nhất thời trầm xuống.

Phong Đặc theo Tô Mặc Nhi rời đi, trong đầu rất muốn nói chuyện cùng với Tô Mặc Nhi, đáy lòng nghĩ hoặc ngày càng sâu.....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thật sự mất trí nhớ (2)

"Người đến cùng, có thật hay không mất trí nhớ?" Đột nhiên Phong Đặc mở miệng hỏi.

Tô Mặc Nhi có một chút kinh ngạc nhìn hắn: "Rất quan trọng sao?"

"Bản vương chỉ là có chút hiếu kỳ. Nhưng nếu như người không mất trí nhớ, tại sao sẽ hỏi Phong Mục vấn đề kia?" Đó là vấn đề hắn vẫn chưa nghĩ ra được.

Nàng vừa hỏi Phong Mục, là không phải bởi vì trong tay nàng có cái gì đó của hắn cho nên hắn mới muốn giết nàng.

Bộ dáng không giống như là mất trí nhớ!

Tô Mặc Nhi ngưng nghen không biết nói gì: "Ta là mất trí nhớ, chứ không phải là biến thành ngu ngốc! Nếu như ta không mất trí nhớ, sẽ không hỏi vấn đề kia!"

"Vậy sao người lại đột nhiên nghĩ đến hỏi vấn đề đó? Không phải là người đối với hắn còn mong đợi cái gì chứ?" Trong lòng Phong Đặc không có chút tư vị, đau ê ẩm.

"Người sẽ đối với người muốn giết người ôm hy vọng gì sao?" Tô Mặc Nhi hỏi ngược lại, ánh mắt kỳ quái đánh giá Phong Đặc: "Người hôm nay bị cái gì kích thích?"

Phong Đặc nghe được lời của nàng, hơi sững sờ, lập tức, mắt phượng lộ ra một chút vui vẻ: "Bản vương rất tốt."

Khóe môi Tô Mặc Nhi nhấc lên, yên lặng không nói gì.

"Mặc Nhi, người... Như thế nào không hỏi tại sao ngày hôm qua lại học máu?" Suy nghĩ một hồi lâu, Phong Đặc mới chậm rãi hỏi.

Hắn đoán, nàng khả năng là biết mình trúng độc mỉm cười.

Quả nhiên, Tô Mặc Nhi không thêm đề ý nói: "Trúng độc mà thôi, hỏi thì có thể thế nào?"

Phong Đặc trong lòng đau nhói, cố nén xúc động muốn ôm nàng vào lòng.

Nàng có thể bình thản nói những lời này, chỉ có thể nói là nàng đã đem hết thảy đều nhìn thấu, cho nên mới không thêm đề ý.

Nàng như vậy, thật sự làm cho người muốn thương yêu.

"Yên tâm ở tại vương phủ, bản vương sẽ tìm được giải dược!" Ánh mắt Phong Đặc hơi trầm xuống, tuấn nhan hiện lên vẻ kiên nghị.

"Không cần." Không hề nghĩ ngợi, Tô Mặc Nhi trực tiếp cự tuyệt nói: "Mỉm cười không có giải dược, Phong Mục không phải đã nói rồi sao? Cần gì phải lãng phí tinh lực."

Trên cái thế giới này, cái không thể thiếu nhất chính là ân tình nha!

Huống chi, nàng cùng hắn lại không phải rất quen thuộc, hắn giúp nàng như vậy, thật sự là không có mục đích gì sao?

Thực là không thể trách nàng nghĩ quá nhiều, người này, nhưng là trước đó đã làm vậy nha!

Trong lòng Phong Đặc tự nhiên cũng rõ ràng, hắn không hy vọng xa vời nàng hiện tại có thể thật lòng đối với hắn. Chỉ là, lời hắn đã nói ra, hắn nhất định sẽ làm!

Nhưng nghe được nàng cự tuyệt dứt khoát như vậy, trong lòng hắn vẫn còn có chút khó chịu.

"Người trước có thể đưa ta trở về Thủy Vân Các được không?" Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi lên tiếng, phá vỡ không khí làm cho người ta hít thở không thông này.

Nàng cũng muốn tự mình trở về, nhưng mà nàng căn bản cũng không biết đường!

Bước chân Phong Đặc hơi chậm lại, nhẹ gạt đầu, thay đổi hướng rồi kéo nàng đi.

Tô Mặc Nhi nhìn hấn đất tay của nàng, yên lặng quán quít.

Nàng đến cùng có nên rút tay về hay không? Người này đến cùng có ý thức được là nam nữ thụ thụ bất thân hay không?

Cũng không đúng, cho dù bây giờ người khác có thấy được, thì nàng bây giờ còn là vương phi của Phong Đặc, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng thì tính có là gì...

"Đang suy nghĩ gì?" Đột nhiên Phong Đặc mở miệng hỏi.

Tô Mặc Nhi cả kinh, bên tai ửng đỏ, che dấu vẻ lúng túng hỏi: "Ngươi tính xử trí Phong Mục như thế nào?"

Lông mày Phong Đặc cau lại, chưa xót lần nữa từ đáy lòng lan tràn, nàng còn quan tâm đến Phong Mục sao?

Có chút giận dữ nói: "Yên tâm, bản vương sẽ không giết hấn!"

"Vì cái gì?" Tô Mặc Nhi kinh ngạc, bất quá, tỉ mỉ nghe lời hấn nói tại sao có chút không được tự nhiên?

Yên tâm? Làm cho nàng yên tâm? Nàng sẽ yên tâm mới có quý!

Phong Mục kia nhưng là muốn tính mạng của nàng nha!

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi rất muốn hấn chết sao?"

"Nếu như có thể, tốt nhất là như vậy....." Tô Mặc Nhi yếu ớt nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tiểu Bạch cho ngươi (1)

Mắt phượng của Phong Đặc sáng ngời, khóe môi cong lên biểu hiện tâm tình của hấn rất tốt.

"Không phải là bản vương không muốn giết hấn, chỉ là bản vương đã từng đã đáp ứng mẫu phi, không giết huynh giết đệ của mình."

"Mẫu phi ngươi?" Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc.

Hấn làm sao sẽ phát ra lời thề kỳ quái như vậy đối với mẫu phi hấn?

Hoàng thất không thể so với gia đình bình thường, có thể có được tình huynh đệ sâu nặng. Thậm chí vì vị trí vạn người mê kia mà giết hại tay chân là chuyện thường xảy ra.

Tựa như Phong Mục đối với Phong Đặc, Phong Mục là muốn dứt khoát đẩy hấn vào chỗ chết!

"Mẫu phi đã từng nói, phụ hoàng lúc trước vì đạt được ngôi vị hoàng đế, đã tự tay hấn giết bào đệ của mình. Trong ngoài hoàng thành đều nhuộm đầy máu, cái cảnh tượng thê thảm đó khiến nàng cả đời này khó quên nhất." Phong Đặc thờ dãi.

Sâu kín nói ra: "Cho nên, trước khi chết mẫu phi muốn ta thề, tuyệt đối không thể vì ngôi vị hoàng đế mà hy sinh tay chân của mình!"

"Mẫu phi ngươi nhất định là một tài nữ, trong hoàng cung này còn có thể lòng nhân từ như vậy, thật sự không dễ." Tô Mặc Nhi cũng có chút cảm thán.

Không thể không nói, mẫu phi hấn xác thực là một vị kỳ nữ, trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!

"Có lúc ta cũng suy nghĩ, nếu như mẫu phi có thể dùng một chút mưu kế, có phải hay không phụ hoàng có thể để ý nhiều nàng một chút." Phong Đặc nhìn phía xa, ánh mắt tĩnh mịch, hoàn toàn lọt vào trong hồi ức.

"Ngươi thế nào lại..... Nghĩ như vậy?"

Tô Mặc Nhi chú ý tới, thời điểm mỗi lần nhắc tới mẫu phi, hấn luôn gọi là 'Nàng'. Nàng có thể hiểu được một ít cảm thụ của hấn.

Phong Đặc trào phúng cười cười: "Hậu cung ba nghìn mỹ nữ, người cũ đi, người mới đến, mẫu phi bất quá cũng là một người trong đó. Vốn tưởng rằng nói mẹ vinh nhờ con, nhưng cuối cùng vẫn là buồn bực mà chết....."

Trong con mắt Phong Đặc chợt lóe lên đau xót, một lát lại khôi phục bình tĩnh.

Tô Mặc Nhi cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì, trong khoảng thời gian ngắn lặng im không nói gì.

Phong Đặc nói những thứ này, đúng là nói đúng chỗ lo lắng của nàng. Cho nên nàng mới liều lĩnh muốn rời khỏi!

Nhưng mà bây giờ đã không quan hệ rồi... Nàng đã không còn sống lâu nữa, ở nơi nào đều là giống nhau.

Phong Đặc quay đầu nhìn Tô Mặc Nhi, lập tức nghĩ tới điều gì, cảm thấy hơi đau.

"Mặc Nhi, bản vương sẽ không đối với ngươi như vậy." Phong Đặc nhàn nhạt nói.

Tô Mặc Nhi sững sờ, mờ mịt nhìn Phong Đặc, hiển nhiên là không nghe thấy lời hắn nói.

Phong Đặc cầm tay của nàng thật chặt, cũng không nói lại.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc Nhi đang trong cơn ngủ say, đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng chó sủa bên ngoài truyền đến.

Nàng đưa tay trùm chăn lên đầu, muốn tiếp tục ngủ.

Sau một khắc, Tô Mặc Nhi bỗng dưng từ trên giường ngồi dậy, lập tức thanh tỉnh!

Tiếng chó sủa? Trong viện của nàng tại sao có thể có tiếng chó sủa?

Chẳng lẽ Phong Đặc đem Tiểu Bạch trả lại rồi?

Tô Mặc Nhi vội vàng mặc quần áo tử tế, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Chỉ là vừa mở cửa, thiếu chút nữa đụng phải người.

"Nguyệt Bích?"

Người trước mặt trong tay bưng đồ dùng rửa mặt, nghe được nàng kêu tên liền ngẩn người, lập tức vẻ mặt cung kính hành lễ nói: "Thuộc hạ gặp qua vương phi, sợ là vương phi nhận lầm người rồi. Thuộc hạ tên là Vân Phàm, Nguyệt Bích là muội muội sinh đôi của ta."

Tô Mặc Nhi bán tín bán nghi đánh giá Vân Phàm.

Một hồi lâu, nàng mới thật sự tin lời của nàng, nàng không phải là Nguyệt Bích!

Nàng lớn lên xác thực cùng Nguyệt Bích giống nhau như đúc, chỉ là, trên vầng trán của nàng thêm nhiều vài phần anh khí, thoát nhìn tư thế oai hùng hiên ngang.

Còn Nguyệt Bích lại là ngây thơ chiếm đa số, vừa nhìn sẽ cảm thấy nàng thật đáng yêu.

Hai người khí chất khác nhau một trời một vực.

Tô Mặc Nhi nhìn trái nhìn phải: "Như thế nào không thấy Nguyệt Bích?"

"Hồi vương phi, trong người Nguyệt Bích có chuyện quan trọng, đã ra ngoài phủ." Vân Phàm cung kính đáp.

Tô Mặc Nhi gật gù đầu, nghiêng người cho nàng đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tiểu Bạch cho ngươi (2)

Vân Phàm buông đồ trong tay ra, đi xem Tô Mặc Nhi, Tô Mặc Nhi đang muốn cất bước ra khỏi phòng.

"Vương phi!" Vân Phàm vội vàng ngăn cản nói: "Vương phi, ngươi còn chưa có rửa mặt, đã như vậy đi ra ngoài....."

Bước chân Tô Mặc Nhi ngừng lại, bên tai ửng đỏ, có chút xấu hổ mỉm cười.

Đang muốn nói chút gì đó, nhưng lại nghe bên ngoài truyền đến vài tiếng chó sủa.

"Vân Phàm, bên ngoài... Có phải hay không là Tuyết Ngao?" Tô Mặc Nhi không quá chắc chắn hỏi.

Vân Phàm gật đầu, giải thích: "Là Thất vương gia dẫn theo Tuyết Ngao đến, đang chờ ở trong viện."

"Thất vương gia?" Tô Mặc Nhi có chút ấn tượng, trước đó nàng có nghe Nguyệt Bích nhắc qua, nói Tiểu Bạch chính là Phong Đặc mượn từ chỗ Thất vương gia tới.

Nàng lúc ấy còn khinh bỉ qua Phong Đặc, vì vậy khôn nàng thật sự là chiêu gì cũng đều đem ra hết!

"Đứng, vương gia cũng ở bên ngoài." Vân Phàm bổ sung.

Tô Mặc Nhi một lòng muốn gặp được Tiểu Bạch, căn bản không có để ý Vân Phàm đang nói cái gì. Dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt xong, ra ngoài gian phòng.

Phong Đặc cùng Phong Kỳ đang đứng ở bờ ao sen đợi nàng.

Tô Mặc Nhi vừa nhìn đã thấy được Tuyết Ngao, hoàn toàn không để mắt đến hai nam tử tuấn mỹ kia.

Nàng vui mừng hướng về phía Tuyết Ngao mở ra hai tay, hô: "Tiểu Bạch, đến!"

Nghe được thanh âm của nàng, Tuyết Ngao lập tức giăng co khỏi sợi dây thừng.

Nó bị Phong Kỳ buộc một sợi dây thừng một đầu khác bị Phong Kỳ nắm chặt trong tay, sợ nó làm bị thương người khác.

Nhưng mà, khí lực Tuyết Ngao quá lớn, Phong Kỳ không cẩn thận bị nó giật ra khỏi tay!

Tuyết Ngao thẳng tắp hướng về phía Tô Mặc Nhi nhào tới, tỏ ra rất hưng phấn.

Sắc mặt Phong Đặc nhanh chóng thay đổi, cho rằng Tuyết Ngao lại nổi cơn điên, đang định ra tay ngăn cản!

Nhưng lại chứng kiến Tuyết Ngao đột nhiên đem chân trước khoắc lên vai Tô Mặc Nhi, cái đuôi lại vẫy vẫy, giống như là đang làm nũng, còn thuận tiện ở trên gương mặt nàng liếm tới liếm lui!

Sắc mặt Phong Đặc trong nháy mắt đen sì, mắt phượng đã muốn phun ra lửa.

Phong Kỳ ở một bên nhìn, khoe môi kéo lên, cũng không biết nên nói cái gì.

Hắn nuôi nó nhiều năm như vậy, mỗi ngày đều cho nó ăn ngon, lại còn không bằng một nữ nhân mới chỉ nuôi nó có vài ngày!

Mặt mày Tô Mặc Nhi hớn hở, sờ sờ đầu Tuyết Ngao, thân mật cọ xát với nó.

Phong Đặc mặt đen lại, bước đi qua, trực tiếp đem móng vuốt của Tuyết Ngao trên vai Tô Mặc Nhi gỡ xuống.

Tô Mặc Nhi có chút bất mãn nhìn hắn một cái: "Người đừng làm bị thương nó."

"." Nữ nhân không biết tốt xấu!

Trong ngực Phong Đặc buồn bực nện một hơi, không có chỗ phát tiết.

Nhất là lúc chứng kiến Tuyết Ngao lớn lối hướng về phía hắn nhe răng gầm nhẹ, nhìn là muốn một chưởng đập chết nó!

Tô Mặc Nhi an ủi vuốt vuốt đầu Tuyết Ngao, rất là thỏa mãn.

Một lát sau, Vân Phàm trước đến bẩm báo, nói đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, thỉnh bọn họ đi qua.

Ba người đang muốn đi phòng ăn, Niếp Nghị lại đột nhiên đến Thủy Văn Các.

Hắn ghé vào tai của Phong Đặc nói vài câu, sắc mặt của Phong Đặc nhìn không tốt cau nhẹ mi lại.

Phong Đặc đối với Tô Mặc Nhi cùng Phong Kỳ nói ra: "Các người hãy đi trước đi, bản vương có chút việc cần phải xử lý!"

"Tam ca, xảy ra chuyện gì sao?" Phong Kỳ có chút lo lắng hỏi.

Phong Đặc là cực ít xuất hiện về mặt này, xem ra chuyện lần này có chút khó giải quyết!

"Chuyện nhỏ mà thôi, bản vương đi rồi về ngay." Phong Đặc nói xong, đã trực tiếp rời khỏi.

Tô Mặc Nhi nhìn bóng lưng của hắn một cách kỳ quái, trực giác cho rằng hắn là gặp đại phiền toái rồi!

Hắn nếu đã không chịu nói, chứng tỏ hắn có thể giải quyết được đi?

Người này mặc dù hai ngày nay có chút không quá bình thường, nhưng về chuyện đại sự sẽ không làm chuyện hăm hồ.

Tô Mặc Nhi cũng không có nghĩ nhiều, kéo Tuyết Ngao, đi về phía phòng ăn.

Phong Kỳ cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Tô Mặc Nhi vào phòng ăn...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyết Sùng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tiểu Bạch cho người (3)

Trong sảnh, chỉ có hai người Tô Mặc Nhi cùng Phong Kỳ.

Tô Mặc Nhi không có thói quen bị người nhìn chăm chăm lúc ăn cơm, nên đã cho nha hoàn hầu hạ lui ra ngoài.

Không khí như vậy có một tý quái dị.

Tô Mặc Nhi hồn nhiên chưa phát giác ra, vẫn tự nhiên ăn uống.

Một hồi lâu, Phong Kỳ hắng giọng một cái, đôi mắt sáng trong, tuấn nhan hiện lên vài phần xấu hổ, mở miệng nói: "Tam tẩu, ta gọi là Phong Kỳ, người có thể giống như Tam ca gọi ta là Tiểu Thất."

"....." Tô Mặc Nhi đang nuốt một ngụm cháo, bị hắn đột nhiên nói một câu như vậy, giật mình thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng nuốt xuống.

Đối với Phong Kỳ gật đầu nhẹ, nói: "Hảo."

Tô Mặc Nhi không nghĩ tới hắn sẽ chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Ở trong ấn tượng của nàng, những vương gia hoàng tử này, mỗi người đều cực kỳ lớn lối kiêu ngạo, làm sao sẽ chủ động mở miệng nói cái gì?

Nhưng mà, vị Thất vương gia này, lại mang theo vài phần thiếu niên ngây thơ, trên người tràn đầy ánh mặt trời, rất dễ dàng thân cận.

Ngoài cửa, Tuyết Ngao kêu vài tiếng, Phong Kỳ liếc mắt nhìn Tuyết Ngao, lập tức có chút ỉt sùng bái nhìn về phía Tô Mặc Nhi.

"Tam tẩu, người đến cùng là đem nó thuần phục như thế nào vậy?" Phong Kỳ chỉ chỉ Tuyết Ngao nói.

Khóe môi Tô Mặc Nhi kéo lên, cảm thấy xấu hổ.

Phong Đặc thế nhưng không có nói cho hắn biết sao? Cái này, muốn nàng nói như thế nào đây?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Phong Kỳ, Tô Mặc Nhi yên lặng quán quít.

"Cái này... Ta chỉ là đầu cơ trục lợi thôi. A ha ha..." Tô Mặc Nhi suy nghĩ, nghĩ trực tiếp lừa dối vượt qua kiểm tra.

Ai ngờ, Phong Kỳ càng hào hứng hơn hỏi: "Là biện pháp gì?"

"... Ta chính là cho nó đói bụng vài ngày, liền... Như vậy." Tô Mặc Nhi vừa nói, bên cạnh len lén quan sát sắc mặt của Phong Kỳ, lại ngoài dự đoán, trên mặt hắn hoàn toàn không có chút nào tức giận.

"Đây xác thực là biện pháp tốt!" Một lát, Phong Kỳ thờ dãi nói: "Lúc trước phụ hoàng tặng nó cho ta, ta dùng nhiều rất nhiều ngày mới đem nó huấn luyện ngoan một chút, sớm biết như vậy ta cũng học một chiêu này của Tam tẩu rồi!"

Tô Mặc Nhi tai thính nghe được hắn nhắc tới lai lịch của Tuyết Ngao, có chút tùy ý hỏi: "Phụ hoàng người đối với người rất tốt sao?"

Phong Kỳ gật đầu nhẹ: "Đúng vậy. Tam tẩu như thế nào hỏi cái này?"

"Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi."

Tô Mặc Nhi múc một muỗng cháo, đưa vào trong miệng. Trong lòng không khỏi nghĩ tới ngày hôm qua Phong Đặc nói với nàng những lời kia.

Lại hỏi: "Vậy hẳn đối với Phong Đặc như thế nào?"

"Àn?" Phong Kỳ sững sờ, lập tức dường như có chút khó khăn mở miệng nó: "Phụ hoàng đại khái là rất yên tâm đối với Tam ca, cho nên... Không hề đối xử với Tam ca giống đối với ta."

Tô Mặc Nhi hiểu ý tứ của hắn, có mấy lời, hắn không thể nào nói rõ được, đó dù sao cũng là phụ thân của hắn.

Ngụ ý của hắn, tức là hoàng đế đối Phong Đặc cũng không quan tâm!

Tô Mặc Nhi không có nói cái gì nữa, chỉ lẳng lặng ăn đồ ăn.

Phong Kỳ cố nén thở dài một hơi, không biết nói những thứ này với Tô Mặc Nhi là đúng hay sai.

"Tham kiến vương gia!" Ngoài phòng, vài nha hoàn thanh âm đột nhiên truyền vào.

Tô Mặc Nhi cùng Phong Kỳ cùng dừng bữa, ngẩng đầu nhìn lại.

Phong Đặc đang đứng ở trước cửa, vẻ mặt âm trầm nhìn Tuyết Ngao!

"....."

"....."

Tuyết Ngao thân thể to con hoàn toàn đem cửa chính ngăn chặn, Phong Đặc ngay cả đến gần một bước cũng không thể!

"Tiểu Bạch, tránh ra!" Tô Mặc Nhi quát lên.

Tuyết Ngao nghe rằng nanh, thân thể đứng lên, hung ác trừng mắt nhìn Phong Đặc. Nghe được lời nói của Tô Mặc Nhi, lúc này mới ngoan ngoãn bình tĩnh trở lại, nằm ở cửa phòng bên cạnh.

"Nếu là súc sinh này lại không thức thời, bản vương sẽ trực tiếp cho người làm thịt nó, làm thành một nồi thịt chó!"

Tô Mặc Nhi cùng Phong Kỳ liếc mắt nhìn nhau, ăn ý không có trả lời.

"Tam ca, chuyện đều xử lý tốt sao?" Phong Kỳ có chút lo lắng hỏi.

"Uh, xử lý tốt." Phong Đặc thần nhiên nói, không muốn nói thêm nữa.

Phong Kỳ yên tâm lại, đột nhiên nói: "Đúng rồi, Tam ca, ta muốn đem Tuyết Ngao đưa cho Tam tẩu, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tiểu Bạch cho người (4)

"Phốc khụ khụ!" Phong Đặc còn chưa kịp phản ứng, Tô Mặc Nhi đã trực tiếp phun một ngụm cháo ra ngoài.

Phong Đặc nhíu mày, đưa tay rót một ly trà đưa tới trước mặt nàng, nói: "Chậm một chút!"

"Ngươi muốn đem Tiểu Bạch đưa cho ta?" Tô Mặc Nhi uống nước trà, đưa tay lau sạch hạt cơm dính ở khóe môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc.

"Tam tẩu không thích sao?" Phong Kỳ nhảy mắt mấy cái, có chút không hiểu dò hỏi.

"Không có..." Nàng chỉ là nhất thời bị lời hắn nói làm kinh ngạc một chút.

Trước đây, nàng nghe nói Phong Kỳ sủng nhất là Tiểu Bạch, đột nhiên như thế nào lại cam lòng tặng nó cho nàng?

"Nếu đã Tam tẩu không chê, vậy Tiểu Bạch xem như ta đưa cho Tam tẩu làm lễ ra mắt."

Trong lòng hắn thật là sùng bái Tô Mặc Nhi, bỏ qua một bên nàng là Tam tẩu của hắn không nói, lúc trước thời điểm nghe được Tô Mặc Nhi đưa thân mình ra cứu Lâm Sơ Tuyết, hắn đã cảm thấy nữ tử này thật sự rất đặc biệt!

"Cám ơn Tiểu Thất." Tô Mặc Nhi cười một tiếng, mặt mày cong cong, rất là đáng yêu.

Phong Đặc sắc mặt bình bình đậm đậm, một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Hôm nay thời tiết tốt, bản vương muốn mang ngựoi ra ngoài phủ chơi một chút."

Tô Mặc Nhi thấy ánh mắt của Phong Đặc nhìn nàng, có chút kinh ngạc chỉ chỉ chính mình: "Ngươi đang nói chuyện với ta?"

"....." Phong Đặc miễn cưỡng nhìn nàng một cái, không thèm nói tiếng nào.

Tô Mặc Nhi kịp thời phản ứng, ngưng ngưng cười một tiếng: "Tốt, vậy ngươi muốn đi đâu?"

"Nói cho ngươi, ngươi cũng không biết."

"....." Tô Mặc Nhi bắt mắt trừng mắt liếc hần một cái, âm thầm lý sự. Nàng lại bị người này khinh bỉ!

"Tam ca, ta cũng muốn đi!" Phong Kỳ hưng phấn nói.

"Ngươi thay bản vương đi làm một chuyện."

Khóe môi của Phong Kỳ kéo lên, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, là chuyện gì?"

Phong Đặc dừng một chút, như đang suy nghĩ cái gì.

Tô Mặc Nhi đã trực tiếp đứng dậy, nói với bọn họ: "Ta trước đi thu thập một chút, các ngươi... Tiếp tục."

Phong Đặc nhíu mày, đưa tay giữ nàng lại, ánh mắt có chút phức tạp: "Ngươi còn có cái gì phải thu thập? Bản vương đã phân phó Niếp Nghị đi chuẩn bị rồi, trước ngồi xuống chờ một lát."

Tô Mặc Nhi không dấu vết tránh khỏi tay của hắn, cười cười: "Ngươi không biết nữ nhân ra cửa là phiền toái nhất sao?"

Nói xong, nàng đã đi thẳng ra khỏi phòng ăn, kéo theo Tuyết Ngao cùng nhau trở về phòng ngủ.

Phong Đặc không phản bác được, chỉ có thể nhìn nàng rời đi.

"Tam tẩu nàng..." Phong Kỳ có chút nghi hoặc.

"Việc này sau này hãy nói." Phong Đặc biết rõ Tô Mặc Nhi là cố kỵ cái gì, trong một lát sẽ không giải thích rõ được, đối với Phong Kỳ dặn dò: "Ngươi đi đem Phong Mục....."

...

Tô Mặc Nhi trở về phòng ngủ, thay đổi nhanh một bộ quần áo.

Nghĩ đến tình huống vừa rồi ở phòng ăn, trong nội tâm nàng có chút chua xót.

Phong Đặc đến bây giờ cũng không tin nàng, trước là các loại dò xét, hiện tại cũng đang thử dò xét, vẫn không thể hoàn toàn tin nhiệm nàng.

Cho dù ai bị hoài nghi như vậy, cũng sẽ không có tâm tình tốt đi?

Bất quá, nàng khi nào thì bắt đầu quan tâm những thứ này?

Tô Mặc Nhi hít sâu một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười nhẹ nhõm, đi vào trong sân xem Vân Phàm cùng Tiểu Bạch.

Nàng sau khi trở lại đã đem Tiểu Bạch giao cho Vân Phàm, hơn nữa cũng giao cho Vân Phàm tìm một nơi an trí Tiểu Bạch.

Chỉ là, Tiểu Bạch không phối hợp rồi!

Tô Mặc Nhi sớm đã đem sợi dây thừng trên cổ Tiểu Bạch lấy xuống. Lúc này, Vân Phàm đang có vẻ mặt đau đầu đuổi theo Tiểu Bạch đang chạy quanh sân!

Tốc độ Tiểu Bạch rất nhanh, Vân Phàm ngay cả khinh công đều đem ra hết cũng không thể chạm đến một cọng lông trên thân của nó!

Trán Tô Mặc Nhi hiện lên hắc tuyến, vội vàng gọi lại Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, trở lại!"

Tiểu Bạch đối với Vân Phàm lắc lắc cái đuôi, nện bước nhỏ chạy về phía Tô Mặc Nhi, thấy như thế nào lại có vẻ đắc ý.

Vân Phàm đen mặt nghiêm lại, vận khởi khinh công cũng đi tới trước mặt Tô Mặc Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đây là nguyên rủa (1)

"Vương phi!" Vân Phàm đối với nàng cung kính thi lễ một cái, nghiêm túc nói: "Thuộc hạ vô năng, kính xin vương phi phái những người khác tới chiếu cố Tuyết Ngao."

Tô Mặc Nhi cười xấu hổ: "Tiểu Bạch là có điểm nghịch ngợm, người không cần để ý như vậy."

Khóe môi Vân Phàm khẽ run rẩy, yên lặng không nói gì.

Tô Mặc Nhi vỗ vỗ đầu Tuyết Ngao, dạy dỗ: "Ngoan ngoãn không cần nháo loạn, nếu không ta sẽ đưa ngươi đến nơi của Phong Đặc!"

Tuyết Ngao đáng thương nhìn nàng một cái, từ từ kẻ sát Vân Phàm, ở bên chân nàng thân mật cọ xát.

Vân Phàm: "....."

Tô Mặc Nhi nhìn nó như vậy, cũng là ngẩn người, Tiểu Bạch thật sự có nhân tính rất thông minh!

Lại chờ giây lát, Phong Đặc cùng Phong Kỳ đã theo phòng ăn đi ra.

Phong Kỳ trực tiếp rời khỏi Thủy Vân Các, mà Phong Đặc lại đi về phía nàng.

"Vương gia!"

"Vân Phàm, người trước mang Tuyết Ngao đi xuống đi." Phong Đặc phản phó nói.

"Vâng." Vân Phàm cung kính đáp, mang theo Tuyết Ngao đi tới nơi nàng đã thu thập cho nó.

"Phải lên đường sao?" Tô Mặc Nhi hỏi.

"Ân." Phong Đặc gật gù đầu, mắt phượng tinh mịch nhìn xem nàng.

Tô Mặc Nhi có chút không được tự nhiên nghiêng đầu nhìn về nơi khác: "Vậy chúng ta đi nhanh thôi."

Nói xong đã muốn hướng tới bên ngoài đi, cũng không ngờ, Phong Đặc trực tiếp ôm eo của nàng.

Vận khởi khinh công mang theo nàng bay lên nóc nhà Thủy Vân Các.

Tô Mặc Nhi kinh hô một tiếng, nắm chặt tà áo trước ngực hấn.

Phong Đặc cười khê, kẻ sát vào bên tai nàng nói ra: "Chúng ta không từ cửa chính rời đi, ôm chặt bản vương."

Tô Mặc Nhi còn chưa kịp lên tiếng, Phong Đặc đã ôm thân thể của nàng lên, tiếp tục dùng khinh công mang theo nàng từ trên nóc nhà rời đi.

Tô Mặc Nhi chỉ có thể ôm lấy hấn, con mắt nhắm lại không dám mở ra.

Một hồi lâu, Phong Đặc mới vững vàng mang theo nàng dừng lại trên mặt đất.

"Mở mắt ra, chúng ta đã tới." Tiếng nói từ tính của Phong Đặc truyền vào trong tai của nàng.

Tô Mặc Nhi rụt cổ một cái, kéo ra chút ít khoảng cách.

Lúc hấn nói chuyện khí đều phun tại trên cổ của nàng, có chút ngứa.

Tô Mặc Nhi mở mắt ra, chứng kiến là Niếp Nghị điều khiển một chiếc xe ngựa dừng ở trước mặt bọn họ.

"Chủ tử! Đều chuẩn bị xong." Niếp Nghị đối với Phong Đặc bẩm báo nói.

"Rất tốt." Khóe môi Phong Đặc cong lên, trong đôi mắt lại chột lóc qua một đạo hàn quang.

Rất nhanh, Niếp Nghị điều khiển xe, từ sau tường của vương phủ lặng lẽ đi về phía thành để đi.

Tô Mặc Nhi cảm thấy đã đoán được mục đích của Phong Đặc, cũng không nói gì thêm.

Trong xe ngựa nhất thời im lặng đến cực điểm, chỉ nghe thấy hô hấp của hai người trong xe.

Tô Mặc Nhi vén màn xe lên một góc, tò mò nhìn ra ngoài.

Ban ngày phố xá rất náo nhiệt, người đến người đi, nối liền không dứt.

Đủ loại quán nhỏ cùng người bán hàng rong, bán rất nhiều đồ chơi nhỏ mới lạ, không chút nào thua kém hiện đại phồn thịnh.

Chỉ là, xe ngựa đi qua rất nhiều tiểu lâu, trên tiểu lâu treo cùng nhau tấm bảng viết "Thiên hương lâu".

Làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn chính là, mấy tiểu lâu đó không mở cửa, hơn nữa, trước lâu người đi đường cũng rất ít.

Tô Mặc Nhi tò mò hỏi: "Nơi này làm cái gì?"

Nhìn tiểu lâu trang sức này, rất đại khí cũng thật hấp dẫn người, như thế nào ban ngày lại muốn đóng cửa?

Phong Đặc nghe được lời của nàng, xuyên thấu qua màn xe nhìn ra ngoài, sắc mặt trong nháy mắt trở nên có chút quái dị.

Tô Mặc Nhi không nghe được câu trả lời của hắn, quay đầu nhìn hắn, vừa chỉ chỉ bên ngoài, hỏi: "Người cũng không biết sao? Thiên hương lâu, tên rất giống là tửu lâu nha..."

Phong Đặc nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng, môi mím khe hở, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Thanh lâu."

"Àn?" Tô Mặc Nhi không có kịp phản ứng.

Qua một lúc, nàng yên lặng đem xe màn xe để xuống, tránh né ánh mắt của Phong Đặc, bên tai ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Đây là nguyên rửa (2)

Xe ngựa ra khỏi thành để đồ, lại đi về phía tây ba mươi dặm, dừng lại dưới một chỗ ở chân núi.

Dọc theo con đường này xóc nảy nhiều, sắc mặt Tô Mặc Nhi trắng bệch, mơ mơ màng màng, Phong Đặc trực tiếp ôm nàng đem xuống xe ngựa.

Đối với Niếp Nghị phân phó nói: "Niếp Nghị, người trước hồi phủ, ngày mai lại đến đón chúng ta."

"Vâng." Niếp Nghị đáp lời, lập tức điều khiển xe theo đường cũ trở về.

Tô Mặc Nhi ở trong ngực của Phong Đặc gầy gầy muốn xuống, đợi một lát đầu choáng váng mới khá hơn một chút.

Nàng nhìn hoàn cảnh chung quanh, cây xanh núi biếc vờn quanh, ngẫu nhiên có vài tiếng chim hót truyền đến, rất là u tĩnh.

Trước mặt bọn họ là một cái thềm đá nổi thẳng lên đỉnh núi, Tô Mặc Nhi nhìn lên thềm đá, hoàn toàn nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Chỉ loáng thoáng nhìn thấy vài làn khói xanh theo đỉnh núi bay ra.

"Khá hơn chút nào không?" Con mắt Phong Đặc ảm ảm chút ít đau lòng, giọng nói bình thản hỏi.

"Không sao." Tô Mặc Nhi nhìn về phía thềm đá trước mắt, hỏi: "Chúng ta muốn đi lên từ nơi này sao?"

"Àn." Phong Đặc gật gật đầu, nhìn Tô Mặc Nhi còn muốn hỏi cái gì, nói với nàng: "Chúng ta vừa đi vừa nói."

"Hào."

Hai người dọc theo đường núi đi một hồi lâu, trong mắt Tô Mặc Nhi tràn đầy tò mò ngăn không được.

Phong Đặc giải thích: "Nơi này là Tử Linh sơn, là đỉnh núi chùa chiền Hoàng gia lớn nhất. Chúng ta sẽ ở trong chùa một đêm."

Khóe môi Tô Mặc Nhi kéo lên, cũng không nói gì.

Ai đi du sơn ngoạn thủy lại chạy đến bên trong chùa chiền của Hoàng gia?

Phong Đặc thấy ánh mắt nàng hiện lên một ít khinh bỉ, tức giận: "Bản vương không có nghĩ nhầm chán như ngươi vậy! Từ ánh sáng tự trị y thuật cao siêu, có lẽ có thể giải chất độc trên người của ngươi nói cũng không chừng."

Tô Mặc Nhi sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới bên trong hần là vì vậy mới đến đây.

"Vốn muốn hai ngày nữa mang ngươi tới đây, chỉ là hôm nay vương phủ có đến một ít khách không mời mà đến, bản vương nhìn rất phiền lòng." Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, con mắt dần theo chút ít khinh thường.

Tô Mặc Nhi đè xuống cảm xúc không hiểu trong nội tâm, có chút kinh ngạc hỏi: "Còn có người có thể không có sự cho phép của ngươi vào được vương phủ?"

"Ngươi quên trong vương phủ chúng ta có giấu một người hết sức quan trọng sao?" Lòng mày Phong Đặc khẽ nhíu, nhắc nhở.

"Phong Mục?" Tô Mặc Nhi hỏi ngược lại, nhưng trong lòng đã xác định đáp án của chính mình.

"Hần nhưng là hoàng tử phụ hoàng yêu thích nhất đâu!" Khóe môi Phong Đặc gọi lên cái đường cong trào phúng.

Tô Mặc Nhi xuy cười ra tiếng: "Hần ngay cả ngươi cũng không bằng, hoàng đế có phải hay không."

Lời còn chưa dứt, Tô Mặc Nhi đột nhiên ý thức được, hoàng đế cũng là phụ hoàng của người bên cạnh nàng này!

Trộm mắt lên nhìn qua, quả nhiên, sắc mặt Phong Đặc có chút âm trầm!

Ánh mắt Tô Mặc Nhi vội vàng dời đi chỗ khác, nhìn về phía phong cảnh dọc đường.

Thanh âm Phong Đặc sâu kín truyền tới, hàm ẩn một cỗ ý tứ hàm xúc uy hiếp: "Ý của ngươi là, bản vương rất kém cỏi?"

"A?" thái dương của Tô Mặc Nhi tràn đầy hắc tuyến, nói: "Không có không có, ngươi mạnh hơn Phong Mục nhiều rồi."

"Ân?" Phong Đặc tà tà nhìn sang.

"Được rồi, là lỗi của ta, không nên bắt ngươi cùng hần so sánh... Ách, không phải không phải, không nên đem hần cùng ngươi so sánh! Ngươi cao hơn hần không chỉ một cấp bậc!"

Đối với người hẹp hòi này, chỉ có thể vuốt tóc, nghịch đến cái gì, quả thực bây giờ có ý muốn chết!

Phong Đặc khẽ hừ một tiếng, mặc dù không biết rõ trong miệng nàng cấp bậc là chỉ cái gì, nhưng trong lòng đã thẳng bằng, sắc mặt dần dần hòa hoãn xuống.

Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì, bọn họ chung đụng mấy tháng này, tính tình của hần nàng còn chưa có thăm dò qua.

Hần không có nàng bởi vì thiếu chút nữa nói xấu hoàng đế mà khó chịu, ngược lại so đo một chút chuyện nhỏ như vậy?

Thật sự là tính cách vụn vặt.....

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đây là nguyên rửa (3)

Nhưng mà, đến cùng là ai đã đến vương phủ đây, lại còn có thể làm cho Phong Đặc có kỳ đến vậy?

Tô Mặc Nhi âm thầm suy đoán, hỏi, "Chúng ta trở về vào ngày mai, bọn họ sẽ không đến vương phủ chứ?"

Muốn thật sự trốn người, một buổi tối như vậy thì có ích lợi gì?

Chỉ cần Phong Mục vẫn còn ở Tam vương phủ một ngày, thì sẽ có nhiều phiền toái tìm đến tận cửa đêm không hết.

Trốn, vốn cũng không phải là một biện pháp tốt.

Huống chi, theo nàng nhìn, người Phong Đặc này tuyệt đối sẽ không để cho những người kia lớn lối quá lâu!

Quả nhiên, Phong Đặc lại nhàn nhạt nói ra, "Ngày mai, Phong Mục đã không còn ở tam vương phủ rồi, nếu bọn họ lại đến nữa, bản vương cũng sẽ không khinh địch buông tha cho bọn họ như vậy

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, hẳn còn chưa kịp làm bất cứ chuẩn bị gì, nên chỉ có thể tạm thời quyết định ra ngoài phủ.

Những người kia một hai người đó, thực sự xem hắn là quả hồng mềm có thể tùy tiện bóp nắn sao?

Tam vương phủ cũng không phải là địa phương có thể mặc cho bọn họ tùy ý ra vào, không để lại cái giá cao thì làm sao được!

"Bọn họ... Làm sao biết rõ Phong Mục ở tam vương phủ?" Tô Mặc Nhi đột nhiên nghĩ đến một điều mấu chốt của vấn đề.

Thật sự là, trước đó nàng đã bỏ quên!

Nghe Phong Đặc nói, ngày đó ở trong rừng cây đánh một trận, Phong Mục bị bắt, cùng ngày đó vào ban đêm hắn trực tiếp bị Niếp Nghị mang về vương phủ, vốn người ngoài không có khả năng biết rõ

Lúc này mới hơn một ngày, làm sao người ngoài biết rõ tin tức này!

Trừ phi...

"Vương phủ có nội gian!" Phong Đặc lạnh lùng nói.

"Người cũng đoán được? Vậy người có tìm nội gian ra chưa..." Tô Mặc Nhi càng nói, thanh âm lại càng nhỏ đi

Nàng hiện giờ lại dùng thân phận này đến hỏi chuyện như thế, thật sự là rất lúng túng! Dù sao, lúc trước hắn cũng hoài nghi nàng là...

Phong Đặc lại không thêm đề ý chút nào chỉ cười cười, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, không nhanh không chậm nói, "Bản vương sốt ruột đi ra ngoài phủ, làm sao có thời gian diệt trừ hắn? Huống chi, lần này, hắn còn có chút tác dụng với bản vương!"

"Người đã biết là người nào rồi? Người vừa mới nói, ngày mai Phong Mục không ở vương phủ... Là có ý gì?" Tô Mặc Nhi càng thêm nghi hoặc, hoàn toàn không biết trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì.

Ngay cả Phong Đặc cũng không giải thích rõ chỉ nắm tay của nàng, nàng cũng không đề ý nhiều.

"Đã sớm tìm được nội gian! Trước giờ chưa kịp diệt trừ hắn, hiện tại, bản vương muốn dùng hắn một chút!" Khóe môi Phong Đặc thoáng khẽ gọi lên nụ cười tà mị vui vẻ, trong con mắt lóe lên ánh sáng đầy hưng phấn, làm nổi bật lên cả người vô cùng tao nhã.

Tô Mặc Nhi nhìn đến ngần ngừ, đang lúc nghi hoặc lời hắn nói đã sớm tìm được nội gian, thì ngược, đột nhiên truyền đến một trận đau nhức kịch liệt!

Một búng máu được phun ra mãnh liệt, trong nháy mắt nhuộm đỏ một phía của thềm đá!

"Mặc Nhi!" Sắc mặt Phong Đặc bỗng dưng trắng bệch.

Nhìn thấy vẻ mặt Tô Mặc Nhi thống khổ ngã ở trong lòng hắn, hai tay hắn đều có chút run rẩy, trong lòng cũng lập tức luống cuống.

"Ách..." Tô Mặc Nhi cắn chặt môi dưới, trên thái dương lại hiện đầy mồ hôi lạnh, bàn tay nhỏ nắm lấy tà áo trước ngực, đến đầu ngón tay cũng đều đã trắng bệch.

Phong Đặc thấy nàng như này, trong lòng từng đợt thấy đau, hận không thể thay nàng chịu đựng thống khổ này!

Không nghĩ nhiều, Phong Đặc lập tức ôm lấy Tô Mặc Nhi, dùng hết toàn lực nhảy lên trên đỉnh núi.

Càng đi lên cao, khí lực sử dụng lại càng lớn. Chờ đến lúc mơ hồ có thể chứng kiến được ánh sáng, thì khí lực của một thân Phong Đặc đều nhanh gần như muốn hết sạch!

Chỉ là, bước chân hắn vẫn như cũ không hề ngừng, mạnh mẽ chống đi lên!

Tô Mặc Nhi nằm ở trong lòng hắn, độc trên người đã không còn phát tác nữa.

Lần này độc phát tán vừa nhanh lại vừa mạnh, cảm thụ thống khổ kia so với lần trước còn mạnh hơn không chỉ một lần!

Nàng khẽ mở mắt, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú tràn đầy mồ hôi của Phong Đặc.

Hiện giờ bộ dạng hắn thật sự là rất chật vật, nhưng hắn vẫn nhìn về phía trước, ánh mắt kiên định kia làm cho lòng nàng trong nháy mắt an định lại...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đây là nguyên rửa (4)

"Phong Đặc..." Tô Mặc Nhi suy yếu kêu hần một tiếng, "Đừng gấp, ta đã không sao rồi."

Phong Đặc cúi đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi vẫn trắng tái như tờ giấy, giữa lông mày còn tràn đầy nét mệt mỏi, nhưng lại không có vẻ như thống khổ.

Hần hơi yên lòng một chút, nhưng bước chân vẫn như cũ không ngừng, vội vàng đi về phía đỉnh núi.

Lại chỉ trong chớp lát, Phong Đặc mới tới ngoài cửa sân chùa ánh sáng.

Bởi vì nơi này là chùa chiền của Hoàng gia, nên vào ngày thường không có khách hành hương bình thường tới nơi này, cho nên xung quanh rất là thanh tịnh.

Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi đang muốn đi vào, thì hai vị tăng giữ cửa ngăn hần lại, "Đứng lại! Người từ phương nào lại dám xông vào chùa ánh sáng!"

Phong Đặc cảm thấy lo lắng, trực tiếp lấy ngọc bài tượng trưng cho thân phận của hần ra, nhần nạy giải thích, "Bản vương là Phong Đặc, trước tiên muốn tìm đại sư trụ trì đến."

Vị tăng giữ cửa nhìn ngọc bài xong, thì chấp tay trước ngực thi lễ với hần một cái.

Một vị tăng kia nói, "Đại sư trụ trì đang tụng kinh ở phật đường, mời Tam vương gia tới phòng khách trước nghỉ ngơi một lát, tiểu tăng sẽ đi bẩm báo với trụ trì."

"Không cần." Phong Đặc trầm giọng nói, "Bản vương sẽ an bài tốt cho vương phi, tự ta sẽ đi gặp đại sư trụ trì."

"Vậy trước tiên mời vương gia đi theo tiểu tăng đến sau vườn phòng khách."

"Tốt." Phong Đặc gật gù đầu, theo hần đi về sau vườn.

Phong Đặc thả Tô Mặc Nhi xuống trên giường của phòng khách, mới rót cho nàng một chén nước rồi đưa tới bên môi, sau khi dứt nàng uống xong, mới dặn dò, "Người trước tiên cứ nghỉ ngơi ở chỗ này một chút đi, bản vương sẽ đi đến phật đường gặp đại sư Tuệ Ngạn, nếu cần chuyện gì, thì người cứ phân phó cho bọn họ đi làm."

"Ân." Tô Mặc Nhi cực kỳ mệt mỏi, toàn thân một chút khí lực cũng không có.

Phong Đặc đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mới rời khỏi phòng khách.

Trong Phật đường, Phong Đặc ở một bên chờ đại sư Tuệ Ngạn tụng hết kinh mới lên tiếng nói, "Đại sư Tuệ Ngạn, nhiều năm không gặp, còn nhớ ra bản vương?"

Đại sư Tuệ Ngạn cười hiền lành, khẽ khom người với hần, vái chào, nói, "Tam vương gia."

"Đại sư rất dễ nhớ."

"Lần này Tam vương gia đến đây, là có chuyện gì quan trọng sao?" Đại sư Tuệ Ngạn nghi hoặc hỏi.

Khóe môi Phong Đặc khẽ gọi lên một cái, có chút tán thưởng với trí tuệ của lão nhân này, hần nói thẳng, "Không dối gạt đại sư, bản vương lần này đến đây, quả thật là có chuyện muốn làm phiền đại sư."

"Vương gia mời nói."

"Vương phi bản vương lúc trước có bị người hãm hại, trúng một loại độc tên là 'Mim cười'. Quốc sư nói loại độc này rất khó giải, hơn nữa mỗi lần phát độc cũng như chịu đựng thống khổ vạn tiền xuyên tim. Từ chỗ ta đến đây, độc này còn phát tác qua một lần. Nhưng chỉ trong thời gian một phút, được tính đã biến mất. Không biết đại sư có nghe qua loại độc này chưa?"

"Vương phi phát độc đã mấy lần rồi?"

"Đã là lần thứ hai." Phong Đặc nghĩ đến tình cảnh lần trước Tô Mặc Nhi bị độc phát, trước đó sau khi định đứng lên, độc phát cũng chỉ trong thời gian một phút.

Nghĩ đến chỗ này, Phong Đặc nói hết những sự tình lần trước.

Đại sư Tuệ Ngạn nghe xong, lại suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, "Bản tạng từng đến phương tây đất Phụng Nhung du lịch, thấy ở chỗ đó có một nhóm người, gọi tên là Vu sư. Bọn họ am hiểu nhất là độc thuật vu cô không chế người. Người hạ cô độc một khi có lệnh sử dụng pháp khí, thì người trúng độc sẽ hoàn toàn bị hấn không chế."

Phong Đặc đang lúc nghi hoặc lý do tại sao đại sư Tuệ Ngạn lại nhắc tới những thứ này.

Lại nghe đại sư Tuệ Ngạn tiếp tục nói, "Thế gian không có loại độc được nào kỳ lạ như lời vương gia nói, vạn vật tương sinh sẽ có tương khắc*, được vật cũng như vậy, không có độc khó giải, cũng như không có chuyện độc lại đột nhiên phát tác, lại đột nhiên không có chuyện gì. Nếu như bản tạng đoán không lầm, từ theo như lời vương gia nói độc mỉm cười này, không phải chỉ là độc được đơn giản như thế."

Lông mày Phong Đặc nhíu chặt lại, trong lòng từ từ trầm xuống, "Chẳng lẽ mỉm cười là một loại cô độc?"

"Bản tạng không dám xác định, chỉ có thể chờ thấy vương phi mới có thể biết được."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Băng tằm phách (1)

"Còn có một loại phương pháp nữa, là lấy máu của nam nhân kia, rồi dẫn vào trong kinh mạch của vương phi, nhưng mà nếu làm như vậy sẽ gây tổn hại rất lớn đối với thân thể của người nọ."

Phong Đặc nhíu mày, hỏi, "Phải đi đâu để tìm được người như vậy?"

"Chuyện này cũng không khó lắm, chỉ cần là nam tử có thân thể cường tráng trưởng thành là được." Đại sư Tuệ Ngạn nói.

Đôi mắt Phong Đặc sáng ngời, "Vậy thì bản vương cũng có thể?"

"Vương gia không thể! Thứ lỗi cho bản tạng nói thẳng, trong quá trình giải độc, nếu có một chút sai lầm nào, thì hai người đều sẽ bị mất mạng. Vương gia chí tôn cao xa, hiện tại không nên đặt mình vào những chuyện nữ nhi tình trường này." Đại sư Tuệ Ngạn không đồng ý nhìn hấn.

Phong Đặc cảm thấy có chút phiền loạn, "Nếu như bản vương chọn phương pháp thứ nhất?"

"Vậy thì rất có thể vương gia cũng sẽ bị trúng độc." Đại sư Tuệ Ngạn nghiêm mặt nói, "Huống chi, cho dù vương gia nguyện ý, nếu không có băng tằm làm thuốc, thì độc trên người vương phi vẫn không thể loại trừ như cũ."

"Vậy bản vương đi tìm băng tằm!"

"Nhưng nếu thật sự là đơn giản như thế, vậy thì bản tạng cũng sẽ không làm khó rồi. Băng tằm sống ở nơi hoang dã Bắc Minh, thuộc tính lạnh vô cùng, lại còn có kịch độc. Phải trải qua cửu tử cửu sinh, nung đốt qua ngọn lửa nóng hừng hực, mới có thể được băng tằm phách, giải trừ nguyên rủa."

Đại sư Tuệ Ngạn lắc lắc đầu, thở dài, "Chỉ riêng băng tằm đã là thứ cực kỳ khó tìm kiếm, chớ nói chi là, băng tằm phách đã trải qua cửu tử cửu sinh."

"Bất cứ như thế nào, bản vương cũng phải đi thử một lần!" Ông tay áo rũ xuống, Phong Đặc nắm thật chặt quả đấm, chỉ cần có một tia hy vọng, hấn cũng sẽ không buông tha!

Lúc chạng vạng, Tô Mặc Nhi có tỉnh lại một lần, chỉ ăn đơn giản một chút thức ăn, rồi lại ngủ tiếp.

Phong Đặc nằm ở bên cạnh Tô Mặc Nhi, liên tục bảo vệ năng, cho đến khi cực kỳ mệt mỏi, mới ôm lấy nàng ngủ rất say.

Nửa đêm, trong phòng đột nhiên có chút động tĩnh bất thường.

Dường như Tô Mặc Nhi như có cảm ứng, đột nhiên mở mắt ra.

Mượn ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào, nàng thấy rõ ràng, bên cạnh bàn trong phòng có một người đang đứng!

Trong bóng tối, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm bóng dáng trước bàn kia, không tự giác lại ngừng hô hấp.

Bóng người trước bàn khẽ nhúc nhích, giống như là muốn rời khỏi phòng.

Đột nhiên trong phòng, ánh sáng bỗng dưng được thấp lên chói mắt!

Tô Mặc Nhi bị ánh sáng đột ngột này làm chói mắt, con ngươi khẽ nhắm lại.

Lần nữa lại mở ra, thì phát hiện, Phong Đặc cầm đoản kiếm trong tay, mũi kiếm không nghiêng lệch một phần nào đang đưa trước ngực của người đứng trước bàn!

Người nọ mặc một thân y phục dạ hành, khăn đen che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hơi hoảng loạn.

"Người là người phương nào?" Phong Đặc nghiêm nghị hỏi.

Hoảng loạn trong mắt người kia trong một chớp mắt đã không thấy, ánh mắt bình tĩnh nhìn Phong Đặc một cái, lại quay đầu, nhìn nhìn Tô Mặc Nhi.

Thân hình, trong phòng bỗng dưng biến mất ở trong không trung!

Mà trên bàn, lại đột nhiên xuất hiện một cái hộp nhỏ vuông thẳng.

Phong Đặc một tay cầm dạ minh châu, bước nhanh đi đến trước giường, lo lắng hỏi, "Mặc Nhi, ngươi có sao không?"

Tô Mặc Nhi có chút nghi hoặc, "Ta không sao. Ngươi làm sao vậy?"

"Người nọ cho mê hương vào trong phòng." Phong Đặc trầm giọng giải thích.

"Vậy ngươi..." Bộ dạng hần này, sao một chút cũng không như trúng mê hương.

"Loại dược này, trước đây bản vương đã gặp qua không ít, chút liều thuốc này còn chưa đủ để mê hoặc bản vương." Thấy nàng không có việc gì, Phong Đặc mới yên lòng một chút.

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy quái dị không hiểu nổi, "Mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao người đó lại đột nhiên biến mất!"

Tình cảnh này, nàng chỉ thấy ở trên TV! Những chuyện kia đều là kỹ xảo sau màn diễn, nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, lại còn là chuyện xảy ra chân thật nhất ở trước mắt nàng!

Lông mày Phong Đặc nhăn lại, vẫn cũng không thông.

Chỉ có thể giải thích là, võ công của người nọ quá cao, khinh công nhanh đến nỗi ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn thấy!

Chỉ là, lý do này, ngay cả chính hần cũng không tin!

Người đó đứng ở trước mắt hần, nếu có sử dụng nội lực thoát đi, thì không thể nào mà hần không có một chút cảm giác được!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bể tắm phách (2)

"Ngày mai hỏi một chút Tuệ Ngạn đại sư, phật môn tịnh địa, sẽ không có tình quái gì quấy phá." Phong Đặc nói ra.

"Ách..." Tô Mặc Nhi xấu hổ.

Yêu ma cái gì, cũng chỉ là trong chuyện thần thoại xưa mới có. Thế giới này sẽ huyền huyền như thế sao?

Ánh mắt nàng rơi ở cái hộp trên bàn, có chút tò mò.

Người áo đen vừa rồi, nàng cũng không có cảm nhận được hần có ác ý.

Phong Đặc nhìn theo ánh mắt của Tô Mặc Nhi, cũng có chút nghi hoặc, trong cái hộp kia có chứa vật gì.

Hần là chính mắt thấy được, sau khi người áo đen biến mất, trên bàn mới có thêm cái hộp kia!

Phong Đặc cẩn thận đi tới, không có lập tức dùng tay chạm vào, chỉ là tinh tế quan sát xem nó có cái gì cổ quái.

Cái hộp là là được làm từ ngọc thạch, óng ánh trong suốt rất là xinh đẹp.

Nhìn một hồi lâu, Phong Đặc mới đưa tay, từ từ đến gần hộp ngọc kia.

"Cẩn thận một chút..." Tô Mặc Nhi có chút bận tâm.

Tất cả chuyện này đều lộ ra quỹ dị, không giải thích được người, không giải thích được cái hộp, trong cái hộp kia sẽ cất giấu cái gì?.

"Yên tâm" Phong Đặc nói, ngón tay thon dài đã chạm đến hộp ngọc.

Tiếp theo trong một nháy mắt, lại đột nhiên rút tay trở về!

"Làm sao vậy?" Tô Mặc Nhi lo lắng hỏi.

Phong Đặc lắc đầu, nhìn đầu ngón tay của mình, chậm rãi nói: "Cái hộp quá lạnh, không đến gần được."

Trong nháy mắt khi hấn đụng phải cái hộp cái kia, đầu ngón tay tựa như là bị kim châm, rất đau.

Hơn nữa, hiện tại đau nhức này, tựa hồ đang dọc theo kinh mạch, chảy khắp toàn thân!

Phong Đặc chỉ cảm thấy nửa người đều chết lặng, thân thể cương cứng miễn cưỡng đi đến bên giường, thẳng tắp té xuống!

Dạ minh châu "Đồng" một tiếng, rớt xuống ở đầu giường.

Tô Mặc Nhi sợ hết hồn, nhìn đầu hấn đầy mồ hôi lạnh, cả mặt xanh xao, lập tức tay chân có chút luống cuống.

"Phong Đặc, ngươi làm sao vậy?"

Con mắt của Phong Đặc đóng chặt, đôi môi run rẩy lợi hại, vô lực nói: "Lạnh quá..."

"Lạnh?" Tô Mặc Nhi vội vàng kéo chăn mền qua, bao lấy sát sao hấn, "Như vậy có cảm thấy khá hơn một chút không?"

Nàng đưa tay sờ cái trán của Phong Đặc, một mảnh lạnh buốt, nhiệt độ thấp kinh người.

Cho dù đắp kín chăn mền, nhiệt độ cơ thể cũng không thấy ấm lên.

Dạ minh châu ở đầu giường lẳng lặng tản ra ánh sáng nhu hòa, làm sáng một phương giường nhìn thật ấm áp.

Nhưng là Tô Mặc Nhi đáy lòng phát rét.

Nàng hiện tại mới ý thức được, trên cái thế giới này, nàng duy nhất quen thuộc, cũng chỉ có Phong Đặc thôi!

Nếu là hấn như vậy...

Trong lòng run lên, Tô Mặc Nhi nhìn hô hấp càng ngày càng hơi yếu của Phong Đặc, trực tiếp vén chăn lên nằm ở bên cạnh hấn, ôm chặt lấy hấn, dùng thân thể vì hấn sưởi ấm!

Thân thể Phong Đặc cứng ngắc lợi hại, Tô Mặc Nhi dùng sức xoa hai tay của hấn, hy vọng có thể giảm bớt một chút lạnh.

Trong đêm hè, hết thảy đều rất yên tĩnh, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng dế mèn, đều có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy.

Trên người Tô Mặc Nhi đã ướt đầm mồ hôi rồi, nhưng vẫn là dán chặt lấy Phong Đặc.

"Ngươi như vậy không được." Đột nhiên, truyền đến một giọng nói nam tử thanh âm trong trẻo.

Tô Mặc Nhi cả kinh, trong lòng dâng lên chút ít phòng bị: "Ai?"

Trước giường, từ từ hiện ra một bóng người, đúng là người áo đen vừa rồi!

Tô Mặc Nhi kinh ngạc trừng to mắt, một lúc mới phục hồi tinh thần lại.

"Hắn đây là trùng hấn độc, ngươi cách hấn xa một chút."

"Ngươi đến cùng là ai? Tại sao phải hại hấn!" Tô Mặc Nhi nhìn chằm chằm người kia, tay ôm Phong Đặc càng thêm nắm thật chặt.

Người kia có chút nhức đầu vuốt vuốt thái dương, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: "Ta không muốn hại hấn. Bất quá cũng là ta sai... Không có nói cho hấn biết, cái hộp kia không thể tùy tiện chạm vào lung tung."

Khóe môi Tô Mặc Nhi giật giật, yên lặng không nói gì.

Lại nghe hần tự nhiên nói: "Cũng lạ chính hần, lúc ấy sử dụng kiếm chìa vào người của ta, đáng đời phải chịu khổ một chút."

Tô Mặc Nhi: "... Vậy người bây giờ tới là chế giễu?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: băng tằm phách (3)

"Đương nhiên là không phải!" Người nọ lập tức phản bác, "Tiểu gia đến để giải độc cho hần!"

"Tại sao ta lại tin người?" Tô Mặc Nhi hoài nghi nhìn hần.

"Vì cái gì mà không tin ta được chứ, tiểu gia lớn lên trông rất giống người xấu sao?" Người nọ có chút nghi hoặc suy nghĩ một lát.

Đột nhiên nghĩ đến cái khăn đen không được tháo xuống trên mặt hần, Tô Mặc Nhi muốn nhìn cũng không thấy mặt mũi của hần, cảm thấy, lập tức cảm thấy có chút khó xử.

Khóe môi Tô Mặc Nhi cong lên, nhìn hần như một tên ngốc.

"Đã là như thế, vậy tiểu gia cũng chỉ có thể đắc tội."

Người nọ áy náy nhìn Tô Mặc Nhi một cái, hai ngón tay khép lại, ở từ xa chỉ vào giữa mi tâm của nàng một cái, trong nháy mắt một luồng ánh sáng trắng bay vào mi tâm nàng, rồi không thấy đâu nữa!

Tô Mặc Nhi bị luồng ánh sáng trắng kia làm chói mắt, chờ một lần nữa mở mắt ra, lại phát hiện thân thể của nàng giống như là bị cố định ở một chỗ, không thể động đậy một cái!

Muốn mở miệng nói chuyện, vốn cũng không phát ra được một thanh âm nào!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn người nọ đưa tay đặt ở trước ngực Phong Đặc, ngay cả muốn ngăn cản cũng không được!

Sau một nén nhang, từ ngực Phong Đặc, lại có hàn khí nhẹ nhàng bay lên!

Dần dần, sắc mặt Phong Đặc từ tím xanh lại thay đổi thành màu tái nhợt, rồi mới từ từ hồng nhuận. Thân thể cũng không cứng ngắc như lúc trước, nhiệt độ cơ thể cũng đã tăng trở lại.

Con mắt Tô Mặc Nhi xoay chuyển nhìn sang, lại phát hiện người nọ dường như cũng rất tỉ mỉ, trong đôi mắt trong trẻo kia tràn đầy sự chú tâm.

Tô Mặc Nhi hơi yên lòng lại một chút, thấy Phong Đặc thay đổi tốt đẹp hơn, cũng tin nam nhân này không có ý đồ muốn hại bọn họ.

Một lát sau, người nọ thu tay lại, vội vàng chống đỡ ngay cột giường, cản lại khí huyết tràn ra từ ngực.

Đợi thật lâu, mới nghe hần nói, "Hàn độc của hần đã được trừ, sáng mai sẽ tỉnh lại."

"Người..." Tô Mặc Nhi đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên lại phát hiện, không biết từ khi nào thân thể của nàng đã có thể cử động!

"Hử? Người muốn hỏi cái gì?" Người nọ vừa chuyển mắt lại trở lại dáng vẻ lười nhác, không một chút nào có thể nhìn ra sự chật vật vừa rồi.

"Người là ai? Còn cái hộp ngọc kia... Bên trong là cái gì?" Tô Mặc Nhi hỏi thẳng.

Trong lòng nàng bây giờ thấy quá nhiều chuyện bí ẩn, vốn muốn nghĩ nhưng lại không rõ.

Nhất là lúc hần như xuất quỷ nhập thần, mà con người, thật sự là có thể làm được sao? !

"Cái hộp kia, vào ngày mai các người hãy đưa cho lão hoà thượng ở chùa trong thành, hần sẽ biết rõ dùng nó như thế nào. Về phần thân phận của tiểu gia... Yên tâm, chúng ta còn có thể gặp lại, đến lúc đó, người sẽ biết."

Vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng hần!

Lần này, Tô Mặc Nhi nhìn rất tỉ mỉ rõ ràng, hẳn thực sự đúng là biến mất trong không khí! Ngay cả một chút dấu vết cũng không có!

Ở xa xa, chỉ nghe tiếng người nọ lại truyền tới, "Nhớ lấy đó, cái hộp ngọc kia chỉ có người mới có thể đựng vào. Nếu lại có người không cẩn thận đựng vào nó, tiểu gia không có khả năng nhân hạ thoải mái mà giải độc thêm một lần nữa đâu!"

Khoé môi Tô Mặc Nhi giật giật, nhất thời không nói gì.

Ban ngày nàng đã ngủ đủ, mà mới vừa rồi giật co hơn một canh giờ, trái lại bây giờ không ngủ được.

Bên tai là tiếng hít thở đều đặn của Phong Đặc, lòng nàng cũng dần an tâm lại.

Nghe nói, con vịt con sau khi phá vỏ thì sẽ cho vật hay người mà nó thấy lần đầu là mẹ nó, Tô Mặc Nhi nghĩ đến nàng với Phong Đặc, không biết quan hệ như thế có tính hay không?

Nàng đi vào thế giới này, người nhìn thấy đầu tiên là hắn, nhưng hắn lại không làm cho nàng cảm thấy ý lại.

Lúc nào cũng hắn liên tục bị thương, mà nàng lại liên tục không muốn nhìn người mình rất vất vả mới có thể cứu về lại chết ở trước mắt mình...

Tô Mặc Nhi rồi rầm một hồi lâu, rồi rầm mãi mà không ra kết quả, chỉ biết rõ ràng đúng là, nàng nhất định phải có quan hệ rộng với nhiều bằng hữu!

Nếu không, sau này nàng rời khỏi vương phủ, ở tại nơi rộng lớn như Phong Lan Quốc này thật sự là nửa bước cũng khó đi!

Ở trên giường tính toán một hồi lâu, Tô Mặc Nhi dứt khoát đứng dậy mặc vào áo ngoài, nghĩ đến lời mà hắc y nhân kia nói, nàng tò mò đi tới về phía hộp ngọc kia.

Dù sao cũng chỉ có một mình nàng có thể chạm vào, vậy nàng cứ xem một chút bên trong đó đến cùng là bảo bối gì, mà thần bí như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Bể tắm phách (4)

Tô Mặc Nhi đi tới trước bàn, đưa tay tò mò dầm dầm hộp ngọc, quả thật như đúng như lời người kia, hàn độc này đối với nàng không tác dụng!

Nàng chỉ cảm thấy chạm vào tay có chút lạnh lẽo, cũng không có giống Phong Đặc lúc trước, cả người đều chết lặng.

Tô Mặc Nhi cẩn thận đem cái hộp mở ra.

Trong phòng, trong nháy mắt hào quang chói lọi!

Tô Mặc Nhi nhanh chóng đưa tay che ở trước mắt.

Trong cái hộp kia chứa một hạt châu màu u lam, giờ khắc này đang tản ra tia sáng chói mắt!

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, lam quang đã thu về.

Tô Mặc Nhi từ từ buông cánh tay xuống, nhìn chăm chú hạt châu Âu lam kia, phảng phất có ma thật sâu hấp dẫn linh hồn của nàng!

Hai con mắt dần dần có chút mê ly, không khống chế được bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi đưa về phía hạt châu kia.

Mà hạt châu kia như là cảm nhận được một cỗ uy hiếp, mơ hồ run rẩy lên...

Ngày hôm sau, Phong Đặc vừa sáng sớm đã cảm giác có chút nhức đầu, theo bản năng sờ sờ vị trí bên cạnh, lại phát hiện giường đã lạnh từ lâu!

Hắn đột nhiên mở mắt, lúc này mới nhớ tới chuyện đã xảy ra đêm qua.

Hắn chỉ nhớ đến lúc ấy sau khi hắn đụng phải cái hộp kia, trên người cực kỳ lạnh, là Mặc Nhi ôm lấy hắn, sau đã không nhớ gì nữa.

Nhưng là bây giờ, Mặc Nhi không có ở bên cạnh hắn!

Phong Đặc vội vàng đứng dậy, chuyển con mắt lại phát hiện, Tô Mặc Nhi té xỉu ở trước bàn!

Trên bàn hộp ngọc mở ra, bên trong nhưng là không hề có vật gì!

Sắc mặt Phong Đặc biến sắc, liền vội vàng tiến lên ôm lấy Tô Mặc Nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, tâm trong nháy mắt treo lên!

Trong lòng hần ý nghĩ duy nhất là, Tô Mặc Nhi cùng với hần, bởi vì đụng phải cái hộp kia mới như vậy!

"Mặc Nhi, Mặc Nhi!" Thanh âm của Phong Đặc run rẩy gọi nàng hai tiếng, Tô Mặc Nhi nhắm chặt hai mắt, không có phản ứng gì.

Phong Đặc lập tức có chút hoảng hốt, ôm nàng đi tới thiện phòng của Tuệ Ngạn đại sư.

Tuệ Ngạn đại sư làm xong bài kinh buổi sáng vừa mới trở về phòng, gặp Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi đến, biết ngay có chuyện không tốt!

Tuệ Ngạn đại sư để cho Phong Đặc đem Tô Mặc Nhi đưa tới trên giường, một bên tiếp tục bắt mạch cho nàng, một bên nói lời trấn an: "Vương gia chớ vội, có thể hay không đem sự tình nói rõ ràng cho lão nạp nghe một chút."

Phong Đặc đem sự việc kì lạ của đêm qua nói cho Tuệ Ngạn đại sư biết, sau cùng, có chút không dám xác định nói: "Bản vương cảm thấy Mặc Nhi khả năng cũng là bởi vì đụng phải hộp ngọc kia mới có thể té xỉu. Chỉ là, nàng tựa hồ chỉ là ngủ thiếp đi..."

"Àn?" Tuệ Ngạn đại sư đột nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc, chưa đáp lại lời nói của Phong Đặc, ngược lại càng thêm nghiêm túc vì Tô Mặc Nhi xem lại mạch.

Phong Đặc thấy thế, cũng không tự giác nín thở, sợ quấy rầy đến hần.

Một hồi lâu, Tuệ Ngạn đại sư có chút nghi hoặc hỏi Phong Đặc: "Nếu như lão nạp không có chẩn sai, vương phi đã ăn bằng tằm phách! Vương gia có biết đây là chuyện gì xảy ra?"

Phong Đặc rất là kinh ngạc.

Băng tằm phách? Ăn?

Chẳng lẽ trong hộp ngọc kia đựng đúng là băng tằm phách sao?

"Bản vương cũng không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, sáng nay tỉnh dậy, đã nhìn thấy Mặc Nhi té xỉu ở trước bàn." Phong Đặc trầm giọng nói.

Tuệ Ngạn đại sư nhíu mày: "Vương phi tuy rằng ăn băng tằm phách, cũng không có cho nó phát huy tác dụng. Băng tằm phách ở trong cơ thể vương phi áp chế một đường kinh mạch, vì vậy mới đưa đến nàng hôn mê bất tỉnh."

"Vậy hiện thời phải làm sao cho phải?" Phong Đặc nóng lòng hỏi.

Tuệ Ngạn đại sư trầm ngâm nói: "Cần phải nhanh một chút tìm được một người nam tử, đem máu của hần đến trong huyết mạch của vương phi, ngăn chặn nguyên rủa, lại thúc giục băng tằm phách, triệt để giải độc!"

Phong Đặc không hề nghĩ ngợi nói: "Dùng máu của bản vương! Không cần đi tìm nam nhân khác!"

"Vương gia cần phải suy nghĩ kỹ càng. Giải độc nguy hiểm quá lớn, ngay cả lão nạp cũng không có nắm chắc hoàn toàn! Sơ sẩy một cái, tiếp theo sẽ làm cho hai người đều bị mất mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Giải độc (1)

"Bản vương đã suy tính rất rõ ràng." Phong Đặc thần nhiên nói: "Tuệ Ngạn đại sư, nếu là cuối cùng thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn, xin ngài nhất định phải bảo vệ Mặc Nhi!"

"Vương gia..." Tuệ Ngạn đại sư đôi mắt luôn không hề lay động hiện lên vẻ khiếp sợ.

Phong Đặc sùng ái nhìn Tô Mặc Nhi một cái, dặn dò: "Nếu là bản vương thật sự không sống được, có người hỏi, Tuệ Ngạn đại sư cứ nói tình hình thực tế là được. Về phần Mặc Nhi, đến lúc đó kính xin đại sư cho người đáng tin cậy, đưa nàng ra để đờ, rời xa những thứ thị phi này. Chuyện bản vương làm vì nàng, xin đại sư giúp bản vương giữ bí mật, không cần nói cho nàng biết."

"A Di Đà Phật, theo như lời vương gia, bản tăng đều sẽ ghi nhớ. Vương gia một lòng vì vương phi suy nghĩ, Phật tổ cũng chắc chắn phù hộ các người." Khuôn mặt Tuệ Ngạn đại sư có chút động, đáy lòng âm thầm bội phục Phong Đặc.

"Đa tạ đại sư. Đại sư, chúng ta khi nào thì bắt đầu?" Phong Đặc giọng nói ổn trọng hỏi, cảm thấy cũng rất là lo lắng.

Đợi thêm nửa khắc đồng hồ, hán cũng đều cảm thấy hoảng hốt lợi hại.

"Nếu vương gia chuẩn bị xong, hiện tại có thể bắt đầu." Tuệ Ngạn đại sư trầm giọng nói.

"Được!"

Tuệ Ngạn đại sư chọn một chỗ thanh tịnh trong thiện phòng, cũng tìm vài tên vũ tăng trước hộ pháp, lúc này mới chuẩn bị bắt đầu vì Tô Mặc Nhi giải độc.

Phong Đặc ngồi ở trên giường, đem Tô Mặc Nhi nửa ôm ở trong lòng.

Tuệ Ngạn đại sư khoanh chân ngồi ở trước người bọn họ, lấy ra một con dao nhỏ, cắt vỡ lòng bàn tay của bọn họ, nghiêm túc dặn dò: "Trong quá trình giải độc, bất luận phát sinh chuyện gì, vương gia đều tuyệt đối không thể phân tâm! Bàn tăng sẽ đem hết khả năng làm cho ngài ít hao tổn nhất."

"Đa tạ đại sư." Phong Đặc nói xong, liền nhắm mắt lại, tập trung tinh thần.

Tuệ Ngạn đại sư tay trái vận khởi nội lực, theo vết thương trong lòng bàn tay của Phong Đặc dẫn một đường máu, liên tục không ngừng chuyển vận vào trong lòng bàn tay Tô Mặc Nhi.

Tay phải điểm mấy chỗ huyết đạo của Tô Mặc Nhi, đồng thời vì nàng khơi thông kinh mạch, cũng làm cho máu của Phong Đặc tan vào trong huyết mạch của nàng, ngăn chặn nguyên rủa trong cơ thể nàng.

Lông mi Phong Đặc cau lại, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Tuệ Ngạn đại sư thầm nói không tốt, nguyên rủa của Tô Mặc Nhi, so với hán dự tính còn nặng hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, tuyệt đối sẽ làm cho thương tổn của Phong Đặc không thể cứu chữa!

Bỗng dưng, đột nhiên Tô Mặc Nhi phun ra một ngụm máu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lông mày cũng sít sao nhíu lại, hiển nhiên là chịu rất nhiều đau đớn.

Lông mi Phong Đặc run lên, tâm mạch nhất thời có chút không ổn!

Tuệ Ngạn đại sư vội vàng nhắc nhở: "Vương gia không thể phân tâm!"

Phong Đặc trong nháy mắt nghĩ tới dặn dò lúc trước của Tuệ Ngạn đại sư, lập tức nín thở ngưng thần, cường chế đè xuống khí huyết cuộn cuộn trong ngực.

Tuệ Ngạn đại sư thở phào nhẹ nhõm, trên tay động tác không ngừng, nhanh chóng khơi thông kinh mạch Tô Mặc Nhi.

Một lát, Tô Mặc Nhi lại chịu đựng không nổi phun ra một ngụm máu đen.

Tuệ Ngạn đại sư biết rõ này là hiện tượng bình thường, chỉ là Phong Đặc vẫn là nhìn không được lo lắng, khí huyết từ từ dâng trào, nơi cổ họng đã ngại ngái một mảnh.

Phong Đặc thúc giục nội lực, đi ngược chiều khí huyết, này mới đứng vững tâm thần.

Một nén nhang sau, Tuệ Ngạn đại sư thu hồi nội lực, huyết tuyến trong nháy mắt đã đứt rồi.

Lúc này sắc mặt của Phong Đặc so với Tô Mặc Nhi còn muốn tái nhợt hơn mấy phần.

"Vương gia có thể mở mắt." Giọng nói ôn hòa của Tuệ Ngạn đại sư truyền tới: "Kế tiếp, bàn tăng muốn thúc giục băng tằm phách trong cơ thể vương phi, thỉnh vương gia ở sau người đỡ lấy vương phi."

Phong Đặc từ từ mở mắt, chớp chớp, trước mắt một mảnh mơ hồ, thấy không rõ đồ vật.

Hán dựa vào cảm giác đỡ tốt Tô Mặc Nhi, đối Tuệ Ngạn đại sư khề gât đầu, nói: "Bắt đầu đi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Giải độc (2)

Tuệ Ngạn đại sư lấy ra ngân châm, đâm vào mấy chỗ huyết đạo của Tô Mặc Nhi. Ngay sau đó, lại nhanh chóng thúc giục nội lực, làm vỡ nát băng tằm phách trong cơ thể nàng.

Tô Mặc Nhi giống như đặt mình trong hầm băng, thân thể có chút không khống chế được khẽ phát run.

Phong Đặc cảm nhận được nàng run rẩy, có chút đau lòng nhủ mảy, lo lắng hỏi: "Đại sư, Mặc Nhi đây là thế nào?"

"Vương gia yên tâm, đây là băng tằm phách phát huy tác dụng."

Một nén nhang sau, Tô Mặc Nhi dần dần bình tĩnh trở lại.

Tuệ Ngạn đại sư thở phào nhẹ nhõm, rút ra ngân châm, đối với Phong Đặc nói: "Vương gia, độc đã giải. Vương phi chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, ít ngày nữa sẽ tỉnh lại."

Sắc mặt Phong Đặc vui vẻ, đang muốn mở miệng, cũng không ngờ ngực đột nhiên truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, phun ra một ngụm máu!

"Vương gia!" Tuệ Ngạn đại sư sắc mặt đại biến, lập tức tiến lên kiểm tra tình trạng của Phong Đặc.

Phong Đặc vô lực nhếch môi cười: "Bản vương không sao..."

Lời còn chưa dứt, cả người đã thẳng tắp ngã về phía sau...

Khi Tô Mặc Nhi tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày thứ ba.

Từ từ mở mắt ra, nàng có chút kinh ngạc nhìn người đang nằm ở bên giường.

Nguyệt Bích hay là Vân Phàm?

Các nàng là hai tỷ muội tương mạo giống nhau như đúc, ngoại trừ khí chất khác nhau rất lớn, còn lại cơ hồ giống nhau! Chỉ là, hiện tại nàng ngủ say, nàng hoàn toàn không phân biệt được.

Nhưng các nàng làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này? Là Phong Đặc cho các nàng đến sao?

Nhắm lại mắt, Tô Mặc Nhi bỗng nhiên nhớ tới chuyện đã xảy ra đêm hôm đó.

Người áo đen, hộp ngọc thần bí, còn có hạt châu sắc xanh thẫm!

Nàng nhớ rõ hạt châu kia cực kỳ xinh đẹp, nàng lúc ấy giống như là đã bị mê hoặc, đem nó nuốt xuống!

Sau đó, đã là bóng tối vô tận, ý thức một mảnh mơ hồ...

Nàng hiện tại đây là... Mê man mấy ngày?

"A..." Bên giường người vô ý thức phát ra một tiếng ưm.

Tiếp theo, chỉ thấy nàng dụi dụi con mắt, theo thói quen nhìn về phía Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chợt lóe lên ngạc nhiên mừng rỡ, đã rõ ràng, trước mắt người này là Nguyệt Bích không thể nghi ngờ!

"Vương phi, ngươi đã tỉnh, cảm giác như thế nào? Có nơi nào không thoải mái hay không?" Nguyệt Bích nhìn nàng tỉnh lại, vội vàng hỏi.

Tô Mặc Nhi gật đầu, lại lắc đầu, nói ra: "Ta không sao."

"Vậy là tốt rồi!" Nguyệt Bích tỏ ra thật cao hứng.

Tô Mặc Nhi nhìn bộ dáng này của nàng nghi hoặc: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Vương phi, vương gia hân..."

"Làm sao vậy?" Tô Mặc Nhi nhìn nàng một bộ dáng ấp a ấp úng, tâm khê nhắc lên.

Sắc mặt Nguyệt Bích cứng đờ, nghĩ đến dặn dò của Phong Đặc, dừng một chút, sửa lời nói: "Vương gia đã mời Tuệ Ngạn đại sư giải độc cho người!"

Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc: "Giải? Không phải nói khó giải sao?"

"Tuệ Ngạn đại sư trước đã nói qua, vương phi trúng độc không phải là khó giải, mà là nan giải. Lần này nếu không phải vương phi ăn nhầm băng tằm phách, cho dù Tuệ Ngạn đại sư y thuật cao siêu, cũng không cứu được ngài." Nguyệt Bích giải thích cặn kẽ cho nàng.

"Băng tằm phách? Ta chưa từng ăn..." Tô Mặc Nhi đột nhiên nghĩ tới hạt châu kia!

Hạt châu kia chính là băng tằm phách! Nhưng là người áo đen kia làm sao sẽ biết rõ nàng cần băng tằm phách? !

"Vương phi đã không sao, vậy theo Nguyệt Bích rời đi đi." Nguyệt Bích đột nhiên nói ra.

"Như thế nào vội vã như vậy? Phong Đặc đâu?" Tô Mặc Nhi đáy lòng có chút dự cảm xấu, lại không rõ là bởi vì sao.

Nguyệt Bích dời đi ánh mắt không nhìn mặt nàng, nói ra: "Vương phủ có chút việc gấp phải xử lý, vương gia... Đã trước một bước hồi phủ rồi. Là vương gia giao cho thuộc hạ, chờ vương phi tỉnh lại, mang theo vương phi rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Minh Tâm tiểu trúc (1)

Tô Mặc Nhi nhú nhú mày, nhìn đáng vẻ này của Nguyệt Bích nàng biết nàng ấy có chuyện gặt năng.

Nhưng mà nàng cũng không có ý muốn hỏi nhiều, vừa lúc mới bắt đầu nàng cũng biết dụng ý Nguyệt Bích được phái đến bên người nàng.

Sau một lúc, Tô Mặc Nhi đã rửa mặt xong, rồi gọi Nguyệt Bích dẫn nàng đi gặp đại sư Tuệ Ngạn.

Đi vào chùa ánh sáng vài ngày nay, nàng đều ngủ mê mệt liên tục, ngay cả trụ trì nơi này cũng chưa gặp, nói đến đây cũng coi như có chút thất lễ.

Hơn nữa, đại sư Tuệ Ngạn còn thay nàng giải độc, nàng cần phải đi đến cảm ơn.

Đại sư Tuệ Ngạn nhìn thấy Tô Mặc Nhi đã tỉnh lại, cũng khẽ an tâm.

Lại nghe nàng có ý muốn rời khỏi đây, cũng không ngăn cản gì, chỉ dặn dò nàng không cần để bản thân mình quá mức mệt nhọc, phải tỉnh dưỡng thật tốt.

Tô Mặc Nhi tạ ơn đại sư Tuệ Ngạn, rời khỏi với Nguyệt Bích.

Đi qua thềm đá rất dài, sau khi nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng dưới chân núi.

Xem ra, chính xác là Phong Đặc đã phân phó từ trước, Nguyệt Bích mới có thể chuẩn bị tốt những chuyện này, chỉ chờ sau khi nàng tỉnh lại thì lập tức rời khỏi.

Mặc dù nàng có hoài nghi với lời kể những chuyện lớn xảy ra trong vương phủ của Nguyệt Bích, nhưng nghĩ đến lúc trước Phong Đặc có nói, chuyện có người tìm tới tận cửa muốn đòi Phong Mục, nàng cảm thấy vẫn còn có chút bất an.

"Nguyệt Bích, người biết vương phủ đã xảy ra chuyện gì không?"

Nguyệt Bích ở bên ngoài lái xe đột nhiên lại nghe được câu hỏi của Tô Mặc Nhi, tay nhanh run lên, trên thái dương còn toát ra chút mồ hôi lạnh, "Vương gia hân, đi gấp... Cho nên thuộc hạ cũng không rõ lắm."

"Lúc đó người không có ở vương phủ sao?" Trong lòng Tô Mặc Nhi càng nghi ngờ hơn, nàng càng cảm thấy chuyện đã xảy ra không hề đơn giản như vậy.

Đến cùng, bọn họ có chuyện gì gặt năng?

"Thuộc hạ có rời khỏi đó một khoảng thời gian, mới vừa hồi phủ thì đã bị vương gia phái tới nơi này đón ngài." Nguyệt Bích giải thích.

"Ừ, ta biết rồi." Tô Mặc Nhi không nói thêm gì nữa.

Xe ngựa lắc lư lắc lư đi thêm khoảng một canh giờ mới dừng lại.

Tô Mặc Nhi thật sự không thích ứng được với phương tiện giao thông này, lúc xuống xe ngựa còn cảm thấy trời đất hơi quay cuồng, phải dựa vào xe ngựa đứng một hồi lâu mới miễn cưỡng có thể đi xuống.

Nguyệt Bích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, hơi lo lắng đi lên dìu nàng.

Tô Mặc Nhi rất kinh ngạc nhìn cái sân nhỏ ở trước mắt!

Chỉ thấy, bốn chữ rồng bay phượng múa trên bảng hiệu ở cửa viết Minh Tâm tiểu trú!

Tô Mặc Nhi ngẩn ngơ, hỏi, "Nguyệt Bích, đây là nơi nào?"

"Nơi này là biệt uyển của vương gia. Vương gia nói trước cứ để cho vương phi ở đây tu dưỡng ít ngày."

Ánh mắt Tô Mặc Nhi tối sầm lại, khoe môi nhàn nhạt khẽ gọi lên đường cong thoáng châm chọc.

Lời này có tính hay không... Là thay đổi chỗ giam cầm?

Nguyệt Bích không thấy được vẻ mặt này của Tô Mặc Nhi, đi lên trước gõ cửa, lập tức có gã sai vặt tới mở cửa.

Trang trí trong Minh Tâm tiểu trú tinh xảo đến cực điểm, không hoa mỹ giống như kiểu sân khác, nhưng lại có một phong cách khéo léo đẹp đẽ hấp dẫn người ta phải dừng lại.

Đi qua cầu nhỏ nước chảy, lại băng qua hành lang được phủ bóng cây xanh, xuất hiện trước mắt là một biển hoa như lửa đỏ.

Cảm xúc của Tô Mặc Nhi cũng bị nơi này nhiễm vui vẻ, không kìm được lòng mà đi vào trong biển hoa.

Nguyệt Bích ở sau lưng nàng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, đột nhiên lại nói, "Chờ mấy ngày nữa vương gia tỉnh lại... Khụ, chờ vương gia xử lý xong chuyện, sẽ tới nơi này với vương phi rồi!"

Tô Mặc Nhi sững sờ, quay đầu nghi ngờ nhìn Nguyệt Bích một cái, "Phong Đặc cũng tới nơi này?"

Nguyệt Bích khẳng định khẽ gật đầu, "Vào mùa hè hàng năm vương gia đều tới nơi này nghỉ hè, chỉ là năm nay bởi vì mới cưới ngài vào cửa, hơn nữa gần đây chuyện xảy ra tương đối nhiều, cho nên mới không có thời gian đến."

"..." Tô Mặc Nhi yên lặng, nàng hình như là lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi!

Một nơi đẹp đẽ như vậy, mà Phong Đặc dùng để nhốt người mới có quý...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Minh Tâm tiểu trú (2)

Tô Mặc Nhi ở Minh Tâm tiểu trú gần nửa tháng, cũng không thấy Phong Đặc tới nơi này.

Lúc trước mấy ngày, nàng còn có thể nhàn nhã ngắm cảnh, cho cá ăn, nhưng sau, nơi này mỗi một tấc đất nàng đều đi khắp rồi, nên càng cảm thấy nơi này thật sự là quá mức vắng lạnh.

Tô Mặc Nhi để cho Nguyệt Bích tìm tới mấy quyển sách thuốc nổi danh đương thời, nàng vui ở trong phòng, đau khổ nghiên cứu một phen.

Chờ sách xem xong rồi, nàng càng cảm thấy nhàm chán.

Nguyệt Bích thỉnh thoảng lấy chút đồ chơi hiếm có đến cho nàng giải sầu, Tô Mặc Nhi cũng thuận tiện theo miệng nàng tìm hiểu ít nhiều chuyện tình về thế giới này.

Chỉ là, mỗi lần hỏi tới Phong Đặc, Nguyệt Bích lúc nào cũng né tránh, cố ý nói sang chuyện khác.

Nhiều lần, Tô Mặc Nhi cũng không hỏi nữa, nhưng tâm trạng không hiểu sao rất không thoải mái.

Đã sáu bảy ngày, còn không thấy Phong Đặc xuất hiện.

Tô Mặc Nhi im miệng không đề cập tới chuyện Phong Đặc, mỗi ngày đều là ôm đàn cầm, ở trong biển hoa Phù tang tiểu đình đánh đàn gần nửa ngày.

Nàng đối với âm luật thành tựu thực không dám khen tặng, mỗi lần thấy nàng ôm đàn cầm đi đến biển hoa, Nguyệt Bích không nói hai lời, tuyệt đối sẽ núp xa xa!

Đàn này là Tô Mặc Nhi ở trong thư phòng Phong Đặc 'mượn' đến.

Bởi vì đàn này quá quý trọng, lúc trước thời điểm Tô Mặc Nhi nói muốn học đàn, Nguyệt Bích chết sống cũng không muốn, sợ chạm vào hư một chút,

sẽ bị Phong Đặc trách cứ.

Cái này, nhưng là mẫu phi Phong Đặc lưu lại cho hắn .

Cuối cùng Tô Mặc Nhi thỏa hiệp, nói chỉ cần để cho nàng đàn một khúc, Nguyệt Bích có thể nghe xong toàn bộ khúc, sẽ không có chủ ý đánh đàn cầm nữa.

Nguyệt Bích vốn tưởng rằng Tô Mặc Nhi là xuất thân là đại gia khuê tú, đánh đàn nếu là kém, cũng ít nhiều biết chun chút, vì vậy rất sáng khoái gật đầu đáp ứng!

Kết quả Tô Mặc Nhi còn không có đánh đến một nửa, nàng đã trốn đi ra ngoài!

Đàn này, Tô Mặc Nhi liền thuận lý thành chương mang đi ra, hơn nữa hết lần này đến lần khác bảo đảm, dùng xong tuyệt đối sẽ lông tóc không tổn hao gì trả lại.

Gần nhất nàng thật sự là nhàm chán đến cực điểm, ngẫu nhiên tâm tình không tệ kêu đến vài nha hoàn và gã sai vặt, nghe nàng đánh đàn.

Chỉ là, không có có một người có thể nghe xong toàn bộ, đều là vừa mới mở đầu, đã chạy hết.

Tô Mặc Nhi cảm giác mình bị đá kích rồi, tâm thủy tinh tan nát dưới đất.

Mỗi ngày lúc ăn cơm, ánh mắt nhỏ u oán kia đều như có như không liếc về hướng Nguyệt Bích.

Nguyệt Bích vẻ mặt bình tĩnh, dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong cơm, lập tức biến mất.

Thời điểm mồ gia đến, chứng kiến đứng là một màn như vậy, Tô Mặc Nhi nằm ở trên bàn đá của tiểu đình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bất bình nhìn đàn cỏ một bên, ánh mắt muốn bao nhiêu ai oán thì có bấy nhiêu ai oán.

Phong Đặc nhìn không được buồn cười, đi tới, trực tiếp ngồi ở phía trước đàn cầm.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng ở trên dây đàn sờ một tý, đã phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Tô Mặc Nhi cũng sờ chớp mắt một cái, tiếp theo không hề nháy mắt nhìn Phong Đặc, hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên xuất hiện như vậy.

Phong Đặc tâm tình rất tốt cong lên khóe môi, đưa tay ở trước mắt nàng quơ quơ, trêu chọc nói: "Như thế nào, nhìn thấy bản vương cao hứng ngốc luôn rồi sao?"

Tô Mặc Nhi: "..."

"Mặc Nhi đây là muốn học đàn? Vì phụ dạy người được không?" Phong Đặc thấy nàng không có phản ứng, lập tức đổi chủ đề khác nói.

Khóe môi Tô Mặc Nhi giật giật, nhìn đến vẻ mặt hắn đứng đắn vô cùng, thật sự muốn một tát đập tới mặt hắn!

Vì phụ? Hàng này... Bọn họ khi nào thì thân mật như vậy!

Phong Đặc thấy nàng còn là không có phản ứng, nhất thời có chút bất đắc dĩ, đưa tay sờ sờ trán của nàng: "Không sẽ thật sự bị sợ ngốc đi?"

Tô Mặc Nhi tức giận ngăn lại tay của hắn: "Người mới ngốc!"

"Làm sao vậy? Xem ra vương phi của bản vương gần đây rất nhàm chán hà." Hắn vừa rồi nhìn thấy Nguyệt Bích, Nguyệt Bích đã nói cho hắn một ít chuyện tình gần đây của nàng .

Nhìn nha đầu này là ở chỗ này nín hống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Săn bắt động vật(1)

Tô Mặc Nhi chỉ nhếch môi cười, chẳng nói đúng hay sai.

"Mấy ngày này người đang làm cái gì vậy?" Tô Mặc Nhi nghi ngờ hỏi.

Nếu chỉ là chuyện của Phong Mục, cũng sẽ không kéo dài thời gian như vậy.

Phong Đặc cúi đầu nhẹ nhàng gảy dây đàn cầm, thân nhiên nói, "Cũng sắp tới mùa săn bắn rồi, nên gần đây bản vương đều ở lại quân doanh."

"Săn bắn động vật?" Tô Mặc Nhi hơi tò mò, "Là đi săn sao?"

"Cứ coi là như thế đi." Phong Đặc suy nghĩ một chút, rồi giải thích, "Săn bắn động vật không chỉ là đi săn, mà đó cũng là cuộc khảo sát với các tướng và quân sĩ."

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, chuyện này, có điểm giống với nghi lễ duyệt binh ở hiện đại.

"Người là vương gia, như thế nào lại muốn đến quân doanh?" Nàng có chút không hiểu.

"Trong tay bản vương có nắm một phần tư binh quyền của Phong Lan, các binh sĩ phần lớn đều đóng giữ ở gần biên giới, mà trong đế đô chỉ có một phần nhỏ binh sĩ mà thôi. Đến thời gian săn thú, bản vương chỉ có thể dựa vào bọn họ giữ lại thể diện thôi."

"Chuyện như thế này..." Tô Mặc Nhi dừng lại một chút, đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất khó giải quyết, "Chuyện Phong Mục đã giải quyết rồi sao?"

Ngón tay Phong Đặc gảy đàn cứng đờ lại, cũng không ngừng đầu nhìn nàng, chỉ nặng nề nói ra, "Đã giải quyết."

"Vậy là tốt rồi." Tô Mặc Nhi thở phào nhẹ nhõm, chuyện Phong Mục ở tam vương phủ, đối với Phong Đặc mà nói vẫn là một tai hoạ ngầm.

Mà tai hoạ ngầm này còn được tạo ra bởi nàng, nàng cũng không muốn làm cho Phong Đặc bị dính líu đến chuyện gì.

"Người rất lo lắng cho hần?" Về mặt Phong Đặc không chút thay đổi nhìn nàng một cái, lại khẽ cúi đầu, âm phù ở đầu ngón tay lại trở nên hơi ngổn ngang.

"Ta mới không lo lắng cho loại người tiểu nhân đó!" Tô Mặc Nhi khịt mũi coi thường, "Ta cho là, chuyện hần ở trong vương phủ, vốn không ổn lắm."

Phong Đặc sững sờ, khóe môi không được nhìn được mà cong lên, trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại, ngay cả giai điệu đầu ngón tay gảy xuống cũng có vẻ nhẹ nhàng hơn.

Trong chốc lát lặng im, chỉ có tiếng đàn xa xôi, lúc chậm lúc nhanh, lúc uyển chuyển hàm xúc lúc bao la hùng vĩ, làm cho lòng người nghe nhìn không được phập phồng theo.

"Phong Mục đi theo bản vương từ lúc ở chùa Ánh Sáng, được Tiểu Thất đưa đến." Trong mắt Phong Đặc hơi trào phúng, nói ra, "Những người kia ý vào chuyện bản vương không có ở vương phủ, mà trực tiếp xông vào. Kết quả người có thể nghĩ tới."

Khóe môi Tô Mặc Nhi co rút, tên nhãi này thật sự rất phúc hắc!

Những người kia không tìm được Phong Mục ở tam vương phủ, đương nhiên là đuối lý.

Đến lúc đó chuyện nháo lớn đến trước mặt hoàng thượng, vậy thì thật sự là náo nhiệt!

"Lúc trước người vội vã chạy trở về, chính là vì xử lý chuyện này?"

"Ân. Lúc những người kia xông vào vương phủ, đều là những người sau lưng có chỗ dựa! Bản vương tự nhiên là muốn rèn sắt khi còn nóng, nên cho thêm một gáo nước sôi vào trong nồi!" Về diện cuồng chọc lóe lên trong con ngươi của Phong Đặc.

Tô Mặc Nhi thấy được sự điên cuồng trong mắt hần, đó là một sự quyết tâm muốn hủy diệt thiên địa!

"Những người" tự xông vào vương phủ, thân phận của các nàng, trước đó nàng cũng đã đoán được.

Đơn giản là những người quan tâm đến Phong Mục, không phải là mẫu phi hần, thì là thê tử hần, có lẽ đều có.

Địa vị của các nàng vốn đã rất cao, nhưng theo lời nói như vậy, vậy chỗ dựa vững chắc sau lưng các nàng rất có thể chính là... Hoàng thượng!

Tô Mặc Nhi đột nhiên hơi đau lòng cho Phong Đặc. Mặc dù nàng là cô nhi, nhưng ít ra nàng có một sự phụ yêu thương giúp đỡ nàng.

Nhưng Phong Đặc lại không có ai cả, chỉ có thể dựa vào chính mình một mình khổ sở vùng vẫy đấu tranh với sự sống còn ở hoàng cung khắp nơi đều là bầy rệp!

Riêng chỉ chuyện này, mà có thể nhìn ra hoàng đế không có nhiều sự coi trọng với hần, mới có thể ngầm đồng ý cho những người đó tùy tiện đi vào vương phủ hần!

Kết quả là ở trong vương phủ hần ngay cả bóng dáng của Phong Mục cũng đều không thấy, thực sự là tự mình đánh mất mình!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Săn bắt động vật (2)

"Nếu không tìm được Phong Mục, vậy tội bọn họ lên xông vương phủ, có thể bị trừng phạt?" Tô Mặc Nhi hỏi.

Theo tính tình Phong Đặc, chuyện này há có thể dễ dàng giảng hòa như thế.

Tay phải Phong Đặc đột nhiên dè xuống dây đàn tạo ra rung động mạnh, cười lạnh nói: "Phụ hoàng tốt của bản vương làm sao sẽ nhẫn tâm bởi vì một đứa con thứ đi tổn thương quý phi hân sủng ái nhất đây!"

Tô Mặc Nhi nghe xong nhú mày.

Trước đây nàng cũng nghe Phong Kỳ nói qua, hoàng đế đối với Phong Đặc cũng không quan tâm, bây giờ xem ra, hoàng đế hoàn toàn không quan tâm một đứa con trai là hân này!

Phong Đặc nhìn ánh mắt Tô Mặc Nhi hiện lên đau lòng, cảm thấy ám áp, chỉ cảm thấy lúc trước vì nàng làm tất cả mọi chuyện đều là đáng giá.

Lúc trước khi khí huyết đi ngược chiều, đã hôn mê, sau khi tỉnh lại đã nhận được truyền tin của Niếp Nghị.

Thời điểm chạy về vương phủ, mẫu phi Phong Mục là Trác quý phi vừa đem tam vương phủ hoàn toàn lục soát một lần.

Chỉ là không nghĩ tới, người chưa bao giờ bước vào phủ đệ của hân, phụ hoàng thế nhưng cũng ở đó!

Không tránh khỏi một phen đo sức, cuối cùng phụ hoàng cao cao tại thượng kia cũng chỉ dạy dỗ Trác quý phi vài câu.

Nhưng khi bọn họ đang muốn rời đi, một thị vệ đột nhiên đến báo, nói đã tìm được Nhị vương gia.

Hoàng đế hỏi, thị vệ kia áp a áp ứng nói, Nhị vương gia đang theo ái thiếp ở biệt uyển...

Thị vệ không có tiếp tục nói, nhưng mọi người trong lòng đều rõ ràng, Phong Mục ở biệt uyển không có chuyện gì, đã sớm tới gặp hoàng đế rồi.

Tình huống như thế, cũng chỉ có thể là Phong Mục đang theo ái thiếp ở biệt uyển trên giường ôn tồn.

Sắc mặt Hoàng đế trong nháy mắt có chút xanh mét, mang theo một thân tức giận rời đi tam vương phủ.

Phong Đặc nói với Tô Mặc Nhi chuyện này, Tô Mặc Nhi cũng nhin không được.

Hoàng đế vĩnh viễn là người phía trên, lần này, coi như là tự nâng cục đá đập chân của mình!

Phong Đặc căn bản không cần nói nhiều, ai phải ai trái vừa xem hiểu ngay!

"Về sau, bản vương nghe nói, Phong Mục bị phụ hoàng cầm tù một tháng, úp mặt vào tường sám hối." Phong Đặc nói đến chuyện tình hôm đó, nhất thời tâm trạng tốt đẹp, xem như là trút cơn giận.

"Đây cũng là hân đáng đời!" Tô Mặc Nhi không nhịn được mặt mày cong cong, vừa nghĩ tới vẻ mặt khó coi của Phong Mục, cảm thấy cũng rất khoái ý!

Phong Đặc ôn nhu cười nhìn Tô Mặc Nhi, hân kỳ thật không dám nói cho nàng biết, sau khi hoàng đế đi, hân lại lần nữa nhin không nổi hộc máu ngắt đi, cho đến hôm qua mới tỉnh lại, hôm nay đã không thể chờ đợi được tới chỗ này.

Tuệ Ngạn đại sư nói kinh mạch của hân bởi vì khí huyết nghịch hành, đã bị tổn thương, trong vòng nửa năm không nên sử dụng nội lực, chỉ có thể từ từ điều dưỡng.

"Mặc Nhi, người..." Phong Đặc trong nội tâm rất là rối rắm, do dự có nên hay không hỏi câu nói kia.

"Ta? Ta làm sao vậy?" Tô Mặc Nhi không hiểu nhìn Phong Đặc, từ khi bắt đầu biết hân, tựa hồ chưa thấy qua hân như vậy.

"Người, người còn muốn rời khỏi sao?"

Tô Mặc Nhi ngăn người, có chút bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên muốn, nhưng là..."

"Cái gì?" Phong Đặc tâm khê lo sợ, sợ nàng lại nói muốn rời đi, hân thật không biết lại dùng cái gì có thể giữ nàng lại.

"Nhưng là..." Lòng mày Tô Mặc Nhi nhắc lên, cố ý kéo dài âm cuối, lặng lẽ quan sát đến thần sắc của Phong Đặc.

Một lúc sau, nàng thẽ nhưng từ trên khuôn mặt tuấn tú nhìn ra vài phần căng thẳng!

"Ta..."

"Chờ chút!" Tô Mặc Nhi đang muốn tiếp tục nói, Phong Đặc lại đột nhiên ngắt lời nói: "Mặc Nhi, lần này giúp người giải độc, coi như là bản vương gián tiếp cứu người một lần. Bản vương cũng có một chuyện cần người hỗ trợ, đợi sự tình đi qua, nếu người còn muốn đi, vậy bản vương.. Cũng sẽ không tiếp tục cần người."

"Tốt." Tô Mặc Nhi gật đầu, vô cùng sáng khoái.

Phong Đặc nhưng là trực tiếp giật mình, lặng yên một lát mới nói: "Người còn không có hỏi bản vương là chuyện gì, sẽ không sợ bản vương bán đứng người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Săn Thú (3)

"Dù sao cũng đều bị người bán nhiều lần rồi, lúc này lại nhiều thêm một lần thì có làm sao?" Tô Mặc Nhi nửa thật nửa giả nói.

"Yên tâm, chỉ là lúc đi săn người phải đi bãi săn với bản vương." Phong Đặc nói.

"Ân?" Tô Mặc Nhi nghi hoặc, "Nữ nhân cũng có thể tham gia săn bắn sao?"

"Đương nhiên." Phong Đặc khẳng định gật đầu, "Phong Lan Quốc không hề thiếu nữ tướng, đương triều cũng có vài vị nữ kiệt."

Tô Mặc Nhi nghe đến đây lập tức hào hứng, "Tốt, ta đáp ứng người!"

Nàng ở Minh Tâm tiểu trúc này hơn nửa tháng, cũng nhanh muốn mọc meo rồi, sớm đã muốn đi ra bên ngoài nhìn một chút, nhưng lại bị Nguyệt Bích liên tục ngăn cản!

Khoé môi Phong Đặc hơi cong cong, không quên nhắc nhở nàng, nói, "Hôm săn thú đó, có rất nhiều thế gia công tử, tiểu thư cũng sẽ tham gia. Người nhất định phải đi theo sát bản vương, đừng rời khỏi tầm mắt của bản vương."

"..." Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì, bị trông giữ thế này, còn muốn tận hứng thế nào?

Phong Đặc nhìn ra vẻ mặt nàng u oán, bất đắc dĩ thở dài, "Đến ngày đó, nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt, bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cũng đều có thể xảy ra, mà người phải luôn ở cạnh bản vương, ít nhất bản vương cũng có thể bảo vệ người."

Tô Mặc Nhi ngẩn người, lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên.

Thật sự là rất lúng túng mà! Vì sao lúc nào nàng cũng nghĩ xấu về người này chứ?

Phong Đặc khẽ cười một tiếng, hỏi, "Người mới vừa muốn nói gì?"

"Ân?" Tô Mặc Nhi nhất thời chưa kịp phản ứng, trừng mắt nhìn, thấy Phong Đặc vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, lúc này mới nghĩ đến lời nàng vừa mới bị hấn cắt ngang.

"Ta vốn muốn rời khỏi vương phủ này, nhưng theo ta suy nghĩ, lúc này mà rời đi thật sự ta không còn địa phương tốt nào. Nếu như người không chê, có thể để cho ta ở chỗ này một thời gian hay không?" Tô Mặc Nhi lặng lẽ nhìn chăm chăm vẻ mặt Phong Đặc.

Không biết tại sao, nhưng vừa rồi dường như nàng cảm thấy, Phong Đặc rất kỳ quái!

Lúc này Phong Đặc đang vui mừng trong bụng, hắn đang lo sau khi săn thú xong, lại còn phải dùng lý do gì để giữ nàng ở lại, nhưng không nghĩ rằng, trái lại tự nàng đã nói ra trước rồi.

"Người muốn ở bao lâu thì cứ ở, tam vương phủ của bản vương vẫn có thể nuôi nổi người." Phong Đặc ho nhẹ một tiếng, nỗi thấp thòm trong lòng, từ từ để xuống.

Tô Mặc Nhi đột nhiên đi tới trước mặt Phong Đặc, trong nháy mắt lại nhìn chăm chăm vào hắn, thần sắc hơi nghiêm túc, "Phong Đặc, có phải người thích ta hay không?"

Lúc này nàng mới phát hiện, lúc hần nghe tin nàng muốn ở lại, rõ ràng là Phong Đặc đã thờ phào nhẹ nhõm!

Trong mắt phượng Phong Đặc thoáng xẹt qua vẻ kinh ngạc, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gằm ở trong gang tấc, bên tai hần khẽ nóng lên, không tự giác lại quay mặt đi.

Tô Mặc Nhi "Xì" một tiếng, bật cười.

Trêu tức nói, "Chỉ đùa một chút mà lại còn nghiêm túc như vậy, nguoi cứ như vậy, thật sự sẽ làm ta cho rằng nguoi thích ta đó. Không phải là nguoi có nhiều cơ thiếp như vậy sao, như thế nào lại còn ngại thơ như vậy."

Tô Mặc Nhi nở nụ cười một hồi lâu, vốn muốn dừng nhưng không dừng được.

Phong Đặc tức giận trừng nàng, nha đầu chết tiệt kia thậm chí ngay cả hần cũng dám đùa giỡn!

"Không được phép cười nữa!" Phong Đặc hung ác nói.

Tô Mặc Nhi hoàn toàn không bị hần uy hiếp, cười đến nước mắt cũng đều đã chảy ra.

Phong Đặc tổn hơi thừa lời, trong đáy lòng lại hơi quần bách, buồn bực khó phai.

Hần dường như định nói ra, là hần thích nàng thật lòng!

May mà, lý trí vẫn còn kiềm nén được. Trong lúc mấu chốt nhất cũng không nói ra, nếu không, chỉ sợ là nàng sẽ trực tiếp bỏ chạy!

Tô Mặc Nhi từ từ trở lại bình thường, tiếng cười mới vừa dừng lại, lại nghĩ đến dáng vẻ vừa mới rồi kia của Phong Đặc, vẫn còn không nhịn được, lại cười thêm lần nữa.

Phong Đặc nổi cáu, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, thừa dịp trong nháy mắt nàng đỡ người ra, cúi đầu, trực tiếp hôn lên đôi môi nàng!

Đầu óc Tô Mặc Nhi hoàn toàn trống rỗng, cứ ngây ngốc mở to mắt, tùy ý Phong Đặc ở trên cánh môi nàng muốn làm gì thì làm...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thu Thú (4)

Một lát, Phong Đặc thỏa mãn buông ra Tô Mặc Nhi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tô Mặc Nhi đỏ bừng một mảnh, rất là đáng yêu.

Trong con mắt Phong Đặc chứa đầy ý cười, lười biếng nói: "Bản vương nghe nói cái phương pháp này có thể làm cho nữ nhân nhanh chóng an tĩnh lại, xem ra, đúng là sự thật."

"Nguoi, nguoi nguoi nguoi... !" Tô Mặc Nhi bị phẫn, bàn tay nhỏ bé run rẩy chỉ vào hần, nói không ra lời.

Người này thực là quá không biết xấu hổ! Được tiện nghi còn dám khoe mẽ! Vô sỉ nha!

"Bản vương như thế nào?" Phong Đặc vô tội nhìn nàng.

"..."

"Được rồi, không làm khó nguoi." Phong Đặc nghiêm nghị lại, ý cười che giấu ở bên trong mắt phượng.

Dừng một chút, tiếp tục nói: "Hiện tại thu thú còn cách một đoạn thời gian, nguoi là muốn tiếp tục ở nơi này, hay là trở về vương phủ?"

Tô Mặc Nhi bĩu môi, không có ý định đề ý đến hần.

Phong Đặc khẽ cười một tiếng, giễu giễu nói: "Nguoi nếu thật cảm thấy thua thiệt, bản vương cũng cho nguoi thân một lần như thế nào?"

Tô Mặc Nhi oán hận trừng mắt liếc hần một cái, giọng nói cứng nhắc nói: "Ta muốn ở nơi này, nguoi nhớ rõ cho người đem Tiểu Bạch cũng đưa đến."

Phong Đặc nhú mày lại: "Tiểu Bạch?"

"Đúng vậy, Tiểu Bạch." Tô Mặc Nhi khẳng định gật đầu: "Nếu không một mình ta ở chỗ này thật nhàm chán."

"Không muốn trở về vương phủ sao?" Phong Đạc ánh mắt có chút phức tạp nhìn nàng.

Tô Mặc Nhi không hề nghĩ ngợi, bật thốt lên: "Vương phủ có cái gì tốt, cũng giống như nhà giam, cả ngày nhìn đám phu nhân kia của ngươi, còn không bằng nơi này thanh tịnh."

"Cũng tốt." Phong Đạc suy tư một hồi lâu: "Bản vương đem Vân Phàm cùng Nguyệt Bích lưu lại bảo vệ ngươi, nếu là muốn đi ra ngoài, kêu các nàng cùng nhau đi. Đoạn thời gian này, bản vương ở tại quân doanh, có chuyện gì nói với các nàng, các nàng sẽ làm thỏa đáng."

"Được, ta biết rồi."

...

Phong Đạc ngày hôm sau đã phái người đem Tiểu Bạch đưa tới.

Tô Mặc Nhi cùng nó chơi phi thường cao hứng, hào hứng nhất thời đi lên, đã đem Tuyết Ngao mang tới tiểu đình Phù Tang biển hoa, dọn xong đàn cầm, đàn một khúc.

Chỉ là, thanh âm kia, thật sự là khó có thể lọt vào tai. Ngay cả Tiểu Bạch đều không chịu nổi muốn chạy trốn.

Tô Mặc Nhi rất trực tiếp, đem nó buộc ở cột nhà tại tiểu đình. Thế cho nên nhiều ngày sau đó, Tiểu Bạch đều là một bộ dáng bộ một mồi.

Ngày trôi qua rất nhanh, ba ngày trước Phong Đạc đến Minh Tâm tiểu trúc, có ý nói với nàng, còn có mười ngày nữa là đến ngày Thu Thụ, đề cho nàng chuẩn bị tốt một phen.

Khí hậu từ từ chuyển lạnh, Nguyệt Bích cùng Vân Phàm đã vì nàng mua thêm không ít y phục.

Dần dần, Phong Đạc cũng nhàn rồi, cả ngày ở Minh Tâm tiểu trúc cùng nàng, không có việc gì thì đàn lên một khúc, thanh âm có thể so với âm thanh tự nhiên.

Thời điểm còn lại hai ngày, Phong Đạc mang nàng trở về vương phủ.

Đến ngày thu thụ, Tô Mặc Nhi mang một bộ quần áo màu trắng, nhẹ nhàng linh động, giống như tiên tử.

Nguyệt Bích tỉ mỉ giúp nàng trang điểm ăn mặc một phen, cả người càng lộ vẻ không dính khói bụi trần gian.

Chờ hết thầy thu thập xong, Tô Mặc Nhi trực tiếp đi phòng trước, Phong Đạc đang ở nơi đó chờ.

Chỉ là, nàng mới vừa bước vào phòng trước, tức cảm nhận được một cỗ không khí bất thường.

Chủ vị, Phong Đạc nghiêm túc ngồi, trên tay cầm một ly trà, đang từ từ thưởng thức.

Bên tay trái, ngồi là Phong Kỳ.

Mà bên kia, còn lại là người phụ thân rất lâu chưa thấy xuất hiện của nàng, Tô Diễn!

Tô Mặc Nhi mặt không biến sắc đi đến, thoải mái ngồi ở bên cạnh Phong Đạc.

Ánh mắt Phong Đạc theo bước đi của nàng, nhìn nàng bộ dáng thần nhiên, cảm thấy rất là vui mừng.

Nàng như vậy, rất rõ ràng chính là nói cho Tô Diễn, nàng đã trở thành Phong Đạc vương phi!

Mà hắn, cần phải thi lễ đối với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thu Thụ (5)

Tô Diễn thấy vậy, sắc mặt có chút khó coi, khiển trách: "Mặc Nhi, không được vô lễ, vị trí kia cũng là chỗ ngươi có thể làm sao! Nhanh đến bên cạnh vị phụ."

Tô Mặc Nhi nhếch nhếch môi cười, ôn nhu cười nói: "Phụ thân không phải là đã quên mất, nữ nhi sớm đã gả vào tam vương phủ, hiện tại nhưng là tam vương phi!"

Tô Diễn lập tức trầm xuống sắc mặt: "Mặc Nhi, vì phụ đã dung túng người hồ nháo này rất nhiều ngày, người cùng Tam vương gia tuy có tam môi lục sính, nhưng mà chưa từng bái đường, sao dám tự xưng là vương phi!"

Phong Đặc không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà: "Tô tướng quân nói đùa, tên Mặc Nhi sớm đã viết tại gia phả của bản vương gia. Nếu Tướng quân để ý chuyện bái đường, vậy bản vương sẽ chọn một ngày lành, cho Mặc Nhi một hôn lễ!"

Ngữ khí nhàn nhạt, lại như có một cỗ khí phách ở bên trong.

Tô Mặc Nhi có chút động tâm, không thể phủ nhận, nếu có một người nam nhân có thể vì nàng làm đến mức này, nàng tuyệt đối sẽ chân thành đồng ý.

Chỉ là nàng biết rõ, này bất quá chính là Phong Đặc thuận miệng nói một chút mà thôi.

Tô Diễn lạnh lùng cười một tiếng: "Vương gia tin chắc tên Mặc Nhi đã tại gia phả dòng họ hoàng thất sao?"

"Tướng quân nói thế là ý gì?" Phong Đặc tâm dâng lên vài phần cảnh giác.

"Đại hôn ngày đó, khi Hoàng thượng biết được Mặc Nhi bị tặc nhân bắt đi đã hạ chỉ, tạm thời không đem tên Mặc Nhi ghi chép nhập gia phả, vương gia không biết sao?" Khuôn mặt Tô Diễn âm lãnh mang theo vẻ đắc ý rõ ràng.

Tô Mặc Nhi nhìn thấy vẻ mặt đó, chỉ cảm thấy một trận chán ghét.

Trong con mắt Phong Đặc cũng là tràn đầy trào phúng: "Bản vương xác thực thật tò mò, phụ hoàng là như thế nào biết được Mặc Nhi bị người bắt đi?"

"Sự tình quan hệ đến mặt mũi hoàng thất, vì thần không dám giấu giếm không báo?" Tô Diễn nói về mặt đương nhiên.

Phong Đặc mắt phượng híp híp, lộ ra vài phần lạnh lùng nghiêm nghị: "Tướng quân thật đúng là vì hoàng thất suy nghĩ!"

"A..." Tô Mặc Nhi không chút khách khí xuy cười ra tiếng.

Trước đây nàng chẳng qua là cảm thấy, nàng cùng Tô Diễn tình thân thực sự đậm bạc, lại không nghĩ rằng hẳn lại vì danh lợi, ngay cả danh tiếng nữ nhi của mình đều không để ý!

Đã như vậy, nàng còn có cái gì phải cố kỵ!

Tô Diễn trừng mắt nhìn Tô Mặc Nhi một cái, Tô Mặc Nhi quay đầu đi, không nhìn tới hắn.

Tô Diễn nhìn thái độ Tô Mặc Nhi như thế, hừ lạnh một tiếng, đối với Phong Đặc nói: "Tam vương gia, không biết bây giờ thần có thể mang Mặc Nhi đi hay không?"

Phong Đặc mặt trầm như nước, ánh mắt thâm thúy nhìn Tô Diễn, không nói gì.

Tô Diễn đến lần này hiển nhiên có chuẩn bị, nhưng là để cho hắn nghĩ không ra chính là, Tô Diễn tại sao phải chấp nhất mang Tô Mặc Nhi đi như vậy!

"Tô Diễn? Người thật là làm cho ta vô cùng chán ghét!" Tô Mặc Nhi đột nhiên mở miệng, đồng thời kinh hãi mọi người.

Tô Diễn đầu tiên là sửng sốt, sau đó kịp phản ứng, vỗ bàn tức giận nói: "Tô Mặc Nhi! Người nghiệt chủng này! Người vừa mới là đang nói cái gì!"

"Nói tiếng người, nghe không hiểu sao?" Tô Mặc Nhi đứng người lên, nhìn thẳng ánh mắt Tô Diễn, gần từng chữ nói: "Tô Diễn, người luôn mồm tự xưng phụ thân, nhưng là các người tự vấn lòng, mười mấy năm qua, người có đối với ta một ngày làm tận trách nhiệm phụ thân sao!"

"Ai cho người là gan, để cho người đối với ta nói như vậy!" Tô Diễn tiến lên vài bước, giờ tay lên đối với Tô Mặc Nhi hung hăng đánh xuống!

Phong Đặc ánh mắt nhất lẹ, trong nháy mắt cầm trên tay ly trà ném tới, đánh thẳng vào cổ tay Tô Diễn!

Một ly nước trà nóng hổi, thoáng chốc hắt lên trên mu bàn tay Tô Diễn.

Tô Diễn bị đau, vội vàng rút tay về, ánh mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Phong Đặc.

"Như thế nào? Có hay không bị thương chỗ nào?" Phong Đặc đem Tô Mặc Nhi kéo đến bên cạnh, lo lắng hỏi.

Tô Mặc Nhi nhìn xem ánh mắt của hắn, tâm có chút mềm mại, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta không sao."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Săn Thú (6)

Ánh mắt Phong Đặc lạnh lùng nhìn về phía Tô Diễm, "Tô Diễm, nếu ngươi dám làm tổn thương nàng dù chỉ một phần, bản vương sẽ làm cho cả tướng quân phủ biến mất theo đê đê! Nếu ngươi không tin, thì có thể thử một lần!"

"Ngươi!" Tô Diễm tức giận xanh cả mặt, nói không ra lời.

Dung nhan tuấn tú của Phong Đặc tràn đầy nét nghiêm túc, nói, "Tốt nhất là ngươi nên nhớ kỹ thật tốt cho bản vương, Mặc Nhi nàng là vương phi của bản vương, là vương phi duy nhất! Lần sau nếu có gặp lại, đừng có quên hành lễ với nàng!"

Hai mắt Tô Diễm đỏ bừng, ánh mắt hung ác tức giận nhìn Phong Đặc, hai tay nắm thành quả đấm vang lên tiếng răng rắc.

Đúng vào lúc này, Niếp Nghị từ bên ngoài đi vào, cung kính bẩm báo nói, "Chủ tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong."

"Ân." Phong Đặc gật gật đầu, ánh mắt liếc về phía Tô Diễm ở một bên, hạ lệnh trực khách, "Niếp Nghị, thay bản vương tiễn Tô tướng quân ra vương phủ!"

"Là, chủ tử!" Niếp Nghị đáp lời, trực tiếp đi đến trước mặt Tô Diễm, nói, "Tô tướng quân, mời."

Tô Diễm hung hăng trợn mắt nhìn Tô Mặc Nhi một cái, trong lòng tràn đầy không cam lòng.

Tay áo vung lên, cũng không cần người dẫn đường thì đã nổi giận dưng dưng rồi khỏi vương phủ.

Phong Đặc trầm giọng dặn dò, "Niếp Nghị, truyền lệnh xuống, sau này không có sự đồng ý của bản vương, không được cho hắn đi vào!"

"Là!"

Trong lòng Tô Mặc Nhi hơi cảm động, thấp giọng nói, "Phong Đặc, cảm ơn ngươi."

Phong Đặc nhìn về phía nàng, trong mâu quang ẩn hiện lên vài phần ôn nhu, "Sau này ngươi không muốn thấy hắn, thì không cần phải gặp."

"Được."

"Tri hoãn lâu như vậy, cũng nên đi ra bãi săn rồi, chúng ta đi thôi." Phong Đặc tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi.

Trong nội tâm Tô Mặc Nhi thoáng run lên, bên tai đã hơi đỏ.

Khi đến bãi săn, đã gần đến giờ Ty.

Lúc này bãi săn cũng coi như là náo nhiệt. Tất cả xe ngựa lớn nhỏ đều chiếm một góc phía đông bắc. Hiển nhiên là hôm nay đến, không chỉ có dòng họ hoàng thất.

Phong Đặc đi trước một bước tập hợp với binh lính của hắn, trước khi đi còn dặn dò Nguyệt Bích cùng Vân Phàm, phải bảo vệ Tô Mặc Nhi thật tốt.

Tô Mặc Nhi ngồi ở trong xe ngựa, lắng nghe thanh âm huyền ảo ở bên ngoài, không cách nào tĩnh tâm được.

Cho đến khi Nguyệt Bích nói thời gian bây giờ không khác biệt lắm, lúc này nàng mới đi xuống xe ngựa, đi về phía một bên khán đài.

Đã sớm nghe Nguyệt Bích nói qua, cuộc săn thú này được hoàng thất Phong Lan tổ chức vào đầu năm mỗi năm một lần.

Hoàng đế sẽ mượn cơ hội để kiểm tra năng lực của các hoàng tử, năng lực của người nào mạnh nhất, hoàng đế sẽ cho hắn một lời hứa.

Hàng năm trước, Phong Đặc đều đoạt được vị trí thứ nhất, hoàng đế cũng theo lời đó mà thực hiện lời hứa.

Nguyệt Bích nói sơ qua về cuộc săn thú vào năm ngoái, sau khi nói xong lời cuối về phần thưởng dành cho Phong Đặc sau chiến thắng, về mặt lại hơi có vẻ cô quái.

Tô Mặc Nhi nói bóng nói gió một hồi lâu, mới biết được phần thưởng đó là cái gì!

Năm ngoái, Phong Đặc cầu xin với hoàng đế, dĩ nhiên là nàng!

Tô Mặc Nhi nhất thời không nói gì, một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Nguyệt Bích và Vân Phàm cùng che chở cho Tô Mặc Nhi đi tới vị trí của nàng trên khán đài, xung quanh cũng có vài người phụ nữ mặc quần áo hoa lệ đã ngồi xuống.

Mà cách đó không xa, ở phía bên kia trên khán đài, là tốp năm tốp ba công tử tiểu thư trẻ tuổi đang tụ tập nói chuyện.

Đội nàng ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt của mọi người, đều rơi vào trên người nàng. Hoặc là ghen tị, hoặc là hâm mộ, thấy vậy Tô Mặc Nhi không khỏi có chút không tự nhiên.

Thấy các nàng ngồi xuống hết, rất nhanh đã có nha hoàn dâng nước trà đến.

Nguyệt Bích đi đến bên tai Tô Mặc Nhi, nói nhỏ, "Vương phi, trên khán đài này những người ngồi ở đây, mỗi người đều là vương gia vương phi. Bên kia hơi náo nhiệt hơn so với đây, là các tiểu thư công tử của những nhà đại thần. Vương phi không cần để ý đến ánh mắt của bọn họ."

Tô Mặc Nhi gật đầu, ngược mắt nhìn về phía sân bãi rộng lớn ở trước mắt.

Nơi này dường như chỉ là một phần được chia ra theo bãi sân, đoán chừng là nơi chuyên môn dùng để kiểm tra năng lực của binh sĩ với hoàng tử.

Nghe Phong Đặc nói, chờ qua kiểm tra xong, đó chính là thời gian tự do săn bắn, cuối cùng ai bắt được nhiều con mồi, là người đó chiến thắng.

Tô Mặc Nhi dường như đang liên tục tìm kiếm cái gì ở giữa sân, vẻ mặt rất là chuyên tâm.

Bỗng bên tai, đột nhiên truyền đến một thanh âm khá hưng phấn, "Tam tẩu, người đã đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thu Thú (7)

Tô Mặc Nhi nhìn sang, Phong Kỳ đứng ở cách đó không xa đang vẫy tay với nàng.

Hắn mang một thân khôi giáp dày nặng, dung nhan tuấn dật chưa thoát vẻ ngây thơ dưới khôi giáp làm nổi bật thêm vài phần cương nghị.

"Tiểu Thất." Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc.

Nhìn bộ dạng này của hắn, hôm nay tất nhiên cũng là muốn thể hiện bản thân hơn!

Người bên cạnh, hoặc nhiều hoặc ít nhìn đến chút ít ánh mắt khác thường.

Phong Kỳ lại hồn nhiên chưa phát giác ra sai bước đi về phía nàng, trực tiếp ngồi ở vị trí bên người nàng.

Vân Phàm đưa hắn thêm một ly trà, Phong Kỳ bưng lên uống một hơi cạn sạch.

Oán hận nói: "Đã đến tháng chín, thời tiết còn không thấy mát mẻ, nóng chết tiểu gia rồi!"

Tô Mặc Nhi khoe môi giật giật, thần nhiên nói: "Người mặc nhiều như vậy, không nóng mới là lạ."

"Cũng đúng." Phong Kỳ lúng túng cười một tiếng, đột nhiên có chút nghiêm túc tiến tới trước mặt Tô Mặc Nhi.

Thấp giọng nói ra: "Tam tẩu, Tam ca để cho ta nói với người một tiếng, hôm nay, Lâm Sơ Tuyết cùng Phong Mục cũng sẽ đến, người cẩn thận chút, tận lực không cùng bọn hắn tiếp xúc."

"Uh, ta biết rồi." Tô Mặc Nhi gật đầu đáp ứng.

Dù cho Phong Đặc không nhắc nhở nàng, nàng cũng không sẽ chủ động đi trêu chọc hai người kia.

Mỗi lần thấy bọn họ cũng không có chuyện tốt, nàng tại sao phải đi tự tìm phiền toái.

"Nếu có chuyện không giải quyết được, để cho Vân Phàm các nàng đi tìm Tam ca của ta. Tam ca đang bên cạnh đó." Phong Kỳ chỉ chỉ hướng tây nam.

Tô Mặc Nhi theo ngón tay của hắn nhìn sang, rất xa, thấy bóng dáng quen thuộc kia mang một bộ khôi giáp màu trắng bạc, chỉ huy binh mã trước mặt hắn, vốn là lỗi lạc phong thái, lúc này càng lộ ra một loại ngang ngược thống lĩnh tam quân đến.

"Tam tẩu, Tam ca có phải hay không rất có phong độ đại tướng?" Phong Kỳ khẩu khí mang theo chút ít tự hào: "Nhớ năm đó, Tam ca rong ruổi chiến trường, đó mới gọi đánh đầu thắng đó, không người nào có thể địch! Nơi đi qua, quân địch đều là nghe tin đã sợ mất mật, chạy trốn chết!"

"Hả?" Tô Mặc Nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, hiếu kỳ hỏi: "Phong Đặc đã từng trải qua chiến trường?"

"Đúng vậy. Tam tẩu không biết sao?" Cái này, cơ hồ là chuyện nổi tiếng, nàng như thế nào lại không biết?

"Ta hàng năm luôn ở trong phủ tướng quân, đối với chuyện phát sinh bên ngoài không biết nhiều lắm." Tô Mặc Nhi giải thích.

Ở trong trí nhớ của nàng, nàng cả ngày luôn ở trong sân hoang vu đó, ngoại trừ vài nha hoàn đưa đồ cho nàng bên ngoài, nhìn thấy người thật đúng là ít đến thương cảm.

"Thì ra là như vậy." Phong Kỳ cũng nghĩ đến hoàn cảnh Tô Mặc Nhi trước khi chưa xuất giá, tiếp tục nói: "Tam ca từ lúc mười ba tuổi đã đi biên cương, cho đến ba năm trước đây mới về."

Mười ba tuổi? Ở hiện đại, một hài tử mười ba mười bốn tuổi đều còn cần cha mẹ chăm sóc, Phong Đặc còn nhỏ như thế này mà phải ra chiến trường?

Tô Mặc Nhi nhìn xem bóng dáng dưới ánh mặt trời lóe sắc bạc quang mang kia, đáy lòng bất ngờ dâng lên một loại cảm xúc không hiểu.

Bỗng nhiên, một trận tiếng kèn dồn dập vang lên.

Phong Kỳ vội vàng đứng lên: "Tam tẩu, phụ hoàng đang tới rồi. Người chính mình cẩn thận một chút, chờ khảo hạch kết thúc, Tam ca sẽ tới. Ta cũng phải đi trước chuẩn bị."

Nói xong, cũng không đợi Tô Mặc Nhi trả lời, đã vội vã rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía tây nam.

"Hoàng thượng giá lâm!" Thông báo vang dội, từng tiếng vang dội toàn bộ sân.

Tất cả mọi người trong nháy mắt đều an tĩnh, cung kính hướng tới xe ngựa hoàng đế quỳ xuống.

Tô Mặc Nhi ngẩn người, Vân Phàm thấy vậy, vội vàng kéo ống tay áo của nàng: "Vương phi, nhanh lên hướng Hoàng thượng hành lễ."

Tô Mặc Nhi kịp phản ứng, học tư thế người khác, cũng vịn vẹo quỳ xuống.

Nàng đời này ngoại trừ sư phụ, còn chưa bao giờ hướng người khác quỳ xuống qua!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Săn Thú (8)

Hoàng đế xuống long liễn, mọi người lập tức cung kính hô, "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tô Mặc Nhi cúi thấp đầu, nghe bên tai là tiếng hô vạn tuế, cảm thấy hơi tán thưởng.

Chuyện này, so với cảnh diễn trong ti vi kia, còn rung động nhiều hơn!

Hoàng đế giẫm bước chân vững vàng, uy nghiêm đi lên vị trí long ý trên khán đài, sau khi ngồi xuống, mới lên tiếng, "Các khanh bình thân!"

"Tạ Hoàng thượng!"

Tiếng nói rơi xuống, mọi người nhanh đứng lên, nhưng lại không hề trở về chỗ ngồi.

Tô Mặc Nhi thiếu chút nữa đã chết cũng không khác biệt lắm, muốn trực tiếp trở lại chỗ ngồi!

May mắn là Vân Phàm kịp thời nhắc nhở, Tô Mặc Nhi khó khăn lắm mới dừng lại động tác, yên tĩnh đứng ngay tại chỗ.

Xung quanh, không ít ánh mắt khinh bỉ bắn đến.

Tô Mặc Nhi mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ có một nét bình tĩnh.

Chỉ là, đáy lòng âm thầm, hận không thể trực tiếp đi tìm miếng đậu hủ đập đầu!

Thất sách mà! Nàng sớm nên lên tiếng hỏi mấy thứ lễ tiết này là tốt rồi! Hiện tại cũng không thành lúng túng như vậy!

Trên địa vị cao thượng, thanh âm trầm thấp uy nghiêm của hoàng đế truyền tới, "Nữ tử mặc bạch y ở phía dưới là người phương nào?"

Tô Mặc Nhi sững sờ, lập tức lén lút nhìn nhìn về phía bốn hướng, cũng không thấy “nữ tử bạch y” mà hoàng đế nói.

Cảm thấy, nàng càng thêm hiếu kỳ. Người có thể làm cho hoàng đế chú ý tới, sẽ là nữ tử có đáng về gì đây?

Hoàng đế nhẹ ho nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ, "Không cần nhìn quanh nữa, người trầm nói là người."

Tô Mặc Nhi nghe được lời nói của hoàng đế, không nhịn được nhìn sang phía chỗ ngồi của những tiểu thư thế gia kia, nhưng lại không thấy có nữ tử bạch y nào.

Kỳ quái là, ánh mắt của bọn họ, dường như đang nhìn sang phía nàng!

Tô Mặc Nhi nghi ngờ, phía bên nàng cũng không thấy ai mặc quần áo màu trắng hết ... !

Bỗng dưng, nàng trừng to hai mắt, yên lặng nhìn quần áo của mình một cái... Màu trắng..

Đang lúc căng thẳng không biết nên làm cái gì bây giờ, thì lại nghe thấy ở trong sân, đột nhiên truyền đến một thanh âm cực kỳ ưu nhã, "Bẩm phụ hoàng, nàng là vương phi của bản vương."

Tô Mặc Nhi ngây ngốc nhìn sang, người kia dung nhan tuyệt thế, khoác một thân khôi giáp bạc, ở dưới ánh mặt trời lại phát sáng rạng rỡ, như thiên thần vô cùng tuấn mỹ hạ phàm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong nháy mắt ửng hồng!

Không phải là bởi vì thẹn thùng, mà là, bị mất mặt !

Mất mặt ở trước mặt hoàng đế rồi!

Không cần nhìn nàng cũng có thể tưởng tượng ra, đáng về vừa rồi của mình có nhiều ngu ngốc đến cỡ nào!

Tô Mặc Nhi không nói gì khoe môi kéo ra, theo đáng về vừa rồi quỳ xuống, lại lần nữa quỳ xuống, tiếng nói nhỏ xiu, nói ra, "Mặc Nhi gặp qua Hoàng thượng."

"Là nha đầu Tô gia !" Trên gương mặt cương nghị của hoàng đế hiện ra chút kinh ngạc.

Thấy Tô Mặc Nhi ở vị trí kia, cảm thấy dường như đã hiểu.

Săn thú năm ngoái, Phong Đặc đoạt giải nhất, cầu xin với hắn một mối hôn sự với Tô gia, trái lại hắn rất có ấn tượng.

Nhưng, nha đầu kia bị người bắt đi vào ngày đại hôn, danh tiết có thể bảo vệ hay không còn chưa biết, chuyện này ở trong hoàng thất tuyệt đối không được xuất hiện!

Không nghĩ tới, lần này thế nhưng Phong Đặc lại dẫn nàng tới.

"Mặc Nhi trước khi nàng chưa gả cho nhi thân, chính xác là ngũ tiểu thư của quý phủ Tô tướng quân." Phong Đặc nói rất là nghiêm túc.

Cùng lúc đó cũng nói cho tất cả mọi người biết, xuất giá tòng phu, hiện tại Tô Mặc Nhi đã là vương phi tam vương phủ rồi!

Sắc mặt hoàng đế cứng đờ lại, cũng không có ý định nói tiếp, chỉ thần nhiên nói, "Trẫm biết rồi."

"Hồi bẩm Hoàng thượng, giờ lành đã đến, đại tể* săn thú có thể bắt đầu rồi." Bên cạnh, một quan viên tư lễ cúi đầu, cung kính bẩm báo với hoàng đế.

(*Đại tể: lễ thờ cúng)

Sau đó, nghe thấy hoàng đế hạ lệnh xuống, "Bắt đầu!"

Tô Mặc Nhi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía Phong Đặc, Phong Đặc cũng chuyển lại ánh mắt an tâm với nàng, rồi mới trở lại chỗ tụ tập ba quân hấn huấn luyện ở trước trận.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Săn Thú (9)

Tô Mặc Nhi tâm trạng hết sức phức tạp, thực sự không biết hoàng đế điểm danh hỏi nàng đến cùng có dụng ý gì.

Mọi người nghe được mệnh lệnh của hoàng đế, đều lần nữa quỳ xuống.

Tô Mặc Nhi chỉ quỳ tại chỗ, không có nhúc nhích. Trước hoàng đế cũng không gọi nàng đứng dậy, cũng không biết là cố ý hay là vô ý.

Hiện ở tất cả mọi người quỳ xuống, ngược lại cũng không lộ vẻ nàng nhiều đột ngột.

"Trời ở trên, ta Phong Lan, quân chủ thánh minh, thần dân cùng vui mừng, nay đại tế săn thú, nguyện lên trời báo hộ ta Phong Lan mưa thuận gió hoà, thiên hạ thái bình, lúc cùng tuổi phong!" Thanh âm thanh nhuận, truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Tô Mặc Nhi cảm thấy cái thanh âm này có chút quen tai, nhin không được vụng trộm giơ lên mắt nhìn đi.

Một thanh y nam tử, đang giơ nén hương, đứng ở bên cạnh hương án tế phẩm, thành kính cầu nguyện.

Trên hương án vuông vuông thẳng thẳng xếp đặt một Thanh Đồng đỉnh, chừng nửa thước đến cao, đỉnh bên cạnh bày đặt đều là tế tự dùng là sinh lễ.

Hoàng đế chậm rãi từ chủ vị đi xuống, đứng ở bên người thanh y nam tử, từ trong tay hắn tiếp nhận nén hương, về mặt trang nghiêm cắm vào Thanh Đồng đỉnh.

Thanh y nam tử không biết lại đọc thầm vài câu gì, tức thì đối với hoàng đế nói ra: "Hoàng thượng, tế thiên lễ đã thành."

Hoàng đế cười vang nói: "Đa tạ quốc sư. Nhận chúc lành của quốc sư, Phong Lan Quốc nhất định có thể ngày càng cường đại lên!"

"Hoàng thượng nói quá lời, phù hộ Phong Lan vốn là bổn phận của vi thần." Quốc sư khiêm nhường nói.

Hoàng đế ngồi trở lại chủ vị, nhân tiện nói: "Các khanh bình thân, ngồi xuống."

Tô Mặc Nhi cẩn thận làm theo động tác của những người khác, sợ lại làm sai.

Cho đến khi chính thức ngồi xuống trên ghế, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, chính là hoàng đế đối với binh lính kiểm duyệt.

Chủ yếu là khảo hạch các binh sĩ thể thuật cùng tác chiến trận hình.

Từng cái một phương trận từ từ đi qua, Tô Mặc Nhi cảm thấy rất là nhàm chán. Chỉ có lúc Phong Đặc mang theo quân đội huấn luyện ra sân, mới miễn cưỡng có chút ít tinh thần.

Binh lính kiểm duyệt kết thúc, sẽ đến phiên mỗi người hoàng tử ra sân tiếp nhận khảo hạch của hoàng đế.

Hạng thứ nhất thi cưỡi ngựa bắn cung. Có chút khó khăn chính là, bia ngắm là hoạt động!

Vài vị hoàng tử ở một bên chuẩn bị tốt, từng người một ra sân.

Tô Mặc Nhi nhìn hồi lâu cũng không thấy bóng dáng Phong Đặc, ngược lại trong lúc lơ đãng thấy được Phong Mục cùng Phong Kỳ.

Phong Kỳ chờ xuất phát ngồi trên lưng ngựa, thường treo nụ cười gương mặt tuấn tú cũng hiện lên chút ít trang trọng.

Mà Phong Mục, nàng chỉ nhìn lướt qua, liền dời đi ánh mắt.

Chỉ là, đợi đến khi khảo hạch cưỡi ngựa bắn cung đã muốn kết thúc, còn là không gặp bóng dáng Phong Đặc.

Tô Mặc Nhi đang muốn hỏi thăm Vân Phàm cùng Nguyệt Bích, bả vai đột nhiên bị người nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Tô Mặc Nhi quay đầu, Phong Đặc đang mặt mày mỉm cười nhìn nàng, hỏi: "Đang tìm bản vương sao?"

"Người... Người tại sao lại ở chỗ này?" Tô Mặc Nhi hơi kinh ngạc.

Hơn nữa, người này không chỉ là ở chỗ này, ngay cả thân khôi giáp kia cũng bị hắn cởi bỏ.

Hắn hiện tại mang, đúng là kiện bạch y lúc ra khỏi phủ.

Phong Đặc tự nhiên ngồi ở bên cạnh nàng, lười biếng nói: "Loại khảo hạch này, bản vương đã sớm mệt mỏi. Lại nói, hiện tại bản vương cũng không muốn có được vật gì. Còn không bằng thanh nhàn xem bọn họ đi tranh đấu, chẳng phải càng vui vẻ hơn?"

Đưa tay bùng lên một ly trà uống cạn, Phong Đặc nhàn nhạt lời bình nói: "Tiểu Thất cười ngựa bắn cung còn kém một chút, lão Tử ngược lại so với năm ngoái tiến bộ."

"..." Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì. Hắn hiện tại, thực đúng là đang nhìn diễn!

Cười ngựa bắn cung này hạng nhất rất nhanh đã tiến hành xong rồi, đệ nhất danh là Phong Mục, trúng ở hồng tâm.

Tên thứ hai, còn lại là Phong Kỳ. Nhìn kỹ, trên mặt hắn lại mang theo chút ít vẻ mặt bất bình, ánh mắt sắc bén chăm chú vào Phong Mục trên người.

Tô Mặc Nhi có chút nghi hoặc, thấp giọng hỏi: "Tiểu Thất làm sao vậy?"

Theo tính tình của Tiểu Thất, coi như là thua trận đấu, cũng không dùng thái độ đó, gần như là ánh mắt cừu thị nhìn Phong Mục...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: mèo vờn chuột (1)

Đôi mắt phượng của Phong Đặc híp lại, trầm giọng nói, "Lúc Tiểu Thất bắn tên, thì Phong Mục đã động tay động chân rồi."

"Vậy, Tiểu Thất hẳn..." Tô Mặc Nhi cảm thấy khó hiểu.

Nếu như hắn đã nhìn thấy, vì lý do gì mà lại không hề lên tiếng vạch trần Phong Mục?

Phong Đặc tự nhiên hiểu ý của nàng, nhưng cũng chỉ thân nhiên nói, "Không nói đến phụ hoàng có thể nghe lời của bản vương nói hay không, chỉ cần nói đến chuyện Tiểu Thất cảnh giác, lúc này nếu bản vương giúp hắn, vậy sau này nếu bản vương không có ở đây thì sao? Tự hắn sẽ như thế nào?"

"Vậy cứ mặc hắn tùy ý bắt nạt Tiểu Thất sao?" Tô Mặc Nhi hiểu hắn đây là vì muốn tốt cho Phong Kỳ, nhưng vẫn còn hơi tức giận, tên hỗn đản Phong Mục kia, rõ ràng là không đáng được cái danh hào đứng thứ nhất này!

"Thế giới này, vốn không hề có sự công bằng." Khoé môi Phong Đặc câu lên đường cong, trong đôi mắt tràn đầy tà mị, "Cứ từ từ mà xem, càng ngày về sau sẽ càng đặc sắc hơn!"

Tô Mặc Nhi buồn bực nhẹ gật đầu, cũng không hề hỏi thăm, chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn xem tình huống ở trong sân.

Sau khi kết thúc vòng thứ nhất trong cuộc kiểm tra, tiếp đó chính là vòng thứ hai, cận chiến!

Tất cả mọi người đều rút thăm ngẫu nhiên, để quyết định đối thủ của mình.

Tham gia kiểm tra tổng cộng có mười hai hoàng tử, đứng trong hạng thứ nhất ở vòng đầu tiên có sáu người đi lên rút thăm, quyết đấu theo tỉ lệ hai hai, cho đến cuối cùng có một người thắng được.

Quyết đấu vòng này vốn không hề căng thẳng, Phong Kỳ đánh bại đối thủ một cách dễ dàng.

"Xem ra tức giận trong lòng Tiểu Thất rất sâu." Phong Đặc sâu kín nói.

Tô Mặc Nhi cũng nhìn thấy được. Mỗi một chiêu thức của Phong Kỳ đều mang theo sự tức giận, nhưng đến thời khắc mấu chốt cuối cùng lại thu tay về.

Quy tắc cận chiến này được đặt ra, là đến điểm mấu chốt phải dừng, không thể gây thương tổn người khác. Dù sao người được kiểm tra đều là hoàng tử, thân phận vô cùng tôn quý, tuyệt đối không thể xảy ra một một chút sự cố nào.

Phong Kỳ tức giận không có chỗ phát, lại còn quan tâm đến quy tắc, trong lòng bị đè nén đến thế nào có thể nghĩ.

Mười hai người còn lại sáu người, sau đó ba người lại rút thăm, chọn ra đối thủ để quyết đấu, cuối cùng chỉ còn lại ba người.

Phong Kỳ, Phong Mục, còn có một người là Tứ hoàng tử, Phong Dương.

Tô Mặc Nhi xem vô cùng chuyên tâm, Phong Đặc ngồi ở một bên, vì nàng giải thích.

Sau khi chứng kiến được thế cục cuối cùng, Tô Mặc Nhi lặng lẽ thay Phong Kỳ toát mồ hôi.

Án theo quy tắc, người hoàng tử đạt được hạng thứ nhất sớm nhất trong vòng thứ hai, chọn một đối thủ quyết đấu từ trong hai người khác.

Thắng được một người, sẽ quyết đấu với một người cuối cùng, tuyển ra người mạnh nhất từ trong hai người.

"Phong Mục nhất định sẽ chọn Tiểu Thất !" Tô Mặc Nhi hơi khản trương, nàng không biết thực lực của Phong Kỳ mạnh bao nhiêu, không biết xác suất hấn chống lại tên tiểu nhân Phong Mục hèn hạ kia sẽ có bao nhiêu phần thắng.

Phong Đặc nhú mày, chắc chắn nói, "Nếu như bản vương là Phong Mục, bản vương sẽ lựa chọn Phong Dương trước, để lại Phong Kỳ là người cuối cùng!"

"Rõ ràng là Phong Kỳ mạnh hơn Phong Dương một phần, Phong Mục chắc chắn sẽ thừa dịp vào lúc sức lực của mình chưa hao hết, đánh bại Phong Kỳ trước, sau đó mới đi đối phó với Phong Dương." Tô Mặc Nhi căn cứ theo quan sát từ trước, từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

"Cũng là bởi vì lời này, Phong Mục mới không ngốc chọn Phong Kỳ trước. Hấn không biết rõ thực lực của Phong Kỳ, sẽ không đi khiêu chiến hấn (PK) dễ dàng như thế. Với Phong Dương mặc dù là người nổi bật trong số các hoàng tử, nhưng vốn không thể so sánh với Phong Mục. Phong Mục có thể rất dễ dàng chiến thắng hấn, không cần phải hao tổn quá nhiều sức lực."

Dừng một chút, trên dung nhan tuấn tú của Phong Đặc thoáng lộ ra một ý tứ vui vẻ không rõ hàm súc, hỏi ngược lại, "Nếu như là ngươi, ngươi có lựa chọn như thế hay không, muốn chiến thắng đối thủ cuối cùng? Hành động để lại con mồi đến cuối cùng, sau đó tuyệt sát cảm giác rất tuyệt, mới là thứ Phong Mục mong muốn nhất !"

Khoé môi Tô Mặc Nhi co rút, không nói gì nhìn xem Phong Đặc.

Quả nhiên chỉ có người không bình thường mới có thể lý giải được người không bình thường sao?

Suy nghĩ này, thật sự là rất tà ác!

Giống như trò mèo vờn chuột thông thường, mèo bức chuột đến góc chết, nhưng lại không trực tiếp nhào tới cắn chết, mà trước lại trêu chọc một phen, rồi mới từng miếng từng miếng nuốt vào bụng...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Mèo vờn chuột (2)

Quả nhiên, Phong Mục đối với Phong Dương chấp tay, khiêm tốn nói: "Ván này, để Tứ đệ tới trước như thế nào?"

Phong Dương vẻ mặt thần nhiên: "Nhị Vương huynh xin mời."

Hai người bày ra tư thế, theo một tiếng phát lệnh quan ra lệnh, bắt đầu cùng nhau đấu.

Tô Mặc Nhi nghe Phong Dương mở miệng nói chuyện, cảm giác, cảm thấy có loại cảm giác khác thường. Giờ khắc này xem từng chiêu từng thức của Phong Dương, đa số đều là phòng ngự, mà không phải là công kích.

Phong Mục tự nhiên cũng đã nhìn ra, xuất thủ chiêu thức càng sắc bén hơn chút ít.

Bỗng dưng, Phong Mục một chương đánh về phía trước ngực Phong Dương, Phong Dương thân thể trong nháy mắt ngã ra sau, vội vàng thối lui mấy mét.

Thừa dịp Phong Mục còn chưa kịp phản ứng, thân hình nhanh chóng di động đến sau lưng của hấn, đột nhiên phát ra một chương phong, không chút khách khí đánh trúng áo hấn, Phong Mục chặt vật ngã xuống đất.

Tô Mặc Nhi thoáng lấy làm kinh hãi: "Thực lực Phong Dương..."

Phong Đặc như đã sớm ngờ tới sẽ có kết quả này, thần nhiên nói: "Hấn cũng không thua Phong Kỳ, chỉ là chí không có ở nơi này."

"Hả?" Tô Mặc Nhi như lọt vào trong sương mù, càng thêm hỗn loạn.

Trước mấy trận quyết đấu, Phong Dương đều biểu hiện bình thường, nhưng chương phong kia vừa vịn đánh trúng Phong Mục, rất mạnh mẽ!

"Phong Dương từ nhỏ thể yếu, phụ hoàng đưa hấn đi Quỳnh Hoa cung, đi theo cung chủ tập võ. Bản vương cũng không biết võ công của hấn đến cùng tu luyện đến loại cảnh giới nào. Trước vài cuộc tỷ thí, hấn cũng không có xuất ra toàn bộ thực lực. Bây giờ nhìn lại, hấn nếu so với Phong Mục còn muốn mạnh hơn một ít." Phong Đặc giải thích.

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, cảm thấy hiểu rõ.

Đang nói chuyện, tình thế trên sân đã hoàn toàn chuyển biến.

Phong Dương một lần sơ ý, bị Phong Mục bắt, khóa lại yết hầu.

Hai người thu tay, Phong Mục trên mặt khó nén vẻ đắc ý, nói: "Từ đệ, đa tạ rồi."

Phong Dương không chút nào nhìn ra là người thua trận, vẫn như cũ là vẻ mặt lạnh nhạt.

Phong Mục nghỉ ngơi một lát, tiếp tục một hồi quyết đấu cuối cùng.

Phong Kỳ vốn trong lòng đã kìm nén bức bối, lúc này đối đầu Phong Mục, hoàn toàn bộc phát.

Một chiêu lại một chiêu, không chút nào để cho Phong Mục cơ hội thở dốc.

Phong Mục thấy vậy cũng quyết tâm, nhìn chuẩn cơ hội, đã thay đổi bị động là chủ động, đem hết toàn lực công kích Phong Kỳ.

Xung quanh trên khán đài mọi người cũng cảm thấy bất thường, đều tập nạm tập ba tiến đến cùng nhau, thấp giọng đàm luận.

Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, không nặng không nhẹ ho một tiếng.

Tất cả mọi người, lập tức an tĩnh lại.

Trên sân hai người đánh tới khí thế ngất trời, hết lần này tới lần khác thực lực bọn họ còn không phân cao thấp, nhất thời thắng bại khó phân.

Chỉ là, dần dần, Phong Mục thăm dò đường lối của Phong Kỳ, nắm lấy cơ hội, xem chuẩn một chỗ sơ hở trước người Phong Kỳ tập kích đi lên.

Cũng không ngờ, hần mới vừa đụng chạm tới Phong Kỳ, chân mềm nhũn, lại trực tiếp quỵ gối xuống đất.

Phong Kỳ kinh ngạc nhìn Phong Mục, lập tức, giọng nói mang theo chút ít trào phúng, trêu chọc nói: "Nhị Vương huynh này là chính mình nhận thua?"

Phong Mục sắc mặt lập tức xanh mét, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Phong Kỳ, giận dữ đứng dậy, cắn răng nói: "Người dám giờ trò lừa gạt!"

Phong Kỳ vô tội nhìn hần: "Nhị Vương huynh như thế nào có thể oan uổng ta như vậy? Tất cả mọi người cũng nhìn thấy rõ ràng, ta cũng không làm gì cả, người chính mình đã quỵ xuống. Ta cũng đứng lúc thấy lại đây."

Phong Mục một hơi tích tụ ở tâm, hai mắt đều muốn bốc hỏa.

Phong Kỳ cười dài hỏi: "Còn muốn tiếp tục không?"

"Đến đây đi! Đừng tưởng rằng người dùng thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, bản vương sẽ sợ người!" Phong Mục lần nữa triển khai tư thế công kích.

Phong Kỳ quệt quệt khóe môi, giọng mỉa mai nói: "Phải nói đùa bọn thủ đoạn, tiểu gia thật đúng là không bằng một phần vạn người. Cái này, bắt quá là lấy của người, trả lại cho người thôi. Làm sao? Từ vị như thế nào?"

"Người!" Phong Mục lửa giận càng tăng lên, tay phải nắm chặt thành quyền, công kích thẳng mặt Phong Kỳ

Phong Kỳ nhanh chóng di động bước chân, đã dễ dàng thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mèo vờn chuột (3)

Trên khán đài, mỗi gia vẻ mặt lười biếng nhìn chăm chú vào hai người đang đánh nhau, trong tay cầm một đĩa đậu phộng đậu.

Mỗi lần thời điểm Phong Kỳ rơi xuống hạ phong, hần cũng sẽ tạo nhả cầm lên một viên đậu phộng, dùng chút nội lực, trực tiếp bắn về phía Phong Mục.

Chỉ là, làm rất bí mật, không có ai phát giác.

Nghỉ ngơi hơn nửa tháng, nội lực bù đắp trở lại một chút, hiện tại, toàn bộ dùng trên mặt này rồi.

Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì nhìn tất cả những thứ này, sâu sắc cảm thấy, lời nói vừa rồi của Phong Đặc, năng lực giải thích tại có chút sai lệch.

Nàng hiện tại dám khẳng định, người này nói, nghĩ tại một ván cuối cùng hành hạ chết đối thủ, tuyệt đối là bản thân hắn, mà không phải Phong Mục!

Bên cạnh, nam tử áo lam nhìn Tô Mặc Nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt không ngừng biến đổi, nhìn có chút hào hứng, cười hỏi: "Tam tẩu, làm sao vậy?"

Tô Mặc Nhi rồi rầm nói: "Các người hàng năm khảo hạch đều là như vậy sao?"

Đây là hiển nhiên làm bừa nha!

Chẳng lẽ Phong Đặc năm trước đều là chiến thắng như vậy sao?

Phong Đặc khòe môi giật giật, tức giận nói: "Bản vương mới khinh thường dùng những thủ đoạn như vậy!"

"Vậy người bây giờ là đang làm gì thế?" Tô Mặc Nhi liếc xéo hắn.

Phong Đặc rất là bao che khuyết điểm, thần sắc thản nhiên nói: "Tiểu Thất muốn chơi, bản vương chỉ là đang giúp hắn mà thôi."

"..." Chơi? Hắn làm đây là chơi?

Nếu là để hoàng đế biết rồi, còn không phải xui vì tức?

"Phong Dương vừa mới một chương kia, cũng không phải muốn cho Tiểu Thất ứng phó Phong Mục không còn khổ cực như vậy sao?" Phong Đặc đối với bên cạnh nam tử áo lam nhướng mày.

Tô Mặc Nhi theo sát, ánh mắt sâu kín nhìn về phía người kia.

Người kia thẹn thùng sờ mũi, thanh âm cười nhẹ nói: "Vẫn bị Tam ca xem thấu."

Tô Mặc Nhi: "..."

Như vậy tổ chức thành đoàn thể làm bừa thật sự được chứ?

Bất quá, nói đến đây, chứng kiến Phong Mục bị ngược đãi, trong lòng xác thực rất sáng khoái nha!

Trên sân, thể lực Phong Mục bắt đầu có chút chống đỡ hết nổi, thân hình nhiều thêm vài phần chật vật.

Phong Kỳ tuần dật trên mặt thủy chung đều mang theo vui vẻ, đã hoàn toàn là đang đùa bỡn Phong Mục rồi!

Hơn nữa, còn là cái loại không nhanh không chậm. Rõ ràng có thể một chiêu chiến thắng Phong Mục, hắn hết lần này tới lần khác ở thời khắc cuối cùng tha hắn một lần, sau đó lại cùng Phong Mục chơi trò mèo vờn chuột.

"Tam ca, gần đủ rồi, kể tiếp, Tiểu Thất chính mình có thể ứng đối rồi." Phong Dương cũng giống như là đang nhìn diễn vậy, nhàn nhã thưởng thức trà, khòe môi chứa đựng vài phần vui vẻ.

Tô Mặc Nhi khòe miệng giật giật, ánh mắt quái dị rơi vào trên người Phong Dương, hỏi: "Phong Dương, người mới vừa rồi là cố ý thua Phong Mục sao?"

Phong Dương sững sờ, lập tức gật đầu nhẹ, nói: "Mới vừa rồi lúc so cười ngựa bắn cung, Phong Mục đối với bia ngắm của Tiểu Thất động tay động chân, Tiểu Thất tự nhiên rất tức giận, ta nghĩ, cuối cùng để cho Tiểu Thất tự mình đánh bại hắn tốt hơn chút."

"..." Xem ra không chỉ có Phong Đặc, mà ngay cả Phong Dương cũng hoàn toàn không đem khảo hạch này để vào mắt nha!

Tô Mặc Nhi bình tĩnh, nàng cũng trực tiếp xem diễn là được rồi.

Cuộc tỷ thí này kéo dài nửa canh giờ, mới tuyên bố kết thúc.

Kết quả cuối cùng quả thực không có chút hồi hộp nào.

Phong Kỳ toàn thắng!

Hoàng đế tán thưởng nhìn Phong Kỳ một chút, tuyên bố: "Đây hạng nhất khảo hạch, Phong Kỳ thắng!"

"Tạ phụ hoàng!" Phong Kỳ cung kính trả lời, thần sắc khiêm nhường mà có lễ.

Hoàng đế càng tỏ ra hài lòng, vẻ mặt cương nghị cũng hiếm khi lộ ra vài phần vui vẻ.

"Phụ hoàng! Nhi thần không phục!" Phong Mục đột nhiên mở miệng nói ra: "Phong Kỳ là vì đùa giỡn thủ đoạn mới thắng nhi thần, thỉnh phụ hoàng minh giám!"

Hoàng đế sắc mặt lập tức có chút trầm, đang muốn tỉ mỉ hỏi thăm.

Lại nghe Phong Kỳ hỏi ngược lại: "Nhi ca nói lời này có thể có chứng cứ?"

"Đúng vậy, Phong Mục, ngươi có chứng cứ gì để chứng minh Phong Kỳ giờ thủ đoạn?" Hoàng đế uy nghiêm hỏi.

Phong Mục lạnh lùng nhìn Phong Kỳ một cái, bầm báo nói: "Phụ hoàng, Phong Kỳ là dùng đậu phộng làm ám khí tập kích nhi thần, mới làm cho nhi thần thất bại! Hiện tại chứng cứ vẫn còn lưu ở giữa sân!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: mèo vờn chuột (4)

Hoàng đế nường nầy, phân phó với thị vệ ở bên cạnh, "Tiểu Thanh Từ, ngươi đi vào trong sân xem một chút, chuyện mà Phong Mục nói có thật hay không."

"Là." Tiểu Thanh Từ lĩnh mệnh, đi vào trong sân cẩn thận tìm kiếm, hai người Phong Mục và Phong Kỳ đánh nhau quá kịch liệt, giữa sân tràn đầy bụi đất, muốn tìm ra được "ám khí" quả thật rất là phí sức.

Tiểu Thanh Từ phải tìm một hồi lâu, khó khăn lắm mới tìm được mấy viên đậu phộng chưa nghiền nát quá mức, dâng lên trước mặt hoàng đế.

Lúc này sắc mặt hoàng đế đã dần trầm xuống, tức giận nói, "Phong Kỳ, ngươi còn có cái gì để nói!"

Phong Kỳ nhìn nhìn mấy viên đậu phộng kia, không dám tin hỏi, "Phụ hoàng chỉ dựa vào mấy viên đậu phộng đó, mà phán tội cho nhi thần sao? Phụ hoàng sao không nghĩ lại, dưới con mắt của biết bao nhiêu người, nhi thần phải sử dụng ám khí như thế nào?"

"Sân tỷ võ đã được quét sạch từ trước, làm sao mà lại vô duyên vô cớ xuất hiện đậu phộng? Chẳng lẽ Thất đệ ddie.end,aannLeeQuu,ydddo.n còn được người khác giúp đỡ?" Phong Mục đưa cột nhìn xem Phong Kỳ, trong mắt tràn đầy nét đắc ý.

Phong Kỳ giật giật khóe miệng, cũng không đáp lời, ngược lại từ trên người giờ lên, lấy xuống một hà bao.

"Tiểu Thanh Từ, ngươi đến đây, giúp bản vương giao cái này cho phụ hoàng." Sắc mặt Phong Kỳ mây trôi nước chảy*.

(*Mây trôi nước chảy: vân đạm phong kinh. Vân đạm là nhân nhạ như mây trôi, có nghĩa là không quan tâm hay màng đến chuyện/việc gì)

"Bên trong có cái gì?" Hoàng đế không hiểu nhìn hà bao, không rõ là Phong Kỳ muốn làm cái gì.

Phong Kỳ chỉ thần nhiên nói, "Phụ hoàng cứ nhìn một cái thì sẽ biết."

"Tiểu Thanh Từ, đi lấy tới đây."

"Vâng." Tiểu Thanh Từ đi đến trước người Phong Kỳ, ngay lúc đang muốn cầm hà bao từ trong tay hắn.

Phong Kỳ lại đột nhiên hét hồn nói, "Cẩn thận một chút! Phía dưới hà bao có chỗ rách.

"Dạ, Thất vương gia." Tiểu Thanh Từ dè dặt nhận lấy hà bao, rồi đưa tới trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế cũng nghe được lời của Phong Kỳ vừa mới nói với Tiểu Thanh Từ, trực tiếp mở ra hà bao trong tay Tiểu Thanh Từ.

Trên khuôn mặt cương nghị, nhanh hiện lên một tia kinh ngạc rõ ràng, "Phong Kỳ, ngươi đi quyết đấu còn mang theo thứ này làm cái gì?"

Gương mặt tuấn tú của Phong Kỳ thoáng ửng đỏ, chỉ ngược ngáp nói, "Trước khi nhi thần ra sân thì thấy đói bụng khó nhịn, nên mang theo một chút đậu phộng ở bên người, ai ngờ hà bao lại bị hỏng, nên rút xuống phía dưới một ít, chính xác là từ bên trong hà bao này rơi xuống. Chỉ là không nghĩ tới, nhị vương huynh hân..."

"Phụ hoàng, nhi thần không có nói láo, thật sự là..."

Lời Phong Mục nói còn chưa dứt, thì Phong Kỳ đột nhiên ngắt lời, "Nhị Vương huynh thua không chịu nổi sao? Nếu theo lời nói của nhị Vương huynh,

vòng đầu tiên bản vương khảo hạch thất bại, chẳng lẽ cũng là bởi vì nhị Vương huynh động tay động chân à? Phụ hoàng có nên cho người đi nhìn qua mục tiêu mà bản vương bắn trúng hay không?”

Giương mặt Phong Mục lập tức biến sắc, trong đảo mắt đã khôi phục lại như bình thường, chỉ là hắn cảm thấy rất bối rối.

Hoàng đế bất mãn trừng Phong Mục một cái, uy nghiêm nói, “Được rồi, chuyện này chính xác là lỗi của Phong Mục, chờ sau khi săn thú xong, ngươi cứ tiếp tục ở trong phủ của nhị vương tu thân dưỡng tính đi! Trẫm tuyên bố, vòng thứ hai khảo hạch, Phong Kỳ thắng!”

“Tạ phụ hoàng!” Phong Kỳ khom người tạ ơn, lúc đứng dậy, thấy Phong Mục khẽ nhủ mày, đi thẳng tới phía Phong Đặc và Tô Mặc Nhi.

Ánh mắt Phong Mục hung ác nham hiểm nhìn về bóng lưng của Phong Kỳ, trong tay áo, bàn tay nắm thành quyền căng chặt.

Tô Mặc Nhi thấy Phong Kỳ ngồi vào chỗ đối diện nàng, ánh mắt quý dị nhìn kỹ ba người bọn họ, “Các ngươi... Có phải là đã trao đổi trước khi vào trận đấu hay không?”

Nếu không, Ddie enda,anlleeq q,u uyđo.on tại sao Phong Kỳ phải mang theo đầu phụng ra sân? Chuyện này, thật trùng hợp quá đi!

“Tam tẩu không biết kể này rất hay sao?” Phong Dương ôn nhiên* cười nói.

(*Ôn nhiên: ôn là ôn nhu, nhiên là không sai)

“Đương nhiên!” Tô Mặc Nhi thờ dãi nói, “Chứng kiến được tên Phong Mục kia không dễ chịu, tỷ cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái!”

Phong Kỳ gạt đầu mạnh, hắn cũng có đầy cảm giác như thế.

Nghe thấy Phong Mục bị cảm xúc, quả thực so với nghe mình đoạt được hạng nhất còn hưng phấn hơn.

Chỉ chớp lát sau, hoàng đế hạ lệnh cho tất cả mọi người đi chuẩn bị, sau một phút sẽ đi vào bãi săn...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chân tình là thứ không đáng tiền nhất

Đi vào bãi săn, mọi người đã phân tán ra.

Bởi vì Phong Mục cùng với Phong Kỳ mỗi người đều chiếm một vị trí đầu tiên của cuộc khảo hạch, hoàng đế hứa hẹn, ai tại buổi săn thú này có nhiều con mồi nhất, người đó chính là người thắng lần này.

Phong Kỳ tự nhiên sẽ không để cho Phong Mục chiếm được tiện nghi, theo kinh nghiệm năm trước, vừa vào bãi săn hắn đã cùng Phong Dương thẳng đến khu vực nhiều con mồi nhất.

Phong Đặc cũng phái Nguyệt Bích cùng Vân Phàm đi qua giúp bọn họ, bên cạnh chỉ chừa lại một người Niếp Nghị.

Tô Mặc Nhi không cười ngửa được, nhìn bọn họ mỗi một người đều tư thế oai hùng hiên ngang ngồi ở trên lưng ngựa, không nhận được có chút hâm mộ.

“Chúng ta tìm nhất mảnh đất trống, ngươi dạy ta cưỡi ngựa như thế nào?” Tô Mặc Nhi mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Phong Đặc.

Phong Đặc không đành lòng cự tuyệt, chỉ là, nơi này thực không phải là địa phương tốt để học cưỡi ngựa: “Chờ qua buổi săn thú, bản vương dẫn ngươi đi chuồng ngựa học cưỡi ngựa.”

Trong bãi săn, ngoại trừ sân lúc trước dùng để khảo hạch, cơ bản đều bị cây cối chiếm hết.

Hơn nữa bọn họ ở trong rừng săn bắn, vạn nhất bị trúng tên thì phải như thế nào?

Năm trước một mình hắn ngược lại không sao cả, nhưng bây giờ, bên cạnh hắn có Tô Mặc Nhi, hắn muốn tận tâm đi bảo vệ tốt nàng.

Tô Mặc Nhi nghe được lời nói của hắn, gạt đầu đáp ứng, nói ra: “Được.”

Niếp Nghị dắt ngựa đến, Phong Đặc sờ sờ đầu của nó, lập tức tung người nhảy lên lưng ngựa, đối với Tô Mặc Nhi vờn tay, âm giọng nói: “Trước lên đây, bản vương dẫn ngươi đi dạo trong rừng.”

Tô Mặc Nhi hơi do dự, đem tay đặt ở Phong Đặc lòng bàn tay.

Phong Đặc giương cao khóa môi, sít sao siết chặt tay nhỏ bé của nàng, thoáng dùng sức, đã kéo nàng đến trên lưng ngựa.

Dưới thân, con ngựa bất an nóng nảy xao động một hồi, Tô Mặc Nhi lập tức có chút khẩn trương căng thẳng thân thể.

Phong Đặc khẽ cười một tiếng, vòng qua thân thể của nàng, nắm dây cương, cúi gần đến cạnh tai nàng nói ra: “Buông lỏng một chút, có bản vương ở đây không có việc gì.”

Hắn nói ra khí, tất cả đều phun tại cổ Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi rụt cổ một cái, bên tai đỏ bừng.

Phong Đặc tâm tình rất tốt cười ngựa, chậm rãi cất bước ở trong rừng.

Hắn chọn con đường này, cơ bản đều là không có người đến, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng chim hót, tỏ ra rất yên tĩnh.

Phong Đặc rất hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được này, Tô Mặc Nhi cũng khẽ nhắm mắt, cảm thụ được không khí trong trẻo trong rừng.

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên bốn chữ - năm tháng tĩnh được, cơ bản nói chính là như vậy.

Có lẽ ở tương lai không xa, nàng có thể rời khỏi Đế Đô nơi tràn đầy thị phi này, tìm một thành nhỏ, cùng người yêu trải qua ngày tháng bình thân...

“Phong Đặc, ngươi nói, Hoàng gia sẽ có chân tình sao?” Tô Mặc Nhi đột nhiên hỏi.

Phong Đặc sắc mặt cứng đờ, lập tức có chút trào phúng, cười lạnh nói: “Chân tình ở chỗ này, nhưng là thứ không đáng giá nhất!”

Mẫu phi đội phụ hoàng cả đời, ngày ngày ngóng trông hắn có thể tới nhìn nàng, nhưng cho đến trước khi lâm chung, cũng chưa từng thấy phụ hoàng đến.

Tô Mặc Nhi giật mình: “Vậy ngươi sẽ không nghĩ tới tìm một cô nương yêu mến, cùng chung cả đời sao?”

“Bản vương...” Phong Đặc ánh mắt chợt biến đổi, thiếu chút nữa phải bật thốt, nói ra bản thân đối với nàng có tâm ý.

“Hả? Làm sao vậy?” Tô Mặc Nhi nghi hoặc.

Phong Đặc thử dò xét hỏi ngược lại: “Nếu như để cho ngươi chính mình chọn lại một lần, ngươi có còn muốn gả cho bản vương hay không?”

“Đương nhiên không muốn!” Tô Mặc Nhi trả lời chặt đĩnh chém sắt.

Để cho nàng mỗi ngày sống trong một hoàn cảnh tràn đầy âm mưu, nàng tuyệt đối sẽ nổi điên!

Phong Đặc tâm trong nháy mắt nguội lạnh một nửa, nửa thật nửa giả cười gượng nói: “Cứ như vậy phiền chán bản vương sao?”

“Không phải nha. Cũng không phải là bởi vì ngươi.” Tô Mặc Nhi thẳng thắn nói ra.

Phong Đặc đuôi lông mày nhảy lên, tâm theo vài lời nói của nàng nhấc lên cao...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: chỉ có một mình nàng (1)

“Ý nói thế là sao?” Trong lòng Phong Đặc thấp thỏm, hỏi.

Tô Mặc Nhi nhíu nhíu mày, nghiêm túc nói, “Cửa nhà hầu môn* sâu như biển, ta chỉ hi vọng có một cuộc sống đơn giản, cho dù là nghèo khổ.”

(*Hầu môn: chỉ nhà quyền quý)

Trong lòng Phong Đặc hơi động, ánh mắt thâm thúy như nước sâu, không biết là đang suy nghĩ đến cái gì.

“Phong Đặc, người từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, sẽ vui vẻ sao?” Tô Mặc Nhi có chút tò mò.

Nơi này với nơi nàng sinh sống rất xa, nàng không cảm giác được suy nghĩ của bọn họ.

Nghe Tiểu Thất nói, từ nhỏ Phong Đặc đã trải qua rất gian khổ, nhất là sau khi mẫu phi hấn qua đời...

“Trong hoàng cung có thể bảo vệ được mệnh mình cũng coi như là vô cùng may mắn, vui vẻ sao? Cảm xúc này, chỉ sợ là chưa bao giờ xuất hiện!” Trong giọng điệu Phong Đặc mang theo tia trào phúng, trong mắt phượng, dđie en da,n,nle eq,qu yyd d.o o.n lóe lên một tia đau xót, nhưng lại được hấn che dấu rất tốt.

Lúc trước chỉ có hai người hấn và mẫu phi, cho dù không được sủng ái, nhưng trong lòng vẫn thỏa mãn, bởi vì mẫu phi rất thương yêu hấn.

Chỉ là, hấn chưa từng thấy mẫu phi cười thật sự...

Tô Mặc Nhi không hỏi nữa, nằng nghe giọng điệu của hấn cũng biết, hấn cũng không thích hoàng cung!

Phong Đặc do dự một hồi lâu, mới mở miệng hỏi, “Mặc Nhi, nếu như bản vương sinh ở trong nhà dân bình thường, ngươi có nguyện ý hay không...”

Lời còn chưa dứt, bỗng dưng, có một vật sắc nhọn đột nhiên bay về phía Tô Mặc Nhi!

Về mặt Phong Đặc biến sắc, nhanh chóng ôm Tô Mặc Nhi, phi thân rời khỏi lưng ngựa.

Phía trước cách đó không xa, có một nữ tử vận y phục tím, tay đang nắm cung, chăm chú nhìn bọn họ, trong hai tròng mắt đã muốn phun ra lửa.

Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi đứng xuống đất, sắc mặt hơi âm trầm.

Trên mặt nữ tử vận y phục tím thoáng lóe lên vài phần đồ kỵ, trực tiếp đưa tay rút ra một mũi tên từ trong ống ở phía sau lưng, đặt lên cung, bắn về phía Tô Mặc Nhi một lần nữa.

Phong Đặc nhanh tay bắt được mũi tên, vận nội lực, ném mạnh trở về!

Sắc mặt nữ tử áo tím trong nháy mắt trở nên tái nhợt, đứng không vững phải lui về phía sau hai bước, dựa vào thân cây ở phía sau.

Mũi tên, thẳng tắp ghim ở phía trên thân cây ngay tại trên đầu nằng!

Niép Nghị không ngờ tới sẽ xảy ra biến cố, lúc này mới hiện thân từ góc tối đi ra, bóng dáng quý mị hư vô, trong thời gian ngắn đã bay đến trước mặt nữ tử kia.

Sau đó, không chút khách khí tóm lấy nằng, ném tới trước mặt Phong Đặc.

“Lâm Sơ Tuyết, đây là người muốn ở trước mặt bản vương mưu hại vương phi của bản vương sao?” Ánh mắt Phong Đặc lạnh như băng nhìn nằng.

“Ta...” Lâm Sơ Tuyết điềm điềm đáng thương nhìn Phong Đặc, không biết nên giải thích rõ như thế nào.

Tô Mặc Nhi hơi kinh ngạc, lúc vừa rời ở trên khán đài, nằng không nhìn thấy Lâm Sơ Tuyết, còn tưởng rằng Lâm Sơ Tuyết không tới tham gia săn thú.

Không nghĩ tới, nữ nhân này thật sự là ngoài dự đoán của mọi người!

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh, “Niép Nghị, trực tiếp đưa nằng đến trước mặt phụ hoàng, bẩm báo chi tiết!”

“Là, chủ tử!” Niép Nghị đáp lời, kéo Lâm Sơ Tuyết lùi về phía cần đi.

Lâm Sơ Tuyết không dám tin nhìn theo Phong Đặc, cho đến khi bị Niép Nghị kéo lên, nằng mới cố sức giãy giụa.

“Phong Đặc ca ca! Tại sao ngươi lại đối xử với nữ nhân này tốt như vậy! Vì sao ngươi không nhìn ta! Ta thật lòng yêu ngươi mà!”

“Loại người như ngươi nếu chân thành như thế, bản vương muốn còn không được!” Phong Đặc chán ghét nhìn nằng một cái, lại nhàn nhạt với phản phó Niép Nghị, “Điềm á huyết nằng ta lại!”

“Đối xử với nữ nhân, không thể thô lỗ như vậy được!” Đột nhiên, một thanh âm trầm thấp truyền tới.

Tô Mặc Nhi nhìn về phía thanh âm truyền đến, chỉ thấy Phong Mục từ sau một thân cây từ từ đi ra.

Lâm Sơ Tuyết giống như là nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, khàn giọng hô, “Phong Mục! Cứu ta với! Ngươi nói ta sẽ không có chuyện gì mà! Là người sai ta bắn tên! Đều là do ngươi! Ngươi nhất định phải cứu ta!”

Phong Mục không thèm để ý một chút nào chỉ nhìn Lâm Sơ Tuyết một cái, vô tội nói, “Lúc nào bản vương đã nói những lời này? Bản vương chẳng qua là có lòng tốt dẫn ngươi tới gặp Tam vương gia và tam vương phi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyết Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chỉ có một mình nàng (2)

Lâm Sơ Tuyết ngạc nhiên nhìn Phong Mục, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Phong Mục dừng một chút, giọng mỉa mai nói: “Người chính mình vì lòng đồ kị, nghĩ mưu hại tam vương phi, còn vu oan cho bản vương, này tội lỗi... Chính là phải liên lụy cứu tộc!”

“Phong Mục! Người tiểu nhân! Rõ ràng chính là người để cho ta làm!” Lâm Sơ Tuyết giận dữ, tránh thoát tay Niếp Nghị, liền hướng Phong Mục nhào tới.

Phong Mục sắc mặt trầm xuống, không chút lưu tình một chưởng đánh vào ngực của nàng.

Lâm Sơ Tuyết đột nhiên phun ra một búng máu, vô lực quỵ rạp xuống đất.

Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi đứng ở một bên, chỉ lẳng lặng nhìn, ai cũng không có ngăn cản.

Chính nàng tự làm tự chịu, cũng nên cho nàng chút ít dạy dỗ!

Phong Mục nhìn cũng không nhìn Lâm Sơ Tuyết một cái, quay đầu cười hỏi Phong Đặc: “Tam đệ lòng dạ rộng rãi, không nên tin những lời nói của nữ nhân điên này?”

Phong Đặc khoé môi hiện lên độ cong trào phúng, nói thẳng: “Bản vương xác thực tin lời của nàng.”

“Phốc...” Tô Mặc Nhi rầu rĩ bật cười.

Phong Mục sắc mặt cứng đờ, hoàn toàn không có ngờ tới Phong Đặc thế nhưng không để ý mặt mũi của hắn, lời nói tiếp theo, cũng không biết mở miệng như thế nào.

Phong Đặc nhìn về phía Lâm Sơ Tuyết, thản nhiên nói: “Lâm Sơ Tuyết, nể tình ngày xưa, bản vương tha cho người một cái mạng, nhưng người còn không biết hối cải, bản vương tuyệt đối sẽ không tiếp tục nể tình!”

Lâm Sơ Tuyết chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Phong Đặc, trong mắt tràn đầy nước mắt. Một hồi lâu, mới từ từ đứng người lên, tập tễnh rời khỏi nơi này.

“Mặc Nhi, chúng ta trở về đi, Tiểu Thất chuẩn bị cũng không sai biệt lắm.” Phong Đặc kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi, đi về phía lúc đầu đi tới.

Niếp Nghị dắt ngựa, lặng yên đi sau lưng bọn họ.

“Đợi chút!”

Mới vừa đi được vài bước, Phong Mục đột nhiên lên tiếng gọi hắn lại.

“Người còn muốn nói điều gì?” Phong Đặc hồ hững hỏi.

“Sáng sớm hôm nay, bản vương từ chỗ Tô tướng quân nghe được một tin tức, không biết là thật hay là giả, đặc biệt tới hỏi Tam đệ.” Phong Mục giọng nói hơi trào phúng, trên mặt lại là bộ dáng đã tính trước.

Phong Đặc nhíu mày: “Tin tức gì?”

“Tô tướng quân nói, tên Mặc Nhi cũng không ghi chép nhập hoàng thất gia phả, còn không tính là tam vương phi. Có thể có chuyện này?” Phong Mục thử dò xét hỏi.

“Là có chuyện này, vậy thì như thế nào?” Phong Đặc nhíu mày.

“Nếu nàng đã không phải là tam vương phi, vậy thì còn là nữ nhi Tô tướng quân?” Phong Mục chắc chắn nói: “Nếu bản vương lần này đoạt được thứ nhất trong cuộc săn thú, chắc chắn để cho phụ hoàng vì ta tứ hôn cùng Mặc Nhi! Tam đệ, cần phải chuẩn bị sẵn sàng nha!”

Tô Mặc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm như nước, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm hắn: “Người nằm mơ! Ta cho dù chết cũng sẽ không gả cho người!”

Phong Đặc cười nhạo một tiếng, đưa tay đem Tô Mặc Nhi kéo vào trong lòng, nói ra: “Ta cùng với Mặc Nhi sớm có vợ chồng chi thực, người hiện tại đi cầu phụ hoàng tứ hôn, có hay không có điểm quá buồn cười!”

“Bản vương không quan tâm! Bản vương cùng ngươi nhưng là mục đích giống nhau!” Phong Mục hung ác nham hiểm cười nói.

Tô Mặc Nhi vừa nghe đến chuyện hần nói, đã cảm thấy chán ghét đến cực điểm.

Phong Đặc lại đột nhiên đổi chủ đề, hỏi: “Phong Mục, Tô tướng quân có hay không nói, hần sáng nay đã đi tới tam vương phủ?”

Phong Mục ngăn ra: “Ngươi nói với hần cái gì?”

“Ngươi cảm thấy bản vương nên nói cái gì?” Phong Đặc trêu tức hỏi ngược lại.

“Ngươi không chịu thả Tô Mặc Nhi rồi đi?” Phong Mục có chút nghi hoặc, không dám xác định hỏi.

Tô Diễn đi tam vương phủ, nhất định cũng là vì đem Tô Mặc Nhi mang về, nhìn tình huống trước mắt này, Tô Diễn rất có thể là muốn mượn tay của hần, đến đem Tô Mặc Nhi đi!

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Nàng là vương phi của bản vương, dựa vào cái gì muốn cho nàng rời đi? Phải rời khỏi, thì chỉ có những người hay xen vào việc của người khác kia!”

Nói người hay xen vào việc của người khác kia, dĩ nhiên là Tô Diễn.

“Các ngươi tốt nhất nhớ kỹ cho bản vương, vương phi của bản vương chỉ có duy nhất Tô Mặc Nhi! Trước kia là, bây giờ là, sau này, cũng sẽ là!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: chỉ có một mình nàng (3)

Tô Mặc Nhi ngẩn ngơ, nhìn Phong Đặc, trong phút chốc hoảng hốt.

Trên dung nhan tuấn tú của Phong Đặc là vẻ mặt rất nghiêm túc, lời nói ra, cũng rất khẳng định, thiếu chút nữa đã làm nàng tưởng là hần nói sự thật!

“Đã như vậy, vậy thì hãy để cho phụ hoàng quyết định đi!” Phong Mục không che dấu chút nào nhìn về phía Tô Mặc Nhi, trong mắt tràn đầy sương mù, “Tô Mặc Nhi, ta nhất định phải có được!”

Phong Đặc giễu cợt nói, “Phong Mục, ngươi đã luân lạc tới nông nỗi muốn cướp thê tử của người khác sao!”

“Ngươi!”

“Phong Đặc, chúng ta đi thôi.” Tô Mặc Nhi cắt đứt lời của bọn họ, nhàn nhạt nói ra.

Một khắc nào nàng cũng đều không muốn nhìn thấy Phong Mục, hần luôn làm nàng vô cùng chán ghét!

Phong Đặc kéo kéo khoé môi, ôn nhu cười một tiếng, nói, “Được.”

Nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của Phong Mục ra sao, thì đã trực tiếp ôm lấy Tô Mặc Nhi, nhảy lên lưng ngựa.

Niép Nghị lần nữa ẩn vào chỗ tối, theo sau lưng bọn họ. Lần này, nhưng hần lại rất cẩn thận nhiều hơn.

Con ngựa rời khỏi không xa, Tô Mặc Nhi đột nhiên mở miệng nói, “Phong Đặc, chờ sau khi săn thú xong, ta muốn rời khỏi đế đô. Như vậy, cả ngươi và ta đều tốt.”

Sắc mặt Phong Đặc lập tức hơi trầm xuống, chỉ là Tô Mặc Nhi đưa lưng về phía hần nên không thấy.

Một hồi lâu, Phong Đặc mới hỏi, “Ngươi cảm thấy ở bên cạnh bản vương quá nguy hiểm, mới muốn rời khỏi sao?”

“Không! Không phải vậy...” Tô Mặc Nhi thấp giọng giải thích, “Ta chỉ nghĩ, nếu như không có ta, ngươi có phải sẽ không có nhiều phiền toái như vậy hay không? Có lẽ Tô Diễn sẽ không đi tới Tam vương phủ nữa, còn có Phong Mục...”

“Ngươi cho rằng nếu ngươi rời khỏi, bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ sao?” Phong Đặc như nghĩ đến chuyện gì, cười lạnh lên một tiếng, “Ngươi cũng chỉ là một cái lý do của bọn họ thôi, nếu xem như ngươi không gả cho bản vương, thì bọn họ cũng sẽ giống như trước tìm một cái lý do khác để kiếm chuyện với bản vương.”

Trong con ngươi Tô Mặc Nhi lóe lên vài phần mê mang, giống như là đang suy tư lời Phong Đặc nói.

Phong Đặc ôn nhu an ủi, “Yên tâm đi, tất cả cứ đều giao cho bản vương, bản vương tự sẽ có biện pháp ứng phó với bọn họ!”

Tô Mặc Nhi gật gù đầu, “Được, nếu quả thật là bởi vì ta mới chọn đến nhiều phiên toái như vậy, người nhất định phải nói cho ta biết.”

Nàng không muốn bởi vì nguyên nhân là nàng, mà liên lụy tới người khác.

“Ừ.”

Vó ngựa 'Lộc cốc' vang lên ở giữa rừng, Tô Mặc Nhi đột nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi mà hần nói với Phong Mục, không khỏi cười giỡn nói, “Lời người vừa mới nói kia, ngay cả ta cũng đều đã tin là thật! Người có phải là đã luyện tập qua rất nhiều lần hay không?”

“Nếu như, bản vương nói những lời kia đều là thật, thì người sẽ như thế nào?”

Những lời kia, chính là suy nghĩ thật sự trong lòng hần, vốn không phải là luyện tập.

“...” Trong nháy mắt nụ cười mỉm trên gương mặt Tô Mặc Nhi cứng lại, không dám tin hỏi lại, “Hiện tại là người đang nói đùa à?”

“Bản vương rất nghiêm túc!” Phong Đặc đưa tay kéo dây cương ngựa, con ngựa từ từ đứng lại.

Tô Mặc Nhi cảm thấy tim như nhảy dựng lên từng nhịp, bên tai còn hơi nóng lên.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây dày chiều xuống, trên mặt đất hiện lên từng lốm đốm nhỏ, rực rỡ đến nỗi làm nàng có chút hoa mắt.

Cách lớp y phục hơi mỏng, nàng có thể cảm giác được nhịp tim đập rõ ràng của Phong Đặc ở sau lưng, càng ngày càng rõ, càng ngày càng nhanh.

Bàn tay Tô Mặc Nhi căng thẳng bị mồ hôi ướt đẫm, nàng cũng chỉ cúi đầu, lặng im không nói.

“Mặc Nhi, bản vương muốn cùng người ở chung một chỗ một đời một thế, người có nguyện ý không?” Thanh âm Phong Đặc trầm thấp đột nhiên phá vỡ một phía yên tĩnh, bàn tay của hần, không tự chủ được mà siết chặt dây cương.

Hần không xác định được bây giờ có phải là cơ hội tốt nhất nhất hay không, nếu Mặc Nhi cự tuyệt hần nên phải làm sao?

Năm đó hần hành quân đánh trận, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý, trong lòng cũng chưa từng căng thẳng như giờ phút này.

Hần đè nén lại tất cả, nhưng lại không không chế được lòng mình không ngừng hướng về gần nàng!

Hiện tại, chỉ trông đợi Mặc Nhi có thể chấp nhận hần, nếu được hần chắc chắn sẽ vì nàng mà dâng lên toàn bộ lòng thành của mình...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: nhi thần muốn Tô Mặc Nhi (1)

”Phong Đặc, ta...” Tô Mặc Nhi cắn cắn môi, rối rắm, không biết nên biểu đạt như thế nào.

Nàng chẳng qua chỉ là một luồng cô hồn ở dị thế, có lẽ một ngày khác nàng có thể sẽ trở về hiện đại. Dù cho không thể quay về, nàng cũng không muốn cả đời mình bị vây khốn trong nhà cao cửa rộng này, tất nhiên là sẽ rời đi.

Mà Phong Đặc lại không như thế, hần là Tam vương gia vô cùng tôn quý của Phong Lan Quốc, không thể vứt bỏ được thân phận tôn quý, cùng nhau rời khỏi.

Hai người bọn họ, vốn là người không chung một thế giới, phải làm sao để ở chung một chỗ?

Phong Đặc thấy nàng không nói, không lên tiếng thờ dài, “Mặc Nhi, nếu người không muốn trả lời, bản vương sẽ không ép buộc người.”

“... Cảm ơn.” Tô Mặc Nhi thấp giọng nói.

Phong Đặc không thể làm gì, có chút không cam lòng hỏi, “Mặc Nhi, nếu như, bản vương không còn là vương gia, người có thể đáp ứng lời này của bản vương hay không?”

Tô Mặc Nhi do dự một hồi, mới chậm rãi nói, “Có lẽ, ta sẽ suy tính một chút. Chỉ là, giả thiết này cũng không có...”

Vốn đã không còn ý nghĩa...

Từ lần trước Phong Đặc đưa nàng ra ngoài phủ, thử thăm dò người ở phía sau nàng, thì thái độ của hắn với nàng đã trực tiếp thay đổi lớn.

Hắn vì nàng trả giá, thật sự là rất nhiều!

Nàng cũng có thể cảm nhận được, nếu như hắn thật sự là người bình thường, vậy có thể nàng sẽ đáp ứng hắn cũng nói không chừng.

“Bản vương biết rồi.” Phong Đặc lặng im một lát, mới lên tiếng.

Lần đầu tiên trong đời, cảm giác thân phận tôn quý của mình là chướng ngại thứ.

Hắn đoán không sai, mấu chốt nằm ngay thân phận vương gia của hắn. Hiện tại hắn chỉ là người đi ngang cuộc sống nàng, cũng không phải là nơi nàng kỳ vọng, cho nên nàng mới không đồng ý với hắn.

Phong Đặc kéo dây cương xuống một bên, một lần nữa con ngựa từ từ di chuyển.

Hai người đều trầm mặc không nói, bầu không khí quý dị ở giữa hai người, không có việc gì lại di chuyển.

Cho đến khi thấy Phong Kỳ với Phong Dương, Tô Mặc Nhi mới cảm thấy không lúng túng.

Phong Kỳ mang theo thắng lợi trở về, dã thú (động thú hoang dã) cũng săn được không ít, bởi vì cảm theo không được, nên đã sớm đưa về nơi tập hợp.

Về mặt hắn hưng phấn nói, “Tam ca, lần này ta có thể nắm chắc thắng được Phong Mục! Tứ ca với Nguyệt Bích cũng giúp ta không ít việc!”

“Không thể khinh địch. Hiện tại thời gian cách chỗ tập hợp vẫn còn sớm, ngươi vẫn nên đi săn thêm một ít dã thú đi, sẽ thoải mái hơn.” Phong Đặc nhàn nhạt dặn dò.

Phong Kỳ lập tức kêu rên một tiếng, hô to nói, “Mệt quá đi! Tam ca, thật sự mệt quá đó! Ta muốn sớm đi về nghỉ, dù sao cũng đã săn được không ít!”

“Ngươi có cái suy nghĩ này, làm sao có thể thành đại sự được?” Về mặt Phong Đặc trở nên trầm xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Phong Kỳ.

“Thật sự là mệt mà.” Phong Kỳ nhỏ giọng nói lầm bầm, lặng lẽ nhìn về phía Tô Mặc Nhi, tỏ ra rất là đáng thương.

“Tiểu Thất, ngươi nghe Tam ca đi.” Phong Dương cũng đồng ý với ý kiến của Phong Đặc, thấy vậy, cũng đi theo khuyên giải Phong Kỳ, “Ngươi nói muốn nhiều rèn luyện, thế mà chút khô cũng nuốt không trôi sao?”

Dung nhan tuấn tú của Phong Kỳ hơi quẫn bách, đáp, “Tiểu Thất biết rồi, đa tạ Tam ca dạy bảo! Tứ ca, Vân Phàm, Nguyệt Bích, chúng ta lại đi về phía đông nam xem một chút.”

“Tốt.”

Phong Kỳ dẫn theo Phong Dương và Vân Phàm, Nguyệt Bích, đi thẳng về phía đông nam.

“Chúng ta đi về trước tập hợp ở sân bãi đi.” Hắn hơi tò mò, không biết Phong Mục săn được bao nhiêu dã thú.

Hắn nếu có thời gian đi dây dưa với Mặc Nhi, vậy chắc hắn là sớm đã có chuẩn bị!

Năm trước, hắn đều vào lúc trước hai ván cờ mà đánh thắng đối thủ, vốn sẽ không quyết đấu kéo dài tới ván thứ ba.

Hạng nhất sẵn thứ, chủ yếu chỉ là kiểm tra, kỹ xảo của bọn họ.

Đương nhiên, vận khí cũng vô cùng quan trọng. Giống như việc ôm cây đợi thỏ, vận khí đó, không phải là ai cũng có thể lấy được!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Nhi thần muốn Tô Mặc Nhi (2)

Thời điểm Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi trở lại chỗ tập hợp, đã là giờ Ty.

Địa phương tập hợp, là sân bãi lúc trước các hoàng tử khảo hạch kia.

Lúc này trên khán đài, chỉ có tốp năm tốp ba vài người ngồi, mà cả địa vị cao thượng kia cũng là trống không.

Hai người xuống ngựa, đã trực tiếp ngồi tại vị trí lúc trước.

Một bên cung nữ hầu hạ lập tức đi lên đổi đi nước trà sớm đã lạnh, một lần nữa thay trà nóng đến.

“Tiểu Thất bọn họ khả năng tới giờ Tỵ canh ba mới có thể trở về, có muốn ăn chút ít điểm tâm trước hay không?” Phong Đặc tỉ mỉ hỏi.

Ngày thường vào thời gian này, cũng đã sớm ăn trưa rồi, chỉ là hôm nay, muốn chờ bọn họ đánh tới món ăn dân dã, nướng lên ăn, vì vậy phải chậm chút.

“Tốt.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu.

Phong Đặc đối với Niếp Nghị bên cạnh phân phó nói: “Niếp Nghị, đi lên xe ngựa đem điểm tâm mang tới.”

Trước khi ra ngoài phủ, hần đã nghĩ tới sẽ là như thế, cho nên sớm chuẩn bị đồ ăn.

Nếu không phải hần bị thương, đã sớm tự mình đi đánh chút ít món ăn dân dã, nướng cho nàng ăn.

Vừa rồi bắn một mũi tên về phía Lâm Sơ Tuyết, lần nữa đã tiêu hao hết nội lực của hần, lúc ấy khí huyết cuộn cuộn lợi hại, chỉ là bị hần cường chế xuống, không dám ở trước mặt nàng biểu hiện ra.

Giờ Tỵ canh ba rất nhanh đã đến, hoàng đế tận hứng mà về, cương nghị trên mặt tràn đầy tươi cười.

Mỗi các hoàng tử cũng lục tục trở về, mang theo dã vật chính mình đánh tới, đứng ở giữa sân.

Phong Dương cũng đi theo Phong Kỳ trở về sân bãi, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi.

Phong Kỳ mặt mũi tràn đầy mồ hôi, cũng rất là hưng phấn. May mắn nghe theo lời nói Tam ca, nếu không khả năng thật sự bị thua thiệt!

Bởi vì dã vật Phong Mục đánh tới, rõ ràng cho thấy là nhiều nhất trong mọi người!

Phong Mục khinh miệt nhìn một chút con mồi bên chân Phong Kỳ, khinh thường hừ một tiếng.

Phong Kỳ quý dị hướng hần cười một tiếng, không có lên tiếng.

“Thời gian ngắn như vậy, Phong Mục làm sao sẽ đánh tới được nhiều con mồi như vậy?” Tô Mặc Nhi kinh ngạc.

Phong Đặc đuôi lông mày mang theo trào phúng, nói: “Hần đã sớm ở trong rừng bố trí trợ thủ, hoặc là, căn bản chính là ngồi ngư ông đắc lợi!”

Tô Mặc Nhi khoe môi giât giât, thật sâu cảm thấy, khả năng loại thứ hai lớn hơn nhiều.

Chiều theo tính tình hung ác nham hiểm kia của Phong Mục, vô cùng có khả năng là trực tiếp đoạt thành quả lao động của người khác!

“Tam ca ở trong rừng gặp được hần sao?” Phong Dương có chút nghi ngờ hỏi.

“Xác thực gặp được.” Phong Đặc nhàn nhạt hỏi lại: “Từ đệ như thế nào hỏi như vậy?”

“Nếu là không có nắm chắc tuyệt đối, Tam ca sẽ không hoài nghi Phong Mục không phải tự mình đánh tới con mồi.” Phong Dương mây trôi nước chảy nói.

Chính là vì biết rõ Phong Mục không có thời gian, mới có hoài nghi này, dù sao, người có vận khí tốt, thật sự là quá ít!

“Phong Dương, ngươi tại sao không đi tham gia hạng nhất khảo hạch này?” Tô Mặc Nhi vẫn luôn đối với Phong Dương thật tò mò, không biết làm thế nào, Phong Đặc chỉ là nhẹ nhàng nhắc tay.

“Tam ca cũng không phải là không có đi?” Phong Dương nhướn mày hỏi.

“Àn...” Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút, “Hần nói hần là vì không có cái gì sở cầu, ngươi cũng vậy sao?”

“Đúng vậy, ta cùng Tam ca suy nghĩ là giống nhau. Quen ngày qua ngày nhàn nhả, đối với hết thảy trong cung, tự nhiên không có cái gì lưu luyến, cũng sẽ không có đặc biệt nghịch muốn có được cái gì.” Phong Dương mang trên mặt ý cười nhàn nhạt, một phen nói đúng là tiêu sái.

Tô Mặc Nhi nghĩ tới nói câu kia của Phong Đặc ‘Hần chỉ không có ở nơi này’, xem ra quả thật là như vậy.

Dần dần, người đã tụ tập đủ.

Hoàng đế nhìn các vị hoàng tử trong sân, hài lòng gật đầu nhẹ.

Uy nghiêm nói: “Xem ra lúc này đây, là Phong Mục đánh tới con mồi nhiều hơn một chút. Như vậy, lần này khảo hạch, sẽ là Phong Mục chiến thắng rồi!”

“Tạ phụ hoàng!”

“Ngươi muốn ban thưởng cái gì? Trẫm sẽ tận lực thỏa mãn ngươi.”

Phong Mục nhìn về phía Tô Mặc Nhi, chậm rãi nói ra: “Nhi thần, muốn nữ nhi của Tô tướng quân, Tô Mặc Nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: nhi thần muốn Tô Mặc Nhi (3)

Ánh mắt hoàng đế hơi trầm xuống, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất, không vui nói, “Tô Mặc Nhi đã gả cho Phong Đặc trước rồi, ngươi không biết sao!”

Phong Mục cảm thấy hoảng sợ, vội quỳ xuống, giải thích ra, “Phụ hoàng, nhi thần nhớ rõ, Tô Mặc Nhi không lấy thân phận của Tam vương phi, cũng không được điền vào gia phả của hoàng thất, hơn nữa Tô Mặc Nhi còn chưa bái đường với Phong Đặc bái đường. Vì vậy nhi thần cho rằng, hiện tại nàng vẫn là nữ nhi của Tô tướng quân như trước.”

Sắc mặt hoàng đế càng thêm âm trầm, Phong Mục thoáng ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, lại cúi đầu, khẩn cầu, “Nhi thần ái mộ Mặc Nhi đã lâu, mong rằng phụ hoàng thành toàn!”

“Quả thực là hồ nháo! Cho dù Tô Mặc Nhi không là vương phi của Phong Đặc, thì bọn họ đã là phu thê rồi!” Hoàng đế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Phong Mục.

Bình tĩnh lại, hoàng đế bình thần nói ra, “Trẫm sẽ cho ngươi thêm một cơ hội nữa, cho ngươi nói một thỉnh cầu lần Die64n.dda2nle6qu1yd9o6n nữa. Chuyện này, trẫm chỉ xem là ngươi nhất thời hồ đồ!”

“Phụ hoàng! Nếu như nhi thần nói, hiện tại là Mặc Nhi vẫn còn thân xử nữ?” Phong Mục nói rất kiên định.

Tô Mặc Nhi cảm thấy tim nhảy dựng lên từng nhịp, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hơi trắng bệch.

Lời này của Phong Mục là có ý gì? Nếu hoàng đế không tin, không lẽ hẩn còn muốn cho người đến nghiệm thân hay sao?

Bàn tay nhỏ bé, đột nhiên bị một bàn tay to lớn ầm ập bao bọc lại.

Tô Mặc Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, là Phong Đặc ôn nhu nhìn nàng, trấn an nói, “Có bản vương ở đây, không có việc gì.”

Những lời này, nàng nghe hẩn nói rất nhiều lần, mỗi lần đều làm cho lòng người an ổn lại như thế. Giống như chi cần có hẩn ở đây, tất cả đều không cần lo lắng.

Tô Mặc Nhi theo bản năng khẽ gạt đầu, tim đang treo lên cũng dần dần bình tĩnh lại.

Trên đài cao, sắc mặt hoàng đế thay đổi liên tục, nhưng lại không đành lòng trách phạt Phong Mục, chỉ có thể trầm giọng hỏi, “Ngươi có chứng cứ gì có thể chứng minh lời ngươi nói!”

“Phụ hoàng có thể thỉnh ma ma trong cung đi kiểm tra một chút, tự nhiên là có thể chứng minh lời nhi thần nói là sự thật!”

“Được ! Người đến...”

“Từ từ! Phụ hoàng!” Phong Kỳ đột nhiên đứng dậy, ngăn cản nói, “Nhi thần còn có chuyện muốn bẩm báo!”

“Chuyện gì?” Hoàng đế nghi hoặc nhìn về phía Phong Kỳ.

Phong Kỳ thi lễ một cái với hẩn, mới nói, “Phụ hoàng, ngươi còn chưa xem con mồi nhi thần săn được, làm sao mà người lại nói là nhị Vương huynh thắng chứ?”

“Trẫm đã thấy rồi. Là một ít bên cạnh ngươi kia, không đủ bằng số lượng Phong Mục săn được.” Hoàng đế nhàn nhạt nói ra.

“Phụ hoàng, nhi thần săn con mồi, không chỉ là chừng này!” Phong Kỳ nói xong, sai người mang lên một ít con mồi lên sân mà lúc trước hẩn đã săn được.

“Phụ hoàng, những con mồi này đều là lúc trước nhi thần săn được, bởi vì mang theo trên người không tiện, nên sớm đã cho người đem về.”

Trên mặt hoàng đế thoáng lóe lên vài phần kinh ngạc, phân phó với người bên cạnh mình nói, “Tiểu Thanh Từ, đi lên đếm xem, xem hai người bọn họ ai săn được nhiều con mồi hơn!”

“Là!”

Phong Mục từ khi Phong Kỳ đứng lên cắt đứt lời hoàng đế nói, thì liên tục buồn bực một hồi.

Lúc này thấy tình cảnh như thế, không khỏi hung hăng trừng mắt với Phong Kỳ. Phong Kỳ nhướng nhướng mày, không thèm để ý mà nhếch môi cười với hắn.

Một lát sau, Tiểu Thanh Từ hồi báo, Phong Mục săn được bốn mươi ba con, mà Phong Kỳ, săn được bốn mươi bốn!

Hoàn toàn chỉ chênh lệch nhau một con!

“Người có ý!” Phong Mục cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Phong Kỳ rất là vô tội nói, “Nhị Vương huynh, lúc trước vòng kiểm tra thứ hai ta thắng người, người nói ta làm bừa, hiện tại lại là ta thắng, người còn nói ta là có ý sao? Nhị Vương huynh, người nên có phải là thật sự không chịu nổi được thua cuộc hay không?”

“Người... ! !”

“Phong Mục, chấp nhận thua cuộc!” Hoàng đế nói uy nghiêm, “Người làm chuyện như thế, làm sao còn có nửa điểm phong độ của vương gia chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Nhi thần muốn Tô Mặc Nhi (4)

“Phụ hoàng, nhi thần...”

“Đủ rồi! Không cần phải nói nữa.” Hoàng đế thất vọng nhìn Phong Mục, trầm giọng nói: “Thắng bại như thế nào, tất cả mọi người đều đã xem rõ ràng rành mạch! Lần này người thắng, là Thất vương gia, Phong Kỳ!”

“Tạ phụ hoàng.” Phong Kỳ cung kính trả lời.

Phong Mục sắc mặt xanh mét, bất đắc dĩ nói: “Nhi thần biết sai, thỉnh phụ hoàng không trách phạt.”

“Phong Kỳ có gì sở cầu?” Hoàng đế ngược lại hỏi, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn lại Phong Mục một cái.

Hôm nay biểu hiện của Phong Mục, thật sự là đã làm hắn mất hết mặt mũi! Vừa rồi nếu không phải Phong Kỳ đứng ra, hắn sợ là thật sự muốn đem Tô Mặc Nhi gả cho hắn rồi!

Công khai cướp đoạt em dâu, truyền đi, mặt mũi hoàng thất ở đâu?!

Phong Kỳ hơi suy nghĩ một chút, dò hỏi: “Phụ hoàng, nhi thần hiện tại không có cần vật gì, có thể hay không giữ lại cái yêu cầu này, chờ nhi thần nghĩ kỹ lại bẩm báo phụ hoàng?”

Hoàng đế nhướng mày, cuối cùng, vẫn gật đầu: “Được rồi.”

“Tạ phụ hoàng!” Có cái này, đã tương đương với có một lá bùa hộ mệnh!

“Đều tiếp tục chuẩn bị đi, con mồi hôm nay các người đánh tới, chính là bữa ăn trưa mấy ngày này của các người!” Hoàng đế nhàn nhạt nói ra.

“Vâng!”

Mọi người đều đứng dậy, sau khi cúi đầu lễ bái, lập tức tốp năm tốp ba tiến đến cùng nhau, bắt tay đi chuẩn bị.

Phong Đặc mang theo Tô Mặc Nhi cùng Phong Dương, đi thẳng tới bên cạnh Phong Kỳ.

Phong Kỳ đã sớm tìm xong một mảnh đất trống rồi, Nguyệt Bích cùng Vân Phàm đã bắt đầu dựng lên bó củi.

Tô Mặc Nhi nhìn thấy, ngoại trừ vừa rồi Phong Kỳ để cho hoàng đế xem chút con mồi kia, trên đất trống cũng không có thiếu dã vật!

Phong Kỳ, quả nhiên là cố ý!

Hắn khẽ đếm lấy tới con mồi thối Phong Mục ít con, vậy Phong Mục người kia nên có bao nhiêu tức ngực!

Chắc chắn! Xem ra Phong Kỳ cũng không phải là một người thiện lương nha!

Mấy người nướng vài con chim trĩ cùng thỏ hoang, còn lại đều thưởng cho các tướng sĩ.

“Nếu đây là vào buổi tối, thật sự lại rất là hạnh phúc!” Tô Mặc Nhi thở dài nói.

Ở hiện đại, nàng cũng thường xuyên cùng các bằng hữu đi ra ngoài dã ngoại đốt lửa trại, một đồng người ngồi cùng một chỗ, nói chuyện trên trời dưới đất, cực kỳ vui vẻ.

“Cái này dễ dàng nha, đợi buổi tối để cho Tam ca lại nướng vài thứ cho người.” Phong Kỳ ăn thịt nướng, vẻ mặt thỏa mãn nói ra.

“Ngốc!” Tô Mặc Nhi ánh mắt nhỏ khinh bỉ nói: “Hai người ăn còn có ý gì! Đốt lửa trại, đương nhiên là càng nhiều người càng vui vẻ, ăn cũng sẽ tận hứng!”

Đốt lửa trại muốn đúng là cái không khí kia, nếu thật chỉ có nàng cùng Phong Đặc hai người, cảnh tượng này, chỉ là suy nghĩ một chút đã cảm thấy vô cùng lúng túng!

Phong Kỳ cái hiểu cái không, Phong Đặc nhưng là trực tiếp rơi vào trong suy nghĩ mình, mắt phượng tĩnh mịch.

“Tam tẩu, ta nghe nói, người trước khi chưa gả cho Tam ca, từng cùng Phong Mục giao hảo?” Phong Dương đột nhiên hỏi.

Tô Mặc Nhi sửng sốt, một hồi lâu, có chút rối rắm đầu nhẹ.

Trên thực tế, đoạn kí ức kia của nàng đều biến mất, về phần cùng Phong Mục giao tốt cái gì, hoàn toàn không có ấn tượng!

Những thứ này, nếu là giải thích, một lát sẽ không thể nói rõ, dứt khoát, nàng trực tiếp thừa nhận.

Phong Dương hiểu rõ cười một tiếng, không có hỏi thêm nhiều.

Hắn lúc nào cũng cảm thấy, Tô Mặc Nhi gây cho hắn cảm giác, tựa như một nữ nhân khác.

Các nàng khí chất rất tương tự, chỉ là, nữ nhân kia, cũng không phải nhân tộc!

“Tam ca, Tứ ca, các người vừa rồi có thấy bộ dáng của Phong Mục hay không.” Phong Kỳ nhớ tới bộ dáng Phong Mục tức không có chỗ phát của hắn, không khỏi buồn cười.

“Loại người như hắn, chính là thiếu dạy dỗ! Lần này, hắn cần phải ở trong phủ chờ ít ngày rồi!” Tô Mặc Nhi cũng rất là hết giận.

Hắn không thể làm cho hoàng đế trực tiếp hạ mệnh lệnh, cấm cửa hắn vài năm, tiêu diệt hết sự kiêu căng của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đưa người vào động phòng hoa chúc (1)

Phong Đặc trào phúng nhếch nhếch môi cười, “Lần này, phụ hoàng cũng không còn mặt mũi để bảo vệ Phong Mục rồi!”

“Chính xác. Hoàng đế một lòng hướng về Phong Mục, lại không nghĩ rằng cuối cùng Phong Mục lại bị bại thảm đến như vậy!” Tô Mặc Nhi vừa nghĩ tới dáng vẻ âm trầm của hoàng đế, đã cảm thấy rất buồn cười.

Lần này nàng thật sự thấy được, cuối cùng hoàng đế có bao nhiêu thiên vị với Phong Mục!

Dường như theo lời Phong Mục nói, hắn ngay cả hỏi cũng không thêm hỏi, mà mù quáng làm theo.

Nếu không phải Phong Kỳ sớm chuẩn bị, thì chỉ sợ trong vòng kiểm tra thứ hai, hắn sẽ bị hoàng đế trực tiếp giáng tội!

Lần này, hoàng đế không thể không hạ quyết tâm trừng phạt Phong Mộc, nhưng lần này hắn cũng bị mất hết mặt mũi!

Mấy người cười cười nói nói một hồi, rất nhanh trời đã chuyển sang hoàng hôn.

Hoàng đế đi trước một bước trở về hoàng cung, còn tất cả mọi người thì từ từ tản ra đi về.

Sắc trời dần tối, mấy người Phong Đặc cũng rời khỏi bãi săn, nhưng lại không hồi phủ.

Mà đi đến tửu lầu lớn nhất trong đế đô, kêu một nhả gian, ba nam nhân, tranh luận với nhau một hồi.

Tô Mặc Nhi nghe một hồi lâu, mà số lần ngáp lại càng tăng thêm.

Bọn họ nói không gì khác ngoài phân tích thế cục của triều đình, thật sự là một tí hứng thú nàng cũng không có.

Phong Đặc nhìn nàng đang nhàm chán, liền sai Nguyệt Bích với Vân Phàm đi dạo với nàng ở ngoài đường cái.

Tô Mặc Nhi vui vẻ đáp ứng, không thể chờ đợi được mà rời khỏi tửu lầu.

Trăng sáng treo cao, trong bầu trời đêm chỉ treo lơ lửng vài chấm nhỏ sáng rực rỡ.

Tô Mặc Nhi dường như là người lần đầu tiên mới vào thành, đối với vật gì cũng vô cùng tò mò. Một cái búp tượng đất nho nhỏ, cũng có thể làm nàng dừng chân hơn một phút.

Chợ đêm ở đế đô này, cũng không khác gì so với hiện đại. Chỉ là thiếu những thứ trang trí xa hoa trụy lạc, thêm nhiều một ít nét thuần phác tự nhiên hiếm có ở hiện đại.

Tô Mặc Nhi đã lâu chưa có thả lỏng mình, không hề biết nàng đã đi ra rất xa.

Nguyệt Bích và Vân Phàm theo sát bên người nàng, một tác cũng không rời bảo vệ nàng.

Một lát sau, Tô Mặc Nhi đang có hứng thú dừng ở trước một tiệm nhỏ bán ngọc thạch.

Nàng nghĩ tới, ở Phong Lan này có thể là tìm được khối ngọc bội mà nàng đã từng thấy ở trên sách của sư phụ hay không, có lẽ nàng còn có thể dựa vào nó để trở về hiện đại.

Nơi này tốt hơn, nhưng cũng không bằng chỗ nàng từ nhỏ lớn lên...

“Không biết vị tiểu thư này muốn trang sức ngọc gì?” Lão bản tuổi trên năm mươi đi lên trước khách khí hỏi.

Tô Mặc Nhi cẩn thận nhớ lại hình dáng của khối ngọc bội kia, chậm rãi miêu tả, “Ta muốn tìm ngọc bội có một màu xanh lục bích, hai mặt của nó đều có khắc mấy hoa văn phức tạp.”

“Tiểu thư, khối ngọc bội như ngài nói, trong tiệm nhỏ của chúng ta còn rất nhiều, rất nhiều. Không biết tiểu thư nhìn trúng một khối nào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi ửng đỏ, lúng túng bổ sung nói, “Theo lời ta là khối ngọc bội kia, trên mặt nó khắc hoa văn, khi để dưới ánh mặt trời, sẽ phát ra hào quang màu xanh bích. Không biết lão nhân gia có thấy qua hay không?”

Lão bản trừng to mắt bất khả tư nghị (không thể tin được), nhìn chằm chằm Tô Mặc Nhi, run rẩy hỏi, “Cô nương đã thấy qua khối ngọc bội kia?”

Tô Mặc Nhi hơi chần chờ gật đầu nhẹ.

Còn chưa chờ lão bản nói thêm lời gì nữa, thì Nguyệt Bích với Vân Phàm trực tiếp kéo nàng rời khỏi tiệm nhỏ.

Mà về mặt hai người, đều rất quý dị!

Lúc này Tô Mặc Nhi mới phát hiện ra hình như nàng đã nói lời không nên nói, đang lúc muốn mở miệng hỏi thăm.

Thì không ngờ, phía trước có một nhóm người đột nhiên vọt tới, trực tiếp tách các nàng ra!

Trong lòng Vân Phàm đánh chuông cảnh báo, không có nửa phần do dự, nhanh chóng nhảy ra từ trong đám người kia.

Lại đi tìm Tô Mặc Nhi, phát hiện, bóng dáng nàng đã hoàn toàn biến mất!

Nguyệt Bích cũng nhanh chóng tránh thoát đám người kia, sau khi thấy Vân Phàm, vài bước lập tức đi tới bên người nàng.

Vân Phàm vội vàng hỏi, “Có thấy vương phi không?”

Nguyệt Bích ngẩn người, sau đó, sắc mặt bỗng dung biến đổi, lập tức hoảng hốt.

Về mặt Vân Phàm trầm xuống, tỉnh táo nói, “Người cứ đi về trước hồi bẩm với chủ tử, còn ta sẽ ở lại chỗ này tìm vương phi, có lẽ vương phi chỉ là bị đám người đây đi đến nơi khác rồi!”

“Được. Tỳ, người phải cẩn thận, có chuyện gì thì phải bẩm báo tin hiệu!” Nguyệt Bích như toát mồ hôi đầm đề.

Nếu nàng nói cho gia mình biết, là các nàng dễ thất lạc chủ tử, vậy hậu quả...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đưa người động phòng hoa chúc (2)

Editor: Lam Tuyết Hàn

Tô Mặc Nhi đầu óc mơ mơ màng màng, chỉ biết mình bây giờ đang ở trong kiệu.

Hai tay hoàn toàn không làm gì được, thân thể đều là mềm nhũn.

Vừa rồi nàng ở trên phố không hề đề phòng bị người bắt đi, ngay cả hô cứu mạng cũng không thể phát ra, đã trực tiếp bị người bắt được, mang đi.

Cũng không biết bây giờ là ở nơi nào, những người này có lai lịch như thế nào.

Nàng không nhớ rõ đã từng đắc tội người nào, ngoại trừ... Phong Mục, Tô Diễn cùng Lâm Sơ Tuyết!

Nhưng là, nàng vừa mới nhìn thấy, trang phục của hai người kèm bên người nàng, cùng trang phục của thủ hạ Phong Mục lúc trước cũng không giống nhau!

Cổ kiệu, càng ngày càng xóc nảy, những người này đại khái chính là quá nóng lòng, đi rất nhanh.

Tô Mặc Nhi bị buộc lưng la lung lay theo, buổi chiều ăn gì đó, đều muốn phun ra nhanh rồi!

Không biết Phong Đặc có biết nàng bị người bắt cóc hay không, sẽ tới cứu nàng hay không...

Sau nửa canh giờ, cổ kiệu chậm rãi bị người đẩy xuống.

Bên ngoài, một người cung kính nói ra: “Tướng quân, người đã mang đến!”

“Dẫn nàng đi ra!”

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh.

Cái thanh âm này là... Tô Diễn?!

Nháy mắt tiếp theo, màn kiệu bị người từ bên ngoài mạnh mẽ vén lên!

Hai hắc y nhân tiến lên, đưa tay đem Tô Mặc Nhi từ trong kiệu lôi đi ra.

Ra cổ kiệu, đập vào mắt chính là Tô Diễn có gương mặt âm trầm kia.

Tô Mặc Nhi khinh thường cười nhạo một tiếng, quay đầu đi không nhìn hắn.

Ánh mắt lại không biến sắc quét qua xung quanh, bọn họ hiện tại đang ở trong một tiểu viện Tô Diễn đứng phía sau vài tên hắc y nhân, bóng đêm quá sâu, trong tay bọn họ chỉ nói ra vài cái đèn lồng, chiếu tới tiểu viện mờ mờ ám ám.

Tô Diễn nhìn nàng như thế, như sương mây, nghĩ đến ở tam vương phủ đã bị khuất nhục, trong lòng lập tức dâng lên tức giận.

Ba chân bốn cẳng đi nhanh tới trước mặt Tô Mặc Nhi, giờ tay lên đã tát nàng một cái!

Tô Mặc Nhi bị đánh có chút đứng không vững, gò má từ từ sưng đỏ lên.

Nếu không phải hai người áo đen kia đỡ nàng, nàng sợ là đã sớm ngã trên mặt đất rồi!

Tô Diễn nắm cầm của nàng, âm thanh ngoan độc nói: “Tô Mặc Nhi, đã không có chỗ dựa là Tam vương gia, ngươi ngay cả một nô tài cũng không bằng! Lần này, ta lại muốn nhìn một chút ngươi còn có bản lĩnh gì!”

Tô Mặc Nhi lạnh lùng nhìn hắn, môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt phun ra mấy chữ: “Tiểu nhân hèn hạ!”

Tô Diễn ánh mắt trong nháy mắt bén nhọn nhìn chằm chằm nàng, hận không thể trực tiếp đem nàng bóp chết!

Tô Mặc Nhi không sợ hãi chút nào trừng lại hắn, trong mắt đẹp không có một chút nào sợ hãi.

“Cái dạng này của ngươi, thật đúng là cùng ngươi nương con tiện nhân kia giống nhau như đúc! Không hổ là nàng sinh, đều là tiện chủng chỉ biết quyến rũ nam nhân!” Tô Diễn đột nhiên oán hận nói.

Tô Mặc Nhi cảm thấy chán động, đây căn bản chính là lần đầu tiên nghe Tô Diễn nói đến mẹ ruột của nàng, trong trí nhớ của nàng, cũng không có nửa điểm kí ức về mẫu thân!

Nghe giọng điệu của hắn, hắn giống như rất hận mẹ ruột của nàng..

Đáy lòng nàng mơ hồ có chút hoài nghi, lại không thể khẳng định, mẫu thân nàng năm đó, đến cùng phát sinh qua chuyện gì?

Thân thể của nàng, như thế nào ...

Tô Diễn hung dữ cười nói: “Ngươi đang nhớ tới mẫu thân ngươi sao? Ta cho ngươi biết! Con tiện nhân kia không nên sinh hạ ngươi, nếu như không phải là nàng đem vật kia để lại cho ngươi, ta đã sớm bóp chết ngươi!”

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy đáy lòng một trận chán ghét, dứt khoát nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ.

Tô Diễn sắc mặt lại trầm xuống vài phần, tay nắm cầm của nàng lại dùng thêm vài phần sức lực.

“Nói cho ta biết, năm đó tiện nhân kia cho ngươi đồ ngươi đặt ở đâu rồi?”

Tô Mặc Nhi căn bản không biết hắn nói là cái gì, trực tiếp ngậm miệng không nói.

“Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nói ra, còn có thể chịu ít khổ một chút. Ngươi có biết vừa rồi ngươi ăn là thuốc gì?”

“Tô tướng quân như vậy nhưng là sẽ kinh hãi đến mỹ nhân, không bằng để cho bản vương đến thay ngươi hỏi một chút thì như thế nào?” Bổng dung, một đạo thanh âm trầm tức từ trong bóng tối truyền ra.

Tô Mặc Nhi lông mày vận nhẹ, trực giác nàng cho thấy, tối nay là sẽ không quá bình yên rồi!

Bởi vì, người đến này, chính là bại tướng hôm nay dưới tay Phong Kỳ, Phong Mục!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: đưa ngươi động phòng hoa chúc (3)

Editor: Từ Sắc Y

“Nhị vương gia!” Tô Diễn nhìn thấy Phong Mục, lập tức buông Tô Mặc Nhi ra, khom người thi lễ với hắn một cái.

“Tô tướng quân miễn lễ.” Phong Mục cười nói.

Tô Mặc Nhi mở mắt ra, thì đã thấy Phong Mục thân nhiên từ cửa viện nhỏ đi tới.

“Mặc Nhi, lại gặp mặt. Như thế nào, ngươi bị bắt cóc lâu như vậy, Phong Đạc cũng không hề tới cứu ngươi sao?” Khoé mắt Phong Mục xéch lên, có phần hơi đắc ý.

“Phong Mục, ngươi có phải rất thích được người khác theo đuôi hay không? Lúc trước là Lâm Sơ Tuyết, hiện tại lại là Tô Diễn, khi nào thì ngươi có thể quang minh chính đại tự mình làm nên chuyện, ít nhất cũng không nên để cho ta cảm thấy ngươi thật sự rất vô dụng!” Tô Mặc Nhi không chút khách khí cười nhạo.

Phong Mục giận quá hóa cười, “Tô Mặc Nhi, ngươi cũng chỉ có công phu ngoài miệng thôi, rời khỏi Phong Đạc, ngươi còn có thể thế nào?”

Tô Mặc Nhi hừ lạnh một tiếng, nói, “Vây cũng tốt hơn gấp trăm lần so với các người sử dụng thủ đoạn bí ỏi!”

“Tốt lắm, đừng có mà cậy mạnh.” Tay Phong Mục trực tiếp lướt nhẹ qua trên gương mặt của nàng, đáng vẻ mang theo vài phần ôn nhu, hỏi, “Nói cho bản vương biết, khối ngọc bội mà nương người để lại cho người bây giờ đang ở nơi nào? Người nói xong, bản vương sẽ dẫn người hồi phủ, làm vương phi của bản vương, người thấy thế nào?”

Nói, sắc mặt hơi không cam lòng nói, “Hôm nay, nếu không phải là do Phong Kỳ làm rối loạn, thì bây giờ người cũng đã là vương phi của bản vương rồi!”

Lông mày Tô Mặc Nhi nhíu chặt lại trốn khỏi tay của hắn, chán ghét nói, “Phong Mục, người có biết hay không, người thật sự làm cho người ra rất chán ghét! Đừng nói là làm vương phi của người, chỉ cần bị người chạm vào một cái ta cũng đều cảm thấy chán ghét muốn nôn!”

“Người!” Phong Mục nổi cáu, trừng mắt Tô Mặc Nhi, trầm giọng nói, “Người đừng rượu mồi không uống lại đòi uống rượu phạt, thủ đoạn của bản vương người còn chưa trải qua đâu! Nói nhanh một chút đi, bản vương còn có thể cho người chết vui vẻ một chút!”

“Vị nhân huynh này, người nói người muốn giết chết tam vương phi sao? Chỉ sợ là đang nằm mộng ban ngày đi.” Đột nhiên, một luồng thanh âm cực kỳ lười biếng chen vào.

Trong nháy mắt mọi người đều yên lặng, hai mặt nhìn nhau, không biết âm thanh vừa mới có phải là ảo giác của mình hay không.

Lại thoáng qua, chỉ nghe thấy luồng thanh âm kia hơi lúng túng nói, “Không phải là nằm mộng ban ngày ! Bây giờ là buổi tối, là lúc nằm mơ tốt nhất!”

“Phốc...” Tô Mặc Nhi trực tiếp cười ra tiếng.

Phong Mục và Tô Diễn lập tức phục hồi lại tinh thần, tức giận nhìn bầu trời đêm nói, “Bọn trộm cướp nào dám núp trong bóng tối nói ngông cuồng, có bản lĩnh thì đi ra!”

“Lăn ra đây cho bản tướng quân!”

“Lăn? Lăn như thế nào?” Thanh âm của người kia mang theo chút nghi hoặc, hiếu kỳ nói, “Là như hấn sao?”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy Tô Diễn ngã thẳng trên mặt đất, sau đó, thân thể không khống chế được mà lăn qua lăn lại vạy vẹo ở trên mặt đất!

Hết lần này tới lần khác, hấn như bị người điểm huyết cầm, có miệng không thể nói, chỉ có thể phát ra thanh âm 'Ồ ồ'.

Tô Mặc Nhi sững sờ, trong nháy mắt bị đáng vẻ tức cười của Tô Diễn mà bật cười một trận.

Xung quanh, truyền đến tiếng cười bị đè nén.

Sắc mặt Phong Mục trắng bệch nhìn xem một màn này, chỉ cảm thấy sau lưng y rét run từng trận.

Hắn vốn không cảm thấy người nọ trong góc tối ra tay, mà Tô Diễn lại biến thành đáng vẻ này!

Chuyện này, thật sự là do nhân lực mà có thể làm được sao!

“Cuối cùng là ai ở trong bóng tối quậy phá! Bản vương là nhị vương gia của Phong Lan Quốc, được ông trời phù hộ, nếu như người dám làm tổn thương ta, thì sẽ phải chịu trừng phạt trời!” Phong Mục thấy sức lực mình không đủ nên uy hiếp nói.

“Thật vậy chăng? Bị trời trừng phạt? Ta còn thật sự muốn nhìn một chút nha.” Thanh âm của người nọ vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn không để uy hiếp của Phong Mục vào trong lòng.

“Người dám... Ách...” Phong Mục lời còn chưa nói hết, thì thân thể đã bị ném mạnh tới một bên tường.

Phun mạnh ra một búng máu, mắt tròn lên, lập tức hôn mê bất tỉnh

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đưa người động phòng hoa chúc (4)

Editor: Lam Tuyết Hàn

Lần này, những người áo đen kia rốt cuộc không cười được nữa rồi.

Tất cả đều nom nớp lo sợ quỳ xuống, cầu xin tha thứ: “Đại thần, cầu xin ngài tha cho chúng ta đi, chúng ta chỉ là bị bọn họ sai khiến, cũng không phải là cố ý muốn mạo phạm ngài.”

Người nọ thanh âm lười biếng bên trong mang theo một tia không kiên nhẫn: “Tam tức (ba giây), còn lưu lại người tại đây, vậy thì lưu lại cùng bản tôn vui đùa một chút đi!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người, vèn vèn một hơi trong lúc đó đã biến mất ở trong tiểu viện.

Hai người áo đen lúc trước đi lấy Tô Mặc Nhi cũng bỏ chạy rồi, Tô Mặc Nhi toàn thân như nhũn ra, vô lực té xuống đất.

Bỗng dưng, lúc thân thể đang khó khăn muốn tiếp xúc với mặt đất, đột nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo đỡ lấy!

Tô Mặc Nhi ngược mắt nhìn lại, đập vào mắt là một gương mặt góc cạnh rõ ràng, mắt đào hoa mang theo một chút vui vẻ, khóe môi cong lên đầy trêu tức.

Tô Mặc Nhi đại ra trừng mắt nhìn, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nói: “Cám ơn người.”

“Không cần phải khách khí, có thể vì tam vương phi công hiến sức lực, là vinh hạnh của tại hạ.” Người nọ lười biếng nói ra, vẻ mặt rất là mỉa mai.

Tô Mặc Nhi hoảng hốt, cảm thấy có chút nghi hoặc: “Người biết ta?”

Người nọ tùy ý gật đầu nhẹ: “Đương nhiên.”

“Chúng ta trước đã gặp qua?” Nàng không nhớ rõ trong trí nhớ có một người như hắc tặc tại.

Có lẽ hắc tặc là xuất hiện trong đoạn trong trí nhớ mất đi của nàng cũng chưa biết chừng.

Chỉ là hiện tại, nàng chỉ có thể trực tiếp như vậy hỏi.

Không ngờ, người nọ lại lắc đầu, hơi có chút tiếc nuối nói: “Chưa thấy qua.”

Chỉ kém một chút... Lúc trước nàng chỉ cần lại đi về phía trước vài bước, đã có thể nhìn thấy hắc tặc rồi..

Tô Mặc Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu bọn họ thật sự quen biết, mà nàng lại không nhớ rõ hắc tặc, cỡ nào lúng túng nha!

“Vậy người là ai? Tại sao phải cứu ta?” Tô Mặc Nhi trong mắt đẹp mang theo chút ít cảnh giác.

“Ta? Ta chính là hái hoa tặc danh tiếng lẫy lừng để đó.” Người nọ đuôi lông mày nhíu lại, nửa thật nửa giả nói.

Tô Mặc Nhi trong lòng vừa kéo, nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, im lặng không lên tiếng.

“Tha ... Tha mạng ...” Trên đất, Tô Diễn vẫn còn đang lăn lộn, sắc mặt hắc xám trắng một mảnh, đã có dấu hiệu muốn ngất.

Người nọ ngón tay hơi cong, ở chỗ Tô Mặc Nhi nhìn không thấy, đối với Tô Diễn bắn ra một đạo bạch quang, Tô Diễn lập tức ngừng ngay tại chỗ.

“Cút đi rồi? Tư vị như thế nào?”

Tô Diễn phun ra một ngụm máu, giằng co một hồi lâu, ngay cả đáp lời khí lực đều không có.

Hai mắt vừa nhắm, trực tiếp ngất đi.

Tô Mặc Nhi chỉ nhàn nhạt nhìn hai mắt hắc tặc, liền dời đi ánh mắt.

“Như vậy có phải hả giận hay không?” Người nọ đột nhiên đề sát vào bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi, tư thế rất là mập mờ!

“Hả...” Còn không đợi Tô Mặc Nhi trả lời, người nọ ánh mắt bỗng nhiên trở nên bén nhọn, cảnh giác hướng nơi nào đó trong tiểu viện nhìn lại!

Tô Mặc Nhi cũng không có chú ý tới dị thường xung quanh, thân thể lại là nóng lên có chút không bình thường, rất khó chịu.

Người nọ cảm nhận được Tô Mặc Nhi khác thường, cúi đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng, con mắt trong giống như chứa một cái hồ xuân thủy, sóng mắt uyển chuyển, rất là quyến rũ người!

Người nọ cảm thấy cả kinh, vội vàng nắm lên cổ tay của nàng, giữ mạch đập của nàng.

Dần dần, vẻ mặt hắc tặc vốn là mỉa mai, trở nên cổ quái, ngay tiếp theo nhìn Tô Mặc Nhi ánh mắt đều có chút mập mờ.

Tô Mặc Nhi hồn nhiên chưa phát giác ra lời kéo cổ áo, hận không thể trực tiếp xé nát quần áo.

Trong nội tâm, tựa như là có ngàn vạn con sâu nhỏ nhúc nhích, khó chịu ghê gớm.

Kia người không nói lời nào kéo ra khoe môi, lập tức đem Tô Mặc Nhi ôm ngang người, một cái tung người đã nhảy lên nóc nhà.

“Này! Nữ nhân! Ngươi nhất định phải đứng vững vào nha!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Đưa người động phòng hoa chúc (5)

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?” Tô Mặc Nhi vô lực hỏi hắn.

Trong nội tâm đã có vài phần rõ ràng, biết mình trúng độc gì.

Người nọ nhíu mày, dặn dò: “Đừng nói chuyện, bảo tồn chút ít thể lực, nếu không sẽ phát tác nhanh hơn.”

“Àn.” Tô Mặc Nhi nhẹ giọng đáp lời, yên tâm nhắm mắt lại.

Không hiểu, mặc dù cũng không nhận ra hắn, nhưng trực giác cho rằng hắn sẽ không làm thương tổn nàng.

Trong bóng đêm, hắn ôm Tô Mặc Nhi một đường đi nhanh.

Nếu có người chứng kiến, chắc chắn kinh ngạc, bởi vì hắn hoàn toàn chính là lẳng không mà đi, không có mụm bất cứ ngoại lực nào!

Thời gian, từ từ trôi qua, Tô Mặc Nhi ý thức cũng bắt đầu có chút mơ hồ không rõ.

Hắn lông mày chau lại càng sâu, đưa tay ở mi tâm nàng nhẹ điểm xuống. Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy trên người một mảnh mát lạnh, nhiệt độ nóng hổi giảm xuống chút ít.

Chỉ là, qua hồi lâu, nhiệt độ cơ thể nàng lại tiếp tục lên cao.

Lần này, hắn cũng không có sử dụng phương pháp này thêm cho nàng.

Hắn cảm giác được, thể chất của nàng rõ ràng so với người bình thường càng lạnh nhiều hơn, lúc trước nhất định là dùng qua cái gì lạnh rồi. Nếu lại dùng loại phương pháp này, chỉ sợ sẽ tổn hại thân thể của nàng!

Hắn bây giờ có thể làm, chính là nhanh chóng đưa nàng đến địa phương nàng nên đi!

Đột nhiên, một nam tử mang mặc y xa lạ xuất hiện ở ngay phía trước!

Hắn ôm Tô Mặc Nhi trong nháy mắt dừng bước, nhìn chằm chằm nam tử kia.

Nam tử kia khuôn mặt còn có chút ít trẻ trung, nhìn qua giống như là mười bảy mười tám tuổi.

Hai người đều là lẳng không đứng thẳng, ai cũng không thua ai một phần.

Nam tử kia nói thẳng: “Để xuống người trong ngực ngươi, rời đi nơi này!”

“Ta tưởng là ai, vừa rồi ở trong tiểu viện kia, muốn đánh lén bản tôn đúng là ngươi đi!” Khóe mắt hắn gọi lên một ý cười khinh bỉ.

Đáy lòng mặc dù có chút lo lắng, trên mặt lại không hiện ra chút nào.

Nam tử kia không lên tiếng, hắn xem là hắn chấp nhận.

Đùa cợt nói: “Một con hồ yêu nho nhỏ, cũng dám đến khiêu khích bản tôn sao!”

Nam tử kia hình như có điểm thẹn quá hoá giận, nói: “Tiểu gia mới không rảnh cùng ngươi đo sức, mau giao nàng cho ta, nếu không tiểu gia liền không khách khí!”

“Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi!” Hắn ánh mắt sắc lại, tay phải mạnh mẽ kéo lên một đạo bạch quang, bay thẳng mặt nam tử mà đi.

Nam tử cuồng quít tránh né, thừa dịp nam tử có sơ hở, ôm Tô Mặc Nhi chuyển hướng, nhanh chóng rời đi.

Tô Mặc Nhi tình huống càng ngày càng không tốt, loại độc này, nếu không phải ở trong ba canh giờ giải hết, sẽ huyết mạch nổ tung mà chết!

Tuy nhiên, sau khi nam tử kia né tránh xong một kích, lại sít sao theo tới!

Sắc mặt hần bình tĩnh, lần nữa ngừng lại, xoay người nhìn nam tử kia.

“Thức thời liền chạy trở về hồ giới của ngươi, nếu không chọc giận bản tôn, bản tôn nhất định muốn toàn tộc ngươi cũng không được an bình!”

“Đừng mơ tưởng! Ngươi hôm nay không đem nữ tử trong ngực ngươi để xuống, tiểu gia cũng tuyệt đối sẽ không làm cho ngươi được an bình!” Nam tử kia vẽ mặt ngạo khí nói.

“Vậy hãy để cho bản tôn xem một chút, ngươi đến cùng có bao nhiêu bản lĩnh!” Hần nói, đưa tay từ trên đầu tháo xuống một cây trâm ngọc, nắm trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay một cái chớp mắt quang mang đại thịnh, hần cầm lấy trâm ngọc, ở trước mặt nam tử kia vẽ một cái.

Lập tức, một trận gió lạnh tận xương, bí mật mang theo bông tuyết trắng tấp hướng hần đi tới!

Nam tử không thêm để ý chút nào cười cười, hơi có phần có vài phần đắc ý: “Tiểu gia nhưng là tuyết hồ, điểm gió tuyết này, có thể cản nổi tiểu gia sao!”

“Đừng nóng vội, vờ kịch hay còn ở phía sau, ngươi hãy ở tại chỗ này thật tốt hưởng thụ đi!” Trong mắt của hần lộ ra ánh sáng tà mị, cây trâm lần nữa kéo lên một đạo bạch quang.

Lần này, đúng là xen lẫn tiếng sấm cuộn cuộn!

Nam tử sắc mặt bỗng dưng biến đổi, không dám tin nhìn hần: “Ngươi... Ngươi là...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đưa ngươi động phòng hoa chúc (6)

Đuôi mắt hần xé lên, kinh miệt nhìn nam tử kia một cái, rồi lập tức ôm Tô Mặc Nhi phi thân rời khỏi.

Sau lưng, truyền đến tiếng hô hồn hèn của nam tử kia, “Đứng lại! Tiểu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hần cũng không hề để ý tới nam tử, chỉ dùng một phút đồng hồ để tới dưới lầu các Tinh Nhã.

Bên tai truyền đến vài thanh âm ngọt ngào mang theo then thùng của nữ tử, âm ỉ một mảnh.

Tô Mặc Nhi mơ mơ màng màng tỉnh táo lại, lại mơ hồ thấy ba chữ rồng bay phượng múa được viết to ở trên lầu các “Thiên hương lâu”!

“...”

Nàng nhớ rõ trước đó không lâu, nàng còn từng đi ngang qua này lâu này. Lúc đó Phong Đặc có nói lời gì ấy... Nơi này, nhưng là thanh lâu đó!

Người này đem nàng tới nơi này làm gì? ! Hiện tại nàng còn đang trúng tình độc!

Thật sự không nên dễ tin tưởng vào bất cứ kẻ nào, không lẽ đêm nay nàng bị thất thân sao?

Sau đó, nàng cảm thấy hần ôm nàng bay lên lầu các, theo một cửa sổ đang mở mà trực tiếp nhảy vào một gian phòng.

Trong phòng, đang trực tiếp vận động gieo giống không lạnh mạnh, thanh âm không ngừng từ sau màn giường truyền tới.

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì bị tình dục lây nhiễm, mà vô cùng dễ thương đến mê người.

Gân xanh trên thái dương của người nọ không ngừng giật mạnh, hiển nhiên là không ngờ tới sẽ xuất hiện tình huống này, trong nháy mắt sắc mặt dần trầm xuống.

Không do dự, bước nhanh ôm Tô Mặc Nhi rời khỏi gian phòng này.

Ngoài cửa, có hai vị cô nương trùng hợp đi qua, thanh âm hần cứng nhắc nói, “Đi sai người chuẩn bị một thùng nước lạnh đến đây!”

“Là... Là, công tử.” Hai vị cô nương nom nớp lo sợ đáp.

Hần ôm Tô Mặc Nhi xoay người bước vào một gian phòng khác.

Trước mắt Tô Mặc Nhi đã là một mảnh mơ hồ, bàn tay nhỏ không tự giác đưa tới trước ngực hần, xé rách áo bào của hần.

Hần trầm mặt xuống, không chút khách khí vuốt ve bàn tay nhỏ của nàng, cắn răng nói, “Thành thật chút đi! Ta cũng không phải là nam nhân của ngươi!”

Tô Mặc Nhi bĩu môi, hơi úy khuất trừng mắt nhìn, đáng thương nói, “Nhưng ta rất khó chịu.”

“Chịu đựng!” Trong khi nói chuyện, hần đã đặt Tô Mặc Nhi ở trên giường.

Tự mình lại bước đi đến trước bàn, rót mạnh mấy chén nước lạnh.

Mỹ nhân trong ngực, còn lộ ra vẻ mặt mê hoặc người như thế, mà kích thích này, ai là nam nhân cũng nhịn không được!

Hần tìm kiếm lục lọi ở trong phòng, một hồi lâu mới tìm thấy một bình sứ nhỏ màu trắng ngà ở trong tủ âm*.

(*Tủ âm tủ xây trong tường)

Hần đi đến bên giường, từ trong bình sứ đồ ra một viên thuốc, rồi nhét vào trong miệng Tô Mặc Nhi.

Hai mắt Tô Mặc Nhi nhắm chặt, nhưng cảm giác trên đầu lưỡi lại rất nhạy cảm, chỉ nếm qua một chút đắng, thì đã phun viên thuốc ra.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét ghét bỏ.

Khóe môi hần khẽ run rẩy, lại đồ ra một viên thuốc lần nữa.

Lần này, hần tự tay mở đôi môi nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi, ngón tay thon dài bóp viên thuốc trực tiếp rơi vào trong cổ họng của nàng.

Tô Mặc Nhi ho hai tiếng, viên thuốc thuận lợi được nuốt xuống.

Sắc mặt người nào đó rốt cục cũng biến đổi sang tốt đẹp, mà trái tim lơ lửng cũng chậm chậm thả xuống, rốt cục cũng xem như là thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa, đột nhiên có gã sai vặt đến báo, “Công tử, Tam vương gia đến đây!”

Ánh mắt hần phức tạp nhìn Tô Mặc Nhi một cái, mới phân phó, “Mời hần đi vào.”

“Vâng.”

Không đến một lát, cửa được đẩy mạnh ra.

Phong Đặc một thân hàn khí xông vào, nhìn thấy nam tử đứng ở trong phòng hỏi, “Nàng ở đâu?”

“Chỗ kia.” Người nọ lười biếng chỉ chỉ trên giường, rồi nhàn nhã ngồi tại một bên.

Phong Đặc đi đến bên giường, sau khi thấy dáng vẻ của Tô Mặc Nhi, ánh mắt không khỏi tối lại.

Bàn tay chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhiệt độ, nóng đến kinh người!

Lòng hần cũng từ từ treo lên, trầm giọng hỏi, “Lúc này nàng đã làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đưa người động phòng hoa chúc (7)

”Trúng độc **** mà thôi.” Vẻ mặt của người nọ rất thoải mái, không thấy chút nào khẩn trương như ở trên đường đi lúc nãy.

Phong Đặc quay đầu nhìn về phía hần, ánh mắt rất là lạnh lùng.

Người nọ sững sờ, lập tức, nhủ thầm, nói: “Dù sao có người ở đây, còn sợ loại độc này giải không được sao?”

Phong Đặc khước mắt hung hăng nhảy dựng: “Người cho rằng bản vương là loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao? Nhanh đi đem giải được thích hợp đến đây!”

Ý tứ trong lời nói của hắn, hắn tự nhiên hiểu, nhưng dưới tình huống này muốn Mặc Nhi, nàng có hay không... Hận hắn?

Người nọ đối với hắn nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Loại độc chất này, ta không có giải được, nếu không cũng sẽ không kéo dài đến bây giờ. Ta vừa mới cho nàng ăn loại được ức chế loại độc này, bất quá chỉ có thể làm cho nàng chống đỡ một lát.”

Trên giường, Tô Mặc Nhi hô hấp đã đều đều rồi, trên mặt ửng hồng cũng đang từ từ rút đi, nhưng người cũng đã lâm vào hôn mê.

“Đến cùng là ai làm!” Phong Đặc nắm chặt quả đấm, không thể nghỉ ngơi lộ ra khí thế vương giả.

Người nọ nhìn hắn, ánh mắt trong nháy mắt không tự giác cảm thấy không chân thực, phảng phất xuyên thấu qua hắn thấy được linh hồn một người khác.

Một lát, ý thức được chính mình thất thần, trên mặt hắn lần nữa treo lên một bộ dáng vui vẻ lười biếng, nói thẳng ra hai cái tên: “Tô Diễn, Phong Mục.”

Phong Đặc vốn là có hoài nghi, chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới Tô Diễn lại cũng hèn hạ như thế!

Ánh mắt của hắn không có một tia nhiệt độ, lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Bản vương vốn đang dự định theo chân bọn họ từ từ ngoạn, hiện thời xem ra, là chính bọn họ vội vã đi tìm cái chết rồi!”

“Người muốn như thế nào?” Người nọ hào hứng, thái độ tích cực khác thường.

Phong Đặc khước môi gọi lên một độ cong đầy thị huyết, nói ra từng chữ: “Bọn họ thiếu Mặc Nhi, thiếu bản vương, bản vương sẽ để bọn họ hoàn lại gấp mười lần!”

“Chuyện như vậy không thể thiếu bốn công tử!” Hắn đi đến trước người Phong Đặc, có chút hào khí vỗ vai hắn, nói ra.

“Người? Người năm nay không đi sao? Lập tức sẽ phải đến mùa đông rồi.” Phong Đặc nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nhắc nhở.

“... Yên tâm, có bốn công tử ở một ngày, sẽ giúp người một ngày.”

“Ánh Hân, đa tạ.” Phong Đặc cảm thấy khuôn mặt có chút động.

Người nào đó giống như không thêm đề ý trợn trắng mắt, ưu nhã ngáp một cái: “Sắc trời không còn sớm, là thời điểm nên nghỉ ngơi.”

Dừng một chút, có chút mập mờ nhìn Phong Đặc, trêu chọc nói: “Lần này cũng là nhờ hai người kia, đưa người một cái động phòng đến chậm! Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, người hãy hảo hảo quý trọng nha! Ha ha ha ha...”

Phong Đặc yên lặng không nói gì nhìn xem hắn sai bước rồi đi, đi tới rất lưu loát đóng cửa phòng lại.

Bên ngoài, người nào đó thanh âm bất ngờ truyền vào: “Nước lạnh không cần chuẩn bị rồi, xem thử cái gian phòng khách có người nào cần, liền đem đi qua!”

“Vâng, công tử!”

Phong Đặc đi đến bên giường, đau lòng nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi. Nhìn dung nhan kiều diễm của nàng, từng đợt áy náy ập vào lòng.

Là hắn không có bảo vệ tốt nàng, mới có thể làm cho nàng bị khổ sở như vậy.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng ở trên trán nàng hôn một cái.

“Phong Đặc...” Tô Mặc Nhi vô ý thức ưm một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang hôn mê cũng mang theo chút ít ỳ ừ khướt.

“Mặc Nhi, người đã tỉnh?” Phong Đặc trong lòng chấn động, ánh mắt không hề chớp mắt chăm chú vào trên gương mặt nàng.

Nhưng là, qua một hồi lâu, lại không thấy nàng có phản ứng chút nào.

Phong Đặc có chút mất mát.

Lại tại lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người gõ vang!

Một đạo thanh âm quen thuộc ngay sau đó truyền vào: “Đứng rồi, ta vừa mới quên nói cho người biết, trên người nàng độc nhất định phải ở trong ba canh giờ giải hết, nếu không hắn phải chết không thể nghỉ ngơi.”

“Bản vương biết rồi!”

“Còn có...” Ngoài cửa, người nào đó rồi rầm một hồi lâu, nói ra, “Ta mang nàng lúc trở lại cũng tốn không ít sức lực, cho nên ta cũng không biết ba canh giờ bây giờ còn dư lại bao nhiêu. Người, hay là nắm chặt thời gian làm chính sự đi!”

Trong thanh âm kia, rõ ràng mang theo nhìn có chút hà hê.

Phong Đặc tuần nhan tối sầm, cắn răng nói: “Người có thể lẫn!”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: đưa người động phòng hoa chúc (8)

Editor: Từ Sắc Y

Nền đỏ màn ấm, trên giường là bóng ảnh hai người kết đôi.

Ngoài cửa, có người âm thầm rời đi, lặng yên không một tiếng động.

...

Ánh trăng bạc sáng rỡ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, càng làm cho phòng đã yên tĩnh nay còn vắng vẻ.

Nền đỏ cũng đã cháy hết.

Tô Mặc Nhi không tiếng động mở mắt ra, trong ánh mắt là một mảnh thanh thần.

Ký ức đêm qua đồng thời tràn vào trong đầu óc, nàng nghe thấy bên tai mình truyền đến tiếng hít thở sâu của Phong Đặc, có chút không biết phải làm sao.

Một hồi lâu, nàng ngồi mạnh dậy, nhưng lại lo lắng nhìn Phong Đặc một cái, sợ một động tác này mà đánh thức hắn.

Đợi một hồi lâu, thấy hắn cũng không có điều gì khác thường, lúc này nàng mới dè dặt bước qua thân thể hắn, nhẹ nhàng đi xuống giường.

Dưới thân, bởi vì một động tác này, mà đột nhiên truyền đến cảm giác khó chịu.

Tô Mặc Nhi đau đến nhú mảy, trên đỉnh tai cũng đã đỏ bừng.

Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Phong Đặc một cái, lập tức nhanh nhặc y phục, mở cửa, trực tiếp chạy khỏi gian phòng.

Nàng cũng không phát hiện, người trên giường sớm đã bị nàng đánh thức, đôi mắt phượng tình mịch nhìn chăm chú vào nàng, mãi cho đến khi nàng đi khỏi gian phòng, mới từ từ thu hồi lại ánh mắt.

Trong Thiên Hương lâu, ngọn đèn dầu đã tắt. Ngoại trừ trong vài gian phòng ngẫu nhiên truyền ra một vài tiếng động không hài hòa, thì cả lầu đều lọt vào trong một bầu không khí yên tĩnh khiến cho người ta hít thở không thông.

Tô Mặc Nhi mới vừa bước ra khỏi phòng cũng đã hơi hối hận.

Nàng vốn cũng không hề quen thuộc với nơi này, cũng không biết cầu thang ở nơi nào, làm sao để rời khỏi?

Từ lúc nàng tỉnh lại, trong đầu liên tục vòng quanh một chữ, trốn!

Đã xảy ra chuyện như vậy, hiện tại nàng không biết nên làm sao để đối mặt với Phong Đặc, chỉ có thể trốn!

Tô Mặc Nhi bình tĩnh lại cảm xúc, dần dần để mình thích ứng với bóng tối, đi từ từ từng bước từng bước.

Cũng không ngờ, lúc đi đến đầu bậc thang, nàng không chú ý, mà đạp sai một bước, trong nháy mắt cả người ngã lăn xuống!

“A!”

Tô Mặc Nhi hét hồn thét chói tai, hai mắt nhắm chặt lại, trong lòng đột nhiên treo lên tận bầu trời!

Thân thể, vào giây phút sắp rơi xuống đất, đột nhiên được người kéo, trong nháy mắt nàng rơi vào trong một lồng ngực ấm áp!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi trắng bệch, chưa kịp hoảng hồn nhìn thấy người ôm lấy nàng.

Gương mặt của người nọ vô cùng quen thuộc, dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt lại làm nổi bật lên, dung nhan kia vốn là tuyệt thế, nay lại được tăng thêm một vẻ dịu dàng.

Chỉ là, giờ phút này, dung nhan tuấn tú của hắn còn tái nhợt hơn mấy phần so với nàng!

Phong Đặc ôm nàng nhanh nhẹn chạm đất, lúc này Tô Mặc Nhi mới chú ý tới, chẳng biết từ lúc nào, trong Thiên Hương lâu, đèn lồng đã được thắp.

Phong Đặc đỡ nàng xuống, lập tức thân hình hơi chênh vênh, mà khoe môi, vô ý chạm lướt qua màu đỏ tươi chói mắt kia!

“Phong Đặc, người làm sao vậy?!” Tô Mặc Nhi lập tức hoảng hồn, đưa tay phải lau đi vết máu trên khoe môi hắn.

Phong Đặc đột nhiên nắm tay nhỏ bé của nàng, không thêm để ý chút nào mà chỉ nhếch môi cười, “Đừng lo lắng, bản vương vô sự.”

“Người...”

Tô Mặc Nhi lo lắng nhìn xem hắn, lại hỏi thăm lần nữa, nhưng lời nói chưa hết lại bị hắn cắt ngang.

Ánh mắt Phong Đặc ôn nhu nhìn xem nàng, nhỏ giọng hỏi, “Mặc Nhi, còn nhớ rõ lời bản vương ở giữa rừng nói với người sao? Bản vương, muốn một đôi một thể một chỗ với người, người... có nguyện ý không?”

“Ta...” Tô Mặc Nhi cứng họng, càng thêm hoảng hốt.

Phong Đặc không cho nàng có cơ hội nói chuyện, chỉ cúi người, trực tiếp hôn lên môi của nàng.

Mắt Tô Mặc Nhi mở trừng thật to, nhìn xem hắn.

Đây là lần thứ hai hắn hôn nàng, mà lòng nàng lại... Không sinh ra sự cự tuyệt.

Hơi thở của hắn ừn ừn kéo tới bua vây lấy nàng, trong lúc nhất thời nàng ngây ra một chỗ.

Cho đến khi trong miệng nàng hoàn toàn bị mùi máu tươi lấp đầy, đột nhiên nàng mới hoàn hồn, dùng sức đẩy Phong Đặc.

Nhưng Phong Đặc vẫn ôn nhu cười một tiếng với nàng, đôi mắt chứa đầy thâm tình kia, bỗng nhiên nhắm lại.

Cả người hắn giống như con rối gỗ đứt dây, ngã thẳng về phía nàng...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Người muốn liền cho người (1)

Editor: Lam Tuyết Hàn

“Phong Đặc!” Tô Mặc Nhi cuống quýt vịn lấy hắn.

Phong Đặc lại đã bất tỉnh nhân sự.

Đột nhiên, một bóng người cực nhanh vọt đến trước mặt bọn họ, đưa tay kéo tay Phong Đặc, lập tức bắt mạch cho hắn.

Một hồi lâu, sắc mặt hắn có chút khó coi mắng: “Ngu ngốc! Chính mình bị nội thương nặng như vậy, còn dám dùng nội lực, thật sự là không biết sống chết!”

Tô Mặc Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, hiển nhiên là không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy hắn.

Nhìn bộ dáng này của hắn, rõ ràng cho thấy rất quen thuộc cùng với Phong Đặc!

Chỉ là, nghe được lời hắn nói, nàng một hoảng hốt, vội vàng hỏi, “Hắn làm sao vậy?”

“Yên tâm, có bốn công tử ở đây, hắn tạm thời không chết được!” Nói xong, hắn đã đem Phong Đặc từ tay Tô Mặc Nhi đỡ lấy, đỡ hắn đi vào một gian

phòng không người.

Tô Mặc Nhi đang muốn cùng đi qua, bỗng dừng, một cổ gió lạnh hướng về phía nàng đánh tới!

Tô Mặc Nhi cảm giác trời đất quay cuồng, tiếp theo, đã triệt để mất đi tri giác, ngã trên mặt đất.

Trong phòng, Diệp Ánh Hàn cảm giác bên ngoài khác thường, lập tức đuổi tới.

Nhưng là ngoài phòng, sớm đã không thấy tung tích Tô Mặc Nhi!

“Hồ ly chết tiết!” Gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ tức giận, quả đấm nắm chặt, hận không thể đem con hồ yêu kia băm thây vạn đoạn!

Chỉ là, Phong Đặc tính mạng nguy hiểm sớm tới, hắn hiện tại không thể bận tâm đến Tô Mặc Nhi.

Chỉ có thể bất đắc dĩ trở lại gian phòng, hy vọng rằng, người nọ biết rõ thân phận của Tô Mặc Nhi, không làm thương hại nàng...

Khi Phong Đặc tỉnh lại, đã ở tam vương phủ rồi.

Diệp Ánh Hàn cũng từ Thiên hương lâu tới.

Đêm qua, sau khi Phong Đặc thương thế ổn định, hắn liền đi tìm Tô Mặc Nhi. Chỉ tiếc, cũng không có tìm được.

Hắn đều đã đem Đế Đo lật qua một lượt, cũng không thấy tung tích của bọn họ!

Con hồ yêu kia dám ở dưới mí mắt của hắn cướp người, thật sự là không biết trời cao đất rộng!

Phong Đặc nhìn mấy người đứng bên giường, Diệp Ánh Hàn, Niếp Nghị, còn có hai nha hoàn hầu hạ, chỉ không thấy bóng hình xinh đẹp quen thuộc kia.

Cảm thấy hơi có chút thất vọng, hắn từ từ ngồi dậy, đưa tay vẫy lui hai nha hoàn.

Trong phòng, chỉ còn lại ba người bọn họ.

Phong Đặc khàn giọng mở miệng nói: “Mặc Nhi nàng, đã đi rồi sao?”

Nhất thời lặng im, Diệp Ánh Hàn cùng Niếp Nghị cũng không biết trả lời thế nào mới tốt.

Phong Đặc thấy vậy, trong lòng biết khác thường, lòng mày không tự giác cau lại: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Diệp Ánh Hàn buồn bực đến cực điểm, dù sao cũng không gạt được, dứt khoát nói thẳng: “Nàng đêm qua bị người mang đi.”

“Mang đi? Chuyện gì xảy ra, nàng không phải là ở Thiên hương lâu sao, như thế nào còn có thể...” Phong Đặc mặt biến sắc, kiềm chế lo lắng trong lòng, trầm giọng hỏi.

Diệp Ánh Hàn có chút bực mình, giải thích: “Sau khi ngươi đã hôn mê, ta dìu ngươi vào phòng, chỉ một cái nháy mắt, trở ra đã phát hiện nàng biến mất.”

Phong Đặc tận lực làm cho tâm tình bình phục lại, ánh mắt chuyển qua bên Niếp Nghị, hỏi: “Phái người đi tìm chưa?”

“Chủ tử, thuộc hạ đêm qua đã phái người đi tìm vương phi rồi, chỉ là, còn không có tin tức...”

“Lại phái thêm một ít nhân thủ!” Phong Đặc ra lệnh.

“Vâng!”

“Giúp bản vương thay quần áo, bản vương tự mình đi tìm nàng!” Phong Đặc nói xong, lập tức vén lên áo ngủ bằng gấm, dự định xuống giường.

Bà vai lại bị người đè xuống.

Diệp Ánh Hàn kiên định nhìn hắn, chậm rãi nói: “Ngươi nếu như còn muốn thấy nàng, liền hảo hảo bảo trọng thân thể! Người là ở trên địa bàn của ta bị bắt đi, ta thì sẽ đi tìm nàng trở lại! Ngươi hãy an tâm đợi tại vương phủ, chờ nàng tới gặp ngươi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: người muốn, thì cho người (2)

Editor: Từ Sắc Y

Trong một sơn động nào đó ở ngoài đế đô, đôi mắt đẹp của Tô Mặc Nhi nhìn về phía trước xa xăm, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn hiện lên nét đờ đẫn.

Tầm mắt của nàng đặt về phía, một con hồ ly có màu lông trắng như tuyết, đang ngẩng đầu lên, ánh mắt ngạo nghễ nhìn về phía nàng, còn cái miệng lúc đóng lúc mở phát ra âm thanh, “Như thế nào, chân thân của tiêu gia có phải là rất đẹp hay không?”

Tô Mặc Nhi, “...”

Nha ! Ai trợ mắt đi chứng kiến một người đang còn trưởng thành sống bình thường lại đột nhiên biến thành một con hồ ly, thì sẽ có tâm tình đi thương thức con hồ ly kia có xinh đẹp hay không sao? !

Nàng không trực tiếp ném một cục gạch qua, thì thật không có lỗi với hần!

Khoé mắt Tô Mặc Nhi dường như ẩn chứa giận dữ, cắn răng nói, “Người mau biến trở lại cho ta!”

Mồ hồ ly u oán nhìn nàng một cái, sau đó, một luồng ánh sáng trắng chợt lóe lên, con hồ ly kia lập tức đã không thấy bóng dáng, chẳng mấy chốc trên khoảng trống kia xuất hiện một thiếu niên tuấn mỹ.

Chỉ là, toàn thân thiếu niên này trần truồng ! !

Giương mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi tối sầm lại, lập tức đưa tay che mắt, tức giận nói, “Mặc quần áo vào!”

“Là, chủ nhân.”

Mồ hồ ly chậm rãi đi đến một bên lấy áo bào, cũng chẳng thèm kiêng dè, mà thành thạo ở trước mặt Tô Mặc Nhi mặc vào.

Một hồi lâu, chỉ nghe giọng nói của hần có chút tự hào, “Chủ nhân, tiểu gia đã mặc rồi. Lần này ngài hãy tin ta nói đi!”

“...” Khoé môi Tô Mặc Nhi giật giật, bất lực nâng trán, “Không nên gọi ta là chủ nhân, tuyệt đối là người nhận làm người!”

“Chủ nhân, tuyệt đối không sai được!” Tô Mặc Nhi vừa dứt lời, hần đã vô cùng chắc chắn nói, “Trên người ngài chảy dòng máu cao quý nhất của hồ tộc, ở trong lục giới, ngoại trừ nữ vương, cũng chỉ có một mình công chúa ngài mới có được dòng máu thần khiết như thế!”

“... Nhưng ta là người.”

“Có thể chủ nhân đã nghe qua một câu nói gì chưa?” Về mặt mồ yêu quái đột nhiên nghiêm túc nhìn nàng.

Tô Mặc Nhi ngẩn người, hỏi, “Nói cái gì?”

Mồ nam nghiêm mặt nói, “Thiên cơ không thể tiết lộ!”

Trong ngực Tô Mặc Nhi khó chịu một hồi, hần không thể tát một cái đánh hần văng lên tường!

Vậy nói nhảm thì có ích lợi gì? !

“Chủ nhân, tất cả đều có định số. Hiện tại, chỉ là thời gian chưa tới!”

Tô Mặc Nhi nghe như lọt vào trong sương mù, cũng không muốn lại đi so đo với những lời kia, thuận miệng hỏi, “Người tên là gì?”

“Thiên Chi, ta gọi là Thiên Chi!”

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, coi như nhớ kỹ, nhưng vẫn không quên dằn dò với hần, “Sau này, không được phép gọi ta là chủ nhân nữa!”

Cái tên này từ sau khi nàng tỉnh lại, hần luôn liên tục vây quanh nàng gọi là chủ nhân, còn nói cho nàng biết một đồng chuyện không giải thích được, khi nghe nàng cũng chỉ cảm thấy thật quá kì lạ khó nói.

Kể cả hần nói hần là hộ pháp của hồ tộc, nàng cũng không tin, cho đến khi hần ở trước mặt nàng biến thành một con hồ ly, nàng mới không thể không tin.

Chỉ là, nàng thật sự không phải là công chúa của hồ tộc công chúa!

Nàng nhớ rõ là mình có cha mẹ, mặc dù nương chết sớm, phụ thân cũng không biết có phải là cha ruột của nàng hay không, nhưng nàng thật sự rõ ràng mình chính là con người!

“Nhưng người đúng là chủ nhân của ta mà!” Thiên Chi thật sự là bướng bỉnh, hết lần này tới lần khác trên mặt của hắn còn mang theo một ít hồn nhiên, giống như là vốn không cảm thấy có chuyện gì không ổn.

Tô Mặc Nhi nhúc nhúc đầu một hồi, hoàn toàn không phản bác được một lời.

Sau một lát, nàng mới mở miệng hỏi, “Người bắt ta tới nơi này, là vì muốn cho ta thấy người biến thân sao?”

Lúc này Thiên Chi bùng tình đại ngộ, mới nhớ tới chuyện chính sự, bức tức nói, “Tiểu gia vốn nghĩ là độc người mắc không có giải được, nên muốn giúp người giải độc. Đem qua nếu không phải là người kia phá, thì tiểu gia đã sớm mang người đi rồi!”

Bên tai Tô Mặc Nhi khẽ ửng đỏ, như nhanh lẫn trốn chiếc lông vũ kia, nghi hoặc hỏi, “Người biết hắn?”

Nàng nhớ đêm qua bị người nọ ôm, dường như cũng nhớ mơ hồ là có người đã ngăn cản đường đi của bọn họ.

Bây giờ nhìn lại, người cản đường này, chính là tên nhị hoá* ở trước mắt này rồi!

(*Nhị hoá: có nghĩa là chị TMN chế chữ, ý bảo là TC có thể hoá thành hồ ly, có thể hoá thành người)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Người muốn thì cho người (3)

Editor: Lam Tuyết Hàn

“Nhưng hắn là thiên...” sắc mặt Thiên Chi cứng đờ, chẳng mấy chốc lại khôi phục bình thường, tiếp tục nói, “Nhưng hắn là ông chủ Thiên hương lâu, Diệp Ánh Hàn!”

“Vậy thì thế nào? Người là yêu quái, còn đâu không lại một phạm nhân như hắn sao? Hắn...” Tô Mặc Nhi giống như là đột nhiên ý thức được cái gì, thanh âm, lập tức đình chỉ!

“Người vừa mới nói, hắn tên gì?”

“Diệp Ánh Hàn nha, làm sao vậy?” Thiên Chi cảm thấy không giải thích được, một cái tên, còn có thể có cái gì đặc biệt?

Tô Mặc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn hô hấp hơi chậm lại, trong mắt đẹp tràn đầy không dám tin!

Diệp Ánh Hàn, hắn là Diệp Ánh Hàn?

Hắn, nguyên bản chính là nhận thức Phong Đặc!

Ngưng Bích Lưu Quang kia...

“Chủ nhân, người nghĩ tới điều gì?” Thiên Chi cảm nhận được sự khác thường của nàng, có chút lo lắng hỏi.

“Không có, không có gì.” Tô Mặc Nhi ổn định lại tâm thần.

Nàng nhớ rõ, thời điểm lúc trước nàng đi cửa hàng chuộc Ngưng Bích Lưu Quang, ông chủ hiệu cầm đồ nói cho nàng biết, Ngưng Bích Lưu Quang bị một người tên là Diệp Ánh Hàn mua đi rồi!

Nói như vậy, Ngưng Bích Lưu Quang chính là ở trong tay hắn?

Nhưng hắn cùng Phong Đặc vốn là có thâm giao, hắn há lại sẽ không biết Ngưng Bích Lưu Quang là thứ Phong Đặc muốn? !

Trừ phi, hắn đi theo Phong Đặc bên cạnh là có mục đích khác.

Thậm chí, lúc trước... Căn bản chính là Phong Đặc muốn hắn đi chuộc Ngưng Bích Lưu Quang !

Tô Mặc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nghĩ đến tình huống lúc trước, tâm cảm thấy thật đau.

Một hồi lâu, nàng nhỏ giọng hỏi, “Thiên Chi, người tìm đến ta đến cùng cái gọi là chuyện gì?”

“Sư tôn bói toán ra, chủ nhân gần nhất có đại kiếp nạn, cho nên ra lệnh cho ta đến bảo vệ chủ nhân.” Thiên Chi nói đúng là nghiêm túc.

Tô Mặc Nhi lại không thêm để ý chút nào nâng môi cười cười, “Ta có thể có đại kiếp nạn gì? Trên người ta cũng không có cái gì đáng được bọn họ dòm ngó!”

Kể từ đi tới thế giới này, phiền phức của nàng chưa từng thiếu, còn có thể có cái gì đại kiếp nạn?

“Sư tôn nói, chưa bao giờ xảy ra sai lầm, chủ nhân không nên phớt lờ!”

“Sư tôn? Sư tôn ngươi là ai? Sẽ không cũng là một con hồ ly đi?” Tô Mặc Nhi có chút tò mò.

Chỉ là, vừa nghe Tô Mặc Nhi nhắc tới sư tôn, Thiên Chi lập tức có chút giận dữ oán hận nói, “Lão nhân kia mới không phải yêu quái! Bất quá lại so với yêu quái càng thêm đáng ghét, cả ngày cũng biết ở bên tai tiểu gia nói không ngừng, nghe đến tai tiểu gia cũng dài rồi!”

“...” Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì giật giật khóe môi.

Hàng này (chỉ Thiên Chi) mới nghiêm chỉnh trong chốc lát, đã khôi phục bản tính!

Vốn là nghe trong lời nói của hắn, còn tưởng rằng hắn đối với sư tôn có rất nhiều tôn trọng, bây giờ nhìn lại..

Có một cái đồ đệ như thế, sợ là mới thật làm người nhưc đầu!

“Nói như vậy, ngươi về sau đều muốn đi theo ta?” Tô Mặc Nhi nhàn nhạt hỏi.

“Đây là tự nhiên.” Thiên Chi lập tức trả lời, đôi mắt sáng ngời như hắc bảo thạch nhìn nàng, “Bất quá, nếu như ngươi nguyện ý, ta cũng có thể dẫn ngươi trở về hồ giới.”

“... Không cần.” Tô Mặc Nhi lập tức sống lưng phát lạnh.

Vừa nghĩ tới, mỗi ngày tỉnh lại sẽ thấy một đám hồ ly tinh bày biện cái đuôi ở trước mắt nàng lúc ẩn lúc hiện, nàng đã cảm thấy một trận ác hàn.

Đột nhiên, nàng ý thức được một vấn đề, ngạc nhiên vây quanh Thiên Chi dạo qua một vòng, hỏi, “Thiên Chi, cái đuôi của ngươi đâu? Còn có... Con mắt của ngươi, thế nào lại là màu đen?”

Nàng nhớ rõ ở trong sách xem qua, hồ ly con mắt là màu lam, màu rậm nắng hoặc là cái màu sắc khác, như thế nào trước mắt nàng con hồ ly này kỳ quái như thế?

Cũng không ngờ, Thiên Chi trực tiếp xù lông nói, “Tiểu gia là dùng chương nhãn pháp, ngươi ánh mắt như vậy là sao! Nhắm mắt lại cho tiểu gia! Không cho cười!”

Tô Mặc Nhi vốn là còn có thể chịu đựng không cười, nhưng là, nhìn bộ dáng hắn như vậy, lập tức không chút khách khí cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Người muốn thì cho người (4)

Editor: Lam Tuyết Hàn

Một lát sau, Tô Mặc Nhi mới ngưng cười, nghiêm mặt nói, “Thiên Chi, ta muốn trở về vương phủ.”

Có một số việc, nàng phải gặp mặt hỏi cho rõ ràng.

Ai ngờ, Thiên Chi lại vẻ mặt kiêu ngạo nói, “Hiện tại biết rõ tiểu gia quan trọng? Bất quá tiểu gia hôm nay tâm tình không tốt, không muốn rời đi.”

Nói xong, hắn lập tức đi đến tảng đá trước động ngồi, ngồi lên.

Đầu nhếch lên, không nhìn tới Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi, “...”

Lặng yên, nàng trực tiếp cất bước đi ra ngoài, đầu cũng không quay lại nói, “Ngươi đã không muốn rời đi, vậy ta chính mình đi tốt lắm.”

Mồ con hồ ly lập tức luống cuống, ba chân bốn cẳng đuổi kịp Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi nghiêng đầu nhìn hấn một cái, nhàn nhạt hỏi, “Ngươi không phải là tâm tình không tốt sao?”

Mồ con hồ ly mạnh miệng nói, “Kia là vừa vặn, hiện tại tiểu gia tâm tình rất tốt.”

“...”

Hai người chỉ dừng nửa khắc đồng hồ, đã từ ngoài sơn động cách đế đô một trăm dặm, đi đến cửa thành đế đô.

Dọc theo đường đi, đều là Thiên Chi dùng pháp thuật mưu lợi, mang theo Tô Mặc Nhi bay tới.

Nguyên nhân là hấn ghét bỏ đi bộ quá chậm, đi đến trời tối đều không nhất định đến đế đô.

Cho đến khi đế đô gần ngay trước mắt, Tô Mặc Nhi mới cực lực làm cho hấn dừng lại.

Nếu là ở trong đế đô hạ xuống, bị người chứng kiến thì phiền toái.

Thiên Chi không cách nào, chỉ có thể cùng nàng đi vào cửa thành.

Trước cửa thành, một người đang cười ở trên lưng ngựa, ánh mắt trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào người đi đường qua lại, vẻ mặt chuyên tâm đến cực điểm, sợ nhìn sót người nào.

Rất xa, Tô Mặc Nhi đã thấy được hấn.

Người nọ cũng nhìn thấy Tô Mặc Nhi, vốn là đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, tức khắc kích động.

Không do dự, lập tức xuống ngựa, đi tới trước mặt Tô Mặc Nhi, cung kính nói, “Vương phi, ngài rốt cục trở lại rồi!”

Tô Mặc Nhi sững sờ, có chút không hiểu hỏi, “Niếp Nghị? Ngươi là tới tìm ta?”

“Vâng! Sau khi chủ tử biết rõ ngài mất tích, lòng nóng như lửa đốt, nên đã phái đám người thuộc hạ trước đến tìm kiếm!” Niếp Nghị nói ra, “Ngài hiện tại theo thuộc hạ trở về vương phủ đi, vương gia đang ở trong phủ chờ ngài!”

“Hấn đã tỉnh chưa?” Tô Mặc Nhi có chút bận tâm, nhưng nghĩ đến chuyện của Diệp Ánh Hàn, đáy lòng không nhịn được rối rắm.

“Chủ tử sáng nay cũng đã tỉnh.”

“Ân.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu, nói ra, “Phía trước dẫn đường, chúng ta trở về vương phủ.”

“Vâng!”

Niếp Nghị sai người dắt tới một chiếc xe ngựa, đối với Tô Mặc Nhi cung kính nói ra, “Vương phi, thỉnh lên xe ngựa.”

“Hảo.” Tô Mặc Nhi đáp lời, tức lên xe ngựa.

Chỉ còn hai nam nhân, ở ngoài xe ngựa giương cung bạt kiếm.

Thiên Chi vốn là cũng muốn cùng sau lưng Tô Mặc Nhi lên xe ngựa, chỉ là, Niếp Nghị lại trực tiếp chắn trước mặt hấn, lạnh lùng hỏi, “Ngươi là người phương nào?”

Thiên Chi cao ngạo liếc hấn một cái, khinh thường nói, “Bằng ngươi, còn không xứng biết rõ thân phận tiểu gia.”

Niếp Nghị trong mắt lãnh ý không giảm, tay đã cầm trên thanh trường kiếm ngang hông, “Ta hỏi lại ngươi một lần, ngươi đến cùng là người phương nào, tại sao phải đi theo chúng ta vương phi?”

“Niếp Nghị, làm cho hấn lên đây đi.” Trong xe ngựa, Tô Mặc Nhi thanh âm sâu kín truyền ra.

Niếp Nghị nhướng mày, “Vương phi, cho hấn vào trong xe có hay không không ổn? Ngài dù sao cũng là tam vương phi...”

“Có cái gì không ổn, nàng là chủ nhân của ta, ta có thể đem nàng như thế nào!”

“Thiên Chi, ngươi cùng Niếp Nghị ngồi ở bên ngoài, đừng gây chuyện nữa.” Tô Mặc Nhi khẽ cau mày, có chút đau đầu vuốt vuốt thái dương.

“Vâng.” Thiên Chi không có lại cãi lại, ngoan ngoãn cùng Niếp Nghị cùng nhau ngồi ở ngoài xe ngựa.

Xe ngựa vững vàng lên đường, thời điểm đến vương phủ, đột nhiên, một đạo lưỡi dao sắc bén xé gió bỗng nhiên vang lên, một quả dao găm hiện ra ngân quang, xuyên thấu màn xe, thẳng tắp dính tại bên tay trái Tô Mặc Nhi!

Chương 95: người muốn thì cho người (5)

Editor: Tử Sắc Y

Mặt nhỏ của Tô Mặc Nhi trắng bệch, vẫn chưa tỉnh hồn nhìn về phía mảnh dao găm. Một hồi lâu, nàng mới chậm rãi đưa tay, rút nó từ trên vách tường xe.

Trên mặt, đột nhiên có một phong tho!

Đôi mi thanh tú của Tô Mặc Nhi cau lại, gờ xuống lá thư, chuẩn bị muốn mở ra.

Mà lúc này màn xe đột nhiên được người vén lên, lập tức khuôn mặt căng thẳng của Thiên Chi xuất hiện trong mắt nàng.

Thấy nàng không có chuyện gì, hiển nhiên là Thiên Chi an lòng lại, lo lắng hỏi, “Chủ nhân, có bị thương ở chỗ nào không?”

Tô Mặc Nhi lắc lắc đầu, “Ta không sao.”

“Không có việc gì là tốt rồi. Vậy ám khí...” Thiên Chi quét mắt nhìn khắp xung quanh xe một lần, cũng không thấy ám khí nào, mới nghi ngờ hỏi.

Tô Mặc Nhi mở lòng bàn tay ra, một thanh dao găm nhỏ ánh lên luồng ngân quang đang nằm ở trong lòng bàn tay nàng.

Thiên Chi nhận lấy, nhìn một hồi lâu cũng không thấy có gì, nên thả màn xe xuống, tiếp tục quay về chỗ ngồi.

Sắc mặt Niếp Nghị ngưng trọng lái xe ngựa, nghe thấy bọn họ nói chuyện, thì nâng cao tinh thần bảy hai vạn phần, hấn sợ là lại có chuyện gì ngoài ý muốn.

Cũng không ngờ, sau một lúc lâu, Tô Mặc Nhi đột nhiên lên tiếng nói, “Niếp Nghị! Dừng xe!”

“Vương phi?” Niếp Nghị rất là khó hiểu, lên giọng hỏi ngược lại.

“Ta nói là dừng xe.” Tô Mặc Nhi nói lại một lần.

Thanh âm nhàn nhạt, lại thêm chút lạnh nhạt, khiến cho trong lòng Niếp Nghị nghe thấy mà run lên.

Niếp Nghị dùng lực trên tay, kéo lại dây cương, lập tức xe ngựa từ từ ngừng lại.

Tô Mặc Nhi đợi sau khi xe ngựa dừng hẳn, thì trực tiếp từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Thiên Chi thấy vẻ mặt nàng không có chút gì thay đổi, cũng không biết nàng đã xảy ra chuyện gì, nên vội vàng đi đến trước mặt nàng, hỏi, “Chủ nhân, làm sao vậy? Không phải là người muốn về vương phủ sao?”

Trong lòng Tô Mặc Nhi đau đớn, dưới ống tay áo thấp thoáng thấy, trong lòng bàn tay của nàng đang nắm chặt lá thư mới vừa rồi, chỉ nhàn nhạt nói, “Thiên Chi, người đi theo giúp ta đến chỗ này.”

“Là!”

Niếp Nghị nghe thấy lời nàng, trong lòng lập tức khẩn trương, “Vương phi, chủ tử vẫn còn đang ở trong vương phủ chờ ngài, có chuyện gì, vương phi có thể sai thuộc hạ đi làm!”

“Ta làm xong việc, thì sẽ trở về!” Tô Mặc Nhi nhắm hai mắt, gằn từng chữ, “Chỉ là, kính xin Tam vương gia, chuẩn bị tốt hưu thư!”

“Vương phi!” Niếp Nghị bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn về phía nàng, khiếp sợ không nói nên lời.

Thiên Chi cũng kinh ngạc nhìn nàng, cho đến khi nàng lên tiếng lần nữa, thì hấn mới hoàn hồn.

“Thiên Chi, chúng ta đi.”

“Là... Chủ nhân.”

“Vương phi, ngươi không thể...” Niếp Nghị muốn đi lên ngăn cản, nhưng Thiên Chi lại nhanh chóng ra tay, điểm huyết đạo của hắn.

Tô Mặc Nhi quay đầu nhìn lại, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Thiên Chi đuổi kịp theo cước bộ của nàng, đến khi hai người đã đi rất xa, Thiên Chi mới hỏi, “Chủ nhân, chúng ta phải đi đâu?”

“Phù tướng quân.”

...

Khuôn mặt Phong Đặc tái nhợt đứng ở trước cửa vương phủ, đợi một hồi lâu cũng không thấy Niếp Nghị quay về.

Lúc trước hắn nhận được tin Niếp Nghị phái người đưa tới, nói là hắn ta đã tìm thấy Tô Mặc Nhi, hơn nữa bọn họ cũng đang ở trên đường trở về vương phủ, bảo hắn không cần phải lo lắng.

Nhưng đợi lâu như vậy cũng không thấy bọn họ xuất hiện, trong lòng hắn không thể kiềm chế được mà hoảng loạn.

Từ cửa thành đến vương phủ, chỉ cần nửa canh giờ là có thể tới nơi rồi, không phải là bọn họ ở trên đường gặp phải phiền toái gì chứ?

Phong Đặc càng nghĩ, lông mày càng chau chặt lại, “Người đến!”

“Vương gia.” Một tên thị vệ đi lên, cung kính cúi thấp đầu, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

“Ngươi mang theo vài người, đi tiếp viện Niếp Nghị!” Phong Đặc nói vài câu đơn giản.

“Là! Vương gia!”

Chỉ là, thị vệ còn chưa xuất phát, thì từ rất xa Phong Đặc đã thấy Niếp Nghị lái xe ngựa, chạy về phía vương phủ.

“Vương gia, Niếp thống lĩnh đã trở về.” Thị vệ kia lên tiếng báo.

“Bản vương thấy rồi, ngươi lui ra đi.”

“Là.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Người muốn thì cho người (6)

Editor: Lam Tuyết Hân

“Chủ tử!” Niếp Nghị vẻ mặt trầm trọng đi đến trước mặt Phong Đặc, cung kính thi lễ một cái.

Phong Đặc nhàn nhạt “Ân” một tiếng, lập tức hỏi, “Mặc Nhi đâu?”

Chứng kiến bộ dáng Niếp Nghị như vậy, hắn đã đoán được vài phần, bọn họ ở trên đường sợ là đã xảy ra chuyện!

Niếp Nghị đáy lòng hơi rối rắm, lập tức quỳ gối xuống trước mặt Phong Đặc, áy náy nói, “Chủ tử, là thuộc hạ vô năng, không có lưu lại được vương phi, thỉnh chủ tử trách phạt!”

Phong Đặc lông mày nhăn lại, trầm giọng hỏi, “Ngươi nói 'Lưu' ? Chẳng lẽ là chính nàng muốn đi ?”

“... Là.”

“Đến cùng chuyện gì xảy ra?” Phong Đặc thanh âm lạnh lùng, cảm thấy không khỏi có chút bối rối.

Niếp Nghị đem tất cả mọi chuyện phát sinh trên đường nhất nhất nói cho Phong Đặc, duy nhất không dám nói ra khỏi miệng, chính là câu nói kia của Tô Mặc Nhi, chuẩn bị tốt hưu thư!

“Người nam nhân kia... Là ai?” Phong Đặc chậm rãi hỏi, trên khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra vẻ mặt gì.

Niếp Nghị giải thích, “Thuộc hạ cũng chưa bao giờ thấy qua hắn, chỉ là nghe vương phi gọi hắn là 'Thiên Chi' . Lúc thuộc hạ cửa thành nhìn thấy vương

phi, người nọ cũng đã ở bên cạnh vương phi. Hơn nữa, hẳn gọi vương phi là 'Chủ nhân' !”

Phong Đặc ngưng mi suy nghĩ sâu xa, lại cuối cùng nghĩ không ra.

Không nói đến Tô Mặc Nhi từ trong Mê Vụ Lâm đi ra đã từng mất trí nhớ, chỉ nói nàng một tiểu thư khuê các, tại sao có thể có người cam nguyện nhận thức nàng là chủ nhân?

“Ngươi có biết, bọn họ đi nơi nào?” Phong Đặc hỏi.

Niếp Nghị cúi đầu, vẻ mặt không cam lòng, lại không thể làm gì, “Thuộc hạ cũng không biết. Là thuộc hạ tài nghệ không bằng người, thời điểm muốn ngăn vương phi lại... Bị hắn điểm huyết đạo.”

Huyết đạo là bị hắn cưỡng chế giải khai, rất hiển nhiên, người nọ chỉ là không muốn hắn theo sau, cũng không hạ tử thủ, nhưng hắn cũng mất hết nửa ngày mới giải được.

“Đứng lên đi.”

“Ta chủ tử.”

“Hồi phủ lại nói.” Phong Đặc đề xuống đáy lòng bất an, quay người về phía cửa đại môn đi đến.

“Phong Đặc!” Thanh âm Tô Mặc Nhi bỗng nhiên vang lên sau lưng hắn.

Phong Đặc bước chân ngừng lại, trong nháy mắt xoay người nhìn lại.

Tô Mặc Nhi một thân bạch y, sợi tóc bị gió thổi có chút thất thần, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, phảng phất như tiên tử hạ phàm.

Phong Đặc ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, con mắt long lanh ánh sáng lung linh, khóe môi cũng không tự giác dương lên, “Mặc Nhi, ngươi trở lại rồi!”

Tô Mặc Nhi siết chặt ở trong tay gì đó, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhẹ giọng đáp, “Ta đã trở về.”

Phong Đặc ba bước thành hai đi tới trước mặt nàng, còn chưa nói chuyện đã thấy trong mắt đẹp của Tô Mặc Nhi đột nhiên lộ ra vài phần trào phúng.

Niếp Nghị ở một bên nhìn, thấy vậy, trong lòng lập tức dâng lên một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, Tô Mặc Nhi vẫn là thanh âm giải thích dễ hiểu nói, “Không biết Tam vương gia có hay không đã chuẩn bị tốt hưu thư?”

Phong Đặc tuần nhan cứng đờ, vui vẻ động lại ở khóe môi.

Hắn có chút luống cuống cười cười, tái nhợt tươi cười đâm vào tim làm Tô Mặc Nhi thấy đau.

“Mặc Nhi, ngươi đang nói cái gì? Trước theo bản vương hồi phủ, giằng co một đêm, chắc hẳn ngươi cũng đã sớm mệt mỏi...” Phong Đặc nói, lập tức kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi, hướng trong phủ đi đến.

Cũng không ngờ, Tô Mặc Nhi trực tiếp tránh ra tay của hắn, không nhúc nhích đứng nguyên chỗ tại, “Ngươi không có nghe sai. Ta trở lại, chỉ là muốn cùng ngươi làm một vụ giao dịch thôi.”

Phong Đặc chỉ cảm thấy ngực ê ẩm đau, một hồi lâu, mới hỏi, “Giao dịch gì?”

Tô Mặc Nhi mở ra tay tâm, một ngọc bội bích sắc đang lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay nàng, ánh mặt trời chiếu xuống, tỏ ra óng ánh trong suốt.

Phong Đặc đồng tử co lại, khiếp sợ nhìn tấm ngọc bội kia, trong nháy mắt sáng tỏ hết thảy.

“Ngươi lúc trước, là vì nó, mới chịu hao tâm tổn trí như thế giữ ta ở tam vương phủ?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: người muốn thì cho người (7)

Editor: Từ Sắc Y

Phong Đặc rũ mắt xuống, không biết nên trả lời nàng thế nào.

Nàng nói không sai, lúc trước, đúng là bởi vì khối ngọc bội này mới giữ nàng ở bên người .

Mà khi đó, hần coi nàng như gian tể, lúc nào cũng đề phòng nàng, thậm chí còn trực tiếp phái Nguyệt Bích đi qua để giám thị nàng.

Nhưng dần dần, tìm hần lại không không chế được mà nghiêng về phía nàng.

Càng về sau, tất cả chuyện hần làm vì nàng, đều là cam tâm tình nguyện, cũng không hề trộn lẫn với mục đích gì.

Tô Mặc Nhi thấy hần trăm mặc, biết ngay là nàng đã đoán trúng.

Tím như bị kim châm, liên tục đau rả rích.

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi mới mở miệng lần nữa, tự nhiên nói, “Diệp Ảnh Hân cũng là người của người đi. Trước nay lâu như vậy, ta còn không nhìn ra Tam vương gia lại nguy trang hoàn mỹ đến vậy. Hoàn mỹ đến ngay cả một chút sơ hở cũng không để lộ.”

Đôi mắt của Tô Mặc Nhi u ám lại, trên gương mặt lại là vẻ mặt không thêm để ý cười nói, “Thật ra hà tất gì mà lại phiền toái như vậy. Người muốn, thì cho người.”

“Mặc Nhi, không phải như người nghĩ...” Phong Đặc vô lực giải thích.

“Hiện tại tất cả đều không quan trọng nữa.” Tô Mặc Nhi ngắt lời hần, “Ta đến, chỉ là muốn dùng nó để đổi lấy một lá thư mà thôi. Không biết, trong lòng tam vương gia nó có đủ phân lượng để đổi hay không?”

Bàn tay Phong Đặc nắm chặt thành quả đấm, trong lòng lại đau thắt từng hồi, khí huyết càng cuộn cuộn như muốn trào lên.

Hai con mắt hần đỏ bừng nhìn xem Tô Mặc Nhi, có phần cố chấp nói, “Tô Mặc Nhi, bản vương sẽ không đưa thư cho người! Đòi này kiếp này người chỉ có thể là thê tử của bản vương, đừng hòng muốn rời khỏi bản vương!”

Tô Mặc Nhi sững sờ, nàng không nghĩ tới Phong Đặc sẽ phản ứng như thế.

Thường xuyên thấy nhu tình của hần, nàng cũng sớm đã quên, hần chính là tam vương gia có quyền làm nghiêng đảo triều đình, làm sao mà cho phép có người dám chạm tới nghịch lân của hần!

Tô Mặc Nhi có chút bất đắc dĩ, “Phong Đặc, nếu cứ tiếp tục dây dưa hoài thì còn có ý nghĩa gì? Vẫn không bằng buông tha để ta rời đi, hai bên từ biệt, mỗi người đều vui vẻ.”

“Tốt cho một câu 'Hai bên từ biệt, mỗi người đều vui vẻ' ! Tô Mặc Nhi, người không khỏi nghĩ đơn giản quá đi!” Hai tròng mắt của Phong Đặc thâm trầm như hắc diệu thạch (thạch đen rực rỡ), bên trong như đang ngưng tụ một luồng gió lốc.

“Người còn muốn như thế nào nữa?” Tô Mặc Nhi nhíu mày hỏi.

“Bản vương muốn như thế nào, sau này người sẽ biết!” Khoé môi Phong Đặc khẽ nhếch, uy nghiêm nói, “Người đến! Mời tam vương phi về vương phủ, chăm sóc!”

“Chủ tử...” Niếp Nghị kinh ngạc nhìn Phong Đặc.

Đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, tính tình của chủ tử tự nhiên là hần biết rõ. Rõ ràng là ngài không bỏ được vương phi, nhưng lại cứ muốn mạnh miệng, đẩy chuyện này đến mức...

“Không nghe thấy lời ta nói sao?” Ánh mắt Phong Đặc uy nghiêm, tức giận nói.

Niép Nghị lập tức trở về nói, “Là, chủ tử!”

“Ta xem ai dám! Muốn nghĩ đến thương tổn chủ nhân ta, thì trước tiên phải hỏi xem tiểu gia có đồng ý hay không!” Trong nháy mắt Thiên Chi đứng chắn ở trước người Tô Mặc Nhi.

Sắc mặt Phong Đặc trầm xuống, nhìn chăm chăm vào Thiên Chi, hỏi, “Người là người phương nào?”

Thiên Chi hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Phong Đặc suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên nói, “Lần trước tiểu tặc ở trong Vân tự là người sao?”

Mặc dù lúc ấy cũng không thấy diện mạo của người nọ, nhưng cặp mắt kia của hần(TC), hần (PD) vô cùng có ấn tượng.

Hơn nữa trên người hần ta còn có một mùi hoa nhài thơm ngát, rất dễ phân biệt.

“Là tiểu gia thì thế nào?” Thiên Chi khinh bỉ nói, “Sớm biết hôm nay người gây khó dễ cho chủ nhân ta, thì ngày đó tiểu gia sẽ không nên cứu người!”

“Ngươi cứu ta? Nếu không phải là ngươi cầm cái hộp kia tới, thì làm sao bản vương bị trúng hàn độc?” Phong Đạc khinh miệt nhìn hắn.

“Tiểu gia không muốn so đo với ngươi! Hôm nay có tiểu gia ở đây, các ngươi đừng hòng mà đụng vào một sợi tóc của chủ nhân!” Thiên Chi cao ngạo ngẩng đầu lên.

“Yêu nghiệt, thì ra là ngươi đang ở nơi này!” Một thanh âm trong trẻo, không biết từ chỗ nào truyền tới.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

☆, chương 98 ngươi muốn thì cho ngươi (7)

Editor: Tử Sắc Y

Phong Đạc rũ mắt xuống, không biết nên trả lời nàng thế nào.

Nàng nói không sai, lúc trước, đúng là bởi vì khối ngọc bội này mới giữ nàng ở bên người.

Mà khi đó, hắn coi nàng như gian tặc, lúc nào cũng đề phòng nàng, thậm chí còn trực tiếp phái Nguyệt Bích đi qua để giám thị nàng.

Nhưng dần dần, tìm hắn lại không không chế được mà nghiêng về phía nàng.

Càng về sau, tất cả chuyện hắn làm vì nàng, đều là cam tâm tình nguyện, cũng không hề trộn lẫn với mục đích gì.

Tô Mặc Nhi thấy hắn trầm mặc, biết ngay là nàng đã đoán trúng.

Tim như bị kim châm, liên tục đau ră rích.

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi mới mở miệng lần nữa, tự nhiên nói, “Diệp Ảnh Hàn cũng là người của ngươi đi. Trước nay lâu như vậy, ta còn không nhìn ra Tam vương gia lại nguy trang hoàn mỹ đến vậy. Hoàn mỹ đến ngay cả một chút sơ hở cũng không để lộ.”

Đôi mắt của Tô Mặc Nhi u ám lại, trên gương mặt lại là vẻ mặt không thêm để ý cười nói, “Thật ra hà tất gì mà lại phiền toái như vậy. Ngươi muốn, thì cho ngươi.”

“Mặc Nhi, không phải như ngươi nghĩ...” Phong Đạc vô lực giải thích.

“Hiện tại tất cả đều không quan trọng nữa.” Tô Mặc Nhi ngắt lời hắn, “Ta đến, chỉ là muốn dùng nó để đổi lấy một lá hưu thư mà thôi. Không biết, trong lòng tam vương gia nó có đủ phân lượng để đổi hay không?”

Bàn tay Phong Đạc nắm chặt thành quả đấm, trong lòng lại đau thắt từng hồi, khí huyết càng cuộn cuộn như muốn trào lên.

Hai con mắt hắn đỏ bừng nhìn xem Tô Mặc Nhi, có phần cố chấp nói, “Tô Mặc Nhi, bản vương sẽ không đưa hưu thư cho ngươi! Đòi này kiếp này ngươi chỉ có thể là thê tử của bản vương, đừng hòng muốn rời khỏi bản vương!”

Tô Mặc Nhi sững sờ, nàng không nghĩ tới Phong Đạc sẽ phản ứng như thế.

Thường xuyên thấy nhu tình của hắn, nàng cũng sớm đã quên, hắn chính là tam vương gia có quyền làm nghiêng đảo triều đình, làm sao mà cho phép có người dám chạm tới nghịch lân của hắn!

Tô Mặc Nhi có chút bất đắc dĩ, “Phong Đạc, nếu cứ tiếp tục dây dưa hoài thì còn có ý nghĩa gì? Vẫn không bằng buông tha để ta rời đi, hai bên từ biệt, mỗi người đều vui vẻ.”

“Tốt cho một câu 'Hai bên từ biệt, mỗi người đều vui vẻ' ! Tô Mặc Nhi, ngươi không khỏi nghĩ đơn giản quá đi!” Hai tròng mắt của Phong Đạc thâm trầm như hắc diệu thạch (thạch đen rực rỡ), bên trong như đang ngưng tụ một luồng gió lốc.

“Ngươi còn muốn như thế nào nữa?” Tô Mặc Nhi nhú mày hỏi.

“Bản vương muốn như thế nào, sau này ngươi sẽ biết!” Khoé môi Phong Đạc khẽ nhếch, uy nghiêm nói, “Ngươi đến! Mời tam vương phi về vương phủ, chăm sóc!”

“Chủ tử...” Niếp Nghị kinh ngạc nhìn Phong Đạc.

Đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, tính tình của chủ tử tự nhiên là hắn biết rõ. Rõ ràng là ngài không bỏ được vương phi, nhưng lại cứ muốn mạnh miệng, đẩy chuyện này đến mức...

“Không nghe thấy lời ta nói sao?” Ánh mắt Phong Đạc uy nghiêm, tức giận nói.

Niếp Nghị lập tức trở về nói, “Là, chủ tử!”

“Ta xem ai dám! Muốn nghĩ đến thương tổn chủ nhân ta, thì trước tiên phải hỏi xem tiểu gia có đồng ý hay không!” Trong nháy mắt Thiên Chi đứng chắn ở trước người Tô Mặc Nhi.

Sắc mặt Phong Đặc trầm xuống, nhìn chăm chăm vào Thiên Chi, hỏi, “Ngươi là người phương nào?”

Thiên Chi hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Phong Đặc suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên nói, “Lần trước tiểu tặc ở trong Vân tự là ngươi sao?”

Mặc dù lúc ấy cũng không thấy diện mạo của người nọ, nhưng cặp mắt kia của hần(TC), hần (PD) vô cùng có ấn tượng.

Hơn nữa trên người hần ta còn có một mùi hoa nhài thơm ngát, rất dễ phân biệt.

“Là tiểu gia thì thế nào?” Thiên Chi khinh bỉ nói, “Sớm biết hôm nay ngươi gây khó dễ cho chủ nhân ta, thì ngày đó tiểu gia sẽ không nên cứu ngươi!”

“Ngươi cứu ta? Nếu không phải là ngươi cầm cái hộp kia tới, thì làm sao bản vương bị trúng hàn độc?” Phong Đặc khinh miệt nhìn hần.

“Tiểu gia không muốn so đo với ngươi! Hôm nay có tiểu gia ở đây, các ngươi đừng hòng mà đụng vào một sợi tóc của chủ nhân!” Thiên Chi cao ngạo ngẩng đầu lên.

“Yêu nghiệt, thì ra là ngươi đang ở nơi này!” Một thanh âm trong trẻo, không biết từ chỗ nào truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Không thiếu nợ với nhau (1)

Editor: Lam Tuyết Hân

Vừa dứt lời, bóng dáng Diệp Ánh Hân kia tuấn dật đã hiện ra trước mặt mọi người.

Thiên Chi vừa thấy hần, lập tức theo bản năng lui về sau một bước.

Nhưng tiếp theo, hần cảm thấy thập phần ảo não, ánh mắt nhìn Diệp Ánh Hân cũng mang theo chút ít tức giận, “Lại là ngươi!”

Diệp Ánh Hân đuôi mắt tà mị nhếch lên, “Lần trước bốn công tử có lòng tha cho ngươi một cái mạng, không nghĩ tới ngươi càng như thế không biết tốt xấu! Lần này, bốn công tử tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình!”

“Hừ! Ngươi nghĩ tiểu gia sợ ngươi phải không?” Thiên Chi lạnh lùng khề hừ.

“Vậy hãy để cho ta nhìn bản lãnh của ngươi!” Nói xong, Diệp Ánh Hân không chút khách khí tấn công đối với Thiên Chi.

Trong nháy mắt Thiên Chi ngênh đón, ra tay cũng là không chút lưu tình!

Hai người xuất thủ tốc độ đều là cực nhanh, căn bản thấy không rõ chiêu số của bọn họ.

Tô Mặc Nhi cũng không phải là rất lo lắng Thiên Chi, nàng biết rõ Thiên Chi không là phạm nhân, Diệp Ánh Hân như thế nào có thể sẽ là đối thủ của hần?

Nhưng là, dần dần, Thiên Chi tốc độ lại có chút chậm lại, hiển nhiên là tiêu hao quá lớn, thể lực chống đỡ hết nổi!

Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc nhìn tình hình chiến đấu, lại đột nhiên cảm giác có một ánh mắt nóng bỏng rơi vào trên người nàng.

Nàng chuyển con mắt nhìn lại, vừa chống lại đôi mắt phượng thâm thúy của Phong Đặc.

Phong Đặc giật gật khóe môi, lại thủy chung không nói gì.

Tô Mặc Nhi nhìn tuấn nhan mang theo vẻ bệnh hoạn của hần, lúc này mới nhớ tới hần bị nội thương rất nặng!

Nhưng hần đến cùng là bởi vì gì mới bị thương?

Tô Mặc Nhi suy nghĩ trong lòng, lòng bàn tay lạnh như băng nhưng là nhắc nhở nàng.

Nàng ngẩn người, lập tức tự giễu cười một tiếng, đã dòi đi ánh mắt.

Phong Đặc nhìn chăm chăm nàng, đáy lòng một mảnh chua xót.

Bên kia, Diệp Ánh Hàn cùng Thiên Chi như cũ đánh khó phân thắng bại, nhưng rõ ràng, Thiên Chi rơi xuống hạ phong!

Một lúc lâu sau, đột nhiên, chỉ nghe “Bùm” một tiếng, Thiên Chi đột nhiên bị đánh rơi xuống đất!

Diệp Ánh Hàn từng bước ép sát, vận khởi chương phong đối với Thiên Chi một chương đánh tới!

Thiên Chi tránh né không kịp, ngực bị chương phong đánh tới!

Hắn sắc mặt lập tức một mảnh xanh trắng, rốt cuộc không chịu nổi phun ra một búng máu, thân hình chật vật.

Tô Mặc Nhi một lòng đột nhiên nhấc lên, gặp Diệp Ánh Hàn vẫn không có ý muốn thả, nàng trong nháy mắt cao giọng tay lên!

Trong tay nắm là khối ngọc bội kia!

“Dừng tay! Nếu không ta lập tức đem nó ném vỡ!” Tô Mặc Nhi lạnh lùng nhìn về phía Diệp Ánh Hàn.

Diệp Ánh Hàn bước chân dừng lại, trên mặt chợt lóe qua thần sắc phức tạp, “Ngươi có biết hắn là người phương nào hay không?”

“Ta biết rõ.” Tô Mặc Nhi nhàn nhạt đáp.

Diệp Ánh Hàn lông mày nhăn lại, “Ngươi đã biết rõ, vì sao còn muốn đến gần cản ta? Loại yêu nghiệt này lưu trên đời, chỉ biết hại người!”

“Vậy ngươi có thể so với hắn tốt hơn chút nào?”

Diệp Ánh Hàn nếu đã có thể biết Thiên Chi không phải là phạm nhân, vậy hắn lại là thân phận gì?

“Ta...” Diệp Ánh Hàn nhất thời cứng họng.

Tô Mặc Nhi chậm rãi nói ra, “Thả hắn, nếu không, các ngươi ai cũng đừng muốn có được nửa khối Ngưng Bích Lưu Quang!”

Diệp Ánh Hàn cùng Phong Đặc sắc mặt cùng nhau biến đổi.

Một lát, Phong Đặc trầm giọng nói, “Ánh Hàn, thả hắn.”

Diệp Ánh Hàn lặng yên, không nói một lời đi tới bên cạnh Phong Đặc.

Tô Mặc Nhi thở phào nhẹ nhõm, từ từ đem tay để xuống.

Đi đến Thiên Chi trước mặt, lo lắng hỏi, “Thiên Chi, ngươi như thế nào?”

“Không có việc gì, này một chút vết thương nhỏ, còn chưa đủ để tiểu gia bỏ vào trong lòng.” Thiên Chi đưa tay lau đi vết máu bên môi, không thèm để ý cười cười.

Tô Mặc Nhi có chút đau lòng, nếu không phải là bởi vì nàng, Thiên Chi cũng sẽ không bị đả thương nặng như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Không thiếu nợ lẫn nhau (2)

Editor: Từ Sắc Y

“Thiên Chi, cảm ơn ngươi.” Tô Mặc Nhi nhẹ giọng nói, “Thực xin lỗi...”

“Chủ nhân!” Thiên Chi đột nhiên cắt đứt lời nàng, kiên định nói, “Thiên Chi lần này đến là muốn bảo vệ chủ nhân, cho dù là muốn mạng của Thiên Chi, vì chủ nhân, ta cũng sẽ không chút do dự giao ra!”

Tô Mặc Nhi cảm thấy người run lên, trong hốc mắt đã hơi ẩm ướt.

“Năm đó nếu không phải được chủ nhân cứu giúp, thì ta đã sớm hôi phi yên diệt (tan thành tro bụi). Cho nên tất cả ta làm đều là cam tâm tình nguyện, chủ nhân không cần áy náy trong lòng.”

Cùng với lời hấn nói phụng mệnh đến để bảo vệ chủ nhân, không bằng nói là hấn báo ân. Cho nên, dù cho sử dụng hết toàn lực, hấn cũng muốn bảo hộ nàng không u không lo!

“Nhưng ta là người, có lẽ vốn không phải là chủ nhân của người...”

“Sẽ không sai.” Thiên Chi lắc đầu, ngược lại còn hỏi, “Chủ nhân, lúc này người muốn rời đi sao? Ta dẫn người đi.”

“Được, chúng ta đi.”

Tô Mặc Nhi nhìn về phía Phong Đặc, Phong Đặc cũng đi về phía trước, nhưng không hề chớp mắt nhìn theo nàng, cả hai người đều nhìn nhau nhưng lại chẳng nói gì.

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi đi tới, cầm ngọc bội trong tay đưa đến trước mặt Phong Đặc, thản nhiên nói, “Phong Đặc, mặc kệ người có đồng ý hay không, ta cũng sẽ không ở lại vương phủ nữa. Còn về phần hưu thư, người không muốn đưa ta ta cũng không buộc người. Chẳng qua chỉ là một trang giấy mà thôi, vẫn không thể trói buộc ta được.”

Sắc mặt Phong Đặc lập tức trầm xuống, trong con mắt chỉ là một vẻ tĩnh mịch.

Dừng lại một chút, Tô Mặc Nhi tiếp tục nói, “Người cứu ta, cũng lợi dụng ta, nhưng ta sẽ không so đo với người. Chỉ là, từ đó ta và người, không thiếu nợ lẫn nhau, cũng không có cái gì liên quan đến nhau!”

“Người đừng mơ tưởng!” Bàn tay Phong Đặc nắm chặt thành quả đấm, trong con người đen bóng nổi lên một con gió lốc, dường như sẽ bộc phát bất cứ lúc nào.

“Bây giờ ta không còn giá trị lợi dụng với người, người còn muốn ta như thế nào đây?” Khoé môi Tô Mặc Nhi gương d.iienn.da/nlle,d.oo.mn lên trào phúng nói, “Còn nói nữa, trên người ta, còn có vật gì mà người muốn đạt được nữa sao?”

Phong Đặc nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, “Người thật sự nghĩ bản vương như vậy?”

“Là!” Tô Mặc Nhi không chút do dự đáp.

Phong Đặc cúi đầu cười cười, để sát vào bên tai Tô Mặc Nhi, tiếng nói khàn khàn đến cùng cực, nói, “Tô Mặc Nhi, nếu như nói, là bản vương vừa ý người?”

Trong lòng Tô Mặc Nhi sợ hãi, nhưng nàng cũng chỉ cười nhạt hỏi ngược lại, “A? Ta còn không biết, ta còn có sức quyến rũ lớn như thế?”

“Tự nhiên, cho nên người vĩnh viễn cũng đừng muốn rời khỏi bản vương!” Ánh mắt Phong Đặc thoáng hiện lên lệ quan, trực tiếp bắt được tay của nàng, kéo nàng vào trong lòng.

Tô Mặc Nhi chau mày vừa dùng sức giãy ra, lại làm sao cũng thoát không được, lập tức nàng tức giận nói, “Phong Đặc, thả ta ra!”

“Bản vương đã nói qua, người đừng mơ tưởng!”

“Buông nàng ra!” Thiên Chi nhìn không được, xông lên trước không thèm quan tâm ngó ngang gì mà xuất ra pháp lực, trong nháy mắt một luồng ánh sáng trắng di chuyển đánh trúng cổ tay Phong Đặc!

Phong Đặc kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt càng thêm tái nhợt vài phần, nhưng vẫn là không chịu buông Tô Mặc Nhi.

Thấy Thiên Chi còn muốn ra tay, thì ánh mắt của Diệp Ảnh Hàn đã trầm xuống, lách mình chắn trước mặt Thiên Chi.

Hai người chiến tranh, hết sức căng thẳng!

Tô Mặc Nhi ngờ ngác nhìn cổ tay Phong Đặc không ngừng chảy ra máu tươi, trong nháy mắt lòng nàng không không chế được mà hoảng loạn.

“Nhanh thả ta ra!” Tô Mặc Nhi lần nữa giãy khỏi tay của hấn, nhưng lần này rất dễ dàng nàng đã thoát được.

Tô Mặc Nhi sững sờ, tay Phong Đặc vô lực rũ xuống.

Mà Phong Đặc như không thèm để ý, ánh mắt vẫn nhìn Tô Mặc Nhi không chuyển mắt như cũ, mà ẩn giấu sau sự thâm thúy lại là ánh mắt tràn đầy thâm tình.

Ngực, bỗng dưng truyền đến một trận đau kịch liệt, mà Phong Đặc đột nhiên phun ra một búng máu, ngã về phía sau...

Sắc mặt Niếp Nghị đại biến, vội vàng đỡ hấn.

Khẩn cầu với Tô Mặc Nhi, “Vương phi! Ta dám thề với trời, chủ tử tuyệt đối thật lòng với ngài! Lúc trước vì cứu ngài, chủ tử không thương tiếc mà hủy đi tu vi vài chục năm của mình, hấn như thế làm sao mà lợi dụng ngài được!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Không thiếu nợ lẫn nhau (3)

Editor: Lam Tuyết Hàn

Diệp Ánh Hàn nhìn thấy tình huống Phong Đặc, cũng bất chấp Thiên Chi, trong nháy mắt lập tức đi tới bên cạnh Phong Đặc.

Phong Đặc hai mắt nhắm chặt, hiển nhiên đã mất đi ý thức.

Diệp Ánh Hàn vội vàng ngưng tụ lại nội lực, chuyển chút ít đến trong cơ thể hấn, tạm thời áp chế khí huyết đi ngược của hấn. Có chút lo lắng đối với một thị vệ bên cạnh quát, “Còn không mau đi mời đại phu!”

“Niếp Nghị, người vừa mới... Nói gì đó...” Tô Mặc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không thể tin hỏi.

Niếp Nghị một chút do dự, chủ tử từng đã phân phó, không được phép đem chuyện này nói cho vương phi, nhưng là hấn vừa mới dưới tình thế cấp bách lại...

“Nhanh lên nói cho ta biết!” Tô Mặc Nhi vội la lên.

“Lúc trước vì giúp vương phi giải độc, vương gia dùng máu tươi của hấn làm thuốc dẫn, hy sinh vài chục năm tu vi, công lực giảm đi.” Niếp Nghị chậm rãi nói ra, “Theo Từ Vân tự trở lại, chủ tử liền hôn mê gần nửa tháng, sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất làm là đến Minh Tâm tiểu trúc tìm vương phi...”

Tô Mặc Nhi ngờ ngạc nghe, trong nội tâm trận co rút đau đớn. Trơ mắt nhìn Phong Đặc được Diệp Ánh Hàn cùng Niếp Nghị diu vào vương phủ, một hồi lâu cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Không trách được từ Từ Vân tự đi ra, Phong Đặc đem nàng an bài vào Minh Tâm tiểu trúc. Không trách được, khi đó ở Minh Tâm tiểu trúc nàng nhiều lần hỏi thăm chuyện tình Phong Đặc, thần sắc Nguyệt Bích đều là né tránh.

Phong Đặc nói hấn liên tục ở tại trong quân doanh, nhưng vài ngày sau, hấn lại mỗi ngày đều đợi tại Minh Tâm tiểu trúc, chưa bao giờ rời đi.

Nguyên lai, đây mới là chân tướng...

Thiên Chi nhìn Tô Mặc Nhi mặt mày mang theo đau thương, có chút tay chân luống cuống, lại cũng không biết phải an ủi như thế nào nàng.

Tô Mặc Nhi thấp giọng hỏi, “Thiên Chi, ta có phải sai rồi hay không?”

Thiên Chi rồi rầm nói, “Cái này... không thể nói ai đúng ai sai, chỉ là xem lòng người như thế nào...”

Tô Mặc Nhi giật mình, hỏi ngược lại, “Thật vậy chăng?”

Thiên Chi khẳng định gật đầu, “Là.”

Tô Mặc Nhi trong mắt đẹp lộ ra vài phần mê mang.

Thiên Chi lại nhắc nhở, “Chủ nhân, ta xem Tam vương gia bị thương không nhẹ, chủ nhân hay là sớm giúp hấn trị liệu thỏa đáng.”

Tô Mặc Nhi sững sờ, lúc này mới nhớ tới y thuật của nàng!

Lập tức, cũng không trì hoãn, kêu một người thị vệ dẫn đường, bước nhanh tới hướng sân nhỏ Phong Đặc đi đến.

Qua một lúc, nàng mới có hơi nghi hoặc hỏi, “Thiên Chi, làm sao người biết ta có y thuật?”

Thiên Chi khóe môi khẽ run rẩy, rồi rầm tự trách mình nói lỡ miệng. Lại cũng chỉ có thể kiên trì giải thích, “Tự nhiên là sư phụ nói cho ta biết.”

“...” Tô Mặc Nhi bán tín bán nghi, “Sư phụ người đến cùng là người phương nào? Còn có bản lĩnh bói toán?”

“Không kém bao nhiêu đâu.” Thiên Chi xấu hổ.

Lão nhân kia bản lĩnh nhưng là so với bói toán cao siêu hơn nhiều, quả thực khác nhau một trời một vực. Chỉ là hiện tại, vẫn không thể để cho chủ nhân biết rõ!

“Vậy còn người? Lần trước ở Từ Vân tự đưa cho ta bằng tầm phách là người, vậy người cũng sẽ y thuật sao?” Tô Mặc Nhi nghĩ đến Phong Đặc lời mới rồi, hiểu kỳ hỏi.

“Đó cũng là sư phụ giao đãi.”

“...”

Chỉ một lát, hai người đã đi tới phòng ngủ Phong Đặc.

Mới vừa vừa bước vào cửa, Diệp Ánh Hàn cùng Niếp Nghị ánh mắt cùng nhau bắn đến.

Niếp Nghị kinh ngạc nói, “Vương phi?”

“Ta đến xem một chút Phong Đặc.” Tô Mặc Nhi nói, lập tức đi tới trước giường Phong Đặc.

Kéo qua cổ tay của hắn, thay hắn bắt mạch.

Diệp Ánh Hàn nhìn nàng thủ pháp vừa thuần thực vừa chuẩn xác, đáy lòng rất là kinh dị.

Trùng sinh một đời, nữ nhân này bản lĩnh tựa hồ so với trước kia càng sâu chút ít!

Tô Mặc Nhi vẻ mặt cực kỳ chuyên tâm, dần dần, sắc mặt của nàng bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp, lặng lẽ nhìn nàng.

“Cầm kim sang được đến.” Qua hồi lâu rồi, Tô Mặc Nhi nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Không thiếu nợ lẫn nhau (4)

Editor: Lam Tuyết Hàn

“Là.” Niếp Nghị đáp, “Vương phi, còn có cái gì phân phó?”

“Sai người đun một chậu nước nóng, lấy thêm mấy khối băng gạc.” Tô Mặc Nhi nhàn nhạt nói ra.

“Thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay.” Niếp Nghị không dám trì hoãn, lập tức sai người đi nấu nước.

Hai đồ vật còn lại, hắn là tự mình đi tìm.

Tô Mặc Nhi thừa dịp thời gian này, viết ra một phương thuốc, đưa cho Thiên Chi, dặn dò, “Dựa theo phương thuốc này mua được trở lại.”

Thiên Chi đang muốn tiếp nhận phương thuốc, Diệp Ánh Hàn lại đột nhiên đưa tay đoạt lại, nhíu mày hỏi, “Người viết phương thuốc gì?”

Tô Mặc Nhi sững sờ, lập tức đã sáng tỏ rồi, giải thích nói ra, “Đây là phương thuốc bổ khí huyết.”

Nàng mới vì Phong Đặc bắt mạch, phát hiện trong ngực hắn khí huyết tích tụ rất nhiều, hơn nữa hắn đã từng cường chế đi ngược chiều khí huyết, kinh mạch tổn thương thập phần nghiêm trọng.

Nàng chỉ có thể trước thay hắn điều trị khí huyết, về phần kinh mạch tổn thương, cần lâu ngày từ từ đi chữa trị. Mà quan trọng nhất là hắn không thể lại dùng động nội lực!

Diệp Ánh Hàn bán tín bán nghi, chỉ là hắn không hiểu dược lý, cũng không thể phán đoán phương thuốc này đến cùng là thật hay giả.

Tô Mặc Nhi nói thẳng, “Nếu người không tin, sẽ chờ đại phu trước đến trị liệu cho hắn đi. Thiên Chi, chúng ta đi!”

Nói xong, lập tức cất bước rời khỏi.

“Chậm đã!” Diệp Ánh Hàn lên tiếng ngăn cản, “Tạm thời tin người một lần. Nhưng nếu là Phong Đặc có cái gì không hay xảy ra... Người biết hậu quả!”

“Yên tâm, ta tuyệt đối so với người càng không muốn hấn gặp chuyện không may!” Tô Mặc Nhi khước môi khẽ nhếch lên.

Diệp Ánh Hàn cầm lấy phương thuốc, đang rối rắm nên để cho ai đi lấy thuốc.

Niếp Nghị lại vào lúc này cầm lấy kim sang dược cùng băng gạc vào gian phòng.

Niếp Nghị cung kính nói, “Vương phi, kim sang dược cùng băng gạc đều ở nơi này, chỉ là nước nóng còn phải chờ một lát mới có thể đưa đến.”

“Trước để ở bên giường đi.”

“Là.”

“Niếp Nghị người trở về tới thật đúng lúc.” Diệp Ánh Hàn sắc mặt vui mừng.

Niếp Nghị có chút nghi hoặc nhìn về phía hắn, “Diệp công tử có chuyện gì muốn tìm thuộc hạ?”

Diệp Ánh Hàn đem phương thuốc đến trong tay hắn, nói ra, “Người đi tiệm thuốc, theo thuốc này mua dược trở lại.”

“Phương thuốc này là cho chủ tử sao?” Niếp Nghị cẩn thận hỏi.

Diệp Ánh Hàn gật gù đầu, “Là.”

“Không biết phương thuốc này từ đâu được đến?”

Diệp Ánh Hàn cũng không giấu giếm, nói thẳng, “Vương phi nhà người viết.”

Niếp Nghị không chút do dự nào nói, “Thuộc hạ sẽ đi ngay!”

“...”

Một lát sau, một nha hoàn đưa tới một chậu nước nóng.

Tô Mặc Nhi ngồi đến bên giường, vén lên ống tay áo, lộ ra hai cánh trắng muốt tay trắng.

Diệp Ánh Hàn đáy lòng hơi kinh ngạc, nàng dĩ nhiên cũng làm trước mặt hai nam nhân bọn họ, như thế...

Tô Mặc Nhi lại hoàn toàn không có chú ý tới có cái gì không ổn, tuyệt mỹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thông dong.

Nàng cầm lấy băng gạc, ngâm nước, kéo Phong Đặc đang bị thương, cổ tay nhẹ nhàng lau quanh miệng vết thương màu đen.

Miệng vết thương dần dần hiện ra, Tô Mặc Nhi ánh mắt chợt khẽ hiện, đáy lòng không tự giác có chút co rút đau đớn.

Một hồi lâu, nàng đè xuống đáy lòng khó chịu, lấy ra kim sang dược, dè dặt rắc vào trên vết thương.

Lại tỉ mỉ giúp hắn băng bó kỹ, lúc này mới để xuống cánh tay của hắn.

Dừng lại một lát, Tô Mặc Nhi đứng lên, từ bên hông lấy ra tấm ngọc bội kia, đặt ở bên cạnh gối Phong Đặc.

Đối với Thiên Chi nói, “Chúng ta đi thôi.”

“Là, chủ nhân.”

“Người muốn đi đâu?” Diệp Ánh Hàn vội vàng hỏi.

Lập tức cảm giác được chính mình tựa hồ quá mức khẩn trương, hắn che miệng nhẹ ho một tiếng, “Ý của bản công tử là, người cứ như vậy rời đi, nếu lỡ Phong Đặc uống thuốc của người không thấy tốt hơn, bản công tử phải nên đi nơi nào tìm người?”

“Huống chi, Phong Đặc là vì người mới bị thương nặng như thế. Người lại đi như vậy, không phụ lòng hắn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: tạm thời lưu lại (1)

Tô Mặc Nhi giật mình, nhìn sơ qua, gật đầu nói, “Được, ta chờ hẩn tỉnh lại rồi mới rời đi.”

“Không được!” Diệp Ánh Hàn lập tức nhủ mảy nói cự tuyệt, trong giọng nói vô cùng kiên định, “Ngươi phải đợi hẩn khỏi hết hẩn rồi mới có thể rời đi được, cái này là nợ hẩn!”

Tô Mặc Nhi nhủ mi thật sâu, chỉ lặng im một hồi lâu cũng không hề mở miệng.

“Uy! Ngươi dựa vào cái gì mà lại ra lệnh cho chủ nhân ta chứ!” Thiên Chi không phục nhìn về phía Diệp Ánh Hàn.

Diệp Ánh Hàn khinh thường cười nhạo một tiếng, “Chủ tử nói chuyện, một nô tài như ngươi thì chen miệng cái gì!”

“Ngươi!” Trong nháy mắt lửa giận dưới đáy lòng của Thiên Chi bị châm đốt, hai tròng mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào hẩn, dường như muốn nuốt cả người hẩn vào bụng.

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Tô Mặc Nhi thân nhiên nói.

Thiên Chi không tin được mà nhìn nàng, kinh ngạc nói, “Chủ nhân? !”

“Tốt, một lời đã định!” Khoé môi tà mị của Diệp Ánh Hàn thoáng cong lên, nhìn xem Thiên Chi nổi giận.

Thấy Tô Mặc Nhi ngăn cản, hẩn (TC) chỉ có thể tạm thời dè xuống một bụng lửa giận, rồi xoay người ngồi xuống một bên ghế, bùng lên một chén nước lạnh đưa vào miệng.

Đợi hẩn uống xong, cái chén ở trong tay “Bùm” một tiếng, đặt mạnh lên mặt bàn.

Thiên Chi hết giận nói, “Nếu chủ nhân đã quyết định rồi, vậy thì tiểu gia sẽ ở tam vương phủ này trong một thời gian ngắn là được.”

Nói xong, còn cố ý nhủ mảy về phía Diệp Ánh Hàn.

Rất nhanh về mặt Diệp Ánh Hàn tối sầm xuống, lạnh lùng nói ra, “Bỏ công tử thật muốn nhìn một chút, ngươi còn có thể ở đây bao lâu! Hiệu quả của Tị Trần Châu trên người ngươi, chắc là nói dùng hết cũng không sai biệt lắm chứ!”

Thiên Chi nghe vậy, theo bản năng sờ sờ ngực, “Vậy thì thế nào, nếu dùng hết rồi, cùng lắm thì tiểu gia lại đổi thêm một viên khác.”

Tị Trần Châu này là sư phụ đưa cho hẩn, dùng để tránh áp phạt quang và khí lành.

Phạt quang và khí lành đối với người bình thường mà nói, sẽ mang lại đến cho con người cát tường. Nhưng những thứ này đối với người yêu giới bọn họ, sẽ gây tổn hại vô cùng với pháp lực của bọn họ, và hơn nữa, sẽ khiến cho bọn họ trực tiếp tan thành mây khói!

Cho nên, lần này hẩn đi ra từ trong cốc, sư phụ có cố ý cho hẩn một viên Tị Trần Châu. Cũng chính là vì nó, mà hẩn có thể hành tẩu tự do trong phạt môn, như vào chỗ không người.

Diệp Ánh Hàn còn muốn nói điều gì, thì lại bị Tô Mặc Nhi cắt đứt.

Tô Mặc Nhi nghe bọn họ nói qua nói lại, chỉ cảm thấy trong lòng phiền loạn một hồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống, nghiêm mặt nói, “Nếu như ngươi không muốn cho Thiên Chi ở lại vương phủ, vậy thì ta sẽ không ở lại đây nữa, ngươi tự mình mà từ từ tính toán đi, ta đi vườn hoa giải sầu chút!”

Diệp Ánh Hàn nhất thời cứng họng, nhìn thấy bộ dáng Thiên Chi đắc ý, hận không thể trực tiếp ném hẩn ra khỏi vương phủ!

Thiên Chi chậm chạp đứng lên, đi theo sau lưng Tô Mặc Nhi, đi ra vườn hoa.

Chi để lại một mình Diệp Ánh Hàn, ở trong phòng bảo vệ Phong Đặc, yên lặng giận dữ.

“Thiên Chi, thương thế của ngươi ra sao rồi?” Đi một hồi lâu, Tô Mặc Nhi chậm rãi hỏi.

“Yên tâm, chủ nhân. Ta cũng không phải là người phạm, một vài vết thương nhỏ kia, sớm đã khỏi hẩn rồi!”

Tô Mặc Nhi thấy bộ dáng sinh long hoạt hổ của hẩn, thì cũng đã biết hẩn không còn quá nhiều trở ngại nữa. Chi là, không hỏi một chút, nàng không yên lòng.

“Thiên Chi, ta biết rõ bản lĩnh của ngươi, nhưng nơi này đều là người bình thường. Cho nên ngươi phải biết thu liễm bản tính, biến mình trở thành một người phạm tục bình thường, đừng có vướng mắc vào chuyện gì.” Tô Mặc Nhi nhắc nhở.

“Ta tự có chừng mực, sẽ không gây ra chuyện.” Thiên Chi nhanh chóng hồi đáp.

“Àn.” Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lập tức hỏi, “Mới vừa rồi, Diệp Ánh Hàn nói Tị Trần Châu là cái gì?”

Thiên Chi gãi gãi đầu, rồi rắm một hồi lâu, mới giải thích, “Tị Trần Châu là thứ mà có thể khiến cho ta tự do hành tẩu ở nhân gian. Như trong hoàng cung, chùa chiền, những nơi có long khí hay là phật quang phù hộ, thì những người yêu giới đi không được. Nhưng một khi có Tị Trần Châu, tự nhiên là có thể qua được!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tạm thời lưu lại (2)

Editor: Lam Tuyết Hàn

“Thì ra là như vậy.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu, lại hỏi, “Hắn nói trên người Tị Trần Châu của ngươi đã mất hiệu lực, đối với ngươi có ảnh hưởng sao?”

“Hiệu lực Tị Trần Châu biến mất, ta sẽ không thể ở lại vương phủ rồi.” Thiên Chi có chút bất đắc dĩ.

“Vậy phải làm thế nào? Thế gian này còn có Tị Trần Châu có thể dùng sao?” Tô Mặc Nhi lo lắng hỏi.

“Yên tâm. Sự phụ trong tay có rất nhiều, đến lúc đó trở về lấy mấy viên đến là được. Bất quá...” Thiên Chi lộ ra vẻ do dự.

“Cái gì?” Tô Mặc Nhi nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“Nếu ta trở về lấy hạt châu, vậy cũng chỉ có thể lưu lại chủ nhân một người ở vương phủ, vạn nhất có chuyện gì...”

Tô Mặc Nhi cười một tiếng, an ủi hắn nói, “Ta cũng không phải chưa từng ở trong vương phủ, nơi này ta rất quen thuộc, sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy cũng tốt. Chủ nhân, ta dự định hai ngày sau đó trở về đi.”

“Hào.”

Hai người đi không xa, Thiên Chi lập tức nhíu nhíu mày, lẩm bầm lầu bầu, nhỏ giọng nói thầm, “Tam vương phủ này cũng thật đúng là kỳ quái...”

“Kỳ quái?” Tô Mặc Nhi khó hiểu.

Nơi này có thể có cái gì kỳ quái?

Dường như Thiên Chi có chút rối rắm, chậm rãi nói ra, “Trong vương phủ này từ khi đại thịnh. Theo lý thuyết, chỉ có trong hoàng cung mới có từ khí nồng đậm như thế, nhưng trong tam vương phủ này từ khí lại so với trong hoàng cung càng sâu một bậc!”

Tô Mặc Nhi khóe môi khẽ kéo ra.

Thật sự khó thấy được bộ dạng hắn nghiêm túc như thế, nhưng lời hắn nói ra, lại hoa hoa lệ lệ để cho nàng nghĩ sai!

Tô Mặc Nhi nghĩ tới lúc ở hiện đại, trong ti vi thường xuyên chiếu một ít kịch cổ trang.

Bên trong không thiếu một thần côn, để cờ hiệu coi bói, trong miệng nói là từ khí, xích tinh có thể mang đến cho mọi người điềm lành hoặc tai họa.

“Chẳng lẽ thật sự có cái gì báo trước?” Tô Mặc Nhi thuận miệng vừa hỏi.

“...” Thiên Chi không nói gì ngưng nghen.

Một hồi lâu, mới giải thích, “Từ khí cũng không thể báo trước cái gì. Nơi này có từ khí, chỉ có thể nói rõ là trong vương phủ có người mang đến, thậm chí là vương phủ trong có dị bảo!”

“Dị bảo?” Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc.

“Đúng.” Thiên Chi khẳng định gật đầu.

Lại tại lúc này, từ phía sau bọn họ truyền đến thanh âm Niếp Nghị vội vàng, “Vương phi!”

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh, trong nháy mắt tưởng là Phong Đặc đã xảy ra chuyện!

Nàng vội vàng xoay người sang chỗ khác, giữa lông mày không tự giác mang theo lo lắng.

Niép Nghị trực tiếp đi đến trước người của nàng, cung kính thi lễ một cái, bẩm báo nói, “Chủ tử, hoàng đế xuống một đạo thánh chỉ, Tiết công công đang ở tiền đình chờ chủ tử đến tiếp chỉ, chỉ là chủ tử đến nay còn hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ không có cách nào, chỉ có thể đến thỉnh vương phi.”

Tô Mặc Nhi nghe vậy, lo lắng trong lòng từ từ để xuống, “Phía trước dẫn đường, đi phòng trước.”

“Là!” Niép Nghị vui mừng trong bụng, sau khi đáp ứng, liền dẫn Tô Mặc Nhi đi đến phía trước sảnh.

Trước khi đến, hần còn sợ vương phi sẽ không đồng ý, không nghĩ tới vương phi hiểu chuyện như thế.

Tô Mặc Nhi để cho Thiên Chi ở lại vườn hoa, một mình đi theo Niép Nghị đi phòng trước.

“Niép Nghị, Phong Đặc hần, đã uống thuốc sao?” Tô Mặc Nhi thấp giọng hỏi.

Niép Nghị sững sờ, lập tức đáp, “Thuộc hạ khi trở về lại gặp Tiết công công đến vương phủ. Cho nên đã đem dược giao cho Diệp công tử, Diệp công tử chắc đã sai người nấu thuốc rồi.”

“Ân.”

Niép Nghị dẫn nàng xuyên qua vườn hoa, lại vòng vài hành lang gấp khúc, đi chốc lát mới đến phòng trước.

Tiết công công vừa thấy Tô Mặc Nhi lập tức hành lễ nói, “Nô tài thỉnh an tam vương phi.”

Tô Mặc Nhi khẽ vuốt cằm, “Công công khách khí. Không biết công công lần này đến có chuyện gì quan trọng?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tạm thời lưu lại (2)

“Thì ra là như vậy.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu, lại hỏi, “Hần nói trên người Tị Trần Châu của ngươi đã mất hiệu lực, đối với ngươi có ảnh hưởng sao?”

“Hiệu lực Tị Trần Châu biến mất, ta sẽ không thể ở lại vương phủ rồi.” Thiên Chi có chút bất đắc dĩ.

“Vậy phải làm thế nào? Thế gian này còn có Tị Trần Châu có thể dùng sao?” Tô Mặc Nhi lo lắng hỏi.

“Yên tâm. Sự phụ trọng tay có rất nhiều, đến lúc đó trở về lấy mấy viên đến là được. Bất quá...” Thiên Chi lộ ra vẻ do dự.

“Cái gì?” Tô Mặc Nhi nghi hoặc nhìn về phía hần.

“Nếu ta trở về lấy hạt châu, vậy cũng chỉ có thể lưu lại chủ nhân một người ở vương phủ, vạn nhất có chuyện gì...”

Tô Mặc Nhi cười một tiếng, an ủi hần nói, “Ta cũng không phải chưa từng ở trong vương phủ, nơi này ta rất quen thuộc, sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy cũng tốt. Chủ nhân, ta dự định hai ngày sau đó trở về đi.”

“Hào.”

Hai người đi không xa, Thiên Chi lập tức nhíu nhíu mày, lẩm bẩm lầu bầu, nhỏ giọng nói thầm, “Tam vương phủ này cũng thật đúng là kỳ quái...”

“Kỳ quái?” Tô Mặc Nhi khó hiểu.

Nơi này có thể có cái gì kỳ quái?

Dường như Thiên Chi có chút rối rắm, chậm rãi nói ra, “Trong vương phủ này từ khi đại thịnh. Theo lý thuyết, chỉ có trong hoàng cung mới có từ khí nồng đậm như thế, nhưng trong tam vương phủ này từ khí lại so với trong hoàng cung càng sâu một bậc!”

Tô Mặc Nhi khước môi khẽ kéo ra.

Thật sự khó thấy được bộ dạng hần nghiêm túc như thế, nhưng lời hần nói ra, lại hoa hoa lệ lệ để cho nàng nghĩ sai!

Tô Mặc Nhi nghĩ tới lúc ở hiện đại, trong ti vi thường xuyên chiếu một ít kịch cổ trang.

Bên trong không thiếu một thần côn, để cớ hiệu coi bói, trong miệng nói là tử khí, xích tinh có thể mang đến cho mọi người điềm lành hoặc tai họa.

“Chẳng lẽ thật sự có cái gì báo trước?” Tô Mặc Nhi thuận miệng vừa hỏi.

“...” Thiên Chi không nói gì ngưng nghen.

Một hồi lâu, mới giải thích, “Tử khí cũng không thể báo trước cái gì. Nơi này có tử khí, chỉ có thể nói rõ là trong vương phủ có người mang đến, thậm chí là vương phủ trong có dị bảo!”

“Dị bảo?” Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc.

“Đúng.” Thiên Chi khẳng định gật đầu.

Lại tại lúc này, từ phía sau bọn họ truyền đến thanh âm Niếp Nghị vội vàng, “Vương phi!”

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh, trong nháy mắt tưởng là Phong Đặc đã xảy ra chuyện!

Nàng vội vàng xoay người sang chỗ khác, giữa lông mày không tự giác mang theo lo lắng.

Niếp Nghị trực tiếp đi đến trước người của nàng, cung kính thi lễ một cái, bầm báo nói, “Chủ tử, hoàng đế xuống một đạo thánh chỉ, Tiết công công đang ở tiền đình chờ chủ tử đến tiếp chỉ, chỉ là chủ tử đến nay còn hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ không có cách nào, chỉ có thể đến thỉnh vương phi.”

Tô Mặc Nhi nghe vậy, lo lắng trong lòng từ từ để xuống, “Phía trước dẫn đường, đi phòng trước.”

“Là!” Niếp Nghị vui mừng trong bụng, sau khi đáp ứng, liền dẫn Tô Mặc Nhi đi đến phía trước sảnh.

Trước khi đến, hẳn còn sợ vương phi sẽ không đồng ý, không nghĩ tới vương phi hiểu chuyện như thế.

Tô Mặc Nhi để cho Thiên Chi ở lại vườn hoa, một mình đi theo Niếp Nghị đi phòng trước.

“Niếp Nghị, Phong Đặc hẳn đã uống thuốc sao?” Tô Mặc Nhi thấp giọng hỏi.

Niếp Nghị sững sờ, lập tức đáp, “Thuộc hạ khi trở về lại gặp Tiết công công đến vương phủ. Cho nên đã đem được giao cho Diệp công tử, Diệp công tử chắc đã sai người nấu thuốc rồi.”

“Àn.”

Niếp Nghị dẫn nàng xuyên qua vườn hoa, lại vòng vài hành lang gấp khúc, đi chốc lát mới đến phòng trước.

Tiết công công vừa thấy Tô Mặc Nhi lập tức hành lễ nói, “Nô tài thỉnh an tam vương phi.”

Tô Mặc Nhi khẽ vuốt cằm, “Công công khách khí. Không biết công công lần này đến có chuyện gì quan trọng?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: tạm thời lưu lại (3)

“Nô tài đến mang thánh chỉ của bệ hạ, chỉ là, làm sao mà không thấy Tam vương gia ở đâu?” Tiết công công nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt không tiếng động đánh giá Tô Mặc Nhi và Niếp Nghị, trong đôi mắt đục ngầu lộ ra một chút khôn khéo.

Tô Mặc Nhi cười nhạt một tiếng, không chút hoang mang nói, “Công công đến thật là không khéo, vương gia mới ra ngoài phủ còn chưa trở lại. Mặc Nhi là tam vương phi, nhân lúc vương gia không có ở đây, cho nên thánh chỉ này Mặc Nhi nên thay mặt phu quân mà nhận lấy.”

“Này...” Trên mặt Tiết công công lộ ra vài phần khó xử.

“Không phải là công công không yên tâm Mặc Nhi sao?” Ánh mắt Tô Mặc Nhi nhìn chăm chăm vào hắn, hỏi thẳng.

Trong nháy mắt Tiết công công lập tức có chút hốt hoảng sợ hãi, cung kính nói, “Như thế cũng tốt.”

“Vậy thì làm phiền công công tuyên chỉ.”

“Là.” Tiết công công lấy ra thánh chỉ, từ từ mở ra.

Tô Mặc Nhi và đám người Niếp Nghị đều quỳ xuống.

Tiết công công háng giọng đọc, “Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu chỉ: Trẫm lệnh quốc sư đêm xem thiên tượng, xem xét, thì thấy trong quốc có yêu nghiệt sắp xuất hiện, nay cho gọi nhi tử thứ ba là Phong Đặc, dẫn theo gia quyến (người nhà), vào đêm ngày hai mươi ba tháng chín tiến cung, bàn bạc với trẫm chuyện này! Khâm thủ!”

“Nô tì tiếp chỉ.”

“Vương phi xin đứng lên.” Tiết công công đưa thánh chỉ cho Tô Mặc Nhi xong, mới nói, “Sắc trời cũng không còn sớm nữa, nô tài vẫn nên nhanh hồi cung thôi, nô tài xin cáo lui.”

“Được.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu, nói với Niếp Nghị ở một bên, “Niếp Nghị, thay mặt bốn vương phi đưa tiễn Tiết công công.”

“Là!” Niếp Nghị trả lời, rồi lập tức đi tiễn Tiết công công ra khỏi vương phủ.

Trong gian phòng trước, Tô Mặc Nhi vẫy cho mọi người lui xuống, mới nhìn xem thánh chỉ ở trong tay, đôi mi thanh tú của nàng cũng nhẹ nhàng nhú lại.

Thánh chỉ này ghi là đêm hai mươi ba tháng chín muốn Phong Đặc dẫn theo gia quyến tiến cung, nói cách khác là muốn nàng đi cùng sao?

“Chủ nhân, làm sao vậy?” Giọng nói của Thiên Chi đột nhiên từ phía sau nàng vang lên.

Tô Mặc Nhi cảm thấy hết hồn, yên lặng không nói gì mà chỉ quay đầu lại nhìn, mà lúc này bóng dáng thon dài của Thiên Chi cũng dần dần hiện rõ.

Tô Mặc Nhi chợt cảm thấy đau đầu, đưa tay vuốt vuốt thái dương, hỏi, “Ngươi đi vào lúc nào rồi?”

Cái tên này... Không phải là vẫn luôn ở đây ư?

Thiên Chi vô tội nói, “Ta tự mình đi dạo ở trong hoa viên nhằm chán, cho nên không ý thức mà đi đến nơi này.”

“...”

May mắn nơi này không có ai, nếu như tên này trực tiếp hiện ra trước mặt người khác, không hù chết người ta mới là lạ!

Linh quang trong đầu Tô Mặc Nhi chợt lóe lên, ánh mắt quý dị nhìn xem Thiên Chi, nói, “Trong thánh chỉ viết 'Yêu nghiệt sắp xuất hiện', không phải là đang nói ngươi chứ...”

Khoé môi Thiên Chi khẽ run run, trực tiếp quay đầu đi, không trả lời nàng.

Tô Mặc Nhi càng nghĩ càng cảm thấy có thể, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lại, “Nếu không ngươi trở về hộ tộc mình trước đi, chờ sau khi phong ba (sóng gió) qua rồi hãy quay lại. Nếu không, bị quốc sư phát hiện ngươi là yêu nghiệt, không chừng hắn không lột da ngươi làm thành áo lông hồ mới là lạ!”

“Ngươi dọa tiểu gia à? Cái tên quốc sư đó, cũng chỉ là một kẻ phạm phu tục tử mà thôi, còn vọng tưởng muốn đo sức với tiểu gia. Nếu như hắn thật sự tìm tới tận cửa, vậy thì tiểu gia sẽ đánh cho hắn ngay cả cha mẹ hắn cũng đều không nhận ra!”

“... Lúc trước ngươi đối nghịch với Diệp Ánh Hàn, cũng đã nói như vậy.” Tô Mặc Nhi không chút lưu tình nói thẳng ra.

Thiên Chi lộ vẻ hơi quần bách, mà nói, “Tên khốn kia không phải là người phạm mà!”

“... ? ! !” Trong nháy mắt Tô Mặc Nhi tròn to hai mắt, cả người cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Về mặt Thiên Chi cũng nhanh biến sắc, lúc này mới ý thức được là mình đã nói sai, cho dù Tô Mặc Nhi có hỏi thăm như thế nào, hắn cũng không hề nói một chữ.

“Thiên Chi, mới vừa rồi ngươi đã nói gì! Lặp lại lần nữa!” Tô Mặc Nhi không tin được, hỏi.

Cho tới giờ phút này, nàng vẫn còn cảm giác như lọt vào trong sương mù...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Tạm thời lưu lại (4)

Thiên Chi đang do dự không biết giải thích thế nào, Niếp Nghị lại từ bên ngoài đi vào.

Tô Mặc Nhi chỉ có thể tạm thời không đề cập tới chuyện này, trong lòng lại cất chứa nghi ngờ.

“Vương phi, khoảng cách hai mươi ba tháng chín chỉ có ba ngày thời gian, chủ tử hần...” Niếp Nghị lo lắng nói.

Chủ tử hần bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, ba ngày sau đó tiến cung... Thật sự không có vấn đề sao?

Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói, “Đến lúc đó nói sau, chờ Phong Đặc tỉnh lại, người hãy nói việc này cho hần.”

“Là.”

Tô Mặc Nhi đem thánh chỉ đưa cho Niếp Nghị, thần nhiên nói, “Thánh chỉ trước giao cho người bảo quản, tiếp tục làm việc, về chuyện vương gia bị thương, không được phép nói ra ngoài!”

Niếp Nghị ngăn người, tiếp nhận thánh chỉ, cung kính nói, “Thuộc hạ tuân mệnh, sẽ đi ngay!”

Khi Niếp Nghị lui xuống, lúc Tô Mặc Nhi đến tìm Thiên Chi, lại phát hiện, toàn bộ trong phòng sớm đã không có bóng dáng của hần.

“Hồ ly chết tiệt!” Tô Mặc Nhi cắn răng, hận không thể một tát đập chết hần.

Này con hồ ly chết tiệt, thế nhưng chạy! Chờ hần trở lại, nàng tuyệt đối muốn lột da hần!

Tô Mặc Nhi trong nội tâm bực mình, nghĩ đến Thiên Chi thì không thể hạ xuống câu nói kia, lông mày không tự giác nhíu chặt.

Hôm nay ở trước cửa vương phủ, thời điểm một mình Diệp Ánh Hàn làm Thiên Chi bị thương nặng, nàng khi đó đã nghi hoặc thân phận của hần.

Chỉ là, hần cũng không có lộ ra một tia chân tướng.

Mà theo Thiên Chi mới nói, Diệp Ánh Hàn quả nhiên cũng là có lai lịch lớn sao?

Vậy hần ở bên cạnh Phong Đặc là có mục đích gì?

Tô Mặc Nhi suy tư một hồi lâu cũng không thể ra được kết luận, liền gọi tới một đứa nha hoàn, mang theo nàng đi phòng ngủ Phong Đặc.

Vừa đi vào sân nhỏ của Phong Đặc, đã nhìn thấy vài nha hoàn rúc vào một chỗ, thấy nàng tiến đến, thần sắc lập tức có chút bối rối.

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh, cho là Phong Đặc đã xảy ra chuyện gì, cũng không có hỏi các nàng tại sao ở bên ngoài.

Ba chân bốn cẳng đi tới trước cửa phòng, còn chưa có đẩy cửa vào, đã nghe trong phòng truyền đến “Bùm” một tiếng, giống như là thanh âm chén sứ bị rớt trên mặt đất.

Tô Mặc Nhi đẩy cửa, nghi hoặc bước vào, lập tức nhìn thấy dưới đất đầy mảnh sứ vỡ, còn có nước thuốc đen thui lù ở dưới đất.

Trong phòng không có một người hầu hạ, Diệp Ánh Hàn lúc này cũng không ở chỗ này.

Phong Đặc ngồi đầu giường, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

Nghe được có người vào gian phòng, tuần nhan trong nháy mắt có chút phát trầm, cả giận nói, “Cút ra ngoài!”

Tô Mặc Nhi bước chân ngừng lại, kinh ngạc nhìn người trên giường, giật mình ngay tại chỗ.

Phong Đặc không nghe thấy động tĩnh, càng thêm bực mình gầm nhẹ nói, “Không nghe thấy bản vương nói sao! Cút ra ngoài cho bản vương!”

Tô Mặc Nhi phục hồi tinh thần lại, nhẹ nói, “Hào.”

Người trên giường nghe được cái thanh âm này, đột nhiên mở mắt, ánh mắt ảm chứa kích động nhìn về phía nàng.

Lại phát hiện nàng sớm đã xoay người, vội vàng mở miệng kêu, “Mặc Nhi! Không cần đi!”

“... Không phải là người để cho ta cút sao?” Tô Mặc Nhi không hiểu mở miệng hỏi.

“Ta, ta... Ta cho là người khác tiến vào, cho nên mới...” Phong Đặc giải thích, thanh âm chút ít khàn khàn.

“Mặc Nhi, bản vương cho là người đã rời khỏi.”

Tô Mặc Nhi quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn hấn, chậm rãi nói ra, “Yên tâm, lúc thương thế của ngươi chưa tốt, ta sẽ không rời đi nơi này. Chỉ là, nếu như ngươi không muốn ta tiếp tục đợi ở đây, ta cũng vậy sẽ không mặt dày mày dạn lưu lại.”

Phong Đặc trên mặt vui mừng, khoe môi không nhìn được gương lên, chắc chắn nói, “Bản vương tuyệt sẽ không đuổi ngươi rời đi!”

“Ân...” Mắt Tô Mặc Nhi rũ xuống, một lát, nhẹ nhàng nói ra, “Phong Đặc, cảm ơn ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Mặc Nhi tự xin phế truất (1) (Phế truất: cách chức)

Khoé môi vui vẻ của Phong Đặc lập tức cứng đờ lại, ánh mắt cũng nhanh có chút ảm đạm, “Ngươi biết thứ bản vương muốn không phải là cái này.”

“Đúng, ta biết rõ. Ngưng Bích Lưu Quang mới là thứ ngươi muốn lấy được từ ta, không phải sao?” Tô Mặc Nhi lạnh lùng nói ra, “Từ lúc vừa mới bắt đầu, không phải ngươi cười ta là vì muốn lấy được nó sao?”

“Mặc kệ mục đích ngươi giải độc cho ta rốt cuộc là gì, nhưng dù sao ngươi cũng đã cứu ta một mạng, cho nên ta nói muốn lời cảm ơn. Hơn nữa trước khi thương thế của ngươi tốt lên ta sẽ không rời đi, bởi vì đây là ta nợ ngươi.”

“Ý của ngươi là, chờ sau khi thương thế của bản vương lành thì sẽ rời đi?” Phong Đặc chau mày, trầm giọng hỏi.

“Phải.” Tô Mặc Nhi trả lời vô cùng kiên định.

Phong Đặc nhắm lại mắt, trong lòng chợt dâng lên khổ sở, “Mặc Nhi, ngươi cứ... Thật sự không thể cho bản vương thêm một cơ hội nữa sao?”

“Chúng ta vốn không có quan hệ gì với nhau, ta có cho ngươi cơ hội hay không, thì có cái gì khác nhau chứ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì.

“A! Không có vấn đề gì? Vậy đêm qua...”

“Đêm qua chỉ là ngoài ý muốn.” Tô Mặc Nhi đột nhiên ngắt lời hấn, thân nhiên nói, “Ta không để ở trong lòng, ngươi cũng không cần phải chú ý.”

“Được! Rất tốt! Tô Mặc Nhi, bản vương thật sự rất tò mò, lòng của ngươi đến cùng có phải là được làm từ sắt đá hay không! Vậy mà d.ienn.da/nlle,d.o.o.n lại có thể hành động quyết tuyệt như thế!” Ánh mắt Phong Đặc bén nhọn nhìn xem nàng, dường như muốn nhìn thấu trong lòng nàng.

Lông mi Tô Mặc Nhi khẽ chớp, không để lại dấu vết mà tránh né ánh mắt nhìn chăm chăm của hấn.

“Nếu ngươi muốn đi, vậy thì bây giờ cút đi cho bản vương! Bản vương không cần ngươi báo ân!” Phong Đặc lên giọng, rống nàng.

Một hồi lâu, có chút nản lòng nằm ngã xuống giường, thanh âm khàn khàn từ trong màn che truyền ra, “Ngươi đã làm vậy, bản vương cứu ngươi cũng chỉ vì Ngưng Bích Lưu Quang, chưa từng thật lòng đối với ngươi.”

Tô Mặc Nhi kinh ngạc đứng ở giữa đông lộn xộn, trong lòng không hiểu sao lại giống như bị một thanh đao cùn (không bén) từ từ cắt.

“Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta đi phân phó cho người sắc một chén dược đến.”

“...”

“Hoàng thượng hạ chỉ, ba ngày sau chúng ta sẽ tiến cung. Thánh chỉ ở chỗ của Niếp Nghị, ngươi nhớ xem qua một lần đi.”

“...”

“Ta tạm thời vẫn ở trong Thủy Vân Các, nếu ngươi có chuyện gì thì sai người đi tìm ta.”

“...”

Vài lời nói ra đều không thấy Phong Đặc đáp lại, Tô Mặc Nhi cũng không nhiều lời nữa, mà thay hấn đóng lại cửa, nhanh rời khỏi.

Trong phòng, Phong Đặc đột nhiên lớn tiếng nở nụ cười, cho đến khi nước mắt không khống chế nổi mà trượt xuống từ khoeo mắt, mới từ từ ngừng cười.

Tô Mặc Nhi nghe thấy tiếng cười mang theo nỗi bi thương kia, tim không tự giác lại đau...

Thời gian ba ngày chỉ nhoáng một cái đã qua rồi.

Mấy ngày nay, Tô Mặc Nhi đều chưa gặp Phong Đặc.

Mỗi lần đi sang sân nhỏ muốn xem thương thế của hắn, thì đều bị Niếp Nghị dùng tất cả các lý do ngăn cản.

Nhiều lần như vậy, Tô Mặc Nhi cũng không tự đi sang nữa.

Mà từ ngày đó Thiên Chi cũng biến mất, không thấy trở về. Tô Mặc Nhi nghĩ, chắc là hắn trở về lấy Tị Trần Châu rồi.

Mà Diệp Ánh Hàn ngược lại thì thường xuyên đi đến vương phủ, d.ienn.da/nlle,d.oo.nn có khi cũng tới Thủy Vân Các của nàng ngồi trong chốc lát, Tô Mặc Nhi chưa bao giờ nhìn thấy hắn có hành động hay cảm xúc gì khác lạ.

Phần lớn nhiều thời gian, đều là Tiểu Bạch ở cùng với Tô Mặc Nhi.

Gần đây, ngay cả Nguyệt Bích và Vân Phàm cũng không biết đã đi sang nơi nào.

Trong vương phủ to như vậy nay lại có chút vắng lạnh.

Tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ, bởi vì bọn họ biết rõ, tính tình gần đây của chủ tử bọn họ đều thật sự là hi nộ vô thường (vui mừng bất chợt).

Có mấy nô tài đã gặp xấu, những người khác cũng sợ có một ngày sẽ đắc tội đến chủ tử, rơi vào kết cục không tốt.

Vào chạng vạng hôm nay, có mấy nha hoàn bưng đến vài món y phục hoa lệ và một ít đồ trang sức đeo tay quý giá, đi tới Thủy Vân Các.

Tô Mặc Nhi thoáng kinh ngạc, lại thấy các nàng cung kính hành lễ với nàng, cúi thấp đầu nói, “Vương gia mệnh chúng nô tỳ đến hầu hạ vương phi trang điểm, sau nửa canh giờ sẽ đi đến hoàng cung.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Mặc Nhi tự xin phế truất (2)

Một lát sau, Tô Mặc Nhi trang điểm xong, đã đi ra tiền thính.

Phong Đặc đang chờ ở tiền thính, thấy nàng tới đây, ánh mắt chỉ lướt qua nàng rồi dời đi ngay.

Lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

Thời điểm đi ngang qua Tô Mặc Nhi cũng không dừng lại.

Bước chân của Tô Mặc Nhi dừng lại, tiến không được, lui cũng không xong.

Nha hoàn và gã sai vặt bên cạnh, lén lút nhìn nàng với ánh mắt khác thường.

“Lo lắng cái gì vậy, còn không mau đi đến.” Phong Đặc đi tới cạnh cửa, nghiêng đầu nhìn về phía nàng, thản nhiên nói.

“Hả? Vâng.” Tô Mặc Nhi định thần lại, vài bước đi theo.

Dọc theo đường đi, Niếp Nghị đánh xe, bên trong một mảnh trầm mặc.

Phong Đặc từ khi lên xe vẫn nhắm mắt dưỡng thần, tuấn nhan mang theo vẻ lạnh lùng xa cách một bộ người lạ chớ tới gần.

Tô Mặc Nhi mấy lần muốn mở miệng hỏi thương thế của hắn, nhưng thời điểm muốn nói ra lại dừng lại.

Tới Hoàng cung đã gần đến giờ Dậu bây khác, cửa cung xe ngựa nổi liền không dứt, xem ra lần này đúng là có đại sự cần thương nghị.

Chỉ là nàng thật không nghĩ ra, Hoàng Đế tại sao muốn Phong Đặc cùng đem theo gia quyến vào cung?

Hai người vừa mới xuống xe ngựa, đã nghe cách đó không xa truyền đến một âm thanh vui mừng, “Tam ca, tam tẩu.”

Tô Mặc Nhi nhìn sang, thấy Phong Kỳ đang hướng về phía bọn họ đi tới, bên cạnh hắn còn có Phong Dương mang theo một bộ bắt đắc dĩ.

“Tam ca, Tam tẩu.” Phong Dương cười nhạt, chào hỏi.

“Ừ.” Phong Đặc gật đầu.

“Phong Dương, Phong Kỳ.” Khóe môi Tô Mặc Nhi hiện lên nét cười nhàn nhạt.

“Ngươi nên xưng hô với bọn họ là Tứ đệ, Thất đệ.” Phong Đặc mặt không cảm xúc nhắc nhở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi có mấy phần mê man, một lát mới hiểu được, lỗ tai hơi đỏ lên, “Ta biết rồi.”

“Ở trước mặt bản vương, ngươi nên tự xưng là thần thiếp.”

Trong lòng Tô Mặc Nhi bỗng có chút uất ức, hạ xuống mi mắt, không hề lên tiếng.

“Tam ca, nơi này không có người ngoài, làm gì mà đối với Tam tẩu nghiêm khắc như vậy!” Phong Kỳ thấy sắc mặt Phong Đặc trầm xuống, bất bình thay Tô Mặc Nhi.

Phong Đặc liếc mắt nhìn hắn, “Ngươi không phải lần đầu tiên đợi ở nơi này, không biết cái gì gọi là tai vách mạch rừng sao!”

“Ta.....” Phong Kỳ không phục, đang muốn phản bác, Phong Dương lại kéo cánh tay hắn, ra hiệu hắn đừng nói nữa.

Hắn mơ hồ cảm thấy, đêm nay giữa Phong Đặc và Tô Mặc Nhi có một loại không khí thật quý dị.

Thái độ Phong Đặc đối với Tô Mặc Nhi, giống như một người xa lạ vậy, hoàn toàn không nhìn ra sự sùng nịnh như ở buổi săn thú.

“Sắp đến giờ rồi, Tam ca, Tam tẩu chúng ta đi trước Thanh Hà viên đi.” Phong Dương nói.

“Đi thôi.” Phong Đặc nói qua, rồi hướng về phía Thanh Hà viên đi đến.

Tô Mặc Nhi rập khuôn từng bước đi theo hắn.

Mà Phong Dương lại lúi cúi kéo Phong Kỳ đi phía sau cùng.

Phong Kỳ nhỏ giọng hỏi, “Tứ ca, ngươi có cảm thấy hay không, Tam ca cùng Tam tẩu, bọn họ.....”

“Ừ, cảm thấy.” Phong Dương cũng nhỏ giọng.

Phong Kỳ kéo lên khóe miệng, thương lượng với Phong Dương nói, “Nếu không chúng ta giúp huynh ấy một chút?”

“Giữa bọn họ xảy ra chuyện gì ngươi cũng không biết, muốn giúp như thế nào? Ngươi vẫn là ngoan ngoãn đợi đi, không cần thận lại chữa lợn lành thành lợn què.”

Phong Dương so với Phong Kỳ suy nghĩ nhiều hơn, thấy hai người bọn họ như vậy, biết ngay là có chuyện không bình thường, nhưng không phải muốn nhúng tay là được.

“Nhưng nhìn bọn họ như vậy, huynh sẽ không lo lắng sao? Rõ ràng là trời đất tạo nên một đôi.....”

Phong Dương thở dài, “Dù sao cũng là chuyện của phu thê bọn họ, tốt nhất vẫn là để bọn họ tự giải quyết đi.”

Phong Kỳ suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy Phong Dương nói quả thật có đạo lý, chỉ có thể thỏa hiệp nói, “Được rồi, nghe lời huynh.....”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Mặc Nhi tự xin phế truất (3)

Lúc này trong Thanh Hà Viên cũng tương đối náo nhiệt, không chút nào kém hơn tình cảnh của buổi săn thú là bao, dường như chúng thần ở trong triều đều đã đến hết rồi.

Tô Mặc Nhi cẩn thận để ý đến, những đại thần kia cũng đều dẫn theo gia quyến đi tiến cung.

Nàng khẽ nhủ nhủ mày, trong đáy lòng nghĩ ngờ càng sâu hơn.

Vừa mới đi vào Thanh Hà Viên, thì đã đối mặt với Tô Diễn và phu nhân của hắn, sau lưng hắn còn có một đôi trai gái con của vợ cả.

Tô Diễn thấy đám người Phong Đặc, vốn trên mặt mang theo nụ cười, lại lập tức trầm xuống, nhưng vẫn thi lễ một cái, “Vi thần gặp qua Tam vương gia, Tứ vương gia, Thất vương gia.”

“Bản vương đã nói qua chuyện này rồi, có phải là Tô tướng quân chưa bao giờ để vào trong lòng hay không?” Ánh mắt Phong Đặc ngoan lệ, đột nhiên lạnh giọng nói ra.

Tô Diễn ngẩn người, dư quang trong khóe mắt lại quét qua Tô Mặc Nhi ở sau lưng Phong Đặc, không cam tâm tình nguyện nói, “Vi thần gặp qua tam vương phi.”

“Tô tướng quân miễn lễ.” Tô Mặc Nhi đi lên hai bước, đứng sòng vai với Phong Đặc, hỏi, “Không biết... Thương thế của Tô tướng quân đã khỏi chưa?”

Tô Diễn nghe vậy, trong nháy mắt về mặt đen lại, cắn răng nói, “Đa tạ vương phi đã quan tâm, thần đã không còn trở ngại nữa!”

“Vậy là tốt rồi.” Tô Mặc Nhi vô tội cười một tiếng.

“A? Tướng quân bị thương? Làm sao mà bản vương chưa từng nghe Mặc Nhi nói qua?” Phong Đặc như cười như không nhìn về phía Tô Mặc Nhi.

“Ta...” Gương mặt Tô Mặc Nhi trắng bệch, lập tức sửa lời nói, “Nô tì nghĩ, đoán chừng là tướng quân không muốn cho người khác biết rõ làm sao hắn bị thương.”

Phong Đặc nghe thấy nàng tự xưng là nô tì, bất giác mày khẽ nhíu lại, tim như bị một tảng đá lớn đè lên, buồn bực có chút khó chịu.

“Nói như vậy, là chính mắt Mặc Nhi thấy được Tô tướng quân bị thương sao?”

Khoé môi Tô Mặc Nhi thoáng giương lên một đường cong, trong đôi mắt đẹp đều tràn đầy ý cười trào phúng, “Đây là tự nhiên, ngày đó phụ thân đại nhân là...”

“Mặc Nhi!” Tô Diễn bỗng dưng cắt đứt lời của nàng, trên khuôn mặt giả vờ ý cười nói, “Kể từ sau ngày thành thân Mặc Nhi cũng chưa từng lại mặt nhìn vi phụ một cái. Nếu gần đây có thời gian rảnh rỗi, không bằng về phủ tướng quân đi, trong nhà vài di nương, đều rất nhớ người đó.”

Tô Diễn đứng ở một bên nháy mắt với phu nhân và một đôi trai gái sau lưng, sau một lúc bọn họ cũng bắt đầu phụ họa theo, “Lão gia nói rất đúng, Mặc Nhi, người rất lâu đã không trở lại rồi, nương ta cũng rất nhớ người đó.”

“Đúng, đúng. Cả ngày Diệu Quân cũng đều ngóng trông tỷ tỷ và tỷ phụ về phủ.” Trong mắt hạnh của Tô Diệu Quân hiện lên sóng thu dịu dàng, không chút nào che dấu nhìn về phía Phong Đặc, biểu lộ ý tứ ái mộ rõ ràng.

Mà ánh mắt của Phong Đặc cũng chỉ nhàn nhạt quét qua người nàng một cái, không chút nào để nàng vào mắt.

Tô Mặc Nhi chợt cảm thấy buồn cười, “Đại phu nhân chê cười rồi, từ khi ra đời tới nay thời gian Mặc Nhi ở chung với đại phu nhân nếu cộng lại cũng không đủ một canh giờ. Khi nào mà đại phu nhân để ý đến Mặc Nhi như thế? Còn có... Tô Diệu Quân? Cho tới bây giờ làm sao mà ta không nhớ rõ là ta đã có một muội muội như người đây?”

Lập tức đại phu nhân ghen ở ngực một hơi, sắc mặt tái xanh thay đổi liên tục, nửa ngày không nói nên lời.

Nụ cười của Tô Diệu quân cũng đọng lại ở trên khóe miệng, oán hận nhìn Tô Mặc Nhi một cái.

Phong Đặc khẽ nhíu mày cười một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi, “Đa tạ ý tốt của Tướng quân, nhưng bản vương nghĩ, gần đây Mặc Nhi chắc là không có thời gian để về phủ tướng quân đâu.”

“Đã như vậy, vi thần cũng không ép buộc nữa.”

Thân thể Phong Đặc nghiêng về phía trước, nghiêng đến trước mặt Tô Diễn, dùng giọng nói mà chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được nói, “Bản vương còn chưa tạ ơn Tô tướng quân...”

Tô Diễn sững sờ, không biết hắn nói câu này là có ý gì.

Chỉ thấy khoé môi Phong Đặc cong lên, tiếp tục nói, “Tặng cho bản vương động phòng hoa chúc!”

Tô Diễn ngẩng đầu mạnh lên, chống lại đôi mắt phượng tinh mịch của Phong đang nhìn mình, không hiểu sao trong bất giác sống lưng lại lạnh run.

Trong đầu, chỉ xoay quanh một lời nói Phong Đặc biết hôm đó hắn bắt cóc Tô Mặc Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Mặc Nhi tự thỉnh phế truất (4)

“Yên tâm, bản vương không vội. Món nợ này chúng ta giữ lại sau này... Từ từ tính!” Phong Đặc tà mị cười một tiếng, kéo Tô Mặc Nhi rời khỏi.

Tô Diễn nhìn theo bóng lưng của bọn họ, bàn tay trong tay áo không khỏi nắm chặt lại thành nắm đấm.

Một đôi mắt bén nhọn như chim ưng, rơi vào trên người bọn họ, dưới đáy mắt đó tràn đầy sự điên cuồng muốn hủy thiên diệt địa!

“Đã diễn xong, người có thể buông ra.” Tô Mặc Nhi giãy giụa bàn tay nhỏ bé ra, ngược mắt nhìn về phía Phong Đặc.

Phong Đặc không chút do dự buông tay nàng, lạnh lùng khề hừ một tiếng, “Tô Mặc Nhi, qua sông rút ván, người dùng thật đúng là thuận buồm xuôi gió!”

Tô Mặc Nhi cảm thấy khổ sở, cũng không lên tiếng trả lời.

Chẳng qua là nàng cảm thấy, nếu như bọn họ đã nói rõ, thì vẫn không cần lại làm mấy động tác mập mờ kia...

Lúc này Phong Kỳ đi lại đây, hiếu kỳ nói, “Tam tẩu, vừa mới nãy người nói Tô Diễn bị thương, rốt cuộc là như thế nào?”

Hiện tại hẳn thật sự nhìn không được Phong Đặc lạnh nhạt với Tô Mặc Nhi như thế, nên chỉ có thể nói sang chuyện khác, giảm bớt bầu không khí căng thẳng.

Tô Mặc Nhi nghĩ đến đêm đó Tô Diễn đột nhiên té lăn lộn làm trò hề ở trên mặt đất, nhin không được mà trực tiếp bật cười.

Kỳ thật, khi đó Diệp Ánh Hàn cũng đã biểu hiện ra bản lĩnh không giống với người bình thường rồi. Nhưng chẳng qua là lúc đó nàng cũng không để ý, chỉ cho là hắn ở trong bóng tối giờ thù đoạn.

Phong Kỳ và Phong Dương liếc mắt nhìn nhau, không ngoài ý muốn đều nhìn thấy được sự khó hiểu trong mắt đối phương.

Đột nhiên Phong Dương nghĩ đến hôm săn thú, chuyện Tô Mặc Nhi bị người bắt đi, nên hắn thử dò xét hỏi, “Mấy ngày hôm trước người cướp Tam tẩu đi, không phải là Tô Diễn chứ?”

“A? Nhưng hắn là...” Phong Kỳ kinh ngạc tròn to hai mắt, khuôn mặt hiện rõ thần sắc không thể tin.

Lại thấy được Tô Mặc Nhi khẳng định gật đầu nhẹ, “Là hắn. Ngày đó có người đã cứu ta, cũng thuận tay dạy dỗ Tô Diễn, cho nên ta mới biết được hắn bị thương.”

“Thì ra là như vậy.” Phong Dương hiểu rõ nói.

Mấy người đang lúc nói chuyện, thì đã đi đến đại điện thiết yến (bổ trí) Thanh Hà Viên.

Phong Đặc và Tô Mặc Nhi ngồi ở dưới vị trí thứ ba, còn Phong Dương thì ngồi ở bên cạnh bọn họ, mà Phong Kỳ thì lại cách bọn họ xa hơn một chút.

Lúc này, đại thần ở phía dưới đã đến không khác biệt cho lắm, chỉ có vài vị trí ngồi của hoàng tử còn trống.

Qua rất lâu, nhân tài đã từ từ đến đủ.

Chỉ là, dưới vị trí thứ hai còn trống.

Tô Mặc Nhi nhớ tới Phong Mục vẫn còn bị cầm tù, không thể tới tham gia yến hội, lúc này nàng mới cảm thấy dưới đáy lòng thoải mái một hồi.

“Hoàng thượng giá lâm!” Theo một giọng nói lạnh lạnh vang lên, bóng dáng màu vàng sáng kia, mang theo vài phần uy nghiêm bước vào đại điện.

“Tham kiến Hoàng thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.”

Chờ sau khi thực hiện xong tất cả các lễ nghi, Tô Mặc Nhi cung kính ngồi xuống bên người Phong Đặc.

Mấy lễ nghi ở cổ đại, thật lòng rất khiến cho người ta chịu không nổi!

Nếu mỗi ngày đều quý đến quý đi như vậy, nhất định là đầu gối của nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị phế bỏ!

“Các khanh chắc hẳn đều đã biết, hôm nay trẫm gọi các khanh đến là có chuyện gì.” Khuôn mặt hoàng đế nghiêm túc nói, “Buổi sớm thứ hôm đó, lúc quốc sư cầu nguyện với trời, thì phát hiện ra phía tây nam có dị động.”

“Đêm đó quốc sư cũng vì Phong Lan Quốc ta mà bói ra một quẻ, lại phát hiện là yêu nghiệt sắp xuất hiện. Vì vậy, ta mới mời các vị ái khanh tới nơi này, bàn bạc một phen.”

“Hoàng thượng, đây đúng là một đại sự(chuyện lớn).” Đại thần lớn tuổi đứng dậy, vô cùng lo lắng nói, “Thần cho rằng, phải mau chóng biết rõ ràng nơi yêu nghiệt sắp sửa xuất thế, tốt nhất là có thể thừa dịp yêu nghiệt kia chưa thành hình, mà loại trừ nó!”

“Lâm thừa tướng nói rất đúng, trẫm đã từng suy nghĩ qua như thế. Không biết quốc sư có ý gì?”

Quốc sư đi cùng hoàng đế lên đại điện, vị trí ngồi được sắp xếp ở trên vị trí của Đại hoàng tử.

Nghe thấy hoàng đế hỏi thăm, hắn lập tức đứng lên cung kính nói, “Yêu nghiệt chưa xuất hiện, thần không thể nhìn ra vị trí của nó.”

“Vậy nên làm thế nào cho phải?”

Quốc sư cười nhạt nói, “Bệ hạ không cần lo lắng, vì thần đã nghĩ ra sách lược vẹn toàn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Mặc Nhi tự xin phế truất (5)

“A? Không biết quốc sư có thượng sách gì?” Đôi mắt đục ngầu của Hoàng đế bỗng như sáng ngời, kích động nhìn về phía hắn.

Quốc sư hòa nhã nói, “Thần bói toán ra là, yêu lực của yêu nghiệt này sâu không lường được, nếu thật sự xuất thế, như vậy, thì nhất định không có khả năng quay lại!”

Hoàng đế lập tức khẩn trương, trên gương mặt trầm ổn cũng lộ ra nhiều phần lo lắng, “Quốc sư chớ thừa nước đục thả câu, vẫn nên mau mau nói cho trẫm nghe, rốt cuộc là có biện pháp gì để có thể bảo vệ Phong Lan chúng ta được bình an?”

“Hôm trước thần đang trầm tư suy nghĩ, cuối cùng không nghĩ ra được kết quả, không hiểu sao lại ngủ quên đi. Khi tỉnh lại lần nữa, thì lại phát hiện ra mình đã lạc vào một nơi tiên cảnh.”

Mọi người nghe được lời ấy, thì ồn ào xôn xao một hồi, có người tin, nhưng cũng có người mang vẻ mặt hoài nghi.

Khoé môi Tô Mặc Nhi giương lên, vẻ mặt của quốc sư rất là nghiêm túc, thật lòng, rất dễ dàng khiến cho người ta tin tưởng đây là thật .

Chỉ là lời này... Hiện tại không được thật cho lắm!

Trên đời này, thật sự là có thần tiên sao?

Tô Mặc Nhi ngần ngại, nghĩ đến mồ mồ ly kia, trong nháy mắt đã bình tĩnh lại.

Chuyện xuyên không nàng đều đã tự thân trải qua, thì còn có chuyện gì không thể chứ?

Chỉ nghe người ở trên, quốc sư tiếp tục nói, “Thần ở trong tiên cảnh đó gặp được một vị tiên tử. Tiên tử ấy có nói với thần, nàng biết Phong Lan có tai họa, nên muốn ra lòng giúp đỡ. Nhưng dù sao tiên phẩm khác biệt, nàng cũng không thể ở lại nhân gian dài được.”

“Vậy phải làm như thế nào mới đúng?” Hoàng đế vội vàng hỏi.

Hiển nhiên là hắn tin tưởng không nghi ngờ với lời quốc sư nói.

Quốc sư chậm rãi nói ra, “Thần cũng hỏi như thế. Tiên tử ấy nói, nếu có thể ở nhân gian tìm được một mảnh lương duyên, thì nàng ấy có thể ở lại Phong Lan quốc. Đối phó với tiểu yêu, đương nhiên là không hề nói đùa được.”

“Được được được! Như thế thì thật sự không thể tốt hơn rồi!” Hoàng đế cười vang nói, “Ồ Phong Lan quốc ta có rất nhiều người trẻ tuổi tài俊, tiên tử cũng có thể đại khái chọn lựa một vị mà mình ngưỡng mộ!”

“Hoàng thượng vạn phúc! Thật sự là trời luôn bảo vệ Phong Lan quốc ta! Có tiên tử giúp đỡ, thì có thể bảo hộ Phong Lan chúng ta luôn thái bình hưng thịnh!” Lâm thừa tướng phụ họa.

Tiếp theo, tất cả đại thần đều từng người từng người đứng lên chúc phúc hoàng đế, trong lời nói bộc lộ sự ca ngợi với quốc sư.

Phong Đặc ngồi ngay ngắn trên chỗ ngồi của mình, trong tay đang cầm một cái ly rượu, từ từ thưởng thức nhâm nhi rượu ngon.

Trong mắt Tô Mặc Nhi cũng hiện lên vài phần hào hứng, nhưng, nàng hoàn toàn chỉ là xem diễn!

Một lát sau, hoàng đế dần dần ổn định lại cảm xúc, có chút nghi ngờ hỏi, “Chỉ là, không biết khi nào tiên tử mới có thể đến?”

“Hôm đó tiên tử có nói với thần là, vào đêm ngày hai mươi ba tháng chín ở nhân gian, ngay giờ Tuất sẽ hạ phàm” Quốc sư nói ra.

Trên khuôn mặt hoàng đế vui mừng, nhưng giọng nói lại giống như có vài phần trách cứ, “Ái khanh sớm biết được tiên tử sẽ hạ phàm, làm sao mà lại không đề cập tới trước nói cho trăm chứ, hại trăm lo lắng vài ngày nay.”

“Là lỗi của thần. Sau ngày tiên tử từ biệt, thần đã tỉnh lại, nhưng vẫn luôn nằm ở trong phòng ngủ của mình. Thần cho rằng đó chẳng qua chỉ là giấc mộng trong lúc thần ngủ mê man mà thôi, nhưng hôm nay thần lại nhận được một phong thư viết tin tức của tiên tử. Vì thế, lúc này thần mới dám nói ra.”

Dung nhan tuấn tú của quốc sư lộ ra vài phần nuối tiếc, “Đáng tiếc chính là, phong thư kia vào lúc thần xem, thì đã tự thiêu đốt thành tro, không thể trình lên bệ hạ, mong rằng bệ hạ chớ trách.”

“Thì ra là như vậy, là trăm trách lầm ái khanh rồi.” Hoàng đế hài lòng gật đầu.

“Thần sợ hãi.”

“Tiên tử giờ Tuất đến...” Hoàng đế trầm ngâm nói, “Vậy hiện nay là lúc nào rồi?”

Tiểu Thanh Từ cơ trí đứng ở bên cạnh hoàng đế lập tức đáp, “Hồi hoàng thượng, bây giờ là giờ Dậu chín khắc, còn hai khắc chuông nữa thì đã đến giờ Tuất rồi.”

“Xem ra canh giờ không còn nhiều lắm, quốc sư, tiên tử có nói rõ là sẽ đến nơi nào ở nhân gian không?”

“Thần đã nắm được tin tức của tiên tử đưa tới, tối nay Hoàng thượng nên ở Thanh Hà Viên nghênh đón tiên tử đến.” Quốc sư vuốt cằm nói.

“Rất tốt!” Long tâm hoàng đế vô cùng vui mừng, uy nghiêm nói, “Nếu như thế, thì như vậy đi, các khanh cứ theo trăm đi ra ngoài nghênh đón tiên tử!”

“Vâng, vì thần tuân mệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Mặc Nhi tự xin phế truất (6)

Đêm lạnh như nước, trên không trung là một màu mực xanh lam có mấy viên chòm nhỏ lóng lánh. Gió thu lướt qua, để lại một mảnh khí lạnh.

Trong Thanh Hà Viên, cung nữ nội thị đứng phân ra hai bên, cung kính cúi thấp đầu.

Mỗi người đều cầm theo một chiếc đèn lồng màu đỏ, từ cửa vườn kéo dài liên tục đến trước mặt hoàng đế, khiến cho trời đất ở một phương này sáng rực như ban ngày.

Trong lòng tất cả mọi người đều kích động, chờ tiên tử đến.

Tô Mặc Nhi thừa dịp không có người chú ý đến nàng, lặng lẽ kẻ sát Phong Kỳ, hiếu kỳ hỏi, “Phong Kỳ, người cảm thấy lời quốc sư nói là thật sao?”

Nhắc tới quốc sư, vẻ mặt Phong Kỳ lập tức hiện lên sự sùng kính, đề giọng xuống trả lời, “Đương nhiên là thật rồi, quốc sư nói, không hề giả dối.”

“Thật sự là thần kỳ như vậy sao?” Tô Mặc Nhi nhỏ giọng lầm bầm.

Bà vai nàng bỗng dưng bị người vỗ nhẹ lên, Tô Mặc Nhi nghi hoặc ngẩng đầu, vừa vận lại đôi mắt với đôi mắt thâm thúy của Phong Đặc.

Phong Đặc trầm mặc nhìn nàng, “Lúc mới tiến cung, lời bản vương nói cho người, người không nhớ kỹ sao!”

Tô Mặc Nhi ngẩn ngơ, thấp giọng nói, “Ta biết rồi.”

“Tốt nhất là như vậy!” Phong Đặc nói xong, cũng không hề nhìn nàng nữa.

Phong Kỳ nhìn thấy tất cả ở trong mắt, trong lòng suy nghĩ, lại nghĩ đến lời Phong Dương nói, hắn cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Tô Mặc Nhi cảm thấy lòng hơi chua xót, trên mặt khẽ cười an ủi với Phong Kỳ.

Có một số chuyện đặt dưới đáy lòng, mà nàng không dám đụng vào, đó chính là về hắn và nàng.

Có câu nói, hắn đã nói hai lần, mỗi lần đều khiến cho nàng động tâm, nhưng nàng lại không dám nhìn thẳng đối diện.

Mãi đến ngày đó, đêm đó, lúc nàng thật sự muốn thật lòng đối đãi với hắn, thì không nghĩ đến lại nhận được lá thư này, hoàn toàn phá vỡ đi hi vọng mơ mộng của nàng.

Phong thư kia không biết là do người ở phương nào bắn vào trong xe, viết tỉ mỉ rõ ràng mục đích lúc ban đầu của Phong Đặc, viết hắn làm sao để thử dò xét nàng, lợi dụng nàng.

Nàng vốn cũng không muốn tin, nhưng khi ở trong phủ tướng quân tìm được một khối Ngưng Bích Lư Quang khác, thì nàng thật sự không thể không tin..

Giờ Tuất vừa tới, tinh thần mọi người đều vô cùng phấn chấn nhìn lên bầu trời đêm, mong đợi tiên tử bay xuống.

Bỗng dưng, gió nhẹ đột nhiên nổi lên, nương theo là một trận tiếng sáo rõ ràng, lướt qua bên tai mọi người.

Trên bầu trời phảng phất rơi xuống một trận mưa hoa, một lát sau, cánh hoa màu đỏ như lửa kia rơi xuống đầy đất, như đang trải thảm đỏ ở một phương.

Vào lúc mọi người sợ hãi than lên, thì thấy bốn vị tiên nữ mặc sa y hồng phấn tay cầm sáo ngọc, và một đầu của nhuyễn kiệu, từ phía chân trời nhanh bay tới.

Trong chớp mắt, nhuyễn kiệu lập tức được đặt xuống đất, khiến cho những cánh hoa kia bay lên trong không trung, không ngừng lay động lòng người.

Tiên tử kia từng bước từng bước từ trong nhuyễn kiệu đi ra, lúc này mọi người khó khăn lắm mới hoàn hồn, thì trong nháy mắt nhanh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng, sợ sẽ quấy nhiễu đến thần linh.

Hoàng đế cũng sững sờ tại chỗ, một hồi lâu mới hoàn hồn, vội vàng nói, “Tiên tử bay xuống, thật là vinh hạnh cho Phong Lan của ta, trăm dân các thần tử đặc biệt tới đây nghênh đón.”

“Bảo vệ dân chúng bình an, vốn là chức trách của tiểu tiên.” Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của tiên tử mang theo sự nhẹ nhàng vui vẻ.

“Mời tiên tử đi vào trong điện, trăm đã vì tiên tử mà tổ chức đón gió tẩy trần.” Thái độ hoàng đế kính sợ nói.

Tô Mặc Nhi lén lút nhìn trộm vị tiên tử kia, thấy nàng hoàn toàn đắm đuối được hai chữ 'Mỹ nhân' kia, mặc dù thấy nàng cười, nhưng khí chất trên người nàng giống như bầm sinh, tự có một cỗ khí chất tuyệt trần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mà khí chất này, trái lại rất giống với quốc sư.

Ngẩn ra, tất cả mọi người đều theo hoàng đế đi vào trong đại điện.

Tô Mặc Nhi vội vàng đi nhanh vài bước, đi theo bên người Phong Đặc.

Phong Đặc nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, không lên tiếng.

Hoàng đế sai người bố trí một vị trí ngồi ở bên cạnh ngôi vị của hoàng đế, kính cẩn mời tiên tử ngồi xuống.

“Trăm đã nghe quốc sư nói đến, tiên tử không thể ở lại trần gian lâu dài được. Chỉ là, yêu nghiệt sắp xuất hiện, cũng là giờ phút Phong Lan quốc chúng ta cần tiên tử giúp đỡ. Mong tiên tử chớ từ chối, mà giúp cho Phong Lan chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này!”

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Mặc Nhi tự xin phế truất (7)

Editor: Tử Sắc Y

“Hoàng thượng, tiên tử Linh Hàm đến đây, tức là vì chuyện này.” Quốc sư nói, ánh mắt lại nhìn về đám người ở phía dưới, “Vị Minh biết tâm ý của tiên tử, trong lòng cũng rất là hy vọng tiên tử Linh Hàm có thể tìm được một phần lương duyên ở nhân gian.”

Trong con mắt Linh Hàm mang theo một chút thẹn thùng, chậm rãi nói, “Nhiều năm trước, Linh Hàm từng gặp nguyệt lão, nguyệt lão nói, Linh Hàm có một đoạn nhân duyên ở nhân gian, hơn nữa ngài ấy còn tặng cho Linh Hàm một sợi tơ hồng, sợi tơ này có thể tìm được người định mệnh của Linh Hàm.”

“A?” Trong hai con mắt của hoàng đế sáng bừng lên, nhìn chăm chăm vào Linh Hàm, trong mắt hiện lên ái mộ không chút nào che dấu, hỏi gấp, “Hôm nay tiên tử cũng mang theo sợi tơ hồng kia đến sao?”

“Linh Hàm luôn luôn mang theo bên người.” Linh Hàm nói xong, vươn ra bàn tay thon dài trắng nõn.

Hoàng đế nhìn thấy trong lòng bàn tay nàng trắng trẻo, dưới đáy lòng không khỏi dâng lên sự nghi hoặc.

Chỉ là trong nháy mắt tiếp theo, vốn là không có cái gì trong lòng bàn tay, lại đột nhiên xuất hiện một sợi tơ hồng!

Hoàng đế còn chưa kịp kinh ngạc, thì thấy tơ hồng trong nháy mắt từ tay của Linh Hàm bay ra ngoài!

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Linh Hàm lộ ra vài phần kinh ngạc, đứng dậy đi theo hướng tơ hồng bay.

Tơ hồng giống như có linh tính, bay thẳng đến trên bàn tiệc của các thần tử.

Bọn họ luôn đang nghe ngóng lời nói chuyện giữa Linh Hàm và quốc sư, thấy lúc này tơ hồng bay tới đây, một chút con cháu thế gia có chút không kìm nén được mà đứng dậy, dùng hết tất cả các loại biện pháp muốn bắt được sợi tơ hồng kia!

Trong lúc nhất thời, đại diện bắt đầu hỗn loạn, những con cháu thế gia không thèm để ý đến hình tượng mà bắt đầu tranh giành, khiến cho một phía hỗn loạn.

Thậm chí còn có người đã có tuổi, cũng đi vào tham dự!

Một nam tử mặc cẩm y may mắn bắt được tơ hồng, nhưng không đợi hắn đắc ý, thì những người còn lại đã cùng nhau xông lên, trực tiếp đè hắn ngã xuống đất.

Linh Hàm ngơ ngác nhìn một màn phía dưới, mà nụ cười trên mặt cũng dần dần hơi cứng ngắc lại.

Hoàng đế thấy vậy, trong nháy mắt thần sắc cũng trầm xuống, lạnh lùng nói, “Đều lui ra cho trẫm! Cãi nhau ầm ĩ còn ra cái thể thống gì nữa!”

Đám người đang tranh đoạt dây đỏ nghe thấy hoàng đế nổi giận, thân thể cũng lập tức cũng khựng ngay tại chỗ, run rẩy lui xuống.

Tơ hồng bay quanh trên đầu bọn họ một vòng, rồi quay đầu bay đi hướng khác.

Linh Hàm vươn tay ra, ý bảo tơ hồng trở lại.

Tơ hồng lúc bay tới chủ vị, thì bỗng dưng chuyển hướng, bay thẳng xuống chỗ ngồi người thứ ba.

Về mặt Phong Đặc lười biếng vuốt vuốt ly rượu, thấy tơ hồng dừng lại ở trước mặt hắn, đuôi lông mày hắn nhướng lên, mi nhẹ nhàng chớp chớp.

Tơ hồng dạo quanh hắn một vòng, rồi đột nhiên một đầu trên tơ hồng khẽ nhếch lên, bộ dáng như tiểu hài tử đang suy tư, không nhận được mà đánh giá Phong Đặc.

Một lát sau, tơ hồng từ từ nhích tới gần cổ tay của Phong Đặc, khoé môi Phong Đặc giương lên ý cười vui vẻ, đưa tay bắt lấy nó.

Nó giãy giụa trong tay Phong Đặc một hồi lâu, mà lúc này đáy lòng Phong Đặc hơi tò mò nghiên cứu một lát, mới buông nó ra.

Nhưng, ngay tại giờ phút mà hắn buông tay kia, tơ hồng đột nhiên quấn lên cổ tay của hắn, chẳng mấy chốc đã biến mất!

Mà sắc mặt Phong Đặc cũng thay đổi, sờ sờ chỗ cổ tay, lại không thấy sờ được gì cả!

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn xem một màn này, rất lâu vẫn chưa thể lấy lại được bình tĩnh.

Phong Đặc theo bản năng nhìn sang Tô Mặc Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi cũng trắng bệch, vẻ mặt ngây ra, tựa như đang rơi vào suy nghĩ của mình!

Tô Mặc Nhi tự nhiên biết rõ là tơ hồng biến mất ở cổ tay của Phong Đặc mang nghĩa như thế nào, tình duyên ở phạm trăn của tiên tử Linh Hàm, dĩ nhiên là Phong Đặc!

Phong Đặc quay đầu nhìn về phía hoàng đế và Linh Hàm đang ngồi trên địa vị cao kia, cười đùa nói, “Sợi tơ hồng này của tiên tử thật nghịch ngợm, dị bảo như thế, tiên tử vẫn nên nhanh chóng thu hồi cho thỏa đáng.”

Ánh mắt hoàng đế trầm xuống, quát lớn, “Không được phép hồ nháo! Phong Đặc, nếu tơ hồng đã chọn trúng người, vậy thì người chính là nhân duyên trời định của tiên tử! Trẫm sẽ tìm một ngày thật tốt cho người, để đón tiên tử làm phi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Mặc Nhi tự xin phế truất (8)

Editor: Từ Sắc Y

Trong con mắt Phong Đặc lộ ra vài phần trào phúng, cười nhạo nói, “Phụ hoàng chứ không phải là quên mất? Nhi thần đã có vương phi, tiên tử Linh Hàm có nguyện ý gả cho bản vương làm thiếp không?”

“Phong Đặc, người không được làm căng quá mức!” Hoàng đế vỗ long ý, trợn mắt nhìn.

“Nhi thần chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Đôi mắt phượng đen nhánh như mực của Phong Đặc, sâu kín nhìn hoàng đế, nói thẳng.

“Người!” Hoàng đế nổi cáu, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Tiên tử Linh Hàm bay xuống nhân gian, đương nhiên là không thể ủy khuất làm thiếp được...” Quốc sư cũng khó khăn cau mày.

Linh Hàm cũng không quá mức để ý cười cười, vuốt cằm nói, “Chuyện này chắc chắn không thể trách vương gia được, chỉ có thể nói là duyên phận Linh Hàm ở nhân gian quá ngắn, trời cũng không đồng ý cho Linh Hàm ở lại dài lâu.”

“Tiên tử Linh Hàm, tơ hồng nhân duyên này, còn có thể lấy trở về sao? Có lẽ chỉ là nhất thời sai lầm mà thôi, người định mệnh của tiên tử cũng không phải là Phong Đặc?” Hoàng đế thử dò xét hỏi.

Linh Hàm lắc đầu, “Sẽ không sai, tơ hồng lựa chọn người chắc chắn là nhân duyên của Linh Hàm. Chỉ là, nhân duyên này cũng có phần dài ngắn, mà tình cảm của Linh Hàm và vương gia, chỉ là ngắn.”

Hoàng đế ngưng mi, suy tư một hồi lâu, rốt cục mới quyết định nói, “Ý trời không thể phạm. Tiên tử Linh Hàm vì Phong Lan quốc ta mà đến, Phong Đặc, thân người là Tam hoàng tử của Phong Lan quốc, nhất định người phải hy sinh!”

Trong con mắt Phong Đặc lóe lên một tia tàn khốc, khóe môi kéo ra một ý cười lạnh, không lên tiếng, chờ lời nói kế tiếp của hoàng đế.

Hoàng đế dừng lại một chút, trên mặt là thần sắc uy nghiêm đến cực điểm, mà lời nói ra lại không cho phép có người cãi lại, “Trẫm đã quyết định, từ nay giáng Tô Mặc Nhi xuống làm trắc phi, Tam vương gia Phong Đặc chọn ngày lành tháng tốt, chuẩn bị đón tiên tử Linh Hàm làm phi!”

Linh Hàm đứng ở trên cao, ánh mắt rơi vào trên người Phong Đặc, chỉ trong nháy mắt, xấu hổ nhìn về phía nơi khác.

Bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi nắm chặt lại thành quyền, bây giờ trong ngực nàng vô cùng khó chịu, thấy Phong Đặc cũng không phản bác, bên môi nàng chậm rãi nở ra một nụ cười vui vẻ, thấp giọng nói, “Chúc mừng.”

Sắc mặt Phong Đặc tối sầm xuống, trong con mắt đen như mực kia nổi lên một trận gió lốc, trực tiếp bắt lấy cổ tay của nàng, “Người không muốn làm vương phi của bản vương như vậy sao?”

Tay Tô Mặc Nhi bị động tác bắt lấy của hắn mà cảm thấy cả kinh, lập tức mặt mày cúi xuống, che giấu đi âm thầm dưới đáy mắt, “Nếu là như vậy... Có thể rời đi... Cũng không dễ mất gì. Huống chi, có trợ giúp của nàng, không phải là người sẽ đoạt được vật người muốn tìm dễ dàng hơn sao?”

“Được! Rất tốt! Người thực là lấy vương mà suy nghĩ (có thể hiểu là người thực vì bản vương mà suy nghĩ)!” Phong Đặc cảm thấy tim co rút đau đớn một hồi, ném mạnh tay của nàng xuống.

“Đã như vậy, thì bản vương sẽ thành toàn cho người!”

Tô Mặc Nhi ngược mắt, ngơ ngác nhìn hắn một hồi lâu, mà tim lại đau đớn như bị dao cùn cứa, tuy vậy nhưng nàng vẫn nói, “Tạ Tam vương gia.”

“Phong Đặc, lời trẫm mới nói xong, người có nghe được không?” Trong mắt hoàng đế ẩn chứa ý cảnh cáo nhìn xem Phong Đặc.

Dung nhan tuấn tú của Phong Đặc lộ ý cười, dư quang trong khóe mắt lại quét qua Tô Mặc Nhi ở bên cạnh, hắng giọng đáp, “Nhi thần, cần tuân (cần thận, tuân theo) theo ý chỉ của phụ hoàng!”

Móng tay của Tô Mặc Nhi, trong chớp mắt đâm vào trong huyết nhục, độ sâu vết thương và cơn đau kia ập tới, nhưng nàng vẫn ngồi ngay ngắn mặt không đổi sắc.

Phong Kỳ và Phong Dương đều kinh ngạc nhìn vào Phong Đặc, hoàn toàn không ngờ là hắn lại dễ dàng đồng ý như thế!

“Ha ha ha ha... Phong Đặc rất được lòng trẫm!” Trên khuôn mặt cương nghị của hoàng đế khó lộ ra được sự vui vẻ.

“Linh Hàm tạ ơn Hoàng thượng.” Tiên tử Linh Hàm ôn nhu nói.

Hoàng đế lại mừng rỡ, trong lúc lơ đãng thấy được Tô Mặc Nhi ở bên cạnh Phong Đặc, liền thu lại ý cười, hỏi, “Không biết Tô trác phi nghĩ thế nào?”

Tô Mặc Nhi đang vui mình ở trong suy nghĩ, lại hoàn toàn không nhận thức được hoàng đế đang gọi nàng.

Phong Đặc đến gần bên cạnh tai nàng, mập mờ hỏi, “Ái phi, phụ hoàng đang hỏi người đó, làm sao mà người không trả lời?”

Tô Mặc Nhi mê mải ngẩng đầu lên, hoàng đế thấy vậy sắc mặt có chút hơi khó coi, hỏi lại lần nữa, “Tô trác phi, người có ý kiến gì với quyết định của trẫm?”

Tô Mặc Nhi nhẹ nhàng cắn môi, sau một khắc thì trực tiếp đứng dậy, không có chút sợ hãi nào, đối mặt với ánh mắt của hoàng đế, nói, “Nô tì, có ý kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Mặc Nhi tự xin phế truất (9)

Editor: Từ Sắc Y

“A? Tô trác phi còn có lời gì muốn nói?” Con mắt hoàng đế khẽ nheo lại, uy nghiêm hỏi.

“Mặc Nhi, xin tự phế truất ngôi vị trác phi!” Từng chữ từng câu Tô Mặc Nhi nói rất là kiên quyết.

Phong Đặc ngẩng mạnh đầu, trên dung nhan tuấn tú trong chớp mắt đã tái nhợt, dưới đáy mắt lại càng tràn đầy vẻ không thể tin.

Hoàng đế mang theo ánh mắt đầy áp lực rơi vào trên người Tô Mặc Nhi, nhìn nàng một hồi lâu, mới nói, “Là người cảm thấy làm trác phi ủy khuất? Muốn dùng lời này để uy hiếp trẫm à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi ngẩn ngơ, “Mặc Nhi, chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy.”

“Là thế này phải không? Nếu quả thật giống như lời người nói, vậy người cần gì phải khiến cho trẫm hạ chi phế phi vị của người! Chẳng lẽ người không biết, một trác phi bị phế vốn không thể bầm báo với trẫm sao?” Hoàng đế tức giận nói, trong nháy mắt sắc mặt cũng trầm xuống.

Tô Mặc Nhi kinh ngạc đứng tại chỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia hiện lên thần sắc kinh ngạc.

Trên ghế rồng, hoàng đế tiếp tục nói, “Tô Mặc Nhi, trẫm vẫn cho là người là một hài tử có tri thức biết hiếu lễ nghĩa tốt, lại không nghĩ tới trẫm đã nhìn lầm rồi! Cho dù không có chuyện tiên tử Linh Hàm gả cho Phong Đặc, chỉ bằng vào sự ghen tị của người cũng đã phạm vào bảy luật, tuyệt đối cũng đảm đương nổi ngôi vị vương phi!”

Hoàng đế lạnh lùng khế hừ, “Chuyện này đến đây chấm dứt, Tô Mặc Nhi, nếu như người không muốn làm trác phi, vậy thì tự mình hạ đường đi! Tiên tử Linh Hàm và Phong Đặc chính là nhân duyên mà ông trời tác hợp, vào ngày đại hôn, người cũng không cần có mặt đâu, miễn cho xúi quẩy!”

“Tô Mặc Nhi tạ ơn Hoàng thượng.” Tô Mặc Nhi nhàn nhạt đáp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ có một vẻ bình tĩnh.

“Lui ra đi!” Hoàng đế chán ghét nhìn nàng vài lần, không kiên nhẫn mà khoát khoát tay.

Tô Mặc Nhi ngay cả dừng lại cũng không, trực tiếp xoay người rời đi.

Phong Đặc muốn đưa tay kéo nàng lại, đầu ngón tay chỉ lướt qua vạt áo của nàng, mà tim trong nháy mắt lại hệt hẫng.

“Phong Đặc, trước khi đại hôn, tiên tử Linh Hàm vào ở trong vương phủ trước, mỗi ngày nàng được đi cùng người lên đây để nghe báo cáo và quyết định các chuyện. Người nhất định phải đối xử với nàng thật tốt.” Hoàng đế dặn dò.

Tất cả tâm tư của Phong Đặc đều ở trên người của Tô Mặc Nhi, vốn không hề nghe thấy hoàng đế đang nói cái gì.

Thấy Tô Mặc Nhi càng đi càng xa, rốt cuộc hắn không kìm nén được mà đuổi theo!

Đề lại một đám người liếc mắt nhìn nhau.

Hoàng đế trực tiếp bị chọc giận, rống lớn gọi hắn vài tiếng, nhưng hắn hoàn toàn không để mắt đến.

Mà tiên tử Linh Hàm vào lúc Phong Đặc chạy đuổi theo Tô Mặc Nhi, sắc mặt lập tức trở thành trắng bệch, nụ cười đúng mực kia rốt cuộc cũng không thể như cũ.

Gió đêm lạnh lẽo thổi vào người, Tô Mặc Nhi đi ra theo đường lúc đến, cũng không thèm để ý những ánh mắt dò xét của thị vệ thỉnh thoảng nhìn vào nàng.

Cái gì hoàng đế, cái gì tiên tử tất cả đều không có liên quan gì với nàng, nàng chỉ muốn rời khỏi chỗ thị phi này, hơn nữa tốt nhất là vĩnh viễn không trở lại!

Đây là một tòa lâu, so với lao tù của phủ tướng quân còn lớn hơn gấp trăm lần!

Nàng cho rằng Phong Đặc đồng ý đón tiên tử làm phi, nàng có thể rời khỏi vương phủ.

Nhưng khi chuyện xảy ra một phút kia, nàng lại phát hiện mình cũng không thoải mái như trong tưởng tượng, ngược lại trong tim lại càng chua xót khó chịu.

“Mặc Nhi!” Thanh âm Phong Đặc đột nhiên truyền tới từ phía sau.

Bước chân Tô Mặc Nhi ngừng lại, lập tức âm thầm tự giễu, lúc này Phong Đặc vốn phải ở trên cung điện huy hoàng, nhận lấy sự chúc phúc từ mọi người chứ, tại sao hắn lại ở chỗ này?

“Mặc Nhi! Tô Mặc Nhi! Ngươi đứng lại cho bản vương!” Giọng điệu giận dữ của Phong Đặc theo gió đêm lại truyền vào tai nàng một lần nữa.

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh, không tự chủ mà lại bước nhanh hơn.

Dung nhan tuấn tú của Phong Đặc chỉ là một vẻ bình tĩnh, bước nhanh vài bước, đã đuổi kịp cản lại Tô Mặc Nhi.

“Tô Mặc Nhi!” Phong Đặc đưa tay kéo lại cánh tay Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi dừng bước chân không kịp, cũng bởi vì động tác kéo này của hắn, mà không khống chế được rơi vào trong lòng ngực của hắn.

...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: bản vương khi nào đáp ứng muốn cưới nàng (1)

Editor: Từ Sắc Y

Phong Đặc dùng một tay ôm Tô Mặc Nhi siết chặt vào trong ngực.

Tô Mặc Nhi nhủ mi giữa một hồi lâu, không tránh ra được, lập tức hơi tức giận nói, “Phong Đặc, thả ta ra! Ngươi muốn làm cái gì...”

Phong Đặc cảm thấy bức mình, cúi người trực tiếp bế Tô Mặc Nhi lên, cắn răng nói, “Ở nơi này nói không được tiện, trước ngươi cứ rời đi với bản vương.”

“Ngươi không ở chung với tiên tử của ngươi đi, chạy tới đây làm gì!” Tô Mặc Nhi vùng nắm đầm nhò đánh hắn vài cái.

Phong Đặc bị lời nói của nàng làm bật cười, hiện tại tâm tình của hắn rất là vui vẻ, khoe môi không khỏi giương lên, “Mặc Nhi đây là đang ghen sao?”

Bên tai Tô Mặc Nhi ửng đỏ, nghiêng đầu nhìn về phía khác, hung ác nói, “Ngươi nghĩ ngươi là ai, tỷ đây dựa vào cái gì mà ghen với ngươi chứ!”

Phong Đặc ním môi cười, Tô Mặc Nhi giận dữ trừng mắt liếc hắn một cái, nói, “Ngươi nhanh viết xong hưu thư đi! Dù sao bây giờ ta chỉ là trắc phi, chuyện ngươi bỏ ta cũng không cần qua được quyền của hoàng đế!”

“A? Làm sao mà bản vương không biết người là trác phi của bản vương?” Phong Đặc nhướn mày, cố ý biết mà còn hỏi.

“Vừa mới...”

“Vừa mới đó phụ hoàng có hạ thánh chỉ phế phi đâu?”

“Nhưng rõ ràng là người đã đồng ý đón cái vị tiên tử kia làm dâu rồi!”

“Khi nào bản vương đã nói qua những lời này?” Phong Đặc vẫn một bộ dáng mây trôi nước chảy hỏi.

Tô Mặc Nhi nổi cáu, yên lặng quay đầu không nói một lời.

Chưa thấy qua loại người vô sỉ như vậy! Nói ra, vẫn có thể đổi ý được sao?

Phong Đặc ôm lấy Tô Mặc Nhi, nắm thật chặt cánh tay của nàng, cùng nhau đi về phía cửa cung.

Nhưng tại lúc này, đột nhiên từ sau lưng truyền đến một tiếng gọi lạnh lạnh, “Tam... Tam vương gia... Tam vương gia!”

Phong Đặc nhàn nhạt nhíu mày lại, không kiên nhẫn mà dừng bước, rất nhanh người ở phía sau đã đuổi kịp, là Tiết công công ở bên người hoàng đế.

Tiết công công dẫn theo vài thị vệ một đường thờ hồng học chạy theo, đi đến trước mặt Phong Đặc, lễ cũng không hành, mà vội vàng nói, “Tam vương gia, hoàng thượng có chỉ, mệnh ngài nhanh trở về đại điện Thanh Hà Viên.”

Phong Đặc nghe vậy, dung nhan tuấn tú trong nháy mắt lại âm trầm, lạnh nhạt nói, “Bản vương không rảnh.”

Nói xong, cất bước rời khỏi.

Trong lòng Tiết công công run rẩy, vội vàng cản hẳn lại, đưa tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên thái dương, nói, “Hoàng thượng đã nói rõ, nếu như Tam vương gia không muốn trở về, thì sẽ giam Tô trác phi vào đại lao!”

“Ai dám!”

“Vương gia còn chưa biết sao, vào ngày hôm trước quốc sư ở trong đế đô bắt được một con hồ yêu, mà con hồ yêu kia lại đi từ trong tam vương phủ ra ngoài! Cho nên hoàng thượng mới hạ lệnh, ai ai trong tam vương phủ đều có thể là tình nghi, cho nên trước mệnh cho nô tài dẫn Tô trác phi đến đại lao, chờ sau khi kiểm tra xong, mới dẫn nàng hồi phủ!”

Sắc mặt của Tô Mặc Nhi cũng thay đổi, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo của Phong Đặc cũng vô ý siết chặt lại.

Ngày hôm trước có hồ yêu đi ra từ trong tam vương phủ... Thiên Chi...

Phong Đặc cảm thấy sự khác thường của nàng, hẳn cho rằng là nàng bị hoảng sợ, cho nên dựa sát vào bên tai nàng nhẹ nói, “Yên tâm, có bản vương ở đây, không có việc gì.”

Tô Mặc Nhi gật gù đầu, mỗi lần nghe được những lời này của hắn, không hiểu sao nàng lại dần dần bình tĩnh, lần này cũng không ngoại lệ.

Phảng phất như chỉ cần có hắn ở bên người, cho dù trời có sập xuống, nàng cũng không cần lo lắng.

“Bản vương trở về với các người là được rồi.” Phong Đặc không có ý định để Tô Mặc Nhi xuống, cứ như vậy mà ôm nàng, đi về phía Thanh Hà Viên.

Tiết công công thấy vậy, nom nớp lo sợ mở miệng nói, “Vương, vương gia, Hoàng thượng nói, Tô trác phi không cần trở về theo. Xin ngài giao nàng cho các nô tài trước...”

“Người nói cái gì?” Phong Đặc hỏi, ánh mắt mang theo sự uy áp đánh về phía người Tiết công công.

Hắn không phát giác ra là mình đang nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói, “Đây là Hoàng thượng giao phó... Nô tài cũng không dám không theo!”

Phong Đặc khinh thường hừ lạnh một tiếng, dừng bước, nói, “Được rồi! Vậy một mình người trở về phục mệnh đi! Nói là bản vương dẫn theo vương phi hồi phủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Khi nào bản vương đã đồng ý muốn cưới nàng (2)

Editor: Từ Sắc Y

“Vương gia... Ngài đừng làm khó nô tài mà! Nếu nô tài không làm theo, Hoàng thượng sẽ không tha cho nô tài!” Tiết công công nhanh đã muốn khóc lên.

“Vậy bản vương nên làm chuyện gì?”

“Nô tài... Nô tài... Nếu như vậy, vậy nô tài cũng không khách khí.” Dáng vẻ Tiết công công giống như hạ quyết tâm, ra lệnh, “Mấy người các ngươi, ngăn Tô trắc phi lại!”

“Tiết Bình! Ngươi đây là muốn công khai đối nghịch với bản vương sao!” Ánh mắt Phong Đặc lộ ra hàn ý, lạnh lùng nói.

“Nô tài không dám. Nếu như Tam vương gia phối hợp với nô tài, vậy thì nô tài cũng sẽ không ra quyết định như thế. Tam vương gia, nô tài biết được ngài bị thương không nhẹ, cho nên khuyên ngài vẫn không nên vận nội lực...”

“Bản vương thật đúng là đánh giá thấp phụ hoàng tốt của bản vương rồi!” Phong Đặc cảm thấy cả kinh, khoé môi cũng lập tức thoáng cong lên nụ cười trào phúng.

Chuyện hắn bị thương, vốn người biết không nhiều, ngoại trừ khả năng duy nhất chính là, hoàng đế sắp xếp nội gián ở trong phủ của hắn!

Vậy hắn cũng không cần thiết lo lắng phải theo chân bọn họ trở về nữa!

“Tiết Bình, ngươi cũng là người lâu năm ở trong cung, vậy ngươi có biết đây là cái gì không?” Phong Đặc lấy ra một vật từ trong ống tay áo, đưa ra trước mặt Tiết Bình.

Tiết Bình nhìn kỹ một chút, bỗng dung thần sắc thay đổi lớn, run rẩy quỳ xuống, thân thể không khống chế được mà không ngừng run, “Ngưng... Ngưng Bích Lư Quang...”

“Rất tốt. Xem ra quả thật là ngươi biết rõ đó.” Phong Đặc ngang ngược cười một tiếng, hỏi, “Vậy bây giờ ngươi biết làm sao để trả lời lại phụ hoàng chứ?”

“Dạ, dạ. Nô tài có mắt như mù... Tam vương gia xin cứ tự nhiên.” Tiết công công cúi thấp đầu, tư thái một mực cung kính, mà những thị vệ đứng bên cạnh đều không giải thích được, lại cũng không thể nói cái gì.

Phong Đặc lấy lại Ngưng Bích Lư Quang, rồi dẫn Tô Mặc Nhi rời khỏi.

Đáy lòng Tô Mặc Nhi luôn luôn nhớ đến Thiên Chi, chờ đi đến lúc chỗ nào vắng người, rốt cục cũng nhịn không được mà mở miệng hỏi, “Phong Đặc, vậy con hồ yêu...”

“Àn? Mặc Nhi đang sợ sao?” Phong Đặc không rõ ý của nàng.

Tô Mặc Nhi lắc lắc đầu, do dự một hồi lâu, “Ta...”

“Lúc này chúng ta rời đi trước rồi hẵng nói sau.”

“Được.”

Niên Nghị luôn chờ ở chỗ xe ngựa, lúc thấy bọn họ đi ra, rất ngoài ý muốn, hỏi, “Chủ tử, yến hội đã kết thúc rồi sao?”

“Không có. Lái xe đi, chúng ta xuất cung.” Phong Đặc nói, rồi ôm Tô Mặc Nhi đạp nhảy lên xe ngựa.

Niên Nghị cũng không trì hoãn nữa, kéo cương ngựa qua, hất bụi mà đi.

Trên đường, Niên Nghị kính cẩn hỏi, “Chủ tử, chúng ta về phủ sao?”

Nếu lúc bình thường, không cần chủ tử nói, hắn cũng sẽ trực tiếp hỏi phủ, nhưng đêm nay, trên đường chủ tử rời khỏi, trực giác hắn cảm thấy có chút dị thường.

Phong Đặc trầm ngâm một hồi lâu, nói, “Đi Thiên hương lâu.”

“...” Về mặt Tô Mặc Nhi đầy hắc tuyến nhìn hắn, không biết trong hồ lô của hắn sẽ bán loại được gì.

Ai ngờ, Phong Đặc bổ sung một câu khiến cho người ta không kinh ngạc thì cũng chết vì cả kinh, “Nhớ đi cửa chính.”

“... Vâng.” Tay Niên Nghị kéo dây cương run mạnh lên, sau một lát mới co quắp khoé môi đáp.

“Người đi đâu vậy muốn làm cái gì đó?” Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì.

Đuôi lông mày của Phong Đặc nhướng lên, mập mờ nói, “Một người nam nhân đi thanh lâu thì còn có thể làm cái gì?”

“VẬY CÒN TA?”

“Tự nhiên là đi theo vì phụ rồi!”

“...”

“Người cho là ta thật sự xuất cung thuận lợi như vậy sao? Lão đầu kia nếu không phải người theo, thì không phải là phong cách của hần.” Phong Đặc sâu kín giải thích, “Đã như vậy, vậy vì sao bản vương không để cho hần 'Hải lòng' một chút chứ?”

Hần tin tưởng, người đến tuyệt đối sẽ báo cáo nhanh chuyển đi của hần không thiếu một chữ cho lão đầu kia! Hần thật đúng là có chút mong chờ, sau khi lão đầu kia biết hần đi thanh lâu, sẽ có biểu hiện gì!

“Đường như người và hoàng đế... Có khúc mắc gì sao? Dù sao hần cũng là phụ hoàng của người...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: nhất định phải cứu hần (1)

Editor: Từ Sắc Y

Tô Mặc Nhi luôn khó hiểu, dường như mỗi lần nhắc tới hoàng đế, trong lúc lơ đãng Phong Đặc luôn đề lộ ra cửu hận và trào phúng.

Giữa cha con bọn hần, rốt cuộc đã có thù oán gì?

Chẳng lẽ là bởi vì mẫu phi của hần sao?

Ánh mắt Phong Đặc tối lại, trong con mắt lại thoáng xẹt qua một luồng quang mang ngoan lệ.

“Hần không làm đầy đủ chức trách của một phụ thân, lại còn muốn bản vương đi tôn kính hần hay sao? Từ nhỏ đến lớn, hần có để bản vương vào mắt sao?! Buồn cười là mẫu phi ta, trước khi qua đời, lại tâm tâm niệm niệm đến người phụ lòng ngài kia!” Phong Đặc nắm tay thành một quả đấm, cả người vô cùng âm trầm.

Tô Mặc Nhi có chút kinh hãi, nhưng lại nhin không được mà đau lòng cho hần.

Từ nhỏ nàng không cha không mẹ, cho nên cũng không trông mong gì, nhưng Phong Đặc rõ ràng là có phụ thân, lại chưa từng trải qua tình thương của cha mà bất cứ đứa trẻ nào ở nhân gia đều có thể đạt được đơn giản như thế.

Người sinh ở hoàng thất là một bi ai...

“Từ lúc mẫu phi rời đi, bản vương đã thề, nhất định phải hủy diệt tất cả kiêu ngạo của người đó! Kể cả ngôi vị hoàng đế của hần, đứa con trai mà hần sủng ái nhất! Hần khiến cho ta mất mẫu phi, nhất định kiếp này hần phải trả lại!” Phong Đặc tiếp tục nói, đáy mắt lóe lên, đáng vẻ này Tô Mặc Nhi chưa bao giờ thấy được, quang mang đầy thị huyết!

“Cho nên người mới có thể không từ thủ đoạn nào muốn lấy được Ngưng Bích Lưu Quang?” Tô Mặc Nhi đột nhiên hỏi.

“Phải.”

Có được đáp án, Tô Mặc Nhi cảm thấy hơi bình thường trở lại.

Mặc dù không biết Ngưng Bích Lưu Quang rốt cuộc có tác dụng gì với hần, nhưng nhìn đến bộ dáng của Tiết công công hồi nãy, nàng biết Ngưng Bích Lưu Quang này tuyệt đối có ẩn chứa huyền cơ!

Nếu đổi lại là nàng, khi biết rõ có vật ở trong tay người khác có thể giúp mình báo thù được, sợ là cũng sẽ không từ thủ đoạn nào mà đoạt đi.

“Ngay từ đầu, lúc bản vương biết được một nửa Ngưng Bích Lưu Quang ở trong tay người, thì đã muốn trộm về. Đêm hôm đó bản vương đi vào dò xét phủ tướng quân, vừa hay lại nhìn thấy Phong Mục từ trong viện của người đi ra...”

Tô Mặc Nhi ngắt lời hắn, nói tiếp, “Cho nên người mới suy nghĩ kế hoạch một hòn đá hạ hai con chim, vừa có thể đạt được Ngưng Bích Lưu Quang, vừa có thể phá hỏng kế hoạch của Phong Mục?”

“Ân.”

Hắn vốn nghĩ vô cùng hoàn mỹ, chỉ ngoài ý muốn điều duy nhất, là hắn động lòng với nàng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, thanh âm Niếp Nghị truyền vào, “Chủ tử, đã đến Thiên hương lâu.”

“Đi thôi.” Phong Đặc dẫn đầu đi xuống xe ngựa, cẩn thận giúp Tô Mặc Nhi đi xuống.

Hai người lập tức nghênh ngang đi tới Thiên hương lâu.

Lúc này là thời gian người ở trong lâu nhiều nhất, mà Phong Đặc và Tô Mặc Nhi đều có phong thái hơn người, vừa đi vào thì đã hấp dẫn vô số ánh mắt, thoáng chốc ở trong lâu đã yên tĩnh trở lại.

Phong Đặc chỉ là một dáng vẻ khinh xa thực lộ, cũng không cần lão bản chiêu đãi, mà trực tiếp đi về phía cầu thang.

Tô Mặc Nhi cũng không đếm xỉa đến ánh mắt khác thường của mọi người, theo sát ở bên cạnh Phong Đặc.

Đến trước một nhả gian ở lầu ba, ngay cả cửa Phong Đặc cũng không gõ, mà trực tiếp đẩy đi vào.

Trong phòng, người nào đó đang tựa ở một phía trên giường êm.

Thấy bọn họ đi vào, hắn cũng chỉ nâng mí mắt, lười biếng nói, “Đến làm khách chỗ của người khác, cũng không biết phải gõ cửa trước sao?”

“Được, vậy lần sau người đi sang tam vương phủ nhớ thông báo rõ mới được đi vào.”

“...” Khoé môi Diệp Ánh Hàn cong lên, không nói gì nữa.

Một hồi lâu, mới buồn bực nói, “Các người không ở trong cung tham gia yến hội gì đi, sao chạy tới đây làm cái gì?”

“Xảy ra chút việc.” Phong Đặc nhàn nhạt nói.

Trên mặt Diệp Ánh Hàn mang theo vài phần hiếu kỳ, “Để bốn công tử đoán thử. Là do vị tiên tử khiến cho người phiền lòng, hay là con hồ ly chết tiết kia bị bắt giữ, khiến cho nữ nhân người không thoải mái?”

Gân xanh trên thái dương của Phong Đặc nhảy dựng lên, u ám nhìn Diệp Ánh Hàn một cái.

Dám nói chuyện như vậy với hắn, cũng chỉ có người ở trước mắt này.

Chỉ là, lời hắn nói, thật sự rất vô si!

Tô Mặc Nhi cũng không để ý, nghe được trong lời của hắn nói, lập tức có chút lo lắng hỏi, “Người biết hắn bị bắt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: nhất định phải cứu hắn (2)

Editor: Từ Sắc Y

“Chuyện gì xảy ra?” Lòng màu Phong Đặc cau lại, nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, không biết bọn họ đang nói cái gì.

Mà Tô Mặc Nhi bỗng nhiên bị hỏi lại cảm thấy cả kinh, theo bản năng nhìn về phía Diệp Ánh Hàn.

Trong mắt Diệp Ánh Hàn loe loé lên ánh sáng, đối mặt với ánh mắt dò xét của Phong Đặc với ánh mắt không biết phải làm sao của Tô Mặc Nhi, sờ sờ mũi, xoay đầu nghiêng về phía một bên.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ai cho bản vương một lời giải thích!” Phong Đặc thấy dáng vẻ né tránh của bọn họ, theo trực giác biết được chuyện này không đơn giản.

Lúc trên đường đến đây, Tô Mặc Nhi không chỉ một lần hỏi đến chuyện của con hồ ly kia.

Nhưng làm hấn không hiểu nhất là, làm sao mà Diệp Ánh Hàn lại biết rõ ràng những chuyện đã phát sinh trong hoàng cung như thế?

Ánh mắt Phong Đặc như có nước, có chút giận dữ.

Lặng im một hồi lâu sau, mới đột nhiên hỏi, “Hôm đó người ở trước cửa phủ đã thương bản vương, chính là con hồ yêu bị bắt kia phải không?”

Hắn đột nhiên nghĩ đến chuyện trước đây xảy ra không lâu ở Từ Vân tự, người nam nhân kia chẳng những có thể hư không tiêu thất, hơn nữa lại còn có thể cách một khoảng cách xa như vậy, tay không đã thương đến cổ tay của hấn.

Loại công phu, không phải người bình thường muốn là có thể có được!

Quan trọng nhất là, người nam nhân kia, dường như đối xử với Tô Mặc Nhi cũng không tệ lắm!

Ngày đó hấn nghe rõ ràng rành mạch là, hấn ta xưng hô với Tô Mặc Nhi là “Chủ nhân”!

Mặt Tô Mặc Nhi liền biến sắc, chống lại ánh mắt của hấn, chỉ trong chớp mắt liền dời đi ánh mắt hoảng loạn.

Phong Đặc càng thêm xác định suy đoán của mình là đúng.

“Được rồi, bốn công tử nói rồi. Người nói không sai, hấn chính là con hồ ly đó.” Diệp Ánh Hàn tự biết là lừa gạt không nổi nữa, liền hào phóng thừa nhận.

Phong Đặc ngược mắt nhìn về phía Tô Mặc Nhi, nhân dịp hỏi, “Người muốn cứu hấn?”

“Àn. Ta nhất định phải cứu hấn.” Tô Mặc Nhi kiên định nói.

Thiên Chi nàng nhất định phải cứu, không chỉ bởi vì hấn nhận nàng làm chủ nhân, chỉ nói đến hấn đã giúp nàng nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không thể trơ mắt nhìn xem hấn gặp chuyện không may!

“Người muốn cứu thế nào?” Phong Đặc biểu hiện rất tinh táo so với Tô Mặc Nhi, trên dung nhan tuyệt thế chỉ là một vẻ trấn định.

Nếu nàng đã nói muốn cứu hấn, vậy hấn không có khả năng ngồi yên không thêm đề ý tới, chỉ là thấy nàng đề tâm với nam nhân khác như vậy, trong lòng hấn có biết bao nhiêu ê ẩm.

“Ta còn chưa nghĩ ra.” Tô Mặc Nhi trong phút chốc lại quay đầu nhìn Diệp Ánh Hàn hỏi, “Người biết Thiên Chi bị nhốt ở đâu sao?”

“Bốn công tử cũng không phải là người vụn vặt, tự nhiên là không biết. Nhưng mà nghe nói tối nay có tiên tử bay xuống hoàng cung...” Diệp Ánh Hàn dừng lại một chút.

Tô Mặc Nhi vội la lên, “Vậy thì thế nào?”

Khoé môi Phong Đặc từ từ kéo ra, bên trong mắt phượng tràn đầy ánh sáng tà mị, “Ý tứ của hấn là, đã có tiên tử bay xuống, vậy hồ yêu tuyệt đối sẽ giao cho tiên tử xử lý. Nếu như bản vương là quốc sư, chắc chắn tối nay sẽ mượn chuyện hồ yêu, để cho tiên tử ra tay giải quyết, từ đó cũng khiến cho chúng thần tin phục tiên tử triệt để!”

Đuôi lông mày Diệp Ánh Hàn khẽ nhíu lại, tán đồng gật đầu nhẹ.

“Nói như vậy, hiện tại Thiên Chi đang gặp nguy hiểm!” Trong nháy mắt lòng Tô Mặc Nhi căng thẳng.

Vốn còn tưởng rằng có thời gian để cho nàng chuẩn bị, nhưng xem ra hôm nay, không, tối nay nếu không thể cứu Thiên Chi ra, vậy tuyệt đối tính mạng của Thiên Chi sẽ gặp nguy hiểm!

“Không được! Ta phải đi về!” Tô Mặc Nhi không nói hai lời lập tức muốn rời khỏi.

Phong Đặc đột nhiên giữ tay nàng lại, an ủi, “Đừng nóng vội. Nếu người tùy tiện xông vào cung, chỉ sợ là còn chưa đến gần Thanh Hà Viên thì đã bị người bắt lại. Trước hết chúng ta phải nghĩ ra một kế sách đầy đủ, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của chúng ta.”

“Đúng đó. Cùng lắm thì bốn công tử đi tới hỗ trợ là được.”

Trong lòng Tô Mặc Nhi vô cùng lo lắng, nghe được lời nhắc nhở của bọn họ, chỉ có thể bắt mình tĩnh tâm xuống, “Cám ơn người.”

“Không có gì.” Diệp Ánh Hàn hào phóng cười một tiếng, nói, “Chỉ cần người nhớ rõ là người thiếu bốn công tử một nhân tình là được!”

“Được.”

“Người đi lấy giấy bút đi.” Phong Đặc nói với Diệp Ánh Hàn.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: nhất định phải cứu hấn (3)

Editor: Từ Sắc Y

Đội Diệp Ánh Hàn lấy giấy bút tới, thì Phong Đặc lập tức bày giấy Tuyên Thành ra trên bàn, tiếp tục phân phó nói, “Đóng cửa lại.”

“...” Diệp Ánh Hàn không cam tâm tình nguyện đi đến đóng cửa phòng, trong lòng không ngừng oán niệm.

Không phải là chỉ nói vài câu với nữ nhân của hấn thôi sao? Có cần phải hẹp hòi như vậy hay không?

Tô Mặc Nhi đi đến trước bàn, lúc này Phong Đặc đã chấp bút, vẽ mặt chuyên tâm vẽ trên giấy.

Diệp Ánh Hàn đứng ở bên cạnh hấn, nhìn một hồi lâu, nhin không được mà thở dài nói, “Đây là hoàng cung?!”

Trong lòng Tô Mặc Nhi vừa động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra chút kinh ngạc.

“Ân.” Phong Đặc trầm giọng đáp một tiếng, trên giấy Tuyên Thành đã hiện ra địa hình đại khái của hoàng cung.

Một hồi lâu, sau khi bản đồ đã hoàn thành, Phong Đặc ghi ở phía trên mấy địa phương quan trọng đã vẽ ra, đều là những đường tắt đi thông sang Thanh Hà Viên.

Thừa lúc Phong Đặc ghi khoảng cách của bản đồ, thì Diệp Ánh Hàn cũng tìm tìm kiếm kiếm, ba bộ y phục dạ hành.

Tô Mặc Nhi cầm lấy một bộ y phục, đi vào sau một bên tấm bình phong ở trong phòng thay đổi.

Đội nàng đi ra, Phong Đặc và Diệp Ánh Hàn cũng đã mặc xong y phục dạ hành lên người.

“Ánh Hàn, người đi từ phía bắc, dọc theo con đường nhỏ đi vào nơi này. Nơi này là một mật địa trong nội cung, bên trong sớm đã bố trí một ít trận pháp cổ, có thể dùng để vây khốn hồ yêu. Nếu như hồ yêu ở trong cung, vậy có khả năng lớn chính là bị giam ở chỗ này.” Phong Đặc chỉ ra một con đường cho Diệp Ánh Hàn.

Tiếp tục nói, “Bản vương và Mặc Nhi đi từ phía đông trực tiếp vào Thanh Hà Viên. Nếu người ở bên kia không tìm thấy được tung tích của hồ yêu, thì đi theo con đường này, đến Thanh Hà Viên hội hợp với chúng ta. Bên chúng ta cũng giống vậy.”

Hấn làm như vậy cũng chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất, bởi vì hấn không biết rốt cuộc con hồ yêu kia ở nơi nào, cho nên vẫn tách ra tìm thích hợp hơn.

Hai vị trí, một nơi luôn có!

“Bỏn công tử biết rồi.” Khoé môi Diệp Ánh Hàn kéo ra, đột nhiên buồn bực hỏi, “Người có phải là đã sớm tính kế với ta hay không?”

“Phải.”

“...”

“Bản đồ này người lấy đi, nếu như nhớ không rõ đường, thì đi theo đường đi trên ảnh, bản vương đã đánh dấu rồi.” Phong Đặc gấp bản đồ lại cho tốt, rồi đưa cho Diệp Ánh Hàn.

“Được rồi. Đừng quên, các người thiếu bốn công tử một nhân tình, sau tương lai này, ta còn muốn đòi lại.” Diệp Ánh Hàn nói xong, rồi đi về phía cửa phòng.

Phong Đặc đột nhiên cản hấn lại, nói, “Không thể đi cửa chính, lão nhân kia phải người đến giám thị.”

Về mặt Diệp Ánh Hàn cứng đờ lại, “Cho nên, ý của người là, người của hoàng đế nhìn thấy người đi vào Thiên hương lâu của ta?”

Phong Đặc có chút nghi hoặc nhìn hấn, hỏi, “Làm sao vậy? Có vấn đề gì, chờ cứu người... Chờ cứu con hồ ly kia rồi nói sau.”

“Đi thôi. Nhưng nếu Thiên hương lâu ta bởi vì người, mà bị hoàng đế phong, thì người phải chịu trách nhiệm nuôi dưỡng tất cả người trong lâu này!” Đáy mắt Diệp Ánh Hàn lóe ra ánh sáng như hồ ly.

Dung nhan tuấn tú của Phong Đặc tối sầm lại, cắn răng nói, “Yên tâm, bản vương tuyệt đối không để cho chuyện như vậy xảy ra !”

Khoé môi Diệp Ánh Hàn thoáng cong lên nụ cười mỉa mai, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Mặc Nhi, đi về phía cái giường lớn duy nhất ở trong phòng. Đang lúc sợ sệt, Phong Đặc kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía cái giường kia.

Chỉ thấy Diệp Ánh Hàn đưa tay giật giật cái gối ngọc ở đầu giường, ngay sau đó liền vang lên một tiếng mở cửa.

Diệp Ánh Hàn vén lên màn che, đột nhiên sau màn che xuất hiện một cái cửa nhỏ.

Phong Đặc dẫn theo Tô Mặc Nhi đi vào cửa nhỏ, sau đó Diệp Ánh Hàn cũng đi theo, lập tức ba người thông qua mật đạo này mà rời khỏi Thiên hương lâu.

Phong Đặc cũng không dẫn theo Niếp Nghị, Niếp Nghị vẫn còn ở đó, như vậy người nọ cũng sẽ không nghĩ đến là hắn sẽ lặng lẽ rời đi.

Mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi, Phong Đặc dẫn theo Tô Mặc Nhi một đường tránh né thủ vệ hoàng cung, rốt cục cũng đi tới Thanh Hà Viên.

Mà khiến cho Tô Mặc Nhi ngoài ý muốn chính là, hoàng đế dẫn theo chúng thần từ trong đại điện dời bước đi ra bên ngoài.

Ánh mắt Phong Đặc trầm xuống, thấy tình cảnh này trong lòng hắn đã biết là có chuyện không tốt, xem ra bọn họ đang chuẩn bị xử trí con hồ yêu kia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: nhất định phải cứu hắn (4)

Phong Đặc trầm ngâm một hồi lâu, dẫn theo Tô Mặc Nhi rời khỏi Thanh Hà Viên.

Nếu như hắn đoán không lầm, là hiện tại con hồ yêu kia đoán chừng là đang trên đường mang đến Thanh Hà Viên.

Như vậy, so với động thủ ở Thanh Hà Viên ít ra cũng tốt hơn, phần thắng của bọn họ cũng nhiều hơn một chút!

Một lát sau, bọn họ đến một chỗ trong núi giả, Phong Đặc nói suy đoán của hắn với Tô Mặc Nhi.

Hắn vốn định chờ bọn họ ở chỗ này, dù sao con đường từ mật địa đến Thanh Hà Viên cũng chỉ có một con đường này.

Tô Mặc Nhi cảm thấy sáng tỏ, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Dọc theo đường đi Phong Đặc đều là dùng khinh công chạy nhanh, trong lòng nàng luôn lo lắng, lúc này thấy bốn bề vắng lặng, mới thấp giọng hỏi, “Phong Đặc, thương thế của ngươi...”

Phong Đặc cảm thấy ấm áp, khoé môi khẽ nhếch lên, trấn an nàng nói, “Yên tâm, không có gì đáng ngại. Mấy ngày nay thân thể của bản vương cũng đã khôi phục lên một ít rồi.”

Mặc dù nghe hắn nói như vậy, Tô Mặc Nhi vẫn không thể yên lòng như trước được, lần trước Phong Đặc vì bắt buộc phải vận nội lực, mới hộc máu hôn mê.

Mi tâm của Tô Mặc Nhi nhíu lại, đưa tay nắm lấy cổ tay của Phong Đặc.

Phong Đặc khó hiểu xem nàng, lại cảm nhận được ngón tay của Tô Mặc Nhi đặt lên nơi mạch đập của hắn, nghiễm nhiên là một bộ dáng bắt mạch.

Phong Đặc cảm thấy cả kinh, gấp rút rút tay về, nói, “Đừng lo lắng, bản vương thật sự không có việc gì.”

“Ngươi còn dám nói!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi căng thẳng lên, tức giận nói, “Ngươi có biết hay không, ngươi lại không tính đường cho tốt, khiến cho tâm mạch bị tổn thương càng thêm nghiêm trọng! Ngươi sẽ chết đó!”

Nàng vừa mới đụng đến mạch đập của hắn, chỉ thoáng thăm dò, mà lại cảm nhận được tâm mạch của hắn vô cùng hỗn loạn khác thường, như thể lúc nào cũng đều có khả năng nổ tung!

Môi mỏng Phong Đặc nhếch lên, ánh mắt phức tạp nói, “Vi ngươi, bản vương nguyện ý làm bất cứ chuyện gì!”

“Ngươi...” Tô Mặc Nhi khiếp sợ nhìn xem hắn.

Trong lòng nói không cảm động là giả, dù sao hán cũng vì nàng mới bị thương, mà nàng cũng không muốn khiến cho hán gặp chuyện không may!

Lặng yên~, Tô Mặc Nhi thân nhiên nói, “Ta không cần ngươi hy sinh vì ta. Nếu như ngươi chết, vậy tất cả những gì ngươi làm vì ta còn có ý nghĩa gì nữa? Ta muốn cần người làm bạn lâu dài, chứ không phải là một bên tình nguyện vì ta mà đi tìm cái chết.”

Phong Đặc ngẩn người, trong máy mắt mắt phượng sáng lên nhìn nàng, kích động nói, “Mặc Nhi, là ngươi nói, ngươi nguyện ý cho bản vương... Ở bên cạnh ngươi? Ngươi đáp ứng với bản vương sao?”

Tô Mặc Nhi nhìn thấy phản ứng của hán mãnh liệt như thế, trong lòng khẽ đau xót, dưới ánh nhìn chăm chú không chớp mắt của hán, chậm rãi gật đầu nhẹ.

Dung nhan tuấn tú của Phong Đặc vui mừng, còn chưa kịp nói lời gì, thì Tô Mặc Nhi lại xoay người, nói, “Trước cứu Thiên Chi, ta còn có chút chuyện muốn nói với ngươi.”

“Được.”

“Trong chốc lát nếu nhìn thấy người, không cho phép ngươi động võ! Nếu không lời ta mới vừa nói, toàn bộ liền trở thành phé thải!” Tô Mặc Nhi nửa uy hiếp nửa cảnh cáo nói.

“Ta tự có biện pháp cứu Thiên Chi, ngươi chỉ cần phối hợp tốt với ta là được.”

Phong Đặc do dự một chút, gật đầu nhẹ với nàng, đồng ý.

Ước chừng sau một nén nhang, trên đường nhỏ liền có vài tên thị vệ mang theo một cái lồng sắt nặng đi tới.

Tô Mặc Nhi không tự giác ngừng thở, nhìn thấy tiểu hồ li bị giam giữ ở trong lồng sắt kia, trong nháy mắt lòng không khỏi căng lên.

Con hồ li kia chính xác là Thiên Chi, lúc trước nàng đã từng thấy qua nguyên thân của hán, là tuyết hồ trắng thần, nhưng trên đỉnh đuôi lại có màu đen!

Không biết rốt cuộc hán đã trải qua khổ hình gì, mà nàng cơ hồ không cảm giác được là hán còn sống hay không!

Thấy vài tên thị vệ đi đến càng gần, Tô Mặc Nhi trực tiếp còi y phục dạ hành ở trên người, từ trong núi giả đi ra ngoài.

Phong Đặc còn chưa kịp ngăn cản, thì mấy thị vệ đó cũng đã phát hiện ra Tô Mặc Nhi!

Phong Đặc âm thầm cắn răng, trong con mắt ẩn hiện vài tia tức giận.

Nàng ngay cả bàn bạc cũng không chịu bàn bạc với hán một chút, mà cứ tùy tiện đi ra ngoài, lỡ như bị người ta xem như thích khách làm ngộ thương thì hán phải làm sao bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: nhất định phải cứu hán (5)

Phong Đặc cảm thấy bức mình, cũng nhanh chóng còi y phục dạ hành, đi ra ngoài.

“Ngươi là người phương nào? Hãy xưng tên ra!” Mấy thị vệ cảnh giác nắm chặt trường kiếm bên hông, đề phòng nhìn về phía Tô Mặc Nhi, đang dừng bước.

“Là bản vương.” Thanh âm Phong Đặc trầm thấp từ sau lưng Tô Mặc Nhi truyền tới.

Dẫn đầu ở phía trước là trưởng thị vệ, cầm đèn lồng ở trong tay, nghe vậy, khẽ sát đèn lồng vào gần người bọn họ, sau khi nhìn thấy rõ mặt mũi của bọn họ, thì lập tức cả kinh, vội vàng hành lễ nói, “Thuộc hạ tham kiến Tam vương gia, tam vương phi!”

Người còn lại thấy vậy, cũng gấp rút quỳ xuống, kêu lên, “Thuộc hạ tham kiến Tam vương gia, tam vương phi!”

“Đứng lên đi.” Phong Đặc nhàn nhạt nói ra, dưới đáy lòng đã có vài phần dự định.

Đôi mắt Tô Mặc Nhi đảo vòng, nghe cách xưng hô của bọn họ, hiển nhiên là còn chưa biết trước chuyện đã xảy ra, như vậy thì thật sự là không thể tốt hơn rồi!

“Tạ Tam vương gia, tam vương phi!”

“Các ngươi đây là muốn mang con yêu hồ này đi tới Thanh Hà Viên đi?” Tô Mặc Nhi nhìn nhìn Thiên Chi nằm sấp lẳng lẳng ở trong lòng, như lơ đãng hỏi.

“Đúng vậy. Không biết vương gia, vương phi có phân phó gì? Hoàng thượng vẫn còn ở Thanh Hà Viên...” Trương thị vệ nói xong nuốt một ngụm nước miếng.

Khoé môi Tô Mặc Nhi thoáng cong lên ý cười, nói ra, “Không cần căng thẳng, bốn vương phi và vương gia cũng chỉ là không kim nén được hiếu kỳ, mà đợi ở Thanh Hà Viên một hồi lâu cũng không nhìn thấy hồ yêu, cho nên mới đi dọc theo con đường nhỏ này, muốn sớm nhìn qua dáng vẻ của hồ yêu.”

Phong Đặc không thể vận võ, nàng cũng không thể ra tay quang minh chính đại đoạt được, cho nên chỉ có thể trước ngăn cản bọn họ, chờ Diệp Ảnh Hàn đến.

Đường thông đến Thanh Hà Viên chỉ có một đường này, nhất định Diệp Ảnh Hàn sẽ đi qua nơi đây.

Đến lúc đó lại cho Diệp Ảnh Hàn ra tay cướp Thiên Chi, như vậy hoàng đế cũng sẽ không truy cứu lên người nàng và Phong Đặc.

“Này...” Thị vệ trưởng hơi do dự.

Phong Đặc tức giận đến tái mặt, nói, “Chẳng lẽ bản vương không thể nhìn được sao?”

“Thuộc hạ không dám” Thị vệ trưởng cảm thấy cả kinh, quay đầu nhìn về phía hai người mang lồng sắt, nói, “Hai người các ngươi, để lồng sắt xuống đi!”

“Vương gia, vương phi, mời.” Trương thị vệ thức thời nhường đường cho Phong Đặc và Tô Mặc Nhi, nói, “Vương gia, vương phi vẫn nên cẩn thận một chút. Hồ yêu kia rất lợi hại. Lúc trước đã giăng co ở trong trận pháp suốt cả ba ngày ba đêm, cho đến khi quốc sư đến đây, nó mới yên tĩnh lại.”

“Bản vương biết rồi.”

Tô Mặc Nhi bước từng bước một đến gần lồng sắt, trong đôi mắt tràn đầy sự đau lòng.

Thiên Chi giống như cảm nhận được hơi thở quen thuộc, con mắt vốn nhắm lại, từ từ mở ra, chỉ là trong mắt không có một tia tức giận nào, tựa như con rối, ánh mắt mờ mịt trống rỗng rơi vào trên người Tô Mặc Nhi.

Lúc nhìn thấy Tô Mặc Nhi, trong đôi mắt màu xanh thẫm kia, không khỏi thoáng lóe lên vài luồng sáng.

Tô Mặc Nhi không khống chế được mà muốn đưa tay sờ sờ hán, nhưng trong nháy mắt nàng đưa tay kia lại bị Phong Đặc, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Mặc Nhi, thoát nhìn con hồ yêu kia cũng không có gì không giống với hồ ly bình thường, ngươi cảm thấy thế nào?” Phong Đặc âm giọng nói, thanh âm mang theo một ít từ tính mê hoặc người, trong chớp mắt Tô Mặc Nhi lập tức phục hồi lại tinh thần.

Miễn cưỡng cười một tiếng với hán, nói, “Chính xác là như thế. Không biết nó có chỗ nào thần kỳ không nữa?”

“Bản vương cũng không biết, chắc là, trong chốc lát ở Thanh Hà Viên sẽ biết thôi. Được rồi, nhìn cũng đã nhìn rồi, vẫn nên để cho bọn họ mau trở về phục mệnh với phụ hoàng thôi. Chúng ta cũng nên trở về Thanh Hà Viên rồi.”

Tô Mặc Nhi nháy mắt mấy cái, không hiểu ý tứ của hán.

Phong Đặc lặng lẽ nắm tay nàng, ý bảo nàng an tâm.

Nàng có chủ ý gì, hán đều rõ ràng, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể dùng phương pháp này thôi.

Tô Mặc Nhi gật gù đầu, hai người lập tức đi dọc theo đường về phía Thanh Hà Viên.

Mới vừa đi vài bước, đột nhiên có một người áo đen từ trên trời nhảy xuống, xuất hiện ở trước mặt bọn họ, lạnh lùng nói, “Thả con hồ ly kia ra!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: nhất định phải cứu hán (6)

Editor: Từ Sắc Y

“Ngươi là ai, lại dám xông vào hoàng cung!” Trong nháy mắt trường thị vệ rút ra trường kiếm ở bên hông, nhắm ngay Diệp Ánh Hàn.

Đuôi mắt của Diệp Ánh Hàn tà mị như rồng lên, hoàn toàn không để hấn vào mắt, trực tiếp đi tới lồng sắt kia.

“Ta hỏi một lần nữa, rốt cuộc ngươi là ai!”

Diệp Ánh Hàn không đáp, thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn hấn.

Phong Đạt từ lúc Diệp Ánh Hàn xuất hiện, liền dẫn theo Tô Mặc Nhi nhảy sang một bên.

Tô Mặc Nhi lẳng lặng nhìn Diệp Ánh Hàn từng bước từng bước một đến gần Thiên Chi, tim không thể không vọt lên, “Võ công của Diệp Ánh Hàn như thế nào?”

Phong Đạt thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn ngập lo lắng, dung nhan tuấn tú khẽ trầm xuống, trong lòng có chút ê ẩm, lời nói ra miệng cũng mang theo chút u oán, “Yên tâm, có hấn ở bên người con hồ ly kia tuyệt đối không có việc gì đâu. Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi mới thỏa đáng.”

“Nhưng...”

“Không có việc gì, đi thôi.”

“Không cho phép ngươi lại dùng khinh công!” Tô Mặc Nhi nghĩ đến thương thế của hấn, thấp giọng cảnh cáo nói.

Khoé môi Phong Đạt thoáng giương cao, gật gật đầu, kéo Tô Mặc Nhi đi về phía bụi hoa.

Lỗi tai Diệp Ánh Hàn vừa động, cảm thấy bọn họ đã rời đi, hành động lại càng không thêm cố kỵ gì.

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vung về phía bọn thị vệ, luồng sáng trắng chợt lóe lên, những thị vệ kia ngay cả phản kháng cũng chưa kịp thì đã lao đảo ngã trên mặt đất.

Diệp Ánh Hàn đi đến trước lồng sắt, đưa tay lột xuống mặt nạ, nhìn xem Thiên Chi hoá thành nguyên thân đang chật vật ở trong lồng, cong môi lười biếng cười một tiếng, “Trần gian đến cùng không phải là nơi của ngươi, bản tôn đã sớm nói, hiệu quả của Tị Trần Châu trên người ngươi vừa hết, tất nhiên sẽ trời chọc đến tai họa. Như thế nào? Tư vị của trận pháp thượng cổ như thế nào?”

Hắn mới vừa từ trong mặt địa hoàng cung đi ra, chính xác là cũng thấy được trận pháp lợi hại kia, nếu yêu ma bị vây ở nơi đó, thì những pháp lực của yêu ma sẽ từ từ bị hao tổn, mấy ngàn năm tu vi cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng trái lại thật đúng là hấn đã đánh giá thấp con hồ ly yêu lợi hại này.

Hấn (DAH) ở trong đó thấy được dấu vết mà hấn (TC) đã phản kháng, nếu không phải sau này có người đến tăng cường trận pháp, thì chỉ sợ là con hồ ly này đã chạy rồi.

Lúc Thiên Chi nhìn thấy Tô Mặc Nhi, cũng đã khôi phục chút tinh thần, nhưng lúc này thấy người đã đến cứu hấn đúng là Diệp Ánh Hàn, thì trong con ngươi xanh thăm thẳm kia, không khỏi hiện lên một chút kinh ngạc.

Chỉ là, nghe hấn nói xong, hấn(TC) hận không thể dùng móng vuốt nhào tới quào hấn (DAH) vài đường! Nói thế hấn (DAH) còn nhìn có chút hả hê!

Diệp Ánh Hàn nhìn thấy dáng vẻ Thiên Chi, thì tâm tình lập tức vui vẻ thêm.

Hắn thậm chí có chút suy nghĩ ác độc thú vị muốn trời chọc Thiên Chi, “Bản tôn nói mấy ngày nay làm sao lại không thấy ngươi, thì ra là đã sớm bị người bắt. Lần này, ngươi thiếu bản tôn một cái ân tình lớn đó!”

Đôi mắt nhỏ nhoi của hồ ly oán hận trừng lại hai mắt hấn, Thiên Chi quay đầu đi, không thèm nhìn thẳng hấn nữa.

Trong lòng Diệp Ánh Hàn biết là không thể tiếp tục kéo dài nữa, đầu ngón tay vận pháp lực, khẽ đặt lên lồng sắt, trong nháy mắt lồng sắt liền biến mất không thấy.

Diệp Ánh Hàn ôm lấy Thiên Chi, Thiên Chi hừ hừ, ở trong lòng hấn tìm một vị trí thoải mái, yên tĩnh nhắm mắt lại, ngủ đi.

Những ngày này, hấn đều hao phí thể lực và pháp lực quá lớn. Hơn nữa ở trong trận pháp đó, trong mỗi giây phút thần kinh luôn căng thẳng, vốn không có cảm giác ngủ ngon.

Lúc này, biết Diệp Ánh Hàn là người Tô Mặc Nhi phái tới cứu hấn, rất nhanh hấn đã ngủ say.

Diệp Ánh Hàn dở khóc dở cười, ngày đó bọn họ đối chọi gay gắt, ai cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, hấn(DAH) cứu hấn (TC), mà hấn(TC) lại không hề đề phòng ngủ ở trong lòng hấn (DAH).

Diệp Ánh Hàn ôm Thiên Chi đi về phía trước vài bước, thì thân thể đột nhiên ngừng lại tại chỗ.

Sau lưng truyền đến hai luồng hơi thở không thuộc về trần gian, Diệp Ánh Hàn quay đầu nhìn lại, là một nam tử vận thanh sam và nữ tử xinh đẹp đang nhìn hắn không hề chớp mắt.

Nói đúng hơn chính là, nhìn xem con hồ ly hắc ôm ở trong ngực!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: nhất định phải cứu hắc (7)

Editor: Từ Sắc Y

Đuôi mắt Diệp Ánh Hàn xéch lên, trong con mắt tà mị chợt lóe lên vài phần khinh miệt, lạnh nhạt nói, “Bản tôn còn tưởng là người nào, thì ra là các người!”

Nam tử vận thanh sam sau khi thấy được khuôn mặt của Diệp Ánh Hàn, thì lập tức kinh ngạc, cười nhạt nói, “Vị Minh gặp qua...”

Diệp Ánh Hàn nhíu mày ngắt lời hắc, “Không cần phải nói những lời khách sáo kia! Người là hạng người gì, bản tôn đã sớm rõ ràng, cần gì lại che giấu!”

“Đã như vậy, Vị Minh cũng nói thẳng rồi. Vị Minh đến đây chính là vì muốn mang đi con hồ yêu này. Ngươi không phải là đang bảo vệ một tên yêu nghiệt đi?” Vị Minh nhẹ lời nói ra, không có chút tức giận nào vì lời của Diệp Ánh Hàn nói.

“Có gì mà không thể?” Diệp Ánh Hàn chậm rãi cong môi, ánh mắt lạnh như băng nhìn xem Vị Minh, cười nhạt nói, “Đừng chỉ nói đến người khác, người bên cạnh ngươi là cái thứ gì chứ?”

“Ngươi dám vũ nhục bốn tiên tử!” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Linh Hàm trong nháy mắt lại âm trầm, khinh thường nhìn xem Diệp Ánh Hàn.

Vị Minh mặt liền biến sắc, thấp giọng quát lớn, “Linh Hàm, không được phép vô lễ!”

“Quốc sư, hắc...” Linh Hàm ủy khuất tròn to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ tới Vị Minh lại đối xử với nàng như thế.

Vị Minh ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, nói lại lần nữa, “Lui ra!”

“Vâng.” Linh Hàm không cam tâm tình nguyện đứng qua một bên.

Diệp Ánh Hàn trêu tức nhìn xem hai người ở trước mặt, một hồi lâu, mới nhàn nhạt lên tiếng, “Vị Minh, ngươi cảm thấy ngươi là đối thủ của bản tôn sao?”

“Tôn thượng có thể thử một lần.” Vị Minh không chút hoang mang trả lời.

“Bản tôn cũng đang muốn xem một chút, sau khi ngươi giết chủ xong, thì có thể phát triển bao nhiêu!” Quanh thân Diệp Ánh Hàn lộ đầy tức giận, trong con mắt đen mực kia cũng nhiễm lên vài phần sát khí, ẩn dưới đáy mắt lại là cừu hận thật sâu.

Diệp Ánh Hàn đưa tay vỗ lên thân Thiên Chi, trong nháy mắt thân thể Thiên Chi lập tức trở thành nhỏ như một bàn tay.

Diệp Ánh Hàn nhẹ nhàng đặt hắc ở trong ống tay.

Sau đó, tay phải không chút lựa chọn ngưng lại pháp lực, nhắm ngay vào mi tâm của Vị Minh, đánh ra một chương.

Vị Minh nhanh chóng lách mình tránh né, thân thể mới vừa đứng vững, hai tay liền ngưng ra một quang cầu, trong quang cầu còn lóe lên ánh điện, không lưu tình nửa điểm nào nhắm vào Diệp Ánh Hàn.

Diệp Ánh Hàn cười khê, ngay cả trốn cũng không trốn, tay không đón lấy quang cầu!

Thần sắc Vị Minh cứng đờ lại, giống như là đột nhiên ý thức được cái gì, sắc mặt lại vô cùng khó coi.

Hai tay Diệp Ánh Hàn nhẹ nhàng linh hoạt nâng quang cầu lên, dần dần, quang cầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ nhỏ lại, rồi rốt cuộc biến mất không còn hình bóng.

Hai người đánh nhau động tĩnh không nhỏ, xung quanh đã có một ít thị vệ tụ tập lại.

Chỉ là, bọn họ chứng kiến tình cảnh như thế, ai cũng không dám bước lên một bước.

Vốn là bầu trời đêm trong vắt, lại bỗng nhiên bị mây đen che lấp đi. Cảm giác lạnh theo gió mạnh đánh tới, trong nháy mắt mọi người dường như đang đứng ở trong trời đông giá rét, lạnh đến run lẩy bẩy.

Diệp Ánh Hàn một đầu tóc đen như mực, bị gió thổi tóc lên, cả người giống như quỷ mị, câu nhiếp hồn người!

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn lóe lên điện quang, rồi đột nhiên, điện quang đó xông thẳng lên trời!

Suy nghĩ Vị Minh lập tức rối loạn, một bên vừa lui về phía sau, một bên không ngừng ngẩng đầu nhìn về lên một phía của bầu trời.

Bỗng dưng, một luồng điện lói, xuyên phá mây đen, bắn thẳng về phía Vị Minh đang đứng.

Vị Minh vội vàng né tránh, ai ngờ vừa đứng xuống đất, còn chưa kịp ổn định thân thể, thì tia chớp lại đuổi theo chặt chẽ!

Luôn điện lói kia như có sinh mạng, cho dù Vị Minh có tránh né như thế nào, cũng đều tránh không khỏi!

Linh Hàm chưa bao giờ thấy qua tình huống như thế, nàng hoàn toàn đứng ở tại chỗ ngây ngẩn người, mà sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy.

Vị Minh hoàn toàn bị Diệp Ánh Hàn công bức mà nóng nảy, hai mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn dung nhan tuấn tú của Diệp Ánh Hàn đang cười nhẹ.

Giận dữ hết với Linh Hàm ở một bên, “Còn đứng ở đó làm cái gì, mau tới đây giúp ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: nhất định phải cứu hắn (8)

Linh Hàm sửng sốt, do dự cắn cắn môi, sau đó lập tức biến ra một thanh nhuyễn kiếm, đâm một kiếm tới phía Diệp Ánh Hàn!

Diệp Ánh Hàn giơ lên bàn tay siết mạnh thành quả đấm, trong nháy mắt, một luồng tia chớp khác, cũng nhanh chóng xuyên phá tầng mây, nhắm ngay trên đỉnh đầu của Linh Hàm bổ xuống!

Sắc mặt Linh Hàm xám trắng thành một mảnh, trơ mắt nhìn tia chớp kia lao tới, thân thể lại không khống chế được mà đâm về phía Diệp Ánh Hàn.

Vị Minh bỗng dưng tròn to hai mắt, vào lúc tia chớp sắp đánh trúng Linh Hàm, thì nhanh chóng ra tay, dùng pháp thuật đẩy thân thể Linh Hàm sang phía bên cạnh.

“A... !” Linh Hàm bởi vì được Vị Minh giúp đỡ, chật vật lăn về phía góc đất.

Cũng may đã trốn khỏi tia chớp, chỉ là cánh tay bị tổn thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Ở đây tình huống của Vị Minh cũng không được tốt cho mấy, vào lúc hắn sử dụng pháp lực đẩy nàng ra, thì sau lưng lại bị tia chớp đánh mạnh vào, khiến cho hắn phun mạnh ra một búng máu!

“Đêm nay đến đây là chấm dứt, bản tôn không có tâm tình giáo huấn các ngươi! Các ngươi tự giải quyết cho tốt, nếu vẫn không biết hối cải, như vậy thì bản tôn liền cho các ngươi ngay cả luân hồi đều không vào được!” Diệp Ánh Hàn lạnh giọng nói, từ từ thu cánh tay về.

Mà hai luồng tia chớp được triệu hoán kia, lại nhu thuận như hải tử, chậm rãi hạ xuống trong lòng bàn tay của hắn, rồi từ từ biến mất không còn hình dạng.

Diệp Ánh Hàn vận khinh công, rất nhanh đã biến mất ở trước mặt mọi người.

“Quốc sư, người thế nào rồi?” Linh Hàm bắt chập cánh tay bị thương, vội vàng chạy đến bên người Vị Minh, run run đưa tay muốn chạm vào miệng vết thương của hắn.

Vị Minh không chú ý tới nàng.

Dưới đáy mắt hắn lóe lên hào quang hủy diệt, lúc này cả người hắn hoàn toàn không có khí chất lạnh nhạt xuất trần như ngày thường, mà quanh thân lại có hắc khí lượn lờ, giống như là Tu La trong địa ngục.

Hắn nhìn về phía thị vệ ở xung quanh, sắc mặt lại âm trầm đến đáng sợ.

Linh Hàm cũng bị bộ dáng này của hắn hù dọa, cánh tay vươn ra, lại cứng đờ ngay giữa không trung.

Vị Minh chậm rãi thở ra một hơi nặng nề, sau đó, liền đặt tay ở trên mặt đất.

Bọn thị vệ cũng không dám tùy tiện đi lên, chỉ có thể ở một bên nhìn xem.

Ai ngờ, bầu trời vốn bởi vì Diệp Ánh Hàn rời đi đã tiêu tán hơn phân nửa mây đen, thì lúc này lại tụ tập lại một chỗ!

Linh Hàm vừa thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi, không thể tin nhìn thần sắc Vị Minh càng ngày càng điên cuồng, bây giờ lời gì nàng cũng không nói nên lời.

Trong chớp mắt, gió nổi mây phun, tiếng kêu thê lương không chịu từ dưới nền đất truyền ra.

Lúc này bọn thị vệ mới hoảng loạn nghĩ muốn rời khỏi, nhưng một luồng khí đen từ dưới nền đất bay ra, quấn chặt lên cổ của bọn họ, hút hết tinh khí!

Cả đường mòn trong hoa viên, đều giống như luyện ngục trần gian!

Trong thời gian ngắn, bọn thị vệ ngay cả cầu cứu cũng không kịp, thì đều bị khí đen hút hết tinh khí mà chết.

Một lần nữa luồng khí đen trở về dưới đất, mà lúc này bầu trời đêm lại tinh khiết như được rửa sạch, trăng lưỡi liềm treo ở giữa bầu trời, khiến cho bầu trời càng thêm vài phần trong trẻo lạnh giá.

Sắc mặt Vị Minh vô cùng lạnh nhạt, hần lấy từ trong ngực ra một cái bình sứ, dĩễ;nd[a>n:l[e[q/u/y,.đ'ò\\n đổ ra hai viên đan dược, rồi tự mình nuốt viên đó, còn một viên khác chính là cho Linh Hàm.

“Nhanh khôi phục miệng vết thương đi, chúng ta đi phục mệnh với hoàng đế!”

“Nhưng, chúng ta không có con hồ ly...” Linh Hàm ăn đan dược xong, có chút lo lắng nói.

Vị Minh giật giật khóe miệng, môi mỏng khẽ mò, gần từng chữ, “Yêu nghiệt quá mức cường hãn, tiên tử dùng hết toàn lực, cho dù bị thương, nhưng cũng không ngăn cản hấn được!”

“Còn đám thị vệ này thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện này cũng muốn ta đến hướng dẫn sao?” Vị Minh nhàn nhạt hỏi.

Đáy lòng Linh Hàm run lên, không khỏi gật đầu nói, “Ta biết rõ nên làm như thế nào rồi!”

Một lát sau, bởi vì tác dụng của đan dược, vết thương trên người Vị Minh và Linh Hàm đều khôi phục thất thất bát bát (đồng nghĩa với tất cả các vết thương).

Vị Minh dặn dò, “Bắt đầu từ bây giờ, ngươi phải nguy trang thành bộ dáng trọng thương! Nhớ kỹ, ngươi vì bảo vệ hoàng cung mới bị thương! Ở trước mặt người ngoài, không được để lộ sơ hở!”

“Vâng, Linh Hàm biết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi (1)

Phong Đặc dẫn theo Tô Mặc Nhi đi sang đường nhỏ đến tầm cung mà mẫu phi hấn ở khi còn sống.

Chỗ đó lâu ngày sớm đã hoang phế, ngày thường khi hấn tiến cung, sẽ thường xuyên đi đến nhìn một chút, phân phó cho người quét dọn, sẽ không để đến mức phủ kín tro bụi.

Trong tầm cung của mẫu phi có một mật đạo nối thẳng ra ngoài cung, tối nay vừa vận cần dùng đến!

Phong Đặc và Tô Mặc Nhi một đường tránh né thị vệ tuần tra, thuận lợi từ trong mật đạo đi ra ngoài cung.

Chờ bọn họ đến Thiên hương lâu, Diệp Ánh Hàn sớm đã chờ lâu ở đó.

Chỉ là, trong phòng, còn có một nam một nữ đang đứng ở một phía!

Ánh mắt Phong Đặc khẽ hiện, không khỏi quan sát hai người này nhiều hơn.

Nam nhân một đầu tóc trắng, khuôn mặt cũng rất trẻ tuổi, mà nữ nhân đứng cạnh hắn, cũng trẻ tuổi rất xinh đẹp, chỉ là hai tròng mắt của nàng lại có hai màu khác nhau một màu lam một màu lục!

Tô Mặc Nhi cũng không chú ý nhiều đến bọn họ, theo bản năng xem hai người kia trở thành thuộc hạ của Diệp Ánh Hàn.

Nàng vừa vào nhà thì đã không thể chờ đợi được mà nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng của Thiên Chi, nàng lập tức hơi lo lắng nhìn về phía Diệp Ánh Hàn, “Thiên Chi ở nơi nào?”

Hai con mắt khác màu của nữ nhân nhìn Tô Mặc Nhi, sắc mặt nàng (TMN) không khỏi cứng đờ, khoé môi giật giật nhưng không nói được một câu, cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn nàng.

Đến khi nam nhân đứng bên cạnh đỡ cánh tay của nàng, nàng mới bỗng nhiên hoàn hồn, dời ánh mắt sang chỗ khác.

Phong Đặc trầm mặt, kéo Tô Mặc Nhi ra phía sau lưng, con mắt thâm thúy đen như mực kia đối mặt với hai người, trực tiếp hỏi, “Các người là ai?”

Lúc hắn bước mạnh vào nhà, thì đã cảm nhận được không khí khác thường ở trong phòng.

Lại nhìn nơi bọn họ và Diệp Ánh Hàn đang đứng, rất rõ ràng là trạng thái đối lập!

Diệp Ánh Hàn nhếch nhếch môi cười, lười biếng nói, “Các người tới thật đúng là chậm, nếu như các người không trở lại, thì Thiên hương lâu này của bọn công tử chắc chắn sẽ bị người phá hủy!”

Tô Mặc Nhi nghe hắn nói như vậy, không khỏi nhìn về phía một nam một nữ kia.

Khuôn mặt của nữ nhân kia rất mỹ lệ, ở giữa lông mày lại toát lên vẻ phong tình vạn chủng, như tự có một cỗ sức quyến rũ.

Quý dị chính là, cho dù nàng có nhìn thế nào, cũng nhìn không rõ dung mạo của nam nhân kia!

Tựa như trước mắt có một lớp sương mù mênh mông!

Tô Mặc Nhi nhìn nhìn Phong Đặc và Diệp Ánh Hàn, lại không nhìn thấy thần sắc khác thường của bọn họ, không lẽ chỉ có mình nàng không nhìn thấy thôi sao?

Một hồi lâu, nam nhân kia mở miệng nói, “Giao hắn cho ta!”

Diệp Ánh Hàn nhíu mày, không có phản ứng.

Về mặt Phong Đặc cũng là nhàn nhạt, mặc dù hắn cảm thấy nghi hoặc, nam nhân kia nói 'Hắn' là ai.

Nhưng Tô Mặc Nhi lại cảm thấy thân thể mình run rẩy mạnh, không d/d;le"q]đo;n dám tin nhìn xem người nam nhân kia, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt.

Thanh âm vừa mới kia là...

Tô Mặc Nhi lắc đầu, thất thần lẩm bẩm nói, “Làm sao sẽ... Không thể nào... Tuyệt đối không thể...”

Phong Đặc quay đầu thấy dáng vẻ như thế của Tô Mặc Nhi, có chút đau lòng đỡ bả vai của nàng “Mặc Nhi, người làm sao vậy?”

“Phong Đặc...” Hai tròng mắt Tô Mặc Nhi dần dần rõ ràng hơn, chỉ là trong hốc mắt lại tràn đầy nước mắt, “Ta không sao.”

Phong Đặc mấp máy môi, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Đáy lòng Tô Mặc Nhi cảm thấy ấm áp, khẽ nở một nụ cười với hắn.

Phong Đặc cho rằng là do nàng lo lắng cho Thiên Chi, liền thay nàng hỏi, “Ánh Hàn, con hồ ly kia đâu?”

Diệp Ánh Hàn hơi u oán liếc hắn một cái, không tình nguyện đưa tay sờ sờ ở trong tay áo, đảo mắt một con hồ ly đang ngủ say được hắn ôm đi ra.

Tiểu hồ ly đáng thương khịt khịt mũi, cái đuôi phe phẩy một cái, lúc này đôi mắt sương mù cũng mở ra, cúi đầu kêu rên lên một tiếng.

Tô Mặc Nhi, “...”

Phong Đặc, “...”

Hai người bên cạnh, “...”

Diệp Ánh Hàn nhìn thấy sắc mặt của mấy người khác cứng ngắt, thì đặt con hồ ly nhỏ vào trong lòng bàn tay, cười cười, nói, “Hai vị tiền bối, các người nói chính là hấn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi (2)

Ánh mắt Phong Đặc trầm xuống, từ lúc Ánh Hàn lấy ra con hồ ly kia, thì hấn cũng cảm giác được, từ trên người nam nhân kia tản mát ra một cỗ uy áp, thậm chí dường như còn mang theo một chút tức giận.

Hai mắt khác màu của nữ nhân kia nhìn thẳng Diệp Ánh Hàn, bình thản nói, “Giao hấn cho chúng ta.”

“Không được!” Diệp Ánh Hàn còn chưa có phản ứng gì, thì Tô Mặc Nhi đã trực tiếp lên tiếng ngăn cản.

Nữ nhân hai mắt khác màu kia nghe được câu nói của Tô Mặc Nhi, lông mi nhẹ chớp chớp.

Con mắt Diệp Ánh Hàn đảo một vòng, trên mặt là một bộ dáng lười biếng, sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Mặc Nhi, giao Thiên Chi cho đôi nam nữ này!

“Diệp Ánh Hàn!” Tô Mặc Nhi tránh mạnh khỏi tay Phong Đặc, muốn từ trong tay nữ nhân kia đoạt lại Thiên Chi.

Không ngờ, nàng mới vừa chạm vào nữ nhân kia, thì nữ nhân đó lại hừ không tiêu thất!

Ngay sau đó là nam tử tóc trắng nam tử cũng, biến mất!

Vô tung vô ảnh, ngay cả một chút tung tích cũng không thể tìm được, phảng phất như bọn họ chưa bao giờ xuất hiện ở trong phòng!

Tô Mặc Nhi ngơ ngác nhìn một màn này, cánh tay vươn ra còn chưa kịp thu về.

“Thiên Chi...”

“Ánh Hàn, có chuyện gì xảy ra?” Phong Đặc cũng nghĩ không ra.

Theo tính tình của hấn, tuyệt đối là không thể giao hồ ly kia ra, nhưng hôm nay...

“Yên tâm, con hồ ly kia ở chỗ của bọn họ, tuyệt đối sẽ được đối xử tốt hơn với chỗ này.” Diệp Ánh Hàn giải thích, “Người nam nhân vừa nãy, là sư phụ của hấn.”

“Sư phụ?” Tô Mặc Nhi lại không thể tin được.

Nàng không chỉ một lần nghe Thiên Chi nhắc tới sư phụ của hấn, người nam nhân vừa nãy kia...

Tô Mặc Nhi nhin không được nhớ tới thanh âm của người nọ, thực giống như giống như, nhưng lý trí lại nói cho nàng biết, tuyệt đối không phải.

Như người nọ thật sự là sư phụ của Thiên Chi, cho nên nàng cũng không cần phải lo lắng nữa.

Tô Mặc Nhi giật giật khóe miệng, vẻ mặt mệt mỏi nói, “Có gian phòng nào không? Ta muốn nghỉ ngơi.”

Một đêm này, quá nhiều chuyện phát sinh nàng cũng vội không kịp chuẩn bị.

Có lẽ sáng mai, cần phải đối mặt với nhiều chuyện.

Hoàng đế phế truất vương phi, trọng lập thánh chỉ cho tân phi, có thể sẽ đến đi...

“Ta sẽ cho người đi an bài. Đừng lo lắng, con hồ ly kia sẽ tốt thôi. Chờ thương thế của hấn tốt lên, thì tự nhiên hấn sẽ trở lại.” Diệp Ánh Hàn khó được lúc an ủi nàng, ánh mắt ánh lên thêm vài phần ấm áp.

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Phong Đặc liền dẫn theo Tô Mặc Nhi đi ra Thiên hương lâu.

Đem qua người theo dõi bọn họ, đã rời khỏi.

Chỉ là, vừa nghĩ tới lúc trở về vương phủ, khoé môi của Phong Đặc chưa kịp phát giác thì đã ra thoáng gọi lên độ cong trào phúng.

“Hôm nay vương phủ sợ là sẽ rất náo nhiệt, người theo bản vương hồi phủ, hay là đi đến Minh Tâm tiểu trúc trước?”

Tô Mặc Nhi lắc lắc đầu, nói, “Ta trở về với người.”

“Được. Người cũng chỉ cần xem tuồng diễn thôi, những màn này, ngày thường cũng không thấy được đâu. Lại còn chưa nói đến còn có một tiên tử hiếm thấy nữa đấy!”

Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì, nghe giọng điệu này của hắn, là vốn định xem trò vui rồi?

“Mặc Nhi, đêm qua người muốn nói chuyện gì với bản vương?” Phong Đặc nhớ tới, lúc ở trong cung, Tô Mặc Nhi từng nói qua, sau khi cứu con hồ ly kia ra, thì sẽ nói cho hắn biết một chuyện.

Tô Mặc Nhi sững sờ, lập tức có chút do dự, bàn tay không tự giác mà siết thành quả đấm.

“Mặc Nhi, làm sao vậy?” Phong Đặc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã tái nhợt vài phần, lo lắng hỏi.

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi giống như là đã quyết định xong, hít sâu một hơi, nói, “Nếu như ta nói ta không phải là...”

“Đợi chút!” Phong Đặc đột nhiên cắt đứt lời của nàng, làm với nàng một cái động tác dừng lên tiếng.

Tô Mặc Nhi nhú nhú mày, cảm thấy rất là nghi hoặc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi (3)

Ánh mắt Phong Đặc trầm xuống, từ lúc Ánh Hàn lấy ra con hồ ly kia, thì hắn cũng cảm giác được, từ trên người nam nhân kia tản mát ra một cỗ uy áp, thậm chí dường như còn mang theo một chút tức giận.

Hai mắt khác màu của nữ nhân kia nhìn thẳng Diệp Ánh Hàn, bình thản nói, “Giao hắn cho chúng ta.”

“Không được!” Diệp Ánh Hàn còn chưa có phản ứng gì, thì Tô Mặc Nhi đã trực tiếp lên tiếng ngăn cản.

Nữ nhân hai mắt khác màu kia nghe được câu nói của Tô Mặc Nhi, lông mi nhẹ chớp chớp.

Con mắt Diệp Ánh Hàn đảo một vòng, trên mặt là một bộ dáng lười biếng, sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Mặc Nhi, giao Thiên Chi cho đôi nam nữ này!

“Diệp Ánh Hàn!” Tô Mặc Nhi tránh mạnh khỏi tay Phong Đặc, muốn từ trong tay nữ nhân kia đoạt lại Thiên Chi.

Không ngờ, nàng mới vừa chạm vào nữ nhân kia, thì nữ nhân đó lại hừ không tiêu thất!

Ngay sau đó là nam tử tóc trắng nam tử cũng, biến mất!

Vô tung vô ảnh, ngay cả một chút tung tích cũng không thể tìm được, phảng phất như bọn họ chưa bao giờ xuất hiện ở trong phòng!

Tô Mặc Nhi ngờ ngác nhìn một màn này, cánh tay vươn ra còn chưa kịp thu về.

“Thiên Chi...”

“Ánh Hàn, có chuyện gì xảy ra?” Phong Đặc cũng nghĩ không ra.

Theo tính tình của hắn, tuyệt đối là không thể giao hồ ly kia ra, nhưng hôm nay...

“Yên tâm, con hồ ly kia ở chỗ của bọn họ, tuyệt đối sẽ được đối xử tốt hơn với chỗ này.” Diệp Ánh Hàn giải thích, “Người nam nhân vừa này, là sư phụ của hắn.”

“Sư phụ?” Tô Mặc Nhi lại không thể tin được.

Nàng không chỉ một lần nghe Thiên Chi nhắc tới sư phụ của hắn, người nam nhân vừa này kia...

Tô Mặc Nhi nhìn không được nhớ tới thanh âm của người nọ, thực giống như giống như, nhưng lý trí lại nói cho nàng biết, tuyệt đối không phải.

Như người nọ thật sự là sư phụ của Thiên Chi, cho nên nàng cũng không cần phải lo lắng nữa.

Tô Mặc Nhi gạt gạt khóe miệng, vẻ mặt mệt mỏi nói, “Có gian phòng nào không? Ta muốn nghỉ ngơi.”

Một đêm này, quá nhiều chuyện phát sinh nàng cũng vội không kịp chuẩn bị.

Có lẽ sáng mai, cần phải đối mặt với nhiều chuyện.

Hoàng đế phế truất vương phi, trọng lập thánh chỉ cho tân phi, có thể sẽ đến đi...

“Ta sẽ cho người đi an bài. Đừng lo lắng, con hồ ly kia sẽ tốt thôi. Chờ thương thế của hắn tốt lên, thì tự nhiên hắn sẽ trở lại.” Diệp Ánh Hàn khó được lúc an ủi nàng, ánh mắt ánh lên thêm vài phần ấm áp.

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Phong Đạc liền dẫn theo Tô Mặc Nhi đi ra Thiên hương lâu.

Đem qua người theo dõi bọn họ, đã rời khỏi.

Chỉ là, vừa nghĩ tới lúc trở về vương phủ, khoé môi của Phong Đạc chưa kịp phát giác thì đã ra thoáng gọi lên độ cong trào phúng.

“Hôm nay vương phủ sợ là sẽ rất náo nhiệt, người theo bản vương hồi phủ, hay là đi đến Minh Tâm tiểu trúc trước?”

Tô Mặc Nhi lắc lắc đầu, nói, “Ta trở về với người.”

“Được. Người cũng chỉ cần xem tuồng diễn thôi, những màn này, ngày thường cũng không thấy được đâu. Lại còn chưa nói đến còn có một tiên tử hiếm thấy nữa đấy!”

Tô Mặc Nhi yên lặng không nói gì, nghe giọng điệu này của hắn, là vốn định xem trò vui rồi?

“Mặc Nhi, đêm qua người muốn nói chuyện gì với bản vương?” Phong Đạc nhớ tới, lúc ở trong cung, Tô Mặc Nhi từng nói qua, sau khi cứu con hồ ly kia ra, thì sẽ nói cho hắn biết một chuyện.

Tô Mặc Nhi sững sờ, lập tức có chút do dự, bàn tay không tự giác mà siết thành quả đấm.

“Mặc Nhi, làm sao vậy?” Phong Đạc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã tái nhợt vài phần, lo lắng hỏi.

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi giống như là đã quyết định xong, hít sâu một hơi, nói, “Nếu như ta nói ta không phải là...”

“Đợi chút!” Phong Đạc đột nhiên cắt đứt lời của nàng, làm với nàng một cái động tác dừng lên tiếng.

Tô Mặc Nhi nhú nhú mày, cảm thấy rất là nghi hoặc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

...

☆, chương 128 nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi (3)

Editor: Từ Sắc Y

Bỗng dưng, Phong Đạc đột nhiên ôm Tô Mặc Nhi, trong nháy mắt chạy ra khỏi xe ngựa.

Trong lúc nguy cấp, vẫn không quên nhắc nhở Niếp Nghị nói, “Niếp Nghị! Mau rời khỏi!”

Ngay lúc bọn họ vừa mới phi thân rời khỏi, thì xe ngựa lập tức “Bùm” lên một tiếng, nổ tung!

Tô Mặc Nhi chưa kịp tỉnh hồn siết chặt ống tay áo của Phong Đạc, một hồi lâu mới kịp phản ứng lại, nghĩ tới vết thương của Phong Đạc!

“Phong Đạc, người thế nào rồi?”

Phong Đặc lắc đầu, nhìn xuống cổ họng ngai ngái, sắc mặt xanh mét nhìn về phía xe ngựa trong nháy mắt đã bị lửa cắn nuốt, một tay nắm mạnh tay nàng, không trả lời.

Dưới tình hình như thế, mà nàng có thể nghĩ đến hắn, hắn đã rất cao hứng.

Nhưng hắn sợ hắn vừa mở miệng, mùi máu tươi sẽ không che giấu được!

“Chủ tử!” Niếp Nghị sau khi thoát khỏi, cũng gấp rút chạy vội tới, sau khi thấy được Phong Đặc và Tô Mặc Nhi không bị thương, thì trong lòng cũng buông lỏng một ít.

Nhưng vẫn cung kính xin tha tội nói, “Là thuộc hạ sơ sẩy, không phát hiện xe ngựa đã bị người động tay động chân, xin chủ tử trách phạt!”

Lúc này trên phố xá đã không còn người nào, chỉ có vài nhà ở gần đó, nghe được tiếng nổ mạnh, từ cửa sổ nhìn chăm chăm ra.

Cổ họng Phong Đặc giật giật, buông Tô Mặc Nhi ra, trầm giọng nói ra, “Đứng lên đi, chờ Nguyệt Bích và Vân Phàm trở lại, người đi quay về điện bích một tháng!”

“Vâng.”

Mới ở trên xe ngựa, hắn đã đánh hơi được một mùi hỏa dược, nếu không phải là hắn kịp thời dẫn Tô Mặc Nhi rời khỏi xe ngựa, thì lúc này, chỉ sợ là mấy người bọn họ đều đi xuống dưới đất trình diện rồi!

Trong mắt phượng của Phong Đặc lóe lên một luồng ánh sáng nguy hiểm, trong lúc đó tâm tư cũng lưu chuyển, đoán chừng là đã hiểu được nguyên nhân.

Lúc đêm qua đi đến hoàng cung, xe ngựa cũng không có chuyện gì, một đường đi lại cũng rất bình thường, như vậy nói cách khác, là xe ngựa bị người động tay động chân ở Thiên hương lâu!

Đây đúng là sự thất trách của Niếp Nghị, hắn không thể không phạt!

Nhưng, không lẽ lúc ấy theo dõi bọn họ, hoàng đế không để lại mấy ám vệ sao?

Hoàng đế cho dù không coi trọng hắn, cũng sẽ không chọn thời điểm mà tiên tử nhìn trúng hắn, tới giết hắn.

Nhưng, cho dù nói thế nào, xảy ra chuyện như vậy, tuyệt đối là có người không muốn cho hắn trở về vương phủ!

“Về vương phủ trước!” Phong Đặc trầm giọng nói ra.

Đã có người không muốn cho hắn trở về, vậy há sao hắn có thể cho hắn ta như ý nguyện được chứ?

“Vâng, thuộc hạ đi tìm một chiếc xe ngựa đến.” Niếp Nghị nói, nhanh rời khỏi.

“Không cần, bản vương và vương phi sẽ tự trở về.”

“Nhưng...” Nơi này cách Ly vương phủ một đoạn đường rất dài..

“Yên tâm, đương nhiên là sẽ có người sốt ruột hơn bản vương. Về xe ngựa, không cần ngại lo lắng, trước ngại cứ hồi phủ đi, hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Phong Đặc dặn dò.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!”

“Đi thôi.” Phong Đặc kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi, đi từ từ dọc theo con đường về.

Tô Mặc Nhi khó có thể hưởng thụ được một chút yên tĩnh này, với người bên cạnh, cũng là người trong lòng, không khí mát mẻ, mang theo một ít trong lành, khiến cho người ta không khỏi mê say.

Trong một cái chớp mắt này, nàng có xúc động muốn vĩnh viễn đi cùng với hắn.

Cho dù khó khăn càng lớn, có ở phía trước chờ bọn họ đi nữa!

Khoé môi Tô Mặc Nhi khẽ nhếch lên, tâm tình thoải mái trước nay chưa từng có.

Phong Đặc nghiêng đầu nhìn nàng, trên dung nhan tuấn tú cũng bị lây nhiễm sự vui vẻ, “Đang nghĩ tới chuyện gì đó?”

“Người nói, trong chốn lát trở về vương phủ, sẽ gặp được ai? Vị tiên tử gì đó có thể tự động đi tới cửa, cầu xin bao dưỡng hay không?” Tô Mặc Nhi trêu chọc nói.

Phong Đặc nhàn nhạt nhướn mày, trên đỉnh tai mũi nghe được Tô Mặc Nhi nói hai chữ kia, “Bao dưỡng?”

“Bao dưỡng... Có nghĩa gì?”

Tô Mặc Nhi ngẩn ngơ, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn có chút rối rắm giải thích với hắn, “Chính là... Muốn lo hết tất cả các chuyện về nàng, cho nàng ăn, mặc, ở, đi lại, mà nàng ách... Chịu trách nhiệm làm ấm giường...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi (4)

Ngay cả lông tai của Tô Mặc Nhi cũng đã nóng lên rồi, đôi mắt linh động không ngừng đảo tới đảo lui, không dám nhìn mặt Phong Đặc.

Phong Đặc buồn cười, nói thẳng, “Nói như vậy, là ngươi cũng xem như được bản vương 'Bao dưỡng' rồi?”

Khuôn mặt Tô Mặc Nhi đỏ lên, lập tức phản bác, “Ta mới không phải! Ta cũng không có...”

Ngẩng đầu, về mặt Phong Đặc trêu tức nhìn xem nàng.

Khoé môi Tô Mặc Nhi khẽ kéo ra, nàng âm thầm ảo não, hai từ kia thiếu chút nữa nàng thốt ra rồi!

“Nếu Mặc Nhi muốn, vậy bản vương nguyện ý bao dưỡng ngươi cả đời.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi càng thêm đỏ, nàng cảm thấy tràn đầy cảm động, trong lòng rung động không thôi.

Nếu như cuộc đời này, có thể tìm được một người chung sống suốt quãng đời còn lại, nàng thật sự không còn tiếc nuối nữa.

Một lát, chỉ nghe phía trước truyền đến một tràng tiếng vỗ ngựa “Lộc lộc”, thanh âm càng ngày càng gần, nổi bật ở trên khoảng không đường phố, càng khiến cho sự yên tĩnh được cảm nhận rõ hơn.

Tô Mặc Nhi nghi hoặc ngược mắt nhìn lại, một chiếc xe ngựa trang trí cực kỳ xa hoa, từ cuối ngã tư đường chậm rãi chạy tới phía bọn họ.

Khoé môi Phong Đặc thoáng cong lên nụ cười trào phúng, “Người đón chúng ta đã đến đây rồi.”

Quả nhiên, xe ngựa đi đến trước mặt bọn họ, lập tức ngừng lại.

Người lái xe, Tô Mặc Nhi chưa bao giờ thấy qua, nhưng hiển nhiên Phong Đặc lại rất quen thuộc.

Người nọ nhảy xuống xe ngựa, cung kính thi lễ một cái với Phong Đặc, nói, “Thuộc hạ tham kiến Tam vương gia!”

“Có chuyện gì?” Phong Đặc biết mà còn hỏi.

“Thuộc hạ tới đón vương gia hồi phủ.” Người nọ không nghe thấy Phong Đặc kêu hắn đứng dậy, liền cúi thấp đầu đáp.

“Ngự tiền thị vệ của phụ hoàng, đến lái xe cho bản vương, chẳng phải là nhân tài không được trọng dụng rồi?” Phong Đặc nhàn nhạt nói ra.

Thân thể người nọ cứng đờ, lập tức mồ hôi lạnh giàn giụa, cuống quýt nói, “Vương gia nâng cao nô tài rồi! Kính xin vương gia mau lên xe ngựa, bệ hạ đang ở trong phủ chờ vương gia.”

“A? Phụ hoàng cũng tới?” Lão đầu từ kia vậy mà lại tự thân đến?

“Vâng.”

Phong Đặc lạnh lùng cười một tiếng, ngoại trừ chuyện lần trước của Phong Mặc, đây là lần thứ hai phụ hoàng đến vương phủ của hắn!

Lần này, đoán chừng là vì cái vị kia tiên tử gì đi?

Phong Đặc nói ra, “Xe ngựa của phụ hoàng, bản vương sao có thể tự tiện ngồi? Chỉ là, nơi này cách Ly vương phủ quá xa, bản vương và vương phi trở về nhanh nhất cũng hơn nửa canh giờ, chỉ sợ là phải khiến cho phụ hoàng chờ thêm một lát rồi.”

“Vương gia không cần phải lo lắng, Hoàng thượng đã thưởng xe ngựa cho vương gia rồi. Lại nói, sau này lúc vương gia và tiên tử Linh Hàm tiên tử vào triều, cũng có thể dùng xe ngựa này.”

Nghe hấn nhắc tới Linh Hàm, sắc mặt Phong Đặc bỗng nhiên trầm xuống, con mắt đen như mực lại thâm trầm như đầm nước sâu.

“Mặc Nhi, theo bản vương lên xe ngựa.”

“Vương gia!” Thị vệ kia đột nhiên nhắc nhở, “Hoàng thượng phân phó, xe ngựa này chỉ cho vương gia và tiên tử Linh Hàm ngồi, người ngoài...”

“Không phải nói xe ngựa đã thưởng cho bản vương sao?” Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, kéo Tô Mặc Nhi rời khỏi, “Đã như vậy, thì bản vương vẫn nên theo vương phi từ từ đi trở về cho thỏa đáng.”

Trên trán thị vệ đầy mồ hôi lạnh, hiện giờ hấn không biết nên phải xử lý tình huống này như thế nào.

Nếu cho Tô Mặc Nhi lên xe ngựa, thì sẽ trái với hoàng mệnh; nếu không cho nàng lên xe ngựa, sẽ đắc tội với Tam vương gia, hơn nữa còn làm bề hạ phải chờ thật lâu.

Thị vệ đứng tại chỗ, do dự một hồi lâu, rốt cục mới quyết định, phải nhanh một chút chở Tam vương gia về vương phủ, không thể để Hoàng thượng phải chờ lâu!

“Tam vương gia, thuộc hạ biết sai! Xin vương gia vương phi lên xe ngựa!”

“Nếu như phụ hoàng hỏi tới?”

Thị vệ tự nhiên là hiểu được ý tứ của hấn, nhắm mắt nói, “Thuộc hạ tự mình gánh chịu!”

“Được.”

Tô Mặc Nhi cũng chỉ cúi đầu, không nói một lời.

Nàng biết rõ Phong Đặc không muốn để nàng bị ủy khuất, nếu vạn nhất hoàng đế có thật sự hỏi tới, chỉ bằng vào một tên thị vệ nho nhỏ này, sao lại có thể đảm đương trách nhiệm này được đây?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi đâu (5)

Xe ngựa chậm rãi chạy một hồi lâu, mới tới Tam vương phủ.

Ngoài cửa phủ. Thị vệ đứng hai hàng rất chỉnh tề, nhìn thấy Phong Đặc xuống xe ngựa, lập tức hành lễ nói, “Tham kiến Tam vương gia!”

Phong Đặc nhàn nhạt liếc nhìn bọn hấn, xoay người giúp Tô Mặc Nhi từ trên xe ngựa xuống.

Tô Mặc Nhi nhìn thấy cục diện này không tự giác mà nhú nhú mày, bước chân có chút chần chờ.

Hiện tại nàng không muốn đi đối mặt với hoàng đế và cái vị tiên tử kia.

Phong Đặc dường như cảm nhận được tâm tình của nàng, nắm thật chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, khẽ sát vào bên tai nàng thấp giọng nói, “Ở cạnh bản vương, ngươi không cần để ý đến những điều kia, điều ngươi cần làm chính là tin tưởng vào bản vương.”

Tô Mặc Nhi đối mắt với đôi mắt tràn đầy ôn nhu kia, tim khẽ rung động, gật đầu nói, “Được.”

Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi vừa mới bước vào phòng, ánh mắt của mọi người đều bắt ngờ nhìn lại.

Hoàng đế đang trò chuyện vui vẻ với Linh Hàm, lúc nhìn thấy Phong Đặc dắt tay Tô Mặc Nhi, gương mặt vốn mang theo ít ý cười, trong nháy mắt lại hơi âm trầm.

“Tam vương gia.” Linh Hàm nhìn thấy Phong Đặc đi tới, liền đứng lên, chào hỏi.

Phong Đặc ngay cả dư quang ngoài khóe mắt cũng không thèm cho nàng, tự nhiên hành lễ với hoàng đế nói, “Tham kiến phụ hoàng!”

“Bình thân.” Hoàng đế trầm giọng nói, “Ngươi ở lại, về phần nhân tạp nhân đẳng (người không có chức vụ), lui ra đi.”

Câu 'Nhàn tạp nhân đẳng' tự nhiên là nói Tô Mặc Nhi, trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng tường tận.

Lông mi Tô Mặc Nhi khẽ run, nghĩ đến lời Phong Đạc ở trước cửa phủ nói với nàng, trong nháy mắt tìm bình tĩnh lại.

Nàng chỉ cần tin tưởng hấn là được, hấn tuyệt đối sẽ bảo vệ nàng!

Phong Đạc cầm tay Tô Mặc Nhi không buông, thậm chí còn muốn cho tất cả mọi người chứng kiến rõ ràng.

Hấn cười cười, cố ý xuyên tạc lời hoàng đế, hỏi, “Phụ hoàng nói là mấy nha đầu hầu hạ ở trong sảnh sao? Bản vương nói cho các nàng lui ra là được.”

“Ngươi biết trăm nói là ai!” Hoàng đế dường như có chút giận dữ, “Không cần phải lần lượt khiêu chiến sự kiên nhẫn của trăm!”

“Nhi thần đúng là không biết mà, nơi này ngoại trừ những nha hoàn thị vệ, thì là phụ hoàng ngài, còn có bản vương và thê tử của bản vương, không phải người phụ hoàng nói là tiên tử Linh Hàm à?” Trên dung nhan tuấn tú của Phong Đạc mang theo ý cười nhạo rõ rệt.

Nụ cười đoan trang trên mặt Linh Hàm, trực tiếp cứng đờ lại. Ánh mắt nhìn về phía Tô Mặc Nhi, lại thêm vài phần âm ngoan.

“Đủ rồi!” Hoàng đế tức giận vỗ lên cái bàn, ánh mắt ẩn chứa ý cảnh cáo nhìn xem Phong Đạc, “Thê tử cái gì! Tiên tử Linh Hàm mới là thê kết tóc với ngươi! Ngươi không được quên, đêm qua ở trước mặt chúng thần, ngươi đã đáp ứng cửa hôn sự này!”

Phong Đạc cười lạnh ra tiếng, “Khi nào bản vương đã đồng ý? Phụ hoàng không phải là tuổi tác quá lớn, nhớ lộn sao?”

Hoàng đế đứng mạnh dậy, trên thái dương gân xanh nổi lên, ngoan độc nói, “Phong Đạc! Đừng tưởng rằng trăm không dám giết ngươi!”

“A? Phụ hoàng vẫn luôn nghĩ như vậy sao?” Phong Đạc nói giọng cứng nhắc chất vấn.

Giữa bọn họ vốn cũng không tình cảm phụ tử gì, lần này, lại cắt đứt triệt để!

“Hừ! Đừng tưởng rằng ngươi lấy được hai khối ngọc bội kia, thì trăm sẽ kiêng kỵ ngươi! Hai khối ngọc bội kia không hợp cùng được, ngươi đúng chỉ là một vương gia nho nhỏ! Nếu ngươi không tuân chỉ đón dâu tiên tử Linh Hàm, thì trăm sẽ lập tức sẽ hạ chỉ, chém đầu Tô Mặc Nhi!” Hoàng đế mở miệng uy hiếp nói.

Sắc mặt Phong Đạc biến hóa, khoé môi lập tức cong lên nụ cười cổ quái, “Làm sao ngươi biết, bản vương không thể hợp bọn chúng thành một được?”

“Ngươi...” Hoàng đế khiếp sợ nhìn xem hấn.

Phong Đạc trào phúng nhìn hấn, tựa như, từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội, trên ngọc bội đó có khắc hoa văn phức tạp, chiếu sáng dưới ánh mặt trời, hoa văn giống như có sinh mạng, chậm rãi chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi (6)

“Phụ hoàng đã nhìn rõ ràng rồi?” Phong Đạc thấy hoàng đế đã nhìn thấy được vật trong lòng bàn tay hấn, thì lập tức thu ngọc bội kia về.

Lại không phát hiện, Tô Mặc Nhi đứng ở bên cạnh hấn, lúc nhìn đến ngọc bội, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy.

Hoàng đế nhìn chằm chằm, thần sắc từ âm trầm dần dần trở nên kinh hoàng.

Hấn hơi đứng không vững phải lui về phía sau mấy bước, toàn thân vô lực ngồi trở lại trên ghế.

Phong Đạc chậm rãi cong khoé môi, nói, “Phụ hoàng phải bảo trọng thân thể, Phong Lan Quốc hưng thịnh, còn phải dựa vào phụ hoàng.”

“Ngươi...” Đôi môi hoàng đế run rẩy, một hồi lâu mới nói, “Trăm chỉ hy vọng ngươi có thể vì Phong Lan quốc mà suy nghĩ, đón dâu tiên tử Linh Hàm, bảo vệ Phong Lan ta trọn đời thái bình.”

“Bản vương tự đánh giá mình không có bốn sự lớn như vậy. Huống chi, khi nào phụ hoàng thay bản vương suy nghĩ vậy?” Phong Đạc nói thẳng.

Hiện tại buộc hấn(PhD) vì lòng riêng của hấn, mà hy sinh hạnh phúc của mình, có buồn cười hay không?

Sắc mặt hoàng thượng âm trầm nói, “Trước kia là lỗi của trăm, trăm... Trăm sẽ đền bù cho ngươi. Phong Đạc... Chỉ mong ngươi xem dân chúng đông đảo ở Phong Lan quốc, đồng ý...”

“Phụ hoàng!” Phong Đặc đột nhiên ngắt lời hắn, lạnh lùng nhìn Linh Hàm một cái, “Lúc trước phụ hoàng chỉ nghe tin từ một phía quốc sư nói, là phía tây nam của Phong Lan có yêu nghiệt xuất thế, lúc này mới mời tiên tử. Nhưng sự thật như thế nào, ai cũng không rõ ràng. Làm sao mà có thể nào quyết định, thật sự sẽ có yêu nghiệt xuất thế hay không? Hay là tiên tử này là do người khác có dụng ý an bài?”

Linh Hàm biến sắc, lập tức liền khôi phục lại bình thường, cười nhạt nói, “Tam vương gia đây là không tin nhiệm bốn tiên tử rồi?”

“Phong Đặc, quốc sư một lòng vì Phong Lan quốc, người làm sao lại hoài nghi hắn? Huống chi, đêm qua hoàng cung bị yêu nghiệt quấy rối, tiên tử Linh Hàm vì bảo vệ hoàng cung, mà bị thương không nhẹ. Nếu không phải quốc sư có linh đan dược tốt, thì lúc này chỉ sợ là tiên tử phải nằm ở trên giường.” Hoàng đế ảm đạm tức giận, từng chữ từng câu cứng nhắc nói.

“Xem như bản vương đã xen vào việc của người khác rồi.” Phong Đặc cười phớt ra tiếng, mắt phượng trầm xuống, nói, “Đã như vậy, mời phụ hoàng về. Chuyện đón dâu tiên tử, bản vương chưa bao giờ đồng ý, phụ hoàng vẫn nên không cần lại làm khó bản vương, cũng không cần, lại vọng tưởng gây tổn thương đến người bên cạnh ta!”

“Đêm qua trên đại điện, tất cả mọi người nghe được người đồng ý đón dâu tiên tử, bây giờ người lại thật sự muốn nuốt lời sao?” Sắc mặt hoàng đế xanh mét nhìn Phong Đặc, mặc dù có chút kiêng kỵ hắn, nhưng tư thái bề trên, vẫn khiến hắn ở trước mặt Phong Đặc không bỏ được.

Phong Đặc lạnh lùng nói, “Bản vương mới nói, chưa bao giờ đồng ý! Phụ hoàng có từng nghe chính miệng ta nói mấy chữ muốn đón dâu tiên tử sao?”

“Người từng nói qua, cần tuân ý chỉ của trẫm! Chẳng lẽ những lời này không cần tính sao?”

“Ngày đó phụ hoàng nói với bản vương rất nhiều, bản vương cần tuân những lời phụ hoàng nói, là bảo bản vương không nên làm càn quá mức.”

Hắn đã sớm ngờ tới sẽ có cục diện này, lúc ấy bị Mặc Nhi làm tức giận đến văng đầu, cũng may là không trực tiếp mở miệng đồng ý đón dâu cái vị tiên tử kia, nếu không, hôm nay thật sự rất khó tìm được lý do để cự tuyệt!

Phong Đặc theo bản năng nhìn Tô Mặc Nhi một cái, chỉ thấy ánh mắt nàng đại ra, hoàn toàn không chú ý đến bọn họ bên này đang giương cung bạt kiếm.

Hắn có chút đau lòng cau lại mi, sắc mặt nhìn nhóm người hoàng đế, chỉ cảm thấy phiền chán đến cực điểm.

Hoàng đế bị Phong Đặc làm tức ngực không ngừng phập phồng, bàn tay nắm chặt lại thành quả đấm, nhưng lại không nổi giận về phía Phong Đặc.

Thấy Phong Đặc vẫn không có dấu hiệu muốn nhượng bộ, hắn vung tay áo lên, mang theo tức giận rời khỏi.

Linh Hàm nhìn Phong Đặc một cái, rồi lại nhìn về phía Tô Mặc Nhi bên cạnh hắn, truyền âm nói, “Bốn tiên tử trước cho người tiêu dao vài ngày, nam nhân này, sớm muộn gì cũng là vật trong bàn tay của ta!”

Đuôi lông mày Tô Mặc Nhi khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt nhìn Linh Hàm một cái, rồi dời ánh mắt đi.

...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: nếu như ta không phải là Tô Mặc Nhi(7)

Linh Hàm oán hận trừng Tô Mặc Nhi một cái, Phong Đặc như cảm nhận được ác ý từ nàng, mắt phượng khẽ nheo lại, mang theo một ít hơi thở nguy hiểm.

Sắc mặt Linh Hàm cứng đờ, đi theo hoàng đế rời khỏi.

Phong Đặc vẫy lui những nha hoàn gần sai vật đang đứng ở một bên, kéo Tô Mặc Nhi ngồi xuống, lo lắng hỏi, “Mặc Nhi, người làm sao vậy? Ở đâu không thoải mái sao?”

Trong lòng Tô Mặc Nhi rất hoảng loạn, nghe vậy, chậm rãi nhìn Phong Đặc, cánh môi run rẩy nói, “Khói ngọc bội...”

Phong Đặc có chút kinh ngạc, không biết làm sao nàng lại đột nhiên nói đến chuyện khói ngọc bội ấy, nhưng vẫn trả lời, “Đó là Ngưng Bích Lưu Quang.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi càng thêm vài phần tái nhợt.

Lúc trước... Chính khối ngọc bội này đã mang nàng đến nơi này!

Ngưng Bích Lưu Quang? Thì ra nó luôn ở bên người nàng...

Phong Đặc nhíu mi lại nhìn nàng, thật lâu, mới phân phó với Niếp Nghị ở phía ngoài, “Đi mời thái y đến!”

“Không cần!” Tô Mặc Nhi đột nhiên ngăn cản nói, “Ta không sao.”

“Không được! Lần này nhất định phải nghe bản vương !”

Sắc mặt nàng tái nhợt gần như trong suốt, có thể nào mà không khiến cho hắn lo lắng?

Tô Mặc Nhi bất đắc dĩ gật đầu, cảm thấy rối rắm, không biết nên phải mở miệng như thế nào.

Mới trong xe ngựa, nàng muốn nói cho hắn biết tất cả các chân tướng, mà khi đó nàng cũng không thấy khối ngọc bội kia.

Hiện tại, ngọc bội gần ngay trước mắt, không phải nàng có thể mượn ngọc bội để trở về hiện đại sao?

Vậy Phong Đặc...

Phong Đặc tỉ mỉ nhận ra sự bất an của nàng, đưa tay bao lại đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng trong lòng bàn tay hắn.

Đáy lòng Tô Mặc Nhi có chút ấm áp, nhưng lại càng nhiều chua xót hơn.

Nếu như tình cảm nàng với Phong Đặc chưa được làm sáng tỏ, vậy thì nàng tự nhiên có thể thích làm gì thì làm, quyết định đi hay ở.

Nhưng nàng mới vừa có quyết tâm cùng hắn cả đời, vậy mà ông trời lại cho nàng thấy được trò đùa lớn như vậy.

Một lát, thái y ở dưới sự hướng dẫn của Niếp Nghị vội vã vào phòng.

“Vi thần tham kiến Tam vương gia!”

“Đứng lên đi. Đến xem cho vương phi một chút, thân thể của nàng có cái gì đáng ngại hay không?” Phong Đặc đi vài bước sang bên cạnh, nhường chỗ cho thái y.

“Vi thần tuân mệnh.” Thái y run rẩy tiến lên, lấy một sợi tơ quần trên cổ tay Tô Mặc Nhi, thay nàng bắt mạch.

Một lát sau, hắn thu hồi về, bấm bảo với Phong Đặc, “Tam vương gia, thân thể của vương phi không chuyện gì, chỉ là trong lòng có chút tâm sự, vi thần sẽ khai vài phương uống thuốc để điều dưỡng một chút là được.”

“Được. Niếp Nghị, dẫn thái y đi kê đơn thuốc đi.”

“Vi thần cáo lui.”

Đội Niếp Nghị và thái y rời đi, trong phòng to như vậy, chỉ còn lại hai người Phong Đặc và Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi cắn cắn môi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Phong Đặc không chớp mắt, thấp giọng nói, “Phong Đặc, nếu như ta nói, ta không phải là Tô Mặc Nhi?”

Về mặt Phong Đặc ngẩn ra, lập tức sùng ái nhìn xem nàng, ôn nhu nói, “Lại đang nghĩ bây cái gì đó? Người không phải là Tô Mặc Nhi thì sẽ là ai?”

“Ta nói là, ta... Không phải là Tô Mặc Nhi ở trong thế giới này. Phong Đặc, người đã từng nghe qua chuyện mượn xác hoàn hồn chưa?” Tô Mặc Nhi thử dò xét hỏi.

Dung nhan tuấn tú của Phong Đặc bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt càng thâm thúy nhìn nàng.

Hắn dường như, hiểu được ý tứ của nàng...

Tô Mặc Nhi thấy sắc mặt hắn đột biến, trong lòng nàng đau như bị kim châm, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Ta mượn thân thể của Tô Mặc Nhi, mới tới cái thế giới này.”

“Không, không cần biết người là cái gì, bản vương chỉ biết là, người ở cạnh bản vương vẫn là người, trong lòng bản vương cũng chỉ có một mình người. Cho dù người chỉ là một luồng du hồn, người cũng là thể tử mà bản vương nhận định!”

Trong nháy mắt nước mắt của Tô Mặc Nhi trào ra như vỡ đê, đôi mắt đẫm lệ mờ lung nhìn xem Phong Đặc, nức nở nói, “Nhưng người biết không? Ta thật sự tồn tại ở đó, ở một thế giới khác, có người thân bằng hữu của. Nơi đó... Mới là nơi chân chính ta thuộc về.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ngưng Bích Lưu Quang (1)

Phong Đặc hô hấp ngừng lại, nói ân ý, “Ngươi phải rời khỏi bản vương sao?”

“Ta...” Tô Mặc Nhi rũ mày, trong lòng như có một tảng sương mù, mà nàng lại hăm sâu trong đó, hoàn toàn tìm không ra phương hướng để đi.

“Là Ngưng Bích Lưu Quang mang ngươi tới đây sao?” Bỗng dưng, Phong Đặc đột nhiên hỏi.

Tô Mặc Nhi cảm thấy cả kinh, không dám tin nhìn hắn, “Làm sao ngươi biết...”

Khoé môi Phong Đặc giương lên vẻ khỗ sở, trong con mắt lại mang theo chút đau xót, “Năm đó bản vương lấy được này nửa khối Ngưng Bích Lưu Quang này, từng đã nhìn thấy một người, bởi vì nó mà biến mất. Hiện giờ, ngươi có phải cũng muốn dựa vào nó để rời đi hay không?”

Kỳ thật không đơn thuần là bởi vì, người nọ vì Ngưng Bích Lưu Quang mà biến mất, cho nên hắn mới sẽ nhớ dài như thế. Nhưng, hôm nay lúc nàng nhìn thấy Ngưng Bích Lưu Quang, phản ứng quá mức dị thường.

Trong lòng Tô Mặc Nhi mâu thuẫn đến cực điểm, hàng đêm đi tới nơi này, không có một ngày nào nàng không khát vọng có thể trở về lại hiện đại.

Nàng từng nghe hắn nói qua, nàng là sự ngoài ý muốn lớn nhất trong kế hoạch của hắn; mà hắn, không phải là nàng thì không được?

Chính vì trong lòng nàng có chân tình với hắn, hôm nay mới có thể rối rắm như vậy. Nàng thật sự không muốn rời xa hắn...

Phong Đặc từ trong ống tay lấy Ngưng Bích Lưu Quang đưa ra trước mặt Tô Mặc Nhi, mắt phượng thâm thúy như uyên, buồn bã nói, “Bản vương đang suy nghĩ, nếu bản vương phá hủy nó, có phải là ngươi sẽ ở lại bên cạnh bản vương hay không?”

Trong nháy mắt Tô Mặc Nhi kinh ngạc giương mắt, ngăn ra nhìn hắn, khóe môi giật giật, như muốn khản cầu nói ra hai chữ, “Không cần...”

Phong Đặc nhìn thấy bộ dạng của nàng, lập tức trong lòng lại đau xót, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Kiếp này, bản vương thật sự bại bởi ngươi rồi!”

“Ân?” Tô Mặc Nhi khóc thút thít hỏi ngược lại một tiếng.

Phong Đặc đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng, cười nhạt nói, “Nếu như ngươi thật sự muốn rời đi, như vậy, thì cùng dẫn bản vương theo.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi khẽ nhếch, bình tĩnh ngưng mắt nhìn hắn, giọt nước mắt vẫn còn đọng ở trên khóe mắt.

Một hồi lâu, mới run rẩy cánh môi nói, “Ngươi... Ngươi vừa mới nói cái gì...”

“Làm sao? Ngươi ghét bỏ bản vương sao?” Phong Đặc nhân nhật nhướn mày.

Tô Mặc Nhi ngậy người ra lắc đầu, rốt cuộc không chế không được mà nhào vào trong lòng Phong Đặc, khóc rống lên.

Đáy mắt Phong Đặc ẩn chứa sự thỏa mãn vui vẻ, cánh tay ôm Tô Mặc Nhi thật chặt.

Đối với hắn mà nói, hạnh phúc lớn nhất, không gì bằng được ôm nàng vào lòng.

Mặc kệ nàng ở chỗ nào, đời này kiếp này, hắn đều quyết ý đi theo!

Phong Đặc an ủi nàng hồi lâu, Tô Mặc Nhi mới dần ngừng lại nước mắt, khóc thút thít nói, “Nhưng nếu ngươi như rời khỏi Phong Lan, thì sẽ không chiếm được vật mà ngươi cần tìm, ngươi có hối hận sao? Đó là tâm huyết trong nhiều năm của ngươi mà...”

“Những chuyện kia đều không quan trọng bằng ngươi.”

Từ khi hắn biết Tô Mặc Nhi không thích cuộc sống này, trong lòng cũng luôn luôn mơ hồ kích động, nghĩ muốn buông tay cuộc sống xa hoa này, mà cùng nàng đi tìm một chỗ non xanh nước biếc, sống cuộc sống thật thà mà ấm áp.

“Phong Đặc, cảm ơn ngươi.” Tô Mặc Nhi dựa vào ngực hắn, nhẹ nói.

Khoé môi Phong Đặc khẽ cong, cúi đầu hôn một cái trên mi tâm nàng.

Hai người ôn chuyện xong, Phong Đặc lập tức cầm Ngưng Bích Lưu Quang lên nghiền cứu một hồi.

“Mặc Nhi, làm sao nó lại ngơoi đưa đến đây được?”

Tô Mặc Nhi nhớ lại dị tượng lúc nàng xuyên không, lúc ấy hình như Ngưng Bích Lưu Quang được ánh mặt trời chiếu sáng, hoa văn quanh thân nó lưu chuyển, mới mang nàng tới nơi này.

Nhưng vừa vặn, Phong Đặc cũng cảm, trên mặt hoa văn nó cũng lưu chuyển, nhưng cũng không phát sinh ra dị tượng gì!

Tô Mặc Nhi có chút không xác định nói, “Cầm nó để dưới ánh mặt trời, đoán chừng là có thể...”

Mỉ tâm Phong Đặc nhẩn lại, nhưng vẫn theo lời nàng để Ngưng Bích Lưu Quang dưới ánh mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Ngưng Bích Lưu Quang (2)

Nhưng vốn là một Ngưng Bích Lưu Quang chỉnh thể, dưới ánh mặt trời, lại trực tiếp nứt thành hai nửa!

Môi mòng Phong Đặc nhấp nhẹ, không chút ngoài ý muốn cầm Ngưng Bích Lưu Quang trở về.

Ngay sau đó, ở dưới ánh mặt trời kinh ngạc của Tô Mặc Nhi, hần không chút lựa chọn mà cắn ngón tay của mình.

“Đừng... !” Tô Mặc Nhi mới vừa muốn ngăn cản, thì đầu ngón tay của Phong Đặc cũng đã nhỏ ra một giọt huyết châu.

Phong Đặc để giọt máu lên trên mặt hai khối Ngưng Bích Lưu Quang, trong nháy mắt quý dị kia, máu vừa tiếp xúc với mặt ngoài của ngọc bội, lập tức bị ngọc bội hút vào!

Hai khối ngọc bội bỗng dung phát ra hồng quang! Chờ hồng quang tàn đi, hai khối ngọc bội kia lại lần nữa hợp lại thành một chỉnh thể Ngưng Bích Lưu Quang!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi khẽ biến, “Nó... Làm sao sẽ...”

“Bản vương cũng nghĩ không ra, chỉ biết là nó ở dưới ánh sáng mặt trời trong một thời gian dài, thì sẽ vỡ thành hai khối.”

Lúc trước hần cũng đã thử qua, mỗi lần kết quả đều như nhau. Cho nên ở trước mặt hoàng đế, hần cũng chỉ lấy ra cho hần nhìn mấy lần, rồi thu vào rất nhanh.

Mà mới vừa rồi, nó chỉ bị ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu xuống mấy phút, liền...

“Ngưng Bích Lưu Quang này đối với các ngơoi mà nói, là có ý nghĩa đặc thù gì sao?” Tô Mặc Nhi đột nhiên nhớ tới về mặt của hoàng đế khi nhìn thấy Ngưng Bích Lưu Quang, đó là một loại về mặt kính sợ!

Giống như, lần trước Phong Mục và Tô Diễn trói nàng đi, cũng là vì cái này.

Ngưng Bích Lưu Quang đến cùng là có bí mật gì, mà đáng giá để bọn họ tranh đoạt như vậy?

Phong Đặc nghe được câu nàng hỏi, trong chớp mắt ngăn ra, lập tức giải thích, “Theo tục truyền, Ngưng Bích Lưu Quang chính là một vị tôn thần tinh hồn biến thành, trăm ngàn năm qua, liên tục truyền lưu ở trần gian. Mà theo sử sách ghi lại, phạm là ai có được Ngưng Bích Lưu Quang, đều đứng đầu thiên hạ.”

“Vậy ngơoi...” Tô Mặc Nhi tròn to hai mắt nhìn xem hần.

Nếu thật sự như lời hần nói, người có được Ngưng Bích Lưu Quang liền đứng đầu thiên hạ, vậy hần cũng là...

“Nhưng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Ngơoi cũng thấy đấy, bản vương chỉ có thể khiến nó tạm thời duy trì hình thái hoàn chỉnh, cũng không thể khiến nó dung hợp được. Có lẽ, bản vương chỉ có duyên phận với nó, chứ không phải chủ nhân của nó, “Phong Đặc trấn an nói.

Hần không muốn tạo cho nàng gánh nặng, tất cả hần làm vì nàng, đều là cam tâm tình nguyện.

Tô Mặc Nhi rừ mắt, tâm cũng đã nhũn thành một vũng nước, Phong Đặc vì nàng, mà buông tha nhiều thứ...

“Phong Đặc, nếu như ngơoi thật sự có khát vọng của mình, thì không cần bận tâm đến ta.” Tô Mặc Nhi đột nhiên nói ra, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý kiên định và quyết tâm.

Về mặt Phong Đặc biến sắc, đang lúc muốn mở miệng.

Tô Mặc Nhi lại tiếp tục nói, “Ta sẽ cùng ngươi. Mặc kệ bao lâu.”

Ánh mắt Phong Đặc chợt ngừng lại, sững sốt một hồi lâu, mới phản ứng lại lời nàng nói.

Đáy lòng như gió xuân lướt qua, một luồng khí ấm áp lan rộng, Phong Đặc giương cao khóe môi, kéo Tô Mặc Nhi qua, nhắm ngay môi của nàng mà hôn xuống.

Lấy được thế như thế, còn cầu gì hơn?

“Mặc Nhi, ngươi có thể vì bản vương suy nghĩ, bản vương thật cao hứng.” Một lát, Phong Đặc buông nàng ra, đến gần bên cạnh tai nàng, nhẹ nói.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi đã bị nhuộm đỏ không bình thường, mà tâm tình lại tốt trước nay chưa từng có.

Có lẽ, không cần phải đi đến chỗ không có người ẩn cư.

Chỉ cần, năm tháng tĩnh lặng, ngươi ở trong lòng.

...

Sáng sớm hôm sau, Phong Đặc sớm đã đi thượng lâm triều.

Không chút ngoài ý muốn, Linh Hàm đã ở đây.

Chỉ là, toàn bộ lâm triều, hoàng đế ngậm miệng không nói đến chuyện Linh Hàm gả cho Phong Đặc.

Xuống lâm triều, Phong Đặc cũng không trì hoãn lập tức đi về phủ.

Hiện tại hẳn chỉ tâm tâm niệm niệm một người ở trong phủ.

Huống chi, ngày giờ bọn họ gặp nhau, cũng không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Ngưng Bích Lưu Quang (2)

Nhưng vốn là một Ngưng Bích Lưu Quang chỉnh thể, dưới ánh mặt trời, lại trực tiếp nứt thành hai nửa!

Mỗi mảng Phong Đặc nhấp nhệ, không chút ngoài ý muốn cảm Ngưng Bích Lưu Quang trở về.

Ngay sau đó, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Mặc Nhi, hẳn không chút lựa chọn mà cắn ngón tay của mình.

“Đừng... !” Tô Mặc Nhi mới vừa muốn ngăn cản, thì đầu ngón tay của Phong Đặc cũng đã nhỏ ra một giọt huyết châu.

Phong Đặc để giọt máu lên trên mặt hai khối Ngưng Bích Lưu Quang, trong nháy mắt quý dị kia, máu vừa tiếp xúc với mặt ngoài của ngọc bội, lập tức bị ngọc bội hút vào!

Hai khối ngọc bội bỗng dung phát ra hồng quang! Chờ hồng quang tàn đi, hai khối ngọc bội kia lại lần nữa hợp lại thành một chỉnh thể Ngưng Bích Lưu Quang!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi khẽ biến, “Nó... Làm sao sẽ...”

“Bản vương cũng nghĩ không ra, chỉ biết là nó ở dưới ánh sáng mặt trời trong một thời gian dài, thì sẽ vỡ thành hai khối.”

Lúc trước hẳn cũng đã thử qua, mỗi lần kết quả đều như nhau. Cho nên ở trước mặt hoàng đế, hẳn cũng chỉ lấy ra cho hắn nhìn mấy lần, rồi thu vào rất nhanh.

Mà mới vừa rồi, nó chỉ bị ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu xuống mấy phút, liền...

“Ngưng Bích Lưu Quang này đối với các ngươi mà nói, là có ý nghĩa đặc thù gì sao?” Tô Mặc Nhi đột nhiên nhớ tới về mặt của hoàng đế khi nhìn thấy

Ngưng Bích Lưu Quang, đó là một loại về mặt kính sợ!

Giống như, lần trước Phong Mục và Tô Diễm trối nàng đi, cũng là vì cái này.

Ngưng Bích Lưu Quang đến cùng là có bí mật gì, mà đáng giá để bọn họ tranh đoạt như vậy?

Phong Đặc nghe được câu nàng hỏi, trong chớp mắt ngăn ra, lập tức giải thích, “Theo tục truyền, Ngưng Bích Lưu Quang chính là một vị tôn thần tinh hồn biến thành, trăm ngàn năm qua, liên tục truyền lưu ở trần gian. Mà theo sử sách ghi lại, phàm là ai có được Ngưng Bích Lưu Quang, đều đứng đầu thiên hạ.”

“Vậy người...” Tô Mặc Nhi tròn to hai mắt nhìn xem hắn.

Nếu thật sự như lời hắn nói, người có được Ngưng Bích Lưu Quang liền đứng đầu thiên hạ, vậy hắn cũng là...

“Nhưng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Người cũng thấy đấy, bản vương chỉ có thể khiến nó tạm thời duy trì hình thái hoàn chỉnh, cũng không thể khiến nó dung hợp được. Có lẽ, bản vương chỉ có duyên phận với nó, chứ không phải chủ nhân của nó, “Phong Đặc trấn an nói.

Hắn không muốn tạo cho nàng gánh nặng, tất cả hắn làm vì nàng, đều là cam tâm tình nguyện.

Tô Mặc Nhi rù mắt, tâm cũng đã nhũn thành một vùng nước, Phong Đặc vì nàng, mà buông tha nhiều thứ...

“Phong Đặc, nếu như người thật sự có khát vọng của mình, thì không cần bận tâm đến ta.” Tô Mặc Nhi đột nhiên nói ra, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý kiên định và quyết tâm.

Về mặt Phong Đặc biến sắc, đang lúc muốn mở miệng.

Tô Mặc Nhi lại tiếp tục nói, “Ta sẽ cùng người. Mặc kệ bao lâu.”

Ánh mắt Phong Đặc chợt ngừng lại, sững sốt một hồi lâu, mới phản ứng lại lời nàng nói.

Đáy lòng như gió xuân lướt qua, một luồng khí ấm áp lan rộng, Phong Đặc gương cao khỏe môi, kéo Tô Mặc Nhi qua, nhắm ngay môi của nàng mà hôn xuống.

Lấy được thế như thế, còn cầu gì hơn?

“Mặc Nhi, người có thể vì bản vương suy nghĩ, bản vương thật cao hứng.” Một lát, Phong Đặc buông nàng ra, đến gần bên cạnh tai nàng, nhẹ nói.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi đã bị nhuộm đỏ không bình thường, mà tâm tình lại tốt trước nay chưa từng có.

Có lẽ, không cần phải đi đến chỗ không có người ẩn cư.

Chỉ cần, năm tháng tĩnh lặng, người ở trong lòng.

...

Sáng sớm hôm sau, Phong Đặc sớm đã đi thượng lâm triều.

Không chút ngoài ý muốn, Linh Hàm đã ở đây.

Chỉ là, toàn bộ lâm triều, hoàng đế ngậm miệng không nói đến chuyện Linh Hàm gả cho Phong Đặc.

Xuống lâm triều, Phong Đặc cũng không trì hoãn lập tức đi về phủ.

Hiện tại hắn chỉ tâm tâm niệm niệm một người ở trong phủ.

Huống chi, ngày giờ bọn họ gặp nhau, cũng không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: chờ ta trở lại (1)

Chỉ là, vừa ra đại điện, thì thấy Linh Hàm đi lên từ phía đối diện đón chào.

Sắc mặt Linh Hàm vô cùng khó coi ngăn cản lại trước mắt Phong Đặc.

Phong Đặc nhàn nhạt ngược mắt nhìn nàng một cái, trực tiếp lướt qua nàng, đi về phía cửa cung.

Linh Hàm tức giận đến cực điểm, tức giận nói với bóng lưng của hắn, “Phong Đặc! Đứng lại!”

Phong Đặc mắt điếc tai ngơ, hoàn toàn không thấy nàng.

Linh Hàm lại đột nhiên lách mình, xuất hiện mạnh ở trước người Phong Đặc.

Bước chân Phong Đặc ngừng lại, thiếu chút nữa đã đụng vào nàng.

Hắn nhú lại mi, lui về phía sau mấy bước, lạnh lùng hỏi, “Chuyện gì?”

“Người không có một chút tôn kính nào với bổn tiên tử sao?” Linh Hàm mở to đôi mắt hạnh trong veo như nước, nhìn thẳng về phía dung nhan tuấn tú của Phong Đặc.

Đáy mắt Phong Đặc chợt hiện lên vài phần chán ghét, nhưng lại được hắn che giấu rất tốt, “Người làm chuyện gì đáng giá để bản vương có thể tôn kính người?”

“Người...” Sắc mặt Linh Hàm lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên là bị tức không nhẹ.

“Nếu như người thực là thanh nhân không có việc gì, thì cứ đi cầu phúc cho các dân chúng, như vậy phụ hoàng còn có thể tin phục người hơn. Chứ không cần phải lãng phí thời gian với bản vương!” Phong Đặc lạnh lùng cười một tiếng, lập tức rời khỏi.

“Người mới lên triều đình, đến cùng là có dụng ý gì?” Linh Hàm vội vàng ngăn cản hắn, thốt lên, “Người không biết hoàng đế dự định sau bảy ngày sẽ cho chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, nàng liền hậu tri hậu giác mà dừng lại, vẻ mặt hơi ngượng ngao.

“A? Chuyện khi nào vậy?” Phong Đặc nguy hiểm nheo lại đôi mắt, quanh thân, khí thế vương giả hiển lên rõ.

Hắn có thể đoán được, chuyện nàng nói là chuyện gì!

Linh Hàm cảm thấy chấn động, không tự giác lui hai bước, ánh mắt lóe lên nói, “Ngay tại ngày hôm qua... Từ tam vương phủ, sau khi trở về...”

“A, rất tốt!”

Mà lúc này, bước chân Tiết Bình tập tễnh chạy về phía bọn họ

Linh Hàm cho là hoàng đế tìm mình có chuyện, mới vừa muốn đi lên hỏi thăm.

Tiết Bình lại trực tiếp né qua nàng, đi tới trước mặt Phong Đặc, thờ hồng hộc nói, “May mắn là lão nô đến kịp lúc, Tam vương gia còn chưa có xuất cung. Tam vương gia, hoàng thượng có chỉ, tuyên ngài đi Đức chính điện bàn bạc.”

Ánh mắt Phong Đặc trầm xuống, chưa phát giác thì khóe môi thoáng cong lên nụ cười trào phúng, “Dẫn đường đi.”

“Muốn nói chuyện gì?” Linh Hàm đột nhiên đặt câu hỏi.

Tiết Bình đang chạy thì ngừng lại, nghe thấy câu hỏi, mới quay đầu nhìn về phía Linh Hàm, thì lễ một cái, “Nô tài tham kiến tiên tử. Hoàng thượng chỉ sai lão nô đến thỉnh Tam vương gia, cũng không nói rõ chuyện gì.”

“Đã như vậy, vậy thì bổn tiên tử sẽ đi theo xem một chút là được rồi.” Linh Hàm nói, rồi đi theo sát cạnh Phong Đặc.

“Này...” Tiết Bình rất do dự, cảm thấy kêu khổ thấu trời.

Làm sao mà mỗi lần làm chuyện phí sức không được cảm ơn như vậy, đều muốn hắn tự đi?

“Yên tâm, bổn tiên tử sẽ tự mình nói với Hoàng thượng, người không cần khó xử.”

Đuôi mắt Phong Đặc khẽ nhếch lên ý cười khinh miệt, dùng thanh âm chỉ vờ vờ hai người bọn họ có thể nghe được, nói với Linh Hàm, “Chẳng lẽ, các vị tiên tử trong thiên cung, đều như người... Không hiểu thận trọng là gì sao?”

“Phong Đặc!” Linh Hàm lúc này liền thay đổi sắc mặt, ngực phập phồng kịch liệt, lại không có chỗ để phát tiết tức giận.

Phong Đặc nhìn cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, đi về phía Đức chính điện mà đi.

Tiết Bình đi nhanh vài bước, theo phía sau hẳn.

Linh Hàm không cam lòng trùng Phong Đặc một cái, bực mình theo Phong Đặc đi Đức chính điện.

Trong Đức chính điện, ngoại trừ người trên địa vị cao thượng là hoàng đế kia, thì không có một bóng người.

Hoàng đế nhìn thấy Linh Hàm đi chung với Phong Đặc, sắc mặt càng thay đổi.

Lập tức, ôn hòa cười nói, “Có thể nhìn thấy hai người hòa thuận như thế, lòng trầm rất an ủi.”

“Chớ không phải là phụ hoàng nhìn lầm rồi, thứ bên cạnh bản vương, cũng không phải là người!” Phong Đặc mở miệng chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: 136 chờ ta trở lại (2)

Sắc mặt hoàng đế lập tức xanh mét đến cực điểm, nhìn xem Phong Đặc, cảnh cáo, “Phong Đặc, không thể nói bậy! Linh Hàm là tiên tử tôn quý nhất, đương nhiên người phải tôn kính nàng là thần thánh!”

“Chỉ cần chân thành, kiên định. Linh Hàm tin tưởng là chỉ cần Linh Hàm thành tâm đối đãi với Tam vương gia, có ngày Tam vương gia sẽ bị Linh Hàm làm cảm động.” Linh Hàm bộ dáng dịu dàng hiền thực, ôn nhu nói.

Hoàng đế tán dương gật đầu nhẹ.

Phong Đặc mắt lạnh nhìn bọn họ, một hồi lâu, mới hỏi, “Phụ hoàng gọi bản vương đến, rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu như không có chuyện, thì bản vương trước hồi phủ!”

“Chậm đã!” Hoàng đế uy nghiêm lên tiếng, ngăn cản hắn nói, “Trẫm tìm người đến tự nhiên là có chuyện khẩn cấp.”

Sau đó, lông mày hắn cau lại, vẻ mặt áy náy nói với Linh Hàm, “Linh Hàm tiên tử, trẫm và Phong Đặc có một chút việc nhà cần phải nói, kính xin tiên tử trước đi tới Thiên điện chờ một lát, mong tiên tử lượng thứ.”

“Bệ hạ không cần phải khách khí, Linh Hàm liền cáo lui.” Linh Hàm tri lễ trả lời.

Nói xong, liền rời khỏi Đức chính điện.

Trong cung điện yên tĩnh, chỉ còn lại hai người Phong Đặc và hoàng đế.

Tiết Bình sớm đã nhận được mệnh lệnh, vừa mới dẫn Phong Đặc và Linh Hàm đi vào Đức chính điện xong, thì tự giác canh giữ ở ngoài điện.

Phong Đặc giật giật khóe miệng, “Người muốn nói chuyện gì với bản vương?”

Hoàng đế thờ dài, bắt đầu dĩ nhiên, “Phong Đặc, trẫm biết rõ, hai mươi năm này, đã khiến người phải chịu thua thiệt rất nhiều. Cho nên, hiện tại chuyện người hận trẫm cũng là chuyện đương nhiên.”

“Cho nên?”

“Trẫm... Trẫm bây giờ muốn đền bù cho người, có còn kịp không?” Giọng hoàng đế run rẩy, giống như một lão phụ đáng thương muốn cầu xin con trai tha thứ.

Phong Đặc chợt cảm thấy buồn cười, thanh âm lại bỗng nhiên lạnh xuống, “Đền bù? Người muốn dùng cái gì để đền bù? Mẫu phi ta, người có thể làm sao để đền bù!”

“Trẫm...”

Trong lòng Phong Đặc phiền loạn một hồi, nhìn thấy sắc mặt dối trá của người ngồi trên địa vị cao thượng kia, trực tiếp hỏi, “Rốt cuộc là người muốn có được thứ gì từ nơi bản vương?”

Đáy mắt hoàng đế lóe lên vài phần âm ngoan, dứt khoát thu hồi lại bộ dáng đáng thương kia, không thể nghi ngờ bại lộ ra bản tính, “Trẫm mệnh người lấy Ngưng Bích Lưu Quang giao cho trẫm!”

“Ngươi, dựa vào cái gì mà muốn ra lệnh cho bản vương?” Phong Đặc nhàn nhạt hỏi, không chút nào để hấn vào trong mắt.

Sắc mặt hoàng đế âm trầm, tay phải vỗ mạnh lên bàn, cả giận nói, “Chỉ bằng ngươi là con trai của trẫm! Chỉ bằng cái mạng của ngươi là do trẫm cho!”

“Nếu như bản vương có thể nắm giữ vận mệnh của mình, thì bản vương, tuyệt đối sẽ không lựa chọn được sinh ở trong hoàng thất! Tuyệt đối sẽ không lựa chọn ngươi làm phụ thân của bản vương!” Ánh mắt Phong Đặc khẽ hiện lên lệ ngoan, không chút sợ hãi đối mặt với hoàng đế.

“Ngươi... Ngươi... Nghiệt tử! Nghiệt tử! !” Hoàng đế tức giận đến toàn thân phát run, hai mắt đỏ ngầu, cả người như rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Ngươi chưa từng làm tròn trách nhiệm của phụ thân một ngày nào, thì sao lại có tư cách gì mà nói bản vương là nghiệt tử!” Đáy lòng Phong Đặc khoáy ý một hồi, trong mắt phượng dần dần lấy niềm trạng thái điên cuồng trả thù.

“Người đến! Có ai không! Bắt nghiệt tử này lại cho ta! Lập tức nhốt vào thiên lao!”

Ngoài điện, thị vệ đang canh nghe được lệnh của hoàng đế, không dám trễ nãi một chút nào mà chạy vào trong điện.

“Bắt hấn cho ta nhốt vào thiên lao, mau mang xuống!” Hoàng đế tức giận tiện tay cầm lấy một cái chung, ném về phía Phong Đặc.

Phong Đặc mỉa mai cười cười, một bên né tránh thoát khỏi cái chung kia.

Tay, thuận tiện rút ra nhuyễn kiếm giấu ở trong ống tay áo.

Trong tay bọn thị vệ đều cầm một thanh bảo kiếm, triển khai tư thế tiến công.

Chỉ chờ hoàng đế lên mệnh lệnh cuối cùng!

Phong Đặc cười nhạo nói, “Xem ra, hôm nay phụ hoàng sớm đã có chuẩn bị! Ngươi cho rằng chỉ bằng mấy người này thì có thể ngăn được bản vương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: 137: Chờ ta trở lại (3)

Editor: Từ Sắc Y

“Đến bây giờ ngươi còn muốn cậy mạnh?” Hoàng đế khinh miệt nói, trong giọng còn mang theo một chút khinh thường, “Trẫm thật muốn nhìn một chút, một thân thương thế của ngươi, còn có thể chống được đến khi nào!”

Ánh mắt tà mị của Phong Đặc lạnh như băng nói, “Vậy thì thử xem!”

Nói xong, lập tức đánh nhau với thị vệ.

Bất cứ như thế nào, thân phận của Phong Đặc vẫn là Tam vương gia như cũ, tuy hôm nay hoàng thượng hạ chỉ lệnh cho bọn họ bắt Phong Đặc lại, nhưng bọn họ vẫn còn có chút bó tay bó chân.

Phong Đặc hoàn toàn không hề băn khoăn, chỉ là ngực bởi vì khí huyết đảo loạn, mà hơi đau đớn.

Hoàng đế thấy tình cảnh này, sốt ruột khó nén lên tiếng hung ác nham hiểm nói, “Ám vệ ở đâu? Đều đi ra cho trẫm!”

Dur quang khoé mắt Phong Đặc thấy được vẻ mặt người trên địa vị cao thượng kia, bộ dáng đó, quả thực là giống y đúc như Phong Mục!

Chiều số của Phong Đặc rất là quái dị, khiến cho bọn thị vệ không thể nắm bắt.

Chỉ trong nháy mắt, mấy người thị vệ, đều bị thương không nhẹ, nằm ngã trên mặt đất.

Bọn họ bị thương, dường như đều vì bị Phong Đặc xuất ra chiều số bất ngờ khiến cho chân bị thương.

Mà lúc này, hoàng đế đã triệu tập ám vệ ra, hơn nữa còn hạ lệnh, phải đuổi bắt Phong Đặc cho được, nếu không thì cứ đưa đầu tới gặp!

Phong Đặc mới vừa đối phó hết mấy thị vệ, chưa kịp ngừng nghỉ lại phải đối mặt với ám vệ của hoàng đế.

Những ám vệ này bình thường đều chịu trách nhiệm an nguy của hoàng đế, võ công đương nhiên là cao hơn một tầng so với những thị vệ kia.

Dần dần, thể lực của Phong Đặc có chút không chống đỡ nổi, chiêu số quý dị kia dường như cũng từ công trở thành thủ!

Trong điện bàn ghế vật trang trí, đều bị phá hủy hơn phân nửa, mà hoàng đế cũng không thèm để ý đến những vật kia, một lòng chỉ nghĩ tới muốn bắt Phong Đặc lại, đoạt lấy Ngưng Bích Lưu Quang!

Bước chân Phong Đặc mất trật tự, từ từ dẫn ám vệ đi vào ván cờ mà chính hắn đã bố trí thật lâu.

Chờ cuối cùng ám vệ phục hồi tinh thần lại, muốn thối lui, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Tay phải của Phong Đặc ngưng tụ lại nội lực, từ đầu ngón tay chảy ra vài giọt máu.

Huyết mực bay múa, quanh thân hơi thở lạnh đến cực điểm, những giọt huyết châu kia, vừa mới xuất hiện, đã liền kết thành nguyên một hàng băng châm rất nhỏ!

Phong Đặc thấy đúng thời cơ, lập tức phát mạnh công kích về phía bọn họ, những băng châm màu huyết nhỏ kia, lại xuyên thẳng qua trái tim của những ám vệ kia, rồi hòa tan ở trong không khí!

Ám vệ ngay cả rên đau cũng không có, chỉ trừng to mắt, rồi ngã sòng xoài trên mặt đất, hoàn toàn tắt thở!

Sắc mặt hoàng đế, hoàn toàn ngưng trọng.

Phong Đặc lạnh lẽo nhìn về phía hắn, lạnh như băng nói, “Bản vương có thể rời khỏi sao?”

Hắn đương nhiên là cũng đã bị thương không nhẹ, chỉ là, trên mặt không có chút biểu lộ nào.

“Ngươi đến cùng là muốn như thế nào, mới bằng lòng đưa Ngưng Bích Lưu Quang cho trẫm?” Hoàng đế nghiêm nghị hỏi.

Phong Đặc miễn cưỡng nâng nâng mí mắt, nhàn nhạt nói ra, “Ngươi còn muốn noi theo Thái Tổ gia gia sao?”

Hắn từng nghe nói, rất nhiều năm trước, hoàng đế khai Phong Lan quốc, đều dựa vào Ngưng Bích Lưu Quang để thống nhất thiên hạ.

Nhưng, giữ vững sự nghiệp còn khó hơn so với gây dựng sự nghiệp.

Vốn là một giang sơn, lại bị những con cháu đời tranh giành, chia năm xẻ bảy!

Hiện tại hắn ta muốn thống nhất thiên hạ sao? Chỉ bằng cái tên nhị hoàng tử không làm nên được chuyện lớn sao?

“Nếu như trẫm không ép buộc ngươi đón tiên tử Linh Hàm làm dâu, hơn nữa còn khôi phục lại phi vị cho Mặc Nhi, ngươi đưa Ngưng Bích Lưu Quang cho trẫm như thế nào?” Hoàng đế không còn cách nào, đành phải lui một bước, nói điều kiện với Phong Đặc.

Phong Đặc nghe vậy, đuôi lông mày nhướng lên, giễu cợt nói, “Ngươi đây muốn nói điều kiện với bản vương sao?”

“Ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Thứ nhất, ngươi cần phải biết rõ ràng, là bản vương chưa bao giờ đã đáp ứng sẽ đón dâu tiên tử kia! Thứ hai, mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, Mặc Nhi, luôn luôn là vương phi duy nhất của bản vương!” Phong Đặc nói xong, phát tay áo rời khỏi đại điện.

Trước khi đi, hắn nghiêng đầu nhìn hoàng đế, lạnh lùng nói, “Bảy ngày sau, bản vương sẽ dẫn binh sĩ của bản vương đi biên quan. Về phần hôn lễ, nếu như phụ hoàng thích Linh Hàm kia, vậy thì bản vương không ngại phụ hoàng tự mình đến làm chú rể đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: chờ ta trở lại (4)

Editor: Từ Sắc Y

Phong Đặc xuất cung, Niếp Nghị sớm đã đợi ở đó rất lâu.

Thấy Phong Đạc đến, hắn lập tức vén màn xe lên, để Phong Đạc ngồi vào, rồi vội vàng lái xe rời khỏi hoàng cung.

Sắc mặt Phong Đạc tái nhợt đến cực điểm, khoé môi mơ hồ còn hiện lên màu tím đen.

Niép Nghị biết rõ hắn đây lại vận nội lực, cho nên khẳng định là tổn thương không nhẹ, vì vậy không dám trễ nãi mà lái xe ngựa đi về phía vương phủ.

Xe ngựa chạy nhanh cách hoàng cung không xa, Phong Đạc không duy trì được mà phun ra một búng máu!

Người cũng vô lực tựa vào trên thành xe.

Niép Nghị nhảy cảm nghĩ thấy được một luồng mùi máu tươi, cảm thấy lo lắng, mà lúc này tốc độ xe ngựa đã nhanh hơn một chút.

Một hồi lâu, trong xe mới truyền ra thanh âm suy yếu của Phong Đạc, “Niép Nghị, trước đi Thiên hương lâu tìm Ánh Hàn.”

“Vâng!” Niép Nghị vội vàng quay đầu, chuyển hướng sang con đường khác, vội vã đi.

Tô Mặc Nhi ở trong vương phủ nóng lòng chờ, từ khi sáng rời giường không thấy Phong Đạc, cũng đã hơn hai canh giờ rồi, nhưng vẫn không thấy hắn hồi phủ.

Nàng đã hỏi qua các nha hoàn trong phủ, các nàng đều nói, vào ngày thường Phong Đạc làm triều, chưa tới một canh giờ thì đã trở lại rồi.

Tô Mặc Nhi cảm thấy có chút bất an, nàng lo lắng bởi vì chuyện ngày hôm qua, hoàng đế sẽ trách tội Phong Đạc...

Huống chi, trong tay Phong Đạc còn có Ngưng Bích Lưu Quang, vật này, có ai mà không muốn?

Nhất là hoàng đế ngồi ở vị trí trên cao, hắn làm sao mà chịu cam tâm bị con trai của mình uy hiếp được?

Lại đợi một hồi lâu, Tô Mặc Nhi không tìm được mà chạy ra trước cửa phủ chờ.

Rất cực, sau nửa canh giờ, cuối ngã tư đường, có một chiếc xe ngựa đang đi chậm chậm tới đây, mà người lái xe đúng là Niép Nghị!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi vui mừng, tâm tình thấp thỏm, cuối cùng cũng đã bình phục lại.

Phong Đạc vừa xuống xe ngựa, thấy Tô Mặc Nhi đang đứng ở trước cửa, khoé môi không tự chủ được mà gọi lên một nụ cười ôn nhu.

Niép Nghị cung kính nói một tiếng vương phi, rồi kéo xe ngựa đi vào hậu viện.

Tô Mặc Nhi đi nhanh vài bước đến trước mặt Phong Đạc, Phong Đạc đưa tay vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại cảm thấy trên tay là một mảnh lạnh buốt.

Sắc mặt lập tức trầm xuống vài phần, trách cứ, “Có biết là bên ngoài lạnh hay không?”

Lời trách tuy có chút nghiêm khắc, nhưng hắn lại đưa tay cởi xuống áo khoác trên người, choàng lên trên người nàng.

Trời vào mùa thu vốn lạnh, trước đó Tô Mặc Nhi lại còn hấp thu bằng tầm phách, cho nên nhiệt độ cơ thể thấp hơn so với người bình thường rất nhiều, hơn nữa đứng chờ ở trước cửa này hơn nửa canh giờ, đương nhiên là trên người vô cùng lạnh như băng.

Trong nháy mắt uy khuất nho nhỏ trong lòng Tô Mặc Nhi tan thành mây khói, trong lòng ấm áp, nhìn không được mà nắm lấy bàn tay to của hắn.

Chỉ là, vừa mới chạm vào tay của hắn, Tô Mặc Nhi liền rút tay về.

Ánh mắt khẽ chột dạ nhìn về phía nơi khác.

Phong Đạc thừa dịp, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng nắm ở lòng bàn tay mình, “Bản vương không có ở đây, ngươi sao không tự chăm sóc mình cho tốt sao! Về trước phủ rồi nói sau!”

Tô Mặc Nhi bị hắn kéo đi, vào vương phủ, trở về phòng của hắn.

Phong Đạc sai người mang lò sưởi đến, một lát sau trong phòng liền trở nên ấm áp.

Tô Mặc Nhi nhìn hắn nửa ngày cũng không để ý nàng, chỉ có thể nhỏ giọng nhận sai nói, “Sau này ta sẽ không như vậy nữa, ta chỉ hơi lo lắng cho ngươi thôi, đừng nóng giận...”

Phong Đạc bắt đầu để ý nhìn xem nàng, cảm giác trên người nàng vẫn còn có chút lạnh, im lặng đưa tay cởi áo ngoài của nàng, rồi nhét cả người nàng vào trong mền.

Trong lúc đó trong lòng Tô Mặc Nhi run sợ nhìn xem động tác của hắn, mà tim lại cứ nhảy thình thịch thình thịch không ngừng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã nhiễm chút đỏ ửng bất bình thường.

Mà sau đó, Phong Đặc cời giầy, vén chăn lên, cũng nằm xuống theo.

Bàn tay hần vuron tới, liền ôm Tô Mặc Nhi vào trong lòng.

Tô Mặc Nhi nháy mắt mấy cái, trong lòng cũng buông lỏng cảm xúc khẩn trương.

Nàng tuyệt đối, tuyệt đối, sẽ không thừa nhận là nàng vừa mới nghĩ sai...

“Sau này không được phép như vậy nữa! Cho dù bản vương không ở bên cạnh ngươi, ngươi cũng phải tự chăm sóc cho mình thật tốt!” Giọng nói Phong Đặc mang theo từ tính sâu kín vang lên ở bên tai nàng.

Hồ hấp của Tô Mặc Nhi kích động một hồi, không hiểu sao lại cảm giác được lời của hần dường như... Có chút vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: chờ ta trở lại (5)

“Ngươi phải rời khỏi sao?” Tô Mặc Nhi hỏi dò.

Phong Đặc hôn lên mi tâm nàng một cái, “Biên quan báo nguy, bản vương thân nắm giữ trách nhiệm biên quan, cho nên phải đi ra biên quan chủ trì đại cục. Nếu như có một ngày bản vương rời đi với người, thì những huynh đệ ở lại để đồ kia, đương nhiên là bản vương cũng phải vì bọn họ mà tìm ra một nơi an thân.”

“Ngươi lo lắng hoàng đế sẽ xuống tay với bọn họ sao?” Tô Mặc Nhi nhíu nhíu mày.

“Ân. Cho nên lần này bản vương sẽ dẫn theo bọn họ cùng đi biên quan, ở nơi đó, ít nhất cũng thích hợp hơn với bọn họ so với đế đô. Bọn họ đều đã từng là chiến sĩ đi theo bản vương rong ruổi nơi chiến trường, đương nhiên là sẽ không cam lòng ở dưới tay người khác.”

“Vậy ngươi... Dự định khi nào thì rời khỏi?” Tô Mặc Nhi nhỏ giọng hỏi.

“Bảy ngày sau.” Phong Đặc tay ôm nàng thật chặt, kề sát bên tai nàng ôn nhu nói, “Mặc Nhi, chờ ta trở lại.”

Tô Mặc Nhi cố nén sự rung động trong lòng không thôi, nàng khẽ gật đầu một cái, “Được.”

“Bản vương sẽ gọi Vân Phàm và Nguyệt Bích về với ngươi, lần này Phong Kỳ cũng sẽ cùng đi với bản vương, nếu như có chuyện gì, không giải quyết được, thì phải đi đến Tứ vương phủ tìm Phong Dương...” Phong Đặc nói tỉ mỉ chi tiết một hồi, chỉ hận không thể dẫn nàng theo bên người, một khắc không rời.

“Lúc bản vương không có ở đây, ngươi nhất định phải tự chăm sóc mình cho tốt. Nhiều nhất là một tháng, bản vương sẽ trở lại!”

“Uh, ta biết rõ, ta sẽ ở chỗ này chờ ngươi trở lại.”

...

Bảy ngày thoáng một cái đã qua.

Vào ngày thứ tư, hoàng đế đột nhiên hạ xuống một đạo thánh chỉ, mệnh cho Phong Đặc đón dâu Linh Hàm vào ngày thứ bảy, hơn nữa chỉ cho ba ngày để chuẩn bị.

Phong Đặc ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn chữ trên giấy Tuyên Thành mà Tiết công công cầm đến, chỉ nghe thấy có người ở trong cung đến, liền trực tiếp phân phó Niếp Nghị tiễn người ra ngoài.

Ngày thứ sáu Vân Phàm và Nguyệt Bích mới trở lại vương phủ, nghĩ đến chuyện hôm Tô Mặc Nhi bị bắt cóc đó, bọn họ không tự giác sợ hãi, cũng bảo đảm với Phong Đặc, sẽ không để xuất hiện chuyện như vậy nữa!

Ngày thứ bảy, sáng sớm bên ngoài bắn pháo liên hồi, trong khoảng mười dặm, đều được trải thảm đỏ.

Tô Mặc Nhi bị tiếng ồn không ngủ được, vuron tay lên, lại cảm thấy vị trí bên cạnh sớm đã lạnh như băng.

Nàng vội vã đứng dậy, mặc quần áo tử tế rồi chạy ra khỏi gian phòng.

Bên ngoài, từng rương lớn vàng bạc châu báu được xếp đặt đầy viện.

Phong Đặc âm thầm đứng ở trước mặt hoàng đế, khí tức quanh thân hai người đều tức giận, cũng sinh ra một bộ dáng chó đụng vào.

Tiết công công vội vã chạy từ bên ngoài vào sân nhỏ, đi đến trước mặt hoàng đế và Phong Đặc cung kính nói, “Hoàng thượng, kiệu hoa của tiên tử Linh Hàm đã đến tam vương phủ rồi, hiện tại chỉ đợi vương gia đi ra nghênh đón thôi.”

Khuôn mặt Tô Mặc Nhi khẽ trắng bệch, những vật này... Đều là của hồi môn của Linh Hàm?

Vậy hôm nay...

Phong Đặc vận một thân nhung trang (y phục bằng lụa), nghe vậy lạnh lùng cười một tiếng, giễu cợt nói, “Phụ hoàng, không bằng người đi ra đón đầu Linh Hàm đi?”

“Vô liêm sỉ! Người còn dám nói cái lời này nữa!” Hoàng đế xanh mặt, tức giận nhìn xem Phong Đặc.

“Bản vương đã sớm nói rồi, sẽ không cưới nàng. Mà các người cứ mãi khư khư cố chấp, vậy thì tình huống này, người liền tự mình giải quyết đi!” Phong Đặc nói xong, xoay người trở về phòng.

Lại ngẩng đầu lên, thấy được bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, đang kinh ngạc đứng ở trước cửa phòng.

Trong lòng Phong Đặc chợt đau, ba chân bốn cẳng nhanh đi đến trước mặt nàng, ôm nàng vào trong lòng, hoảng hốt giải thích, “Mặc Nhi, mặc kệ người có nghe được cái gì, thấy được cái gì, người nhất định phải tin tưởng vào bản vương, đời này kiếp này, trong lòng bản vương chỉ một mình người, và bản vương cũng sẽ không đi đón bất kỳ người nào khác làm dâu!”

Tô Mặc Nhi dán mặt vào áo giáp lạnh như băng của hắn, nàng đưa tay ra ôm lấy hắn, khóe môi cũng cong lên ý cười, kiên định gật đầu, “Ta tin.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: chờ ta trở lại (6)

“Đi với bản vương.” Phong Đặc trực tiếp cúi người ôm lấy Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi khẽ hô lên một tiếng, lại vô tình thấy được ôn nhu tràn đầy trong mắt hắn, trong nháy mắt lòng nàng an định lại, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn.

“Phong Đặc! Người dám chống lại ý chỉ của trẫm sao!” Hoàng đế giận không kiềm được, mà đưa ngón tay chỉ vào Phong Đặc, tức đến nổi toàn thân phát run.

Phong Đặc đang bước chân đến cửa sân thì dừng lại, lạnh nhạt nói, “Bản vương chỉ hy vọng phụ hoàng hiểu rõ là, rốt cuộc chiến sự nơi biên quan quan trọng hơn, hay là chuyện bản vương đón tiên tử làm dâu quan trọng hơn!”

“Người...”

“Sắp xuất chinh rồi, phụ hoàng vẫn nên không ngăn trở bản vương mới thỏa đáng!” Phong Đặc nói xong, đầu cũng chưa quay lại rồi khỏi sân nhỏ.

Ngoài cửa phủ, mọi người vây quanh tấp nập xung quanh.

Thấy đội ngũ khua chiêng gõ trống, rất là náo nhiệt, chỉ là đợi một hồi lâu cũng không thấy Tam vương gia bước ra nghênh đón tiên tử nhập phủ.

Đám người dần dần xôn xao lên, thậm chí còn có một ít người không chịu nổi mà nói lời mỉa mai truyền vào trong kiệu.

Linh Hàm đang ngồi ở trong kiệu, trong lòng bức bối không thôi, nhưng lại không tiện phát tác, cho nên nàng chỉ có thể nắm chặt khăn tay đến sít sao.

Qua hồi rất lâu, mới nghe được từng hồi tiếng động ồn ào lớn, giống như là có người từ trong vương phủ đi ra.

Đoàn người ồn ào này không chỉ không an tĩnh lại, trái lại còn nhốn nháo xô đẩy tạo nên một hồi tiếng động lớn, thỉnh thoảng còn xen lẫn vài tiếng quát lớn của thị vệ.

Phong Đặc đương nhiên biết rõ lý do mà đám người này hỗn loạn, đều là bởi vì hắn và Tô Mặc Nhi cùng xuất hiện, nhưng lại mắt điếc tai ngơ như cũ.

Ôm Tô Mặc Nhi phóng khoáng bước ra cửa phủ.

“Vương gia! Vương gia! Ngài không thể đi mà! Nếu ngài đi rồi, vậy bệ hạ để tiên từ ở chỗ nào chứ?” Tiết công công thở hổn hển chạy đến sau lưng Phong Đặc, vẻ mặt vô cùng đau đớn nói.

Phong Đặc mắt lạnh nhìn hần, “Chuyện này có liên quan gì đến bản vương?”

Sớm ngày hôm đó sau khi hần rời khỏi hoàng cung, thì đã biết được hoàng đế sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như thế, không nghĩ tới ba ngày trước hần lại còn xuống đạo thánh chỉ từ hôn kia.

Vốn hần cho là sau khi hần sai người đuổi Tiết công công ra ngoài, thì hoàng đế sẽ biết thu liễm một chút, nhưng hôm nay, lại thật sự huyền não to lớn như thế.

Nhưng mà, chuyện này cũng chỉ có thể nói là bọn họ tự rước lấy nhục!

“Chủ tử, ngựa đã chuẩn bị xong.” Niếp Nghị một thân hắc y, đứng bên cạnh nói bẩm báo với Phong Đặc.

Phong Đặc vừa định gật đầu, lại nghe thấy Tiết công công cả kinh kêu lên, “Niếp thị vệ, này này này... Hôm nay là ngày đại hỉ, người, người làm sao có thể vận một thân hắc y xuất hiện ở nơi này được?”

Niếp Nghị mặt không chút thay đổi liếc hần một cái, Tiết công công bị dọa lui về phía sau hai bước, thân thể run rẩy không dám nói nhiều lời nữa.

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng, “Đi.”

“Vâng.”

Phong Đặc đặt Tô Mặc Nhi lên lưng ngựa, rồi nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên.

Nhưng vào lúc này, trước cửa kiệu hoa, màn kiệu bị người kéo mạnh xuống.

Gương mặt được trang điểm đậm của Linh Hàm, trong nháy mắt hiện ra trước mặt mọi người.

Đám người lại lập tức ồn ào một hồi.

Linh Hàm tức giận cầm khăn ở trong tay ném xuống đất, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm một đôi nam nữ trên lưng ngựa, uy hiếp nói, “Phong Đặc! Người dám đi!”

Phong Đặc vốn không hề để ý đến nàng, kéo cương ngựa, rời khỏi.

Linh Hàm ngoan độc, chấp tay trước ngực, im lặng niệm vài câu thần chú.

Mà lúc này dưới thân Phong Đặc con ngựa lại gào lên một tiếng thê lương, liền ầm ầm ngã xuống đất!

Sắc mặt Phong Đặc thay đổi, kéo eo thon của Tô Mặc Nhi sang rồi liền bay lên trời, vũng vàng rơi xuống trên đất.

Linh Hàm thấy vậy, hai tay như múa trong không trung, như đang kết thành một cái án khế.

Bỗng nhiên, thiên địa biến sắc, cuồng phong nổi lên, cát bay đá lăn. Mọi người đang xem náo nhiệt bị gió thổi mà đứng không vững, rồi rít nằm sấp trên mặt đất, lòng người bàng hoàng!

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng khổng lồ, mà nàng không thể kháng cự muốn tách nàng ra khỏi Phong Đặc...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: 141: Chờ ta trở lại (7)

Editor: Từ Sắc Y

Phong Đặc tự nhiên cảm nhận được luồng lực lượng kia, ngẩng đầu nhìn lại, không gian ở sau lưng Tô Mặc Nhi, từ từ biến thành một cái động đen thật lớn, giống như quái vật đang há miệng to như chậu máu, giương nanh múa vuốt muốn nuốt cắn nàng vào bụng.

Hắn không có một chút do dự nào, trực tiếp đưa tay, ôm chặt Tô Mặc Nhi vào trong lòng.

Nếu không thể cứu nàng, vậy thì hắn liền cùng nàng...

Tô Mặc Nhi cố gắng quay đầu lại, chỉ trong nháy mắt, trong lòng liền nhấc lên một hồi sóng lớn!

Cái động đen ở phía sau nàng, trong lúc nàng quay lại lại lóe lên một luồng lực lượng quý dị, vốn không phải sức người có thể chống cự được.

Phong Đặc không buông tay như cũ, vậy bọn họ cũng sẽ...

Ánh mắt Tô Mặc Nhi khẽ hiện lên, trong lòng đã có quyết định.

Nàng ngẩng đầu lên, đột nhiên hôn lên môi của Phong Đặc.

Phong Đặc ngẩn ngơ, mà Tô Mặc Nhi lại thừa dịp trong chớp mắt hắn buông lỏng này, đột nhiên, ra sức đẩy mạnh hắn ra!

Mà chính nàng lại trực tiếp bị động đen hút vào!

Phong Đặc tro mắt nhìn thấy nàng biến mất ở trước mặt mình, hai tròng mắt đã trừng lên muốn nứt ra!

Con đầu tê tâm liệt phế này không ngừng cắn nuốt tâm hắn, không tự giác nước mắt lại tuôn khỏi hốc mắt, “Mặc Nhi!!”

Bỗng trên không trung xẹt lên vài luồng điện sáng màu tím, sấm sét nổ lên trong tầng mây!

Phong Đặc đứng ở tại chỗ, tóc đen như mực tung bay trong gió, trong hai tròng mắt đen trầm như mực kia lại nổi lên sự điên cuồng muốn hủy thiên diệt địa.

Tầng mây màu tím như mực lại tụ ở trên đỉnh đầu hắn, khiến cho mọi người đều phải hít thở không thông.

Hai tay Phong Đặc nắm chặt thành nắm, trong tay áo có vật gì đó không ngừng lóe lên ánh sáng màu lục bích.

Hắn như mất đi thần trí, chậm rãi giơ tay lên cao, trong không trung lại có vài luồng điện sáng màu tím chọt lóe lên.

Không giống với tia chớp bình thường, luồng điện sáng màu tím này, nhìn rất thần bí, hơn nữa còn chứa đựng lực lượng khổng lồ.

“Người... Người...” Linh Hàm ngạc nhiên nghi ngờ không ngừng nhìn xem kia luồng điện sáng màu tím kia, bước chân không ngừng lui lại mấy bước, trực tiếp co người ngã trên mặt đất.

Mà động đen, trong nháy mắt biến mất ở trước mặt Phong Đặc.

Đồng tử Phong Đặc chọt co rút lại, sát khí quanh thân rất rõ ràng “Hiện!”

Luồng điện chia đều ở trong lòng hai bàn tay, thu hồi mạnh, lập tức hai luồng điện quang đánh thẳng tới Linh Hàm đánh!

Linh Hàm cảm thấy kinh hãi, vội vàng bò sang bên cạnh mấy trượng, mũ phượng dung đưa treo ở bên cạnh đầu, chập vật đến cực điểm.

Phong Đặc từng bước một đến gần nàng, còn nàng lại liên tiếp lui về phía sau.

Giờ phút này, hắn chính xác đã không còn lý trí gì nữa, trong đầu chỉ tràn ngập một ý niệm, hủy diệt!

Linh Hàm nom nớp lo sợ nhìn về phía hắn, còn hắn lại từng bước ép sát, mỗi một bước đi, thì trong không trung ở sau lưng liền xẹt lên một luồng điện sáng màu tím!

Đột nhiên, Phong Đặc dừng bước, ngón tay nhẹ động, một luồng điện sáng liền đánh chính xác về phía Linh Hàm.

Linh Hàm trừng lớn hai mắt, vội vàng hấp tấp tránh né.

Phong Đặc lại không có ý định buông tha cho nàng, một luồng tia chớp lại tiếp một luồng tia chớp, hiển nhiên là muốn bức Linh Hàm phải chết.

Trên người Linh Hàm đã bị đã thương rất nhiều, nhưng Phong Đặc ngay cả một cơ hội để thở dốc cũng không cho nàng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia, bỗng nhiên hiện ra vài phần tàn nhẫn! Sau đó, nàng không chút lựa chọn mà xông vào bên trong một đám người!

Phong Đặc thấy vậy, dung nhan tuấn tú chột mang theo nụ cười tà mị.

Mà trong không trung luồng điện sáng màu tím, một hồi lâu cũng không thấy xuất hiện nữa!

Linh Hàm có chút đắc ý, vừa muốn thở phào một cái, lại hoàn toàn ngoài dự đoán, những luồng điện sáng màu tím kia xuyên qua tầng mây, mà cùng

nhau bắn về phía đỉnh đầu của nàng!

Lần này không chỉ Linh Hàm, ngay cả người bên cạnh nàng, cũng bắt đầu hoảng loạn lên.

Những luồng điện quang kia, mang theo lực lượng vô cùng cường đại, xuyên qua thân thể mọi người, rồi tất cả đều bắn ra về phía Linh Hàm!

Vốn những người cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ gì, thì thấy luồng điện quang kia không có hại với mình, thì kích động đến tột đỉnh.

Linh Hàm lại không có may mắn như vậy, luồng điện quang dường như bao vây lấy nàng ngay tại chỗ, ngay cả trốn cũng không trốn được!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: chờ ta trở lại (8)

Phong Đặc đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn xem Linh Hàm không ngừng dò xét muốn phá hủy luồng điện quang.

Người chung quanh thấy cục diện thật vất vả mới ổn định này, toàn bộ đều vội vã muốn rời khỏi.

Phong Đặc lạnh lùng cười một tiếng, giơ cánh tay lên, hết một luồng điện sáng màu tím này đến một luồng điện theo chỉ dẫn đánh về phía Linh Hàm.

Hoàng đế nghe tin bên ngoài phủ đã xảy ra chuyện, bắt chấp uy nghiêm, mà bước nhanh ra ngoài.

Mà một màn trước mắt này, hoàn toàn khiến hắn đứng đờ người!

Linh Hàm bị điện quang bao quanh, hoàn toàn nhìn không ra tiên tử cao quý ưu nhã như ngày xưa tiên.

Một thân đồ cưới, đã vỡ nứt ra không còn hình dáng gì, để lộ ra màu áo y phục trắng, vron đầy máu đen!

Phong Đặc đắm chìm ở trong thống khổ mất đi Tô Mặc Nhi, hoàn toàn mất đi lý trí. Một khắc không ngừng công kích Linh Hàm. Hắn vốn có năng lực một kích có thể làm cho nàng tan thành mây khói, nhưng hắn lại không muốn làm cho nàng nhanh chết như vậy, hắn nhất định, muốn cho nàng nhận lấy hết thống khổ!

Nếu đã dám tổn thương Mặc Nhi của hắn, vậy thì nàng nhất định phải trả giá gấp trăm lần!

“Phong Đặc! Dừng tay! Người có biết người đang làm gì hay không!” Hoàng đế cảm thấy hoảng hốt, mắt thấy thể lực của Linh Hàm không chống đỡ nổi, nhưng Phong Đặc vẫn không có ý muốn bỏ qua nàng.

Ánh mắt Phong Đặc run lên, ánh mắt lạnh như băng quét về phía hoàng đế.

Ánh mắt sắc bén đó, như là cấm hện không thể bạm thảy vụn đoạn hắn!

Hoàng đế bị hù dọa mà trong lòng run lên, theo bản năng tránh né khỏi ánh mắt của hắn.

Lệ khí quanh thân Phong Đặc tăng lên, vài luồng sấm sét theo luồng điện sáng màu tím, bỗng nhiên nổ vang lên ở trên trời!

“A!” Linh Hàm đột nhiên kêu thảm một tiếng, chặt vật ngã xuống đất.

Toàn thân trên dưới, không ngừng tuôn ra màu đỏ tươi như máu!

Không đến một lát, đã nhiễm đỏ một phương.

Phong Đặc thu hồi điện quang vây khốn Linh Hàm, bước chân trầm ổn, từ từ đi tới trước mặt Linh Hàm, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Linh Hàm đau đến cả mặt cũng đều nhanh nhú lại, ở trên mặt đất lăn lộn, khiến cho lòng người phải kinh hoàng.

Phong Đặc mặt không đổi sắc nhắc nàng từ dưới mặt đất lên, xách đến trước mặt, từng chữ từng từ nói, “Mặc Nhi đâu?”

Linh Hàm khinh miệt cười cười, nói đứt quãng, “Nàng... Nàng đương nhiên là... Chết rồi!”

“Đã như vậy, thì người đi cùng, chôn cùng nàng đi!” Thanh âm Phong Đặc lạnh lẽo đến cực điểm.

Nhẹ buông tay, Linh Hàm liền tăng tăng té trên mặt đất, phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế.

Ý niệm của Phong Đặc vừa động, trên không bỗng dưng chột lóe qua vài luồng điện quang màu tím, mang theo lực lượng cường đại, trực tiếp công kích về phía tiên tử Linh Hàm!

“Không cần!” Linh Hàm hét lớn một tiếng, “Ta nói, ta nói, ta nói cho người biết nàng ở nơi nào!”

Lông mày Phong Đặc nhướng lên, điện quang dừng ở trên đỉnh đầu Linh Hàm cách một trượng.

“Nói.”

“Nàng ở đây... Ở chỗ này...” Linh Hàm nom nớp lo sợ từ bên hông lấy ra một cái hà bao tầm thường, đưa cho Phong Đặc.

Phong Đặc nhận lấy, đánh cũng không đánh mở cũng không mở, nói với Linh Hàm, “Thần chú.”

Cong người Linh Hàm chuyển động tới lui, Phong Đặc đã sớm nhìn thấu tâm tư của nàng, cảnh cáo nói, “Người tốt nhất là nên thành thật nói thần chú cho ta, nếu không, hiện tại ta liền cho người tan thành mây khói!”

Sắc mặt Linh Hàm trắng bệch, yên lặng đọc lên thần chú chính xác.

Hà bao trong tay Phong Đặc, trong nháy mắt bay lên bầu trời, từ từ, trở nên lớn lên.

Phong Đặc nhìn chăm chăm, cho đến khi động đen lần nữa hình thành.

Chỉ là, lần này, tất cả lực lượng đều đến từ trong động đen đi ra, chứ không phải là muốn hút người đi vào.

Linh Hàm thừa dịp Phong Đặc không để ý đến đây, muốn chạy trốn, không ngờ, Phong Đặc trực tiếp làm pháp thuật, vây khốn nàng ngay tại chỗ!

Dần dần, trong động đen hiện ra một nữ tử bạch y.

Nàng nhắm lại hai mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, không khỏi làm người ta muốn thương yêu.

Thấp thỏm trong lòng Phong Đặc, đột nhiên đã bình tĩnh lại..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: chờ ta trở lại (9)

Hắn giang hai cánh tay, ôm Tô Mặc Nhi vào trong lòng.

Cảm thụ được nhịp tim đập cùng hô hấp vững vàng của nàng, lòng hắn rốt cục an định lại.

Lòng bàn tay Phong Đặc ngưng tụ lại một cỗ lực lượng thần bí, trực tiếp công kích về phía cái động đen kia!

Động đen vỡ vụn thành tiếng, trong chốc lát đã biến mất vô hình!

Sắc mặt Linh Hàm trong nháy mắt trở nên xám tro, từng ngum từng ngum máu tươi từ trong miệng nàng không ngừng tuôn ra!

Phong Đặc hừ lạnh một tiếng.

Kiện pháp bảo kia, đều được rót vào lực nguyên thần của nàng, cho nên, pháp bảo bị phá hủy, nàng tự nhiên cũng sẽ phải chịu lực cắn trả!

Hai ngón tay Phong Đặc khép lại, rót vào trên mi tâm nàng một luồng ánh sáng trắng chói mắt.

Con mắt của Linh Hàm bỗng dưng tròn to, trên mặt dính đầy máu đen lộ ra một cỗ tuyệt vọng.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng màu xanh bá đạo ngăn ở trước mặt Linh Hàm!

Phong Đặc thực thi pháp thuật, bị buộc phải ngừng lại!

Sắc mặt Phong Đặc không vui nhìn về phía người tới.

Vị Minh đứng chắn ở trước người Linh Hàm, ánh mắt đen tối nhìn xem Phong Đặc, đáy mắt thoáng che giấu nỗi căm hận!

“Người dám cứu nàng?” Thanh âm Phong Đặc trầm thấp sâu kín vang lên.

“Người nhớ ra rồi?” Vị Minh sắc mặt trầm tĩnh, khẩu khí mang theo tia dò xét.

Phong Đặc không nói, chính hắn cũng không hiểu rõ lắm, hắn đến cùng là ai, tại sao phải ở chỗ này...

Nhưng trong lòng hắn luôn luôn kiên định một tín niệm, nhất định phải bảo vệ thật tốt người ở trong ngực, ai dám tổn thương nàng, đều phải chết!

“Quốc sư!” Hoàng đế thấy quốc sư đến đây, lập tức bày ra uy nghiêm như bình thường, hỏi, “Quốc sư, người xem một chút Phong Đặc đây là thế nào?”

“Tam vương gia, sợ là bị yêu nghiệt mê hoặc rồi!” Hắn nói, liền di chuyển bước chân, muốn tới gần Phong Đặc.

Phong Đặc lại đánh ra một luồng điện sáng tím về phía hắn, ý tứ cảnh cáo mười phần!

Vị Minh che dấu sát ý rất tốt, chỉ ôn nhuận cười cười, “Tam vương gia, vì thần cũng không ác ý.”

Phong Đặc nín thở, không mang theo một tia tình cảm tự thuật nói, “Người giúp nàng.”

Vị Minh sửng sò, có chút không rõ ý tứ của hắn.

Phong Đặc lại không giải thích nhiều, chỉ hồ hững nhìn xem bọn họ.

Ngoài dự đoán, Vị Minh lại lấy ra bên hông một cây sáo nhỏ, đặt ở trên môi, nhẹ nhàng thổi.

Phong Đặc cảnh giác lên, trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Quả nhiên, hắn từ trong tiếng sáo nghe được vài phần sát khí!

Tiếng sáo càng vội vàng, sát khí càng lộ rõ không thể nghi ngờ!

Phong Đặc chỉ cảm thấy đầu, như bị kim châm, đau đớn đến vạn phần.

Mà hào quang màu lục bích chói mắt kia từ trong tay áo, bắt đầu trở nên lúc sáng lúc tối.

Tầng mây đen như mực không ngừng cuộn cuộn lại, trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa như là đột nhiên biến thành u minh địa phủ kinh hoàng lòng người!

Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi thật chặt, một khắc cũng không buông nàng.

Cho đến khi một nam tử đeo mặt nạ đột nhiên xuất hiện, kéo Phong Đặc lập tức tan biến ngay tại chỗ.

Thiên địa, lúc này mới khôi phục bình thường.

Mây đen đậm như mực kia, cũng từ từ tản đi, ánh mặt trời chiếu xuống khắp cả vùng đất, mà một màn vừa mới kia tất cả đều phẳng phất như một giấc mộng..

Vị Minh nhíu chặt mày, trong lòng tràn đầy lửa giận.

Nếu không phải là có người đến làm rối, thì Phong Đặc sẽ lập tức ngã tạt tan vỡ mà chết!

“Người đến! Đuổi theo cho trẫm! Tất yếu phải tìm Tam vương gia trở về!”

“Vâng!”

“Quốc sư, tiên tử nàng..”

“Bệ hạ yên tâm, vì thần chắc chắn dùng hết toàn lực cứu trợ tiên tử!”

“Vậy thì tốt rồi.”

...

Phong Đặc khi tỉnh lại, động tác thứ nhất chính là theo bản năng vươn tay sang bên cạnh thăm dò.

Mà tay, lại chạm vào một mảnh lạnh buốt, đột nhiên hắn cả kinh từ trên giường ngồi dậy!

Tìm “thình thịch thình thịch” nhảy không ngừng.

Chờ hán bình tĩnh trở lại, trong đầu, nhưng lại xuất hiện một màn khiến cho hán tê tâm liệt phế.

Ở đó lúc, nghìn cân treo sợi tóc, Mặc Nhi, đẩy hán ra, bị động đen căn nuốt vào...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: chờ ta trở lại (10)

Phong Đặc lao đảo từ trên giường đi xuống, còn chưa đi đến cửa phòng, ngực lại bỗng dưng đau xót, lúc này một búng máu phun ra ngoài.

Cả người, chán nản ngã ra sau, tầng tầng trượt xuống đất.

Nước mắt, tràn ra khóe mắt, lặng lẽ chảy xuống.

Lúc này cửa phòng vào đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra, Diệp Ánh Hàn nhìn thấy bộ dáng này của Phong Đặc, liền vội vàng đi lên, muốn đỡ hán dậy.

Ánh mắt Phong Đặc trống rỗng nhìn xem hán, thanh âm khàn khàn nói, “Mặc Nhi đâu?”

“Ngươi trước cứ đứng lên đi.” Diệp Ánh Hàn mấp máy môi, đưa tay kéo hán lên.

Phong Đặc cố chấp vươn tay, vẻ mặt bị thương nhắm mắt lại, “Nói cho ta biết, nàng ở đâu?”

“Nàng rất tốt, ngươi đi đến phòng bên liền có thể nhìn thấy nàng.” Diệp Ánh Hàn nói ra.

Nhiều năm như vậy, hán (DAH) chưa bao giờ thấy đến bộ dáng tuyệt vọng như thế của hán (PD).

Phong Đặc mở mắt ra, mắt phượng khẽ động, trực tiếp nhìn chăm chăm vào Diệp Ánh Hàn, “Ngươi nói là sự thật?”

“Khi nào ta đã lừa gạt ngươi chứ?” Âm trầm dưới đáy mắt của Diệp Ánh Hàn đã biến mất, cười cười với hán.

Phong Đặc gật gật đầu, chậm rãi đứng lên.

Mới vừa ngẩng đầu, đã đối mặt với một đôi mắt linh động.

Đôi mắt đó, như cây anh đào tháng ba, như phong cảnh đẹp nhất thế gian, đột nhiên tiến đi vào đáy lòng của hán.

Tô Mặc Nhi bung một chén thuốc, kinh ngạc đứng ở cửa, thấy tình cảnh ở trong phòng, mới phản ứng lại, vui vẻ nói, “Phong Đặc, ngươi đã tỉnh!”

Phong Đặc ngậy ra gật đầu, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn xem nàng.

Tô Mặc Nhi bị hán nhìn có chút không giải thích được, bỏ chén thuốc lên trên bàn, nghi hoặc sờ sờ mặt của mình, khó hiểu hỏi, “Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái...”

Lời còn chưa nói hết, Phong Đặc liền trực tiếp ôm nắn vào trong lòng, sít sao, lực đạo lớn như phảng phất muốn ôm nàng nhập vào xương cốt mình.

Diệp Ánh Hàn lặng lẽ đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại cho bọn họ.

Khuôn mặt Tô Mặc Nhi ửng đỏ, ngoan ngoãn mặc hán ôm.

Phong Đặc nói thật thấp ở bên tai nàng, nói, “Mặc Nhi, về sau dù có chuyện gì phát sinh, đều không cho đẩy bản vương ra. Trên đời này, nếu không có ngươi, bản vương sống sót còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Phong Đặc...” Trong lòng Tô Mặc Nhi giật mình, lập tức, trong lòng tràn đầy cảm động.

Khoé mắt Phong Đặc thoáng lướt qua nước mắt, chỉ có thật sự cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể nàng rõ ràng, hán mới có thể an tâm.

“Mặc Nhi, ngươi có biết hay không, bản vương sợ không bảo vệ được ngươi.”

Chớp mũi Tô Mặc Nhi đau xót.

Tình cảnh lúc ấy, nàng đã nhìn ra hán quyết tâm đi theo nàng, nhưng nàng không bỏ được chuyện thấy hán gặp chuyện không may.

Mặc dù hần có nói thế, nhưng nàng lại không bỏ được, nàng vẫn hy vọng hần sống tốt.

“Mặc Nhi, đáp ứng với bản vương. Bất cứ người đi đâu, đều phải mang theo bản vương. Bản vương đã nói qua, sẽ cùng người một đời một thế. Nếu như người chết, bản vương cũng sẽ không sống một mình nơi hậu thế này nữa!”

“Có thể tìm một vương phi cùng nhau sống mà?” Tô Mặc Nhi buồn bã nói.

Phong Đặc sững sờ, lập tức khước môi giương lên, cong ngón tay lại dùng sức gõ lên đầu của nàng, cắn răng nói, “Người cảm thấy bản vương là người như vậy sao?”

Tô Mặc Nhi “Phốc xuy” một tiếng bật cười, giảo hoạt thoát khỏi ngực của hần, bung lên chén thuốc đến cạnh môi hần, “Uống nó.”

Phong Đặc nhắm mi, ghét bỏ nhìn xem một chén thuốc đen thùi lùi này, nhưng vẫn cầm lấy, uống một ngụm.

Trong con mắt Tô Mặc Nhi mang theo vui vẻ, lặng lẽ đưa tay lau đi nước nơi khóe mắt.

Phong Đặc là lễ vật tốt nhất trời ban cho sinh mệnh nàng.

Kiếp này lấy được phu quân như thế, nàng cũng không tiếc nuôi gì.

...

Phong Đặc hôm nay muốn xuất chinh, kết quả bởi vì chuyện này mà bị gác lại.

Tam quân xuất chinh là đại sự, hần báo cho Phong Kỳ sớm dẫn bọn họ xuất phát.

Mà sau khi hần tu dưỡng vài ngày, cũng rời khỏi đế đô, đi về phía biên quan.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: chờ ta trở lại (11)

Chuyện này là sứ mạng của hần, hần quyết ý rời đi với Tô Mặc Nhi.

Nếu như hần rời đi, thì những huynh đệ từng đầm máu dẫm mảnh chiến đấu với hần, sẽ phải chịu sự chèn ép của hoàng đế và Phong Mục, vì thế trở lại biên quan mới là kết quả tốt nhất cho bọn họ.

Đương nhiên, hần cũng sớm nói với bọn họ rồi, nếu có người muốn ở lại, hần cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng trong dự liệu, nơi lòng quân hướng về, tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện theo hần đi biên quan!

Phong Đặc ở Thiên hương lâu tu dưỡng mấy ngày nay, hoàng đế cũng đã sai người tìm hần vài ngày, nhưng không có một chút tin tức, ai cũng sẽ không ngờ tới là hần lại ẩn thân tại thanh lâu.

Mà trước khi đi, hần chủ động hiện thân, đi đến hoàng cung mật đàm một lần cuối với hoàng đế.

Không có ai biết bọn họ đến cùng đã nói những thứ gì, chỉ là sau đó những cung nữ đi vào ngự thư phòng quét dọn thì phát hiện, dưới mặt đất trong thư phòng đều là mảnh vụn của đồ sứ, thậm chí trong đó có vài món bảo bối là vô giá!

Sau khi Phong Đặc từ trong cung đi ra, trực tiếp đón Tô Mặc Nhi trở về vương phủ.

Cũng thông báo cho Vân Phàm và Nguyệt Bích dời đến Thủy Vân Các ở với Tô Mặc Nhi, bảo vệ nàng an toàn!

Khoảnh khắc tạm thời xa nhau này tránh không được, hần có khát vọng của mình, đương nhiên là Tô Mặc Nhi sẽ không ngăn cản.

Phong Đặc xuất chinh, hôn sự của hần với Linh Hàm cũng bị hoãn lại.

Hoàng đế chọn một nơi, xây một tòa phủ cho Linh Hàm.

Về phần chuyện hôm đó, tất cả mọi người đều ăn ý, không hề nhắc tới.

Phong Đặc đi rồi, Diệp Ánh Hàn đến xem qua mấy lần, lần cuối cùng, là tới tạm biệt. Hần phải rời khỏi đế đô một khoảng thời gian, ngày tạm biệt, tức là

lúc năm sau xuân về hoa nở.

Tô Mặc Nhi tự mình xuống bếp, làm một bữa cơm tiễn hấn, Diệp Ánh Hàn thoải mái nhanh ăn hết rồi rời đi.

Phong Dương gần đây cũng thường xuyên đến phủ Tam vương gia, Tô Mặc Nhi vẫn luôn thường thức hấn, con người đó không ham mộ tiếng tăm lợi ích, cả người đều như xuất trần.

Phong Đặc từng nói, chỉ của hấn (PD) không ở triều đình.

Có lần Phong Dương đến vương phủ, nàng nhất thời hiếu kỳ, nhìn không được hỏi ra.

Phong Dương cười thản nhiên, nói, vì hấn đã có người ngưỡng mộ mới cam tâm rời khỏi.

“Người ngưỡng mộ?” Tô Mặc Nhi có chút kinh ngạc, vậy mà hấn đã có người thương rồi sao?

Người trong lòng của hấn không ham mộ thân phận địa vị của hấn, mà lại cam tâm trải qua cuộc sống bình thường, xem ra người đó cũng là một người khéo léo.

“Đúng vậy, giống như Tam ca và Tam tẩu vậy.”

Trước khi đi, trong lúc đó Tam ca có nói với hấn những tính toán của Tam ca, hấn (PD) cũng có dự định từ bỏ thân phận vương gia tôn quý, theo Tam tẩu về quy ẩn ở điền viên (thôn quê).

Dần dần, không hay biết thời gian đã hơn một tháng.

Tô Mặc Nhi nhớ Phong Đặc, ngày càng mãnh liệt.

Có nhiều lần, nàng khóc từ trong mộng bừng tỉnh lại, ở trong mộng, Phong Đặc một thân máu đen đứng ở trước mặt nàng, khoe môi lại mang theo nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng nói với nàng, “Mặc Nhi, ta đã trở về.”

Sau đó, thân thể của hấn, ở trước mặt nàng, càng ngày càng trở nên trong suốt, cho đến khi biến mất không còn thấy gì nữa, để lại nàng một thân một mình nhớ đến ở trần gian.

Sau khi tỉnh lại, cảm giác ở bên cạnh người lạnh lẽo, nàng cảm giác tim mình vừa đau lại vừa nhói.

Theo tin tức từ biên quan báo trở về, mỗi lần đều thắng lớn.

Lúc Tô Mặc Nhi nghe tin tức chiến thắng, lòng cũng bình tĩnh rất nhiều.

Nhưng lúc tin báo Phong Đặc đã từ truyền đến, cũng là lúc Tô Mặc Nhi đang ngồi ở trên ghế đầu dưới một phía của tàng cây hợp hoan học pha trà với Phong Dương.

Hương thơm của trà Long Tĩnh mang theo mùi thơm tinh khiết vừa xa xăm vừa nhẹ nhàng bay khắp viện, thấm vào sâu trong ruột gan.

Niép Nghị cúi thấp đầu đứng ở trước mặt nàng, nhìn dáng vẻ ngây người của nàng, cố nén bi thương, lặp lại một lần nữa, “Vương phi, chủ tử bị bức ép rơi xuống vách núi, đã...”

Chén trà nâng trong tay Tô Mặc Nhi, trong nháy mắt rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: ai dám xông vào giết không tha (1)

Khoé môi Tô Mặc Nhi giật giật, một giọt nước mắt, từ khóe mắt trượt xuống, nhưng vẻ mặt nàng lại bình tĩnh rất khác thường, nhàn nhạt hỏi, “Hấn, hiện tại ở đâu?”

Niép Nghị không đành lòng nhìn nàng, trong chớp mắt do dự, mới áp a áp ứng nói, “Chủ tử trúng tên độc, rơi xuống vách núi... Thuộc hạ đã xuống dưới vách tìm ba ngày ba đêm cũng không trông thấy tung tích của chủ tử...”

Tô Mặc Nhi lặng im không nói, nước mắt không nhìn được mà chảy xuống.

Một hồi lâu, ánh mắt nàng trống rỗng đứng dậy, lao đảo một bước, chậm rãi đi về phía gian phòng.

Trong mắt Vân Phàm Nguyệt Bích cũng mơ hồ lóe lên nước, thấy vậy, sợ Tô Mặc Nhi nghĩ luẩn quẩn trong lòng, vội vàng đi theo phía sau nàng.

Phong Dương ngồi yên dưới tàng cây hợp hoan, ngẩn người ra một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Lên tiếng hỏi, “Tam ca... Làm sao có thể... Đến cùng đã xảy ra, chuyện gì?”

“Lúc đánh trận cuối cùng, chủ tử thiết kế dẫn quân địch tới trên vách đá vây lại, nhưng không nghĩ rằng... Phong Mục theo chân bọn họ sớm đã có cầu kết riêng, khi đó bọn chúng đã tương kế tựu kế chủ tử.” Lúc Niếp Nghị nói đến Phong Mục, dưới đáy mắt xẹt qua một tia hận ý thật sâu. Ngay cả thân phận vương gia của hắn cũng không đề ý, nói thẳng ra tên của hắn.

“Phong Mục thừa dịp chủ tử không có chú ý, mà ở sau lưng chủ tử bắn lên một mũi tên. Ta... Ta không tới cứu chủ tử kịp, mà trở mắt nhìn xem chủ tử rơi xuống về phía vách núi...”

“Tại sao Phong Mục lại ở đó?” Phong Dương kinh hãi, rõ ràng là Phong Mục bị Hoàng thượng cảm tức rồi mà, làm sao lại chạy đến chiến trường chứ...

“Lần xuất chinh này, bởi vì chủ tử còn bị thương không thể lên chiến trường, mà Hoàng thượng lại sợ lòng quân tan rã, cho nên mới đặc biệt mệnh cho Phong Mục đến làm giám quân.” Niếp Nghị giải thích nói ra.

Đáy lòng Phong Dương đột nhiên sinh ra chút nghi hoặc, hỏi ngược lại, “Lúc ấy người không có ở bên cạnh Tam ca?”

“Trước lần ngênh chiến đó, thuộc hạ bị Phong Mục phái đi làm những chuyện khác, sau khi nghĩ tỉ mỉ lại, ta mới hiểu được, trước lần xuất phát đó, Phong Mục đã tính kế với chủ tử rồi.” Niếp Nghị rất ảo não.

Hắn vội vã đi đến chiến trường, không ngờ lại chứng kiến một màn chủ tử rơi xuống vách núi, hắn âm thầm tránh thoát khỏi người của Phong Mục, lặng lẽ đi xuống dưới vách núi tìm kiếm, nhưng cuối cùng lại không có kết quả gì...

“Phụ hoàng biết rõ chuyện này sao?”

“Nếu như đã bẩm báo, có thể là được báo sau khi đánh xong trận chiến cuối cùng, bẩm báo cùng lúc lên hoàng thượng.” Niếp Nghị suy đoán nói.

Theo tính cách của Phong Mục, đoán chừng trước tiên là sẽ tấu lên chuyện này, khiến cho lòng quân hoảng loạn, thì hắn sẽ có cơ hội chấp chương tam quân rồi!

Phong Dương tự nhiên cũng biết, nhưng hắn nghĩ không ra chính là, từ biên quan đến đế đô, chậm nhất cũng đã năm ngày, nếu thật sự như suy đoán của Niếp Nghị, thì như vậy, phụ hoàng chắc cũng đã sớm biết chuyện này!

“Niếp Nghị, chuẩn bị xe.”

Hai người đang lúc nói chuyện, thì Tô Mặc Nhi đã từ gian phòng đi ra.

Nàng đứng ở trước cửa phòng, phân phó với Niếp Nghị.

Về mặt Nguyệt Bích, Vân Phàm khó xử đứng ở sau lưng nàng không biết phải làm thế nào cho phải.

“Tam tẩu, người...”

“Chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài phủ.” Tô Mặc Nhi nói rất nhẹ, nhưng chỉ nàng mới biết trong tim như bị cái gì đó hung hăng nghiền ép, đau đến co rút.

Không tìm thấy thi thể của Phong Đặc, nàng tuyệt đối sẽ không tin là Phong Đặc đã rời khỏi nàng!

Cho dù biết rõ, hắn trúng tên độc, lại từ vách núi rơi xuống, tỷ lệ còn sống cực kỳ nhỏ, nhưng nàng vẫn muốn đi tìm hắn.

“Tam tẩu muốn đi tìm Tam ca sao?” Phong Dương hỏi.

Thần sắc Niếp Nghị chấn động, thấy Tô Mặc Nhi khề gật đầu.

Đang lúc hắn muốn khuyên, đột nhiên thị vệ từ bên ngoài chạy vào Thủy Vân Các, về mặt thương cảm nói, “Vương phi, không xong rồi! Hoàng thượng phái người đến truyền chỉ, nói, vương gia... Vương gia đã tử!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: ai dám xông vào giết không tha (2)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi trắng bệch như tờ giấy, ngẩn ra một hồi lâu mới nói, “Bọn họ muốn làm cái gì?”

“Vương phi, Tiết công công mang đến khẩu dụ của hoàng thượng, nói là muốn làm tang cho vương gia, xây mộ chôn quần áo cùng di vật.” Thị vệ dè dặt nói.

Trong ánh mắt Tô Mặc Nhi là một mảnh băng hàn, đôi môi khẽ mở, lạnh lùng nói, “Đuổi bọn họ đi ra ngoài!”

Bây giờ Phong Đặc sinh tử không rõ, mà hoàng đế lại gấp gấp muốn làm tang cho hắn như vậy?

Đều nói tình đời lạnh bạc, hôm nay nàng mới chân chính cảm nhận được!

Thị vệ cảm thấy cả kinh, không khỏi nhắc nhở, “Vương phi... Tiết công công là người do Hoàng thượng phái tới ...”

“Ngươi sợ?” Tô Mặc Nhi nhàn nhạt liếc hắn một cái, ra lệnh, “Niếp Nghị, ngươi đi đuổi bọn họ ra ngoài hết cho ta! Triệu tập tất cả ám vệ, bảo vệ vương phủ, trước khi ta chưa trở về, không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào vương phủ một bước, nếu có người nào dám xông vào, giết không tha!”

Một ngày không tìm được Phong Đặc, thì một ngày nàng còn ở vương phủ, nàng tuyệt đối không cho phép có người đến phá hư một phương yên tĩnh này!

Niếp Nghị và Phong Dương đều bị khí thế đột nhiên bộc phát của Tô Mặc Nhi làm rung động, người trước mắt này không hề yếu ớt như trong tưởng tượng, ngược lại cổ khí thế vương giả trên người lại càng thể hiện ra giống như Phong Đặc!

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Niếp Nghị không dám trì hoãn, gọi thị vệ kia lui ra sau, rồi một thân một mình đi đến sảnh phòng trước ‘chăm sóc’ những người kia!

Không tìm được thi thể của chủ tử, hắn cũng không muốn chỉ đơn giản như vậy mà tin là chủ tử đã chết, vương phi có thể vì chủ tử làm được một bước này, hắn thật sự rất bội phục!

Giương mặt Phong Dương ít khi nghiêm trang, trịnh trọng nói, “Tam tẩu muốn đi nơi nào, Phong Dương sẽ một đường dùng hết toàn lực bảo vệ người! Phụ hoàng một khi đã chứa lòng riêng, thì sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ này, Tam tẩu tạm thời rời khỏi đế đô này cũng tốt!”

“Ta sẽ không để cho bọn họ dám làm càn ở nơi của Phong Đặc !” Tô Mặc Nhi nhíu nhíu mày, trong đôi mắt tràn đầy quyết tuyệt.

“Tam tẩu có thể tin vào ta?” Phong Dương đột nhiên hỏi.

Tô Mặc Nhi nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu ý tứ của hắn, nhưng nàng vẫn khẳng định gật đầu nhẹ, “Ta tin.”

“Vậy thì tốt rồi. Ta từng theo sư phụ học phương pháp kết giới, chỉ cần dùng kết giới bao quanh vương phủ, thì sẽ không sợ những người kia dám cưỡi rắn xông vào!” Phong Dương nghiêm túc đề nghị.

Tô Mặc Nhi suy tư một hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý, “Được, ngươi muốn làm như thế nào?”

“Chỉ cần một giọt máu của Tam tẩu làm tâm trận thôi, còn những chuyện còn lại thì cứ giao cho ta!”

Tô Mặc Nhi không chút do dự từ trên đầu rút trăm bạc xuống, trực tiếp cắt vào ngón tay, chảy ra một giọt máu.

Phong Dương từ bên cạnh cầm một cái ly, hứng lấy, dặn dò, “Vân Phạm, Nguyệt Bích, các ngươi dẫn Tam tẩu đi trước, đi ra khỏi đế đô về hướng đông cách hai mươi dặm có một quán trà, Tam tẩu cứ ở đó chờ ta là được.”

“Phong Dương, ngươi không cần đi với ta, lúc này ngươi nên đi tìm nàng.” Tô Mặc Nhi cảm kích với hắn.

Những ngày ở chung tới nay, nàng có thể nhìn ra được hắn vô cùng nhớ tới người trung nhân của mình, nếu không phải Phong Đặc phản phò hắn chiếu cố cho nàng, thì hắn đã sớm đi tìm người trong lòng của hắn rồi.

“Thời gian ước hẹn còn sớm, bây giờ ta không gấp được nàng.” Phong Dương ôn nhu nói, “Huống chi, trước khi Tam ca đi muốn ta chiếu cố Tam tẩu cho tốt, mà ta một khi đã答应 thì ta nhất định sẽ làm được.”

“Cám ơn ngươi, Phong Dương.”

“Tam tẩu không cần phải khách khí. Phong Dương còn muốn nói một câu nữa, Tam tẩu cần phải nhớ lấy, sau khi Tam tẩu ra phủ, bất cứ có chuyện gì xảy ra, cũng không được trở về. Ta muốn bố trí trận pháp này lấy máu Tam tẩu làm tâm trận, khi nào Tam tẩu trở về thì trận pháp sẽ tự phá, đến lúc đó, chỉ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

“Ta nhớ kỹ. Chỉ là những người trong vương phủ này thì nên làm cái gì bây giờ?”

Nếu như để bọn họ ở trong vương phủ, thì bọn họ còn có thể sống sao?

“Tam tẩu yên tâm.” Phong Dương trấn an nói, “ Chuyện này ta sớm đã nghĩ tới, ta sẽ an trí cho bọn họ một cách thỏa đáng. Tam tẩu, tối nay chúng ta gặp ở quán trà.”

...

☆, chương 148 ai dám xông vào giết không tha (3)

Editor: Từ Sắc Y

Sau khi Tô Mặc Nhi rời khỏi vương phủ nàng mới hiểu được, Phong Dương vì chuyện gì mà bảo nàng không được trở về nữa.

Trong vương phủ, bóng dáng Phong Dương hư ảo đứng ở giữa không trung, bạch y tóc đen như mực, phong thái như một tiên nhân.

Lúc này Tô Mặc Nhi đã hoàn toàn không còn tâm tư lại đi thưởng thức một màn này.

Nàng nhìn thấy hai mắt Phong Dương nhắm nghiền lại, cánh tay như tung bay, kết thành một ẩn kế phiền phức, tóc đen như vẩy mực kia, ở trong thời gian trôi qua đó, lại từ từ trở nên trắng như tuyết!

Tìm Tô Mặc Nhi lập tức như bị kim châm, ần ần đau.

Phong Dương nhất định đã sớm biết như thế, cho nên mới dặn dò nàng như vậy.

Nguyệt Bích và Vân Phàm cũng bị rung động, lại sợ xảy ra biến cố gì, cho nên mới nói với Tô Mặc Nhi, “Vương phi, chúng ta rời khỏi đây trước đi.”

“... Tốt.”

...

Sau khi Phong Dương bố trí xong kết giới, liền bắt đầu vào tay xử lý những người kia trong vương phủ.

Những nha hoàn gã sai vặt đều bị hấn an trí tại tứ vương phủ.

Mà một vài vị thiếp của Phong Đặc, mặc dù Phong Đặc chưa bao giờ chạm qua các nàng, nhưng dù gì các nàng cũng đã có danh phận .

Những người này vào thời gian như vậy, lại trở thành phiền toái.

Phong Dương và Niếp Nghị ăn ý không nói đến chuyện của Phong Đặc, Niếp Nghị giả truyền khẩu lệnh của Phong Đặc, phát cho các nàng một khoản phí, thay các nàng gả cho người ta.

Không muốn gả, thì ở lại vương phủ làm nha hoàn!

Ân uy (Những cách mềm mỏng, mạnh bạo) đều được thực thi, nhưng cũng vẫn phải giằng co vài canh giờ.

Đội Phong Dương và Niếp Nghị đi tới quán trà, đã đến giờ Tuất.

Chủ nhân của quán trà này là Phong Dương, chừng quỹ vừa thấy Phong Dương đi đến, thì ngăn người, rồi lập tức đi lên nghênh đón, “Công tử, ngài đã tới.”

“Ân.” Phong Dương biết một đầu tóc trắng của mình gây chú ý đến nhường nào, nhưng lúc trước mắt này có rất nhiều thứ phải chăm nom.

Lúc này, trong quán trà đã ngồi đầy người, chừng quỹ đề nghị, “Công tử, mời lên lầu nhả gian.”

Nói xong liền muốn dẫn bọn họ lên lầu.

Phong Dương ngăn cản động tác của hắn, nói, “Ta chỉ tới nơi này tìm người, hôm nay người có thấy ba nữ tử trẻ tuổi tới nơi này hay không?”

“Nữ tử trẻ tuổi?” Chừng quỹ suy nghĩ tìm mi lại một chút, nhớ lại nói, “Thuộc hạ chưa thấy qua ba nữ tử trẻ tuổi, nhưng trái lại lại có một nữ tử một mình tới để lại một phong thơ, muốn thuộc hạ đưa cho công tử.”

“Phong thơ ở đâu?” Trong lòng Phong Dương có chút dự cảm xấu.

Chừng quỹ từ trong tay áo lấy ra phong thơ đưa cho Phong Dương.

Quả nhiên, Phong Dương mở ra thư, lập tức thấy được chỗ ghi tên là Tô Mặc Nhi!

Tô Mặc Nhi nói, các nàng đã đi đến biên quan. Nàng thiếu hẳn quá nhiều, ngày sau nàng sẽ báo ân tình với hắn.

Trong thư nàng cũng đã nói rõ, hần không cần phải đi tìm nàng, chờ một ngày nàng tìm thấy Phong Đặc, thì sẽ trở về gặp hần.

Niếp Nghị đến gần xem nội dung trên bức thư, lúc này hần đã ra quyết định, “Tứ vương gia, bây giờ thuộc hạ sẽ xuất phát đi đến biên quan, bất cứ như thế nào, vương phi cũng sẽ đi đến chỗ đó.”

“Tiểu Thất ở biên quan sao?” Phong Dương hỏi ngược lại.

“Vâng. Thất vương gia đang ở chỗ đó tìm kiếm chủ tử.” Niếp Nghị không hiểu nhưng vẫn trả lời.

Phong Dương nói ra âm thanh chỉ vền vện hai người bọn họ nghe được, nói, “Dùng bò câu đưa tin cho Tiểu Thất, nói cho hần biết Tam tẩu đã đi biên quan, kêu hần phải người chú ý, không để cho Phong Mục thấy Tam tẩu trước một bước.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Niếp Nghị đáp.

Phong Dương bố trí kết giới to bảo vệ toàn vương phủ lớn như vậy, đã hao tổn quá nhiều thể lực, lúc này, sắc mặt hần đã tái nhợt đến cực điểm.

“Tứ vương gia ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm đi, thuộc hạ thay mặt vương gia vương phi tạ ơn Tứ vương gia!” Ở đây nhiều người phức tạp, Niếp Nghị chỉ ôm quyền với Phong Dương, thân thể hơi cúi xuống biểu đạt ý cảm ơn, nhưng cũng không hành đại lễ.

Phong Dương biết rõ trong lòng Niếp Nghị vội vàng, liền vỗ vào vai hần, nói, “Trên đường chú ý an toàn, nếu như gặp phải phiền toái gì, liền thông báo cho bản vương.”

“Đa tạ Tứ vương gia!”

Chờ hết thấy đều được an trí thỏa đáng, Niếp Nghị mới tạm biệt Phong Dương, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến biên quan.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: ai dám xông vào giết không tha (3)

Sau khi Tô Mặc Nhi rời khỏi vương phủ nàng mới hiểu được, Phong Dương vì chuyện gì mà bảo nàng không được trở về nữa.

Trong vương phủ, bóng dáng Phong Dương hư ảo đứng ở giữa không trung, bạch y tóc đen như mực, phong thái như một tiên nhân.

Lúc này Tô Mặc Nhi đã hoàn toàn không còn tâm tư lại đi thưởng thức một màn này.

Nàng nhìn thấy hai mắt Phong Dương nhắm nghiền lại, cánh tay như tung bay, kết thành một ấn kế phiền phức, tóc đen như vậy mực kia, ở trong thời gian trôi qua đó, lại từ từ trở nên trắng như tuyết!

Tìm Tô Mặc Nhi lập tức như bị kim châm, ần ần đau.

Phong Dương nhất định đã sớm biết như thế, cho nên mới dặn dò nàng như vậy.

Nguyệt Bích và Vân Phàm cũng bị rung động, lại sợ xảy ra biến cố gì, cho nên mới nói với Tô Mặc Nhi, “Vương phi, chúng ta rời khỏi đây trước đi.”

“... Tốt.”

...

Sau khi Phong Dương bố trí xong kết giới, liền bắt đầu vào tay xử lý những người kia trong vương phủ.

Những nha hoàn gã sai vặt đều bị hần an trí tại tứ vương phủ.

Mà một vài vị thiếp của Phong Đặc, mặc dù Phong Đặc chưa bao giờ chạm qua các nàng, nhưng dù gì các nàng cũng đã có danh phận .

Những người này vào thời gian như vậy, lại trở thành phiền toái.

Phong Dương và Niếp Nghị ần ý không nói đến chuyện của Phong Đặc, Niếp Nghị giả truyền khẩu lệnh của Phong Đặc, phát cho các nàng một khoản phí, thay các nàng gả cho người ta.

Không muốn gả, thì ở lại vương phủ làm nha hoàn!

Ân uy (Những cách mềm mỏng, mạnh bạo) đều được thực thi, nhưng cũng vẫn phải giằng co vài canh giờ.

Đội Phong Dương và Niếp Nghị đi tới quán trà, đã đến giờ Tuất.

Chủ nhân của quán trà này là Phong Dương, chừng quỹ vừa thấy Phong Dương đi đến, thì ngẩn người, rồi lập tức đi lên nghênh đón, “Công tử, ngài đã tới.”

“Ân.” Phong Dương biết một đầu tóc trắng của mình gây chú ý đến nhường nào, nhưng lúc trước mắt này có rất nhiều thứ phải chăm nom.

Lúc này, trong quán trà đã ngồi đầy người, chừng quỹ đề nghị, “Công tử, mời lên lầu nhả gian.”

Nói xong liền muốn dẫn bọn họ lên lầu.

Phong Dương ngăn cản động tác của hắn, nói, “Ta chỉ tới nơi này tìm người, hôm nay người có thấy ba nữ tử trẻ tuổi tới nơi này hay không?”

“Nữ tử trẻ tuổi?” Chừng quỹ suy nghĩ tìm mĩ lại một chút, nhớ lại nói, “Thuộc hạ chưa thấy qua ba nữ tử trẻ tuổi, nhưng trái lại lại có một nữ tử một mình tới để lại một phong thơ, muốn thuộc hạ đưa cho công tử.”

“Phong thơ ở đâu?” Trong lòng Phong Dương có chút dự cảm xấu.

Chừng quỹ từ trong tay áo lấy ra phong thơ đưa cho Phong Dương.

Quả nhiên, Phong Dương mở ra thư, lập tức thấy được chỗ ghi tên là Tô Mặc Nhi!

Tô Mặc Nhi nói, các nàng đã đi đến biên quan. Nàng thiếu hẳn quá nhiều, ngày sau nàng sẽ báo ân tình với hắn.

Trong thư nàng cũng đã nói rõ, hắn không cần phải đi tìm nàng, chờ một ngày nàng tìm thấy Phong Đặc, thì sẽ trở về gặp hắn.

Niếp Nghị đến gần xem nội dung trên bức thư, lúc này hắn đã ra quyết định, “Tứ vương gia, bây giờ thuộc hạ sẽ xuất phát đi đến biên quan, bất cứ như thế nào, vương phi cũng sẽ đi đến chỗ đó.”

“Tiểu Thất ở biên quan sao?” Phong Dương hỏi ngược lại.

“Vâng. Thất vương gia đang ở chỗ đó tìm kiếm chủ tử.” Niếp Nghị không hiểu nhưng vẫn trả lời.

Phong Dương nói ra âm thanh chi vền vền hai người bọn họ nghe được, nói, “Dùng bò câu đưa tin cho Tiểu Thất, nói cho hắn biết Tam tẩu đã đi biên quan, kêu hắn phải người chú ý, không để cho Phong Mục thấy Tam tẩu trước một bước.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Niếp Nghị đáp.

Phong Dương bố trí kết giới to bảo vệ toàn vương phủ lớn như vậy, đã hao tổn quá nhiều thể lực, lúc này, sắc mặt hắn đã tái nhợt đến cực điểm.

“Tứ vương gia ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm đi, thuộc hạ thay mặt vương gia vương phi tạ ơn Tứ vương gia!” Ở đây nhiều người phức tạp, Niếp Nghị chỉ ôm quyền với Phong Dương, thân thể hơi cúi xuống biểu đạt ý cảm ơn, nhưng cũng không hành đại lễ.

Phong Dương biết rõ trong lòng Niếp Nghị vội vàng, liền vỗ vào vai hắn, nói, “Trên đường chú ý an toàn, nếu như gặp phải phiền toái gì, liền thông báo cho bản vương.”

“Đa tạ Tứ vương gia!”

Chờ hết thầy đều được an trí thỏa đáng, Niếp Nghị mới tạm biệt Phong Dương, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến biên quan.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Toà thành quý dị (1)

Tô Mặc Nhi yên tĩnh ngồi ở trong xe ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng bệch như tờ giấy, cả người nàng dường như đã gầy đi một vòng, khiến cho thân thể càng lộ thêm vẻ đơn bạc đến vô cùng.

Các nàng đi một chút rồi ngừng ngừng, từ trên đường đi đã bị kéo dài rất lâu.

Vân Phàm dừng xe ngựa ở một bên thác nước, vén rèm lên, có chút lo lắng hỏi, “Vương phi, xuống nghỉ ngơi một lát đi. Nếu tiếp tục như vậy nữa, thì thân thể của ngài cũng không chịu nổi nữa đâu.”

Tô Mặc Nhi lắc đầu, suy yếu mở miệng, “Vân Phàm, chúng ta tới chỗ nào rồi?”

“Qua một tòa thành ở phía trước nữa, đoán chừng là còn phải đi thêm một ngày đường.” Vân Phàm đáp.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi lộ ra một chút vui vẻ, “Vậy chúng ta nhanh chóng xuất phát đi, tranh thủ trước khi trời tối, có thể đi tới tòa thành ở phía trước kia.”

“Vương phi, trước người cứ uống một chút nước đi.” Nguyệt Bích từ trong đầm nước dưới thác múc lấy một chút nước đi đến.

Lúc này trời đã nhanh vào mùa đông, chỉ cần người đứng bên ngoài một chút thì sẽ cảm thấy quanh người đều như phát rét.

Vị trí hiện tại các nàng dừng lại thì vô cùng thần kỳ.

Thác nước kia bốc lên hơi sương trắng, từng đợt sóng nước trực tiếp chảy vào phía dưới đầm, mà trong đầm nước, lại vô cùng ấm áp!

Tô Mặc Nhi uống xuống mấy ngụm nước, đầu óc cũng đã thanh tỉnh lại một chút, nàng không khỏi trầm tĩnh xuống, tựa người vào trên vách xe.

Từ đó đi đến đây, nàng đã trải qua một cơn bệnh nặng, mà cơn sốt cao này lại kéo dài vài ngày không lùi.

Vân Phàm và Nguyệt Bích cố gắng, mà vội vàng vì nàng đi tìm đại phu, đại phu chỉ nói nàng bị hỏa công tâm, ưu tư quá nhiều, muốn nàng phải tĩnh dưỡng.

Trong lòng Tô Mặc Nhi đang nhớ đến Phong Đặc, làm sao mà có thể an tâm dưỡng bệnh đây.

Đợi đến cơn sốt cao của nàng vừa lui, thì nàng đã không thể chờ đợi được mà bảo Vân Phàm và Nguyệt Bích dẫn nàng đến biên thành.

Vân Phàm và Nguyệt Bích thấy khuyên không được đành cũng vô dụng, cho nên chỉ có thể vâng lời dẫn nàng tới nơi này.

Một đường lắt lư ngấp nghènh, bệnh tình của Tô Mặc Nhi càng thêm nghiêm trọng, Vân Phàm và Nguyệt Bích đều nhìn vào trong mắt, để ở trong lòng.

Không biết làm sao mà Tô Mặc Nhi một lòng chỉ nghĩ sớm ngày đi đến biên quan, hoàn toàn không để ý đến tình trạng của thân thể mình.

Mấy người đang ở bên bờ đầm nghỉ ngơi một lát, rồi lập tức lại bước đi về phía trước.

Mà sau khi bọn họ đi khỏi, hai nam nhân vận y phục đen như mực, lặng lẽ nhảy xuống bên bờ đầm.

Trong đó có một nam nhân đang đứng chấp tay, hơi thở vương giả ở trên người khí được bộc lộ rất rõ.

Phía sau hắn là nam nhân đang cầm một quả cầu thủy tinh ở trong tay, trong quả cầu kia hiện lên hình ảnh đúng là phong cảnh non xanh nước biếc trước mắt này.

“Chính xác là nàng sao?”

“Vâng, chủ nhân, cầu thủy tinh sẽ không sai bao giờ, nữ nhân ở trong xe ngựa kia, đúng là...”

Nam nhân đưa tay ngăn cản lời nói của thủ hạ, chỉ thản nhiên nói, “Phải người đuổi theo các nàng, xem các nàng muốn đi tới nơi nào, khi có bất cứ chuyện gì thì phải bẩm báo với bản vương ngay.”

“Tuân mệnh, chủ nhân!” Thủ hạ của hắn nắm chặt cầu thủy tinh, do dự một hồi lâu, mới hỏi, “Chủ tử, nếu các nàng dừng lại trong toà thành ở phía trước tòa thành kia thì làm sao bây giờ?”

“Đi nói cho bọn họ biết, đêm nay đừng tay, ai dám làm trái lệnh, liền xử quyết!” Giọng nam tử lạnh rét như băng nói.

Người phía sau run rẩy, cung kính nói, “Thuộc hạ tuân mệnh.”

...

Vân Phàm lái xe ngựa, rốt cục cũng chạy đến đó trước khi mặt trời lặn, đi vào trong thành.

Ba người vừa vào trong thành, không hiểu sao lại cảm thấy một luồng không khí quỷ dị.

Người đi trên đường đều vội vã, nếu nhìn kỹ, ở trên mặt mỗi người đều mơ hồ mang theo chút sợ hãi.

Nguyệt Bích nhảy xuống xe ngựa, muốn đi dò hỏi nơi này đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiểu thương đang bán ở ven đường vừa thấy mặt trời xuống núi, liền đã vội vàng thu dọn quán, đi vào ngõ nhỏ, không thấy tới bóng dáng.

Tô Mặc Nhi vén rèm xe lên, nghi hoặc nói với Nguyệt Bích ở phía ngoài, “Bọn họ làm sao vậy?”

“Thuộc hạ cũng không biết bọn họ tại sao lại như thế. Vương phi, không bằng đêm nay trước chúng ta cứ ở lại chỗ này, rồi sớm ngày mai lại gấp rút lên đường.” Nguyệt Bích đề nghị.

Tô Mặc Nhi nhìn xem sắc trời dần dần tối, gật gật đầu, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: toà thành quý dị (2)

Chỉ là, Vân Phàm lái xe đi một hồi lâu, cũng không thể tìm được một quán trọ mở cửa.

Không chỉ như vậy, tất cả các cửa hàng lớn nhỏ ở trên đường, đều là đóng cửa thậm chí cả cửa sổ cũng đã đóng chặt!

Một toà thành to như vậy, tại lúc hoàng hôn, lại hiện lên có chút lạnh lẽo.

Vân Phàm và Nguyệt Bích đã từng đi theo Phong Đặc tới nơi này, vốn theo ngày thường, thì lúc này chỉ mới bắt đầu giờ mở chợ đêm, phồn thịnh đến cực điểm!

Mấy người đi thêm mấy con phố nữa, thấy cảnh tượng đại khái đều giống nhau.

Luồng không khí quý dị này, khiến cho các nàng không nhận được mà thêm khản trương, trong lòng lại càng đề phòng hơn.

Bỗng nhiên, Vân Phàm phi thân xuống xe ngựa, kiểm trong tay lướt ngang một cái, trực tiếp chặn ngang trước cửa một quán trọ.

Nguyệt Bích kéo dây cương, xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Trong tay lão bản kia đang cầm cái chốt cửa, nhìn bộ dáng là đã biết muốn đóng cửa, nhưng lại chưa kịp đóng.

Hắn nom nớp lo sợ nhìn xem Vân Phàm đang chắn trước cửa, trên mặt là một vẻ sợ hãi, run rẩy nói, “Nữ nữ nữ... Nữ hiệp tha mạng! Nữ hiệp tha mạng!”

Vân Phàm hừ lạnh một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, gác lên trên cổ hắn, “Chỉ cần ngươi nói thật, ta liền không giết ngươi!”

“Thật tốt số, nữ hiệp muốn biết cái gì, tiểu nhân nhất định biết thì sẽ nói hết...biết thì sẽ nói hết.”

“Ta hỏi ngươi, trong thành này đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sớm như vậy mà các ngươi lại đóng cửa?” Vân Phàm hỏi.

Trong chớp mắt lão bản kia bối rối một cái, rồi lập tức nhìn Vân Phàm soi mói, trực tiếp quỳ xuống.

Tô Mặc Nhi ở trong xe ngựa vén rèm lên nhìn sang, tự nhiên là nghe được lời Vân Phàm nói, chỉ là, phản ứng của lão bản này, có phải là có chút kỳ quái hay không?

Vân Phàm mặt không chút thay đổi dán chặt thanh kiếm ở trên cổ họng hắn, nhẹ nhàng phun ra một chữ, “Nói!”

“Dạ, dạ. Tiểu nhân nói... Gần đây, mỗi đêm ở trong thành đều có thiếu nữ trẻ tuổi vô duyên vô cớ mà biến mất, cũng không ai biết các nàng đi đến nơi nào, hiện tại người đang ở chỗ nào...” Lão bản kia chậm rãi nói.

Lông mày Vân Phàm nhíu sâu, “Quan phủ đâu? Xảy ra chuyện lớn như vậy, quan phủ không sai người đi tra hay tìm người sao?”

Lão bản kia thở dài một hơi, tiếc hận nói, “Huyện lệnh đại nhân trái lại cũng là một thanh quan. Điều đáng thương chính là, vào nửa tháng trước nữ nhi của hắn cũng đã bị người ta bắt đi rồi!”

“Theo nha hoàn bên người Tứ Hậu tiểu thư nói, đêm đó nàng chỉ đi ra ngoài bùng chậu nước rửa chân đến cho tiểu thư thôi, kết quả là vừa mới đi vào tiểu thư này còn ở trong phòng, đột nhiên đã biến mất không thấy tăm hơi! Trước đó Huyện lệnh đại nhân cũng đã phái rất nhiều người đi tìm, nhưng lại không tìm một chút tin tức nào.”

“Ai ngờ, sau ba ngày tiểu thư mất tích, thì lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng ngủ của nàng. Chỉ là, lúc đó, quần áo của tiểu thư không được chỉnh tề lại còn bị treo lơ lửng ở trên xà nhà, mà trên người từng vết tím xanh ứ đọng thành một mảng lớn, hai chân mở rộng, giữa hai chân mơ hồ còn có máu tươi chảy xuống. Điều đáng sợ nhất là, ánh mắt của nàng mở to, chết không nhắm mắt! Sau khi có nha hoàn phát hiện ra cảnh tượng này, thì đã bị dọa sợ tại

chỗ mất tiếng luôn.”

Lời nói êm tai của chương quý nói tới, trong giọng nói không thiếu sự tiếc hận, “Thiên kim của Huyện lệnh đại nhân mới lên tuổi mười sáu, còn hôn phối liền... Từ đó về sau, toàn bộ mọi người ở trong thành đều bàng hoàng, mặt trời vừa xuống núi thì liền đi về nhà của mình.”

Sau đó, hần thử thăm dò hỏi, “Nữ hiệp còn có cái gì phân phó sao? Nếu như không có, vậy tiểu nhân liền...”

“Chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng khách lớn!” Chuyện đã hỏi rõ, nàng cũng phải vì chỗ đặt chân của bọn họ mà đưa ra quyết định.

Lão bản rất khó xử, “... Nhưng trong quán trọ của tiểu nhân, đã đầy khách rồi, nữ hiệp vẫn nên dời sang chỗ khác mới tốt hơn.”

“Ân?” Vân Phàm nhàn nhạt quét mắt nhìn hần một cái, dưới đáy lòng lão bản kia đang âm thầm nhò máu.

“Vâng vâng, mời mấy vị vào bên trong, tiểu nhân sẽ đi an bài gian phòng cho các người ngay.”

Vân Phàm ném cho hần một túi bạc, “Đây là chi phí ăn ở, sáng sớm ngày mai, nhớ chuẩn bị điểm tâm cho tốt.”

“... Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Toà thành quý dị(3)

Đêm lạnh như nước, Tô Mặc Nhi ngồi trước cửa sổ của quán trọ thật lâu, nhìn thấy từng đợt trăng tròn trên bầu trời đêm kia, chỉ cảm thấy thế sự trôi người.

Lúc trước nàng một lòng muốn rời khỏi Phong Đặc, rời khỏi vương phủ, nhưng lại chưa bao giờ ngờ tới, hiện thời nàng chỉ muốn gặp hần một lần mà còn lại gian nan như thế.

“Vương phi, đã thu thập xong, có thể đi ngủ rồi.” Nguyệt Bích nhẹ giọng đi đến sau lưng Tô Mặc Nhi, nhắc nhở.

Tô Mặc Nhi sững sờ, phục hồi tinh thần lại, “Tốt.”

Nàng đang muốn đứng dậy cởi áo ngoài ra, thì lúc này cửa phòng lại bị người gõ.

Sắc mặt Vân Phàm trầm xuống, đề phòng lên tiếng dò hỏi, “Người nào?”

Ngoài cửa, không có người trả lời, tiếng đập cửa vẫn vang lên không hề gián đoạn như cũ, hơn nữa còn rất có tiết tấu một tiếng lại tiếp sau một tiếng.

“Đến cùng là người phương nào?” Vân Phàm cảm lấy bội kiếm ở trên bàn, từ từ nhích tới gần cửa phòng.

Một lát, người ở phía ngoài rốt cục lên tiếng, “Nữ hiệp, là tiểu nhân, tiểu nhân đưa chút nước trà đến cho ba vị nữ hiệp.”

Mi tâm Vân Phàm nhần lại, trầm giọng trả lời, “Không cần, đa tạ ý tốt.”

“Đã như vậy, thì tiểu nhân xin lui xuống trước.”

Trong hành lang sau một tràng thanh âm đi đi lại lại, lập tức cũng yên tĩnh trở lại.

Trong phòng có hai chiếc giường, Tô Mặc Nhi cực kỳ mệt mỏi, chỉ nhàn nhạt phân phó Vân Phàm cùng Nguyệt Bích sớm đi ngủ xong, liền ngủ thật say.

Vân Phàm tắt đèn, nghỉ ngơi cùng với Nguyệt Bích trên một cái giường khác.

Bất quá, nhưng các nàng lại thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Toà thành này thật sự quá mức quý dị, các nàng vẫn muốn cẩn thận thì hơn!

Tô Mặc Nhi lần nữa tỉnh lại, quanh thân nàng là một mảnh lạnh buốt.

Nàng khẽ co người lại, mở ra hai tròng mắt mơ hồ.

Xung quanh tối như mực, nàng không thể thấy mọi vật được.

Tô Mặc Nhi cố nén đau đầu, gọi một tiếng, “Vân Phàm”

Mà trả lời lại nàng là bóng tối yên tĩnh không tiếng động, ngẫu nhiên cũng chỉ truyền đến vài tiếng côn trùng kêu vang, mà những âm thanh ấy vào lúc này, không hiểu sao lại thêm một ít thê lương.

“Ngài tỉnh.” Bỗngưng, một giọng nói vang lên ở bên tai nàng.

Gương mặt nhỏ của Tô Mặc Nhi trắng bệch, trong lòng cũng thót lên vài cái, không tự giác mà lại ngừng hô hấp.

Thanh âm kia, khàn khàn đến cực điểm, giống như mũi dao mài ở trên kính, khiến cho người nghe vô cùng khó chịu.

Tô Mặc Nhi chợt cảm thấy rợn cả tóc gáy, mượn ánh trăng xuyên qua lớp mây chiếu xuống, rốt cục nàng cũng thấy rõ cảnh tượng ở trước mắt.

Vô số cành cây khô lớn đứng lặng im ngay trước mắt nàng, mà ở trên cành cây lại treo một mảnh vải màu trắng, tung bay theo gió.

Chóp mũi lại ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, phía trên còn có thể thấy được một mảnh bạch cốt (xương trắng).

Mà giữa đồng bạch cốt kia, lại rơi là tả đồ trang sức dành cho thiếu nữ hoàn toàn không hợp mắt, thậm chí có châu ngọc ở dưới ánh trăng phản chiếu, lóe lên hào quang.

“A!” Tô Mặc Nhi kinh hồn kêu một tiếng, trợn to hai mắt, vội vàng di chuyển thân thể về phía sau, lại đột nhiên đụng phải một vật cứng.

Tô Mặc Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc hắc y hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nàng, trong cặp mắt u lục kia, không chút nào che giấu biểu lộ *** thật sâu.

Tô Mặc Nhi vừa muốn thét chói tai, nhưng trong nháy mắt lại bưng kín miệng, ngơ ngác nhìn người nọ.

Không... Không đúng! Hắn không phải là người!

Người làm sao có lỗ tai nhọn? Răng nanh sắc bén?

“Hắc hắc hắc hắc...” Hắn phát ra một chuỗi tiếng cười khắc khắc quái dị, bỗngưng lại nhe răng cười với Tô Mặc Nhi một tiếng, đột nhiên liền xuất hiện ở trước người của nàng.

Duỗi ra cái lưỡi dài, liếm liếm cổ của nàng.

Hai mắt Tô Mặc Nhi nhắm nghiền lại, nghe từ trên người hắn toả ra mùi vị rí rết, trong dạ dày nàng không ngừng hung hăng sôi trào.

Tay của hắn chậm rãi vuốt ve ở trên mặt nàng, thân thể Tô Mặc Nhi không tự giác mà khẽ phát run.

Nàng cảm giác được trên hai tay, lông tơ dài mềm mại, vốn không phải là tay của người!

Tô Mặc Nhi cảm thấy hoảng sợ, thứ này ở trước mặt nàng, chỉ sợ là giống như với Thiên Chi... Là yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Toà thành quỷ dị(4)

Chỉ nghe yêu nghiệt kia thành khẩn nỏ nộ cười vài tiếng, đột nhiên lên tiếng nói, “Nữ hiệp còn nhớ tiểu nhân không?”

Thanh âm này... Gương mặt nhỏ của Tô Mặc Nhi lập tức trắng bệch, rõ ràng chính là giọng nói của lão bản quán trọ này mà!

Người nọ đẩy Tô Mặc Nhi lên vài bước, Tô Mặc Nhi nhú lại mi, chán ghét đưa tay xoa xoa những nơi đã bị hắn liếm qua.

“Xem phản ứng của tiểu thư, hắn là còn nhớ rõ tiểu nhân nha! Ha ha ha ha ha...”

“Ngày hôm qua, là ngươi có ý dẫn chúng ta đi vào quán trọ người?” Tô Mặc Nhi lặng lẽ đưa tay, nắm một mảnh đất ở trong tay, đề phòng nhìn xem hắn.

Nghe lời Tô Mặc Nhi nói, trên mặt người kia dào dạt thần sắc cao ngạo, đắc ý nói, “Chính là như vậy? Thì như thế nào? Mưu kế này có phải là rất hay phải không!”

Tô Mặc Nhi cảm thấy lo lắng không ngừng, Vân Phạm và Nguyệt Bích vẫn còn trong quán trọ, các nàng và nàng cùng ở trong một phòng, hiện tại không biết các nàng như thế nào rồi?

Tô Mặc Nhi có chút ảo não, nàng sớm nên nghĩ đến. Vào thời gian ngày hôm qua, tất cả cửa hàng đều đóng chặt cửa lớn, chỉ riêng có hẻm là muộn như vậy mới đóng cửa, liền có vấn đề!

“Người đang lo lắng cho đồng bạn của người sao? Yên tâm, thuộc hạ của ta sẽ ‘Chiếu cố’ các nàng thật tốt!” Yêu quái kia đuổi ra đầu lưỡi thật dài, liếm liếm khóe miệng, đáng vẻ như đang thêm nhỏ dãi.

Trong lòng Tô Mặc Nhi kinh hãi nhảy dựng, đầu đầu muốn nứt.

Lại nghe hẻm tiếp tục nói, “Xem ra là bản đại vương quả nhiên không có chọn lầm người mà! Có thể phát hiện ra mưu kế của ta, người vẫn là người thứ nhất! Nhục huyết của người, nhất định cũng là phi thường mỹ vị đi!”

Tiếng nói rơi xuống, xung quang người hẻm dâng lên một luồng khói xanh, trong nháy mắt, liền xuất hiện một con sói có màu lông tối đen!

Con mắt xanh lục âm u kia, tham lam nhìn Tô Mặc Nhi, chân sau nó hơi cúi xuống, lại nhào mạnh về phía Tô Mặc Nhi!

“Không cần!” Tô Mặc Nhi giương cao tay, trực tiếp ném ra một nắm đất về phía hẻm, nhưng lại không có tác dụng với con yêu quái kia!

Yêu sói dùng chân trước tráng kiện, lần lượt áp chế Tô Mặc Nhi ngã trên mặt đất!

Tô Mặc Nhi bị đau, nàng cố liều mạng giãy giụa nghĩ muốn thoát khỏi, nhưng yêu sói kia lại hoàn toàn không để chút sức lực nhỏ bé của Tô Mặc Nhi vào mắt.

Móng nhọn về một cái, y phục ở trước ngực Tô Mặc Nhi bị xé nát!

“Chỉ có thể trách người tự chui vào hang, nếu không phải đêm nay đúng là thời cơ tu luyện tốt nhất của bản đại vương, thì bản đại vương cũng sẽ không liều mạng đi bắt người đến!” Nói, lại có chút khinh thường nở nụ cười, “Hừ hừ, dù sao ta giết người, tôn thượng cũng không vì chút chuyện như vậy mà muốn mạng của ta!”

Ý thức Tô Mặc Nhi bắt đầu dần dần mơ hồ, trước khi bất tỉnh, nàng mơ hồ nghe được từ phía trên truyền đến một tiếng nói dễ nghe, nói, “Người tự tin như vậy?”

Thân thể của yêu sói kia run mạnh, xoay người hoảng sợ nhìn sang người đến, vội vàng biến trở về thân người, quỳ một chân xuống đất, run rẩy nói, “Thuộc hạ... Thuộc hạ tham kiến tôn chủ đại nhân!”

Người đến một thân y phục màu đen như mực, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Tô Mặc Nhi đang hôn mê, bàn tay trắng nõn chỉ ra một ngón, lập tức một cái áo choàng trùm lên trên người Tô Mặc Nhi.

Nhân nhật hỏi, “Người mới, nói cái gì?”

Yêu sói kia lập tức dập đầu vài cái, nhận tội, “Tôn thượng tha mạng, đây chẳng qua là thuộc hạ bị sắc đẹp mê hoặc, hồ ngôn loạn ngữ!”

“A?”

“Tôn thượng, lời thuộc hạ nói đều thật. Thuộc hạ dám thề với trời, thuộc hạ đối với ngài trung thành và tận tâm, cho dù ngài muốn cho ta đi tìm chết, ta cũng tuyệt không nhiều lời!” Yêu sói vội vàng chứng tỏ lòng trung thành.

Nam tử hỏi ngược lại, “Vậy người có nhớ rõ lệnh bản tôn đưa ra?”

“Ta...”

“Nói lại mệnh lệnh đó!” Nam tử uy nghiêm bắt xâm phạm.

“Dạ, dạ.” Yêu sói kia gian nan nói, “phạm là ai tối nay lấy đi tinh phách (linh hồn) của nữ tử, tất cả đều xử quyết...”

“Rất tốt. Như vậy, người chết đi!” Trong tay nam tử tụ lại một luồng hào quang hắc ám, trong nháy mắt đánh vào thiên linh của yêu sói kia!

Yêu sói kia không thể tin được mà trừng to hai mắt, gió thổi qua, thân thể của hẻm giống như tro bụi, tiêu tán giữa thế gian...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Toà thành quỷ dị(5)

Trong quán trọ, Tô Mặc Nhi nhú lông mày nằm ở trên giường, hiển nhiên là ngủ rất không yên ổn.

Nguyệt Bích đi đến gần nàng, lo lắng nhìn nàng một chút, lại đưa tay sờ sờ lên trán nàng, trong khoảng thời gian này, Tô Mặc Nhi vẫn còn hơi sốt nhẹ, các nàng cũng không dám sơ sẩy.

Nhưng lần này, sau khi Nguyệt Bích sờ trên trán nàng xong, thần sắc khẽ kinh ngạc, không thể tin được mà thấp giọng hô một tiếng, kinh nghi (kinh sợ, nghi ngờ) nói, “Tỷ, người đến xem vương phi một chút, có phải là nàng không còn nóng nữa hay không?”

Vân Phàm nghe vậy, hai ba bước đi đến bên giường, đưa tay thăm dò lên nhiệt độ trên trán nàng, trên mặt không khỏi hiện lên vài tia vui mừng, “Thật sự...”

Sau khi hết lần này đến lần khác xác nhận xong, nàng rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại vương phi đã khỏi hẳn, đối với các nàng mà nói chính là một đại tin tức tốt nhất, nếu không lúc đến biên quan, chỉ sợ là thân thể vương phi thật sự hội nhìn không được...

“Không cần... Không cần... Vân Phàm, Nguyệt Bích!” Tô Mặc Nhi hoảng sợ kêu ra tiếng, đột nhiên mở hai mắt ra!

Vân Phàm và Nguyệt Bích đều bị biến cố bất thành linh của nàng, mà hoảng sợ.

Khoé mắt Tô Mặc Nhi chảy ra lệ quang, còn chưa hoàn toàn từ trong mộng cảnh phục hồi tinh thần lại.

Nguyệt Bích dè dặt kêu nàng một tiếng, “Vương phi.”

Tô Mặc Nhi ngơ ngác quay đầu, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên mặt nàng, thanh âm có chút khàn khàn, hỏi, “Nguyệt Bích? Người không có việc gì?”

“Ta?” Nguyệt Bích không hiểu nói, “Ta không sao mà.”

Vân Phàm tỉ mỉ hỏi nàng, “Vương phi, người mơ đến gì thế?”

Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút, đầu khẽ đau đến phát bực, những chuyện kia, chỉ là mộng thôi sao?

Nhưng rõ ràng là trước mắt nàng đều rõ mồn một như ban ngày, tất cả mọi thứ đều giống như nàng đã từng trải qua.

Bùn đất tản ra mùi thối nát, những cành cây khô có hình thù kỳ quái kia, còn có một đồng bạch cốt đầy đất, và con yêu sói kia...

Trong lòng Tô Mặc Nhi run rẩy, vội vàng hỏi các nàng, “Tối hôm qua các người ở đâu?”

Vân Phàm và Nguyệt Bích đều không hiểu ra sao, đáp, “Chúng ta luôn ở trong gian phòng này mà.”

“Không có điều gì dị thường sao?”

Vân Phàm Nguyệt Bích cùng nhau lắc đầu.

Các nàng thay phiên nhau mà canh giữ cả nửa đêm, nếu như có điều gì dị thường, nhất định là các nàng sẽ phát giác ra!

Tô Mặc Nhi cảm giác, cảm thấy chuyện kia cũng không phải là mộng, nhưng Vân Phàm và Nguyệt Bích đều không hoàn hảo ở trước mắt nàng, không hề xảy ra chuyện gì...

Nàng vội vã ngồi dậy, vén chăn lên nhìn nhìn, y phục trên người, giống như kiểu dáng của tối hôm qua, hoàn hảo vô khuyết (vẹn toàn)!

Quả nhiên là mộng sao?

Đúng rồi...

“Lão bán quán trọ đâu đâu? Lão bán quán trọ ở nơi nào?” Hiện tại đầu óc nàng là một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không phân biệt rõ đến cùng điều gì mới là thật sự.

Hay là nói, hiện tại nàng mới ở trong mộng sao?

“Làm sao mà vương phi lại hỏi đến hần? Lúc ta mới xuống lầu chuẩn bị điểm tâm, trái lại nhìn thấy hần. Vương phi tìm hần có chuyện gì sao?” Vân Phàm hỏi.

“Không có việc gì.” Tô Mặc Nhi lặng im một lát, thần nhiên nói, “Dọn dẹp một chút, nhanh chóng tiếp tục lên đường.”

“Vâng, vương phi. Thuộc hạ đi trước lấy một ít nước nóng, chờ sau khi dùng xong điểm tâm, chúng ta liền gấp rút lên đường.” Vân Phàm đáp lời.

“Ân.”

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, trái lại phân phó nói, “Nguyệt Bích, ngươi đi mua mấy bộ quần áo nam tử, đi lên phía trước nữa chính là biên quan, nơi đó Phong Mục chắc chắn là sẽ tăng cường phòng thủ, chúng ta nhất định phải càng thêm cẩn thận.”

“Vâng.”

Sau khi Vân Phàm và Nguyệt Bích rời khỏi, Tô Mặc Nhi cầm lấy y phục ở bên cạnh, dự định mặc vào.

Chỉ là, tay mới vừa chạm vào y phục, nàng liền rút mạnh tay trở về!

Tô Mặc Nhi nhìn không chuyển mắt vào tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn kia, từ từ trở nên trắng bệch.

Bàn tay của nàng, thế nhưng lại dính bùn đất!

Trong phòng này không nhiễm một hạt bụi, làm sao mà trên tay nàng lại dính bùn đất được?

Như vậy... Vậy chuyện kia vốn không phải là giấc mộng!

Nàng nhớ rõ lúc ấy nàng dùng tay để nắm đất đối phó với con yêu sói kia!

Có thể là như thế, nhưng lão bản quán trọ kia nên giải thích thế nào?

Nàng như thế nào đã về được tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: quỷ dị thành (6)

“Nữ hiệp, tiểu nhân đưa một ít điểm tâm đến cho ngươi, ngươi ở đâu?”

Tô Mặc Nhi lập tức cả kinh, nàng đang nghĩ không ra chuyện tối ngày hôm qua, thì cửa phòng lại bị người từ bên ngoài gõ vang lên.

Thanh âm lão bản quán trọ truyền vào, Tô Mặc Nhi mới ổn định lại cảm xúc.

Nàng xuống giường mặc quần áo tử tế vào, rồi mới nói, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, vẻ mặt lão bảo ninh nọt nở nụ cười, bụng lên một bát cháo và vài đồ ăn đi đến.

Tô Mặc Nhi đề phòng nhìn xem hắn, tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt một thanh trâm bạc.

Chỉ là, hắn không có điều gì bất thường, để xuống thức ăn rồi nhanh rời khỏi.

Lúc Tô Mặc Nhi thấy hắn xoay người, nàng đột nhiên lên tiếng hỏi, “Tối hôm qua ngươi đưa tới điểm tâm rất ngon, không biết là tự quán ngươi làm, hay là mua ở bên ngoài?”

“Điểm tâm?” Lão bản quán trọ kia ngẩn người, “Nữ hiệp không phải là nhớ lộn chứ? Tiểu nhân chưa bao giờ đưa đến điểm tâm gì đâu...”

Tô Mặc Nhi tỉ mỉ quan sát nét mặt của hắn, thuận miệng đáp, “A, vậy có thể là ta nhớ lộn rồi. Chỉ là, tối hôm qua ngươi đi nơi nào vậy?”

Thân thể của lão bản quán trọ cứng đờ lại rõ ràng, chỉ là trong nháy mắt liền khôi phục thái độ như bình thường, nghi hoặc hỏi, “Nữ hiệp, làm sao mà ngươi lại hỏi như vậy? Tối hôm qua tiểu nhân nằm ngủ ở trong quán trọ mà.”

“Thật sự?” Đôi mi thanh tú của Tô Mặc Nhi nhẹ chau lại, thanh âm bỗng nhiên lạnh xuống, lạnh lùng nói, “Ngươi vốn không phải hắn, nói! Ngươi đến cùng là ai?”

“Ta... Nữ hiệp nói đùa, tiểu nhân không phải là ta, thì còn có thể là người phương nào?”

“Phải không? Nếu ngươi muốn ngụy trang hắn, thì ngay cả xưng hô đều cần phải nói giống với hắn, lão bản quán trọ chân chính kia, cho tới bây giờ chỉ gọi ta là tiểu thư!”

“Rõ ràng là hấn xưng hô như vậy...” Lời còn chưa dứt, sắc mặt của hấn bỗng dung biến đổi, vẻ mặt vô cùng hoảng loạn.

Tô Mặc Nhi nghiêm túc lại, quả nhiên... Đã đoán đúng!

Lão bản quán trọ luôn xưng hô ba người các nàng là nữ hiệp, nơi đâu mà xưng hô tiểu thư gì chứ? Nàng chỉ là muốn thử dò xét một chút...

Xem ra, chuyện xảy ra vào tối hôm qua, thật sự không phải là mộng!

“Ngươi đến cùng là ai? Có mục đích gì?”

“Ta...”

“Được rồi, ngươi lui xuống trước đi.” Một luồng thanh âm mát lạnh như nước suối đột nhiên truyền vào.

Tô Mặc Nhi nhớ rõ thanh âm này, trước khi nàng bị yêu sói kia làm hôn mê, nàng đã nghe qua giọng nói này!

Chỉ nghe, người giả dạng lão bản quán trọ, vẻ mặt cung kính đáp, “Dạ, tôn chủ.”

Lập tức, hấn liền lui ra ngoài.

Mà tiếp theo, còn chưa chờ Tô Mặc Nhi kịp phản ứng, thì một nam tử thân hình thon dài thông dong bước vào gian phòng.

Dung mạo của hấn cũng không quá xem là tuyệt điểm xuất sắc, nhưng thoát nhìn lại khiến cho người ta cảm giác thật thoải mái. Một bộ cảm y đen như mực bao lấy dáng người thon dài kia, trên cổ áo và ống tay áo được thêu hoa văn kim tuyến, cả người hấn đều toát ra nét tôn quý vô cùng.

Tô Mặc Nhi sinh lòng phòng bị, cảnh giác hỏi, “Ngươi là người nào?”

“Ngươi sẽ biết.” Khuôn mặt người nọ vô cùng bình tĩnh, tiếp tục nói, “Ngươi là người thứ nhất có thể nhìn thấu mưu kế của bản tôn.”

Tô Mặc Nhi giễu cợt, “Chỉ có thể nói là thủ hạ của ngươi không phối hợp với ngươi.”

“Không, bản tôn không phải nói đến chuyện này.” Long mày người nọ thoáng cau lại, “Bản tôn tự nhận là đã sắp xếp hết thảy xong xuôi, khiến cho ngươi tưởng rằng đó chỉ là một giấc mộng, nhưng ngươi có thể phát hiện...”

Tô Mặc Nhi giờ giờ bàn tay dính bùn đất lên với hấn, hấn có chút khó hiểu.

Tô Mặc Nhi nói, “Trong phòng này sạch sẽ như vậy, ngươi sẽ không hiểu kỳ vì sao mà trên tay của ta dính bùn đất sao?”

Ánh mắt người nọ chợt lóe, mím môi nói, “Là bản tôn sơ sót. Vốn tưởng rằng đưa ngươi trở về nơi này, đối y phục lại...”

“Đổi... Đổi y phục?” Tô Mặc Nhi run giọng ngắt lời hấn.

Người nọ gật gù đầu, khoé môi Tô Mặc Nhi vừa kéo, nhất thời tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Toà thành quỷ dị(7)

“Ngươi đến cùng đã làm gì với ta?” Bên tai Tô Mặc Nhi đỏ bừng, lên tiếng chất vấn.

Khoé môi người nọ cong lên một cái, đánh giá từ trên xuống dưới nàng vài lần, “Yên tâm, bản tôn không cảm thấy hứng thú với ngươi.”

“Vậy sau ngươi lại còn cời y phục của ta!”

“Bản tôn chưa bao giờ động tới ngươi, về phần y phục, không phải là nhất định chạm vào ngươi mới có thể đổi được.” Hấn nhẹ giờ lên tay, vung lên về phía Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi một thân y phục trắng thuần, trong lúc đảo mắt liền biến thành màu đỏ thẫm! Mà khiến cho nàng kinh ngạc chính là, ngay cả kiểu dáng của y phục, cũng thay đổi theo!

“Như thế nào?”

Lòng Tô Mặc Nhi run rẩy, miễn cố cười nói, “Thì ra là như vậy.”

Xem ra, người trước mặt nàng này, cũng không phải là con người bình thường. Nói không chừng, hẳn giống với lão bản quán trọ kia, cũng là... Sói!

“Cái kia... Tôi hôm qua cảm ơn người cứu ta. Nhưng giờ ta đang sốt ruột muốn gấp rút lên đường, ân tình của người, chỉ có ngày sau lại báo!” Tô Mặc Nhi nói xong, trong giọng nói đã có ý tứ đuổi người rõ ràng.

“Báo ân? Cần gì đợi đến ngày sau? Hôm nay không phải là vừa vặn sao?” Người nọ không những cố ý xem nhẹ ý tứ trong lời của Tô Mặc Nhi, ngược lại còn bước từng bước một đi tới gần nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi khấn trương, trăm bạc ở trong tay bị siết chặt mạnh, theo bóng dáng đến gần của hắn, bước chân nàng không tự giác mà lui về phía sau.

“Người muốn làm gì?”

“Tự nhiên là dạy người báo ân như thế nào!”

“Vậy người nói, ta nghe là được rồi, không cần phải dựa đến gần như vậy.” Tô Mặc Nhi đã không thể lui được nữa, thân thể cứng đờ áp sát trên cột giường, mà người nọ lại vẫn không ngừng đi tới gần.

“Lời nói và việc làm đều mâu thuẫn, bản tôn cho tới bây giờ đều chỉ hiểu một đạo lý. Theo lời nói, chính là muốn người lấy thân báo đáp, còn về phần giáo dục con người bằng hành động gương mẫu... Bản tôn tự mình dạy người! Người mặc y phục cưới này, quả nhiên rất đẹp.” Hắn chậm rãi dựa sát vào bên tai Tô Mặc Nhi, nhẹ nói.

Tô Mặc Nhi co rúm người lại một hồi, chợt nhiên hét toáng lên, “Người làm như vậy có gì khác nhau với đồ cầm thú tới hôm qua đâu!”

Hơi thở quanh thân người nọ bỗng nhiên run lên, thanh âm cũng thay đổi lạnh lẽo, “Không cần phải so sánh bản tôn với súc sinh kia! Ai bảo người từ nhỏ, đã nhất định là nữ nhân của bản tôn!”

“Súc sinh? Hẳn là súc sinh, vậy người có thể cao quý tới chỗ nào?” Tô Mặc Nhi cố nén hoảng hốt, nhìn chằm chằm hắn, từng chữ từng câu hỏi.

Hắn khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi, thanh âm mát lạnh, “Người biết không, bản tôn rất thích bộ dáng quật cường của người này!”

“Biến thái!”

“Tốt lắm, nữ nhân, đừng có kéo dài thời gian, cũng đừng hy vọng hai người thủ hạ kia đi tới cứu người! Chúng ta, vẫn nên làm chính sự thì quan trọng hơn... Ách...” Hắn bị đau khó chịu hừ một tiếng, không dám tin nhìn xem cây trăm bạc đang cắm ở trước ngực.

Bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi có chút run run, trong mắt đẹp hiện lên vẻ sợ hãi, ngơ ngác nhìn sắc mặt hắn thay đổi.

Tay của hắn nắm mạnh tay của Tô Mặc Nhi, hung hăng rút cây trăm từ trong ngực ra.

Lập tức, trực tiếp đẩy Tô Mặc Nhi ngã ở trên giường, áp người đè lên.

Sau đó, y phục của Tô Mặc Nhi bị xé rách, người nọ cúi đầu gặm cắn trên bả vai của Tô Mặc Nhi.

“Khốn kiếp! Thả ta ra!” Đáy lòng Tô Mặc Nhi cảm thấy từng đợt chán ghét, dùng hết toàn lực mà giãy giụa, nhưng lại hoàn toàn bị hắn ngăn cản.

Nhìn thấy sự điên cuồng trong hành động của người nọ, Tô Mặc Nhi nhắm lại mắt, trên khóe mắt lại rơi xuống một giọt lệ. Nàng giương cao cây trăm, không chút lựa chọn hướng về cổ họng của mình, đâm xuống!

Nàng không thể để cho mình mất đi sự trong sạch, một đời một thế này, người nàng nhận định là Phong Đặc, thì tuyệt sẽ không để cho người khác làm bẩn chính mình!

Con dao đón kịch liệt áp tới, Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy thoải mái đến cực điểm, ý thức bay lên trên thiên ngoại, rất nhanh đã hôn mê bất tỉnh.

Chờ người nọ phát hiện được sự bất thường của Tô Mặc Nhi, lại ngẩng đầu nhìn lại, một màn kia khiến cho lòng hắn muốn hoảng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch!

...

☆, chương 156 Toà thành quý dị(8)

Editor: Từ Sắc Y

Hắn có chút bối rối xé rách một tấm vải, đè chặt lên miệng vết thương của Tô Mặc Nhi. Lại từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, sau đó đút cho nàng.

Lúc này mới run rẩy đưa tay thăm dò hơi thở của nàng, lúc cảm giác được hơi thở yếu ớt kia, rốt cục yên lòng.

May mắn là nàng chỉ hơi đâm lệch một chút, nếu không hiện tại hắc hủi hận cũng không kịp.

Hắn nhìn thấy miệng vết thương của Tô Mặc Nhi lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dần dần khép lại, chán nản ngồi ở một bên.

“Ngươi thật sự muốn kháng cự bản tôn sao? Ngàn năm trước là như thế này, hiện tại cũng là... Ngươi có biết hay không, bản tôn đợi ngươi bao lâu...”

Hắn vươn tay nắm cổ tay của Tô Mặc Nhi, muốn kéo nàng vào trong lòng.

Lúc chạm vào mạch đập của nàng, đột nhiên hắn lại đứng phắt lên!

“Ngươi... Ngươi vậy mà đã giao thân thể mình cho người khác?!”

“Tôn chủ, bên ngoài có rất nhiều quan binh, bảo là muốn kiểm soát gian tế.” Ngoài cửa, thủ hạ của hắn truyền âm đến nói.

“Biết rồi, tất cả cứ theo như bình thường, nhớ xem xét hai người thủ hạ kia của nàng nữa.”

Mày hắn nhíu lại, nhìn về phía Tô Mặc Nhi ở trên giường sắc mặt tái nhợt, tiện tay làm pháp thuật, đột nhiên thân thể của Tô Mặc Nhi đã biến mất.

“Dạ, tôn chủ!”

Rất nhanh, liền có quan binh đi vào quán trọ, lục soát hết một gian phòng rồi lại một gian phòng, kể cả gian phòng của Tô Mặc Nhi, nhưng cuối cùng bọn họ lại không thu hoạch được gì, chỉ có thể rời đi.

Trước khi đi, người dẫn đầu quan binh có để lại ba bức tranh vẽ chân dung, người được vẽ trong tranh đúng là Tô Mặc Nhi, Văn Phàm và Nguyệt Bích!

“Chủ tử, kế tiếp nên làm sao bây giờ? Nên dẫn nàng trở về lang giới (thế giới của sói) sao?” Đội quan binh đi xa, thủ hạ của hắn đi đến dò hỏi hắn.

Hắn thu hồi pháp thuật, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Mặc Nhi một hồi lâu, mới nói, “Mang nàng trở về cũng vô dụng, ngươi không cảm giác được trên người nàng không có một chút linh lực không ổn định sao?”

“Nhưng lão tôn chủ phân phó...”

“Ân?” Ánh mắt hắn chứa uy áp, quét mắt nhìn tên thủ hạ kia một cái.

“Thuộc hạ đáng chết, vậy tôn chủ, bây giờ chúng ta liền trở về sao?”

“Uh, nhớ nói rõ cho bọn họ biết, có ai còn dám ngấp nghé nàng, tất cả đều giết không tha!”

“Dạ!”

...

Một lúc lâu sau, Tô Mặc Nhi từ trong hôn mê tỉnh lại, nàng có chút mờ mịt nhìn xem màn trướng trên đỉnh đầu, sau một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Nàng... Không chết?

Chạm rai đưa tay sờ sờ cổ, cũng không thấy máu tươi chảy giàn giụa như trong tưởng tượng.

“Ngươi đã tỉnh.” Thanh âm mát lạnh quen thuộc vang lên, vẫn dễ nghe như xưa.

Tô Mặc Nhi theo thanh âm nhìn lại, người nọ đang ngồi ở trước bàn, không hề chớp mắt nhìn xem nàng.

Mặt nàng liền biến sắc, trong nháy mắt thần kinh lại khẩn trương.

“A, đừng lo lắng, bản tôn cũng không có chạm vào ngươi.” Giống như là đang giải thích, hắn có chút tự giễu mở miệng nói.

Dù sao hắn cũng không phải là người bình thường, đôi khi bị chọc giận, lang tính trong thân thể sẽ ức chế không được mà bộc phát.

Cho nên ngày hôm nay, có lẽ nếu chậm hơn một bước, hắn cũng chỉ có thể đợi nàng luân hồi một lần nữa.

“Cho dù coi như ngươi đã cứu ta, ta cũng sẽ không cảm kích ngươi.” Về mặt Tô Mặc Nhi trầm xuống.

Nếu không phải hắn, nàng cũng sẽ không nghĩ đến chuyện muốn tìm cái chết.

“Bản tôn không cần ngươi cảm kích, ngươi chỉ cần nhớ rõ, cuộc đời này của ngươi chỉ có thể là người của bản tôn, về phần người nam nhân kia, chờ bản tôn điều tra rõ, thì sẽ khiến cho hắn biến mất!” Trong giọng nói của hắn mang theo chút lệ khí.

Trong lòng Tô Mặc Nhi run lên, mở miệng hỏi, “Nam nhân gì?”

“Người kia, nam nhân của ngươi đã chiếm hữu ngươi trước bản tôn!” Hắn đe dọa nhìn Tô Mặc Nhi, giống như muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra những chuyện gì.

“Ngươi...”

“Bản tôn muốn đi, chờ lần sau rồi hẵng tạm biệt, đó cũng chính là ngày bản tôn tới đón ngươi trở về lang giới.”

Nói hết lời, thân hình của hắn liền biến mất ở trong phòng.

Mà thanh âm xa xôi kia lại bay vào trong đầu Tô Mặc Nhi, “Nữ nhân, nhớ kỹ tên bản tôn, Úc Huyền.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Không ở nhân thế (1)

Úc Huyền đi không lâu, chỗ hắt vờn ngồi bỗng nhiên lại thêm một người.

Khỏe môi Tô Mặc Nhi giật giật, ném cái gối trong tay về phía người ngồi kia.

Thân hình người kia nhanh nhẹn né tránh, ủy khuất nói: “Chủ nhân, nhiều ngày không gặp, người không nhớ ta sao?”

Tô Mặc Nhi không vui nói: “Trước khi ngươi đi ra có thể hay không nói trước một tiếng!”

“Ta không phải nhìn thấy trong phòng ngươi còn có người khác sao.”

Tô Mặc Nhi càng tức: “Ngươi chừng nào thì tới?”

“Vừa mới đến, có điều chỉ một mực ở bên ngoài. Tên kia không làm gì ngươi chứ?” Thiên Chi lo lắng hỏi.

“Yên tâm, không phải còn có ngươi ở đây sao.”

Thiên Chi sờ sờ mũi, lấy lòng nói: “Chủ nhân, đừng nóng giận, có tiểu gia ở đây, chắc chắn sẽ không để cho người khác bắt nạt ngươi.”

Tô Mặc Nhi đi tới bên bàn, đổ ra một chén nước, đang muốn uống, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lại bỏ xuống, hừ một tiếng, hỏi: “Vết thương của ngươi khỏe rồi chứ?”

Trong khách đến nay toàn là yêu, không biết nước này có sạch sẽ không cũng không biết.

“Đã khỏe, ta từ Hồ giới đi ra, ngay cả sư phụ cũng không tìm, đã đến đây tìm chủ nhân.”

“Làm sao ngươi biết ta ở đây?” Tô Mặc Nhi ngạc nhiên hỏi, hàng này không phải nên tới Đế Đô tìm nàng sao.

Thiên Chi đắc ý nói: “Tiểu gia lần này bị thương không phải không có thu hoạch gì, chỉ ít ông lão kia xem bói để ta hiểu thấu đáo chút, đương nhiên cũng tìm ra vị trí của chủ nhân.”

Con mắt Tô Mặc Nhi sáng ngời, nhìn Thiên Chi, Thiên Chi bị nàng nhìn đến sống lưng có chút lạnh. Chỉ nghe nàng hỏi: “Vậy ngươi có thể tính ra Phong Đặc ở nơi nào?”

“Chuyện này có khó khăn gì?” Nói xong, Thiên Chi ngồi khoanh chân xuống.

Trong miệng hắn nói thầm câu thần chú, hai tay kết ấn, trên không hình thành một trận pháp huyền ảo.

Chỉ là, thời gian qua đi từng chút, thái dương Thiên Chi bắt đầu có từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống mà kết quả vẫn chưa có.

Tô Mặc Nhi một bên chờ đến sốt ruột, sợ làm phiền đến hắn, cũng không lên tiếng hỏi.

Một lát sau, Thiên Chi thu tay lại, trận pháp trên không trung cũng biến mất.

Tô Mặc Nhi vội vàng hỏi: “Thế nào, tìm được chưa?”

Trên mặt Thiên Chi hiện lên vài phần lúng túng, xoắn xuýt nói: “Chủ nhân, ta không tìm được vị trí của hắc.”

“Tại sao lại như vậy?” Tô Mặc Nhi vừa mới nhen nhóm hy vọng, lập tức dập tắt.

Thiên Chi cẩn thận giải thích: “Một loại khả năng là hắc ở địa phương nào đó cách biệt với thể gian, còn có một loại khả năng.”

“Là cái gì?” Tô Mặc Nhi không ôm bất cứ hi vọng nào hỏi, từ vẻ mặt của Thiên Chi, nàng đại khái đã biết đáp án.

Quả nhiên, Thiên Chi nói tiếp: “Còn một loại khả năng. ...Hắc đã không còn ở nhân thể.”

Tâm Tô Mặc Nhi trong nháy mắt chìm xuống, mặt xám như tro tàn.

Thiên Chi có chút áy náy, an ủi: “Chủ nhân, có thể là hắc còn sống nhưng bị vây ở nơi nào đó cũng khó nói, hoặc giả ta tài nghệ không tinh.”

“Ta biết rồi.”

“Chủ nhân, hay là người cùng ta đi tìm ông lão kia. ...Ta nói là sư phụ ta, có thể hắc có những biện pháp khác.” Nói được nửa câu, mặt Thiên Chi đột nhiên nghiêm túc, thấp giọng nói, “Có người đến rồi!”

“Vậy người trước tiên trốn đi, đừng để cho người khác nhìn thấy.”

“Được.” Thiên Chi đáp lời, lập tức biến thành một con tiểu hồ ly chui vào trong tay áo của Tô Mặc Nhi.

Tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài truyền đến âm thanh của Vân Phàm và Nguyệt Bích, Tô Mặc Nhi thở phào nhẹ nhõm.

“Vương phi, quần áo mua xong rồi!” Nguyệt Bích từ bên trong bọc nhỏ lấy ra một bộ nam trang, Tô Mặc Nhi để cho các nàng thay cho mình.

Nhìn các nàng không xảy ra chuyện gì, nàng cũng hơi yên lòng một chút.

Không trì hoãn nữa, để cho các nàng nhanh thu thập, rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Không ở nhân thể (2)

Sắc mặt Nguyệt Bích có chút không tốt lắm, do dự một lát mới nói, “Vương phi, bên ngoài có rất quan binh dán bố cáo, nói là muốn bắt gian tế của địch quốc, thuộc hạ nhìn thấy bố cáo này.”

Tô Mặc Nhi trong lòng giật mình, có loại dự cảm không tốt, “Mặt trên viết cái gì?”

“Mặt trên nói.Tam vương gia bởi vì tư thông với địch, sau khi báo cáo thắng lợi thì không thấy tung tích. Nói hiện tại có thuộc hạ của Tam vương gia ở trong thành, muốn bách tính trong thành tìm kiếm, tìm được có ngàn lượng tiền thưởng.”

“Phong Mục đúng thật là không chừa thủ đoạn nào!” Mặt Tô Mặc Nhi phát lạnh, đáy lòng càng thêm hận Phong Mục mấy phần.

Một ngày nào đó, những khoản nợ này của hắc, nàng sẽ bắt hắc trả lại gấp trăm lần!

Tô Mặc Nhi đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, quả nhiên nhìn thấy phía dưới rất nhiều quan binh tra tìm, ngay đến cả nữ hài tử cũng không tha.

Chỉ có điều, bọn họ chỉ tra nữ nhân, còn nam nhân nhìn cũng không thèm nhìn.

Xem ra, Phong Mục đã ra cho bọn họ một mệnh lệnh bắt buộc, loại sưu tra này, không có mấy người có thể thoát được.

Bỗng dưng, một đạo bóng dáng rơi vào trong tầm mắt của Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi hoàn toàn biến sắc, không nghĩ ngợi gì lập tức xông ra ngoài phố.

Chỉ là, bóng dáng vừa thấy kia, không bao giờ tìm được nữa rồi.

Mũi Tô Mặc Nhi đau xót, suýt chút nữa rơi lệ.

Bóng người kia.Rất giống Phong Đặc.

Vân Phàm cùng Nguyệt Bích cũng vội vàng theo ra ngoài, lo lắng hỏi, “Vương phi, làm sao vậy?”

Tô Mặc Nhi lắc đầu một cái, “Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Đêm đó, trăng sáng không sao, cơn trùng kêu vang từng trận.

Ba người Tô Mặc Nhi tránh thoát thủ vệ Phong Mục lưu lại, từ một đường nhỏ đi tới địa phương Phong Đặc rơi xuống.

Dưới ánh trăng, trên vách núi cheo leo một mảnh hoang vu, đều là cỏ dại ngang eo, có vẻ hơi khủng bố.

Tô Mặc Nhi nhìn xuống vách núi thăm dò, phía dưới là một mảnh đen kịt, không nhìn thấy đến cùng là sâu bao nhiêu.

Lòng nàng đau xót, nhẹ giọng hỏi, “Nơi này có đường đi đến đáy vực sao?”

“Ngươi muốn xuống, sao không hỏi bản vương đây, bản vương đã chờ ở đây thật lâu!” Một âm thanh nham hiểm bỗng vang lên từ phía sau.

Ba người các nàng cả kinh, vội quay người kiểm tra. Phong Mục dẫn theo một đội quan binh, đang chắn ở trước mặt các nàng.

“Phong Mục, ngươi sớm biết chúng ta sẽ tới đây?” Trong mắt Tô Mặc Nhi xẹt qua vài tia thù hận.

Phong Mục không chút nào để ý, cười cười, “Không sai, từ lúc các ngươi ra khỏi Đế Đô thì ta đã thu được tin tức. Nếu không phải bản vương cố ý nói cho bọn họ, ngươi cho rằng ngươi có thể thuận lợi đến được đây sao?”

“Phong Đặc đã bị ngươi bức tử, ngươi còn muốn cái gì nữa?”

“Ngưng Bích Lưu Quang.” Con mắt Phong Mục chăm chú nhìn trên người Tô Mặc Nhi nói, “Bản vương biết, trước khi Phong Đặc xuất chinh, đã đem nửa kia của Ngưng Bích Lưu Quang đưa cho ngươi. Ngươi chỉ cần đem nó giao ra đây, bản vương sẽ để cho ngươi một con đường sống, thế nào?”

Tô Mặc Nhi hơi suy nghĩ một chút, đã nghĩ ra sự tình, chất vấn, “Phong Đặc từ trong tay ngươi lấy được Ngưng Bích Lưu Quang?”

Nếu là Phong Mục không lấy được nửa kia, sẽ không sát hại Phong Đặc, càng sẽ không ở đây mai phục nàng.

Phong Mục nhún mày lại, tỏ ra mấy phần cao ngạo đáp, “Ngươi vẫn thông minh như vậy, người thông minh bình thường sẽ không làm chuyện hồ đồ, bản vương tin tưởng ngươi sẽ đưa ra lựa chọn chính xác!”

“Được, ta đáp ứng ngươi, nhưng trước tiên ngươi phải thả Vân Phàm cùng Nguyệt Bích ra.” Tô Mặc Nhi nói.

“Vương phi.”

“Vương phi. Không cần phải để ý đến chúng ta! Chúng ta chờ đợi ngài mở một đường máu ra ngoài!”

Vân Phàm cùng Nguyệt Bích thấy vậy, không khuất phục nói.

Tô Mặc Nhi đưa tay ngăn các nàng, “Ta tự có suy nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: chương 159 Tạ thế (3)

“Phong Mục, ngươi muốn như thế nào?” Nàng chuyển mắt, lạnh lùng nhìn về phía Phong Mục.

Khoé môi Phong Mục cong lên tỏ ra chút khinh miệt, giễu cợt nói, “Tô Mặc Nhi, tình huống hiện tại này, ngươi có tư cách gì mà nói điều kiện với ta?”

“Đúng, ta không có tư cách, nhưng trong tay ta có vật ngươi cần tìm. Ngươi không sợ ta quyết định ngọc đá cùng vỡ với Ngưng Bích Lưu Quang sao?” Tô Mặc Nhi không sợ hãi chút nào ngênh tiếp lời của hắn.

Sắc mặt Phong Mục tái xanh, hung ác nham hiểm nói, “Ngươi dám uy hiếp ta?”

“Dám!” Tô Mặc Nhi đáp gọn gàng nhanh nhẹn.

Phong Mục nheo một hồi khó chịu ở ngực, tức giận nói, “... Tốt, rất tốt!”

Về mặt hấn tràn đầy sương mù nhìn về phía Vân Phàm và Nguyệt Bích.”Bản vương tha cho các ngươi một con đường sống thì như thế nào? Chỉ bằng các ngươi thì còn có thể tạo nên sóng gió gì? Có nghe không? Hai người các ngươi, cút nhanh lên!”

“Vương phi!”

“Vương phi!”

“Đi đi, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ, bất cứ như thế nào, ta cũng sẽ không phản bội Phong Đặc.”

Tô Mặc Nhi đi đến trước mặt các nàng cầm lấy tay các nàng, lợi dụng góc kín mà Phong Mục không nhìn thấy, dùng âm ngữ nói hai chữ, “Phong Dương.”

Thần sắc của Vân Phàm và Nguyệt Bích vẫn bình tĩnh như thường, cung kính quỳ xuống với Tô Mặc Nhi, dập đầu một cái với nàng, “Vương phi, chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ! Xin vương phi bảo trọng thật tốt!”

“Một đường cẩn thận.”

Phong Mục vung tay lên, những quan binh kia tránh ra chừa một lối đi nhỏ.

Vân Phàm và Nguyệt Bích không ngừng nhìn Tô Mặc Nhi, rồi quay lưng liền cả đầu cũng không quay lại mà bước khỏi.

Sau khi các nàng rời đi, Phong Mục âm thầm làm một động tác với thủ hạ, người nọ ngẫm hiểu, lập tức đuổi theo kịp hai người Nguyệt Bích Vân Phàm.

“Như thế nào? Bản vương đã thả các nàng rồi đi rồi, hiện tại ngươi phải giao Ngưng Bích Lưu Quang ra đây!” Phong Mục giận dữ nói.

Lại nghe Tô Mặc Nhi cười khẽ một tiếng, ánh sáng trắng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng, không khỏi làm cho Phong Mục nhìn đến ngây dại.

“Phong Mục, ngươi vẫn không nên động chủ ý gì với các nàng mới thỏa đáng, Ngưng Bích Lưu Quang đã sớm không còn ở chỗ của ta rồi.”

Trong nháy mắt Phong Mục phục hồi lại tinh thần, đáng vẻ như hận không thể băm thây nàng thành vạn khúc, hung ác nói, “Ngươi nói cái gì!”

“Trước khi ta tới đây thì đã giao nó cho Phong Dương, hơn nữa, chỉ có Vân Phàm và Nguyệt Bích mới có thể từ trong tay Phong Dương lấy được, cho nên ngươi tốt nhất là bảo đảm an toàn của các nàng đi, nếu không, cuối cùng cái gì ngươi cũng đều không chiếm được!” Về mặt Tô Mặc Nhi trầm xuống, cảnh cáo hấn.

“Tô Mặc Nhi, bản vương thật sự là đánh giá thấp ngươi! Ngươi hiện tại thật đáng giận!”

Phong Mục quay đầu ra lệnh với thủ hạ ở bên cạnh, “Đi nói cho Thập Tam, cả kế hoạch tạm dừng lại! Cũng nhanh đi theo hai nữ nhân kia, xem các nàng muốn đi đâu. Nếu như không phải đi đến chỗ Phong Dương, thì trực tiếp giết chết các nàng!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Khẩu khí của Phong Mục đặc ý nói, “Tô Mặc Nhi, hiện tại ta muốn xem ngươi làm sao! Yên tâm, bản vương sẽ không để cho ngươi chết nhanh như vậy đâu! Bản vương sẽ từ từ hành hạ ngươi, khiến cho ngươi sống không bằng chết! Ha ha ha ha...”

“Người đến, bắt nàng lại cho bản vương! Mang về trong thành!”

“Phong Mục, ngươi cảm thấy ta sẽ theo như ý của ngươi sao?” Tô Mặc Nhi liếc mắt nhìn hấn một cái, chán ghét nói, “Ta chưa có nói với ngươi sao, ngươi thật sự khiến cho người ta phải vô cùng chán ghét!”

Gân xanh trên thái dương của Phong Mục nổi lên, hấn hoàn toàn bị nàng chọc giận, nổi điên hét lên, “Mau! Mau bắt nàng cho bản vương! Bản vương muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta!”

Tô Mặc Nhi nhìn thấy những quan binh kia từ từ vây quanh lại, mà bước chân nàng lại từng bước từng bước lùi về phía sau.

Cho đến khi lui đến vách đá, cảm nhận được hấn khí từ dưới đáy vực dâng lên khiến cho toàn thân nàng lạnh buốt.

Trong ánh mắt nghi ngờ của Phong Mục, nàng chậm rãi giơ tay lên, vô cùng thiếu lễ độ nhưng lại sử dụng động tác thật hả giận, giơ ngón giữa với hấn!

Sau đó, cả người rơi về phía sau, thân thể bay trong không trung, rồi sau đó liền bay xuống...

...

☆, chương 160 Tạ thế (5)

Editor: Từ Sắc Y

Gió lạnh gào thét ở bên tai.

Tô Mặc Nhi trợn tròn mắt, mặc cho thân thể rơi xuống không trọng lượng, nước mắt bất tri bất giác lại từ trên khóe mắt chảy xuống.

Hôm đó, Phong Đặc đã trải qua cảm giác tuyệt vọng như thế sao?

Cuối cùng hắn, đã nghĩ cái gì?

Có phải cũng như nàng lúc này hay không, trong lòng đều tràn đầy bóng dáng của hắn?

Dần dần, Tô Mặc Nhi càng ngày càng rơi xuống gần đáy vực, mà tốc độ nàng rơi xuống lại đột nhiên chậm dần.

Đến lúc rơi xuống đất, Thiên Chi từ trong tay áo nàng chui ra, che chở cho nàng, để cho nàng nhẹ nhàng đã rơi trên mặt đất.

Thân hình của Tô Mặc Nhi lắc lư, Thiên Chi phải giúp đỡ nàng một hồi, nàng mới đứng vững được.

“Chủ nhân, dưới đây là đáy vực rồi.” Thiên Chi nói ra.

Tô Mặc Nhi ngẩng đầu nhìn lại, giống như từ trên núi nhìn xuống ở xung quanh đáy vực, đen như mực, làm cho người ta cảm giác như thần bí mà quý quyết.

“Chủ nhân, một chiều này nguoi thật sự quá hiểm.” Thiên Chi có chút sợ hãi.

Tô Mặc Nhi cũng không từng nói qua chuyện này với hắn, mà hắn lại ẩn núp ở trong tay áo nàng, sau khi thấy được Vân Phàm và Nguyệt Bích rời đi, đang chuẩn bị hiện thân trực tiếp mang nàng đi, không nghĩ tới nàng lại dùng binh hành hiểm chiêu (vừa đỡ vừa đánh) này.

Nếu không phải là hắn phản ứng nhanh, thì lúc này, đoán chừng là nàng thật sự đã đi xuống đất trình diện với diêm vương rồi!

Tô Mặc Nhi không thềm để ý chút nào, nhếch môi cười, “Tìm đường sống trong cõi chết, như thế, ít nhất có thể tạm thời tránh được tầm mắt của Phong Mục.”

Thiên Chi hừ một tiếng, mở miệng hỏi, “Chủ nhân, hiện tại rơi xuống đây, không lẽ là nguoi dự định tối nay sẽ ở dưới đáy vực này sao?”

“Cũng tốt, ta muốn ở chỗ này tìm xem...” Ánh mắt Tô Mặc Nhi có chút âm đạm.

Thiên Chi háng giọng một cái, nói sang chuyện khác, “Chủ nhân, buổi tối nơi này có rất nhiều dã thú đó.”

Khoé môi Tô Mặc Nhi vừa kéo, liếc mắt nhìn hắn một cái, “Nguoi muốn yêu cầu chuyện gì?”

“Ách, hắc hắc, chủ nhân, ta sớm có chuẩn bị.” Thiên Chi nịnh nọt cười nói, đưa tay từ tay áo lấy ra một đầu lều.

Chỉ thấy lều nhỏ ở trong lòng bàn tay của hắn, bị hắn nhẹ thổi một hơi, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lều nhỏ đang nhanh chóng biến thành lều lớn.

Hắn tự tay vung lên, lều liền rơi xuống đất.

Tô Mặc Nhi ngẩn ngơ, có pháp thuật thật sự rất vĩ đại!

Thiên Chi đắc ý nhượng nhượng mảy, “Chủ nhân, có thể. Nguoi thấy thế nào?”

“Xem ra nguoi vẫn có chút tác dụng.” Tô Mặc Nhi trực tiếp đi lên vén lên lều trại, không gian bên trong rất lớn, giường tầng chần lông mềm mại, thậm chí một ít thức ăn đồ uống đều đầy đủ.

“Tiểu gia ta rất hữu dụng đó!” Thiên Chi bị phần nói.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta biết rồi.” Tô Mặc Nhi nói qua loa rõ ràng.

Vì vậy trong lòng Thiên Chi hoàn toàn cảm thấy không công bằng, hắn nhẹ nhàng hừ một tiếng, rồi tung người nhảy lên một tảng đá lớn ở bên cạnh.

Tô Mặc Nhi thấy động tác của hắn thì im lặng một hồi mới nói, “Này! Hò ily! Nguoi ngồi ở chỗ kia làm gì? Còn không xuống đây nghỉ ngơi?”

“Hừ. Tiểu gia ta có đồ tốt thì lập tức tới tìm nguoi, nhưng nguoi lại còn ghét bỏ tiểu gia.” Về mặt Thiên Chi kiêu ngạo.

“... Ta nào có ghét bỏ nguoi?”

“Vừa mới rồi nguoi đã ghét bỏ ta! Tiểu gia giúp nguoi để lều trại xuống thật tốt, vậy mà nguoi lại còn không cảm ơn.”

Tô Mặc Nhi nói, “Được rồi, là lỗi của ta, ngoan ngoãn xuống nghỉ ngơi đi.”

“Còn không sai biệt lắm!” Thiên Chi hài lòng, dáng người bay lên bồng bềnh như tiên, từ trên tảng đá lớn rơi xuống bên cạnh Tô Mặc Nhi.

Khoé mắt Tô Mặc Nhi giật giật, không thể không xem kỹ lại cái tên ở trước mắt nàng một lần nữa....!

Hắn đến cùng đã mấy tuổi rồi, chỉ số thông minh bao nhiêu?

Sự phụ hắn có thật sự cho hắn đi ra như thế hay không?

“Ngủ đi.” Tô Mặc Nhi nói, lập tức đi đến phía lều.

Thiên Chi cũng theo nàng cùng nhau đi vào bên trong.

Tô Mặc Nhi nhìn sang hắn, từ từ dừng bước lại.

Hỏi, “... Tội nay ngươi dự định ngủ cùng ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Chương 161: Tìm kiếm không có kết quả (1)

“Không phải vậy đâu?” Thiên Chi không biết làm sao hỏi một câu.

Tô Mặc Nhi lý sự, “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi không biết sao?”

Thiên Chi hồ đồ gật đầu, qua một hồi lâu mới hiểu được ý tứ của Tô Mặc Nhi.

Ở Hồ Tộc bọn hắn chưa bao giờ nói chuyện thụ thụ bất thân, chỉ cần là người có tình thì sẽ dùng thực lực đến cướp.

Chỉ có điều, ở dưới ánh mắt nguy hiểm của Tô Mặc Nhi, hắn vẫn là ngoan ngoãn biến thân thành hồ ly.

Như vậy, đại khái sẽ không xảy ra vấn đề gì.....chứ!

Tô Mặc Nhi, “.....”

Thái dương Tô Mặc Nhi mơ hồ có vẻ kích động, nhưng nhìn đến đôi mắt mở to vô tội long lanh nước nhìn nàng của hắn, tâm nàng lại mềm xuống.

Hàng này có bộ dáng như vậy, thật sự khiến người ta không chống đỡ được, chẳng trách nói hồ ky mê người, huống hồ, con hồ ly này lại là công!

Tô Mặc Nhi nhấc chân đi vào lều, thổi tắt nến, nằm xuống.

Thiên Chi theo sát phía sau nàng cùng tiến vào lều, thấy nàng nằm xuống, cũng tìm một địa phương cuộn mình lại, ngủ thiếp đi.

Một đêm vô sự, chỉ ít đối với Tô Mặc Nhi là như vậy, nàng an ổn ngủ thẳng tới ngày hôm sau.

Mở to đôi mắt mộng lung tìm kiếm tiểu hồ ly, lại phát hiện nó đã không còn ở trong lều nữa rồi.

Tô Mặc Nhi chậm rãi xoay người bước ra khỏi lều, hình ảnh trước mắt khiến nàng ngẩn người.

Quanh lều, nằm vài con lang đã chết.

Thiên Chi đang cách lều không xa, đang thổi lửa nhìn có chút ngốc.

Nhìn tư thế, dự định là nướng vài con đã vật đến ăn.

Ánh mắt Tô Mặc Nhi nhìn không được rơi vào trên thi thể của mấy con lang, đột nhiên có chút rùng mình.

Thiên Chi con hồ ly đáng chết này, không phải là muốn đem những con lang này đến ăn chứ?

Nghĩ đến chỗ này, sắc mặt nàng nhất thời xanh trắng một mảnh, cổ nén cảm giác muốn nôn, đi tới bên cạnh Thiên Chi ngồi xuống.

Ngừ khí quý dị nói, “Người đang ở đây làm gì?”

Thiên Chi đưa tay lau mồ hôi một cái, đôi mắt óng ánh, tranh công nói, “Chủ nhân, người xem ta đem đồ ăn về này!”

Tô Mặc Nhi yên lặng nhìn hướng mấy xác chết, cả người đều cảm thấy không tốt.

Thiên Chi đang muốn tiếp tục khoe khoang, lại phát hiện Tô Mặc Nhi.....Ach, không bình thường.....

Hắn theo ánh mắt Tô Mặc Nhi nhìn tới, đột nhiên nuốt một ngụm nước bọt, lại nghĩ tới những lời hắn vừa nói, một giọt mồ hôi nhỏ lăn trên trán, giải thích, “Chủ nhân, không phải như người nghĩ.....”

“.....” Tô Mặc Nhi không nhìn được nữa chạy đến một bên nôn thốc nôn tháo.

Thiên Chi hoàn toàn không ngờ tới Tô Mặc Nhi sẽ phản ứng lớn như vậy, trong nháy mắt hoảng hồn, “Chủ nhân, người thế nào rồi?”

“A.....Nôn.....” Tô Mặc Nhi vô lực khoát tay áo, nôn hết những đồ trong bụng xong mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Chủ nhân.” Thiên Chi lo lắng đưa nước tới.

Tô Mặc Nhi súc miệng, mặc cho Thiên Chi dìu về lều trại.

Nàng mấy ngày nay dạ dày vẫn không thoải mái, bây giờ lại chịu kích thích như vậy, cuối cùng đem đồ ăn trong dạ dày mấy ngày nay đều nôn hết ra.

“Chủ nhân, những con lang kia là tối hôm qua muốn đánh lên chúng ta, bị ta giết chết.” Thiên Chi cẩn thận giải thích.

Tô Mặc Nhi gật gù, chốc lát mới phản ứng được với chuyện Thiên Chi kể, cả kinh hỏi, “Đánh lên? Chẳng lẽ lại là người kia?”

“Chủ nhân nói là người kia ở khách điểm?” Thiên Chi không xác định hỏi.

Tô Mặc Nhi gật đầu.

Thiên Chi lại trực tiếp phủ nhận nói, “Không phải hắn làm, tuy rằng bên ngoài kia cũng có vài con lang tộc, nhưng công lực còn thấp, hắn là vừa mới tu thành hình người không lâu. Người kia chắc sẽ không phải thủ hạ kém như vậy đến đối phó người.”

Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Thiên Chi nói có đạo lý.

Sau đó, ánh mắt lại rơi trên người hắn, “Vậy người nói đồ ăn là có chuyện gì xảy ra?”

“.....Ta ở phụ cận hái chút rau dại, dự định luộc lên ăn.”

Tô Mặc Nhi, “.....”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chương 162: Tìm kiếm không có kết quả (2)

Tô Mặc Nhi nghỉ ngơi ở trong lều đợi Thiên Chi nấu xong cháo, nàng chỉ ăn qua loa vài miếng, cũng không có khẩu vị.

Hai người ở dưới vách núi khổ sở tìm kiếm một ngày, nhưng cũng không tìm thấy nửa điểm dấu vết Phong Đặc rơi xuống.

Tâm Tô Mặc Nhi có chút lạnh xuống.

Qua nhiều ngày như vậy, Phong Đặc vẫn còn tại sao lại tìm đến nàng, hoặc là báo chút tin cho nàng?

Thiên Chi vận dụng năng lực của hắn, thậm chí còn gọi ra vài con tiểu hồ ly giúp đỡ, đều không có kết quả.

“Chủ nhân, hay là lúc trước hắn được người cứu đi, cho nên mới.....” Thiên Chi trấn an nói, “Hay là chúng ta về cốc tìm ông lão kia, hắn có năng lực hơn ta, chắc chắn có thể tìm ra tung tích của Phong Đặc.”

Tô Mặc Nhi ngẩng đầu nhìn vách núi cao trăm trượng, trong đầu bỗng lóe lên bóng dáng ngày ấy ở Mộ Lạc thành.

“Chúng ta về Mộ Lạc thành.”

“Chủ nhân?” Thiên Chi không rõ.

“Đi thôi, người còn muốn ở nơi này ngủ một đêm sao?”

Vừa vặn về Mộ Lạc thành, có thể hỏi thăm chút tin tức của Vân Phàm và Nguyệt Bích.

Cũng không biết Phong Mục có tin tưởng lời của nàng hay không.

Người kia, phỏng chừng thời điểm các nàng rời khỏi Đế Đô cũng đã phái người ở trong bóng tối đi theo các nàng rồi?

Trong vương phủ, tuyệt đối có gian tế, chỉ là các nàng còn chưa biết đó là ai?

Tô Mặc Nhi đột nhiên nói, “Thiên Chi, người biết dịch dung sao?”

“Dịch dung? Chủ nhân muốn dịch dung?” Thiên Chi hỏi.

“Ân.” Nàng nên để phòng Phong Mục một chút, gần đến biên cảnh Mộ Lạc thành, khó bảo đảm sẽ không có người của Phong Mục.

Nếu lại bị hấn phát hiện, vậy thì hỏng bét.

Thiên Chi tiện tay ra một cái quyết, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tô Mặc Nhi dần mờ hồ, bắt đầu hóa thành một khuôn mặt khác.

Hắn đưa cho Tô Mặc Nhi một chiếc gương, nhìn dáng dấp trong gương, Tô Mặc Nhi hài lòng nhắc khước môi.

Đó là một dung nhan rất bình thường, lẫn trong đám người cũng sẽ không có người nhận ra.

Không tới nửa canh giờ, Tô Mặc Nhi cùng Thiên Chi đã đi tới Mộ Lạc thành.

Gần tới hoàng hôn, người trong thành cũng như trước vậy, voọc vã đi về nhà, bên đường những gánh hàng rong nhỏ cũng nhanh chóng dọn dẹp, chỉ lo tai bay vạ gió rơi xuống đầu mình.

Thiên Chi lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn những đám người kia bận rộn, vẻ mặt khó hiểu.

Một lát sau, vẫn là không nhận được nửa hỏi, “Chủ nhân, bọn họ đây là thế nào?”

Tô Mặc Nhi nhíu mày, nhìn tình huống này, chẳng lẽ đám người Lang Tộc còn ở trong thành?

Nghe được nghi hoặc của Thiên Chi, nhỏ giọng trả lời, “Đại khái là người Lang Tộc ở trong thành làm loạn!”

Nghe vậy, vẻ mặt Thiên Chi có chút không dễ nhìn.

“Yêu Tộc cùng Nhân Tộc ngàn năm trước đã có ước định, chung sống hòa bình, không liên quan đến nhau. Lang tộc làm như thế không sợ thiên hạ đại loạn sao?”

Chỉ sợ thời điểm làm lớn chuyện, mỗi lãnh địa ở Yêu tộc đều không tránh khỏi bị liên lụy.

Tô Mặc Nhi không suy nghĩ nhiều như Thiên Chi, chẳng qua ngày đó bị ép buộc, đã thấy những bạch cốt kia, chỉ cảm thấy so với những Yêu tộc kia, sinh mệnh nhân loại thật quá mức yếu đuối.

Nàng mang theo Thiên Chi đi tìm địa phương nghỉ chân, một lát mới tìm thấy một khách điểm chưa kịp đóng cửa.

Có giáo huấn của lần trước, Tô Mặc Nhi trở nên cảnh giác hơn.

Nàng để Thiên Chi nhỏ lại giấu ở trong tay áo, một mình tiến vào khách điểm.

Ông chủ khách điểm nhìn thấy nàng sắc mặt hiện lên mấy phần sợ hãi, chờ thấy rõ là một vị cô nương trẻ tuổi mới bước nhanh đến chào đón.

“Chủ quán, vẫn còn phòng trống sao?” Tô Mặc Nhi lên tiếng hỏi.

Chủ quán vội vàng gật đầu, “Có. Không biết cô nương muốn loại gian phòng nào?”

“Một gian phòng bình thường cũng được.” Tô Mặc Nhi đáp.

Ông chủ khách điểm nói có, liền để tiểu nhị dẫn Tô Mặc Nhi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: chương 163 tìm kiếm không có kết quả (3)

Đến gian phòng, tiểu nhị liền lui xuống.

Tô Mặc Nhi trở tay đóng lại cửa phòng, gắn chốt cửa, mới lấy Thiên Chi từ trong tay áo ra.

Một con hồ ly nho nhỏ, lẳng lẳng nằm ở trên lòng bàn tay của nàng, da lông màu tuyết trắng, trên đỉnh đuôi còn điểm xuyên thêm một chút màu đen, quả thực có thể làm mềm lòng người.

Từ nhỏ Tô Mặc Nhi đã không có sức chống cự với những vật nhỏ dễ thương, chỉ là hiện thời tình huống đặc thù, nàng mở miệng nhỏ giọng hỏi, “Có phát hiện ra cái gì dị thường không?”

“Không có, người ở nơi này đều là phạm nhân.” Tiểu hồ ly hé miệng, thật là đáng yêu.

“Vây là tốt rồi.” Tô Mặc Nhi thở phào nhẹ nhõm, chợt cảm thấy nàng tựa hồ như có chút trông gà hoá cuốc rồi.

Chuyện lần trước kia, thật sự gây cho nàng kích thích quá lớn, đôi khi nàng chỉ hơi nhắm mắt lại, thì trước mắt không khống chế được mà xuất hiện cảnh tượng âm trầm cùng một đồng bạch cốt kia.

Lão bản đưa lên chút thức ăn, Tô Mặc Nhi và Thiên Chi ăn một ít, rồi thổi tắt đèn, đi ngủ.

Tô Mặc Nhi một lòng nhớ đến Phong Đặc, còn Thiên Chi lại không ngừng nghĩ tới lợi và hại của yêu tộc cùng nhân tộc.

Hai người đều có tâm sự riêng, cho đến khi rất khuya mới ngủ say.

Ban đêm, quả nhiên không được an bình.

Thiên Chi ngủ không sâu, người nọ lén lút nhảy vào gian phòng, hắn đã nhạy cảm mở mắt ra, nhưng cũng chỉ yên lặng nằm sấp ở một bên, hô hấp đều đều, không làm cho người nọ nhìn ra được một tia sơ hở nào.

Mượn theo ánh trăng xanh rực rỡ, Thiên Chi thấy người nọ từ trong lòng lấy ra một cây hương, sau khi đốt lên lại đưa đến phía sau sát Tô Mặc Nhi.

Từ từ, hô hấp của Tô Mặc Nhi càng trở nên nặng nề, người nọ thấy hành động của mình thành công, lập tức lưu loát khiêng Tô Mặc Nhi lên.

Đang lúc xoay người rời khỏi, đèn trong phòng, trong nháy mắt được thấp sáng lên.

Người nọ hoảng hồn, vứt bỏ cửa mà chạy, thẳng xông về phía cửa sổ, muốn nhảy ra cửa sổ chạy trốn.

Thiên Chi hóa thành hình người, nhanh chóng chắn ở trước mặt hắn, hai người nhanh quán lấy nhau mà đánh đấm.

Võ công của người nọ không cao, Thiên Chi không phí bao nhiêu khí lực, liền nhanh gọn gàng đoạt Tô Mặc Nhi từ trên tay hắn trở về.

Người nọ thấy tình thế không tốt, lập tức xông ra cửa phòng.

Thiên Chi lo lắng cho Tô Mặc Nhi, nên mặc hắn chạy trốn, không đuổi theo.

Lúc người kia vừa mới dùng mê hương với Tô Mặc Nhi, hắn lợi dụng bóng tối của đêm, lặng lẽ động tay động chân, làm cho Tô Mặc Nhi hôn mê, nhưng đó cũng chỉ là chướng nhãn pháp hắn tạo ra.

Hắn vốn nghĩ đến mục đích nhìn người nọ một hồi, nhưng sau khi cùng người nọ đánh nhau xong, hắn mới phát hiện, người kia cũng chỉ là người phạm.

Thiên Chi đặt Tô Mặc Nhi lên trên giường, lại hóa thành thân hồ, một lần nữa nằm ở bên cạnh nàng.

Lúc tia ánh mặt trời đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu vào căn phòng, Tô Mặc Nhi mới tỉnh lại.

Mấy ngày nay, mỗi đêm trong mộng, lúc nào cũng không thể thiếu được một bóng ảnh anh tuấn kia.

Lúc nào hắn cũng ôn nhu cười nhìn nàng, nhưng lại không nói một lời.

Nàng muốn chạm vào hắn, nhưng chưa kịp chạm đến dung nhan hắn, trong nháy mắt ảo ảnh kia liền biến mất vô hình.

Tô Mặc Nhi vuốt ngực, nơi đó giống như là đang thiếu cái gì, mà trống rỗng.

...

Mấy ngày kế tiếp, Tô Mặc Nhi và Thiên Chi ở trong Mộ Lạc Thành này.

Thiên Chi cũng không nói với nàng chuyện đêm hôm đó xảy ra, Tô Mặc Nhi cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Mấy ngày nay nàng thường xuyên đi đến một nơi, chính là nơi phổ xá được lau chùi trắng bóng kia.

Ngày này, nàng đang ngồi chơi ở trong quán trà bên đường, còn Thiên Chi thì chán muốn chết ngồi ở bên cạnh nàng.

Một người thương nhân vận y phục như bên quán trà đối diện trên con đường phía trước, lão bản quán trà này thân thiện lên tiếng chào với hắn, “Tần lão bản, gần đây làm ăn tốt nha.”

Người được gọi là Tần lão bản kia cười sáng lãng nói, “Đúng vậy, rượu ở trong tiệm ta đều được bán hết rồi, kẻ bắt tài này lại đi mua thêm một ít hàng về.”

“Về sau quán trà nho nhỏ này của ta vẫn phải nhờ Tần lão bản trông nom nhiều hơn rồi.”

“Khách khí khách khí, Tần mỗ còn có việc, đi trước một bước, gặp lại.”

“Gặp lại.”

...

☆, chương 164 tìm kiếm không có kết quả (4)

Editor: Từ Sắc Y

“Mọi người làm ăn đều thảm như vậy, làm sao mà vẫn có người mua rượu nhiều như vậy?” Tô Mặc Nhi suy nghĩ không thông.

Lão bản quán trà kia như tai mũi nhọn nghe được lời của nàng, mới giải thích nói, “Gần đây, không biết từ đâu có một vị công tử tới đây, cơ hồ như mỗi ngày đều đi đến quán rượu của Tần lão bản mua rượu, hơn nữa số lượng còn không nhỏ. Bằng không, làm sao mà Tần lão bản lại làm ăn tốt như vậy chứ.”

Đuôi lông mày Thiên Chi khẽ nhú lại, “Rượu gì mà có danh tiếng lớn như vậy, có đáng giá để người mua sạch toàn bộ rượu trong quán sao? Chẳng lẽ rượu kia còn có thể hơn rượu 'Thiên Lý Phiêu Hương' chăng?”

“Vị công tử này thật nói đúng, rượu Tần lão bản bán, chính là 'Thiên Lý Phiêu Hương' !”

Ánh mắt Thiên Chi sáng lên, lập tức hào hứng, quay đầu nói với Tô Mặc Nhi, “Chủ... Khụ, không bằng chúng ta cũng đi xem một chút đi.”

“Ngươi muốn uống rượu?” Tô Mặc Nhi nghi hoặc hỏi hắn.

“Tiểu gia không uống rượu, rượu này, ta định mua về để hiếu kính với lão nhân kia.” Thiên Chi có chút thần bí nói ra.

Tô Mặc Nhi suy nghĩ một chút mới hiểu được, lão nhân mà Thiên Chi nói đến là ai.

Đoán chừng là sư phụ của hắn.

Tô Mặc Nhi có chút do dự, nàng sợ chỉ vừa rời khỏi, sẽ bỏ qua, vạn nhất...

“Chủ nhân, ngươi đồng ý với ta , chỉ ở chỗ này trong năm ngày, ngày mai sẽ phải theo ta rời khỏi.” Thiên Chi đột nhiên nói.

Hắn biết rõ Tô Mặc Nhi đang chờ cái gì, hành động này cũng giống như ôm cây đợi thỏ, hoàn toàn là vô dụng.

Cho nên hắn và Tô Mặc Nhi hẹn định ngày, hôm nay cũng là ngày cuối cùng.

Ánh mắt Tô Mặc Nhi âm trầm, nhìn nhìn lên sắc trời dần dần tối đi, rốt cục vẫn gật đầu nói, “Được.”

Thiên Chi hỏi thăm rõ ràng lão bản quán trà về vị trí quán rượu của Tần lão bản, rồi cùng Tô Mặc Nhi đi đến.

Trong bụng lão nhân kia đều là rượu, hơn nữa miệng lưỡi còn xảo quyết vô cùng, chỉ uống một loại 'Thiên Lý Phiêu Hương' này.

Không chỉ một lát, bọn họ đã đi tới quán rượu theo chỉ dẫn của lão bản quán trà.

Trước quán rượu chỉ có vài người đứng lẻ tẻ chọn rượu.

Thiên Chi đi lên phía trước nói, “Lão bản, ta muốn một bình 'Thiên Lý Phiêu Hương' !”

"Thiên Lý Phiêu Hương" là rượu vô cùng quý báu, bình thường có khách đến mua rượu này, nhất định lão bản sẽ nhiệt tình chào đón.

Mà lần này, thần sắc của Tần lão bản lại lộ ra vẻ khó xử, “Công tử, hôm nay 'Thiên Lý Phiêu Hương' đều được người đặt trước hết rồi, người xem trong quán rượu của ta có nhiều rượu ngon tuyệt phẩm như vậy, không bằng ngài chọn lựa một loại rượu khác?”

“Đặt hết rồi? Tất cả rượu ở trong quán này, chẳng lẽ đều bị đặt hết sao?” Thiên Chi nhíu mày, sắc mặt hơi trầm xuống.

Tô Mặc Nhi không chú ý ở đây, dư quang ngoài khóe mắt quét về phía Thiên Chi, nàng thật sự có chút kinh ngạc.

Nàng chưa thấy qua dáng vẻ khi hấn tức giận, chẳng lẽ chỉ bởi vì một bầu rượu thôi sao?

Vài giọt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Tần lão bản, hần cười làm lành nói, “Chính xác là như vậy. Công tử, ngài...”

“Hần ra giá bao nhiêu? Vậy tiểu gia ra gấp đôi mua lại, như thế nào?”

“Này... Này...” Tần lão bản vốn nhanh miệng mà nay một câu nói cũng nói không nên lời.

“Thiên Chi, việc buôn bán luôn đặt lời nói thành chữ tín, nếu nơi này không có, vậy chúng ta đi đến nơi khác xem một chút đi.” Tô Mặc Nhi nói.

Khoé môi Thiên Chi thoáng cong lên nụ cười trào phúng, môi mỏng khẽ mở, thần nhiên nói, “Như vậy, đêm đó hần lên vào trong phòng người, có âm mưu muốn làm loạn với người, đó cũng là chữ tín sao?”

Tần lão bản cảm thấy cả kinh, chỉ là rốt cuộc hần đã gặp qua quá nhiều chuyện nên quen mặt, trong mắt chỉ chợt loé lên nỗi kinh hoàng, cũng không hề lộ ra nửa điểm sợ hãi.

“Cái gì?” Tô Mặc Nhi kinh ngạc nhìn Thiên Chi.

Lên vào? Làm loạn? Khi nào xảy ra chuyện này?

Đang lúc bọn họ giằng co, một người nam tử có dáng người nhanh nhẹn bước chân vào trong tiệm, mới mở miệng đã hỏi, “Lão bản, ta muốn 'Thiên Lý Phiêu Hương', người đã chuẩn bị xong chưa?”

Thân thể Tô Mặc Nhi run mạnh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nay lại trắng bệch nhìn về phía người nọ, ngay phút bốn mắt nhìn nhau kia, trong nháy mắt nước mắt của nàng đã tràn như vỡ đê...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: chương 165: Gặp lại (1)

Người trước mặt, một thân bạch y, mặt nạ che khuất nửa khuôn mặt, dung nhan tuyệt thế biến mất, nhưng đôi mắt phượng này ở trong mộng thường hiện lên, sớm đã thật sâu khắc vào trái tim nàng.

Tô Mặc Nhi đôi mắt đầm lệ mờ mịt, khóe môi rung động phun ra hai chữ, “Phong Đặc...”

Bạch y công tử vốn không có chú ý tới nàng, nhưng sau khi nghe hai chữ kia, thần sắc đột nhiên cứng đờ.

Ánh mắt chậm rãi nhìn xuống đôi mắt nhỏ của nàng, trong con mắt lóe lên ánh sáng thâm thúy.

“Phong Đặc!” Tô Mặc Nhi cũng nhận không được nữa nhào vào trong ngực của hần, thất thanh khóc rống.

Phong Đặc xoay tay lại ôm nàng, khóe môi nhếch lên tia vui vẻ, thỏa mãn thở dài một tiếng.

Loại cảm giác này, thật sự... Đã lâu.

Có thể đem nàng ôm vào trong ngực như vậy, cảm thụ được rõ ràng nhịp tim nàng đập, chỉ nghĩ muốn thời gian này dừng lại mãi mãi.

“Mặc Nhi, bản vương rất nhớ người.” Hần tựa ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói.

“...”

Một hồi lâu, không nghe thấy Tô Mặc Nhi trả lời, Phong Đặc tâm trầm xuống, rốt cục cảm nhận được khác thường.

Nhẹ nhàng buông lỏng ra nàg, cúi đầu nhìn lại, người trong ngực hai mắt nhắm nghiền, hô hấp dần yếu ớt!

Phong Đặc sắc mặt trong nháy mắt đại biến, cuống quýt từ trong tay áo móc ra một vật, thầm nhẩm một câu gì đó, thân hình hai người, lập tức biến mất ở trong quán rượu!

Thiên Chi trừng lớn hai mắt, giống như là hoàn toàn không dám tin hẳn đến cùng nhìn thấy gì!

“Yêu quái... Yêu quái a!”

“Cứu mạng a!”

“Người mau tới, có yêu quái a...”

Không đợi hẳn phục hồi tinh thần lại, trong quán tất cả những người nhìn thấy, đều hoảng hồn.

Quán rượu nhỏ lập tức loạn làm một đoàn!

Thiên Chi gân xanh trên trán hung hăng nhảy lên, hét lớn, “Yêu quái cái gì yêu quái! Đều im lặng hết cho tiểu gia!”

Trong nháy mắt mọi người dừng lại bước chân, nghi hoặc nhìn hẳn.

Một lát, không biết là ai đột nhiên lên tiếng nói, “Vừa nãy hẳn và cô gái kia là tới cùng nhau, vậy hẳn có phải hay không cũng là yêu quái?”

“Vậy thì như thế nào?” Thiên Chi bị bọn họ quây đến đầu đầu, trực tiếp mở miệng uy hiếp nói, “Hôm nay ai còn dám ở trước mặt tiểu gia nhiều lời một chữ, tiểu gia đều sẽ cho các ngươi biết cái gì mới là yêu quái chân chính!”

Sau khi mọi người nghe được lời hẳn nói, một cái hai cái đều nơm nớp lo sợ, không dám lại nói một lời.

Tiếp theo, trong ánh mắt đang lúc mọi người kinh hoàng, Thiên Chi bước đến trước mặt ông chủ quán rượu.

Không chút khách khí cầm lên cổ áo của hẳn, hỏi, “Đêm đó ngươi lên vào gian phòng chủ nhân ta đến cùng muốn làm gì?”

“Ta... Ta... Ta thật không có a!” Tần lão bản bị hù dọa hai chân phát run, nhưng vẫn là phủ nhận.

Thiên Chi lạnh lùng nói, “Ngươi tốt nhất nên nhanh nói thật, nếu không tiểu gia tuyệt đối sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong!”

“...” Tần lão bản thần sắc bắt đầu có chút do dự.

Thiên Chi khoe môi nâng lên chút vui vẻ, “Ngươi đã không muốn nói, tốt lắm vậy tiểu gia ta sẽ tới giúp ngươi một chút!”

“Không, không! Ta nói, ta nói... Là có người sai khiến ta đi kèm hai bên cửa vị tiểu thư kia, hơn nữa còn nói cho ta thù lao lớn.” Tần lão bản nhanh chóng đáp.

“A? Ngươi nói người là ai? Hẳn tại sao phải chọn trúng ngươi?” Thiên Chi tiếp tục hỏi.

“Ta... Ta cũng chưa từng thấy qua hình dáng hẳn, mê hương kia cũng là hẳn cho ta...”

“Ngươi vẫn chưa trả lời ta, hẳn đến cùng tại sao phải chọn ngươi đi làm chuyện này?”

Hẳn bắt quá là một ông chủ quán rượu nhỏ, làm sao sẽ có người để mất tới, hơn nữa còn để cho hẳn đi làm loại chuyện như vậy?

Không khỏi, quá có điểm kỳ quái...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: chương 166: Gặp lại (2)

Tần lão bản do dự, một hồi lâu mới nói, “Bởi vì, hẳn còn muốn ta... A... ! !”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bầu trời bỗng dưng lóe qua một đạo sắc sét.

Thiên Chi sắc mặt đại biến, “Nguyên rủa?!”

Hắn vừa định làm phép, thay Tần lão bản đỡ một kiếp này, nhưng hết thầy phát sinh quá nhanh.

Tần lão bản trong nháy mắt bị sét đánh trúng, thân thể hóa thành bột mịn, nháy mắt cách biệt thế gian.

Thiên Chi nhanh chóng đuổi theo ra khỏi quán rượu.

Tần lão bản trên người nguyên rủa xem như cấp thấp, loại cấp thấp nguyên rủa này nhất định phải thực hiện nguyên rủa người ở xung quanh trong phạm vi đặc biệt, mới có thể thực hiện được.

Khi hắn vội vàng đuổi theo, nhưng cũng không thấy người nào khả nghi, cũng không có cảm nhận thấy được hơi thở khác thường nào!

“Đáng chết!” Thiên Chi cúi đầu mắng một tiếng.

Đến cùng là ai muốn chống đối bọn họ?

Trước đó lúc hắn thấy Tần lão bản ở quán rượu đã cảm thấy có chút kỳ quái, cho đến khi đến gần hắn, mới cảm giác được người đêm đó lên vào gian phòng Tô Mặc Nhi, chính là hắn!

Thiên Chi trở về quán rượu, bắt một tên tiểu nhị, trực tiếp hỏi, “Lão bản của các người gần đây cùng người nào tiếp xúc qua?”

Tên tiểu nhị kia nơm nớp lo sợ nói, “Tiểu, tiểu nhân cũng không biết, ông chủ những ngày này liên tục độc lai độc vãng (một mình), ngay cả nghỉ ngơi cũng không để cho người hầu hạ, chúng tiểu nhân cũng không biết. Thiếu hiệp tha mạng!”

Thiên Chi nhíu nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới một sự việc, “Lão bản của các người chuẩn bị ‘Thiên Lý Phiêu Hương’, có phải hay không chính là người mặc bạch y vừa mới tiến vào?”

“Là, là.” Tiểu nhị liền vội vàng gật đầu, bổ sung nói, “Vị công tử kia gần đây thường đến quán rượu mua loại rượu này.”

“Không xong!” Thiên Chi một phen buông tên tiểu nhị kia ra, đưa tay từ trong lồng ngực xuất ra một vật, nhìn kỹ, vật kia lại cùng với vật Phong Đặc vừa mới sử dụng kia rất giống nhau.

Thiên Chi mặc niệm một câu thần chú, cũng giống Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi, trong nháy mắt biến mất ở trước mắt mọi người.

Trong quán rượu người có mấy không chịu nổi đã hôn mê bất tỉnh, chỉ là Thiên Chi lại hoàn toàn chẳng quan tâm những thứ kia.

Hắn có chút hoảng sợ nghĩ thông suốt một sự việc.

Nếu như Tần lão bản nửa đêm lên vào gian phòng Tô Mặc Nhi là bị người sai khiến, như vậy người kia rất có thể cũng không phải chỉ nhắm vào Tô Mặc Nhi.

Tần lão bản liên tục bán rượu cho Phong Đặc, chỉ sợ cũng là có vấn đề!

Mà hắn tận mắt thấy Phong Đặc là như thế nào rồi đi, nói như vậy, Phong Đặc mua rượu, rất có thể chính là cho...

Tô Mặc Nhi nằm ở trên giường trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đến gần như trong suốt.

Phong Đặc tuần nhan mang về mặt ngưng trọng, có thể cảm nhận được, chỉ có hô hấp của nàng đang ngày một suy yếu.

Bên giường Tô Mặc Nhi đang có một nam nhân tóc trắng đang ngồi, bàn tay trắng muốt đang giúp nàng bắt mạch, trên dung nhan trẻ tuổi lộ ra vẻ trầm ổn.

Chỉ là, một lát sau, trên mặt hắn vốn bình tĩnh không gợn sóng, lại xuất hiện chút ít nghi ngờ, ngay sau đó, lại từ từ trở nên trầm trọng.

Phong Đặc ở một bên vô cùng lo lắng chờ đợi, lòng nóng như lửa đốt.

Nhìn thấy nam nhân tóc trắng thu tay lại, lập tức mở miệng hỏi, “Tiền bối, Mặc Nhi nàng như thế nào?”

“Ta muốn thi châm cho nàng, người trước ra bên ngoài chờ.” Nam nhân tóc trắng không có lời giải thích dư thừa, chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy.

Phong Đặc tựa hồ cũng biết tính tình của hắn, nghe vậy cũng không hỏi thăm nhiều, đã rời khỏi phòng.

Trước khi đi, lại nhìn Tô Mặc Nhi một cái.

Nam nhân tóc trắng lấy ra vài cái ngân châm, chính xác đâm xuống quanh thân Tô Mặc Nhi mấy chỗ đại huyết.

Dần dần, Tô Mặc Nhi hô hấp bắt đầu vững vàng, mạch đập cũng chậm chậm trở nên hữu lực.

Cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khôi phục hồng hào, nam nhân tóc trắng mới rút ra ngân châm, nhẹ giọng thở dài.

Ánh mắt không khỏi rơi vào trên người Tô Mặc Nhi, trong ánh mắt phức tạp lại lộ ra một tia triu mến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: chương 167: Gặp lại (3)

Một lúc lâu sau, Tô Mặc Nhi có dấu hiệu thức tỉnh.

Nam nhân tóc trắng vẻ mặt mơ hồ có chút vui sướng, nhưng bị hấn che dấu rất tốt, “Ngươi đã tỉnh.”

Trước mắt Tô Mặc Nhi một mảnh mờ lung, đưa tay xoa xoa con mắt, ánh mắt không tự giác rơi vào trên người trước mặt, tâm nhảy lên vài cái.

Không hề nghĩ ngợi, đã trực tiếp từ trên giường ngồi dậy, đưa tay ôm lấy hấn, kích động đến thanh âm đều có chút nghẹn ngào, “Sư phụ!”

Nam nhân tóc trắng khẽ cau mày, nhưng lại không hề cử động.

Tô Mặc Nhi từ trong vui sướng hồi phục tinh thần, đáy lòng bỗng nhiên trầm xuống, từ từ buông lỏng hấn.

Tay nàng ướt đầm, bắt lấy ống tay áo của người nam nhân tóc trắng, thanh âm có chút run rẩy hỏi, “Ta đã trở về?”

Nàng đã trở lại hiện đại sao? Nếu không sư phụ tại sao lại ở chỗ này?

Đến cùng là... Chuyện gì xảy ra?

Phong Đặc đâu? Nàng nhớ rõ nàng trước khi mất đi ý thức, chính là được Phong Đặc ôm vào trong ngực, nhưng hôm nay...

Tô Mặc Nhi nước mắt trong nháy mắt bùng lên, chẳng lẽ nàng đem Phong Đặc ở lại Phong Lan sao?

Nam nhân tóc trắng rút ống tay áo từ trong tay nàng, thần nhiên nói, “Ngươi nhận lầm người, ta không phải là sư phụ ngươi.”

Tô Mặc Nhi kinh ngạc nhìn, không tự giác cắn môi dưới, lại kiên định nói, “Không! Làm sao có thể, ngươi rõ ràng chính là!”

Nam nhân tóc trắng từ trên giường đứng dậy, Tô Mặc Nhi lúc này mới phát hiện cách bài trí trong phòng này, vẫn như cũ là ở cổ đại.

Nơi này... Cũng không phải là chỗ ở hiện đại của nàng?

Vậy người nam nhân này...

Hấn cùng sư phụ cũng giống nhau có tóc trắng mềm mại, hơn nữa thanh âm của hấn cũng cùng sư phụ giống nhau như đúc, làm sao sẽ không phải là...

Tô Mặc Nhi cảm giác đầu có chút choáng, cửa phòng tại lúc này bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Dung nhan quen thuộc của Phong Đặc xuất hiện, Tô Mặc Nhi mới vừa ngừng nước mắt, lại có xu thế vỡ òa.

“Phong Đặc!” Tô Mặc Nhi nhẹ giọng hô một tiếng, trong thanh âm giống như lộ ra vô hạn ủy khuất.

Phong Đặc cảm thấy đau xót, vài bước tiến lên đi đến bên giường, trực tiếp đem nàng ôm tại trong ngực.

Sít sao, phảng phất muốn đem nàng dung nhập cốt nhục của chính mình.

“Ngươi đi đâu? Ngươi có biết hay không trong khoảng thời gian này ta nghĩ đến ngươi rất nhiều.” Tô Mặc Nhi nức nở nói.

“Mặc Nhi...” Phong Đặc hôn lên tóc nàng, “Bản vương bảo đảm, về sau vô luận xảy ra chuyện gì, đều tuyệt sẽ không lại lưu một mình ngươi.”

“Phong Đặc...”

“Khụ khụ.” Nam nhân tóc trắng ở bên cạnh nhẹ ho khan vài tiếng.

Phong Đặc khước môi lộ ra nụ cười ôn nhu, buông lỏng Tô Mặc Nhi, Tô Mặc Nhi bên tai có chút đỏ lên, không dám nhìn người.

“Đa tạ tiền bối.”

“Cám ơn ta làm cái gì, ta cũng chưa nói đã chữa tốt cho nàng.” Nam nhân tóc trắng đột nhiên nói.

“Tiền bối?” Phong Đặc bỗng dưng có chút hoảng hốt, miễn cưỡng ổn định tâm thần, hỏi, “Mặc Nhi nàng làm sao vậy?”

“Trúng độc.”

Tô Mặc Nhi ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

Trúng độc? Nàng thế nhưng trúng độc? Như thế nào chính nàng một chút cảm giác cũng không có?

Phong Đặc sắc mặt có chút không tốt lắm, trầm giọng hỏi, “Có giải được không?”

Nam nhân lắc đầu, “Khó giải, nhưng cũng không phải là không cách nào, nhưng nếu muốn chữa lành nàng, khó.”

“Nói như vậy, vẫn có hy vọng, đúng không?” Trong con mắt của Phong Đặc lóe lên tia sáng.

“Tiểu tử, đừng cao hứng quá sớm” Nam nhân nói, “Trên người nàng có độc, nhưng là so với lúc người trúng độc còn phải mạnh hơn gấp trăm lần.”

So với hắn lúc trúng độc còn phải mạnh hơn gấp trăm lần? Lúc trước vì giải độc cho hắn, tiền bối đã mất không ít thời gian, hơn phân nửa công lực đều nhanh bị hao hết, hiện tại độc của hắn đã không sao, nhưng tiền bối công lực cũng đã không lớn bằng lúc trước.

Vậy Mặc Nhi nàng, nên làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: chương 168: Chỉ còn ba ngày (1)

“Huống chi...” Nam nhân tóc trắng xoay chuyển lời nói.

“Cái gì?” Phong Đặc tâm theo lời của hắn, đột nhiên nhắc lên.

Hiện tại mỗi từ ngữ nói ra từ người kia đều đủ để cho hắn từ phía trên thiên đường rơi xuống địa ngục.

Nam nhân trầm ngâm một hồi lâu, nhân nhật mở miệng nói, “Nàng có thai.”

“... ? ! !”

Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi trên mặt tràn đầy đều là không dám tin.

Tô Mặc Nhi nhìn xem bụng của mình, bình thường cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng người nọ lại nói nàng có thai rồi?

Có thai? Trong bụng của nàng lại có một cái tiểu sinh mệnh...

Phong Đặc trong nội tâm ngũ vị tạp trần.

Nếu như là lúc bình thường, nghe được tin tức này, hắn tuyệt đối sẽ thật cao hứng, nhưng không phải là biết tin tức trong tình huống như vậy.

Mặc Nhi tính mạng khó bảo toàn, tiền bối lại nói cho hắn biết, Mặc Nhi trong bụng có cốt nhục của bọn họ.

Lão Thiên là đang đùa giỡn hắn sao?

“Phong Đặc...” Tô Mặc Nhi hoảng loạn không biết làm sao.

Kỳ thật nàng đã mơ hồ đoán được, nàng trúng độc, tất nhiên là khó giải đến cực điểm.

Nhưng nàng thật sự bất đắc dĩ, hài tử trong bụng phải làm sao bây giờ?

Tô Mặc Nhi đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng nam nhân tóc trắng kia, “Độc trong cơ thể ta, còn có bao lâu sẽ phát tác?”

“Ba ngày.” Nam nhân nói thẳng.

Tô Mặc Nhi tâm bỗng nhiên trầm xuống, trước mắt bỗng biến thành màu đen.

Nàng nắm thật chặt cánh tay Phong Đặc, khuôn mặt nhỏ nhắn còn muốn trắng bệch hơn lúc này mấy phần.

Phong Đặc trong đầu cũng là không suy nghĩ được gì, không ngừng mà hướng về nam nhân nói, ba ngày.

Chỉ còn lại ba ngày?

Không, tuyệt đối không được! Hắn tuyệt không cho phép nàng có việc!

“Ngươi muốn trước khi độc phát tác sinh hạ hắn?” Nam nhân nhìn một cái đã xem thấu mục đích của Tô Mặc Nhi.

“Ân.” Tô Mặc Nhi trong mắt mơ hồ chớp động lệ quang, “Hắn là con của ta, ta không thể để cho hắn cùng ta cùng nhau...”

Phong Đặc cảm thấy bỗng nhiên đau xót, hai tay nắm thật chặt, nhìn thẳng ánh mắt của nàng nói, “Bản vương không sẽ cho phép loại chuyện như vậy phát sinh. Vô luận phải trả giá cao như thế nào, bản vương đều muốn ngươi bình an ở cạnh bản vương!”

“A? Vậy nếu là cảm mạng của ngươi để đổi thì sao?” Nam nhân nhướng mày nhìn hắn.

“Được!”

“Không được!”

Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi cơ hồ là đồng thời mở miệng.

Nam nhân trên mặt lộ ra tươi cười nhợt nhạt, nói, “Ta chỉ nói là nếu mà thôi, mạng của ngươi lại không đáng giá mấy đồng tiền, ai nguyện ý muốn mạng của ngươi.”

“...” Phong Đặc bị lời nói của hắn chọc giận, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải là thời điểm so đo điều này, “Tiền bối đã có biện pháp giải độc?”

“Nàng số mệnh tự có quý nhân tương trợ, chỉ là hiện tại thời cơ vẫn chưa tới.” Nam nhân nói.

Phong Đặc đuôi lông mày nhíu lại, “Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể chờ rồi?”

“Ân.”

Tô Mặc Nhi nghe vậy, chỉ có thể làm cho mình an tâm, nếu đã là thuận theo ý trời, vậy ở đây ngồi lo lắng cũng không được gì.

Trong phòng mấy người đang trầm mặc, đột nhiên từ ngoài cửa xông vào một người.

Còn không chờ bọn họ phản ứng, đã nghe hắn hô, “Lão nhân, công chúa có phải là đã trở lại hay không?”

“...” Tô Mặc Nhi.

“... ? ?” Phong Đặc.

Nam nhân sớm thấy nhưng không thể trách, gặp Thiên Chi tiến đến, chỉ nhắc nhở, “Vi sư nói qua ngươi bao nhiêu lần, phải trầm ổn một chút.”

“Cái gì trầm ổn đều đi gặp quý đi thôi, công chúa đâu? Công chúa ở nơi nào?” Thiên Chi tỏ ra có chút vội vàng xao động.

“Công chúa?” Phong Đặc mày đẹp cau, nghi hoặc nhìn Tô Mặc Nhi.

Hắn nhớ rõ trước mắt người này, đã từng gọi nữ nhân của hắn là chủ nhân!

Thiên Chi quay đầu nhìn về phía bọn họ, khoe môi khe kéo ra.

“...” Tô Mặc Nhi.

Cái này, muốn nàng giải thích như thế nào với Phong Đặc?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: chương 169 chỉ còn ba ngày (2)

Tô Mặc Nhi nháy mắt ra hiệu với Thiên Chi, nói sang chuyện khác, “Thiên Chi, người thế nào lại tới nơi đây?”

Thiên Chi sững sờ, lúc ý thức được mình dường như đã nói sai, đang muốn mở miệng trả lời, thì nam nhân tóc trắng kia lại trực tiếp hỏi, “Người không nói cho hần biết, thân phận của người?”

“Ta...” Tô Mặc Nhi tự nhiên biết rõ ý tứ của hần.

Nàng nhớ rõ, lúc trước Thiên Chi tìm đến nàng, chính là phụng mệnh sư phụ.

Nếu Thiên Chi cũng đã đến nơi này, vậy người nam nhân trước mắt này tám đến chín phần chắc chắn là sư phụ thường thường treo trên bờ môi của hần rồi.

Hần nói thân phận của nàng, chính là công chúa hồ giới, khiến cho nàng đến bây giờ vẫn không dám xác định.

Dù sao, nàng xuyên không đến đây, cũng không chân chính thuộc về thế giới này, hơn nữa ở trong đầu của nàng, cũng chưa bao giờ xuất hiện về ký ức của thân thể này.

Nam nhân tóc trắng kia hoàn toàn không để ý đến những điều này, ánh mắt của hần nhìn thẳng chằm chằm vào Phong Đặc, hỏi, “Nếu như Tô Mặc Nhi không phải là người mà là yêu quái, người, hoàn toàn nguyện ý theo nàng sao?”

Phong Đặc gạt mình, một hồi lâu mới phản ứng được ẩn ý trong lời nói của hần.

Tô Mặc Nhi hoàn toàn không ngờ đến người nam nhân kia sẽ nói trực tiếp như vậy, lúc này nàng nhìn xem Phong Đặc, cảm xúc thấp thỏm từ trước nay chưa từng có.

Phong Đặc giương lên khóe môi, mắt phượng kiên định nhìn về phía Tô Mặc Nhi, “Ta chỉ yêu một mình Tô Mặc Nhi, chỉ cần nàng là Tô Mặc Nhi, là người hay là yêu, đối với ta mà nói có điều gì khác biệt đâu?”

“Phong Đặc...” Tô Mặc Nhi cảm thấy lòng mình tràn đầy cảm động.

Trên khuôn mặt nam nhân tóc trắng mang theo một ít vui vẻ không rõ ràng, “Nhớ kỹ lời người nói.”

“Đương nhiên.” Phong Đặc nói.

Nam nhân tóc trắng quay đầu nói với Thiên Chi, “Người vội vã chạy về như vậy, thương thế đã dưỡng tốt rồi sao?”

“Àn.” Thiên Chi gật gật đầu, dáng vẻ như muốn nói nhưng lại thôi.

Nam nhân tóc trắng lập tức sáng tỏ, nhàn nhạt nói, “Xem ra lại có một ít chuyện phiền phức rồi, theo vì sư đi thôi.”

Mắt Thiên Chi nhìn Tô Mặc Nhi, gãi gãi đầu, có chút rối rắm nói, “Chủ nhân, người nghỉ ngơi trước đi, sau này ta sẽ trở lại thăm người.”

“Tốt.”

“Người có thể không cần đến đây.” Phong Đặc lạnh nhạt nói, hần chưa từng quên chuyện lúc trước Mặc Nhi che chở cho hần.

Nếu không phải biết rõ bọn họ là chủ tớ, thì hần sớm đã không cho phép nam nhân khác ở lại bên cạnh Mặc Nhi.

“Hừ, đây là địa bàn của tiểu gia, tiểu gia muốn đến, thì không có người nào có thể ngăn được!” Về mặt Thiên Chi cao ngạo phản bác.

Tô Mặc Nhi chợt cảm thấy đau đầu, hai người kia, có thể không gây ồn ào như vậy được hay không...

Thiên Chi đi theo sư phụ của hần đến một phòng trúc u tĩnh.

Vào phòng, hần cũng không khách khí, trực tiếp tìm cái ghế ngồi xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì, mà lại gấp gáp như vậy?” Nam nhân tóc trắng ưu nhã ngồi vào một bên, mới hỏi.

“Mấy ngày này có phải người thường xuyên cho tiểu tử kia đi đến Mộ Lạc Thành mua rượu hay không?” Thiên Chi hỏi thẳng.

Nam nhân tóc trắng tựa hồ như không có chút ngoài ý muốn nào, chỉ

nhẹ nhàng trả lời, “Àn.”

“Rượu kia đâu?” Thiên Chi vội hỏi.

Nam nhân nâng nâng mí mắt, “Như thế nào, người phát hiện rượu kia có vấn đề sao?”

“Nói như vậy, người đã sớm biết rồi?” Khoé môi Thiên Chi thoáng kéo lên, quái dị nhìn xem hắn.

Nam nhân tóc trắng chẳng nói đúng sai, chỉ nói, “Nói một chút chuyện người phát hiện ra đi.”

Thiên Chi có chút buồn bực, nhưng vẫn tỉ mỉ nói, “Ta và chủ nhân ở Mộ Lạc Thành nghỉ chân vào buổi chiều đầu tiên, thì phát hiện có người vụng trộm lên vào phòng. Về sau chúng ta đi đến quán rượu, ta lại phát hiện lão bản quán rượu chính là người lúc đêm khuya lên vào phòng của chủ nhân, ta muốn dùng sức mạnh để ép hỏi hắn, kết quả là hắn bị người ra tay nguyên rủa, chết tan thành mây khói, cho nên ta mới lo lắng trong cốc xảy ra chuyện, liền vội vã chạy về.”

“A? Cho nên người mới hoài nghi rượu kia có vấn đề sao?”

“Phải, ta nhìn thấy tiểu tử kia dùng lệnh bài lực hỗn độn mang theo chủ nhân rời đi. Mà trên thế gian này, ngoại trừ Minh U Cốc, còn có chỗ nào có thể mượn lực hỗn độn lực để đi vào chứ?” Thiên Chi chậm rãi nói ra.

...

☆, chương 170 chỉ còn ba ngày (3)

Editor: Từ Sắc Y

“Xem ra gần đây người cũng tiến bộ không ít, coi như cũng không phụ lòng ngàn tuổi người sống này.” Nam nhân hơi thở dài nói.

“...” Thiên Chi nhất thời im lặng.

Nam nhân tóc trắng trầm ngâm một hồi lâu, hỏi, “Chuyện Mặc Nhi trúng độc người cũng đã biết?”

“Trúng độc?” Thiên Chi kinh ngạc nhìn hắn, hoàn toàn không thể tin được, “Chủ nhân trúng độc? Khi nào chứ?”

“Đoán chừng vào mấy ngày trước.”

Lông mày Thiên Chi nhảy dựng lên, đột nhiên trong lòng dâng lên vài phần dự cảm xấu, “Mấy ngày nay chủ nhân luôn ở cùng với ta, nếu nói khi nào có thể trúng độc, cũng chỉ có... Một lần mê hương kia...”

Những ngày qua hắn luôn đi theo bên cạnh Tô Mặc Nhi, nếu như thật sự có người muốn hạ độc hại nàng, không thể nào mà hắn một chút gì cũng không phát hiện ra.

Gioại trừ một đêm kia, có người lên vào quán trọ dùng mê hương với nàng, tuy lúc ấy hắn dùng pháp thuật khiến cho Tô Mặc Nhi mê mang đi, vừa suy nghĩ ân ý của hành động này.

Nhưng những chuyện xảy ra vào hôm nay, không thể không khiến hắn hoài nghi, mê hương kia chắc chắn có chứa đựng huyền cơ!

Người núp phía sau màn kia, chỉ sợ là đã sớm tính kế hết bọn họ...

Nam nhân tóc trắng kia cũng đoán được vài phần, bây giờ hắn còn không thể tìm ra cách chữa trị cho Tô Mặc Nhi, chỉ có thể xác định chính là, độc trên người nàng, không phải là vật phạm trần có thể có...

“Chủ nhân nàng... Trúng độc gì?” Thiên Chi có chút lo lắng hỏi.

“Được Bạch Dạ Mạn Đà (đêm trắng xinh đẹp).” Về mặt nam nhân ngưng trọng lại.

“Cái gì?” Thiên Chi “nhảy dựng” đứng lên từ trên ghế, không dám tin từng to mắt, “Tại sao có thể như vậy?”

Loại độc này chỉ có ở thiên giới mới có, chủ tử nàng làm sao lại có thể trúng loại độc này chứ?

“Làm sao mà người lại đi chung với Mặc Nhi đến quán rượu?” Nam nhân nhớ tới một vấn đề mấu chốt.

Mặc dù hắn sớm dự đoán là Mặc Nhi và Phong Đặc sẽ gặp nhau ở quán rượu, nhưng theo thời gian lại hoàn toàn không đúng.

Thời gian bọn họ gặp nhau so với cả dự đoán sớm ba ngày!

Thiên Chi nhíu lại mi suy nghĩ hồi lâu, “Ta và chủ tử ở một quán trà ven đường ngồi, nghe thấy lão bản quán trà và Tần lão bản quán rượu nói về ‘Thiên Lý Phiêu Hương’, ta muốn trở về tới thăm ngươi, cho nên mới kéo chủ tử đi đến quán rượu, nhưng không nghĩ rằng vậy mà thật sự đụng phải tiểu tử kia.”

Nam nhân tóc trắng nghe vậy, sắc mặt có chút trầm xuống, chậm rãi nói, “Xem ra, người mà người nọ muốn nhắm vào cũng không phải là Mặc Nhi, mà chính là Phong Đặc!”

“Hắn?” Người trúng độc rõ ràng là chủ nhân, tại sao lại nói người nọ nhắm vào Phong Đặc chứ?

“Người nọ nắm chắc thời gian vô cùng chuẩn, đầu tiên là dụ Phong Đặc đi mua rượu, rồi tiếp đó hạ độc Mặc Nhi, sau này lại thuận lý thành chương dẫn các ngươi tới quán rượu, chính là vì vào một giây Tô Mặc Nhi nhìn thấy Phong Đặc kia, lại bị độc phát mà bỏ mình ngay trước mặt Phong Đặc!”

“Gặp lại tức là vĩnh biệt, người nọ dụng tâm, thật đúng là hiểm ác!” Trong con mắt nam nhân lóe qua một tia tàn khốc.

“... Khoảng cách độc phát, chỉ còn mấy ngày?” Thần sắc Thiên Chi âm đạm hỏi.

“Ba ngày.” Nói đến đây, giọng nói của nam nhân bình tĩnh lại, không mang theo một tia cảm xúc.

“...” Thiên Chi cũng sờ tiêu hóa tin tức này.

Chỉ còn ba ngày thôi?

“Sự phụ, ngươi nhất định có cách cứu chủ nhân có đúng hay không?”

“Khó nha.” Nam nhân ngậm thờ dài.

Mặc dù biết số mệnh của nàng tất phải có một đạo kiếp nạn, nhưng kết quả cuối cùng, hắn làm sao cũng không biết trước được. Điều này cũng khiến cho hắn lo lắng.

“Chỉ tiếc nội đan của nàng đã bị phá vỡ vào ngàn năm trước rồi, nếu không phải vậy...”

“Chỉ là nội đan mà thôi, trên đời này, chỉ sợ là không có người nào có nội đan thích hợp hơn so với ta.” Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một thanh âm của nữ tử.

Sắc mặt nam nhân tóc trắng thay đổi không ngừng, nhìn xem người nọ từ từ đi vào gian phòng, bất đắc dĩ nói, “Sự muội, ngươi đã nghe thấy được.”

“Ân.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: chương 170 chỉ còn ba ngày (3)

“Xem ra gần đây ngươi cũng tiến bộ không ít, coi như cũng không phụ lòng ngàn tuổi ngươi sống này.” Nam nhân hơi thở dài nói.

“...” Thiên Chi nhất thời im lặng.

Nam nhân tóc trắng trầm ngâm một hồi lâu, hỏi, “Chuyện Mặc Nhi trúng độc ngươi cũng đã biết?”

“Trúng độc?” Thiên Chi kinh ngạc nhìn hắn, hoàn toàn không thể tin được, “Chủ nhân trúng độc? Khi nào chứ?”

“Đoán chừng vào mấy ngày trước.”

Lông mày Thiên Chi nhảy dựng lên, đột nhiên trong lòng dâng lên vài phần dự cảm xấu, “Mấy ngày nay chủ nhân luôn ở cùng với ta, nếu nói khi nào có thể trúng độc, cũng chỉ có... Một lần mê hương kia...”

Những ngày qua hắn luôn đi theo bên cạnh Tô Mặc Nhi, nếu như thật sự có người muốn hạ độc hại nàng, không thể nào mà hắn một chút gì cũng không phát hiện ra.

Ngoại trừ một đêm kia, có người lên vào quán trọ dùng mê hương với nàng, tuy lúc ấy hắn dùng pháp thuật khiến cho Tô Mặc Nhi mê mang đi, vừa suy nghĩ ẩn ý của hành động này.

Nhưng những chuyện xảy ra vào hôm nay, không thể không khiến hắn hoài nghi, mê hương kia chắc chắn có chứa đựng huyền cơ!

Người núp phía sau màn kia, chỉ sợ là đã sớm tính kế hết bọn họ...

Nam nhân tóc trắng kia cũng đoán được vài phần, bây giờ hắn còn không thể tìm ra cách chữa trị cho Tô Mặc Nhi, chỉ có thể xác định chính là, độc trên người nàng, không phải là vật phạm trần có thể có...

“Chủ nhân nàng... Trúng độc gì?” Thiên Chi có chút lo lắng hỏi.

“Được Bạch Dạ Mạn Đà (đêm trắng xinh đẹp).” Về mặt nam nhân ngưng trọng lại.

“Cái gì?” Thiên Chi “nhảy dựng” đứng lên từ trên ghế, không dám tin từng to mắt, “Tại sao có thể như vậy?”

Loại độc này chỉ có ở thiên giới mới có, chủ tử nàng làm sao lại có thể trúng loại độc này chứ?

“Làm sao mà người lại đi chung với Mặc Nhi đến quán rượu?” Nam nhân nhớ tới một vấn đề máu chó.

Mặc dù hắn sớm dự đoán là Mặc Nhi và Phong Đặc sẽ gặp nhau ở quán rượu, nhưng theo thời gian lại hoàn toàn không đúng.

Thời gian bọn họ gặp nhau so với cả dự đoán sớm ba ngày!

Thiên Chi nhíu lại mi suy nghĩ hồi lâu, “Ta và chủ tử ở một quán trà ven đường ngồi, nghe thấy lão bản quán trà và Tần lão bản quán rượu nói về ‘Thiên Lý Phiêu Hương’, ta muốn trở về tới thăm người, cho nên mới kéo chủ tử đi đến quán rượu, nhưng không nghĩ rằng vậy mà thật sự đụng phải tiểu tử kia.”

Nam nhân tóc trắng nghe vậy, sắc mặt có chút trầm xuống, chậm rãi nói, “Xem ra, người mà người nọ muốn nhắm vào cũng không phải là Mặc Nhi, mà chính là Phong Đặc!”

“Hắn?” Người trúng độc rõ ràng là chủ nhân, tại sao lại nói người nọ nhắm vào Phong Đặc chứ?

“Người nọ nắm chắc thời gian vô cùng chuẩn, đầu tiên là dụ Phong Đặc đi mua rượu, rồi tiếp đó hạ độc Mặc Nhi, sau này lại thuận lý thành chương dẫn các người tới quán rượu, chính là vì vào một giây Tô Mặc Nhi nhìn thấy Phong Đặc kia, lại bị độc phát mà bỏ mình ngay trước mặt Phong Đặc!”

“Gặp lại tức là vĩnh biệt, người nọ dụng tâm, thật đúng là hiểm ác!” Trong con mắt nam nhân lóe qua một tia tàn khốc.

“... Khoảng cách độc phát, chỉ còn mấy ngày?” Thần sắc Thiên Chi âm trầm hỏi.

“Ba ngày.” Nói đến đây, giọng nói của nam nhân bình tĩnh lại, không mang theo một tia cảm xúc.

“...” Thiên Chi sững sờ tiêu hóa tin tức này.

Chỉ còn ba ngày thôi?

“Sur phụ, người nhất định có cách cứu chủ nhân có đúng hay không?”

“Khó nha.” Nam nhân ngậm thờ dài.

Mặc dù biết số mệnh của nàng tất phải có một đạo kiếp nạn, nhưng kết quả cuối cùng, hắn làm sao cũng không biết trước được. Điều này cũng khiến cho hắn lo lắng.

“Chỉ tiếc nội đan của nàng đã bị phá vỡ vào ngàn năm trước rồi, nếu không phải vậy...”

“Chỉ là nội đan mà thôi, trên đời này, chỉ sợ là không có người nào có nội đan thích hợp hơn so với ta.” Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một thanh âm của nữ tử.

Sắc mặt nam nhân tóc trắng thay đổi không ngừng, nhìn xem người nọ từ từ đi vào gian phòng, bất đắc dĩ nói, “Sur muội, người đã nghe thấy được.”

“Ân.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: chỉ còn ba ngày (4)

Nàng tiến vào, ngẩn người, lập tức quỳ một gối xuống, cung kính hành lễ nói, “Tham kiến nữ vương bệ hạ “

“Đứng lên đi, người đi ra ngoài trước, để ta cùng sư phụ bàn bạc.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui. “

Thiên Chi ra khỏi nhà trúc, thuận tiện giúp bọn hắc canh cửa trong phòng bầu không khí nháy mắt ngưng trọng.

Nam nhân tóc trắng nhíu mày lại, “Sư muội, người có biết người có biết nội đan đối với người mà nói quan trọng cỡ nào không?, mất đi nội đan, pháp lực của người sẽ từ từ suy yếu ! “

“Nhưng ta nhất định phải cứu nàng.” Ở giữa đôi mắt trong suốt hàm chứa vẻ kiên định.

“Yên thụ Chư Thiên vạn giới!”

Thanh âm nam nhân nghiêm khắc gọi một tiếng tên nàng. Nàng làm mất đi nội đan là việc nhỏ để đùa sao?

“Sư huynh không cần khuyên nữa, ý ta đã quyết.” Yên Thụ cười nhẹ, nói, “Huống hồ bằng nội đan của ta, ta nghĩ chỉ cần một nửa là đã đủ cứu nàng một mạng. “

“Quên đi, có lẽ chúng ta còn có thể tìm được biện pháp khác cứu trị Mặc nhi.” Nam nhân thử thuyết phục nàng buông tha cho buông tha cho ý nghĩ này.

Trên khuôn mặt đẹp của Yên Thụ lại kéo theo vài phần đau lòng, “Trên đời này, nay chỉ còn ta cùng với nàng sống nương tựa lẫn nhau, cho dù nàng không biết sự tồn tại của ta, nhưng trước sau gì nàng cũng là hải tử của ta, huyết mạch tương liên, ta nào có thể nhẫn tâm mặc kệ nàng mà không để ý?”

Năm đó ở phủ tướng quân, nàng (Yên Chi) đã nhẫn tâm vứt bỏ nàng (Tô Mặc Nhi) một lần, lúc này cho dù nàng có phải dùng tính mạng để bù lại, nàng(YC) cũng muốn cứu nàng (TMN), huống chi chỉ là một nội đan!

“Nhưng hiện tại sự tình rất khó giải quyết hơn nhiều.” Nam nhân tóc trắng có chút đau đầu vuốt vuốt mi tâm, chậm rãi nói, “Mặc Nhi đang có thai, tuy nội đan của người là tinh khiết nhất thế gian, nhưng yêu khí quá nặng, khó đảm bảo là sẽ không thương tổn tới đứa nhỏ của nàng.”

Trong lòng Yên Thụ trầm xuống, kinh ngạc nói, “ Có thai?”

“Đúng vậy, cho nên nếu tìm được biện pháp ổn thỏa hơn, thì sẽ không để Mặc Nhi phải chịu mạo hiểm”

Trong phòng nhất thời im lặng, hai người đều tính toán trong lòng.

Một lát sau, con người Yên Thụ đột nhiên sáng ngời, nàng nghĩ tới một thứ khác cũng có thể bảo vệ Mặc Nhi, song cũng đủ để cho nàng giải độc!

“Sư huynh, ngưng tích lưu quang đâu ? Ngưng tích lưu quang có thể bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Mặc Nhi, sau đó lại dùng nội đan của ta cho Mặc Nhi thanh lọc độc tố trong cơ thể!”

“ Người thật sự muốn quyết định như thế sao?” Nam nhân nhìn nàng thật sâu, trong đôi mắt thăm thẳm kia lại mơ hồ che giấu một chút gì đó mà Yên Thụ không hiểu được.

Nhưng nàng vẫn gật đầu thật mạnh “Ân “

.

Ta chỉ biết là người luyện tiếu rời khỏi ta.

Trong lòng Phong Đạc đau xót, đem nàng ôm càng chặt hơn.

Tô Mặc nhi vỗ về bụng, dường như cảm thán nói, “Phong Đạc, người tin không? Ta thậm chí có thai, đứa nhỏ là của chúng ta.”

Nàng cảm thấy có chút phiền muộn, đứa nhỏ ơi đứa nhỏ, thật sự là không nên đến vào lúc này.

“Yên tâm, có bốn vương ở đây, bốn vương sẽ xử lý tốt toàn bộ. “

Tô Mặc Nhi giương khóe môi, nàng nghĩ, có lẽ là nàng yêu Phong Đạc, chính là bởi vì mặc dù có điều gì nguy hiểm, nàng cũng nghe hắn nói, không cần sợ, có hắn ở đây!

Vài chữ này còn hơn cả ngàn vạn lời yêu, luôn luôn làm lòng của nàng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: chương 172: Chỉ còn ba ngày (5)

“Phong Đặc, người đi vào bên trong như thế nào vậy? Mới vừa này người nam nhân kia là ai?” Tô Mặc Nhi hiếu kỳ hỏi.

Nơi này hiển nhiên không phải là chỗ hấn rơi xuống trước đây.

Nàng mặc dù không có ký ức, thế nhưng đây vực nàng cùng Thiên Chi đã đi qua, phía dưới rõ ràng là một cánh rừng, cũng không có sơn cốc nào.

Vui vẻ trên mặt Phong Đặc cứng đờ, giống như là nhớ ra chuyện gì đó không tốt, hồi tưởng nói, “Thời điểm lúc trước khi xuất quân, phụ hoàng phái Phong Mục đi trước một bước, mang theo quân đội đi tới biên thành, Phong Kỳ phát hiện Phong Mục gần nhất luôn đi ra khỏi thành vào ban đêm, hành tung khả nghi, nhưng lại không thể nào kiểm chứng.”

“Ta nghe Niếp Nghị nói, Phong Mục tư thông với địch...” Tô Mặc Nhi nói.

“Uh, xác thực như thế. Chẳng qua là sau khi bản vương tra xét ra, cũng là lúc đến trận đánh cuối cùng. Vốn định sau khi đánh lui đám bại tướng kia, hồi triều vạch trần Phong Mục, để cho phụ hoàng xem nhĩ tử tốt hấn bồi dưỡng, nhưng không ngờ, bị hấn ám toán, trọng thương rơi xuống vực.”

Phong Đặc nói xong, mặt lộ ra vài phần hận ý, “Chờ ta tỉnh lại lần nữa, đã gặp được tiền bối. Trong mũi tên Phong Mục bắn tới có kịch độc, tiền bối hao phí công lực của hấn, giúp ta giải độc.”

“Hấn đến cùng là ai?” Tô Mặc Nhi vẫn cảm thấy hấn chính là sư phụ, thanh âm, tướng mạo đều giống nhau như đúc.

Nhưng hấn vừa mới lại không có thừa nhận, chẳng lẽ là cố kỵ cái gì?

Phong Đặc cũng có chút bất đắc dĩ, “Bản vương chỉ biết hấn là chủ nhân của u cốc này, còn lại, ngay cả tên của hấn ta cũng đều hoàn toàn không biết gì cả.”

“Vậy sao người lại đi Mộ Lạc Thành?” Tô Mặc Nhi không hiểu nhất chính là cái này.

Nàng nghĩ, bóng dáng lúc trước nàng nhìn thấy trên đường, quả nhiên chính là Phong Đặc.

“Sau này bản vương muốn đi, tiền bối sẽ đồng ý.” Phong Đặc trên mặt hiện lên chút ít vui vẻ, “Lúc trước sau khi thương thế lành bản vương đã định rời đi, nhưng là tiền bối lại không cho phép. Sau đó tiền bối nói muốn uống rượu, để cho bản vương đi mua, còn điểm danh nhất định phải Mộ Lạc Thành ‘Thiên Lý Phiêu Hương’, bản vương lúc này mới đi nơi này.”

“Thì ra là như vậy.”

Khó trách, trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế?

Thiên Chi đã từng nói, sư phụ của hấn am hiểu nhất là xem quẻ, sợ là hấn đã sớm xem quẻ ra, nàng sẽ xuất hiện ở Mộ Lạc thành, cho nên đã đề cho Phong Đặc cũng đi nơi này.

Vốn là thành cũng không lớn, cơ hội gặp nhau tự nhiên sẽ có.

“Vậy chúng ta phải cảm tạ tiền bối thật tốt.” Tô Mặc Nhi nói.

“Đương nhiên. Chờ người giải được độc, chúng ta sẽ đi tìm Ngưng Bích Lưu Quang để cho hai mảnh hợp lại, giúp người trở về chỗ của người.” Phong Đặc ôn nhu nói.

Tô Mặc Nhi đáy lòng tràn qua vài phần cảm động, hấn thế nhưng còn nhớ chuyện này.

Nhưng nếu là người nợ thật sự là sư phụ, nàng sẽ không cản trở về.

Nàng nghĩ trở về hiện đại cũng là bởi vì không yên lòng sư phụ, dù sao sư phụ tần tần khổ khổ đem nàng nuôi lớn, nàng không thể không báo đáp ân tình.

Nhưng nếu là sư phụ cũng ở nơi đây, như vậy nàng càng muốn ở chỗ này tìm một chỗ yên tĩnh, cùng Phong Đặc yên lặng sống cả đời.

Một ngày sau đó, Tô Mặc Nhi rốt cuộc tìm được cơ hội, cùng nam nhân tóc trắng kia một chỗ.

Phong Đặc lại bị hấn đuổi đi ra bên ngoài mua rượu, Thiên Chi cũng không biết chạy đi nơi nào.

Trong cốc, chỉ còn lại nàng cùng người nam nhân kia, còn có một nữ tử xinh đẹp từng gặp qua một lần.

Chỉ là nàng kia ru rú trong nhà, trong ngày thường cơ bản sẽ không lộ diện, Tô Mặc Nhi chưa bao giờ cùng nàng nói chuyện qua.

Phong Đặc vốn là cũng không tình nguyện rời đi Tô Mặc Nhi, cách biệt lâu như vậy, hân hiện tại hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều ở lại bên người nàng.

Nhưng nam nhân tóc trắng lại nói, đã đã tìm được phương pháp chữa trị cho Mặc Nhi, nhưng nhất định phải có rượu hân mới nói cho hân biết.

Phong Đặc không còn cách nào khác, đành phải lại đi mua chút ít rượu đến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: chương 173: Chỉ còn ba ngày (6)

Bầu trời trong xanh, cuối thu se lạnh, trong sơn cốc u tĩnh ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng chim hót, nhưng cũng không làm cho người cảm thấy tịch mịch, ngược lại có loại cảm giác bùng bùng sức sống.

Tô Mặc Nhi tâm tình không tự giác cũng bị cuốn hút, trở nên vui vẻ.

Nam nhân tóc trắng lấy ra một bộ dụng cụ pha trà tốt, lại lấy tới chút ít lá trà ngon.

Tô Mặc Nhi lẳng lặng nhìn động tác của hân, một hồi lâu, xung phong nhận việc nói, “Tiền bối là muốn pha trà sao? Để cho ta tới thử xem như thế nào?”

“Ngươi?” Nam nhân nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, trong giọng nói mang vài phần hoài nghi.

Tô Mặc Nhi tự tin quẹo rũ ra khỏi môi, trong con ngươi xinh đẹp lóe lên ánh sáng khác thường, “Đương nhiên, tiền bối cũng chớ xem thường ta.”

“Tốt lắm, ta đồng ý ngươi thử một lần, đừng giãy xéo lá trà này của ta là tốt rồi.” Nam nhân nhường ra vị trí, ngồi xuống bên kia.

Tô Mặc Nhi đi tới, từng bước một nước chảy mây trôi, giống như là đã luyện qua vô số lần, động tác rất thành thạo.

Trong mắt nam nhân chợt lóe qua vài phần kinh ngạc, trong lòng mơ hồ có chút mong đợi trà nàng pha.

Tô Mặc Nhi cúi đầu loay hoay với bộ dụng cụ trà kia, bộ dáng nhã nhặn lịch sự, cực kỳ động lòng người, tỏ ra nàng dị thường nhu thuận.

“Tiền bối, nơi này là địa phương nào, như thế nào không thấy có người đến đâu?” Tô Mặc Nhi giống như tùy ý hỏi.

“Minh U Cốc.” Nam tử trả lời nói, lập tức lại nói, “Chuyên tâm mới có thể nấu ra trà ngon.”

Tô Mặc Nhi hơi quần bách, nhỏ giọng đáp, “Ta biết rồi.”

Nàng còn muốn từ miệng hân hỏi ra vài chuyện nữa đâu.

Nam tử không nói nhiều lời nữa, Tô Mặc Nhi cũng thu hồi tâm thần, dự định một lát nữa sẽ hỏi đến cùng.

Sau một lúc lâu, Tô Mặc Nhi nấu xong trà, màu trà thuần hậu, hương trà nồng đậm, hoàn toàn có thể xưng là thượng phẩm.

Rất nhanh, trong phòng trúc nhỏ tất cả đều thấm đầy hương trà.

Nam nhân nghe thấy được hương trà vị, vẻ mặt ngưng lại, chỉ là trong nháy mắt đã khôi phục như thường.

Thấy Tô Mặc Nhi làm xong một bước cuối cùng, mới hỏi, “Ngươi thủ pháp pha trà này là học của ai?”

Cái này hương vị, rất giống là người kia nấu ra ...

Chỉ là, Mặc Nhi làm sao sẽ cùng nữ nhân kia can thiệp cùng một chỗ?

Tô Mặc Nhi ngẩn người, nói, “Một người bạn, có vấn đề gì không?”

“Không có gì.” Nam nhân bưng lên một ly trà đưa đến bên miệng, trên mặt hiện lên thần sắc thỏa mãn.

Tô Mặc Nhi có chút nghi hoặc, nàng pha trà thủ pháp đều là từ chỗ Phong Dương học được.

Ban đầu ở tam vương phủ, những ngày chờ đợi Phong Đặc trở lại kia, mỗi ngày đều bị những con ác mộng kia quấy rầy.

Phong Dương nhìn không được bộ dáng nàng tinh thần uể oải, đã nói muốn nàng học tập pha trà, an tâm tĩnh khí.

Khi đó để học giỏi pha trà, nàng cũng đã tốn không ít công sức.

“Trà uống rất ngon.” Nam nhân đột nhiên lên tiếng nói ra.

Tô Mặc Nhi ở một trong nháy mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ rốt cục nổi lên vài phần vui vẻ.

“Tiền bối, xin hỏi ta nên gọi như thế nào đây?” Tô Mặc Nhi dè dặt hỏi.

Sợ sẽ chạm phải nghịch lân của hắn, nhưng mà cũng không nên liên tục gọi hắn tiền bối đi?

Tay nam nhân bung ly trà ngừng lại, lông mày nhăn lại, “Ngân Lan.”

“Cái gì?” Tô Mặc Nhi không kịp phản ứng.

Nam nhân liếc nàng một cái, lập tức tất cả tâm tư đều đặt ở trong trà, căn bản không có ý định giải thích nghi hoặc cho nàng.

Tô Mặc Nhi khước môi vừa kéo, này mới phản ứng tới, hắn nói 'Ngân Lan' chính là của hắn tên.

Tên cũng giống nhau, chẳng lẽ hắn thật không phải là sư phụ sao...

Tô Mặc Nhi trong lòng rối rắm thành một đoàn.

Hắn cùng sư phụ có dung mạo, thanh âm giống nhau, thậm chí ngay cả thân hình đều giống nhau như đúc, ngoại trừ đầu tóc trắng mềm mại kia, không chỗ nào không cùng sư phụ tương tự.

Nhưng sư phụ của nàng là người rất bình thường, cũng không biết cái gì pháp thuật.

Có lẽ thật sự là nàng nhận lầm người, tựa như chính nàng đồng dạng.

Nàng chiếm thân thể của Tô Mặc Nhi, hơn nữa vốn là Tô Mặc Nhi cũng là cùng nàng có giống nhau dung mạo, chỉ là tuổi kém một chút...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: chương 174 chỉ còn ba ngày (7)

Tô Mặc Nhi không nghĩ đến chuyện này nữa, thuận miệng hỏi, “Tiền bối, Minh U Cốc ở Phong Lan Quốc sao?”

Nam nhân nhìn nàng quái dị một cái, Tô Mặc Nhi có chút không hiểu, lại nghe hắn nói, “Một ngày nào đó ngươi sẽ nhớ lại nơi này, hiện tại ta có nói với ngươi, thấy ngươi cũng không có chút ý nghĩa nào.”

“...” Tô Mặc Nhi im lặng, chẳng lẽ những người ẩn thế đều như người ta nói là bí hiểm (bí mật, nguy hiểm) sao?

Làm sao mà nàng lại nghe không hiểu?

Hắn nói, nàng sẽ nhớ lại, nhưng nàng chưa bao giờ đi tới nơi này, chứ nói gì đến nhớ lại đây?

Nam nhân giống như nhìn ra được sự nghi ngờ của nàng, chậm rãi nói ra, “Ngươi từng ở nơi này qua mấy trăm năm, mặc dù không thể so với hồ giới nơi sinh dưỡng ngươi, nhưng năm đó, thân thụ nơi này đã cứu ngươi một mạng.”

“? ! !” Tô Mặc Nhi chợt cảm thấy kinh hãi, “Ta từng ở nơi này? Mấy trăm năm sao?”

“Ân.” Nam nhân nhàn nhạt đáp một chữ.

“...”

Tô Mặc Nhi không hiểu ra sao, một hồi lâu mới ý thức được, người ở trước mắt chính là sư phụ của Thiên Chi, cũng là người biết rõ thân phận của nàng.

Thiên Chi đã từng nói qua với nàng, là nàng đã từng cứu hắn một mạng, nhưng nàng lại hoàn toàn không nhớ được. Cũng là Thiên Chi nói, đó là ở kiếp

trước, khi đó nàng thật sự là công chúa hồ tộc tôn quý nhất.

Chẳng lẽ bây giờ những lời nam nhân này nói , cũng là... kiếp trước của nàng?

Bàn tay nhỏ bé của Tô Mặc Nhi run run, nâng ly trà cũng khiến cho nước trà trong đó văng ra một ít, thật lâu cũng không thể tiếp nhận được chính suy đoán kỳ lạ của mình.

Ngân Lan tự nhiên mở miệng nói, “Thân phận của ngươi, Thiên Chi chắc hẳn đã nói cho ngươi biết.”

Tô Mặc Nhi dò dẫm gật đầu.

Ngân Lan lại nói, “Ta biết rõ ngươi chưa bao giờ tin tưởng.”

“...”

Nàng quả thật rất muốn gật đầu, nàng vốn là một người rất bình thường, thế nào lại là công chúa hồ tộc gì đó chứ?

Mặc dù nàng đã từng nói với Thiên Chi, nàng cũng không phải là Tô Mặc Nhi của thế giới này, công chúa mà hẳn muốn tìm rất có thể đã không còn ở đây.

Nhưng Thiên Chi vẫn luôn rất kiên trì, nàng không có cách nào, cũng lười phản bác lại. Trong lòng lại cảm thấy, hồ giới kia so với thế giới nàng từng sinh sống, thật sự là chênh lệch quá xa.

Hiện thời, bị Ngân Lan nhắc tới, Tô Mặc Nhi chợt cảm thấy, thân phận công chúa hồ tộc này cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Quả nhiên, Ngân Lan tiếp tục nói, “Hiện thời, hồ tộc và lang tộc đang ở thế giằng co, thiên giới cũng không thấy phải người đến duy trì cân bằng của yêu giới, một ngày nào đó dã tâm của lang tộc bành trướng, sẽ nuốt trọn hồ tộc. Mà thân là công chúa hồ tộc, đến lúc đó ngươi cũng không thoát thể khỏi trách nhiệm này.”

“Trách nhiệm?” Tô Mặc Nhi hỏi ngược lại.

“Hồ tộc còn có ngàn vạn con dân đang đợi ngươi trở về chủ trì đại cục.”

“Ta chính là người phạm, ngay cả pháp lực cũng không có, làm sao mà trụ trì đại cục được?” Tô Mặc Nhi cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Ngân Lan nói, “Thời cơ chưa tới thôi.”

“...” Thời cơ chưa tới? Chẳng lẽ cái bọn họ gọi là thời cơ thích hợp, cho dù nàng không muốn, cũng phải đi làm cái công chúa kia?

“Có vài người từ nhỏ đã mang theo sứ mạng của mình, sứ mạng của ngươi tức là bảo vệ hồ tộc, không có cách nào trốn tránh được.”

“Không! Ta không muốn, không ai có thể bức ta!” Tính tình của Tô Mặc Nhi bộc phát.

Về mặt nàng không chút thay đổi đứng thẳng người lên, dự định lúc này sẽ rời khỏi.

Cũng không ngờ, một hồi cảm giác mê mang đột nhiên truyền đến, toàn thân nàng vô lực ngã xuống đất.

Sắc mặt Ngân Lan nhanh chóng thay đổi, đi lên hai bước đỡ lấy nàng.

Trước mắt Tô Mặc Nhi là một mảnh mơ hồ, một tay bắt lấy chặt ống tay áo của hắn, cố gắng tròn tròn mắt nhìn hắn.

Nàng muốn chất vấn hắn, rốt cuộc đã làm cái gì với nàng?

Trong bụng nàng, còn có hài tử của Phong Đặc...

Phong Đặc tín nhiệm hắn như vậy, nhưng hắn sao lại làm như vậy với nàng?

Cuối cùng chỉ là khoe môi giật giật, không nói gì nữa, ý thức liền rơi vào không gian hắc ám vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: chương 175 chỉ còn ba ngày (8)

Tô Mặc Nhi cảm thấy nàng như đang mơ một giấc mộng dài.

Trong mộng có sư phụ, có Phong Đặc, còn có rất nhiều bằng hữu, thậm chí còn có một vài người nàng chưa từng thấy qua nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Khoảng đời nhàn nhã của nàng và sư phụ ở hiện đại, còn có lần đầu gặp mặt giữa nàng và Phong Đặc gây nên từng đợt hồi ức lắm..

Nàng nhìn thấy một nữ tử có dáng vẻ giống y như nàng, xả thân cứu một tiểu hồ ly khỏi hình phạt lỗi hình của trời.

Lúc đó, sau khi nàng cứu tiểu hồ ly, trong hư không lại xuất hiện một thiên thần.

Quanh thân thiên thần kia lượn lơ đám sương trắng, nhìn không rõ tướng mạo, chỉ có thể nhìn thấy được y phục hần đang mặc là một thân gấm trắng, dáng người nhanh nhẹn, từ trên cao nhìn xuống nàng, mỗi móng khẽ mở, nói một tiếng, “Thú vị.”

Tô Mặc Nhi không hiểu ý tứ trong câu nói kia của hắn, nàng giật mình, không phục hồi, “Người có ý gì?”

Trong mắt phượng của thiên thần hiện ra vài phần ý cười trên tức, “Người tiểu hồ ly này, còn muốn cứu người khác, chẳng lẽ không biết kiếp số của mình rất nhanh đã tới rồi sao?”

“Mắc mớ gì tới người, hừ, người dám tổn thương hắn, chính là đối địch với bốn công chúa!” Tuổi tác của nữ tử dường như không lớn, dáng vẻ xinh đẹp kia lại rất đáng yêu.

Thiên thần cười khẽ một tiếng, xoay người rồi biến mất trong không trung.

Tô Mặc Nhi cảm thấy bóng lưng của thiên thần kia lúc rời khỏi rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã thấy ở nơi nào.

Nữ tử nhìn thấy thiên thần kia mà xuất thần, một hồi lâu lắc đầu, cúi người ôm lấy tiểu hồ ly bị thương.

Tiểu hồ đó, toàn thân đều là một bộ lông tuyết trắng, chỉ có trên đỉnh đuôi mang theo chút màu đen.

Tô Mặc Nhi giật mình, nàng nhận ra tiểu hồ li kia, là Thiên Chi!

Nàng mở miệng muốn gọi hắn, nhưng lời nói tựa như bị chặn ở trong cổ họng, một chút thanh âm cũng không phát ra được.

Nàng không biết nàng ở trong một màn này đến cùng là sấm vai nhân vật gì, người ngoài nhìn không thấy nàng, nàng cũng không thể dung nhập vào cuộc đời của bọn họ.

Nàng tựa như một người xem, lẳng lặng nhìn những chuyện kia xảy ra ở trước mắt mình, mà không có cách nào ngăn cản.

Đột nhiên một luồng sáng trắng chói mắt lóe lên, trước mắt Tô Mặc Nhi lại tối sầm xuống, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể nhắm mắt lại.

Lại mở mắt lần nữa, cảm thấy thân thể đang lơ lửng như nổi ở trên biển, nổi lên lại hơi chìm xuống.

Tô Mặc Nhi chống người đứng dậy, toàn thân giống như rã rời vậy, vô cùng đau nhức.

“Mặc Nhi, người đã tỉnh.” Tiếng nói của Phong Đặc từ bên tai truyền đến.

Tiếp đó, trong nháy mắt thân thể của nàng rơi vào một vòng tay ấm áp.

Tô Mặc Nhi mờ mịt nhìn sang, ánh mắt có chút đại ra.

Nàng vẫn đắm chìm trong mộng như cũ, không cách nào khống chế được.

Trong mộng tất cả đều chân thật như vậy, tựa như nàng đã từng trải qua, quen thuộc đến mức làm cho nàng đau lòng.

Nàng vậy mà mơ tới Thiên Chi trong ngàn năm trước.

Thiên Chi từng nói nàng đã cứu hắn một mạng, mà trong mộng của nàng xuất hiện một nữ tử, chính là công chúa của hồ tộc, cũng chính là kiếp trước của nàng?

Phong Đặc cúi đầu nhìn xem nàng, lúc chạm đến ánh mắt của nàng, đột nhiên lòng hắn trầm xuống, thử thăm dò gọi nàng một tiếng, “Mặc Nhi?”

Tô Mặc Nhi nháy mắt mấy cái, “Phong Đặc? Làm sao vậy?”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Phong Đặc đem nàng kéo vào trong ngực ôm chặt lại, thờ phào nhẹ nhõm nói “Chúng ta muốn đi đâu đây?” Tô Mặc Nhi cảm giác thân thể lay động một hồi, chẳng lẽ bọn họ đang ở trên xe ngựa?

“Trở về biên thành.”

“Biên thành? Nhưng Minh U Cốc...” Tô Mặc Nhi ngồi ngay ngắn người lại, có chút khấn trương kéo tay Phong Đặc hỏi, “Chúng ta không phải là ở Minh U Cốc sao?”

Nàng nhớ lại, lúc ấy nàng bị Ngân Lan hạ độc, đã hôn mê đi.

Chuyện về sau, hoàn toàn không hay biết.

Hiện tại, lại là thế nào vậy?

“Độc ở trong cơ thể người, tiền bối đã dùng Ngưng Bích Lưu Quang giải một nửa cho người rồi, độc tính này tạm thời cũng đã ổn định. Lần này chúng ta trở về, chính là muốn tìm nửa khối Ngưng Bích Lưu Quang kia.” Phong Đặc đỡ nàng nằm xuống, ngồi ở bên cạnh đắp kín mền lại cho nàng, giải thích.

“Một nửa Ngưng Bích Lưu Quang bản vương đã để lại ở chỗ của Phong Kỳ, chỉ có thể lấy lại nửa khối Ngưng Bích Lưu Quang kia, độc của người mới có thể giải hết.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Trên đường trở về! (1)

Phong Đặc không dám nói cho nàng là, lúc ấy từ bên ngoài U Minh cốc thì nhìn thấy một màn kia.

Cái nữ tử ru rú rong nhà kia, hao phí một nửa nội đan của chính mình mới khó khăn kèm chế độc trong thân thể nàng.

Tiền bối nói, nàng chính là mẫu thân Mặc Nhi.

Ngưng bích lưu quang bảo vệ thai nhi trong bụng, có khả năng bởi vì nửa miếng có pháp lực khá yếu, cũng mới có thể bảo vệ nàng nhất thời, chỉ có thể mang nửa miếng còn lại đến mới hoàn toàn giải độc cho nàng.

Bằng không, đứa nhỏ trong bụng sợ là sẽ bị yêu khí nhuộm dần!

Hắn chỉ lo nếu Mặc Nhi biết chuyện này nhất định là sẽ không cho phép mẫu thân nàng phục vụ quân mình tới cứu nàng, cho nên chỉ có thể tạm thời giấu nàng việc này.

Ít nhất, phải quay về tìm một nửa ngưng bích lưu quang còn lại trước, không thể để cho nàng biết!

Tô Mặc Nhi tinh thần suy yếu, rất nhanh liền mê man.

Phong Đặc ra lệnh cho xa phu đi chậm một chút, như vậy có thể làm cho nàng thoải mái hơn.

.

Bọn họ đi từ U minh cốc ra , đi tới hoàng hôn liền trực tiếp tới Lâm thành

Phong Đặc dùng biện pháp Ngân Lan dạy cho hắn, làm cho cả hai người bọn họ đều dịch dung.

Vào thành lúc hoàng hôn, bọn họ nghỉ ngơi một ngày, sau đó đều tiếp tục chạy đi. Tô Mặc Nhi cũng khôi phục không sai biệt lắm, hai người không trì hoãn nhiều, liền vào biên thành.

Không khí biên thành không căng thẳng giống như hai nước đang đại chiến, nhưng không hiểu sao Tô Mặc Nhi lại có cảm giác khó hiểu.

Lúc Phong Đặc mang Tô Mặc Nhi vào thành đã bị một cái cáo thị hấp dẫn.

Trước bài cáo thị gạt ra không ít dân chúng, tiếng nghị luận cao lên một tiếng.

Phong Đặc cau mày nhìn nhìn trước mắt, nháy mắt sắc mặt chuyển sang không tốt.

Tô Mặc Nhi cũng nhìn thấy nội dung của cáo thị.

Mặt trên viết, Tam vương gia Phong Đặc thông đồng với địch, đã ngã xuống vách núi bỏ mình, Tứ vương gia, thất vương gia hỗ trợ Tam vương gia phản loạn, đã bị áp tải tới để đô chờ xét xử, Nhị vương gia Phong Mục có công ngăn địch, được phong làm thái tử.

Cáo thị phát động cho dân chúng là để cùng nhau tìm kiếm thủ hạ tam vương gia, Niếp Nghị, Vân Phàm, Nguyệt Bích là phản tặc, bắt được còn thưởng ngàn lượng.

Phong Đặc xem hết cáo thị liền lôi kéo tô Mặc nhi, không hiểu thanh sắc rồi đi nơi đó.

Hai người tìm một chỗ khách sạn, lại nghỉ ngơi.

Trong phòng, Tô Mặc Nhi có chút lo lắng nhìn Phong Đặc, không biết phải làm sao.

Phong Đặc nhếch môi, lạnh lùng nói, “Bốn vương còn tính tạm thời tha hấn một lần, bắt quá nếu hấn muốn chịu diệt vong, bốn vương liền giúp hấn làm.

“Cũng không biết Phong Dương cùng Phong Kỳ thế nào.” Tô Mặc Nhi nghĩ đến mặt còn lại của cáo thị tứ vương gia, thất vương gia bị nắm lòng liền bối rối kích liệt.

“yên tâm, không có mệnh lệnh của phụ hoàng, Phong Mục tạm thời còn không dám động đến nhóm bọn hấn.”

“Lúc trước bốn vương tùy tiện đi một chỗ địa phương, Phong Mục đại khái còn không biết, trong tay bốn vương có nắm chứng cứ hấn thông đồng với địch!”

Lúc này đây, hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Phong Mục!

Hấn muốn cho phụ hoàng thấy, hấn hao hết tâm lực bồi dưỡng nhi tử tốt, không chỉ có thông đồng với địch, còn mưu toan giết vua soán vị!

“Tốt”

.....

Phong Đặc lấy bằng chứng tội của Phong Mục, liền mang theo tô Mặc nhi trở về đế đô.

Dọc theo đường đi, cơ hồ tất cả mọi người đang đàm luận chuyện hấn thông đồng với địch.

Tô Mặc nhi an ủi hấn, không cần để ở trong lòng, chân tướng rõ ràng ngay đó, tất cả mọi người sẽ biết rốt cuộc ai đúng ai sai!

Phong Đặc cười cười, hấn quả thật không để ý, cái hấn để ý là huynh đệ của hấn cùng Niếp Nghị bọn họ.

Theo như trên cáo thị, Niếp nghị bọn họ hấn là chưa bị bắt, nếu không, Phong Mục hấn là đã sớm có hành động.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Hành trình trở về (2)

Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi cũng không trở về tam vương phủ.

Phong Dương lấy máu Tô Mặc Nhi làm kết giới cho tam vương phủ làm, Tô Mặc Nhi đã nói cho Phong Đặc.

Chính là bởi vì như thế, nếu là Tô Mặc Nhi trở lại tam vương phủ, một khi kết giới biến mất, sẽ khiến cho người khác chú ý!

Phong Mục chắc chắn đã bố trí thủ hạ ở đó, chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới!

Phong Đặc mang theo Tô Mặc Nhi trực tiếp đi một trang viên khác, trang viên tọa lạc ngay giữa Đế Đô, hoa lệ lại khổng lồ, hai chữ trên cửa to lớn, Phụng phủ.

Tô Mặc Nhi mơ hồ có chút ký ức, nàng nhớ rõ từng nghe người ta nói tới qua, nơi này là tòa nhà có kiến trúc lớn nhất ở kinh thành.

Bởi vì hấn cùng hoàng tộc có dòng họ rất gần, cho nên rất nhiều người suy đoán, chủ nhân của trang viên này, rất có thể là người nào đó trong hoàng tộc xây nên.

Nhưng khổ nỗi là không biết tên của hấn, dân chúng cũng chỉ là lấy ra xem như câu chuyện trong các quán trà mà thôi.

Chỉ là, Phong Đặc làm sao sẽ biết hấn?

Trong nội tâm khẽ nghĩ hoặc, Tô Mặc Nhi yên tĩnh đi theo Phong Đặc một đường thông suốt vào trang viên, đi nhanh tới trang viên dùng để đãi khách ở

đại sảnh.

Rất nhanh đã có gia đình đem tin tức Phong Đặc tới thông báo cho chủ nhân trang viên.

Tô Mặc Nhi là lần đầu tiên gặp một phú thương.

Người tới không giống như trong tưởng tượng của nàng dạng ngồi không mà hưởng, tiến tới đón tiếp bọn họ ngược lại là người nam tử tướng mạo anh tuấn.

Người nọ sau khi đi vào, đầu tiên là đối Phong Đặc chấp tay, sau đó đem nha hoàn hầu hạ đều đuổi đi xuống.

Chờ đám người đều đi hết sạch, hắn mới mở miệng, nói ra, “Thuộc hạ tham kiến chủ tử!”

“Uh, ở đây không cần đa lễ.” Phong Đặc nhàn nhạt đáp lời.

“...” Tô Mặc Nhi khòe môi kéo ra, một hồi lâu mới phản ứng lại.

Người kia thế nhưng gọi Phong Đặc là chủ tử? Nói cách khác, kỳ thật này tòa nhà này là của Phong Đặc ?

Người phú giả địch quốc trong truyền thuyết kia cũng chính là...

Phong Đặc đối với Tô Mặc Nhi giới thiệu, “Đây là Tuyết Ngan.”

Tô Mặc Nhi trong nháy mắt hoàn hồn, đối với hắn lộ ra một nụ cười thiện ý, nói, “Ngươi hảo.”

“Phu nhân khỏe.” Trong đôi mắt hẹp dài của Tuyết Ngan chợt lóe qua vài phần hứng thú, khẽ vuốt cằm nói.

Phong Đặc không để lại dấu vết ngăn cản giữa Tuyết Ngan cùng Tô Mặc Nhi, cảnh cáo nhìn Tuyết Ngan một cái.

Tuyết Ngan chau chau mày, nói ra, “Chủ tử, đi thư phòng đi.”

“Ân.”

Phong Đặc mang theo Tô Mặc Nhi muốn đi thư phòng.

Tuyết Ngan lại không nhúc nhích đứng tại nguyên chỗ, ánh mắt rơi vào trên người Tô Mặc Nhi, rõ ràng có phòng bị.

Phong Đặc lông mày nhăn lại, chính muốn mở miệng, Tô Mặc Nhi lại trước hắn một bước nói, “Phong Đặc, ta hơi mệt chút, muốn đi nghỉ ngơi.”

“Chờ bản vương nói sự tình với bọn họ xong, chúng ta sẽ đi nghỉ ngơi.”

Phong Đặc nói ra.

Tô Mặc Nhi khẽ cắn môi dưới, do dự không biết làm sao bây giờ.

Tuyết Ngan rõ ràng đối với nàng có tâm phòng bị, bọn họ đi thư phòng nhất định là nói chuyện quan trọng, nàng nếu đi theo, khó bảo toàn sẽ không để cho Tuyết Ngan đối Phong Đặc sinh ra ngăn cách.

Phong Đặc vừa nói ra lời này, Tuyết Ngan không khỏi nhíu chặt lông mày, hắn lại đối với Tô Mặc Nhi tín nhiệm đến vậy?

Chẳng lẽ hắn đã quên, Tô Mặc Nhi đã từng là người của Phong Mục sao?

“Đi thôi, Tuyết Ngan.”

“Là, thuộc hạ tuân mệnh!”

Phong Đặc ánh mắt trầm xuống, không nói gì.

Tô Mặc Nhi nhạy cảm phát giác được giữa bọn họ không khí xuống thấp, lên tiếng nói, “Phong Đặc, ta là một môi thật sự, ta ở chỗ này chờ ngươi được hay không?”

“Mặc Nhi...” Phong Đặc ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Tô Mặc Nhi cười thâm, lặng lẽ néo néo lòng bàn tay của hắn, “Ngươi chẳng lẽ còn sợ ta chiếu cố không tốt chính mình sao?”

“Được, ở chỗ này chờ bản vương trở lại.” Phong Đặc cầm ngược lại tay nhỏ bé của nàng, nhẹ giọng nói.

Tô Mặc Nhi nhu thuận gật đầu, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Nàng biết rõ Phong Đặc muốn ở trước mặt Tuyết Ngan cho thấy rõ địa vị của nàng, nhưng là những thứ kia thật sự không quan hệ, nàng không muốn vì nàng mà mang đến phiền toái không cần thiết...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Hành trình trở về (3)

“Tình huống gần đây của Đế Đô như thế nào?” Vào thư phòng, Phong Đặc trực tiếp hỏi.

Tuyết Ngan sắc mặt có chút trầm trọng, chậm rãi nói, “Hoàng đế thân thể ngày càng suy yếu, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu muốn để cho Phong Mục giám quốc.”

Phong Đặc khòe môi kéo ra một tia cười lạnh, “Vậy Phong Mục biết rõ chuyện lão đầu tử kia muốn cho hắn giám quốc sao?”

“Hắn hình như cũng không biết rõ.”

“Phong Dương cùng Phong Kỳ đâu?”

“Tứ vương gia cùng Thất vương gia còn bị nhốt ở trong thiên lao, hoàng đế còn chưa nói muốn xử trí bọn họ như thế nào. Bất quá, ba ngày trước, hoàng đế bí mật cho truyền bọn họ. Chuyện này, Phong Mục biết rõ.”

“Vậy thì có vở kịch hay để xem rồi!” Phong Đặc giọng nói dẫn theo chút ít trào phúng.

Hoàng đế bí mật triệu kiến Phong Dương cùng Phong Kỳ, Phong Mục khó bảo đảm sẽ không sinh lòng nghi kỵ. Nhất là, hoàng đế chậm chạp không xử trí bọn họ, càng làm cho Phong Mục không nắm chắc tâm tư hoàng đế.

“Đúng rồi, còn có một chuyện.” Tuyết Ngan đột nhiên nói ra, “Gần đây kinh thành lương thực thiếu nhiều, ta lấy danh nghĩa kinh doanh lương thực, nhưng có vẻ cũng đã cung không đủ cầu rồi.”

“Àn?” Phong Đặc nhíu nhíu mày.

Gạo và mì cung không đủ cầu? Tuyết Ngan kinh doanh lương thực nhiều năm như vậy, cũng chưa từng xuất hiện qua tình huống như thế.

Trừ phi, đế đô đột nhiên nhân khẩu gia tăng mãnh liệt!

“Đến mua gạo và mì đều là những người nào?” Phong Đặc trầm giọng hỏi.

“Ta nghe thủ hạ nói, những người kia mặc y phục tầm thường của người ta, chia làm vài nhóm, ở trong các tiệm lớn của Đế Đô mua thật nhiều lương thực. Về sau ta phái người phụ trách nhìn chăm chăm chuyện này, đừng nói, thật đúng là để cho hắn nhìn ra chút ít manh mối.” Tuyết Ngan càng nói càng có chút hưng phấn ẩn ở trong đó.

Phong Đặc nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Tuyết Ngan ho khan hai tiếng, che giấu lúng túng, tiếp tục nói, “Hắn chứng kiến những người kia, bước chân trầm ổn, đi trên đường toát lên một loại nhân nhạ hết sức uy phong, hắn nói loại khí chất này, chỉ có ở những binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh mới sẽ như thế!”

“A.” Phong Đặc cười nhạo một tiếng, trong con mắt thâm thúy xẹt qua mấy phần đùa cợt hứng thú.

Chính mình một lòng một dạ bồi dưỡng ra được hoàng tử giám quốc, lại một lòng muốn đoạt địa vị của phụ hoàng, hắn thật sự đang rất mong đợi vở kịch hay sắp mở màn cái kia!

“Chủ tử, người đoán những người kia muốn làm cái gì?” Tuyết Ngan hỏi.

“Bức vua thoái vị.” Phong Đặc môi mông khẽ mở, nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Tuyết Ngan ngăn người, thờ dài nói, “Chủ tử đúng là thần nhân.”

“Phong Mục đây là bị ép nóng nảy.” Nếu hắn là Phong Mục, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn một bước này.

Phong Kỳ tồn tại đối với hắn là uy hiếp lớn nhất, bởi vì trừ hắn ra, cũng chỉ có Phong Kỳ biết chuyện hắn tư thông với địch.

Mặt khác, còn có thể ở trong tay Phong Dương có nửa kia của Ngưng Bích Lưu Quang, đều sẽ trở thành chứng ngại vật trên con đường đến ngai vàng của hắn.

Nhưng hoàng đế đã lâu như vậy mà không có xử trí Phong Kỳ cùng Phong Dương, điều này không khỏi làm cho hắn kinh hãi.

Nếu như hoàng đế biết chuyện hắn tư thông với địch, vậy hắn tuyệt đối hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nếu đã như vậy, còn không bằng đi trước một bước, thừa dịp hoàng đế bệnh nặng, khởi binh mưu phản, bức hoàng đế thoái vị!

Bình hành hiểm chiêu, Phong Mục đi một chiêu hiểm này, chẳng qua là có ít nguy hiểm hơn.

“Niếp Nghị cùng Vân Phàm các nàng, có tin tức hay không?” Hắn nghe Mặc Nhi đã nói qua, Niếp Nghị cùng với Phong Dương, mà Vân Phàm cùng Nguyệt Bích đi tìm Phong Dương theo ý chỉ của nàng.

“Không có, ta liên tục ở phái người đi tìm bọn họ, nhưng lại không có tìm một chút tung tích của bọn họ, giống như... bốc hơi khỏi trần gian.” Tuyết Ngan do dự một hồi lâu mới lên tiếng.

“Không có tin tức coi như là tin tức tốt. Triệu tập tất cả mọi người ảnh môn, chờ đợi lệnh của bản vương.” Phong Đặc uy nghiêm hạ lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyết Sùng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: chương 179 bức vua thoái vị (1)

Phong Đặc hạ lệnh bố trí tốt tất cả, rồi rời khỏi thư phòng, đi đến sảnh trước.

Trước khi đi, Tuyết Ngan do dự một hồi lâu rốt cục vẫn không được nói ra, “Chủ tử, làm sao ngài có thể cho phép Tô Mặc Nhi đi vào nơi này được, nàng nhưng là...”

“Tuyết Ngan! Ngài cần phải nhớ kỹ, nàng là người của bản vương!” Sắc mặt Phong Đặc trở nên nghiêm túc, “Cứ coi như ngài không tin nàng, nhưng ngài phải tin tưởng năng lực nhận biết người của bản vương. Trong khoảng thời gian này, bản vương không hy vọng nghe được nửa lời từ trong miệng các ngài gây bất lợi cho Mặc Nhi, nếu không xử theo môn quy!”

“Dạ!” Tuyết Ngan cắn răng đáp ứng.

Phong Đặc không nhiều lời nữa, xoay người rời khỏi.

Chỉ là, khi đi đến sảnh trước, không thấy bóng dáng nhỏ nhắn hắn giờ phút nhớ thương.

Phong Đặc trầm mặt, hồi nha hoàn đang đứng thẳng ở một bên cúi đầu, “Mặc Nhi đi nơi nào?”

“Hồi công tử, vị cô nương kia hiện tại đang ở phía sau vườn.” Nha hoàn một mực cung kính đáp.

Phong Đặc bước chân không ngừng, trực tiếp đi về phía sau vườn.

Ở phía sau vườn tìm một hồi lâu, mới thấy nàng ngồi ở trên một cái bàn đu dây, chân chường đung đưa chân.

Sắc mặt Phong Đặc hòa hoãn lại, khoe môi mang theo vài phần sủng ái vui vẻ, thả chậm bước chân, đi tới phía trước.

“Ồ chỗ này làm gì đây?”

Tô Mặc Nhi nghe thấy thanh âm của hắn, đột nhiên ngẩng đầu, trong chớp mắt đôi mắt như bùng sáng lên, “Phong Đặc, ngài trở lại rồi?”

“Àn.” Phong Đặc cúi người ôm nàng từ trên bàn đu dây xuống, lại tự mình ngồi trên xích đu, để người nàng dựa sát vào trong lòng mình.

Hiện thời đã cuối thu, thời tiết lạnh, những đoá hoa trong hậu viện không chịu nổi khí lạnh, đã héo tàn, chỉ còn lại vài cây hải đường, vẫn mang theo màu sắc tươi đẹp.

“Các ngài nói như thế nào rồi?” Tô Mặc Nhi ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi hắn.

Địch dung trên mặt bọn họ, sau khi đi vào Phượng phủ, cũng đã cởi bỏ rồi.

Phong Đặc không có ý định giấu giếm, liền nói những tin tức từ chỗ Tuyết Ngan cho nàng, “Phong Dương và Phong Kỳ tạm thời còn ở trong thiên lao,

lão nhân còn chưa có ý định xử trí bọn họ. Phong Mục đang âm thầm đóng quân, có khả năng sẽ chuẩn bị bức vua thoái vị.”

“Bức vua thoái vị?” Tô Mặc Nhi có chút kinh dị lặp lại một lần, “Không phải là hấn ở biên lập công lớn, được hoàng đế ưu ái sao? Làm sao lại lựa chọn vào lúc này mà bức vua thoái vị?”

“Hấn là hấn sợ Phong Dương và Phong Kỳ sẽ nói chuyện hấn tư thông với địch cho lão nhân kia, nếu như vậy, còn không bằng tiên hạ thủ vi cường (ai ra tay trước là người chiếm ưu thế)! ”

“Ngươi định làm như thế nào?” Tô Mặc Nhi hỏi.

“Yên lặng theo dõi kỳ biến.” Trong mắt Phong Đặc lộ ra vài tia điên cuồng, “Như vậy cũng bớt để bản vương suy nghĩ, nếu hấn đã muốn tự chịu diệt vong, vậy bản vương lại có thể nào không giúp hấn một chút chứ!”

“Bất kể như thế nào, ngươi nhất định phải cẩn thận.” Tô Mặc Nhi không yên tâm dặn dò hấn.

Phong Đặc nhẹ nhàng ở trên trán nàng hôn một cái, “Yên tâm.”

Nàng ở chỗ này, nếu như hấn bị thương, còn làm sao để bảo vệ tốt nàng?

Trong mấy ngày kế tiếp, Phụng phủ âm thầm lên vào chiếm giữ không ít người.

Tô Mặc Nhi cũng từ nơi Phong Đặc biết được, chính xác Phụng phủ là sản nghiệp của hấn.

Tuyết Ngạn ở bên ngoài kinh doanh Phụng phủ, cũng là vì không chế mạch máu kinh tế của đế đô kinh tế, mà tất cả cửa hàng lớn nhỏ trong đế đô cơ hồ đều nằm ở trong lòng bàn tay Phụng phủ.

Trên thực tế, Phụng phủ là tổng bộ Ảnh môn mà Phong Đặc thành lập nên.

Tất cả mọi người trong Ảnh môn, dường như đều không thua kém gì với ám vệ bên cạnh hoàng đế.

Mười mấy năm qua, bọn họ đều giám thị tất cả nhất cử động của các hoàng thân quốc thích.

Ảnh môn được phân công từng bộ phận nhỏ, mỗi bộ phận đều có người chuyên trách nhiệm, mà Niếp Nghị, Vân Phàm, Nguyệt Bích ở trong Ảnh môn đều có vị trí vô cùng quan trọng.

Sau khi Tô Mặc Nhi biết rõ những chuyện này, liên tục tán thưởng.

Đồng thời nàng cũng ý thức được, những năm này Phong Đặc vì mưu đồ đế vị, mà hao tổn bao nhiêu tâm huyết đến nhường nào.

Nhưng, cuối cùng hấn vẫn nguyện ý vì nàng, mà dễ dàng buông tha cho những chuyện đó!

Vài ngày sau, Phong Đặc bố trí đã hoàn toàn không sai biệt.

Chỉ đợi Phong Mục có hành động.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hấn, Phong Mục sau lần hoàng đế bí mật triệu kiến Phong Dương và Phong Kỳ vào lần thứ hai, rốt cục đã nhìn không được!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: chương 180 bức vua thoái vị (2)

Đêm cuối thu yên tĩnh đến đáng sợ, trên đường đế đô rất ít người đi lại, ngoại trừ những nơi có chút đặc biệt khác, trước cửa vẫn người đến người đi như cũ, vô cùng náo nhiệt.

Một vòng trăng tròn trong trẻo lạnh lùng treo trên bầu trời, xung quanh là mấy viên sáng chằm nhỏ không ngừng di chuyển.

Mà sát khí, lạnh lẽ tràn ngập toàn bộ đế đô.

Phong Đặc nhận được tin tức, Phong Mục đã triệu tập nhân mã, dự định hôm nay xông vào hoàng cung, bức vua thoái vị.

Trong hoàng cung ngự tiền thị vệ thống lĩnh sớm đã bị Phong Mục mua chuộc, cho nên từ lúc Phong Mục công thành đi vào hoàng cung đều thuận lợi

đến bất thường.

Cho đến khi hoàng cung vốn đang đắm chìm trong yên tĩnh, lại đột nhiên bị ánh sáng chói mắt quấy rầy sự yên tĩnh đó; cung nữ nội thị vội vàng rời giường, khách không mời lại xông vào trong cung hàn quang kiếm tàn nhẫn sát hại.

Lúc này tường hoàng cung mới cảm nhận được, uy hiếp mãnh liệt đến từ những người kia.

Hoàng đế thức dậy trong một mảng tiếng la khóc, gọi vài tiếng 'Người đến', nhưng lại không có người nào lên tiếng.

Phía ngoài âm thanh kêu khóc càng lúc càng lớn, trong lòng hoàng đế cũng bất an càng ngày càng sâu, mà lúc này, hắn rốt cục cũng nhìn thấy Tiết công công tập tễnh bước chân đi đến.

Hoàng đế tức giận nhìn xem hắn, chất vấn, “Tiết Bình! Làm sao ngươi tới trễ như vậy!”

Trên gương mặt già nua của Tiết Bình hiện lên nụ cười xa lạ quỷ dị, “Hoàng thượng thật sự hy vọng lão nô sớm đi vào sao?”

“Ngươi có ý gì?” Ánh mắt hoàng đế hiện lên lệ quang, uy nghiêm của đế vương được lộ rõ không thể nghi ngờ.

“Chính là ý tứ này!” Đột nhiên Tiết Bình từ phía sau rút ra một thanh kiếm, về mặt âm ngoan nhích tới gần hoàng đế.

“Tiết Bình! Ngươi muốn tạo phản phải không!” Hoàng đế liên tiếp lui về phía sau.

Thân thể bị bệnh cả ngày vẫn quá mức suy yếu, người hắn lắc lư vài cái, bỗng nhiên co quắp ngồi ở bên cạnh giường, cả giận nói, “Tiết Bình! Trăm ngày thường đối với ngươi không tệ, ngươi cũng dám như thế đối với trẫm sao! Không sợ trẫm tru di cửu tộc ngươi à!”

“Cửu tộc? Hoàng thượng còn nhớ kỹ cửu tộc của nô tài à?” Tiết Bình âm trầm nở nụ cười vài tiếng, “Chẳng lẽ Hoàng thượng đã quên, hai mươi năm trước, thảm án của Tiết gia bên Giang Nam sao?”

“Ngươi, ngươi là người của Tiết gia!” Sau khi hoàng đế khiếp sợ, lại chậm rãi bình tĩnh nói, “Cũng phải, ngươi cũng họ Tiết mà, tại sao trẫm không có nghĩ đến chứ! Còn lưu lại họa lớn như ngươi ở bên người!”

“Làm khó Hoàng thượng còn nhớ đến Tiết gia, năm đó nô tài còn phụng mệnh ngươi đi Giang Nam đuổi bắt nghịch tặc Tiết gia! Hoàng thượng ngươi đã nắm tư vị biết rõ mà còn trơ mắt nhìn xem thân nhân chết dần đi chưa?” Tiết Bình ngừng lại ở trước mặt hoàng đế, từ trên cao nhìn xuống hắn, “Ta đợi đã hơn hai mươi năm, vẫn luôn chờ ngày này!”

“Tiết gia năm đó sinh ra lòng phản, vốn là chưa chết chưa hết tội!”

“Tạo phản? Bất quá là do nghịch tặc lẫn vào Tiết gia làm đả thương đến Nhị vương gia thôi. Nhưng ngươi ngay cả tra cũng không tra liền trực tiếp định tội cả nhà Tiết gia! Đây là cái mà ngươi nói chưa chết chưa hết tội sao?” Tiết Bình âm ngoan chất vấn.

Lại đột nhiên nở nụ cười không hiểu, “Hoàng thượng ơi Hoàng thượng, ngươi thông minh một đời, vẫn luôn cao cao tại thượng, ngài có từng đoán được, Nhị vương gia mà ngài hiểu rõ sùng nhất sẽ có một ngày cầm binh khí đến bức vua thoái vị sao?”

“Ngươi nói cái gì!” Hoàng đế thần sắc biến đổi lớn, không dám tin trọn to hai mắt.

“Đoán chừng là nhị vương gia lập tức đánh tới tâm điện của ngài rồi!” Tiết Bình từng chữ từng câu nói.

Nhìn thấy sắc mặt hoàng đế càng thêm xám tro, trong nội tâm hiện lên từng đợt khoái ý.

“Chỉ tiếc, ngài không thấy được hắn! Hôm nay ta rốt cục có thể vì Tiết gia mà báo thù!”

Gương mặt Tiết Bình dữ tợn, hai tay giơ đao lên, hung hăng đâm về phía hoàng đế.

“Phốc xuy.” Một âm thanh ngắn ngủi đao kiếm còn chưa đâm vào ngực hoàng đế.

“Ách...” Tiết Bình chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy thanh kiếm xuyên thấu lồng ngực mình, một búng máu phun ra ngoài, không cam lòng mở to mắt, nặng nề ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Chương 181: bức vua thoái vị (2)

Hoàng đế kinh ngạc nhìn qua, cách nửa thước phía Tiết Bình Thân, chính là tiểu Thanh tử đang cầm trong tay một thanh kiếm nhiễm máu, trên mặt hắn là nét xơ xác tiêu điều trước đây chưa từng thấy.

“Tiểu Thanh tử?”

“Hoàng thượng, mau đi cùng nô tài!” Tiểu Thanh tử mang long bào tới cho hoàng đế, hầu hạ hắn mặc, vội vàng thúc giục.

Sắc mặt hoàng đế có chút không tốt, cau mày nhìn động tác nhuần nhuyễn như mây bay nước chảy của hắn, “Ngươi là ai?”

Tiểu Thanh Tử cả kinh, lập tức cung kính quỳ gối xuống trước mặt hoàng đế, “Bẩm báo hoàng thượng, Tam vương gia lệnh cho nô tài bảo hộ ngài thật tốt!”

“Phong Đặc? Hắn không phải là đã ngã xuống núi bỏ mình rồi sao?” Hoàng đế nói rõ ràng.

.

Tiểu Thanh Tử sững sờ trong mắt chợt hiện lên một tia khinh bỉ, lúc này mới nhớ là chuyện Phong Đặc quay về đế đô, bây giờ hoàng đế vẫn còn chưa biết.

Liên thuận miệng trả lời, “Tam vương gia lúc còn sống đã dặn dò với nô tài bảo vệ tốt hoàng thượng.”

Trong mắt hoàng đế hiện lên vài phần tàn nhẫn, “Là bảo hộ hay là giám thị.”

Tiểu Thanh Tử khiếp sợ nhìn hoàng đế, hoàn toàn không dự đoán được là dưới tình huống như vậy mà còn có thể để ý đến mấy chuyện như vậy, “Đương nhiên là bảo hộ.”

“Hừ.” Hoàng đế lướt qua hắn đi ra ngoài, “Trẫm sẽ không rời khỏi đây.”

“Hoàng thượng, nhị vương gia lên kế hoạch lâu như vậy, chỉ sợ là căn bản sẽ không kịp cùng ngài nhớ đến tình phụ tử, ngài vẫn nên mau chóng đi với nô tài thôi!” Tiểu Thanh Tử khuyên nhủ.

Hoàng đế mất diết tại ngo, thanh âm vững vàng nói, “Ngày đó lời nói của các ngươi cũng chỉ là lời của một bên! Trẫm nhất định phải tận mắt chứng kiến! Người ở phía ngoài, nhất định không phải là Phong Mục!”

Tiểu Thanh tử nhìn bóng lưng của hắn, cố nhịn không nổi câu, nếu không phải Phong Đặc đã ra lệnh cho hắn ở đây, thì hắn còn lâu mới ở đây!

Tình huống đã như thế này rồi, hắn (hoàng thượng) thế nhưng lại còn chưa tin Tam vương gia, còn nghĩ tất cả đều là do âm mưu của Tam vương gia.

Dạng phụ thân như thế này, có thể làm gì được!

Tiểu Thanh tử yên lặng không nói, nhưng vẫn đi theo ở phía sau hoàng đế, cùng hắn đi ra ngoài.

Hoàng đế quay lại phía sau lạnh lùng nhìn hắn, ra lệnh, “Cút đi! Trẫm không muốn nhìn thấy ngươi!”

“Hoàng thượng! Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm, hãy để cho nô tài đi theo ngài!”

“Trẫm không cần nghị tử kia nhúng tay vào chuyện của trẫm! Thừa dịp trẫm bây giờ chưa muốn lấy mạng của ngươi, cút đi!”

“.....”

Vô luận hoàng đế có nói cái gì đi nữa, Tiểu Thanh tử từ đầu đến cuối vẫn đi theo bên cạnh hắn, Phong Đặc đã ra lệnh cho dù chết nhất định phải bảo vệ tốt hoàng thượng, nếu không, hắn đã sớm trở về Ảnh môn!

Hoàng đế đi một đường từ tẩm cung, đi ra đại điện, không có bất cứ vật gì cứ giống như đã bị cướp sạch một phen.

Cung nữ thái giám đứng chung thành một đám, lui ở phía trong góc cung điện âm u, lạnh run người, bất kể có nhìn thấy chuyện xảy ra hay không, đều không dám bước ra một bước.

Mà cung nữ thái giám nào phản kháng, hay là ai có mưu tính chạy trốn, đều bị chết dưới kiếm một cách tàn nhẫn.

Thậm chí hắn còn thấy, vài hoàng tử nhỏ tuổi, cũng ngã xuống vùng máu giống như vậy.

Mặc kệ lần này hoàng tử nào bức vua thoái vị, nhưng làm đến mức như vậy, là cực kì tàn ác, ngay cả trẻ nhỏ cũng không buông tha cho, bọn họ. Nhưng có chung một huyết thống đó!

Hoàng đế đi tới Sùng Quang điện, mới nhìn thấy người đã bức vua thoái vị.

Hắn mặc một thân khôi giáp rắn chắc, giống như ngày ấy rời khỏi triều đình, hăng hái đi về phía biên thành.

Rất xa, mượn từ ánh lửa, hoàng đế nghe được hần phần nộ rít gào, “Các người thật vô dụng! Lão tử kia đi đâu rồi! Làm sao lại có thể không có ở tầm cung được, lục soát cho bốn vương! Nếu tìm không ra thì cứ cầm đầu tới gặp bốn vương!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Chương 182: Bức vua thoái vị (3)

Sau khi Hoàng đế nghe đến cái âm thanh kia, rốt cục không nhịn được nữa lùi về sau hai bước, triệt để vỡ tan.

Quả nhiên.....Quả nhiên.....Là Phong Mục!

“Ha ha ha ha ha ha ha.....” Hần tựa như phát rồ bật cười, “Quả nhiên là nhi tử tốt của trẫm!”

Tiểu Thanh Từ lạnh lùng nhìn hần, không có ý định tiến lên an ủi, cũng không ngăn cản hần.

Giống chủ nhân của hần đoán trước, theo tính khí của Hoàng đế, tám chín phần mười hần sẽ cùng Phong Mục gặp mặt.

Mà Phong Mục nếu không muốn mất đi dân tâm, sẽ tuyệt đối không tổn thương đến Hoàng đế, hần chỉ cần tùy cơ ứng biến, bảo vệ tốt Hoàng đế đến khi người của anh môn đến là được.

Rất nhanh, đã có quân đảo chính theo tiếng nói của hần vây lại.

Hoàng đế bước chân trầm trọng từ phía sau cây đi ra, dưới ánh trăng đôi mắt hiện lên ánh sáng sắc bén.

“Bất sống Hoàng đế!” Chỉ huy thống lĩnh cấm vệ quân, lúc nhìn thấy hần, hai mắt hiện lên hồng quang có chút kích động nói.

“Lâm Kỳ?” Hoàng đế nhìn thấy hần bị quyền lực che mắt, không khỏi đau lòng.

Hần còn nhớ, ban đầu trên điện Sùng Quang hần (HD) đã tự mình phong cho hần(LK) làm thống lĩnh cấm vệ quân.

Hôm nay nếu không phải Phong Mục khởi binh tạo phản, hần còn không biết, bên cạnh mình có nhiều mối họa như vậy!

Thực sự là buồn cười!

Hần cho rằng, hần đã nắm trong tay từng người con trai, nhưng nguyên lai, là hần ánh mắt thiên cận, ếch ngồi đáy giếng!

“Phụ hoàng, có khỏe hay không. Từ sau khi người bị bệnh, nhi thần còn chưa từng thăm ngài, ngài..... Gần đây có khỏe không?” Phong Mục nhíu mày lại, giọng nói hần như đàm luận đến khí trời.

“Ngươi.....Ngươi, nghịch tử này!” Hoàng đế tức giận đến run người, suýt chút nữa ngã ngồi trên đất.

Tiểu Thanh Từ cau mày, tiến lên hai bước đỡ hần.

“Trẫm đặt tay lên ngực tự hỏi, trẫm đối với ngươi không tệ, ngươi làm sao dám làm ra loại việc đại nghịch bất đạo như vậy!”

“Cũng không phải.” Phong Mục nham hiểm cười, “Phụ hoàng nói như vậy là oan uổng nhi thần rồi. Nghe nói phụ hoàng muốn bản vương làm giám quốc, đã như vậy, thì bản vương chỉ là lấy thứ thuộc về bản vương sớm hơn một chút mà thôi. Ngài sớm muộn đều phải thoái vị, hà tất phải quan tâm một hai ngày này?”

“Phong Mục! Trẫm làm sao cũng không nhìn ra, ngươi dĩ nhiên là người vô si như vậy!” Hoàng đế vô cùng đau đớn nói.

“Bây giờ thực tế ngươi cũng đã nhìn thấy, vẫn là ngoan ngoãn giao ngọc tỷ cho bản vương, viết chiếu thư thoái vị. Bản vương còn có thể để cho ngươi làm Thái Thượng hoàng trời qua từng ngày thoái mái một chút! Những phi tử trong hậu cung kia của ngươi, bản vương cũng sẽ đối xử tử tế với các nàng!” Phong Mục lạnh lùng uy hiếp nói.

“Năm mơ! Coi như hôm nay trẫm chết ở chỗ này, ngươi cũng đừng hòng ngồi lên vị trí Hoàng đế!”

“Thế nào? Ngươi còn dự định giữ lại cho Phong Đặc sao?” Phong Mục nhìn thấy vẻ mặt chấn động của Hoàng đế, đột nhiên vỗ trán một cái, giống như tỉnh ngộ ra cái gì, “Đúng rồi, hình như bản vương đã quên. Phong Đặc nhưng là đã rơi xuống vực! Hần đã chết! Ha ha ha ha!”

Bỗng nhiên, Phong Mục chuyển đề tài, “Ngươi biết Phong Đặc chết như thế nào sao?”

“Là nguoi làm!” Hoàng đế sắc mặt tái xanh, hận không thể trực tiếp chém hấn thành nghìn mảnh.

Phong Mục nhìn thẳng ánh mắt của hấn, “Đừng nhìn ta như vậy, ngài không phải luôn ham muốn Ngưng Bích Lưu Quang trong tay hấn sao? Bản vương làm như vậy bất quá là thỏa mãn tâm ý của người mà thôi!”

Hoàng đế máu trên mặt trong nháy mắt rút đi, hấn nói không sai, vì Ngưng Bích Lưu Quang, hấn xác thực động sát tâm đối với Phong Đặc.

Hấn có mấy người nhi tử, đều là nội bộ lực đực với hấn, ngay cả người nhi tử hấn tự nhận là hiền nhất, sùng nhất này, cũng là gặp lại hấn với binh đao!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: chương 183: Bức vua thoái vị (4)

Hoàng đế cúi đầu thờ dài một tiếng, đối với Tiểu Thanh Từ nói, “Nguoi nhanh chút rời đi đi, là trẫm xin lỗi Phong Đặc!”

“Xin lỗi hấn? Nguoi đâu chỉ là phải xin lỗi hấn!” Phong Mục thanh âm ở phía ngoài vang lên, mang theo nồng đậm trào phúng.

“Nếu là không có Phong Đặc, nguoi cho rằng nguoi còn có thể sống nhiều năm như vậy sao? Năm đó đoạn trường thảo không thể muốn mạng của nguoi, thật đúng là đáng tiếc!”

“Năm đó cũng là nguoi hạ độc!” Hoàng đế trong đầu ‘Ông’ một tiếng, trống rỗng.

Hấn nhớ lại chuyện ba năm trước, hấn không hiểu sao trúng độc đoạn trường thảo, làm phiền quốc sư mới cứu hấn sống lại.

Phong Mục mang trên mặt vài phần đắc ý, tiếp tục nói, “Ta bất quá chỉ là chơi một cái tiểu xiếc mà thôi, Phong Đặc lại vì nguoi cần một loại thuốc dẫn, không kè đường xa ngàn dặm đi thiên linh sơn, trên đường về trúng mai phục bản vương bị trọng thương, nghỉ ngơi một tháng mới tốt, nguoi sẽ không quên nguoi năm đó là như thế nào đối hấn đi?”

Hoàng đế im lặng, hấn đương nhiên nhớ rõ. Khi đó hấn nằm trên giường một tháng, Phong Mục tận tâm tận lực trước giường chăm sóc, mà Phong Đặc lại không biết tung tích.

Ở trước đó, Phong Đặc mỗi ngày cũng sẽ đến thỉnh an hấn, phụ tử trong lúc đó tuy nói không nổi lạnh nhạt, nhưng cũng không đến nỗi bất hòa.

Nhưng trong một tháng kia, hấn đều không có thấy Phong Đặc xuất hiện qua một lần, trong nội tâm tự nhiên hoài nghi là Phong Đặc hạ độc hấn.

Sau, hấn liền dần dần lạnh nhạt Phong Đặc, thậm chí hấn ở trong lúc mẫu phi vừa mới qua đời, đem hấn ra khỏi hoàng cung. Còn có tiểu viện của mẫu phi hấn, cũng đều bị xem như lãnh cung.

Hấn nhớ rõ khi đó, Phong Đặc còn chưa cập kê... Là không nên rời đi hoàng cung, một mình đi ra ngoài đứng môn hộ .

Nhưng hấn đến bây giờ mới biết, chân tướng dĩ nhiên là như vậy...

Hấn năm đó, đến cùng là làm những chuyện ngu xuẩn gì!

“Tốt lắm, không cần lại lãng phí thời gian rồi, nói cho bản vương, ngọc tỷ ở nơi nào!” Hấn mới vừa sai người lục soát tẩm cung hoàng đế, nhưng ngay cả bóng dáng ngọc tỷ đều không có thấy.

Lão này, nhất định là đã sớm đem ngọc tỷ giấu đi!

“Nguoi có bản lĩnh liền giết trẫm, nếu không, trẫm tuyệt đối sẽ làm cho nguoi sống không bằng chết!” Hoàng đế đánh giọng nói ra.

Hấn cả đời này, cái gì sóng to gió lớn đều gặp, có thể ở trong từng nguy cơ hoàng cung thoát thân ra, đoạt được ngôi vị hoàng đế, cho tới bây giờ đều không phải là nhờ vào vận khí!

“Ám vệ ở đâu, bắt nghịch tử này lại cho ta!” Hoàng đế đột nhiên hô một tiếng.

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy vài đạo bóng đen không biết từ chỗ nào chui ra, bóng dáng như kiểu quý mị hư vô, làm cho người ngay cả động tác của bọn họ đều không thấy rõ.

Những thị vệ vậy Hoàng đế lại, cũng đã bị bọn họ cấp cắt vỡ cổ họng!

Lâm Kỳ thấy vậy, thần sắc kinh hãi, tâm tư bay lộn gian, lách mình bảo hộ tại trước người Phong Mục.

Hắn từ khi theo Phong Mục bắt đầu mưu phản tới nay, cũng biết, hắn đã không có đường rút lui.

Phong Mục thành công, vậy hắn liền là công thần, nhưng nếu là tới nay không thể thành công, chờ đợi hắn cũng chỉ còn lại tử vong!

“Đáng chết!” Phong Mục cúi đầu mắng, “Người đến! Bắt lại hoàng đế cho bản vương! Sinh tử bất luận!”

“Là!” Lại là một nhóm binh lính xông tới.

Hoàng đế đứng ở nơi đó, mắt lạnh nhìn đầy hết thấy, hắn muốn biết, Phong Mục vì ngôi vị hoàng đế này, đến cùng có thể làm được trình độ nào!

Võ công của ám vệ hoàng gia, tự nhiên so với những binh sĩ không có kinh nghiệm chiến đấu kia, muốn cao hơn rất nhiều.

Không đến một lát, trên sàn cũng đã nằm đầy những thi thể của các binh lính kia!

Những hắc y nhân ẩn nấp ở trong bóng tối đang nghe mệnh lệnh của Phong Mục, tất cả đều thật chỉnh tề đứng vào phía sau hắn.

Phong Mục có sức lực, thần sắc cũng thay đổi càng thêm điên cuồng.

Hắn trực tiếp hạ lệnh, muốn bọn họ không cần cố kỵ tính mạng hoàng đế, cần phải giết chết những ám vệ kia!

Nhưng là, còn chưa chờ đến người của hắn động thủ, đã nghe đến phía sau đột nhiên vang lên từng tiếng kêu thảm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: chương 184: Bức vua thoái vị (5)

Phong Mục vội vàng quay đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào, phía sau hắn hắc y nhân không ngờ toàn bộ ngã trên mặt đất!

Ở trước ngực của bọn họ, đều cắm một cây muống ngắn, trực tiếp đâm chọc trái tim!

“Ai! Là ai ở sau giả thân giả quý!” Nhìn trên mặt đầy những thi thể kia không tiếng động lặng lẽ ngã xuống, Phong Mục đáy lòng đột nhiên dâng lên mãnh liệt bất an, thần sắc trong nháy mắt sợ loạn cả lên.

Biến cố phát sinh quá nhanh, mọi người cơ hồ cũng không thấy rõ bọn họ là như thế nào bị người giết.

Không khí quý dị, tại đây u lãnh trong bầu trời đêm lan tràn ra.

Song phương lần nữa lâm vào giằng co, ám vệ bảo vệ ở bên cạnh Hoàng đế, nhìn chăm chăm Phong Đặc, cùng những thị vệ vẫn đang giờ binh khí kia, chỉ chờ hoàng đế ra lệnh một tiếng, trực tiếp bắt giết con mồi!

Kinh này biến đổi lớn, Phong Mục không dám lại hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn có chút nghĩ không ra, hoàng đế có phải hay không mất khác bố trí nhân thủ, để đối phó hắn!

Mà hoàng đế cũng cảm thấy rất là nghi ngờ, không biết là ai đang âm thầm giúp hắn.

Chỉ là trên mặt hắn nhưng vẫn là duy trì lấy trầm tĩnh, không có lộ rõ phân nửa, làm cho Phong Mục nhất thời bất đoán không ra tâm tư của hắn.

Sau một hồi lâu, xung quanh không còn bất luận cái gì khác thường.

Phong Mục lá gan cũng dần dần lớn lên.

Hắn cầm lấy trường kiếm trong tay Lâm Kỳ, ánh mắt tàn nhẫn trừng mắt nhìn hoàng đế, chất vấn, “Vừa mới rồi có phải hay không ngươi giờ trò quý!”

Hoàng đế lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không để ý đến hắn nữa.

Phong Mục then quá hoá giận quát, “Ngươi cho rằng ngươi dựa vào mấy người này có thể chạy đi sao! Ngươi tin hay không bản vương tới nay sẽ để cho ngươi chết không toàn thây!”

“Phong Mục, bức vua thoái vị chơi thật thú vị sao? Nếu là cảm thấy còn không đã ghiền, kia bản vương sẽ cho ngươi thêm một phút đồng hồ thời gian,

để cho người... Ngoạn đủ, như thế nào?” Bỗng dung, một âm thanh treu tức từ bầu trời đêm vang lên.

Cái thanh âm này tựa như là theo bốn phương tám hướng truyền đến, nói ra, nhưng lại như thể cuồng vọng đến cực điểm.

Phong Mục trong lòng hốt hoảng, cố làm trấn định hướng về phía bầu trời đêm rộng to, “Đến cùng là ai! Nhanh lên ra đây cho bản vương!”

“Như thế nào, nhiều ngày không thấy, ngay cả thanh âm bản vương đều nghe không hiểu rồi?”

Sau thanh âm rơi xuống, là một bóng dáng xuất trần xuất hiện.

Hắn mặc bộ áo trắng, chậm rãi như đập ánh trăng mà đến, chẳng mấy chốc đã đứng tại trước mặt mọi người.

Dung nhan tuyệt thế kia mang theo nhàn nhạt vui vẻ, làm cho ánh trăng cũng đều mất màu sắc.

Phong Mục sắc mặt trong nháy mắt khi nhìn đến người kia, trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Hắn hoảng sợ trừng to mắt nhìn Phong Đặc, “Người không phải là đã chết sao! Người tại sao phải trở lại! Người đến cùng là người hay quỷ!”

Phong Đặc khỏe môi thoáng cái vui vẻ, một đôi mắt phượng lại lạnh như băng không có một tia nhiệt độ, “Người thì như thế nào, quỷ thì như thế nào?”

“Người!” Phong Mục lui về sau hai bước, thần sắc càng thêm điên cuồng, “Người cho rằng người đến đây, có thể ngăn cản bản vương sao! Nhân thủ của bản vương, cũng không dừng lại những thứ kia!”

Ánh mắt của hắn biến thành hung ác nham hiểm, “Tất cả đều đi ra cho bản vương!”

Mệnh lệnh của hắn vừa ra, đã nhìn thấy một đoàn hắc y nhân khác không biết từ chỗ nào đi ra, chính tề đứng ở phía sau hắn.

Phong Mục cười đắc ý cười, “Đúng lúc các người đều đến đây, vừa vặn giảm đi phiền phức của ta, sẽ để cho ta tới đưa các người lên đường đi!”

Nói xong, hắn khuôn mặt tức có chút dữ tợn, “Giết bọn họ cho bản vương! Sinh tử bất luận!”

“...”

Mấy hơi sau, vẫn không thấy sau lưng hắc y nhân có động tĩnh.

Tình huống như thế, cũng như vừa rồi rất giống nhau!

Phong Mục rung động một lòng từ từ nhìn lại phía sau, đến lúc nhìn thấy những hắc y nhân kia vẫn đang đứng thẳng, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Thay vào đó, hắn đột nhiên dâng lên lửa giận, “Các người điếc? Không nghe thấy mệnh lệnh của bản vương sao! Cấp bản vương giết!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: chương 185: Bức vua thoái vị (6)

Phong Mục nhìn bọn họ không có bất kỳ hành động nào, cơ hồ muốn điên lên, hướng bọn họ hét lớn, “Nhanh lên động thủ! Các người đều là chết người sao!”

“Chết tiệt! Các người đều không nghe thấy mệnh lệnh của bản vương sao! Nhanh lên giết chết bọn họ cho bản vương, nếu không, bản vương trở về sẽ giết chết cừu tộc các người!” Phong Mục như cũ chưa từ bỏ ý định hung dữ nói ra.

Chỉ là, như cũ giống như là kịch một vai vậy, không có một người quan tâm uy hiếp của hắn.

Phong Mục cảm xúc càng ngày càng táo bạo, hắn cầm thanh trường kiếm kia, từng bước một đi tới đám kia hắc y nhân trước mặt, bắt lấy một cái người chất vấn một tiếng, “Người đến cùng có nghe được mệnh lệnh của bản vương hay không?”

Cho đến khi hắn phát hiện ngay cả lúc hắn đi đến trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không có một tia phản ứng, hắn rốt cục rốt cuộc ức chế không được tức giận, giơ lên trường kiếm, đối với một hắc y nhân che mặt chém tiếp tục!

Người áo đen kia sắc mặt trầm tĩnh đến cực điểm, thậm chí chứng kiến kiếm kia rơi xuống, cũng đều cũng không tránh, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Phong Mục, ánh mắt sắc bén đến cực điểm.

Phong Mục chống lại cặp mắt kia, mơ hồ có loại ảo giác - - trước mặt hắn cái này, không phải là cái gì hắc y nhân, mà là Phong Đạc!

Tay cầm kiếm ngừng lại, một kiếm này như thế nào cũng không dám chém đi xuống rồi.

“Đủ rồi, Phong Mục, ngoạn lâu như vậy, trò chơi cũng nên kết thúc!” Phong Đạc thanh âm, cách vài bước xa khoảng cách, sâu kín truyền vào bên tai của hắn.

Phong Mục ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, Phong Đạc đang mím môi, mắt lạnh nhìn hắn. Hắn cảm thấy mạnh mẽ run lên, bước chân không yên lui về phía sau hai bước.

Một lát, Phong Mục giống như là nghĩ đến cái gì đó, lao đảo từ trong hắc y nhân đi ra, thần sắc dữ tợn nói với Phong Đạc, “Phong Đạc, ngươi đừng quên còn có một nửa Ngưng Bích Lưu Quang ở chỗ này của ta, ngươi nếu là dám đã thương ta, ta lập tức đem nó phá hủy!”

Phong Đạc khóe môi kéo lên một độ cong trào phúng, thần nhiên nói, “Ngươi muốn hủy, vậy phá hủy đi.”

Phong Mục sắc mặt càng thay đổi, xem Phong Đạc lúc này phản ứng, hắn nếu là ngu xuẩn cũng hiểu một sự kiện.

Trong tay hắn Ngưng Bích Lưu Quang căn bản chính là giả! Cho nên Phong Đạc mới có thể một chút cũng không quan tâm!

Phong Đạc không có ý định lại lãng phí thời gian, mấp máy môi, trầm giọng mở miệng nói, “Anh môn nghe lệnh!”

“Có thuộc hạ!” Chỉ thấy, mới đứng ở Phong Mục sau lưng tất cả hắc y nhân đều cùng nhau quỳ xuống, cung kính lên tiếng đáp.

“Bất sống Phong Mục! Đuổi bắt tất cả những người tham dự bức vua thoái vị, nếu có phản kháng, giết chết bất luận tội!” Phong Đạc ánh mắt lạnh như băng quét mắt một cái vây lại thị vệ hoàng đế.

Những thị vệ kia chống lại ánh mắt như đuốc của hắn, cảm thấy đều là run lên.

“Về phần những người này, liền xử quyết!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt hàn quang thoáng hiện.

Vừa mới mấy cái thị vệ, cũng đã nằm trên mặt đất, trước ngực cắm một cây chủy thủ, cùng Phong Mục cái kia chút ít thủ hạ, chết kiểu này giống nhau như đúc.

Lâm Kỳ ở một bên ngo ngắc nhìn một màn này, lập tức sinh lòng rung mình.

Hắn lặng lẽ hướng bên cạnh lui lại mấy bước, không muốn làm cho nhiều người chú ý hắn.

Mà Phong Mục, ở lúc Phong Đạc hạ lệnh, hắn cũng đã bị ảnh môn cho người bắt được.

Lúc này hắn đang bị chặt vật ẩn té trên mặt đất, đã không còn cuồng ngạo như trước.

Hoàng đế lúc nhìn đến Phong Đạc xuất hiện một khắc kia, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại không hiểu cảm giác. Muốn thân cận hắn, nhưng lại sợ hắn đối mình sinh chán ghét.

Bây giờ nhìn đến hết thảy đã dẹp yên, cước bộ của hắn cũng không tự giác đi tới Phong Đạc bên cạnh.

Môi hắn run rẩy, một hồi lâu mới thấp giọng kêu lên, “Phong Đạc...”

Phong Đạc nghe được thanh âm, chuyển con mắt nhìn hắn, nhưng lại không có ý định để ý đến hắn, quay đầu trở lại nhìn về phía nơi khác.

Hoàng đế đáy lòng đau xót, đến bây giờ hắn mới nhận ra được, chính mình người phụ thân này, làm thật sự là thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: chương 186: Bức vua thoái vị (7)

Hoàng đế thờ dài, “Phong Đạc, lúc trước là trẫm nên xin lỗi ngươi, ngươi...”

“A.” Phong Đạc cười lạnh một tiếng, trực tiếp ngắt lời hắn, “Nếu ngươi bởi vì chuyện tối nay mới nói những lời này với bản vương, vậy thì không cần.

Bản vương làm những chuyện này, chẳng qua là muốn báo thù người mà thôi.”

Phong Đặc không có nửa điểm giấu giếm, trực tiếp nói thẳng.

Trong lòng hoàng đế chưa xót không thôi, Phong Đặc có thể nói chuyện trắng ra như thế, thì cũng đã không có ý định nhận lại người phụ thân này rồi.

“Phong Đặc, đều là lỗi của trẫm, người hận trẫm là điều dĩ nhiên...”

“Không cần dùng giọng này mà nói chuyện với bản vương, bản vương và người sớm đã không còn một chút dây dưa gì hết!” Người này không hề thực hiện trách nhiệm làm cha một ngày nào với hắn, hiện tại đáng và sám hối này là cho ai xem đây? Buồn cười đến cực điểm!

Trên mặt hoàng đế chợt lóe qua vài phần lúng túng, chỉ cười trừ, không biết phải nói lời gì cho tốt.

Lúc trước những hành động của hắn, hiện tại đối lấy từng lời từng chữ chết tâm của Phong Đặc, thật sự là báo ứng!

Hai người đều trầm mặc, một hồi lâu, hoàng đế rốt cục vẫn nhịn không được mở miệng lần nữa nói, “Mẫu phi người nàng...”

“Câm miệng!” Hoàng đế vừa nói, Phong Đặc lập tức nhú lại lông mày cắt đứt lời của hắn, trong con ngươi đầy tình mạch kia, như nổi lên một trận gió lốc.

“Người không có tư cách nói đến mẫu phi của ta!”

Thần sắc hoàng đế có chút âm trầm, mở miệng, nhưng thật sự không thể nói ra được lời nào.

Không khí quý dị lưu chuyển giữa hai người, Phong Đặc mím chặt môi, nhìn về phía xa không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“A - - ! !”

Bỗng nhiên, một tiếng kêu bén nhọn thảm thiết phá vỡ một phía yên lặng này.

Mặt Phong Đặc biến sắc, vội vàng nhìn về phía nơi cách đó không xa.

Chỗ đó, Lâm Kỳ đang cầm lấy một thanh kiếm, mũi kiếm đã đâm vào ngực Phong Mục, mà tiếng hét thảm kia chính là từ Phong Mục phát ra.

Lúc này hắn cúi thấp đầu, thấy không rõ vẻ mặt, nhưng cũng chỉ ngất đi mà thôi.

Mà tình huống của Lâm Kỳ cũng được không tốt lắm, lồng ngực của hắn cũng bị người Ảnh môn đâm xuyên qua giống vậy, máu tươi giàn giụa!

Người Ảnh môn vốn canh chừng Phong Mục chặt chẽ, phòng ngừa để tránh hắn chạy trốn, lại không nghĩ rằng, Lâm Kỳ thế nhưng nhìn ra một khe hở, một kiếm đâm đến!

Bọn họ vì hoàn thành mệnh lệnh của Phong Đặc, theo nhiệm vụ bắt sống Phong Mục, không chút suy nghĩ nào đã xuống tay với Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ chậm rãi xoay người, đối mặt với hoàng đế và Phong Đặc, nỗ lực chống đỡ chính mình, dùng hết khí lực nói ra, “Thần nguyện ý lấy công chuộc tội, chỉ... Chỉ hy vọng, hoàng thượng có thể buông tha cho người nhà của thần. Thần nguyện ý lấy cái chết tạ tội...”

Nói vừa xong, Lâm Kỳ đã mắt nhắm lại, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Lúc này, trong hoàng cung thị vệ của Phong Mục đang chống cự, thấy Phong Đặc dẫn theo viện binh đến, cũng dần dần tụ lại đây.

Gương mặt hoàng đế âm trầm, đi lên hai bước, uy nghiêm hạ lệnh, “Người đến, đem hắn xuống, ngũ mã phân thây!”

“Dạ.” Hai gã thị vệ đi qua, kéo thi thể của Lâm Kỳ, lui xuống.

Phong Đặc nhú mày, không nói gì, trái lại lúc chứng kiến ngực Phong Mục không ngừng tuôn ra máu, lạnh lùng hạ lệnh, “Đi tìm thái y đến, để lại cho hắn một hơi thở.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Hoàng đế có chút kinh ngạc nhìn về phía Phong Đặc, “Tại sao người phải cứu hắn?”

“Cứ dễ dàng như vậy mà để cho hắn chết đi, chẳng phải là không tuân theo ước nguyện ban đầu của bản vương sao?” Phong Đặc nở một nụ cười quý dị với hắn.

Hoàng đế đang còn muốn hỏi lại, không ngờ, trong cổ họng ngòn ngọt, đột nhiên phun ra một búng máu.

Tiểu Thanh từ vội vàng đi lên đỡ hắn, “Hoàng thượng, ngài làm sao thế?”

Tay Phong Đặc vươn ra cứng đờ, lại cố che dấu bằng cách lấy tay vuốt ve ống tay áo, nói với tiểu Thanh tử, “Trước cứ đưa hấn trở về tẩm cung, gọi quốc sư đến trị liệu cho hấn đi.”

Mấy ngày này, trong lòng Phong Mục vẫn còn tồn tại hoài nghi với hoàng đế, chỉ sợ là hấn (hoàng thượng) âm thầm động tay chân nhiều lần vào được, nếu không, làm sao mà hấn nghi ngơi trong thời gian lâu như vậy, mà thân thể cũng không tốt lên được?

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Tiểu Thanh Tử đáp.

“Uh, chờ chuyện nơi đây đều xong xuôi, người trở về Ảnh môn đi.”

Thần sắc của Tiểu Thanh Tử vui mừng, lập tức quay về nói, “Vâng, đa tạ chủ tử!”

Phong Đặc gật gật đầu, những năm này Tiểu thanh tử luôn chờ đợi ở trong cung, đã hoàn thành sứ mạng nhiệm vụ.

Lần này hấn trở lại cũng chỉ là tìm về nửa khối Ngưng Bích Lưu Quang kia, chờ sau khi tìm về được, giải độc cho Mặc Nhi, đại khái cũng là đến lúc rời khỏi.

Ảnh môn, cũng là lúc nên đổi chủ nhân rồi.

Chờ hấn xử lý xong những chuyện còn lại, từ hoàng cung trở về Phượng phủ, lúc này, trời đã sang canh ba rồi.

Khiến cho lòng hấn ám áp chính là, trong phòng hấn và Tô Mặc Nhi đến bây giờ vẫn còn sáng đèn.

Hấn nhẹ nhàng đẩy cửa, nửa người Tô Mặc Nhi đang dựa vào ghế, đã thiếp đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Quốc Chi Tương Khuynh (1)

Phong Đặc khép chặt cửa, khóa môi không tự giác mà mang theo một ít nét ôn nhu.

Hấn đi đến trước người Tô Mặc Nhi, dịu dàng bế nàng từ trên ghế.

Tô Mặc Nhi giật mình tỉnh lại, đưa tay dụi dụi mắt, dùng đôi mắt đầy sương mù nhìn Phong Đặc, trong thanh âm mang theo sự lười biếng vừa mới tỉnh dậy, “Phong Đặc, người trở lại rồi.”

“Uh, mệt nhọc rồi nằm ngủ thôi.” Phong Đặc ôn nhu nói.

Tô Mặc Nhi ngáp một cái, ở trong ngực của Phong Đặc tìm một vị trí thoải mái, thiếp đi.

Phong Đặc để nàng ở trên giường, lẳng lặng nhìn dung nhan nàng khi ngủ, trong đôi mắt phượng tràn đầy nét sùng ái.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tô Mặc Nhi chưa tỉnh lại từ trong giấc mộng, Phong Đặc đã mang theo nàng trực tiếp trở về tam vương phủ.

Trước đó, người trong Ảnh môn đến thông báo, nói là Tứ vương gia và Thất vương gia đã vượt ngục từ trong nhà lao, hơn nữa bọn họ còn đang ở trong tam vương phủ chờ hấn.

Phong Đặc vừa nghĩ thì đã biết bọn họ có chủ ý gì, nhưng khi nhìn đến Tô Mặc Nhi đang ngủ say sưa, cũng không muốn đánh thức nàng, liền trực tiếp ôm nàng lên xe ngựa.

Tam vương phủ có kết giới Phong Dương thiết kế, chỉ cần máu của Mặc Nhi mới có thể phá, nếu không, hấn cũng không để cho Mặc Nhi đi theo hấn một chuyến này.

Kể từ sau khi nàng có bầu, tựa hồ như trở nên càng thêm thích ngủ hơn.

Tiền bối Ngân Lan có nói, độc kia ở trong cơ thể nàng lâu một ngày, thì ngày đó nàng càng thêm nguy hiểm.

Hấn hận không thể nhanh lấy được Ngưng Bích Lưu Quang từ chỗ Phong Kỳ, rồi trở về Minh U Cốc.

Chuyện của Phong Mục hoàn toàn là ngoài ý muốn, nếu như hấn (PM) không phải tự muốn chịu diệt vong, thì hấn (PD) cũng không có tâm tình độ sức với hấn (PM).

Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi, rất dễ dàng đi vào tam vương phủ. Kết giới kia lúc một giây vừa chạm đến Tô Mặc Nhi đã biến mất không thấy.

Hai người đang ở trong sảnh trước của vương phủ, lúc nhìn thấy bóng dáng đang bước vào cửa phủ, trong nháy mắt hai người đều đã đứng lên.

Chỉ là, bước chân của người nọ vốn đi về phía sảnh trước lại đột nhiên chuyển hướng, đi sang một đường nhỏ khác ở trong phủ.

Phong Kỳ ngẩn ngơ, đang muốn đuổi theo, Phong Dương lại ngăn cản hắn, “Tiểu Thất, người không thấy Tam ca đang ôm Tam tẩu sao? Chúng ta vẫn nên chờ một lát đi.”

“Ân.” Phong Kỳ dần xuống kích động trong lòng, ngồi xuống trên cái ghế gần đó.

Dưới ống tay áo, cánh tay của hắn kích động đến đều có chút run rẩy.

Lúc đầu ở biên thành, nghe được tin tức Tam ca rơi xuống núi, cả người hắn đều nhanh muốn chết theo.

Nhưng hắn còn chưa kịp làm chuyện gì, thì lại có tin tức, Tam ca tự thông với địch!

Hắn làm sao tin được? Rõ ràng người tự thông với địch chính là Phong Mục, mà chứng cứ lại rành rành ở trong tay hắn!

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, một đạo thánh chỉ của phụ hoàng gửi đến biên thành, lại nhốt hắn với tội danh đồng mưu!

Một đường bị áp giam, cho đến khi bước vào đế đô, bị giam vào thiên lao cùng với Tứ ca, thì hắn mới biết được, tất cả đây đều là âm mưu của Phong Mục.

Từ lúc vừa mới bắt đầu xuất chinh, Phong Mục đã đánh chủ ý hãm hại lên Tam ca!

Đêm qua, đột nhiên thiên lao loạn hết cả, tất cả thủ vệ cũng không thấy bóng dáng, hắn và Tứ ca liền thừa dịp khe hở trong chốc lát kia, từ trên thiên lao trốn thoát.

Bọn họ lặng lẽ đi đến hoàng cung một chuyến, nơi đó là một mảnh hỗn loạn, có rất nhiều thi thể chưa được xử lý, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Bọn họ bắt được một tiểu thị nữ, sau khi nghe xong tình huống, lại nghe được, người mà bọn hắn cho rằng đã chết đã quay lại đây!

Vì vậy, hắn và Tứ ca, liền đi thẳng tới tam vương phủ.

Vào giây phút vừa mới nhìn thấy bóng dáng bước vào kia, trong lòng bọn họ đều khẽ run.

Tam ca thật sự đã trở lại rồi!

“Tứ ca, đêm qua chúng ta cần phải sớm đi ra mới phải.” Phong Kỳ thuận miệng oán hận, ánh mắt không tự giác luôn nhìn về phía cửa sảnh, trong đôi mắt sáng trong kia tràn đầy mong đợi.

“Đúng vậy, bỏ lỡ một màn kịch vui.” Phong Dương cũng có chút tiếc nuối nói theo.

Hắn yên tĩnh ngồi ở một bên, từ đầu đến chân đều là một màu trắng thuần, nếu không dính hạt bụi, thì đã hoàn toàn nhìn không ra rằng hắn là người từ trong lao trốn ra.

Một đầu đen mềm mại như mực đã không còn tồn tại như lúc trước, mà việc bố trí kết giới này, thật sự là hao tổn quá nhiều nguyên khí của hắn.

Cũng không biết nữ nhân kia, nếu nhìn thấy bộ dáng này của hắn, sẽ có biểu hiện nào.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Quốc Chi Tương Khuynh (2)

“Tam ca, người rốt cục đã trở lại rồi!” Thần sắc Phong Kỳ kích động rõ ràng.

Phong Dương cũng rất cảm khái, ầm giọng nói, “Tam ca bình an trở lại thật tốt.”

Phong Đặc nhìn thấy hốc mắt Phong Kỳ đỏ lên và một đầu tuyết trắng của Phong Dương, thanh âm có chút chất, “Mấy ngày này, vất vả cho các người.”

“Không khổ cực, không khổ cực.” Phong Kỳ vội vàng lắc đầu, đưa tay từ trong lòng lấy ra Ngưng Bích Lưu Quang đưa cho Phong Đặc, “Tam ca,

ngươi giao cho ta bảo quản, bây giờ trả về ngươi.”

Phong Đặc nhận lấy Ngưng Bích Lưu Quang, tảng đá dưới đáy lòng rớt cục cũng đã rơi xuống đất. Có nó, tính mạng của Mặc Nhi cuối cùng đã được cứu rồi!

Ba người ngồi xuống, Phong Kỳ nhớ đến cảnh vừa rồi thấy Phong Đặc ôm Tô Mặc Nhi đi vào, có chút lo lắng hỏi, “Tam ca, Tam tẩu nàng làm sao vậy?”

“Mặc Nhi nàng ấy không có việc gì đâu, chỉ là quá mệt mỏi, còn chưa tỉnh lại.”

“Vậy là tốt rồi.” Phong Kỳ thở phào nhẹ nhõm, Phong Dương cũng yên lòng.

“Nói đến đây...” Đuôi lông mày của Phong Đặc nhướng lên, đánh giá từ trên xuống dưới bọn họ mấy lần.

Đến khi thấy Phong Kỳ bờ ngõ, hần mới thu hồi ánh mắt, chậm rãi mở miệng nói, “Các ngươi cũng dám vượt ngục ra à, thật sự muốn đoạn tuyệt với hần sao?”

Phong Dương và Phong Kỳ đều là ngẩn ra, bọn họ vội vã chạy tới nơi này, cũng vốn không nghĩ tới Phong Đặc sẽ hỏi bọn họ những chuyện này.

Phong Kỳ cúi đầu, nhỏ giọng cãi lại nói, “Lúc này Tam ca không phải là sớm dự định rời khỏi sao?”

“Bản vương rời khỏi là vì có Mặc Nhi, còn ngươi sao? Nếu ngươi bỏ qua thân phận vương gia, thì còn có thể làm cái gì?”

Hần không có ý định truy cứu chuyện bọn họ vượt ngục, chỉ là vượt ngục mà thôi, cho dù bọn họ không tự mình đi ra, thì hần cũng sẽ phái người trực tiếp buộc bọn họ đi ra.

Nhưng mà, xem phản ứng của Phong Kỳ, hần biết, Phong Kỳ vượt ngục chỉ là nhất thời ảm đầu.

Ngay cả chuyện tương lai hần còn chưa tính toán tốt, lại còn dám xúc động như vậy?!

Ít nhất Phong Dương còn khá hơn một chút, dù sao từ nhỏ hần lớn lên ở ngoài cung, đối với giang hồ hiểm ác cũng đã hiểu rõ sâu hơn.

Mà Phong Kỳ chỉ là một hoàng tử sống an nhàn sung sướng, nếu ném hần đi ra bên ngoài, chỉ sợ một tháng cũng khó kiên trì được!

“Ta...” Phong Kỳ không phản bác được, chính xác là hần chưa bao giờ suy tính về chuyện sau khi vượt ngục.

Phong Đặc xoay chuyển, đột nhiên hỏi, “Ngươi ở trong ngục mấy ngày nay, cảm giác như thế nào?”

“Vẫn... Hoàn hảo mà.” Phong Kỳ mê mang ngẩng đầu nhìn về phía hần, hoàn toàn không đoán ra tâm tư của hần (PD).

Phong Đặc nhẹ xuy một tiếng, “Hoàn hảo? Vậy bản vương sẽ nói cho ngươi biết, thế giới bên ngoài này, còn vất vả so với thiên lao gấp trăm lần!”

Nghe vậy, dưới đáy lòng Phong Kỳ sinh ra chút do dự, nhưng lập tức không biết nghĩ tới điều gì.

Hần cắn răng một cái, kiên định nói với Phong Đặc, “Tam ca, ta đã quyết định! Dù sao chúng ta cũng đã từ trong thiên lao đi ra, cũng không thể lại tự mình đưa mình trở về chứ? Huống chi, ta cũng không muốn cả đời được đối đãi như trong cung, ta muốn đi ra ngoài lang bạt một phen, ít nhất cũng không uổng kiếp sống này.”

“Tam ca, chuyện vượt ngục là do ta suy nghĩ không chu toàn. Nhưng nếu Tiểu Thất đã có lòng tin, vậy xuất cung rèn luyện đối với hần mà nói cũng không phải là chuyện gì xấu.” Phong Dương nói.

“Ừ!” Phong Kỳ liên tục phụ họa.

Phong Đặc nhàn nhạt quét mắt nhìn hần một cái, “Bản vương chưa nói không đồng ý, chỉ là, về sau bất cứ ngươi ở nơi nào, muốn gì thì ngươi cứ nói một tiếng với Tứ ca.”

Phong Kỳ vui mừng trong bụng, khoe miệng không ngừng cong lên, “Tam ca yên tâm, ta sẽ.”

“Tam ca, ngươi muốn đi đâu?” Phong Dương tỉ mỉ nghe được ý ở ngoài lời của Phong Đặc.

Hần (PD) bảo Phong Kỳ báo hành tung với hần (PD), nhưng vì sao lại không cho Phong Kỳ nói với hần (PD) chứ? Đây là hần muốn rời khỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Quốc Chi Tương Khuynh (3)

“Ừ! Chờ xong chuyện tình ở Đê Đô, bản vương sẽ mang theo Mặc Nhi rời đi.” Phong Đặc không có ý định lừa gạt bọn họ, trực tiếp nói thẳng.

“Vậy chúng ta sau này phải đi nơi nào tìm Tam ca?” Phong Kỳ vội vàng hỏi.

“Bản vương.....”

“Chủ nhân, trong cung có người đến, nói Hoàng thượng muốn mời ngài tiến cung một chuyến.” Phong Đặc còn chưa nói xong đã bị một người hầu cắt đứt.

“Có nói là có chuyện gì hay không?” Phong Đặc trầm giọng hỏi.

“Cũng không nói. Nhưng người truyền tin có nói, nếu là có Thất vương gia cùng với Tứ vương gia ở đây thì để cho bọn họ cùng tiến cung.”

Phong Dương, Phong Kỳ nhìn nhau, xem ra Hoàng thượng đã biết bọn họ từ trong ngục thoát ra.

“Bản vương đã biết, người lui xuống trước đi.” Phong Đặc nói.

“Vâng.”

“Các người thấy thế nào?” Phong Đặc quay đầu hỏi Phong Dương và Phong Kỳ.

“Phụ hoàng có phải là muốn trị tội chúng ta?” Phong Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Hắn chắc cũng không có ý định muốn bắt chúng ta.” Phong Dương phân tích nói, “Nếu hắn thật sự muốn trị tội sẽ trực tiếp phái người tới bắt chúng ta.”

“Đi thôi, bản vương cũng muốn nhìn xem hắn làm gì!” Phong Đặc ánh mắt lạnh lẽo, đi trước ra ngoài.

Phong Dương, Phong Kỳ nhìn bóng lưng hắn, cũng bước nhanh ra ngoài.

Trước khi rời khỏi vương phủ, Phong Đặc căn dặn thị vệ phải luôn bảo vệ tốt Tô Mặc Nhi.

Hiếm khi thấy Hoàng thượng phái xe ngựa đến đón bọn họ, chỉ một lúc đã tới hoàng cung.

Vừa mới bước vào Phong Hà uyển, đã nhìn thấy tiểu Thanh tử đứng trước cửa phòng Hoàng thượng chờ bọn họ.

Tiểu Thanh tử nhìn thấy Phong Đặc tới, bước nhanh đến, hành lễ nói, “Chủ nhân.”

“Ừ. Hần (hoàng thượng) tìm chúng ta đến cùng là có chuyện gì?” Phong Đặc hỏi.

Tiểu Thanh tử luôn ở bên cạnh Hoàng thượng, hẳn phải biết mục đích Hoàng thượng gọi bọn họ vào cung lần này.

Nhưng không ngờ, tiểu Thanh tử lại lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Thuộc hạ cũng không biết, chỉ là nhìn thấy Hoàng thượng hình như muốn viết thánh chỉ.”

Phong Đặc trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn Phong Dương và Phong Kỳ phía sau, nói, “Vào đi thôi.”

Nhìn thấy bọn họ gật đầu, tiểu Thanh tử liền tiến vào tẩm cung, hướng về phía Hoàng thượng bẩm báo.

Một lát sau, tiểu Thanh tử đi ra, đối với bọn họ nói, “Tam vương gia. Tứ vương gia, Thất vương gia, Hoàng thượng mời các ngài đi vào.”

Bên trong thư phòng, Hoàng thượng ngồi ngay ngắn trước án thư, đang cầm bút viết gì đó.

Nhìn thấy bọn Phong Đặc, trên khuôn mặt già nua không khỏi mang theo chút ý cười, “Phong Đặc, các người đã tới.”

“Phụ hoàng.” Phong Dương thanh âm ôn nhuận nói.

“Phụ hoàng.” Phong Kỳ mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng gọi hắn một tiếng.

Chỉ có Phong Đặc, đứng ở một bên, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Hoàng đế không nói một lời.

“Đều ngồi đi.” Hoàng đế thấy Phong Đặc không để ý đến hắn, ánh mắt có chút âm trầm, một lần nữa cúi đầu viết cái gì đó.

Một lát, hắn rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, hài lòng đem bút đặt ở trên giá. Lại đưa tay cầm lấy ngọc tỷ ở một bên, ấn xuống giấy.

“Tiểu Thanh tử, lại đây.” Trong thanh âm của Hoàng đế cũng mang theo vài phần ý cười.

Hắn đem đồ trên bàn cho tiểu Thanh tử, nghiêm nhiên là một đạo thánh chỉ, “Cho Tam vương gia nhìn.”

Tiểu Thanh tử lơ đãng nhìn qua nội dung trong thánh chỉ, trong nháy mắt đôi mắt mở to, trong mắt tràn ngập khiếp sợ.

Hoàng đế tựa như muốn nhắc nhở, ho nhẹ một tiếng.

Tiểu Thanh tử bừng tỉnh hoàn hồn, hai tay run run đưa thánh chỉ cho Phong Đặc.

Nhanh chóng lướt qua nội dung trong thánh chỉ, lại nhìn ánh mắt Hoàng đế thỉnh thoảng nhìn mình, Phong Đặc rốt cuộc lên tiếng, “Đây là cái gì?”

Hoàng đế trên mặt duy trì bộ dáng uy nghiêm, hắng giọng nói, “Trên thánh chỉ trăm đã viết rõ ràng, Phong Đặc ngươi cảm thấy thế nào?”

Phong Đặc nhếch môi cười gằn, ánh mắt lạnh lẽo, nói, “Đây xem như là bổ thí sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Quốc Chi Tương Khuynh (4)

“Ngươi! Ngươi lẽ nào không thấy bên trên viết cái gì sao?” Hoàng đế đang vui sướng, trong nháy mắt bị hắt một chậu nước lạnh.

Phong Đặc đem thánh chỉ ném tới trên bàn trước mặt Hoàng đế, “Thấy rõ, vì vậy bản vương càng tò mò, đây không được coi là bổ thí sao? Vị trí này, trong lòng ngươi đã sớm có người không phải sao?”

“Ngươi.....” Hoàng đế tức giận công tâm, che miệng ho khan vài tiếng, máu xuyên qua lòng bàn tay chảy xuống.

Phong Đặc sắc mặt cứng đờ, nói, “Thân thể không khỏe nên tìm thái y tới xem một chút đi.”

“Trăm không có chuyện gì.” Hoàng đế ân thanh có chút khàn khàn, nhưng vẫn là nói, “Phong Đặc, đến cùng là ngươi muốn cái gì? Trăm đều sẽ thỏa mãn ngươi.”

Hắn xác thực thẹn với Phong Đặc, cũng muốn tận lực bù đắp cho hắn. Phong Đặc nói không sai, nếu không phải Phong Mục đến tạo phản bức vua thoái vị, vị trí Thái tử này, hắn đã chuẩn bị cho Phong Mục rồi.

“Là thù lao đem qua bản vương giúp ngươi bảo vệ hoàng cung sao?”

Phong Đặc nghe vậy, khóe môi nổi lên một trận khinh thường, “Bản vương đã nói, chuyện đem qua, là bản vương đến trả thù ngươi. Nhìn thấy nhi tử ngươi yêu thương nhất đến tạo phản bức vua thoái vị có tư vị như thế nào?”

“Trăm.....” Hoàng đế nhất thời không biết nói gì.

Tối hôm qua, thời khắc thấy Phong Mục đó, hắn xác thực rất đau lòng. Hắn làm sao cũng không nghĩ đến, nhi tử hắn nhọc lòng khổ sở nuôi dưỡng như thế, cũng sẽ có dị tâm.

Nhưng là, sau khi nghe Phong Mục kể lại chuyện cũ năm đó, hắn mới phát giác ra được, bao năm qua hắn quả nhiên là không nhìn rõ lòng người.

Phong Đặc cười lạnh nói, “Ngược lại, đã cứu Phong Mục về rồi, bản vương nghĩ, vị trí thái tử này ngươi đã chuẩn bị cho hắn nhiều năm như vậy? Ngươi truyền cho hắn, cũng sẽ không sợ hắn, lần thứ hai khởi binh tạo phản nữa rồi!”

Hoàng đế sắc mặt xám trắng, sững sờ ngồi ở trước bàn một lát, lần thứ hai nhấc bút lên, ở trên một tờ thánh chỉ khác nhanh chóng viết xuống mấy chữ.

“Tiểu Thanh tử, ngày mai lâm triều, theo thánh chỉ này tuyên đọc!” Hoàng đế ở trên thánh chỉ ấn xuống ngọc tỷ, liền đưa cho tiểu Thanh tử.

“Vâng” Tiểu Thanh tử đáp lời, thu lại thánh chỉ nhưng không mở ra.

“Nếu không có chuyện gì nữa, vậy bản vương phải trở về rồi.” Phong Đặc trực tiếp đứng lên, Mặc Nhi còn ở Tam vương phủ, không biết đã tỉnh lại hay chưa.

Chẳng biết vì sao, trong lòng hắn có một cảm giác bất an. Thật giống như thời thời khắc khắc để Mặc Nhi bên cạnh mới có thể an tâm.

Chỉ là hình như Hoàng đế hoàn toàn không có ý tứ muốn cho hắn đi.

Hắn (HĐ) hiếm khi lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm cũng có chút ôn hòa nói, “Ngồi xuống, phụ tử chúng ta không biết bao lâu rồi không ngồi nói chuyện

với nhau.”

“Phụ tử? Ngươi còn biết ta là nhi tử ngươi sao?” Trong miệng nói lời chói tai, nhưng Phong Đặc vẫn là lần nữa ngồi xuống.

Hoàng đế tâm một lần nữa nhói lên, trên mặt lần nữa nở nụ cười.

“Lần này trở về, vậy hãy yên tâm ở lại Tam vương phủ, trăm sẽ phái chút nha hoàn cùng thị vệ cho ngươi, còn có.....”

“Không cần, bản vương chỉ là trở lại cứu người.” Phong Đặc trực tiếp ngắt lời hắn, cự tuyệt nói.

Hoàng đế vẻ mặt ôn hòa không có dấu hiệu tức giận, ngược lại nói, “Trăm vừa mới hạ chỉ, giải thích tội tư thông với địch của Phong Dương và Phong Kỳ.”

Ánh mắt Hoàng đế rơi vào trên người Phong Dương và Phong Kỳ nói, “Các ngươi sau này cũng phải thường tiến cung, bồi trăm nhiều hơn.”

Phong Kỳ và Phong Dương liếc mắt nhìn nhau cũng không có trả lời.

Phong Dương hòa nhã nói, “Phụ hoàng, nhi thần sợ là không thể thường xuyên tiếp ngài, thời gian lần này trở lại đã lâu, cũng đã nên trở về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Quốc Chi Tương Khuynh (5)

“Ngươi cũng muốn đi?” Nghĩ thầm đến lời Phong Dương đồng ý với hoàng đế, hoàn toàn không ngờ hắn cũng nói muốn đi, liền ngây ngẩn cả người.

Lập tức, như đã nghĩ đến chuyện gì, hắn tự nhiên gạt đầu nhẹ, “Trăm nghe nói ngươi ở bên ngoài đã tìm thấy được người ngưỡng mộ, nếu có cơ hội, thì cứ dẫn trở về đây cho trăm xem một chút.”

Trên mặt Phong Dương mang theo ôn nhuận vui vẻ, đáp, “Được.”

Hôm nay chẳng biết tại sao, hoàng đế lại theo chân bọn họ tán phếm rất nhiều chuyện trên trời dưới đất, từng câu từng câu cộng lại, tất cả lời nói với bọn họ còn nhiều hơn so với những năm gần đây.

Bất giác, bọn họ đã ở trong cung hơn một canh giờ.

Thừa dịp nhàn rỗi hoàng đế nghỉ ngơi, Phong Đặc đứng dậy, đang lúc muốn nói phải rời khỏi.

Thì đột nhiên, cửa gỗ sơn hồng trong thư phòng được đóng kỹ, lại bị người từ bên ngoài đẩy mạnh vào!

Hoàng đế cảm thấy cả kinh, còn chưa thấy rõ người đến, đã mở miệng trách cứ, “Người nào! Lại dám tự xông vào thư phòng của trăm?!”

“Chủ tử, đã xảy ra chuyện!”

Phong Đặc cảm thấy cả kinh, bỗng dừng quay đầu nhìn lại, toàn thân thị vệ đều là máu, nghiêng ngã vọt vào, rồi té xuống ở trước mặt hắn.

Sắc mặt Phong Đặc đại biến, vội vàng hỏi, “Xảy ra chuyện gì!”

Người này hắn nhớ rõ, lúc sớm đó, hắn còn dặn dò người thị vệ này, cần phải bảo vệ Mặc Nhi thật tốt!

Thị vệ kia rất yếu ớt, Phong Đặc phải đi đến gần kề lỗ tai sát miệng hắn, mới nghe rõ được hắn nói câu gì.

“Vương phi bị... Quốc sư, còn có... Còn có tiên tử Linh Hàm, bắt, bắt vào trong cung...”

“Bị bắt đi đâu?” Trong lòng Phong Đặc là một mảnh băng hàn, vừa nghe hắn (thị vệ) nói là quốc sư và Linh Hàm bắt Mặc Nhi đi, thì hắn đã biết, thân phận của Mặc Nhi, chỉ sợ là không thể gạt được rồi!

“Sùng... Sùng Quang...” Lời còn chưa dứt, hai mắt thị vệ trợn ngược lên, hoàn toàn không còn một tiếng động.

“Là ngươi phái bọn họ đi?” Hai mắt Phong Đặc đỏ ngầu, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm vào hoàng đế, “Nếu nàng có bất kỳ sơ xuất gì, bản vương sẽ bắt toàn bộ Phong Lan chôn cùng nàng!”

Sắc mặt hoàng đế trắng nhợt, ánh mắt kia của Phong Đặc giống như kim đâm thẳng vào lòng hắn, một châm đã đau, “Ngươi thật muốn vì yêu nghiệt kia

mà đối nghịch với trăm sao?”

Phong Đặc không rảnh bận tâm đến hấn, bước nhanh đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Hoàng đế uy nghiêm quát lớn, “Quốc sư nói quả nhiên là đúng, người đã bị yêu nghiệt mê hoặc rồi! Hôm nay trăm nhất định phải diệt trừ nàng!”

Phong Đặc mắt đẫm tai ngơ, chỉ là lúc nghe thấy hai chữ yêu nghiệt kia, lông mày lại nhíu lại một chỗ.

Nếu không phải là tình huống khẩn cấp, chỉ sợ là hấn sẽ trực tiếp tranh co với hoàng đế.

Phong Dương và Phong Kỳ thấy thế, trong nháy mắt đã sáng tỏ là chuyện gì đã xảy ra. Chuyện có thể khiến cho Phong Đặc luống cuống như vậy, thì cũng chỉ có Tô Mặc Nhi mà thôi!

Nghĩ đến đây, bọn họ nhanh chóng đuổi theo sát Phong Đặc.

“Tứ đệ, người nhanh đi triệu tập người Ảnh môn, “Phong Đặc duy trì một phần tỉnh táo cuối cùng, nói với Phong Dương.

“Được.” Phong Dương gật đầu đáp ứng.

Mặc dù hấn không nghe thấy người nọ nói với Phong Đặc cái gì, nhưng khi Phong Đặc đã quyết định điều động đến Ảnh môn, thì như vậy chuyện đã tuyệt đối vô cùng nghiêm trọng rồi!

Tuy nhiên, bọn họ mới vừa đi ra thư phòng vài bước, thì đột nhiên lại bị bao quanh bởi sự xuất hiện của ngự tiền thị vệ.

Phong Đặc nắm chặt quả đấm, trong mắt tràn đầy lệ khí nồng đậm, “Muốn chết!”

Không chút do dự, hấn trực tiếp ra tay với những thị vệ kia! Nhiều chiêu bén nhọn, không hề có chút nể tình nào!

Trong nháy mắt, vài cỗ thi thể đã nằm trên đất.

Hoàng đế và Tiểu Thanh Tử từ từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy Phong Đặc giết đỏ cả mắt, trong lòng không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Quốc Chi Tương Khuynh (6)

“Phong Đặc, người thật sự bởi vì yêu nghiệt kia mà giết chết bọn hấn sao!” Hoàng đế từ từ hồi phục lại tinh thần, hét lớn với Phong Đặc.

Động tác trên tay của Phong Đặc không ngừng lại, trong nháy mắt lại thêm hai người thị vệ té xuống.

Tức giận phun trào ở trong ngực, giọng nói của Phong Đặc bị ép trầm xuống, “Bọn họ đều đáng chết! Người cũng nên chết!”

“Tô Mặc Nhi thật sự là yêu nghiệt họa quốc, lại còn khiến cho người mê đến thần hồn điên đảo như vậy!”

Thừa dịp khe hở, Phong Đặc giương mắt lạnh lùng nhìn hấn một cái, “Cho dù nàng là yêu quái, cũng còn tốt hơn gấp trăm lần so với những đồ dối trá như các người!”

“Phong Đặc!” Thần sắc trong mắt hoàng đế càng phức tạp, chợt nói, “Phong Đặc, chẳng lẽ người muốn mặc kệ yêu nghiệt này gieo họa khắp toàn dân chúng trong Phong Lan Quốc sao?”

Phong Đặc ngay cả ý muốn mở miệng cũng không có, Mặc Nhi là người như thế nào, hấn là người rõ ràng nhất. Lại nói, Mặc Nhi cũng không phải là người mặc những người như bọn họ đánh giá!

“Phong Dương, đi mau!” Phong Đặc một đường chém giết, hao sức mở ra một đường đi từ trong vòng vây của thị vệ, rống lớn một tiếng về phía Phong Dương.

Phong Dương đang tranh co với vài người thị vệ, muốn thoát thân, nhưng lại không có cách phân thân.

Phong Kỳ thấy vậy, lướt qua mấy người, đi tới bên cạnh Phong Dương, thay hấn cản lại mấy thị vệ trước mặt, “Tứ ca, đi!”

“Các người cẩn thận!” Phong Dương do dự trong chớp mắt, lại ý thức được tình huống nguy cấp, cho nên cũng không trì hoãn nữa, mà trực tiếp vận

khinh công, rời khỏi nơi này.

Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, lập tức hạ lệnh, “Đuổi theo bắt Tứ vương gia trở về đây cho trẫm, không được cho hắn xuất cung!”

Đem qua Phong Đặc mang theo người Ảnh môn đến để dẹp loạn Phong Mục muốn bức vua thoái vị, mà thực lực của bọn họ, hắn đã được thấy tận mắt.

Nếu như hôm nay có bọn họ nhúng tay, nhất định là không giết được Tô Mặc Nhi!

Nhưng, hắn tuyệt đối không cho phép yêu nghiệt này ở lại bên cạnh Phong Đặc, huống chi, theo lời quốc sư tiên đoán, Phong Lan Quốc này sẽ vì yêu nghiệt, mà bị lật đổ!

“Vâng!” Có mấy thị vệ thoát khỏi cuộc chiến, xoay người muốn đuổi theo kịp.

Cũng không ngờ, Tiểu Thanh Từ phi thân lên, vài mũi ám khí được bắn ra từ đầu ngón tay, bay thẳng đến mi tâm của bọn họ!

Trong nháy mắt mấy người thị vệ đều ngã trên mặt đất, mắt mở to, trên mặt tràn đầy nét kinh ngạc.

“Tiểu Thanh Từ, ngươi cũng không phân biệt rõ xanh đỏ đen trắng sao!” Hoàng đế tức giận đến run tay, nguyên một đám bọn họ, chẳng lẽ đều muốn học theo Phong Mục, cùng nhau tạo phản hết rồi sao?

“Hoàng thượng, người nên nhận biết rõ sự thật mới chính là ngài, ngài chưa từng thấy tam vương phi giết người mà?”

Dù sao Tiểu Thanh Từ cũng ở bên cạnh hoàng đế lâu như vậy, hắn vẫn muốn thử khuyên giải hắn (hoàng đế).

Nhưng nếu tiếp tục như vậy nữa, hắn cũng chỉ biết khiến cho chủ tử thêm hận hắn.

“Ai mượn lá gan của ngươi, lại còn dám dạy bảo trẫm?” Hoàng đế cả giận nói.

“Đã như vậy, nô tài cũng chỉ có thể đắc tội!” Tiểu Thanh Từ xoay người gia nhập cuộc chiến.

Hắn xuất thân từ Ảnh môn, công phu tự nhiên là không kém, hơn nữa còn cùng Phong Đặc và Phong Kỳ, ba người rất nhanh liền giải quyết hơn phân nửa thị vệ.

Theo trực giác của Phong Kỳ nếu còn tiếp tục như thế, chỉ sợ là bọn họ không cứu kịp Tô Mặc Nhi, cho nên hắn trực tiếp vọt tới bên cạnh Phong Đặc, giờ lên thanh kiếm không biết đoạt được từ trong tay ai, vươn ra trước vài người thị vệ đang tranh co với Phong Đặc.

Hiển nhiên là hoàng đế sớm đã ra lệnh, bảo bọn họ nhất định phải quán lấy Phong Đặc, không được cho hắn thoát thân.

Chỉ là, đoán chừng hắn (hoàng đế) không nghĩ tới rằng Phong Kỳ và Phong Dương sẽ giúp hắn (PD)!

“Tam ca, ngươi đi trước, nhanh đi cứu Tam tẩu!” Phong Kỳ không để ý đến máu vấy tung toé ở trên mặt, ra tay mạnh mẽ mở một đường ra.

Phong Đặc nghe lời hắn nói thì nhìn hắn một cái, nhú nhú mày, “Tiểu Thất, ngươi cẩn thận một chút!”

“Yên tâm, ta không có việc gì!”

Phong Đặc lại nhìn về Phong Kỳ đang lâm vào tình huống chém giết lẫn nữa, lại phi thân lên, lướt qua mọi người, trực tiếp đi về phía Sùng Quang điện!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Quốc Chi Tương Khuynh (7)

Phong Đặc đã đi, bọn họ ở lại tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì, còn làm hao tổn thể lực.

Hoàng đế quát to một tiếng, “Tất cả dừng tay cho trẫm!”

Những thị vệ kia bình thường cũng là nghiêm chỉnh huấn luyện, nghe mệnh lệnh của Hoàng đế, bọn họ liền ngừng lại động tác trên tay.

Mà Phong Kỳ lại hoàn toàn không nghe mệnh lệnh của Hoàng đế, sau khi làm bị thương mấy người, thấy bọn họ không có phản kháng, hắn mới ngừng lại, miệng lớn thở hổn hển.

Hắn chưa từng trải qua chém giết khốc liệt như vậy, nếu cứ tiếp tục hắn sợ là cũng không chịu nổi.

Phong Kỳ cùng tiểu Thanh từ dừng lại, lập tức theo bản năng nhìn về phía Hoàng đế. Hoàng đế phất tay áo một cái, cũng hướng về phía Phong Đặc vừa mới rời khỏi mà đi.

Phong Kỳ cùng tiểu Thanh từ liếc mắt nhìn nhau, song song đi theo phía sau.

Bạn hãy biết, Hoàng đế còn chưa hết hy vọng, hẳn đây là dự định muốn ngăn cản Phong Đặc!

Phong Kỳ cùng tiểu Thanh từ đi phía sau Hoàng đế, nhìn đường đi này, quả nhiên là đi về phía Sùng Quang điện.

Phong Kỳ lòng đầy nghi hoặc, bình thường Hoàng đế vào triều là ở Sùng Quang điện, hôm nay muốn xử quyết Tô Mặc Nhi làm sao lại ở đây?

Mà khi bạn hộ đi qua khúc hành lang cuối cùng, rốt cuộc hiểu rõ dụng ý của Hoàng đế.

Chỉ thấy, trên quảng trường trước Sùng Quang điện, văn võ bá quan mặc triều phục đoàn chính đứng ở đó, ánh mắt nhìn về hai người đang đánh nhau ở giữa quảng trường!

Hoàng đế chăm chú nhìn lại, hai người kia một là quốc sư mặc lam y (áo xanh), một người khác, lại là bạch y nhuộm máu Phong Đặc!

“Tam tẩu!” Phong Kỳ đột nhiên kêu lên đầy sợ hãi, tròn to mắt nhìn về đài cao không biết dựng lên khi nào ở giữa quảng trường.

Trên đài cao này cắm một Tháp tự giá, phía trên không ai khác chính là Tô Mặc Nhi!

Tiểu Thanh từ theo ánh mắt của bạn nhìn lại, nhất thời hít một ngụm khí lạnh.

Bây giờ là mùa đông, nhưng trên người Tô Mặc Nhi lại chỉ mặc một kiện áo đơn mỏng manh.

Nàng cúi thấp đầu, dường như là đã hôn mê. Một đầu tóc đen mượt lúc này cũng tán loạn, buông xuống trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh trắng bệch, mà trên cổ tay trắng muốt lúc này lại có hai vết chém, máu chảy không ngừng!

Phong Kỳ thực sự không tượng tượng nổi, tâm Hoàng đế là có bao nhiêu tàn nhẫn, lại đối với một nữ tử mềm yếu hạ độc thủ như vậy!

Bạn hộ nhìn đến tình cảnh này đều chịu không được, huống gì là Phong Đặc đây?

Hoàng đế đi đến vị trí cao nhất, nơi đó sớm đã chuẩn bị chỗ ngồi.

Quần thần nhìn thấy bạn đến, vội vàng hướng bạn quỳ lạy, nói, “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Các khanh bình thân!” Hoàng đế trung khí mùi phàn nói.

Đào mắt nhìn về phía Phong Đặc cùng quốc sư, bạn hộ vẫn đang đánh bất phân thắng bại.

Lúc đầu tiên khi Phong Đặc nhìn đến tình cảnh của Tô Mặc Nhi, lập tức mất hết lý trí.

Trong đầu bạn chỉ có một ý nghĩ, giết chết bạn hộ! Bạn hộ đều đáng chết!

Hắn vừa định tiến lên đài cao, lại bị quốc sư chặn đường. Dĩ nhiên, bạn sẽ không bỏ qua cho người nào ngăn cản bạn lại gần Mặc Nhi!

Quốc sư đánh nhau với bạn một lát, rốt cuộc ý thức được có điểm không đúng, hai mắt Phong Đặc đỏ đậm, trong con ngươi không hề có tiêu cự, hiển nhiên là đã lâm vào tình trạng điên cuồng.

Sau vài lần, những chiêu phong ác liệt của Phong Đặc suýt chút nữa đã làm bạn hộ bị thương.

“Chuẩn bị!” Người trên kia uy nghiêm hạ lệnh.

“Là.”

Lông mày Phong Kỳ không khỏi nhíu lại, lúc này mới phát hiện, nguyên lai thị vệ đều đã vây quanh quảng trường.

Bạn hộ moic người đều mang theo một bó củi, lúc này nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng đế, đều theo thứ tự đưa bó củi đặt xuống dưới đài cao, mãi đến tận khi trên đài cao cũng không còn chỗ bỏ nữa.

Mà lúc này, có mấy thị vệ đưa tới một thùng gỗ lớn, mấy người hợp lực đem chất lông màu vàng nhạt trong thùng đều hất lên đồng củi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Quốc Chi Tương Khuynh (8)

Phong Kỳ trong nháy mắt hiểu được dụng ý của Hoàng đế, hần triệu tập đầy đủ bá quan, cố ý dựng đài cao, chuẩn bị có cũi, dầu hỏa đầy đủ, chính là vì muốn thiêu chết Tô Mặc Nhi!

“Phụ hoàng! Không thể!” Phong Kỳ kích động rống lớn tiếng.

Hoàng đế tựa hồ lúc này mới ý thức được sự tồn tại của Phong Kỳ, tầm mắt uy nghiêm quét về phía Phong Kỳ, lại nhìn về tiểu Thang tử đứng bên cạnh hắn, đột nhiên ra lệnh, “Người đến! Đem Thất vương gia và tên nô tài này dẫn đi cho trầm, nhốt và ngục tối!”

“Là!” Lập tức có hai thị vệ tiến lên, muốn bắt bọn họ.

“Ai dám!” Phong Kỳ đề phong nhìn những tên thị vệ kia, chuẩn bị lúc bọn hắn tiến gần ra tay chế trụ bọn họ.

Hoàng đế cũng không quay đầu nhìn bọn họ nữa, thấy những thị vệ kia đã chuẩn bị xong, hần không một chút do dự hạ lệnh, “Châm lửa!”

Phong Đặc đang đánh nhau với quốc sư nghe đến hai chữ kia, đột nhiên tung ra một chưởng đầy nội lực về phía quốc sư.

Quốc sư không tránh né kịp, ngực trúng một chưởng này, cổ họng khó chịu phun ra một ngụm máu.

Phong Đặc nhìn trúng cơ hội này, liền lướt qua người quốc sư đi về phía Tô Mặc Nhi, ai ngờ, Linh Hàm thấy quốc sư bị thương, không hề nghĩ ngợi đã hướng về phía Phong Đặc đâm tới một kiếm.

Bên kia, Hoàng đế nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy, nhất thời hoảng hồn, đứng lên, vô ý thức bước về trước một bước.

Linh Hàm vốn không nghĩ sẽ tổn thương Phong Đặc, nàng tưởng rằng Phong Đặc sẽ né tránh, nhưng không ngờ, thời điểm lúc Phong Đặc nhìn thấy ngọn lửa bùng lên, hoàn toàn mất đi lý trí.

Hần liền mạng trực tiếp đón lấy mũi kiếm của Linh Hàm, Linh Hàm vội vã dùng sức rút kiếm về, nhưng kiếm vẫn đâm vào ngực Phong Đặc.

“Phong Đặc!” Hoàng đế kinh sợ hô to một tiếng, “Thái y ở đâu? Nhanh truyền thái y!”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn tình cảnh trên đài cao kia, lúc này nghe được thanh âm của Hoàng đế mới phục hồi tinh thần lại. Chỉ là cho dù ngự y có ở đây, bọn họ cũng không dám tùy tiện bước lên.

Ai cũng nhìn ra, Tam vương gia đã hoàn toàn mất đi lý trí, hiện tại đi lên, không chừng sẽ bị hần một chưởng giết chết!

“Cút ngay!” Phong Đặc khàn giọng nói, hần đưa tay nắm chặt kiếm của Linh Hàm, đột nhiên rút ra, máu tươi theo ngực tuôn ra, vốn là bạch y nhuộm máu bây giờ càng thêm điểm lệ.

Linh Hàm ngơ ngác nhìn mũi kiếm nhỏ máu, hoảng sợ đến không biết làm sao.

“Tam vương gia! Tỉnh táo một chút!” Quốc sư khôi phục được chút nguyên khí, lại tiếp tục chắn trước mặt Phong Đặc.

Phong Đặc trong cơn ngui nổi lên một trận gió lốc, âm trầm đáng sợ.

Mắt nhìn thấy lửa càng ngày càng lớn, Phong Đặc lần thứ hai hướng về phía quốc sư cùng Linh Hàm ra tay!

Tất cả xung quanh phảng phất đều không có quan hệ gì với hắn, lúc này, trong mắt hắn chỉ có bóng dáng kiêu diễm như ẩn như hiện trong ngọn lửa kia.

Hắn cũng không nhận rõ hai người đang đối nghịch với hắn là ai, chỉ biết là, bọn họ ngăn cản hắn cứu Mặc Nhi, thì phải chết!

Phong Đặc càng đánh càng hăng, mà quốc sư cùng Linh Hàm đều sắp không chịu nổi rồi!

Rốt cuộc, Linh Hàm vừa buông lỏng, Phong Đặc liền bắn ra hai viên ám khí, thẳng bên trong cánh tay của nàng.

“A!” Linh Hàm đau đớn gào lên một tiếng, thân thể mềm mại ngã xuống đất.

Quốc sư bị một tiếng này của nàng gây nhiễu loạn, nhất thời không chú ý, Phong Đặc đã ra tay tổn thương hắn!

Phong Đặc nhìn hỏa diễm đã nuốt trọn đài cao, mắt hiện lên đau xót.

Hoàng đế thấy hắn đứng tại chỗ, cho là hắn đã buông tha rồi, đối với Phong Đặc lên tiếng nói, “Phong Đặc! Trở lại bên người trẫm! Ngươi vẫn là Tam vương gia nước Phong Lan, tương lai là thái tử.....”

Hắn vừa dứt lời, bên tai truyền đến tiếng xé gió, nương theo một tiếng của quốc sư, “Hoàng thượng cẩn thận!” Búi tóc của hắn đột ngột thả xuống! Dung nhan Đế vương trở nên cực kỳ chật vật!

Hoàng đế thân thể hơi run, không dám tin nhìn bóng người như ngọc kia. Tay hắn(PĐ) đang đưa về phía hắn (HĐ), nghiêm nhiên duy trì tư thế bắn ra ám khí vừa rồi.

“Từ nay về sau, ta Phong Đặc cùng Phong Lan quốc không còn nửa phần liên quan! Hôm nay các ngươi làm chuyện như vậy đối với Mặc Nhi, ta đều sẽ từng cái đòi lại!”

Phong Đặc ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, bọn họ chợt cảm thấy cả người phát lạnh, so với ngày lạnh nhất của mùa đông còn lạnh hơn trăm lần.

Nghe xong, Hoàng đế nhìn muốn rách cả mí mắt, Phong Đặc buông người, không lưu luyến nhảy vào biển lửa!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Quốc Chi Tương Khuynh (9)

Trong chớp mắt, ánh lửa ngất trời kia đã nuốt sống hai bóng ảnh.

Phong Kỳ sững sờ, không thể bình tĩnh được mà vung tay mở đường từ vòng vây của những thị vệ muốn bắt hắn, vận khinh công, bay thẳng lên phía đài cao.

Tiếng nổ từ bó củi phát ra từng tiếng “Đôm đốp đôm đốp”, trận lửa càng ngày càng mãnh liệt, Phong Kỳ mới vừa đến gần đồng lửa, thì suýt nữa sức nóng của lửa đã khiến cho làn da của hắn bị thiêu đốt!

Hắn bị dồn phải lui nhanh về phía sau mấy bước, ngừng lại ở trên quảng trường, sững sờ nhìn chằm chằm ánh lửa đỏ kia, trong lòng dần dần trầm xuống đáy cốc.

Bên ngoài nhiệt độ cũng đã nóng rực, vậy còn ở trong đó sẽ gặp phải tình huống như thế nào?

Tam ca theo Tam tẩu nhảy vào, bọn họ có thể còn mạng ở trong đó sao?

“Hoàng thượng, nếu ngài thật sự vì Tam vương gia mà suy nghĩ, thì ngài không nên bắt buộc hắn như vậy.” Tiểu Thanh Từ thấy ánh mắt của hoàng đế đại ra ngời ngậy ở trên ghế rồng, thì cúi đầu thở dài, cũng phi thân rơi xuống quảng trường.

Hoàng đế đang đắm chìm ở trong cơn đau nhức, sau khi nghe được lời Tiểu Thanh Từ nói, lập tức phục hồi tinh thần lại, hoảng loạn hét lớn với bọn thị vệ ở phía dưới, “Đều đứng thất thần làm cái gì, mau cứu người cho trẫm!”

“Vâng!” Vốn không dám hành động thiếu suy nghĩ cả đám thị vệ đều nhanh chóng hành động.

Lúc mới bắt đầu, bọn họ sớm đã chuẩn bị bể cá ở trên quảng trường, sợ là sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc này nghe được hoàng đế ra lệnh một tiếng, đám thị vệ phòng thủ ở gần bể cá, cũng không dám trì hoãn lấy nước, từ từ từng thùng từng thùng được tưới vào trận lửa.

Quốc sư lặng lẽ đưa tay ra hiệu với Linh Hàm, Linh Hàm hiểu ý, nhưng giữa lông mày lại mang theo ít do dự.

Qua một lúc, nàng cắn cắn môi, hạ quyết tâm.

Linh Hàm làm một ít pháp thuật, tự mình đi ra ngoài với một thân tro bụi và máu đen, tận lực duy trì lấy tư thái ưu nhã của tiên tử, từ xa xa nói với hoàng đế, “Hoàng thượng, lửa này không thể huy!”

“Ngươi nói cái gì!” Hoàng đế còn không có động tĩnh, Phong Kỳ cũng đã biểu hiện âm ngoan. Nếu không phải là nàng còn có danh hiệu tiên tử, thì lúc này hắn đã bắt thấy vận đoạn nàng!

Tất cả đây đều là do nàng ban tặng! Không có hắn (quốc sư), Tam ca và Tam tẩu cũng sẽ không như thế!

“Tiên tử nói lời này là có ý gì?” Hoàng đế bị lời của nàng gây kinh sợ, bất giác ngực lại có chút tức giận, “Chẳng lẽ tiên tử không thấy Phong Đặc cũng ở bên trong sao?”

“Hoàng thượng, Linh Hàm tự nhiên là biết rõ, nhưng Linh Hàm cũng là vì ngàn vạn dân chúng Phong Lan suy nghĩ.” Linh Hàm nói đến chính khí凛凛, “Nếu như lửa này tắt đi, yêu nghiệt kia sẽ xuất thế, hôm nay hoàng đế đối với nàng như vậy, ngài cho rằng nàng sẽ còn bỏ qua cho ngài và Phong Lan Quốc sao?”

“Nhưng...”

“Hoàng thượng, xin ngài lấy đại cục làm trọng!” Linh Hàm thúc giục.

Hoàng đế nhắm lại mắt, lần đầu tiên cảm thấy ngồi ở trên vị trí này thật bi ai.

Dập lửa, có thể sẽ mang đến tai hoạ cho Phong Lan; nhưng không cứu hỏa, Phong Đặc sẽ...

“Phụ hoàng, người đang suy nghĩ cái gì! Nhanh sai cho bọn họ cứu Tam ca đi!” Phong Kỳ thấy hấn do dự, mà những thị vệ kia lại nghe thấy Linh Hàm nói, cũng dừng lại theo, vì vậy trận lửa lại một lần nữa được đẩy lên, thậm chí mớ cỏ còn có xu thế lan rộng, lập tức hấn cảm thấy hoảng loạn một mảnh.

Rốt cục, hoàng đế hít sâu một hơi, gian nan hạ lệnh, “Người đến! Nhốt Thất vương gia vào trong tù lao, nếu không có lệnh của trẫm, không được phép thả hấn ra!”

“Cái gì...” Đầu Phong Kỳ 'Ong' một tiếng, gương mặt tái nhợt nhìn xem người đang ngồi trên địa vị cao kia, trong nháy mắt tim như bị ngâm vào nước đá, lạnh đến thấu xương.

Hấn thật sự cứ nhẩn tâm như vậy, nhất định phải để Tam ca Tam tẩu chết ở chỗ này mới bằng lòng bỏ qua sao?!

Vài người thị vệ đi đến theo lệnh của hoàng đế, từ từ nhích tới gần Phong Kỳ, run giọng nói, “Thất vương gia, xin đừng làm cho thuộc hạ phải khó xử!”

“Cút!” Phong Kỳ gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt quét về phía hoàng đế, mang theo hận ý nồng đậm.

Hoàng đế thấy được ánh mắt của hấn, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, nhưng lại không thể nào giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Quốc Chi Tương Khuynh (10)

“Bùm!!!”

Đang lúc mọi người vẫn còn ở thế giằng co, cửa cung bỗng nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn!

“Bùm!! Bùm!!” Ngay sau đó, lại thêm hai tiếng vang càng lớn từ cửa cung truyền đến, khiến cho quần thần phải sợ hãi!

Hoàng đế bị thống chẳng quan tâm, cũng không thèm để ý đến từng sợi tóc mất trật tự như cũ, rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Một tiếng nổ này, rõ ràng cho thấy là có người đang muốn tiến công cửa cung!

“Ngự lâm quân ở đâu?” Trong mắt hoàng đế lảng động lại thần sắc phức tạp, uy nghiêm ra lệnh, “Trước đi xem một chút, ai dám làm cản ở trước hoàng cung!”

“Dạ!” Một đội ngự lâm quân theo lệnh lập tức chạy tới cửa cung.

Sùng Quang điện là nơi thường ngày hoàng đế vào triều, vì cửa ra cung rất gần, lướt qua trước quảng trường điện là cửa cung.

Chung thần thấy hoàng đế điều khiển thị vệ đi chống đỡ, trong nháy mắt tim treo lên cũng dần dần hạ xuống. Chỉ là, tim còn chưa trở về chỗ cũ, thì lại nghe ngoài cửa cung truyền đến một tiếng vang lớn lần nữa!

Một vài đại thần lớn tuổi không chịu nổi được kinh hãi, suýt chút nữa thì đã bất tỉnh. Phần lớn bọn họ đều là hàn lâm học sĩ, đã thấy qua tình cảnh như này đâu?

Mà tiếp theo, cửa cung đột nhiên truyền đến tiếng hỗn loạn, đánh nhau, kêu đau, hoà với tiếng binh đao chạm vào nhau, truyền đến rất rõ ràng, một vài người nhất gan sớm đã đi tìm địa phương ẩn nấp mình, còn một ít người gan lớn thì lại lên lút giường mắt lên nhìn ra.

Chỉ thấy, một đám hắc y nhân không biết từ chỗ nào chạy ra, cầm trong tay lợi kiếm, nhìn thấy thị vệ liền giết, ra tay không chút lưu tình!

Ở trong đám người này, có một người đầu tóc trắng tuyết, trên người là bạch y trắng thuần, lông mày nhíu chặt lại, trên nét mặt vô cùng ngưng trọng.

Nhìn đến dung mạo của hấn, mọi người đều ngạc nhiên kinh sợ, Tứ vương gia cũng tới sa?

Xem trận thế này, không lẽ Tứ vương gia vốn định đối nghịch với Hoàng thượng? !

“Tứ ca!” Phong Kỳ đang giằng co với thị vệ, nhanh chóng nhìn lướt qua về phía cửa cung, lúc nhìn thấy Phong Dương trong nháy mắt tâm tình hấn kích động, “Mau cứu Tam ca! Hấn và Tam tẩu đều ở trong biển lửa!”

Phong Dương vừa nghe nói như thế, sắc mặt lập tức thay đổi, hấn trực tiếp lướt qua mọi người, đi tới bên cạnh Phong Kỳ, thuận tay khiến cho những thị vệ quanh Phong Kỳ muốn bắt hấn trở thành hôn mê.

“Tiểu Thất, ngươi nói cái gì?” Đứng cách quá xa, hấn hy vọng là chính bản thân hấn không nghe rõ.

Nhưng ai biết, Phong Kỳ nhìn xem hấn, trong mắt lại từ từ dâng lên lệ quang, “Tứ ca, phụ hoàng muốn giết Tam tẩu, Tam ca theo nàng cùng nhau nhảy vào trong biển lửa rồi. Ngươi nhanh đi cứu hấn đi!”

“Đừng nóng vội.” Trên miệng Phong Dương vừa nói, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng, mà bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt lại thành quyền, như thể đang cố sức nén xuống chuyện gì đó.

“Phía trái Ảnh môn nghe lệnh!” Phong Dương dùng nội lực truyền giọng nói của mình ra khắp quảng trường.

Chỉ trong thời gian ngắn, mười mấy người nghe được mệnh lệnh đi đến tập trung.

“Lấy nước, dập lửa! Ai dám ra tay ngăn cản, giết không tha!”

“Tứ vương gia, chẳng lẽ ngươi cũng giúp yêu nghiệt đó đối phó với Phong Lan Quốc sao?” Giọng nói quốc sư nhàn nhạt, nhưng câu hỏi này lại khiến cho Phong Dương nhũn chặt lông mày.

“Ngươi luôn miệng nói Tam tẩu ta là yêu nghiệt, vậy rốt cuộc ngươi có chứng cứ không?” Những lời này của quốc sư không thể nghi ngờ gì đã kích thích khiến cho lửa giận trong lòng ngực của Phong Kỳ càng thêm phun trào, đôi mắt của Phong Kỳ trực tiếp đối mặt với quốc sư đang ra vẻ như không hề bận tâm kia, lạnh lùng lên tiếng chất vấn.

“Bỏ tiên tử xác định nàng là yêu nghiệt, chẳng lẽ ngay cả bản tiên tử ngươi cũng muốn hoài nghi hay sao?” Khoé môi Linh Hàm thoáng mang theo ý cười như có như không, thay lời quốc sư nói.

“Ngươi...”

“A. Nơi nào đến tiểu yêu nơi sơn dã này dám tự xưng mình là tiên tử?” Một tiếng nói nhẹ nhàng, mang theo một chút khinh thường, đột nhiên xen ngang lời nói của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Quốc Chi Tướng Khuynh (11)

Nghe thấy âm thanh xa lạ, mọi người đều cả kinh.

Chỉ thấy ở cửa cung, không biết khi nào lại xuất hiện một vị nữ tử vận hồng y. Tay nàng cầm duy nhất một cây trường tiên màu đỏ huyết, chậm rãi đi tới giữa quảng trường. Gió thổi khiến cho y phục màu đỏ chói kia bay lượn phấp phật, khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc, mang theo ý cười.

Mãi cho đến khi người dừng bước ngay bên cạnh Phong Dương, mọi người mới hồi phục lại tinh thần.

Đối với ánh mắt nóng rực như ngọn lửa của mọi người, nữ tử dường như có phần bình tĩnh.

Nàng nghiêng đầu, cười ôn nhu hỏi Phong Dương, “Nàng chính là tiên tử mà các ngươi nói hả?”

Phong Dương gật đầu, “Đúng vậy. Ngươi nghĩ thế nào?”

“Chỉ là thứ không trèo lên nổi mặt bàn mà thôi.” Nữ tử giống như đang nói chuyện phiếm cùng Phong Dương, giọng điệu mười phần nhàn rãi, nhưng lời nói ra đều mang theo sự khinh thường.

Linh Hàm nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, nàng có phần không kiềm chế sự nóng nảy được, tức giận nói với nữ tử vận hồng y, “Để coi yêu nghiệt ngươi ở chỗ nào! Hôm nay bản tiên tử phải ở đây thu thập ngươi!”

“Nếu ngươi có bản sự này, thì cứ tới đây đi!” Nữ tử vận hồng y vừa giương cằm, vừa cười khiêu khích về phía Linh Hàm.

Cổ tay trắng như ngọc bỗng nhiên khẽ động, trường tiên màu đỏ “Vút” một tiếng quát trên mặt đất, chỉ nghe âm thanh vun vút vang lên, nàng mới chỉ dùng một phần lực, nếu mạnh hơn chỉ sợ là có thể chém đứt người!

“Xem chiêu đi!” Nữ tử di chuyển rất nhanh, thân hình biến hóa khó lường.

Chờ mọi người chăm chú nhìn lại, mới vừa rồi nàng đứng ngay đó, bây giờ người chỗ nào? Chẳng qua là một luồng tàn ảnh thôi! Nữ tử vận hồng y vun roi không ngừng về phía Linh Hàm, lại thêm thân hình của nàng biến đổi không ngừng, Linh Hàm vốn né tránh không kịp, trên lưng trên đùi đã trúng không ít roi.

Trong lòng Linh Hàm thấy không ổn, lập tức lấy ra một món pháp khí. Xem ra, pháp thuật của nữ nhân này, tuyệt đối ở trên nàng!

Quốc sư thấy rõ ràng vật nàng lấy ra, sắc mặt lập tức thay đổi, còn chưa kịp nhắc nhở, đã thấy nàng mặc niệm chú ngữ, ném pháp khí lên phía trên trời!

Từ lúc nữ tử kia xuất hiện, trước sau đều không nói lời nào, lúc này thấy Linh Hàm lấy ra vật gì đó, trong ngực bỗng dưng đau đến rầu rĩ.

Hắn nhớ rõ đêm trước lúc Phong Đặc xuất chinh, hắn còn từng buộc Phong Đặc cưới tiên tử Linh Hàm, Phong Đặc đã liều chết không theo.

Đáng lẽ hắn phải sớm nghĩ đến, hắn (Phong Đặc) có bao nhiêu chấp nhất với Tô Mặc Nhi. Mà lúc trước Tô Mặc Nhi lại đẩy Phong Đặc ra, một mình chịu chết trong chớp mắt cũng thật làm cho hắn rung động.

Lúc nhớ tới chuyện này, lần đầu tiên hoàng đế sinh ra hoài nghi với chính mình. Nữ tử như vậy thật sự sẽ là yêu nghiệt sao?

Có lẽ, thật sự là hắn đã làm sai.

Giữa quảng trường, nữ tử vận hồng y thấy Linh Hàm dùng pháp bảo, trong nháy mắt thân hình liền đứng lại.

Linh Hàm mang theo chút đắc ý nhìn nàng, “Nếu hiện tại ngươi cầu xin ta tha thứ còn kịp đó.”

Nữ tử cười nhẹ vỗ về trường tiên, lúc này khuôn mặt tràn đầy phong tình, ngay cả Linh Hàm cũng nhìn không được mà thất thần trong phút chốc.

Nhưng không ngờ, “Vút” một tiếng, Linh Hàm còn chưa kịp phản ứng, nàng vậy mà lại bỗng dưng ra tay!

Mũi nhọn của trường tiên sắc bén thẳng lướt về phía mặt của Linh Hàm, Linh Hàm né một cách chật vật, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp kia vẫn lưu lại một vết đỏ không sâu không cạn.

Tức giận chùng chát trong nháy mắt Linh Hàm đứng lên, “Ngươi dám đánh lên bổn tiên tử!”

“Có ai nói không thể?” Nữ tử vận hồng y khẽ nhún lại đuôi lông mày, “Huống chi, binh bất yếm trá, ngươi phân tâm như thế, đến lúc đó ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Vị mà bọn họ gọi là tiên tử (1)

Khuôn mặt Linh Hàm tức giận đến đỏ bừng, hai tay kết ấn ra một ấn khắc phức tạp, tròn miệng còn mặc niệm vài câu chú ngữ, chợt trên bầu trời xuất hiện một lỗ đen thật lớn!

Ở giữa lỗ đen là một lốc xoáy, nơi đó dường như có lực hút rất mạnh, chỉ cần liếc mắt một cái liền giống như bị hút vào.

Trên mặt nữ tử vận hồng y hiện lên tia kỳ lạ, nàng ngẩng đầu nhìn lỗ đen không ngừng mở rộng, thần sắc vẫn thoải mái tự nhiên, “Vật thiên giới ngươi đều có thể thu vào tay, xem ra ngươi vẫn có vài phần bản lĩnh.

Nhưng mà. “

Lời nói xoay chuyển, nàng thu hồi ánh mắt, đuôi mắt mang theo vài phần tùy tiện “Ngươi cũng chỉ có thể phát huy nó được đến trình độ này thôi sao?”

“Hừ! Vậy ngươi thử một lần đi!”

Linh Hàm hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Chút trò hề ấy mà còn muốn đả thương người? Đây là Ngươi đến gây cười à?” Nữ tử vận hồng y không chút khách khí cười nhạo ra tiếng.

“Người cũng chỉ khoe khoang được ngoài miệng thôi chứ còn công phu thì cũng chỉ có thế!” Sắc mặt Linh Hàm trầm xuống, tầm mắt dừng ở trên người nữ tử vận hồng y kia mang theo vài phần tàn nhẫn.

Tuy nói pháp khí này từng bị Phong Đặc làm vỡ một lần, nhưng quốc sư đã tu bỏ nó từ lâu, hơn nữa còn bỏ thêm một tầng cấm chế! Nữ nhân này có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không tránh thoát khỏi một kích kia của nàng.

Nữ tử vận hồng y âm thầm quan sát thần sắc của Linh Hàm, nhìn đến khuôn mặt vô ý mang theo đắc ý kia, trong lòng đã biết rõ ràng là nàng muốn làm gì.

Trong mắt nàng hiện lên ý cười mang theo vài phần thú vị, chậm rãi mở ra tay phải, nhưng làm người ta kinh ngạc là, giữa tay nàng lại đột nhiên hiện lên một ngọn lửa!

Tiếp theo, nàng bỗng dưng nắm chặt bàn tay, trực tiếp ném ngọn lửa trong tay về phía lỗ đen. Động tác liên tiếp chỉ phát sinh trong nháy mắt, mọi người còn chưa kịp phản ứng, nàng đã ném ngọn lửa vào!

Nhìn nữ tử vận hồng y kia nhanh nhẹn bay xuống đến bên người Phong Dương.

Phong Dương đối mặt với ánh mắt trong vắt đẹp đẽ mang theo ý cười kia, dung nhan tuấn tú không khỏi hiện lên vài phần bất đắc dĩ, cười cười. Khóe môi nữ tử dương giương lên, cùng Phong Dương ngửa đầu nhìn về phía lỗ đen trên trời.

Đám lửa kia sau khi bị ném vào vào lỗ đen rất nhanh đã không thấy tăm hơi, mà lỗ đen kia lại đột nhiên thay đổi, dường như có xu thế muốn che khuất cả bầu trời.

Sắc trời cũng theo lỗ đen mở rộng, càng ngày càng tối dần đi, gió chậm rãi từ mặt đất bay lên, mang theo cát bụi, không phân biệt ai ai khiến cho mắt người đều không mở ra được.

Quốc sư không biết đã khi nào đi đến bên người nàng, trầm giọng nhắc nhở nàng không nên sơ suất.

Linh Hàm mất điếc tai ngoi, khí thế tăng cao thán nhiên tới gần Phong Dương và nàng kia: “Nghĩ trốn xa như vậy, bốn tiên tử sẽ không có biện pháp làm gì người sao. Nếu người mở miệng cầu đủ chỉ một câu, thì lần này bốn tiên tử sẽ bỏ qua cho người!”

“Cầu xin tha thứ?” nữ tử kia cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không tin nhìn Linh Hàm.

“Đây là tiên tử muốn làm cái gì?” Hoàng đế ở chỗ cao nhìn một hồi lâu, thấy chuyện này đột nhiên bình tĩnh trở lại, không khỏi hỏi một câu.

Linh Hàm đang cảm căm phẫn, nghe vậy, nhất thời sùng sốt “Hoàng thượng ngài đã thấy, nữ nhân này chính là yêu nghiệt!”

“Tiên tử luôn miệng nói người ta là yêu nghiệt, nhưng những chuyện này bất quá chỉ là lời của một phía, ai có thể chứng minh thật giả chứ?” Phong Kỳ vẫn đang nén lại một lòng lửa giận, chuyện Phong Đặc và Tô Mặc Nhi đã kích thích hắn thật sự không nhỏ.

Lúc này cũng không quan tâm đến bọn quan lại ở đây, trực tiếp lên ra tiếng quát vắn Linh Hàm.

“Bốn tiên tử đứng ở chỗ này chính là chứng minh tốt nhất! Hay là mọi người và thất hoàng tử đều hoài nghi bốn tiên tử sao?” Chân mày Linh Hàm vừa động, nàng đã động sát ý với Phong Kỳ.

Nàng chưa hề bị một phạm nhân hèn mọn quát vắn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: vị được gọi là tiên tử (2)

Sắc mặt Phong Kỳ trầm xuống trước đây chưa từng thấy, đang lúc mọi người cho rằng hắn không còn lời nào để nói, thì đột nhiên hắn lại nói, “Bản vương chính là người cho rằng vị tiên tử người là giả đó!”

Từng chữ từng câu đều nói rõ ràng đến dị thường.

“Người...” Linh Hàm thẹn quá hoá giận, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thay đổi vô cùng là đặc sắc.

“Phong Kỳ, không thể lỗ mồm!” Trên đài cao, giọng nói của hoàng đế loáng thoáng truyền tới.

“Phụ hoàng, chẳng lẽ ngài không muốn biết sao? Lúc trước ngài chỉ nghe lời nói một bên của quốc sư, thì đã tin nữ nhân này chính là tiên tử. Nhưng từ khi nàng đến, chẳng những ngoài biên quan báo có chiến sự hiểm nguy, hiện giờ cung đình lại đột ngột xảy ra chuyện làm phản! Nếu như nàng thật sự là

tiên tử, chẳng lẽ không thể phù hộ cho Phong Lan Quốc ta mưa thuận gió hoà trước sao?” Phong Kỳ dùng nội lực, truyền thanh âm đến bên tai tất cả mọi người.

Nơi quần thần tập trung, đã có một ít xô xao.

Phong Kỳ thấy hoàng đế sững sốt, cho rằng chuyện sẽ có khả năng chuyển biến tốt, lại không ngờ, hần nghe người ở trên đài cao kia ra lệnh lần nữa, “Người đến, bắt Thất vương gia, Tứ vương gia, Tiểu Thanh Tử vào trong địa lao cho trẫm! Về phần yêu nghiệt tư xông vào cung này, giết không tha!”

“Vâng!”

“Chậm đã!” Quần thần theo giọng nói kia nhìn lại, chỉ thấy nữ tử vận hồng y cầm trường tiên, chậm rãi đối mặt nhìn hoàng đế, lãnh nhạt nói, “Hôn quân! Ngươi dựa vào cái gì mà muốn động đến người của ta?”

Hoàng đế híp híp mắt, hào quang rực rỡ chói mắt của nữ tử này, từ khi nàng vừa mới đến luôn liên tục đối nghịch với hần, hiện tại tuy hần không biết rốt cuộc nàng có mục đích gì, nhưng xem nàng và Phong Dương thân nhau, trong lòng hần mơ hồ có suy đoán.

“Dám mắng trẫm là hôn quân ngươi chính là người thứ nhất, rốt cuộc ngươi là người phương nào? Tiến cung có mục đích gì!”

“Sợ không phải là không có người mắng ngươi, mà sớm đã ân cần thăm hỏi cả tổ tông của ngươi ở trong lòng rồi!” Nữ tử hồng y không chút khách khí mở miệng giễu cợt, “Về phần ta? Ta chỉ là tới nơi này xem một chút với phu quân thôi.”

Nói xong, nàng thuận tay khoác lên cánh tay của Phong Dương, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên ra vẻ ghét bỏ, “Quả nhiên giống với trong tưởng tượng mà! Bên ngoài hoa lệ, bên trong dơ bẩn! Hồ dữ còn biết không được ăn thịt con, còn hôn quân như ngươi lại nghe lời gièm pha, ngay cả mạng của con trai ruột của mình cũng không thêm quan tâm ngó ngàng đến!”

“Đù rồi! Mặc kệ ngươi đến cùng là ai, không được làm cản ở chỗ này! Bắt lại nàng cho trẫm!” Hoàng đế ra lệnh một tiếng, thị vệ thận trọng chạy tới.

Bản lĩnh của nữ tử này bọn họ đều thấy được, chỉ là, mang theo hoàng mệnh trong người, lên cũng chết, lùi cũng chết, còn không bằng cá cược một phen.

Tuy nhiên, chỉ trong một nháy mắt, tất cả thị vệ đều ngã lộn ở trên mặt đất.

Mọi người chỉ thấy nữ tử kia vuốt ve ống tay áo, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, thì bọn thị vệ đã nằm lộn ở trên đất, lập tức cảm thấy hoảng sợ.

“Quốc sư!” Hoàng đế mím môi, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm nữ tử hồng y.

“Vi thần ở đây!” Vị Minh cung kính đáp, “Yêu nghiệt này cứ giao cho thần đối phó!”

Ánh mắt của hần quét một vòng ở trên người Phong Dương và nữ tử kia, nhân nhật mở miệng hỏi, “Tứ vương gia, chẳng lẽ ngài cũng muốn bước theo đường cũ của Tam vương gia sao?”

Sắc mặt của Phong Dương từ trước đến nay đều là ôn nhuận, nay lại đột nhiên trầm xuống, lời nói ra, trong giọng nói đã mang theo ý bất thiện, “Quốc sư không biết câu hỏi đó có chút không cần thiết sao?”

“Nếu đã như...”

“Không trách được!” Vị Minh nói còn chưa dứt, nữ tử hồng y ở bên cạnh Phong Dương giống như vừa phát hiện ra đại lục mới liền nhìn chằm chằm xem hần, thậm chí trong mắt còn mang theo một ít hưng phấn không hiểu, “Không trách được yêu tinh kia có vật của thiên giới. Ta nói, chỉ bằng chút tu vi này của nàng, chỉ sợ là một tảng trời cũng đều không thể lên được!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: vị được gọi là tiên tử (3)

“Xem ra hôm nay vận khí của bốn tiểu thư coi như không tệ, rất vất vả mới chạm mặt với người thiên giới, có thể nào mà không chiến cho sáng khoái được!” Như cảm nhận được chiến ý mà nữ tử không kìm nén được, trường tiên ở trong tay nàng cũng phát ra một tiếng kêu nhẹ.

Sắc mặt bình tĩnh của Vị Minh lập tức biến hóa, “Trường tiên đã tu được linh trí rồi sao? Chỉ sợ là uống không ít máu người đi?”

“Quả nhiên vẫn là ngươi biết nhiều hơn vật kia (chỉ Linh Hàm, vì chị này không xem LH là người)! Đúng, roi của ta, đã uống máu của Ma tộc, từng uống qua máu yêu tộc, nhưng chưa từng uống thử máu của người thiên giới các ngươi! Hôm nay vừa vận đề cho bốn tiểu thư thử xem năng lực của ngươi!” Nói xong, nàng không chút lựa chọn xông lên đánh về phía Vị Minh.

Vị Minh liên tục phòng bị nàng, lúc này thấy roi quét tới, thân hình chợt lóe lên, không chút do dự né tránh nói, “Đã không biết hồi cái như vậy, thì hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi hồn phi phách tán!”

“Hồn phi phách tán?” Nữ tử bên cạnh vừa run rẩy với Vị Minh, vừa cười nói, “Bỏ tiểu thư ngay cả hồn phách cũng không có, ta thật sự muốn nhìn một chút ngươi làm sao để cho ta phải hồn phi phách tán!”

Không có hồn phách?!

Thần sắc lạnh nhạt của Vị Minh rốt cuộc cũng không giữ được, hơi thất thần, roi nhọn sắc bén liền lướt qua lỗ tai của hắn. Trong tiếng nói của hắn mang theo một ít khiếp sợ, “Ngươi là người âm ti (địa ngục/ cõi âm)!?”

“Coi như ngươi thông minh.” Nữ tử cười rục rờ một tiếng, Vị Minh lại cảm thấy chướng mắt đến cực điểm.

Hắn sợ sệt lùi lại mấy bước, luôn luôn tránh né roi của nữ tử, cho đến khi nữ tử dừng lại công kích, không thú vị xoay người nhảy xuống đất, “Ngươi không đánh à? Bỏ tiểu thư còn chưa đã ghiền đâu!”

Hận ý trong lòng Vị Minh càng thêm tăng, lúc trước không biết thân phận của nàng, cho rằng nàng chỉ là một tiểu yêu không biết trời cao đất rộng, chỉ cần dùng mấy chiêu thì có thể đuổi nàng đi.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới nàng chính là người âm ti, bất lão bất tử (không già không chết), bất cứ công kích nào đối với các nàng mà nói cũng không có tác dụng!

Trừ phi lấy được sách ghi số mạng, rồi ở trên sách đó ghi vào tên của các nàng, các nàng mới thật sự chết đi!

Linh Hàm không biết ngọn nguồn, thấy Vị Minh dừng lại, cho là hắn là không địch lại được, trong lòng lập tức có chút bối rối.

Nhớ đến, miệng nàng nhanh chóng đọc lên câu thần chú, lỗ đen ở trên trời lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, dần dần mở rộng.

Một hồi lâu, tất cả sự chú ý của mọi người dường như đều dừng ở trên người Vị Minh và nữ tử hồng y kia, cũng không có ai chú ý đến Linh Hàm.

Đột nhiên, lại nghe nàng hô lớn lên một tiếng, “Khốn!”

Ánh mắt của mọi người, trong nháy mắt tập trung lên trên người của nàng, không hiểu một tiếng nàng nói này, là từ nguyên nhân nào.

Bốn phía, ngoại trừ một ít đá nhỏ bị gió thổi bay vòng quanh dưới lỗ đen và tiếng người Ảnh môn dùng nước dập lửa, hoàn toàn yên tĩnh.

Linh Hàm tròn to hai mắt nhìn về phía bầu trời, không thể tin nhìn lên bầu trời mệnh mông không có nửa điểm động tĩnh kia, không cam lòng lại hô một tiếng, “Khốn!”

“...” Xung quanh vẫn yên tĩnh như cũ.

“Xem ra pháp thuật của tiên tử bị mất tác dụng rồi nha!” Một tiếng nói khiến cho Linh Hàm cực kỳ chán ghét vang ở bên tai nàng.

Linh Hàm đảo mắt nhìn lại, nữ tử hồng y lười biếng đang dựa lên người Phong Dương, mà dưới khoeo mắt đuôi mày, đều tràn đầy nụ cười trào phúng.

Trên mặt nữ tử hiện lên một nụ cười quý dị, lười nhác nhìn nàng một cái, nói, “Được rồi, nhìn ngươi vất vả như vậy, vẫn là tỷ nên tới giúp ngươi một tay ngươi!”

Linh Hàm còn chưa suy nghĩ cẩn thận lời của nàng, thì đã thấy nàng phát phát tay về phía bầu trời, bắt chước theo giọng của Linh Hàm, hô lên một tiếng, “Khốn!”

“Ngươi cho rằng pháp khí này ai cũng có thể khống chế hay sao?” Linh Hàm khinh thường cười nhạo nói.

Nữ tử hồng y đá lông nheo với Linh Hàm, duỗi ra một ngón tay, chỉ chỉ lên trời.

Linh Hàm hừ lạnh một tiếng, nhìn lại bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Vị được gọi là tiên tử (4)

Chỉ thấy, vốn là hắc động âm u thần bí, lại lộ ra một chút ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng càng lúc càng lớn, hắc động âm u lại giảm đi không ít.

“Ngươi làm cái gì!” Linh Hàm trầm nghĩ không tốt, lập tức chất vấn.

“Chính ngươi hãy nhìn xem.”

Hồng y nữ tử mặc kệ nàng, loại vấn đề này, còn cần hỏi sao? Cái gì gọi là quốc sư, không thể tìm đến một tiên tử thông minh hơn phối hợp sao?

“Minh Hòa!” Vị Minh mắt thấy hắc ám bị cắn nuốt, bầu trời từ từ lộ ra một quả cầu lửa thật lớn, lập tức hiểu rõ ràng.

Nữ nhân này là người âm ti, biết không chế minh hỏa tự nhiên chẳng có gì lạ. Chỉ là, không nghĩ tới nàng có thể tự nhiên sử dụng dễ dàng như vậy!

“Phát Tâm.” Phong Dương nhắc nhở vậy gọi nàng kia một tiếng.

Nữ tử hướng hắc ngọt ngào cười một tiếng, Phong Dương lập tức có chút bất đắc dĩ, “Cẩn thận chút.”

“Cẩn thận, đồ của ta từ trước đến nay sẽ không đã thương đến chủ nhân.” Nàng quét mắt nhìn những vị đại thần đang đứng run lấy lấy, lại nhìn người đứng vị trí trên cao dừng một chút, cuối cùng rơi vào trên người Vị Minh cùng Linh Hàm, “Bất quá, có thể hay không làm bị thương người khác, cũng chỉ có thể xem tâm tình của nó rồi.”

Phong Dương nhìn lửa đỏ xuống đài cao, nghe vậy nói, “Cách đài cao xa một chút.”

“Ân.” Phát Tâm nhu thuận gật đầu.

Nàng neho mắt lại hướng lên trời nhìn qua, vốn là trời âm u, lúc này đã là một lần nữa phát sáng lên.

Chỉ là, hỏa cầu kia nhiệt độ quá cao, lúc này đang trong mùa đông lại thiếu đốt người mồ hôi đều ướt quần áo.

Vị Minh không biết nàng còn muốn làm cái gì, nhưng nhìn Phong Dương bọn họ đứng tại nguyên chỗ không chút nào bị nhiệt độ cao ảnh hưởng, biết ngay nữ nhân này nhất định là ở trên người Phong Dương bọn họ hạ cấm chế!

“Quốc sư!” Linh Hàm sợ hãi không thôi chạy đến sau lưng Vị Minh, muốn tránh một chút.

Cũng không ngờ, thanh âm làm nàng chán ghét lần nữa vang lên, “O! Tiên tử trốn xa như vậy làm cái gì? Chớ không phải là cũng sợ hãi bị lửa này nướng hiện ra nguyên hình?”

“Ta... Bỏn tiên tử chỉ là sợ ngươi làm bị thương đến người vô tội, muốn bảo hộ tốt bọn họ!” Linh Hàm sắc mặt khó coi từ sau lưng Vị Minh đi ra, nỗ lực duy trì hình tượng tiên tử.

“Thì ra là như vậy, tiên tử quả nhiên là thâm minh đại nghĩa. Ngọn lửa nhỏ này của ta sẽ phải rơi xuống, tiên tử cần phải bảo hộ tốt thần dân của ngươi nha.” Phát Tâm cố ý mở miệng kích thích Linh Hàm

Minh Hòa này, nàng chính là chuẩn bị vì yêu tinh này. Vô luận là yêu quái còn là ma, nếu đi qua rèn luyện của lửa này, toàn bộ cũng sẽ hiện ra nguyên hình!

Trên bầu trời, hắc động đã hoàn toàn bị hỏa cầu cấp cắn nuốt hết. Lúc này trên bầu trời tựa như là có thêm hai cái mặt trời, nóng đến khiến tất cả mọi người muốn cởi ra y phục, chỉ là ngại mặt mũi, không có một người nào dám cởi.

“Oanh! !”

“Tam ca!”

Mọi người một lòng nhìn lên hỏa cầu sắp rơi xuống, cũng không ngờ đài cao trên quảng trường lúc này ầm ầm sụp đổ!

Kinh biến chỉ ở trong một cái nháy mắt, Phong Kỳ phản ứng trước hết, trong nháy mắt đài cao kia ngã xuống, hắn đã trực tiếp vọt vào trong tro bụi!

Phong Dương cả kinh, đưa tay muốn kéo hắn, lại chỉ kéo được một đoạn ống tay áo của hắn, “Phong Kỳ!”

Lửa kia còn chưa cháy hết, Phong Kỳ cứ như vậy lỗ mãng xông đi vào, định sẽ bị thương !

“Đừng lo lắng, hắn không có việc gì.” Phát Tâm ánh mắt chợt khê hiện, đối Phong Dương nói, “Ta ở trên người hắn hạ cấm chế, hỏa không đã thương được hắn.”

Phong Dương nghe vậy, tâm đang treo lên cũng bình ổn lại, nhưng trong giây lát, hắn lại đột nhiên ý thức được một sự kiện - - Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi còn ở trong lửa!

Mặt hấn lập tức biến sắc, cũng cùng Phong Kỳ vào đồng lửa!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Biến mất (5)

“Phong Dương!” Phát Tâm ngăn cản không kịp, bóng dáng Phong Dương đảo mất biến mất tại trong tầm mắt của nàng.

Phong Dương trên người bọn họ đều có cấm chế, nàng hoàn toàn không lo lắng, ngược lại có một chuyện, bây giờ là thời điểm giải quyết.

Nàng trong lòng tính toán thời gian rơi xuống của hỏa cầu, nhìn chuẩn cơ hội, thừa dịp Linh Hàm cùng quốc sư không chú ý, huyết sắc trường tiên nhanh chóng bay ra, trong nháy mắt quấn lấy Linh Hàm!

Phát Tâm trên tay dùng lực, thân thể Linh Hàm lập tức bị trường tiên cuốn lên.

Linh Hàm không phòng bị chỉ kịp hét lên một tiếng, “A - - ! !”

Vị Minh vội vàng ra tay, cũng không ngờ, hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, điện quang hỏa thạch trong lúc đó, Linh Hàm trực tiếp bị rơi của Phát Tâm vòng quanh đưng phải hỏa cầu!

“A! !” Ngán ngùi một lúc lại có âm thanh thê lương vang lên bên tai mọi người, cuối cùng tiếng hét thảm này của Linh Hàm thực làm cho lòng người rung động.

Phát Tâm mặt không chút thay đổi nhìn hỏa cầu trong nháy mắt cắn nuốt Linh Hàm, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Đừng chảy rụi, lưu lại toàn thân.”

Nếu là yêu tinh có đạo hạnh cao một chút, cơ bản còn có thể tuột trong lửa trốn ra được, bất quá loại tiểu yêu như Linh Hàm này, cuối cùng có thể lưu lại tro cốt đã không sai.

Vị Minh ra tay cứu không kịp ở một bên trợ mắt nhìn Linh Hàm biến mất, sắc mặt tức trở nên có chút khó coi.

Ai cũng không có chú ý tới, bàn tay dưới ống tay áo của hấn nắm chặt thành quyền, mơ hồ có một lực lượng cường đại.

Vị Minh gương mặt nhìn Hoàng đế trên đài cao, thấy hấn vẻ mặt trắng bệch nhìn đài cao sụp đổ, cảm thấy đã có chủ ý.

Tuyệt đối không thể để cho hoàng đế chứng kiến chân thân Linh Hàm, hoàng đế không có chú ý tới nơi này đúng là cái cơ hội, hấn chỉ muốn ở trong lúc Phát Tâm thu hồi quả cầu lửa phá hủy thi thể Linh Hàm, vậy sẽ không còn dấu vết để lại!

Về phần những vị đại thần nhìn được mà dùng không được kia, một lần dùng hồn thuật sẽ có thể khống chế được, cũng không cần lo lắng bọn họ ở trước mặt hoàng đế nói lung tung.

Vén vén trong thời gian ngắn, Phát Tâm đưa tay đem hỏa cầu thu về.

Một đám ngọn lửa nhỏ ở trong lòng bàn tay Phát Tâm lóe lóe, lập tức biến mất.

Vị Minh hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, tư thái bình tĩnh từ trước đến giờ rốt cuộc duy trì không được nữa.

Lúc nhìn đến hỏa cầu kia muốn thu về, hấn đang muốn ra tay, cũng không ngờ thân thể giống như bị định trụ, nhất thời không thể động đậy được.

Trên quảng trường những người bị tiếng hét thảm của Linh Hàm hấp dẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã nhìn đến hỏa cầu biến mất, một cái gì đó đen thùi lù rơi xuống mặt đất.

Mọi người nhìn chăm chú nhìn lại, cái nhìn này, thiếu chút nữa đều muốn để cho bọn họ thét chói.

Trên mặt đất một cái đen thùi lù, đúng là một con chuột bị đốt trụi!

Bọn họ vừa mới nhưng là chính mắt thấy được Linh Hàm tiên tử táng thân trong hỏa cầu, này này này... Đây một con chuột, chẳng lẽ là Linh Hàm? !

Phát Tâm nhướn mày, hướng Vị Minh khẽ mỉm cười, trong tươi cười còn có ý xấu xa xen lẫn vài phần mỉa mai.

Vị Minh nhোáng một cái thần, tiếng nói Phát Tâm mềm mại lập tức sâu kín truyền vào trong tai của hấn, “Quốc sư, phần lễ ra mắt này như thế nào? Nếu là quốc sư thích, không bằng hãy thấy đáp ứng tiểu nữ từ đánh một trận, như thế nào?”

Vị Minh sắc mặt khó coi chưa từng thấy, hần từ trước đến nay đều là một bộ dáng cao cao tại thượng, hôm nay lại bị nữ nhân này dồn đến tình cảnh như thế!

Hắn giật giạt cánh tay, phát hiện giam cầm quanh thân đã giải, sát ý tràn qua trong lòng, trên tay ngưng tụ cường ** lực, ở trước tiên hướng về Phát Tâm đánh tới!

Phát Tâm khỏe môi hiện lên nét trào phúng vui vẻ, thân hình nhoáng một cái, dễ dàng trốn thoát công kích của hắn.

“Quốc sư đại nhân chẳng lẽ quên mất, người âm ti am hiểu nhất là thuật đọc tâm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: biến mất (6)

Vị Minh nén lại một búng máu ở ngực, thiếu chút nữa đã phun ra rồi!

“Đáng chết!” Lời nhắc nhở của Kinh Phát Tâm, lúc này hắn mới nhớ tới.

Người âm ti quản lý sinh tử luân hồi của sáu giới, bất cứ là ai, chỉ cần ở trước mặt người âm ti, mọi chuyện đã trải qua đều bị người thông thấu.

Bọn họ vừa ra đời đã có năng lực cao hơn người thường, bản lĩnh cường đại và thuật đọc tâm từ lúc sinh ra cũng đã có.

Không trách được lúc hắn muốn ra tay hủy diệt thi thể của Linh Hàm, mà thân thể lại giống như bị bắt dừng lại, vì ở trước mặt yêu nữ này, chuyện gì cũng không chỗ nào để che giấu!

Lúc tro bụi bay lên khi đài cao sụp xuống từ từ tàn đi, tất cả đều trở nên rõ ràng.

Phong Kỳ và Phong Dương cứ như bị mất lý trí, dùng tay không cầm lên những cây củi cao màu nâu đen bị đốt cháy kia, ý định muốn tìm được Phong Đặc và Tô Mặc Nhi.

Vốn là nơi không tính là quá lớn, mà tất cả cây gỗ đều bị lửa đốt từ trong ra ngoài không còn nguyên vẹn, nếu là người vẫn còn ở đó, thì có thể tìm thấy được.

Nhưng điều khiến chính bọn họ không cam lòng là, không tin được người kia như thần tiên ở trong lòng bọn họ lại cứ như vậy mà táng thân trong biển lửa...

Phát Tâm thờ dài, quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía hoàng đế đang ngồi trên địa vị cao kia.

Đầu tóc hắn xoa tung rối bời, con mắt trừng thật to, đáng vẻ không dám tin nhìn xem đồng tro tàn kia.

“Hôn quân, ở trên đó, ngươi có thấy được không?” Phát Tâm cất cao giọng nói, “Đây là vị tiên tử mà ngươi gọi đó!”

Thần sắc hoàng đế đờ đẫn nhìn về phía một viên tròn màu đen kia, trong cổ họng bỗng dâng ngọn ngọt, phun ra một búng máu!

Tiên tử mà hắn liên tục coi là vị khách quý này lại là một con yêu nghiệt đệ tiện kia, vậy mà hắn lại còn tin lời của nàng, hại chết Phong Đặc...

Tiểu Thanh Từ thấy hoàng đế học máu, theo bản năng phi thân lên, đỡ hắn.

Lập tức, hắn tức có chút ảm đạm. Lúc trước chủ tử để cho hắn ở lại cạnh hoàng đế, một là vì bất cứ lúc nào cũng phải biết rõ mọi chuyện trong cung, khác nữa chính là chăm sóc hoàng đế cho tốt, cẩn thận đề phòng Phong Mục lại ra tay hạ độc hoàng đế lần nữa.

Những năm gần đây, hắn đã trở thành thói quen. Nhưng hôm nay Phong Đặc lại vì hoàng đế mà chết, chắc chắn là hắn sẽ không ở lại hoàng cung nữa!

Tiểu Thanh Từ đỡ hoàng đế ngồi xuống, thấp giọng nói, “Hoàng thượng xin bảo trọng long thể, chức trách của thuộc hạ đã hết, sau này cũng sẽ không ở bên người ngài nữa.”

Nói xong, hắn phi thân trở lại quảng trường, tìm kiếm với Phong Kỳ và Phong Dương.

“Tam ca...” Tìm rất lâu, tất cả mọi người trên quảng trường đều lặng im nhìn xem, rốt cục Phong Kỳ vẫn không chống đỡ nổi mà quỵ xuống trước một mảnh tro bụi kia, ánh mắt buồn bã.

Toàn bộ người Ảnh môn người đều tập trung vào giữa quảng trường, đứng chính tề ở nơi đó, im hơi lặng tiếng trong lòng mỗi người bi thương cứ lan tràn

đến toàn thân.

“Tam ca và Tam tẩu rốt cuộc đã làm sai điều gì! Vì sao mà cuối cùng lại trở thành như vậy...”

“Tiểu Thất...” Phong Dương đi đến bên cạnh hắn, diu hắn đứng lên, trong lòng không nhận rõ là mùi vị gì.

“Ành môn nghe lệnh!” Tiếng nói của Phong Dương nghiêm túc, “Toàn bộ rút lui khỏi hoàng cung!”

“Vâng!” Tiếng đáp lại vang lớn đến cực điểm, phảng phất như muốn phát tiết ra những bi phẫn vô tận trong lòng.

Bọn họ đứng ở trên quảng trường tro bụi, rời khỏi đây nghiêm chỉnh theo huấn luyện

Phát Tâm đi đến bên cạnh Phong Dương, lặng lẽ nắm lấy tay của hắn, nhẹ giọng nói, “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Được. Tiểu Thất?”

Ở trong ánh mắt khó hiểu của Phong Dương, Phong Kỳ chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đối mặt với hoàng đế này, từng chữ từng chữ một nói ra, “Phụ hoàng, ta hận ngươi! Từ nay về sau, ta sẽ không trở về nữa, mà chức danh hoàng tử ở Phong Lan Quốc này, ta không làm cũng được!”

“Phong Kỳ?” Trong lòng hoàng đế cả kinh, nhìn xem bóng lưng Phong Dương và Phong Kỳ rời đi, hắn muốn giữ lại, nhưng cũng không có mặt mũi nào lại đối mặt với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: nữ vương hồ tộc (1)

Minh U Cốc.

Dòng suối lẳng lặng chảy cùng với tiếng hót trong trẻo của chú chim đang đậu ở đầu cành, hợp thành một nhạc khúc đơn điệu nhưng cũng không làm mất niềm hứng thú.

Mà đột nhiên, ở trên không nơi dòng suối đang chảy lại bỗng dừng tới sầm lại, hai bóng người dần dần rơi vào trong dòng suối!

Trong nháy mắt chim chóc bị kinh hãi bay lên, mang theo một chuỗi tiếng kêu hoảng sợ.

Cách đó không xa trong phòng trúc nhỏ, Ngân Lan đang bắt chước theo từng bước thủ pháp pha trà mà Tô Mặc Nhi đã thực hiện lần trước, trong lòng bỗng khẽ động, lập tức ý thức được có người xông vào đây.

Ý niệm hắn vừa động, trong nháy mắt liền xuất hiện ở cạnh dòng suối nhỏ.

Năm tháng dài đằng đẵng đi qua, dường như Minh U Cốc cũng nhanh muốn dung vi liễu nhất thể (dung nhập làm một) với hắn, bất cứ điều gì không ổn định hắn cũng có thể cảm giác được, mà chỉ cần hắn muốn đi đến một chỗ nào, hoàn toàn cũng chỉ là thay đổi một ý niệm, còn có thể di chuyển về quá khứ trong chớp mắt.

Mà lần này, lúc hắn đi đến dòng suối nhỏ thấy một màn này, quả thực là trong nháy mắt khiến cho hắn luyện thành bộ mặt gặp biến không sợ từ mấy ngàn năm nay lại bị phá vỡ!

Hắn bối rối lôi thân thể người ướt sũng kia lên, cứu từ trong nước suốt lạnh buốt.

Sau đó, trực tiếp mang bọn họ trở về phòng trúc.

Phong Đặc còn một tia ý thức, chỉ là mí mắt nặng nề không mở ra được.

Một kiếm kia của Linh Hàm, chính xác đã làm tổn thương đến tâm mạch của hắn.

Hắn giương người nhảy vào trong lửa, cứu được Tô Mặc Nhi, nhưng lại không có khí lực để ôm nàng rời khỏi.

Máu huyết nhiễm hơn một nửa y phục thân thể hắn, mà Ngưng Bích Lưu Quang trong tay áo cũng bị nhiễm không ít máu của hắn.

May mắn là như vậy, ở trước mắt giây cuối cùng, Ngưng Bích Lưu Quang hấp thu máu của hắn, lại hợp với một nửa trên người Mặc Nhi, mới bảo vệ bọn họ không bị lửa thiêu đốt!

Vốn tưởng rằng hần là phải chết không thể nghi ngờ, nhưng xem ra ông trời vẫn để lại cho bọn họ một con đường sống.

Hần lấy ra lệnh bài Ngân Lan đưa cho hần, dùng hết sức lực cuối cùng mà đọc lên thần chú.

Hiện giờ cảm thấy hơi thờ quen thuộc, trong lòng tự buông lỏng, lập tức liền rơi vào không gian đen tối vô tận.

Ngân Lan nhíu lại lông mày nhìn xem một đôi người đang nằm trên giường kia, không khỏi thở dài, “Làm sao lại trở thành như vậy?”

Hần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi tái nhợt, nhất là vết thương nơi cổ tay nàng sâu tới mức có thể thấy xương trắng, lập tức tim không không chế được mà đau lòng.

“Sư huynh, xảy ra chuyện gì vậy?” Tiếng nói ôn hoà của nữ tử từ ngoài cửa phòng truyền tới.

“Yên Thụ? Ngươi đã đến rồi...” Ngân Lan cảm thấy cả kinh, theo bản năng không muốn cho nữ tử thấy được đáng về hiện giờ của Tô Mặc Nhi, nhưng nữ tử đã dần dần đi đến.

Đập vào mắt là cảnh tượng như thế, Yên Thụ bỗng dưng giật mình, thân hình nàng không vững phải lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch, “Mặc Nhi?!”

“Ta mới ở bên dòng suối nhìn thấy bọn họ, thì bọn họ đã là bộ dáng này rồi.” Ngân Lan nói.

Yên Thụ đến phía trước cửa sổ, chỉ nhìn một cái, nàng đau lòng không nỡ nhìn lại.

“Phải nhanh cứu bọn họ mới được.” Ngân Lan chau mày sâu lại, “Dư độc trong cơ thể Mặc Nhi vốn chưa được bỏ, hiện giờ lại còn bị thương nặng như vậy...”

“Không phải là hần luôn ở cạnh Mặc Nhi sao? Vì sao lại còn có thể để cho người khác làm Mặc Nhi bị thương?!” Ánh mắt Yên Thụ rơi vào trên người Phong Đặc, mang theo vài phần hận ý.

Ngân Lan không thể làm gì, “Cứu người trước chuyện đó khi khác nói. Hần bị thương cũng không nhẹ, tâm mạch đã tổn thương, chỉ sợ là rất khó chữa trị.”

Yên Thụ trầm mặt nói, “Ta sẽ không cứu hần. Tất cả đều là bởi vì hần, nếu không phải hần, bây giờ Mặc Nhi vẫn là công chúa hồ tộc, vốn cũng không phải đi chịu khổ như thế!”

“Ai...” Ngân Lan thở dài một tiếng, “Mặc Nhi cứ giao cho ngươi đi, lượng sức mà làm, không thể cưỡng cầu.”

Ngân Lan dặn dò Yên Thụ vài câu, hần biết rõ trong lòng Yên Thụ áy náy với Mặc Nhi, sợ rằng nàng sẽ làm ra chuyện điên rồ.

Mà Phong Đặc, lại được hần mang đi, đi sang một căn phòng khác.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Nữ vương hồ tộc (2)

Ngưng Bích Lưu Quang đã hợp thành một, đã có thể bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Tô Mặc Nhi.

Yên Thụ rung động tay, giúp Tô Mặc Nhi nổi lại gân ở tay chân, lúc này bày một kết giới nhỏ quanh phòng, chuẩn bị giải độc cho nàng.

Lại không nghĩ rằng, nàng giúp Tô Mặc Nhi bắt mạch, tâm lập tức trầm xuống.

...

Ngân Lan đem Phong Đặc dẫn tới căn phòng ở Minh U Cốc trước kia hần từng ở, lập tức bắt đầu tay vì hần trị thương.

Không biết bọn họ đến cùng đã trải qua cái gì, hai người đều một thân bị thương.

Phong Đặc chỗ bị thương ở gần trái tim, không thể để chữa cho hần bằng đan dược.

Ngân Lan đem Hồi Sinh hoa quý giá cất giữ rất lâu đi ra, nhìn Phong Đặc nằm ở trên giường, một trận thịt đau.

Tiểu tử này lần trước đến, đã cho hần một cái tiện nghi thật lớn. Hần hao phí mấy chục năm công lực, phần lớn đều vào trong thân thể tên tiểu tử này!

Lúc này đây lại được hân hy sinh một gốc Hồi Sinh hoa duy nhất này, Ngân Lan âm thầm cắn răng, hân tin chắc là tiểu tử này tuyệt đối đến đòi nợ!

Sau một phen lăn qua lăn lại, Ngân Lan mở mắt thấy người ngồi ở cạnh giường.

Trên giường, Phong Đặc tà áo trước ngực mở rộng, miệng vết thương đã được băng lại, hân mí mắt giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

“Mặc Nhi...”

Phong Đặc lông mày nhăn lại, giấy gậy muốn đứng dậy.

“Coi như tiểu tử nguoi có lương tâm, cũng không uổng công Mặc Nhi nha đầu kia đối với nguoi thâm tình sâu nặng.” Ngân Lan đưa tay làm cái pháp thuật, đem Phong Đặc giam cầm ở trên giường.

Phong Đặc sắc mặt rất tái nhợt, nhìn thấy Ngân Lan ở chỗ này, tâm lập tức có chút bất an, “Tiền bối, Mặc Nhi như thế nào?”

“Nàng không có việc gì, nguoi trước chiếu cố tốt chính mình đi.”

“Ta muốn đi xem nàng.” Không chính mắt thấy được nàng không việc gì, hân là không thể yên tâm được.

Sau khi hân một khắc thấy Mặc Nhi trên đài cao, tâm liền liên tục phát ra sợ hãi.

“Yên Thụ đang giúp nàng trị thương, nguoi đi qua sẽ làm nàng phân tâm.” Ngân Lan nhàn nhạt nói ra.

Phong Đặc không còn cách nào khác, chỉ có thể an tĩnh lại.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Các nguoi từ nơi này đi ra ngoài cũng bắt quá mới nửa tháng.” Ngân Lan rất là nghi hoặc, chẳng lẽ bọn họ gặp được đối thủ khó đối phó?

“Xin lỗi... Tiền bối, là ta không có chiếu cố tốt Mặc Nhi.” Phong Đặc nói.

Hiện tại hân vừa nghĩ tới Tô Mặc Nhi bị đối xử tàn nhẫn như vậy, tâm liền đau nhức không chịu được.

Những người kia, hân một người đều sẽ không bỏ qua!

Ngân Lan bắt đầu dĩ vuốt ve trán, cắn răng nói, “Chớ nói nhảm! Đến cùng chuyện gì xảy ra?”

“Là phụ hoàng ta, hân nghe quốc sư, nói Mặc Nhi là yêu nghiệt, muốn thiêu cháy Mặc Nhi...” Phong Đặc nhắm lại mắt, giọng nói rất là bình tĩnh.

Ngân Lan lông mày nhíu thành một đoàn, vừa rồi hận ý trong mắt Phong Đặc, hân không thể không nhìn thấy, chuyện này tuyệt đối không giống hân nói đơn giản như vậy!

“Quốc sư là ai?”

Phong Đặc rõ ràng ngăn ra.

“...” Xem ra tiểu tử này cũng không biết.

Ngân Lan trực tiếp đưa tay nắm cổ tay Phong Lan, lập tức nhắm mắt lại.

Phong Đặc chớp mấy mắt, mặc dù cảm thấy có chút không giải thích được, nhưng vẫn là không nhúc nhích mặc hân làm.

Qua một lúc, Ngân Lan mở mắt ra, trên mặt lại thêm thần sắc phức tạp, tự nhủ, “Là hân?”

“Tiền bối biết hân?” Phong Đặc nhìn thấy hân như vậy, cũng biết hân khẳng định biết rõ thân phận quốc sư.

Bất quá, xem thần sắc của hân, tựa hồ cũng không tính cho hân biết.

Quả nhiên, Ngân Lan hoàn toàn không để ý đến vấn đề của hân, đứng người lên đi ra ngoài.

“...” Phong Đặc khòe môi giật giật, “Tiền bối, nguoi có thể hay không trước coi bỏ pháp thuật trên nguoi ta?”

Ngân Lan miễn cưỡng nhìn hân, “Trước hết như vậy đi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Nữ vương hồ tộc (3)

Ngân Lan làm chút thức ăn trở lại, mới giải pháp thuật cho Phong Đặc.

Phong Đặc rõ ràng không yên lòng, ăn không có mùi vị gì, thần thờ ngơ, cũng không nói chuyện.

Đột nhiên, hắn giống như là nghĩ tới điều gì, bỗng đứng ngẩn đầu nhìn hướng Ngân Lan, “Tiền bối, ngài kỳ thật chính là sư phụ Mặc Nhi đi?”

Ngân Lan đuôi lông mày khẽ nhíu, “Làm sao ngươi biết?”

“Mặc Nhi đã từng không chỉ một lần đối với ta nhắc tới sư phụ của nàng, nàng nói ngài dung mạo còn có thanh âm cùng sư phụ của nàng tất cả đều giống nhau như đúc.” Phong Đặc dừng một chút, ngược mắt nhìn Ngân Lan thần sắc vẫn bình thản như cũ, “Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Nếu ngài cùng Mặc Nhi không quen biết, lúc trước vì sao phải cứu ta? Hơn nữa còn chỉ dẫn ta cùng với Mặc Nhi gặp lại?”

“Tiểu tử ngươi quả nhiên thông minh!” Ngân Lan than một tiếng, “Ta xác thực là sư phụ của nàng, nhưng lại không hoàn toàn đúng là người sư phụ kia của nàng.”

“Nói như thế nào?” Phong Đặc trên mặt hiện lên vài phần nghi hoặc, lông mày cau lại.

“Nói rất dài dòng.” Ngân Lan gặp Phong Đặc thấy hứng thú, vì để ngừa hắn tâm huyết dâng trào đi quấy rầy Yên Thụ cứu Mặc Nhi, dự định nói rõ chi tiết.

“Mặc Nhi có phải nói qua với ngươi, nàng cũng không thuộc về thế giới này.”

Phong Đặc gật gù đầu, cái này hắn đã sớm biết, “Mặc Nhi nói là Ngưng Bích Lưu Quang mang nàng đến nơi này.”

“Àn. Mặc Nhi nguyên bản chính là thuộc về thế giới này, nếu là không có Ngưng Bích Lưu Quang, nàng sớm muộn cũng là phải trở về nơi này.”

Phong Đặc hô hấp dừng lại, không thể tin nghe Ngân Lan tiếp tục nói, “Hai mươi năm trước, Mặc Nhi sinh ra, vốn tưởng rằng hết thảy thuận lợi, sẽ không xảy ra chuyện gì, đối với chúng ta cũng tính sai mệnh! Mặc Nhi là song mạng, cũng chính là nhất định phải đem hồn phách của nàng chia ra làm hai, đưa đi hai thời không khác nhau, nàng mới có thể còn sống sót.”

“Nói như vậy, phủ tướng quân Tô Mặc Nhi, cùng Mặc Nhi vốn là một cái hồn phách, về sau mới bị tách ra?”

“Xác thực như thế. Mặc Nhi một nửa hồn phách lưu ở nơi đây, một nửa kia bị ta đến hiện đại.” Ngân Lan giải thích.

Phong Đặc trong lòng kinh hãi, sợ là Mặc Nhi cũng không nghĩ tới lại là như thế này.

“Mặc Nhi vì cái gì không có ở nơi này, mà là tới phủ tướng quân, trở thành nữ nhi Tô Diễn?”

Chẳng lẽ mẫu thân của Mặc Nhi cùng Tô Diễn trong lúc đó...

“Mẹ của nàng là Yên Thụ.” Ngân Lan liếc thấy ý tưởng của Phong Đặc, giọng nói lập tức trở nên có chút không tốt.

Phong Đặc ngượng ngùng sờ sờ mũi, tình cảm của Ngân Lan đối với Yên Thụ, ai nấy đều thấy được, may mắn vừa rồi hắn cũng không có nói thẳng ra.

Ngân Lan trầm ngâm một hồi lâu, giống như nghĩ đến nên làm như thế nào biểu đạt mới để cho hiểu rõ ràng Phong Đặc, “Phụ thân của Mặc Nhi, từ mấy ngàn năm trước đã chết.”

“Mặc Nhi hồn phách bị chia ra làm hai, chỉ có thể làm cho nàng nhiều tiếp nhận hơi thở trần gian, nàng mới có thể sống tốt hơn. Sau khi Yên Thụ bói toán, phát hiện chỉ có phủ tướng quân là thích hợp nhất để Mặc Nhi sinh tồn. Lúc ấy, vừa vặn một người thiếp thất của Tô Diễn đang muốn lâm bồn. Không biết là may mắn hay là bất hạnh, thời điểm người tiểu thiếp kia khó sinh mà chết, hài tử trong bụng nàng cuối cùng cũng không thể bảo trụ.”

“Cho nên Yên Thụ tiền bối, liền dùng Mặc Nhi thay thế đứa trẻ kia?” Phong Đặc trong nội tâm đã không thể bình tĩnh.

Ngân Lan gật đầu, chấp nhận.

Yên Thụ về sau biết cuộc sống của Mặc Nhi trong phủ tướng quân, liền liên tục rất hối hận, trong lòng cảm giác, cảm thấy là thua thiệt nàng.

Ngân Lan ánh mắt phức tạp rơi vào trên người Phong Đặc, “Chẳng lẽ ngươi không hiểu kỳ, Mặc Nhi vốn là công chúa hồ tộc, tại sao lại phải trùng sinh?”

Chương 205: nữ vương hồ tộc (4)

Phong Đặc mím chặt môi, trực giác cho hắn biết lời Ngân Lan kế tiếp, sẽ liên quan tới hắn.

Mà theo vấn đề này, hắn đã từng nghĩ tới, nhưng lại không có chút đầu mối nào.

Không thấy Phong Đặc trả lời, Ngân Lan tự nhiên mở miệng, “Kỳ thật trần thế này lớn như vậy, chỗ thích hợp để Mặc Nhi nhiều đến đếm không xuể. Nhưng Yên Thụ vẫn lựa chọn ngay phủ tướng quân. Mà nguyên nhân để cho nàng đưa ra chọn lựa như vậy chính là, Mặc Nhi có duyên phận với chỗ này.”

“Duyên phận?” Trong lòng Phong Đặc giật mình, hai từ duyên phận này từ trước đến nay đều thần bí, ai cũng không thể đoán được, chẳng lẽ hắn và Mặc Nhi gặp nhau cũng không phải chỉ là ngẫu nhiên sao?

“Đúng. Lúc ấy chúng ta cũng không thể xác định được, như vậy rốt cuộc là giúp Mặc Nhi hay là hại nàng. Nhưng Yên Thụ vẫn theo lựa chọn của Mặc Nhi, để nàng ở lại phủ tướng quân.”

Ngân Lan thở dài một hơi, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Phong Đặc, ý tứ hàm xúc không rõ nói, “Hiện giờ xem ra, lúc trước đưa ra lựa chọn này quả thật là sai lại càng thêm sai!”

“Là ta không bảo vệ tốt Mặc Nhi.” Ánh mắt Phong Đặc buồn bã, ý tứ trong lời nói của Ngân Lan hắn có thể nghe được.

“Nói những lời nhảm nhí này thì có ích lợi gì!” Ngân Lan trừng Phong Đặc một cái, nói thẳng, “Duyên phận của Mặc Nhi chính là ngươi. Ngàn năm trước, vì ngươi mà Mặc Nhi cam nguyện hôn phi phách tán, hiện giờ ở trong chuyện này, so với năm đó cũng coi như là nhẹ!”

Trong nháy mắt sắc mặt Phong Đặc thay đổi, hắn và Mặc Nhi lại còn có liên quan gì nữa sao?

Hắn vội vàng hỏi, “Lời này của tiền bối có ý gì? Vẫn xin nói rõ hơn.”

“Xem ra tên họ Diệp kia cũng không nói cho ngươi biết kiếp trước của ngươi.” Ngân Lan thân nhiên nói.

“Diệp?” Trong lòng Phong Đặc chấn động, người họ Diệp, hắn chỉ biết một người, tức là Ánh Hàn!

“Tiền bối cũng biết Ánh Hàn sao?”

“Hắn là tuyệt thần ở thiên giới, cùng với ngươi... Kiếp trước của ngươi là bằng hữu rất thân thiết.” Ngân Lan vốn muốn nói với hắn, nhưng sau khi nghĩ lại, chuyện của kiếp trước, hắn đều đã quên hết rồi, vậy cũng không có liên quan gì với hắn.

“Tuyệt thần?” Phong Đặc càng thêm kinh ngạc, mỗi khi đến tháng 11 Diệp Ánh Hàn đều sẽ rời đi, tới đầu mùa hè thì sẽ trở lại. Điều này tựa như, càng thêm chứng minh cho lời Ngân Lan nói.

“Kiếp trước của ngươi là tam thái tử thiên giới, chấp chương trời phạt.” Ngân Lan nói, “Lúc trước Mặc Nhi vì bảo vệ Thiên Chi, mà quen biết với người, rồi sau đó, tựa như truyện cổ tích trần gian thường nói, nhất kiến chung tình, tạm biệt ái mộ.”

“...” Khoé môi Phong Đặc, thức thời im lặng.

Dù chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt thế nào, bị hắn nói như vậy, đều hoàn toàn mất đi mỹ cảm.

Ngân Lan không hề phát giác, “Người thiên giới không có nhiều, trái lại quy củ còn vô cùng xảo trá. Cha ngươi... Lão cha kiếp trước của ngươi, cũng chính là thiên đế, định ra một quy củ, không cho phép người thiên giới tự định chung thân của mình. Mà ngươi, chẳng những gạt hắn tư định cả đời, mà đối tượng lại còn là một tiểu hồ li. Thiên giới tự cho mình là rất cao, không nhìn trúng đến hồ tộc nhỏ nhoi này.”

“Sau khi chuyện của các ngươi bại lộ, thiên đế giận dữ, lệnh Thiên Bình bắt Mặc Nhi, dùng lời phạt với nàng, cũng may mắn là ngươi còn có chút lương tâm, vào giây phút Mặc Nhi sắp hôn phi phách tán, đưa vào một luồng hồn phách, giúp Mặc Nhi, thì tính mạng của Mặc Nhi mới có thể bảo toàn.”

“Mạng của nàng bám vào ở một gốc cây cỏ thiên hương, ở trong Minh U Cốc tu dưỡng ngàn năm, mới từ từ có sinh cơ.”

Ngân Lan nói xong chuyện của Tô Mặc Nhi, lại từ từ nói tiếp đến kiếp trước của Phong Đặc, “Về sau ta có nghe nói, ngươi bị thiên đế phạt xuống phạm gian, phải chịu nỗi khổ mười thế luân hồi, mới có thể quay về thiên giới.”

Phong Đặc luôn lắng lắng nghe hắn nói, nghĩ tới, thì ra vào ngàn năm trước, hắn đã không thể bảo vệ Mặc Nhi...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: nữ vương hồ tộc (5)

Cho dù Ngân Lan nói đến chuyện đó, hấn cũng không có nửa điểm ký ức nào, nhưng từ trong đáy lòng đã nảy ra một luồng cảm giác vô lực thật sâu.

Ngàn năm trước như thế này, hiện tại lại thế.

Tựa như, kể từ khi Mặc Nhi gặp được hấn, đã không ngừng bị tổn thương, tất cả những vết lớn nhỏ, đều đến không xuể được.

Hấn một mặt nói rằng có hấn ở đây thì sẽ không có việc gì nữa, mà mặt khác lại không ngừng khiến cho nàng chịu khổ mà nàng không đáng phải chịu.

Phong Đặc đau lòng vô cùng, bây giờ vừa nghĩ tới Mặc Nhi vẫn còn nằm ở trên giường, sống chết chưa biết, trong lòng không ngừng tự trách.

“Người cũng không cần quá mức để ý. Bất cứ như thế nào, rốt cuộc ai cũng không thể ngăn cản các người ở chung một chỗ.” Ngân Lan nhìn ra tâm sự của hấn, trấn an.

Lập tức suy nghĩ một chút, lại nói, “Có một người, đoán chừng cần người tự mình đi giải quyết thôi.”

“Người nào?” Phong Đặc mê mang nhìn hấn, không hiểu ra ý của hấn.

“Kiếp trước người nọ ở trước mặt thiên đế vạch trần chuyện người và Mặc Nhi, mà kiếp này lại ở trước mặt hôn quân phụ hoàng người nói Mặc Nhi là yêu nghiệt, hại Mặc Nhi phải trúng độc, thù hận quá khứ, cũng nên đi giải quyết một chút.” Ngân Lan nghĩ đến khuôn mặt quen thuộc từ trong đầu Phong Đặc, hấn cũng cảm thấy không nhịn được mà sinh ra vài phần hận ý.

Ngàn năm trước, Vị Minh đã từng là thuộc hạ phụ trách vị trí tiểu quan hình phạt của Phong Đặc, đoán chừng là vì trong lòng ghen ghét với Phong Đặc, cho nên mới ở ngay trước mặt thiên đế vạch trần Phong Đặc và Mặc Nhi.

Mà mấy đời trước Phong Đặc ở nhân gian, tựa hồ đều có hấn tham gia vào, vì vậy mỗi một đời, hấn (PĐ) dường như đều chết oan chết uổng, hoặc là huynh đệ tương tàn, hoặc là phụ thân xử oan.

“Tiền bối không nói, ta cũng sẽ không bỏ qua hấn.” Trong mắt phương Phong Đặc thâm thúy xẹt qua vài phần tàn nhẫn.

Ngân Lan cảm thấy, nếu bây giờ Vị Minh đang ở chỗ này, thì chắc chắn sẽ bị Phong Đặc xé thành từng mảnh nhỏ!

Ngân vạn lần hấn không nên, chính là không nên ra tay với Mặc Nhi!

Hai người đang nói, mặt đất bỗng dừng lại run lên.

Ngân Lan ngẩn ra, trong nháy mắt tiếp theo, lập tức sắc mặt liền trở thành trắng bệch!

“Nguy rồi!”

“Tiền bối?” Phong Đặc nhìn bóng dáng Ngân Lan trong nháy mắt lướt đi, còn chưa kịp hỏi, liền theo sát phía sau, đi theo.

Phía mà Ngân Lan đi tới đúng là phòng trúc nhỏ mà Mặc Nhi và Yên Thụ đang ở, mà lúc này, Phong Đặc loáng thoáng thấy được, xung quanh phòng trúc nhỏ kia tiêu trúc như ánh lên một ít hồng quang.

Mà xung quanh phòng trúc nhỏ đã bị Yên Thụ bày kết giới, Ngân Lan muốn xông vào mấy lần nhưng lại không được, rốt cục nhìn không được mà trực tiếp đánh nát kết giới.

Phong Đặc biết rõ đây nhất định là chuyện rất khó giải quyết, nếu không, Ngân Lan cũng sẽ không lộ ra thần sắc bị bức đến sắp hỏng này.

Mà khi Ngân Lan dùng sức đẩy cửa ra, Phong Đặc cũng bị một màn tàn nhẫn kia ở trong phòng làm cho hoảng sợ!

Chỉ thấy, trên giường trong phòng nhỏ, Yên Thụ và Tô Mặc Nhi đều ngồi khoanh chân.

Từ ngực của Yên Thụ, vết thương to bằng một đầu nắm tay, đang chảy nhỏ giọt từng dòng máu đỏ.

Mặc Nhi đã mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đến cực điểm, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Nàng luôn cố gắng muốn phát ra tiếng, nhưng vốn lại không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem người trước mặt từ trong ngực lấy ra nội đan, cho... một nửa vào trong cơ thể nàng.

Ngân Lan nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp nữa, ngàn năm nay lòng chưa từng rung động, nay lại hơi run rẩy.

Lấy ra nội đan kỳ thật cũng không cần phải như thế, nhưng Yên Thụ lại dùng máu thuần khiết nhất trong quả tim nàng, giúp Mặc Nhi tinh lọc lại độc trong cơ thể...

Điều hấn sợ hãi nhất chính là Yên Thụ vì cứu Mặc Nhi mà ra sức liều mạng, nhưng vẫn không thể tránh khỏi.

Đây quả thực chính là một mạng đổi một mạng, Yên Thụ vì Mặc Nhi mà hy sinh..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Nữ vương Hồ Tộc (6)

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Ngân Lan và Phong Đặc đều không có lên tiếng.

Từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây tim của hai người bọn họ đều đau buốt như bị siết chặt lại.

Rốt cuộc, Yên Thụ lấy tay đặt ở trên ngực Tô Mặc Nhi ra, mọi vật trước mắt nàng tối sầm lại, cả người vô lực ngã xuống giường.

“Mẫu thân!” Đồng tử của Tô Mặc Nhi co lại, vội vàng đưa tay đỡ nàng.

Nhưng không ngờ, nàng mới vừa chạm vào Yên Thụ, một luồng sáng xuất hiện trong chớp mắt Yên Thụ trực tiếp biến trở về nguyên hình!

“Yên Thụ!” Ngân Lan gấp gấp nhanh đi đến bên giường, muốn cứu nàng, nhưng lại không có cách nào ra tay.

Chỉ riêng miệng vết thương còn chảy máu ở trên ngực nàng thôi cũng đã làm cho người ta phải sợ hãi, cũng khiến cho tay hấn không nhận được mà run rẩy.

“Sư phó, người người nhanh lấy hồi sinh hoa đi!” Tô Mặc Nhi gấp tới nổi rơi lệ, nhưng lý trí còn sót lại làm nàng nhìn thấy Ngân Lan liền nhớ tới gốc cây linh hoa kia.

Nhưng nàng cũng không biết, gốc cây hồi sinh hoa duy nhất kia vào mấy canh giờ trước đã được dùng cho Phong Đặc để trị thương.

Bây giờ, ở đâu tìm ra một gốc cây nữa đây?

Ngân Lan im lặng không trả lời, tay để ở mi tâm Yên Thụ, hận không thể đưa vào toàn bộ linh lực của mình, xuyên vào cơ thể Yên Thụ.

.

Nhưng tất nhiên biện pháp này không có hiệu quả, máu trên ngực của Yên Thụ vẫn chảy không ngừng.

Tô Mặc Nhi thúc giục nói: “Sư phó, nhanh lên một chút đi! Mẫu thân không chờ lâu được đâu!”

Về mặt Ngân Lan rất khó coi, cực kì khó chịu nhưng cuối cùng vẫn nói, “Hồi sinh hoa, đã dùng hết rồi.”

“Dùng hết?” Tô Mặc Nhi sững sờ, đầu óc trống rỗng, ngay cả Phong Đặc gọi nàng mấy lần nàng cũng không nghe thấy.

“Tiền bối, bây giờ còn biện pháp nào không?” Phong Đặc nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Tô Mặc Nhi, đau lòng không thôi.

Yên Thụ nhất định phải cứu, nếu không từ đây về sau Mặc Nhi phải làm sao bây giờ?

“Sư phó, Thiên Hương đâu?” Gọng của Tô Mặc Nhi rất nhỏ, lại thập phần phần nộ.

Về mặt Ngân Lan biến đổi, nhất thời rõ ràng nàng muốn làm cái gì.

Thiên Hương hoa, từ khi hoa bắt đầu sinh trưởng là một gốc cây.

Hoa kia nuôi dưỡng sinh mệnh của Mặc Nhi đã ngàn năm, đã sớm đồng căn tương liên (như một) với nàng.

Nếu hai người cùng ăn vào hai gốc cây hoa này một lúc, thì từ nay về sau mạng sống của hai người họ sẽ được cột vào nhau, đó có thể gọi là đồng sinh cộng tử (cùng sống cùng chết).

Ngân Lan có chút do dự, phương pháp này thật sự quá mức mạo hiểm, lỡ như một trong hai người các nàng gặp chuyện gì không hay, vậy thì một người còn lại cũng chết theo sao.

Nhưng trước mắt, thực sự không có biện pháp nào thích hợp hơn nữa rồi.

Ngân Lan không nói một tiếng nào tiêu sái đi ra ngoài, nhưng trong lòng đã thầm lên quyết định.

Tô Mặc Nhi thay thế Ngân Lan, tiếp tục đưa linh lực vào thân thể Yên Thụ.

Mẫu thân nàng lấy toàn bộ nội đan cho nàng, còn đưa mấy ngàn năm tu vi của nàng (YT) đồng thời xuyên vào cơ thể nàng (TMN). Nếu lại trì hoãn thêm một chút nữa, thì mẫu thân nàng cũng chỉ có thể là một tiểu hồ ly bình thường.

Cho dù là trí nhớ kiếp trước hay kiếp này, hiện tại nàng đều nhớ hết tất cả.

Về nàng, Phong Đặc, còn có mẫu thân của nàng, sư phó, toàn bộ đều nhớ hết cả rồi.

Tình huống hoảng loạn mới vừa rồi, Phong Đặc và Ngân Lan chưa chú ý tới sự khác thường của Tô Mặc Nhi.

Mà sau khi Ngân Lan sau khi đi lấy Thiên Hương hoa đến, lúc trở về mới phát hiện ra điểm này.

Tô Mặc Nhi nhìn thấy hắc đã trở về, hai mắt sáng ngời, “Sư phó, mau đưa Thiên Hương hoa cho ta.”

Ngân Lan nhếch môi, đưa gốc cây tàn ra hào quang ảm áp ở trong tay cho nàng.

Tô Mặc Nhi làm phép, Thiên Hương hoa nháy mắt biến thành một viên thuốc màu trắng ngà.

Nàng cẩn thận cho Yên Thụ ăn vào, rồi vươn tay chia ra với Ngân Lan, “Sư phó, còn một nửa Thiên Hương đâu? Nhanh đưa cho ta đi.”

“Mặc nhi, ngươi nhớ lại hết rồi?”

“Đúng, đều nhớ ra hết rồi. Sư phó, nửa Thiên Hương hoa kia đâu?” Tô Mặc Nhi chỉ nghĩ đến một nửa Thiên Hương hoa còn lại, chỉ có thể ăn vào thêm một nửa còn lại, thì mới có thể tuyệt đối an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Nữ vương Hồ Tộc (7)

Ngân Lan trầm mặc, còn chưa kịp trả lời, Phong Đặc đã trực tiếp ôm lấy Tô Mặc Nhi.

Tô Mặc Nhi không hề phòng bị, cả người chợt bị nhát bồng lên, liền bị hoảng loạn nắm lấy vạt áo của Phong Đặc, “Phong Đặc?”

Phong Đặc vững vàng ôm lấy nàng, còn Ngân Lan thì vuốt cằm, nói: “Tiền bối nếu không có chuyện gì, ta mang Mặc Nhi rời đi trước.”

“Phong Đặc, nhanh thả ta xuống!” Tô Mặc Nhi giẫy giụa, nhưng khí lực của của Phong Đặc quá lớn, nàng hoàn toàn không thể động đậy.

Sư phó của nàng không biết đang suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ không thấy bộ dáng hiện tại của nàng hay sao?

Tô Mặc Nhi mới vừa oán hận, Ngân Lan liền mở miệng, nhưng chính là.

“Ừ, các ngươi đi ra ngoài trước đi.”

“.” “Tô Mặc tức giận xông tới trời.

.

Phong Đặc gật gật đầu, lập tức ôm Mặc nhi trở về phòng của hắn.

Dọc theo đường đi, cái miệng nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi không dừng lại, liên tục la nhai truy vấn Phong Đặc.

Cho tới khi Phong Đặc đặt nàng lên trên tháp, nàng vẫn cực kì rối rắm, nhất định phải hỏi cho bằng được nguyên nhân.

“Người vì sao lại bỏ ta rời khỏi, mẫu thân còn cần ta.”

Phong Đặc bắt đầu đi thờ dài, nhìn nàng bởi vì nói cả nguyên do đường mà khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phồng hồng, tâm khẽ động, cúi đầu trực tiếp hôn lên môi nàng.

Tô Mặc Nhi nhắm mắt nhắm cái, trong chớp mắt đại ra, nhưng ai ngờ Phong Đặc thế mà lại rời khỏi môi của nàng, gần như là một nụ hôn chuồn chuồn lướt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi trong nhắm mắt trở nên đỏ bừng, ở trong lòng lại yên lặng cao tường. Hiện tại nàng càng ngày càng không biết rứt rứt rồi!!

Phong Đặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, tâm tình thật tốt, “Bây giờ có thể nghe bốn vương nói chuyện chưa?”

Tô Mặc Nhi lẳng lặng nhìn hán, Phong Đặc sờ đầu nàng, khuôn mặt anh tuần mang theo chút cứng chịu sủng nịch, “Mặc nhi, có tiền bối ở nơi đó, chúng ta làm cái gì cũng đều là dư thừa, người không phát hiện sao, tiền bối với mẫu thân người.”

Tô Mặc Nhi vừa kéo khoe môi, bây giờ mới ý thức được lúc trước nàng chỉ lo sốt ruột, chuyện có lợi rõ ràng như vậy lại xem nhẹ.

“Mặc Nhi, trước tiên nói với bản vương về Thiên Hương hoa kia đi.” Phong Đặc nói, trong lòng hán đại khái như đã biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn muốn xác định thêm một chút.

Biết mẫu thân không có chuyện gì, Tô Mặc Nhi cuối cùng cũng yên lòng, nhìn về phía hán giải thích, “Thiên Hương hoa, hoa sinh một cuống, ngàn năm không rụng. Tuy rằng nó không có công hiệu khởi tử hồi sinh (chết đi sống lại), nhưng nếu hai người cùng nhau ăn vào hoa này, thì sinh mệnh của hai người đó sẽ được cột vào nhau.”

Tô Mặc Nhi dừng lại, thấy bộ dáng như đang lọt vào sương mù của Phong Đặc, nghĩ nghĩ, nói tiếp, “Nếu một trong hai người cận kề cái chết, thì như vậy sinh mệnh của người kia sẽ giống với người nọ, cho tới khi bọn họ cùng chết đi. Câu gọi đồng sinh cộng tử, cũng giống như đạo lý này.”

“Đại khái là, một nửa Thiên Hương hoa kia, đã bị tiền bối Ngân Lan ăn rồi.”

“Đúng.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu.

Sự phó đối xử với mẫu thân thật sự rất rõ ràng, năm đó nàng cùng sư phó học nghệ ở U Minh cốc đã nhìn ra.

Chẳng qua, không biết tại sao, mẫu thân vẫn không chịu đồng ý. Hiện tại tính mạng của bọn họ đã bị trói chặt cùng một chỗ, nói không chừng sự việc sẽ có thay đổi.

“Mặc nhi đang suy nghĩ cái gì vậy?” Phong Đặc thấy nàng có chút thất thần, thuận miệng hỏi.

Khoe miệng Tô Mặc Nhi hiện lên chút ý cười, nàng cũng không trả lời, ánh mắt sáng quắc nhìn người trước mắt, trong đôi mắt đẹp giống như có biết bao nhiêu chuyện muốn kể cho hán.

Người này mặt mày vẫn như trước, trong mắt phượng thâm thúy ẩn giấu hào quang chói mắt, trên gương mặt anh tuần tuyệt thế lại mang theo vô tận cứng chịu cùng sủng nịch, đáng người vô cùng nhanh nhẹn, nhưng lại thiếu đi sự trong trẻo nhưng lạnh lùng không hợp với phẩm trăn.

Mà trải qua ngàn năm biến đổi không ngừng, rốt cuộc vẫn về tới bên cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: nữ vương hồ tộc(8)

Ánh mắt Tô Mặc Nhi sáng rõ, trực tiếp đưa tay ôm chặt lấy Phong Đặc, thừa dịp hán xuất thần, liền nhón chân lên chạm môi mình vào môi hán.

Trong con mắt của Phong Đặc tràn đầy sự sủng ái và vui vẻ, hán một tay ôm lấy Tô Mặc Nhi, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, rất nhanh đã chiếm lấy thế chủ động.

Bước chân di chuyển, quay người lại, cẩn thận áp Tô Mặc Nhi ở dưới người.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng bị nhiễm dính vài phần hồng phấn, càng đậm hơn so với lúc này, đôi mắt đẹp đảo tròn, phảng phất như chứa vô số phong tình.

Rất lâu Tô Mặc Nhi vẫn không thể bình phục lại tâm tình bị kích động, nàng nằm ngửa ở trên giường, ôm lấy Phong Đặc, lại nhẹ nhàng chạm đến môi hắn một cái.

“Phong Đặc, ta đã chờ ngươi thật lâu.”

Thật sự thật lâu.

Hồn phách của nàng ở trong Thiên Hương hoa tu dưỡng ngàn năm, từ lúc có ý thức, không có lúc nào không nhớ đến hắn.

Sư phụ nói cho nàng biết, lúc Phong Đặc thực thi trách nhiệm thiên kiếp thì lại tự mình buông tha nàng, hơn nữa còn có tình cảm không nên có với nàng, cho nên thiên đế mới tức giận hạ chỉ, phạt hắn đi xuống phạm trần, chịu nỗi khổ luân hồi mười kiếp.

Mà nàng vì lòng hồn phách của hắn mới có thể bảo toàn được tính mạng, không đến mức phải tan thành mây khói.

Ngàn năm chờ đợi, chờ đến cơ hội sống lại, chuyện thứ nhất chính là phải tìm được hắn.

Nàng năn nỉ sư phụ và nương dẫn nàng đến trần gian, về phần có thể gặp lại hắn hay không, đều giao phó cho mệnh trời.

Bây giờ bọn họ có thể ở chung một chỗ, đoán chừng là duyên phận ngàn năm trước thật sự là chưa hết, cho nên kiếp này mới có thể gặp nhau ở bên nhau.

Phong Đặc hiểu ý của nàng, không ngừng cảm thán, lại chạm nhẹ lên môi của nàng, trong nháy mắt tất cả đều hiện lên ở trong hai tròng mắt kia.

Tình dục dần dần nhiễm lên vào trong mắt phượng tinh mạch, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, phía bụng dưới đột nhiên xông lên một đám lửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi đỏ bừng, trong con mắt hiện lên vài phần bối rối, trong sáng, xuyên thẳng vào lòng, khiến cho Phong Đặc càng nhìn càng thêm động tâm.

“Khụ, ban ngày phóng túng như vậy nha, sư tỷ dạo một vòng ở nhân gian quả nhiên có chút... Ừ...” Giọng nói trêu tức dừng một hồi lâu, giống như đang đắn đo dùng từ ngữ, một hồi lâu, mới bổ sung, “Bất đồng!”

Nói xong, cũng không có động tác gì, mà đứng thẳng ở bên cửa, trên mặt mang theo vài phần vẻ mặt như đang xem kịch vui, hồng y tóc đen, càng làm tăng thêm sự xinh đẹp động lòng người.

“...”

“...”

Phong Đặc vốn dung nhan tuấn tú tràn đầy ý cười, trong nháy mắt lại trầm xuống như nhô ở đáy nồi, trong con mắt đen mực kia nổi lên từng đợt gió lốc, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Tô Mặc Nhi cố nín cười, đưa tay đẩy hắn, nhỏ giọng nói, “Phong Đặc, đứng lên.”

Phong Đặc cắn răng nghiêng lợi cúi đầu gặm một cái ở trên cổ nàng, lực đạo khá nặng, Tô Mặc Nhi nhịn đau không được mà kêu ra tiếng.

“Phốc - -” trên khung cửa phát ra một tiếng giễu cợt, truyền rõ ràng vào trong tai hai người ở trên giường.

Lúc này Phong Đặc mới chậm chạp sửa sang lại cho Tô Mặc Nhi xong mới đưa tay chỉnh lại tà áo có chút chênh lệch bị xé rách, lại đưa tay vuốt lên nếp uốn trên vạt áo, chậm rãi đứng dậy.

Ánh mắt liếc xéo đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang dương dương đắc ý ở bên cửa, trong nháy mắt hung ác.

Nhưng bởi vì xưng hô giữa nàng với Mặc Nhi, cho nên đến cùng hắn cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, mà chỉ bực mình ngồi xuống một bên.

Tô Mặc Nhi từ trên giường ngồi dậy, lúc nhìn thấy người ở trước cửa, vẻ mặt mơ hồ mang theo sự kích động, “Phát Tâm, ngươi trở lại rồi!”

“Sư tỷ, đã lâu không gặp.” Phát Tâm bước vài bước vào phòng, lúc này Tô Mặc Nhi mới phát hiện, phía sau nàng(PT), có một người đi theo.

Dung nhan tuấn tú cười nhẹ, bạch y nhanh nhẹn, vài tia tóc trắng rủ xuống trước ngực, thoạt nhìn có vài phần hương vị tiên nhân.

“Phong Dương? Ngươi thế nào...” Tô Mặc Nhi ngạc nhiên, nhìn Phát Tâm một cái, lại nhìn Phong Dương một cái, làm sao cũng không thể nghĩ được mối quan hệ đưa bọn họ đến với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210: nữ vương hồ tộc(9)

“Tam ca, Tam tẩu.” Phong Dương đi đến, đầu tiên nhìn thấy hai bọn họ.

Vốn cho rằng cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại hai người, nhưng hai người này hiện tại lại xuất hiện bình an ở trước mắt hắn, dưới đáy lòng hắn không thể không kích động.

“Các ngươi không có việc gì là tốt rồi.”

Phong Đặc đi đến bên cạnh hắn, vỗ vai hắn, “Khỏe cực rồi.”

“Phong Dương, Phát Tâm, đa tạ các ngươi.” Tô Mặc Nhi nhìn thấy một đầu tóc trắng của Phong Dương, đáy lòng hết sức áy náy.

Nếu lúc trước không phải vì giúp nàng, thì Phong Dương cũng sẽ không trở thành như vậy.

Phong Dương lắc đầu cười cười, chỉ cần bọn họ không có việc gì, hắn đã an tâm.

Sau khi từ hoàng cung đi ra, hắn và Phát Tâm cùng trở về tứ vương phủ.

Vào lúc ở quảng trường, hắn đã cảm thấy nha đầu kia có chút kỳ quái, hắn nhận được nàng truyền âm, nói rằng nàng rời khỏi trước.

Mãi cho đến khi sắp xếp Phong Kỳ và Ảnh môn thật tốt, Phát Tâm mới nói với hắn rằng bọn Tam ca không có việc gì.

Lại đảo mắt một cái, Phát Tâm đã dẫn hắn tới thẳng chỗ này.

May mắn...

“Sur tỷ, đã lâu không gặp.” Phát Tâm cười dịu dàng đến gần Tô Mặc Nhi.

Phong Đặc đen mặt, bước nhanh hai bước chặn nàng lại, nhướn mày nhìn về phía Phong Dương, ý tứ hàm xúc không cần nói cũng biết.

“Tam ca, đây là Phát Tâm, là...”

“Hắn là người của ta!” Phát Tâm cướp lời, nói tiếp.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ kiêu ngạo, hoàn toàn là một tư thế khiêu khích.

“Phát Tâm, không thể vô lễ. Đây là Tam ca ta, ngươi cũng nên gọi là Tam ca mới phải.” Phong Dương khề quát, bất giác hai gò má đã hồng lên từ khi nào.

Trong lòng Tô Mặc Nhi biết là Phong Đặc vẫn còn ghi hận Phát Tâm làm hỏng chuyện tốt của hắn, trong lòng nàng buồn cười, đưa tay giữ chặt lấy tay của hắn, nói, “Phong Đặc, Phát Tâm là sư muội của ta.”

Phong Đặc nghe vậy, nghiêng đầu nhìn nhìn Tô Mặc Nhi, trong con mắt đen như mực lại mang theo chút ủy khuất.

Khoé môi Tô Mặc Nhi vừa kéo, cố gắng nhịn lắm mới không bật cười lần nữa.

Phong Đặc đi đến trước bàn, đổ ấm trà cho Phong Dương đổ ấm trà, nói chuyện phiếm.

“Phát Tâm, ngươi sao lại trở về đây?” Tô Mặc Nhi có chút tò mò.

Phát Tâm là người của âm ti, sau khi xuất sư cũng ít khi trở lại, lần này sao trở về đây?

Dư quang ngoài khoé mắt của Phát Tâm quét qua Phong Đặc vài lần, nói, “Lúc ta ở hoàng cung, thì cảm nhận được trong đồng lửa có lực hỗn loạn, mới nghĩ đến có thể là ngươi, cho nên ta liền đi với Phong Dương ra khỏi đó.”

“Thì ra là như vậy. Phát Tâm, ngươi đi xem sư phụ chưa?”

Phát Tâm nhếch miệng, từ trong lòng lấy ra một phong thơ, đưa cho nàng, bất mãn nói, “Lão đầu từ kia quyết tâm lên chủ ý muốn lừa ta, ta vừa mới trở về cốc, hắn liền ôm theo mỹ nhân cô bé quan.”

“Bé quan? Hai người cùng nhau sao?” Tô Mặc Nhi kinh ngạc đến cực điểm.

Đây chính là chuyện trước nay chưa có, từ trước đều là một người bé quan, một người hộ pháp, lần này...

Phát Tâm biết rõ trong lòng Tô Mặc Nhi đang suy nghĩ cái gì, vốn gương mặt còn mang theo nụ cười, trong nháy mắt lại sụp xuống, “Sur tỷ, ý tứ của lão nhân quá rõ ràng đó chính là muốn ta giúp hắn phòng thủ Minh U Cốc!”

“Vừa vặn ngươi và Phong Dương cũng không có chuyện gì, ở nơi này hoàn cảnh cũng không tệ lắm, cứ tạm thời ở lại đây đi.” Trong con mắt của Tô Mặc Nhi lộ ra vài phần giảo hoạt, nhìn thấy thế nào cũng giống như có chút hả hê.

Ai ngờ, trong phút chốc Phát Tâm lại lộ ra một nụ cười cổ quái, “Sur tỷ, ngươi cho rằng ngươi sẽ chạy thoát sao? Mỹ nhân cô cô đã để lại vương vị nữ vương hồ tộc cho ngươi rồi, lần này, vị trí nữ vương không phải ngươi thì không còn là ai khác.”

“...” Tô Mặc Nhi lập tức giống như bị hóa đá, mở to hai mắt nhìn xem Phát Tâm, “Chuyện gì xảy ra?”

Phát Tâm đuổi ra ngón tay chỉ chỉ lá thư mới đưa cho nàng, ý bảo nàng mở xem một chút.

Tô Mặc Nhi nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay nhỏ bé run rẩy mở ra lá thư.

Phong Đặc nghe được các nàng nói chuyện, cũng tò mò đi lại.

Chỉ là, sau khi đọc xong nội dung trong thư, hai mắt đều choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Nữ vương Hồ tộc (10)

“Nữ vương Hồ tộc?” Phong Đặc yên lặng lên tiếng, chuyển con mắt nhìn bộ dáng đang đại ra của Tô Mặc Nhi, lập tức cảm thấy sợ hãi.

“Lão nhân nói mỹ nhân cô cô bị thương quá nặng, cần tĩnh dưỡng mấy trăm năm, sự việc của hồ tộc tạm thời không lòng dạ nào phụ trách quản lý, chỉ có thể truyền ngôi cho ngươi.” Phát Tâm chậm rãi nói ra.

Tô Mặc Nhi cắn môi không nói, nàng chưa bao giờ nghĩ tới tiếp quản hồ tộc, cũng không nghĩ tới phải về chỗ đó.

Sur phụ đã từng nói, nơi đó là chỗ sinh ra của nàng, bây giờ nghĩ lại, thực xa lạ.

Chỗ đó xác thực chỉ là chỗ nàng được sinh ra, từ khi nàng hiểu chuyện tới nay, đã liên tục lại ở bên cạnh sur phó, sống ở Minh U Cốc.

“Sur tỷ, ngươi thấy thế nào?”

Tô Mặc Nhi trầm mặc, trong đầu không suy nghĩ được gì.

Nàng bây giờ không phải lẻ loi một mình, Phong Đặc không thể nào cùng nàng tách ra, huống chi trong bụng nàng còn có cốt nhục của Phong Đặc.

Hơn nữa hiện tại nàng cũng không hiểu rõ hồ tộc, cứ như vậy mơ mơ hồ hồ trở về, sẽ có mấy người chịu phục nàng?

“Mặc Nhi, ngươi trước nghỉ ngơi một chút, những chuyện này về sau hãy nghĩ.” Phong Đặc nhìn ra nàng khó xử, đưa tay lấy tin tức trong tay nàng, cất đi.

Dụ dỗ nàng nằm đến trên giường, lại kéo qua chăn mền cho nàng đắp kín.

Phát Tâm cùng Phong Dương thấy vậy, cũng đều rời khỏi phòng.

Tô Mặc Nhi nằm ở trên giường, nhìn Phong Đặc, đột nhiên nói, “Phong Đặc, nếu như ta trở về hồ tộc...”

Phong Đặc nhướng mày, trực tiếp cắt đứt lời của nàng, “Mặc kệ ngươi đi đâu, bản vương cũng sẽ đi cùng ngươi.”

“An tâm ngủ đi, bản vương ở chỗ này.”

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, không đến một lát đã ngủ say.

Phong Đặc cầm lấy lá thư, nhìn tới nhìn lui nhiều lần.

Trong thư bắt quả chỉ có vài lời, ý tứ đại khái chính là, tiếp quản hồ tộc là trách nhiệm của Mặc Nhi, nàng cần phải gánh lên trọng trách này.

Thiên Chi đã trở về trước một bước, ổn định đại cục, chỉ đợi nàng trở về.

Không nghĩ tới vận mệnh trên người, hẳn vì nàng bỏ qua vinh quang trong lòng bàn tay, nhưng Mặc Nhi lại rơi vào vòng nước xoáy.

Phong Đặc vuốt vuốt mi tâm, thăm thở dài, nhỏ giọng đi ra ngoài.

Phong Dương cùng Phát Tâm chính ở chỗ không xa dưới tầng cây ngồi, thấy hắn đi ra, đều có chút ngoài ý muốn.

“Sự tỷ của ta như thế nào?” Phát Tâm vội vàng hỏi.

“Nàng ngủ thiếp đi, Phong Dương, bản vương có một số việc hỏi người.” Phong Đặc nói thẳng.

“Phát Tâm, người trước canh giữ ở phòng Tam tẩu, có chuyện gì kịp thời cho ta biết.” Phong Dương dặn dò, thấy Phát Tâm gật đầu, mới theo Phong Đặc đi một chỗ khác.

“Tam ca, có chuyện gì?” Phong Dương cảm thấy liên tục lo lắng, thời điểm lúc ở trong phòng, hẳn nhìn Phong Đặc cùng Tô Mặc Nhi sắc mặt có chút khó coi.

“Cái kia Phát Tâm, đến cùng là ai? Cũng là yêu quái sao?” Phong Đặc suy nghĩ một hồi lâu, mới mở miệng hỏi.

Phong Dương có chút ngoài ý muốn, hoàn toàn không nghĩ tới Phong Đặc sẽ hỏi cái này.

“Nàng cũng không phải là yêu tộc, nàng là người âm ti.” Sợ Phong Đặc không hiểu, hắn lại thêm một câu, “Đó là nơi chấp chương sinh tử luân hồi thế gian.”

“Người thế nào sẽ cùng nàng...”

Phong Dương sững sờ, một lát mới hoàn hồn, khóe môi hiện lên một nụ cười thần nhiên, “Năm đó theo sư phụ học nghệ, mặc dù xuất thân so với các sư huynh đệ cao hơn, nhưng vẫn là nhận hết khi dễ của bọn họ.”

“Lại một lần ta phụng sư mệnh đi vách núi tìm kiếm một gốc cây dược thảo, lại không nghĩ rằng bị những người kia hãm hại, trực tiếp rớt xuống núi.”

“Phát Tâm lúc ấy đứng lúc đi ngang qua, đại khái là không ưa những người kia bắt nạt ta, đã xuất thủ cứu ta.”

Cũng là ở đó lúc, lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như thế, liền đối với nàng động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Nữ vương Hồ tộc (11)

“Người không chịu hồi cung cũng là bởi vì nàng?” Sớm nghe nói trong lòng hắn có ái mộ một nữ tử, lại không nghĩ rằng lại sẽ là một nữ tử đặc biệt như thế.

“Uh, với tính cách kia của nàng, cũng không thể dẫn nàng trở về đế đô đi?” Phong Dương mỉm cười nói.

“Về sau có tính toán gì không?”

“Tạm thời cùng nàng đợi ở chỗ này đi, nàng muốn đi khắp non sông, giờ rảnh rồi sẽ cùng nàng đi.”

“Cũng tốt, Tiểu Thất như thế nào?” Phong Đặc lời nói xoay chuyển, hỏi.

Phong Dương nghe hắn nhắc tới Phong Kỳ, cũng có chút bất đắc dĩ, một màn trên quảng trường kia làm cho hắn hồng mắt, “Hắn nghĩ đến các người táng thân biên lửa, rất khổ sở. Ta cùng Phát Tâm trước khi đi có lưu lại tin cho hắn, nói cho hắn sự thật.”

“Chờ thêm một chút thời gian, bản vương lại đi tìm hắn.” Phong Đặc trầm giọng nói.

“Sau chuyện ngày đó, hẳn đối với phụ hoàng tâm cũng rét lạnh.” Phong Dương khẽ cảm thán.

Hoàng đế bệnh nặng chưa lành, Phong Mục còn bị giam tại trong thiên lao, hẳn cùng Phong Đặc vừa đi, có thể một mình đảm đương một phía chỉ còn lại Phong Kỳ.

Bất quá, Phong Kỳ hiện tại chỉ sợ chắc cũng không sẽ lại đi hoàng cung.

“Tự làm vậy không thể sống.” Trong con mắt Phong Đặc xẹt qua một chút lạnh lùng, khóe môi nâng lên đầy trào phúng.

“Đúng rồi, Tam ca, trước ta quên nói cho ngươi biết.” Phong Dương đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, “Trước đây ta để cho Niếp Nghị cùng Vân Phàm, Nguyệt Bích đưa tin cho Phát Tâm, hiện tại đang giúp đỡ Tuyết Ngạn xử lý chuyện tình của Ảnh môn.”

“Trở lại là tốt rồi, trước liên tục không có tin tức của bọn họ, cho là bọn họ đã gặp bất trắc rồi.”

“Chuyện của Tam tâu, ngươi có tính toán gì không?” Phong Dương do dự một hồi lâu, mới nói, “Dù sao chuyện tình của yêu tộc chúng ta ai cũng không biết, Tam tâu nếu là cứ như vậy trở về...”

Phong Đặc cũng rất rối rắm, theo lời nói của Phong Dương, cũng là điều hắn đang lo lắng.

Đối mặt với chuyện mình không biết, ai cũng không thể biết trước sẽ phát sinh cái gì.

“Còn có chút thời gian, bản vương tin tưởng Mặc Nhi.” Phong Đặc ánh mắt nhìn ánh nắng dần tắt phía chân trời, trong mắt hắn nghĩ gì, Phong Dương nhìn không thấu.

Đột nhiên trong nháy mắt, Phong Đặc đột nhiên có loại xúc động, muốn khôi phục trí nhớ của kiếp trước...

“Thời điểm cũng không sớm, chúng ta trở về đi.” Phong Dương nhắc nhở.

“Hào.”

Hai người trở lại túc phòng, gặp Phát Tâm như cũ chờ dưới tàng cây.

Phong Dương trực tiếp đi về phía nàng, “Phát Tâm, không có chuyện gì chứ?”

“Không có, bốn tiểu thư thủ tại chỗ này ngươi còn lo lắng sao?” Phát Tâm trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ đầy xinh đẹp.

Nhìn một bên mặt lạnh Phong Đặc, con mắt ánh sáng loe loe, “Này, ta nói!”

“Phát Tâm, đừng nói chuyện như vậy đối với Tam ca.”

“Hắn là Tam ca của ngươi, lại không phải là Tam ca của ta.” Phát Tâm không để ý tới hắn, tiếp tục đối với Phong Đặc nói, “Ta mặc kệ ngươi kiếp trước đối với sư tỷ đã làm gì, hiện tại có ta ở đây nơi này sẽ không cho phép ngươi bắt nạt sư tỷ.”

Nàng đã nghe lão nhân nhắc tới chuyện trước kia, năm đó nếu không phải là bởi vì người này, sư tỷ cũng sẽ không rơi xuống tình cảnh như thế.

“Nàng là thê tử của bản vương, bản vương sẽ chiều cố tốt nàng, không nhọc ngươi hao tâm tổn trí.” Phong Đặc giọng nói nhàn nhạt trả lời.

“Ngươi người này...” Phát Tâm bị thái độ này của hắn làm cho không khỏi nổi giận.

“Phát Tâm!” Phong Dương kịp thời ngăn trở nàng, “Tam ca, hay là trước đi xem một chút Tam tâu đi.”

Phong Đặc gật gù đầu, mặc kệ sau lưng Phong Dương cùng Phát Tâm vẫn như cũ tranh luận không ngừng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Trên giường che chăn mềm, nhìn không thấy người nằm dưới chăn.

Phong Đặc nhẹ giọng đi tới, sợ quấy nhiễu nàng, chỉ là, vừa đến gần nhìn, trên giường đầu còn có bóng dáng kia? !

Thần sắc hắn biến đổi, trong nháy mắt vén lên chăn mềm, hơi ấm còn tại, Mặc Nhi mới rời đi không lâu...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: nữ vương hồ tộc(12)

Lúc Phát Tâm tìm thấy Tô Mặc Nhi, nàng đang ngồi ở trên đỉnh sườn núi trong Minh U Cốc, trong tay còn cầm một lệnh bài nho nhỏ.

Từ nhỏ nàng và Tô Mặc Nhi lớn lên ở trong cốc, tự nhiên là biết rõ tính tình của nàng(TMN), một khi cảm xúc không tốt, sẽ thường tới nơi này.

“Sư tỷ, ngươi ở nơi này!”

Tô Mặc Nhi quay đầu nhìn lại, lên tiếng chào với nàng, “Phát Tâm, sao ngươi lại tới đây?”

“Ngươi ở chỗ đây hưởng thụ thanh nhàn trái lại, có người nào đó lo lắng nha.” Phát Tâm vừa nói xong, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Phong Đặc đang tìm ta sao?” Tô Mặc Nhi nghĩ việc mình âm thầm rời đi, trong lòng cũng có chút áy náy.

Chỉ là hiện tại nàng có một số chuyện cần phải bình tĩnh suy nghĩ.

Phát Tâm gật gù đầu, “Toàn bộ Minh U Cốc đều bị hấn xốc tung lên!”

Nàng mới nhớ tới sắc mặt Phong Đặc trầm xuống, hận không thể trực tiếp ăn thịt nàng.

Bọn họ cũng không ý thức được, Tô Mặc Nhi đã khôi phục lại pháp lực, mà trong cơ thể nàng, còn có công lực ngàn năm nữ vương hồ tộc để lại cho nàng.

Phát Tâm tinh mắt thấy được vật Tô Mặc Nhi cầm trong tay, “Vẫn còn rối rắm chuyện này sao?”

Nàng (PT) biết lệnh bài kia, đúng là vật mỹ nhân cô cô đã kẹp ở trong thư, cũng là tín vật mà nữ vương hồ tộc để lại cho nàng (TMN).

“Ừ.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi tràn đầy thần sắc mờ mịt.

“Ta vẫn cảm thấy, bất kể là hồ tộc, hay là lang tộc, đều cách ta rất xa. Cho dù hiện tại có khôi phục lại ký ức, vẫn cảm thấy như cũ, thế giới kia, đối với ta mà nói cực kỳ xa lạ.”

“Kỳ thật người hồ tộc cũng giống như vậy, chỉ là ngươi và lão nhân ở mặt thời không khác sống lâu như vậy, nhất thời không thể thích ứng mà thôi.” Phát Tâm an ủi.

“Đúng vậy, lúc ở hiện đại, ta vẫn cảm thấy, yêu ma quỷ quái gì đó, đều là trong truyền thuyết, nhưng khi đi tới nơi này mới phát hiện, những thứ đó đều chân chân thật thật tồn tại, hơn nữa ta lại còn là một trong đó...”

“Ngươi tiếp xúc với nhiều yêu quái như vậy, ngươi cảm thấy bọn họ, hoặc là nói một mình ngươi có khác gì với những người kia không?”

Tô Mặc Nhi lắc đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút, có nhiều chuyện phảng phất như được sáng tỏ thông suốt.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn rớt cục cũng hiện lên một chút vui vẻ, “Vốn cũng không có cái gì khác nhau, chỉ là có sức mạnh hơn nhân loại. Ta xem Thiên Chi, nhìn các ngươi, cũng không cảm thấy các ngươi là ngoại tộc.”

“Vị trí nữ vương hồ tộc này?” Phát Tâm hỏi lần nữa.

“Là sứ mạng của ta, ta chưa từng nghĩ tới chuyện trốn tránh.” Tô Mặc Nhi nói, từ lúc nàng nhìn thấy lệnh bài kia, nàng cũng biết đây là sứ mạng nàng phải làm.

Chẳng qua là nàng có chút khó hiểu, “Phát Tâm, ngươi biết không, nếu không có những chuyện này, nói không chừng ta và Phong Đặc đã rời khỏi nhau. Ta vốn cũng không thích bị những chuyện này trói buộc, và ta cũng chưa bao giờ có những lý tưởng vĩ đại như vậy.”

“Yên tâm, không phải là còn có người nợ sao?” Phát Tâm thấy tâm tình nàng tốt lên. Không khỏi mở miệng trêu chọc nói, “Ta thường xuyên nghe Phong Dương nói, quyền mưu của vị nhà ngươi, mọi người khắp thiên hạ đều kém. Dù sao ngươi cũng không muốn làm nữ vương gì đó, không bằng buông rèm chấp chính, ngươi cũng được thanh nhàn.”

Khóe môi Tô Mặc Nhi vừa kéo, “Ta thật muốn làm như vậy, nhưng những người hồ tộc kia không kéo Phong Đặc ra lột da ăn thịt mới là lạ!”

“Đã như vậy, thì cũng chỉ có ngươi tự chống chọi thôi!” Phát Tâm từ dưới đất đứng lên, thuận tiện kéo Tô Mặc Nhi dậy, “Nhanh lên trở về đi, nếu không chỉ sợ là Phong Đặc đã vội muốn chết.”

“Ừ.” Tô Mặc Nhi theo nàng đi xuống núi, “Phát Tâm, chờ ta và Phong Đặc đi đến hồ tộc, thì trong Minh U Cốc cũng chỉ còn lại ngươi và Phong Dương.”

“Ta cầu còn không được nữa chứ, các ngươi đi rồi, chúng ta cũng được thanh tĩnh. Lại chờ lão nhân kia xuất quan, nhất định ta phải làm cho hắn đền bù tổn thất lớn cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thê Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: hỗn độn lực (1)

Tô Mặc Nhi và Phát Tâm trở về phòng trúc, lại phát hiện Phong Đạc và Phong Dương đều không ở đây.

Phát Tâm có chút bất đắc dĩ, “Xem ra là bọn họ đi tìm người còn chưa trở lại.”

“Người có biện pháp liên lạc với Phong Dương không?”

Trong Minh U Cốc có quá nhiều nơi hung hiểm (hung ác nguy hiểm), hai người bọn họ đều chưa quen thuộc với nơi này, vạn lần như gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

Phát Tâm được nàng nhắc nhở mới bừng tỉnh đại ngộ, không dám trì hoãn, lập tức lấy ra Lưu Âm thạch.

Lưu Âm thạch này là vật năm đó nàng và sư tỷ tạo ra, có thể truyền âm đến người ở khoảng cách rất xa, nhưng cũng chỉ có thể mượn lực hỗn độn mới có thể sử dụng được.

May mắn là lúc trước nàng có đưa một tảng đá cho Phong Dương, cũng chỉ hấn cách sử dụng thế nào.

Trong Minh U Cốc thứ không thiếu nhất chính là lực hỗn độn, cho dù hấn không có pháp lực, thì cũng có thể trực tiếp sử dụng được.

“Phong Dương, người đang ở đâu? Ta đã tìm được Tam tẩu rồi.”

Đợi không lâu, chỉ thấy Lưu Âm thạch chấn động một hồi, tiếp đó, chỉ nghe thấy tiếng nói Phong Dương đứt quãng truyền tới, “Phát Tâm... Trong cốc... Phía bắc... Sơn động...”

Tiếng nói tuy nhỏ, nhưng vẫn để cho các nàng nghe được rất rõ ràng.

Trong nháy mắt mặt Tô Mặc Nhi trắng bệch, liếc mắt cùng Phát Tâm nhìn nhau, không bắt ngờ nhìn từ trong mắt đối phương thấy được sự hoảng loạn.

“Đi mau!” Không chút do dự, Tô Mặc Nhi lập tức lên quyết định.

Tìm Phát Tâm như sấp nhảy vọt lên cổ họng, dùng tốc độ nhanh nhất theo Tô Mặc Nhi đi đến chỗ đó.

Về mặt Tô Mặc Nhi ngưng trọng, nơi kia, ngay cả nàng và Phát Tâm cũng không dám tùy ý đi vào.

Từng hết lần này đến lần khác sư phụ đã dặn dò, không cho phép các nàng đến gần chỗ đó một bước.

Lúc còn nhỏ các nàng đã từng làm trái lệnh sư phụ, lén lút đi đến nhìn chỗ đó.

Bên trong là một mảnh tối đen như mực, nhìn không thấy ranh giới cuối cùng, nhưng có thể cảm giác trong đó có một luồng năng lượng cường đại không ổn định.

Sau, rốt cuộc cũng không đi đến chỗ đó.

Một đường nóng lòng như lửa đốt, Tô Mặc Nhi và Phát Tâm chỉ dùng nửa nén hương, đã đi tới cửa động theo lời tả của Phong Dương.

Bên trong loáng thoáng truyền ra một ít năng lượng không ổn định.

Tô Mặc Nhi cảm thấy nặng nề, trực tiếp xông vào.

Hành lang trong động rất chật hẹp, miễn cưỡng chỉ có thể chứa cho một người đứng.

Phát Tâm từ từ theo phía sau Tô Mặc Nhi đi vào trong.

Vừa vào động nàng liền lấy que diêm quẹt lên hộp quẹt, bóng tối trong động, mượn ánh sáng nhật này cũng có thể thấy khá rõ được con đường.

Càng đi vào bên trong, càng rộng.

Trên mỏm núi đá không biết là vật gì, lại phát ra ánh sang huỳnh quang lấp lánh, ngũ quang thập sắc (muôn màu muôn vẻ), chiếu khắp sơn động vô cùng mỹ lệ.

Chỉ là hiện tại, ai trong các nàng cũng không có tâm tư đi thưởng thức những thứ này.

Luồng năng lượng không ổn định càng ngày càng mạnh, lòng của các nàng đều không cảm thấy khá lên.

Đi mấy chục mét nữa, lại quẹo qua một khúc ngoặt, sáng rộng.

Nơi này, đã là cuối sơn động.

“Phát Tâm!”

“Mặc Nhi!”

Phong Đặc và Phong Dương thấy bóng dáng của các nàng xuất hiện ở cửa động, lập tức cả kinh.

Phong Đặc thừa dịp lúc thờ dốc, hô lớn với các nàng một câu, “Đừng tới đây!”

Tô Mặc Nhi và Phát Tâm hoàn toàn ngây dại, không biết nên ra tay từ chỗ nào.

Nơi này giống như hoàn toàn là một ** trong trời đất, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh thăm thẳm, dưới chân là một mảnh đất cuối cùng, đi lên trước nữa chính là một cái ao rất lớn.

Mà nước trong ao, lại là màu đen quỷ dị!

Lúc này Phong Đặc và Phong Dương đang đứng trên mặt nước, thân hình không phi động (bay, di chuyển) được.

“Sư tỷ, người xem!” Phát Tâm kinh hô một tiếng.

Tô Mặc Nhi nhìn theo phía ngón tay của nàng, trong nháy mắt sắc mặt đã thay đổi.

Nơi đó có một luồng khí đen, ẩn chứa năng lượng khổng lồ, thật giống như không ngừng muốn nổi lên mặt nước...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Hỗn loạn lực (2)

“Vậy là cái gì? !”

Tô Mặc Nhi lắc đầu, nàng chưa từng nghe sư phụ nói qua chuyện nơi đây.

Bất quá xem tình huống này, Phong Đặc cùng Phong Dương chắc là vì đoàn hắc khí này mà thân hình không ngừng dao động.

Hắc khí cách một đoạn thời gian tách ra một chút lực lượng đi công kích Phong Đặc cùng Phong Dương, mà hai người bọn họ cũng đã tìm được quy luật, từ từ cùng hắc khí cân bằng.

“Các người nhanh đến!” Phát Tâm kìm nén không được lo lắng la lớn.

Hắc khí kia giống như chỉ có ở trong nước, cũng không thể rời đi mặt nước, bọn họ chỉ cần rời khỏi mặt ao, vậy sẽ an toàn rồi.

“Không đúng!” Tô Mặc Nhi cảnh giác nói.

Nàng từ trên mặt đất nhặt một hòn đá nhỏ, ném về phía mặt ao, nhưng không ngờ cục đá còn chưa đụng phải mặt ao, đã bị bắn trở lại!

Phát Tâm lúc này mới phát hiện khác thường, “Trận pháp kết giới? ! Nơi này tại sao có thể có cái này?”

“Đại khái chắc là vì chế trụ cái gì đó trong nước, trước đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Tô Mặc Nhi tỉnh táo quan sát trận pháp một phen.

Nàng vừa rời thử qua, cục đá không thể trực tiếp xuyên qua kết giới tiến vào mặt ao, như vậy Phong Đặc hai người bọn họ tuyệt đối không thể từ nơi này đi vào.

Tô Mặc Nhi vô ý ngẩng đầu nhìn trời, nếu như đoán không lầm, bọn họ lúc trước hẳn là không có chú ý nơi này sẽ có một cửa động bí mật như vậy, trượt chân từ phía trên rơi xuống.

Như vậy, nói cách khác kết giới yếu kém nhất là phía trên mặt!

Tô Mặc Nhi dùng hết sức bình phục tâm tư, làm cho mình tỉnh táo lại.

Trận pháp này, nàng hình như từ trong sách của sư phụ đã đọc qua, lấy trong ao một tảng đá lớn làm lỗ kim, lại phụ lấy pháp khí, có thể hạ toàn bộ kết giới khổng lồ trong ao nước.

Mà bây giờ, đồ vật kia trong ao có lực lượng vô cùng cường đại, không thể tùy tiện hủy diệt tâm trận đi vào.

Bất luận là trận pháp gì đều có một quy tắc, tìm được quy tắc đó, là được tùy ý ra vào.

Cũng như lần trước Phong Dương ở tam vương phủ bố trí kết giới, dùng máu của nàng dung nhập tâm trận, chỉ có bản thân nàng hoặc có dính máu của nàng, mới có thể phá giải.

Vừa rồi kết giới này phía trên là yếu kém nhất, vậy nàng liền từ phía trên tìm kiếm đột phá!

Tô Mặc Nhi vận pháp lực, từ từ bay tới giữa không trung.

Phát Tâm liên tục nhìn chăm chú vào hai người trên mặt ao kia, chuyển một cái con mắt mới phát hiện Tô Mặc Nhi bên cạnh không thấy!

Nàng vội vã tìm kiếm bóng dáng Tô Mặc Nhi, lo lắng ngẩng đầu mới nhìn rõ sắc mặt nàng nghiêm túc đứng giữa không trung, không ngừng biến đổi vị trí, lần lượt thử công kích kết giới.

Phát Tâm ngừng thở, dè dặt nhích tới gần Tô Mặc Nhi, sợ quấy nhiễu đến nàng, liên tục ở một bên hộ pháp cho nàng.

Một aoi lâu, ánh mắt bình tĩnh Tô Mặc Nhi đã rơi vào một nơi.

“Phát Tâm, bảo vệ tốt nơi này!” Nàng thoáng dặn dò Phát Tâm một câu, không đợi nàng trả lời, ngưng tụ lại một chút hỗn độn lực trực tiếp xông vào kết giới!

“Su ty!” Phát Tâm muốn kéo nàng, lại chỉ chạm được một mảnh vạt áo của nàng, lại nhìn sang, Tô Mặc Nhi cũng đã sắp đến gần mặt ao rồi.

Phong Đặc cùng Phong Dương thể lực tiêu hao thật nhanh, mặc dù chỉ là không ngừng tránh né công kích hắc khí, lại như cũ có chút lực bất tòng tâm.

Trên mặt ao không có chỗ có thể đặt chân, nếu không phải là có khinh công chống đỡ, bọn họ hiện tại sợ là ngay cả hài cốt đều không còn rồi.

Nhìn vật kia bọn họ cũng không biết là cái gì, nhưng xem nó khí thế hung hăng, cũng biết nhất định không phải là cái gì dễ trêu.

Tô Mặc Nhi vừa tiến đến, cũng cảm giác được bên trong nồng đậm hỗn độn khí!

Cho dù là ở Minh U Cốc, nàng cũng chưa bao giờ thấy qua hỗn độn khí tinh khiết như thế, vật trong hood này, đến cùng là lai lịch gì?

“Mặc Nhi, ngươi tiến vào làm cái gì?” Phong Đặc đồng tử co rút lại, trực tiếp kéo Tô Mặc Nhi vừa xuống tới bên cạnh mình, che chở nàng vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Hỗn độn lực (3)

“Phong Đặc, trước thả ta ra...” Tô Mặc Nhi dùng vài phần khí lực, muốn tránh ra khỏi trói buộc của Phong Đặc.

Không biết làm thế nào, Phong Đặc mặc dù khí lực sắp dùng hết, nhưng lực đạo ôm lấy nàng lại quá lớn.

Nàng lại không thể dùng pháp lực tránh thoát, sợ làm bị thương hắn.

Phong Đặc sắc mặt bình tĩnh, có chút căm tức, “Ngươi có biết hay không nơi này rất nguy hiểm!”

Tô Mặc Nhi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc hẳn chưa từng thấy, “Ta biết rõ, cho nên ta mới dám đi vào, nếu không các ngươi muốn như thế nào đi ra ngoài?”

Tô Mặc Nhi nhìn sắc mặt Phong Đặc đột nhiên đen một tầng, chỉ đành phải hạ thấp thanh âm, “Phong Đặc, trước thả ta ra được hay không, ta có biện pháp cứu các ngươi đi ra ngoài.”

Phong Đặc chau mày lại suy tính một aoi lâu, mới thoáng buông ra cánh tay, “Không được phép cách bản vương quá xa!”

“Hảo.” Tô Mặc Nhi khẽ gật đầu đáp ứng, còn không có kịp phản ứng, chỉ nghe thấy cách đó không xa Phong Dương đột nhiên hướng bọn họ hô một tiếng, “Tam ca, Tam tẩu cần thận!”

Phong Đặc mặt liền biến sắc, đoàn hắc khí không ngờ đã gần trong gang tấc!

Năng lượng cường đại gào thét mà đến, như vậy khoảng cách ngắn, thoát đi cũng là thành vấn đề!

Mắt thấy hắc khí đánh tới năng lượng sẽ phải đánh trúng hai người, Tô Mặc Nhi bỗng dừng thi triển pháp thuật, mang theo Phong Đặc trong nháy mắt bay nhanh khỏi đoàn hắc khí, hiêm hiêm trốn ra công kích của nó!

Vừa mới thoát hiểm, Phong Đặc lo lắng hỏi, “Mặc Nhi, không có sao chứ?”

Tô Mặc Nhi lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt càng thêm nghiêm túc.

Phong Đặc thể này mới ý thức được, Tô Mặc Nhi xác thực cùng trước kia đã không giống nhau rồi. Công lực của nàng bây giờ, thậm chí đều ở trên hẳn cùng Phong Dương.

Tô Mặc Nhi lắng lắng chú ý đoàn hắc khí trong nước kia.

Từ trên mặt ao nhìn xuống dưới, vật kia giống như một con cá lớn bình thường, mang theo năng lượng kinh khủng từ từ hướng bọn họ đi tới.

Nó tựa ao như có sinh mạng, có thể cảm ứng được phương hướng của bọn họ.

Phong Đặc cũng một lần nữa cảnh giác lên, không biết có phải hay hẳn cảm giác sai, thật giống như theo Mặc Nhi vừa vào trong này, trong kết giới năng lượng không ổn định càng ngày càng mãnh liệt.

Nếu không phải là có nội lực hộ thể, bọn họ hiện tại chỉ sợ đều chịu không nổi năng lượng đó oanh tạc rồi!

Tô Mặc Nhi cùng Phong Đặc không ngừng biến đổi vị trí, mà hắc khí kia tựa như là nhận thức cũng nhận thức giống bọn họ, không quản xem bọn họ đi đâu, làm khi gió gì, hắc khí tuyệt đối sẽ cùng đi qua.

Phong Dương ở một bên nhìn xem, hoàn toàn không xen tay vào được, Tô Mặc Nhi cùng Phong Đặc cũng tận lực cố tránh thoát đem hắc khí dẫn hướng Phong Dương.

Một cái ý nghĩ trong nháy mắt chui vào đầu óc, Tô Mặc Nhi đôi mắt chợt lóe, đối với Phong Đặc bên cạnh nói, “Phong Đặc, chúng ta tạm thời trước tách ra.”

“Không được!”

Không có gì bất ngờ xảy ra, cái ý nghĩ này vừa ra, lập tức liền bị Phong Đặc bác bỏ.

“Yên tâm, ta không có việc gì!” Tô Mặc Nhi cố gắng làm cho Phong Đặc an tâm.

Chỉ là, Phong Đặc lại ngay cả thương lượng cũng không cho nàng, “Bản vương biết rõ ngươi muốn làm gì, bắt quá ngươi không được rồi đi bản vương nửa bước!”

“Phong Đặc, hoặc chúng ta có thể trước hết để cho Phong Dương đi ra ngoài.”

Thời điểm lúc trước nàng ở bên ngoài nhìn nơi này, phát hiện hắc khí cũng không có chuyên tâm đi công kích bọn họ mà là bắt được ai liền công kích người đó.

Nhưng bây giờ tình huống này, rõ ràng hắc khí đã nhận thức đúng Phong Đặc.

Nàng nghĩ muốn thăm dò một tý, vật kia muốn công kích đến cùng là Phong Đặc, hay là nàng? !

Trải qua này một ao lâu trời đầu, nàng cũng phát hiện, kia trên mặt ao lại còn có một trận pháp nhỏ!

Vật kia đều có thể đột phá trận pháp, đến công kích bọn họ, có thể thấy được lực lượng xác thực khủng bố.

Nếu là không mau rời khỏi, chỉ sợ bọn họ ai cũng không đi được.

Phong Đặc mím môi, nhân nhật nói ra, “Ngươi đoán không lầm, vật kia ở trước khi ngươi tiến đến, còn chưa có bộc phát năng lượng lớn như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: hỗn độn lực (4)

“Vây...” Tô Mặc Nhi há hốc mồm, ở dưới ánh mắt tràn đầy uy áp của Phong Đặc, ngoan ngoãn nuốt lời định nói xuống.

Sắc mặt Phong Đặc hơi hoà hoãn, nói với nàng, “Đừng nghĩ bỏ được bản vương, ngươi không rời khỏi nơi này, bản vương cũng sẽ không rời khỏi.”

Tô Mặc Nhi nhẹ gật đầu, “Vây chúng ta cùng nhau dò đi chú ý vật kia trong nước, để cho Phong Dương đi trước.”

“Ừ.”

Cách không xa, Tô Mặc Nhi truyền âm nói cho Phong Dương, “Phong Dương, phía tây bắc, đi lên khoảng hai trượng là lối ra. Nhanh đi ra ngoài chút đi!”

Nàng không dám trực tiếp nói thẳng ra, sợ vật kia thật sự có linh tính, nghe hiểu những lời bọn họ nói.

Phong Dương hiển nhiên cũng hiểu được dụng ý của nàng, cũng truyền âm nói, “Tam tẩu, ta không thể để lại các ngươi ở chỗ này!”

“Đừng lo lắng cho chúng ta, chúng ta tự nhiên có biện pháp rời khỏi. Ngươi ở nơi này chúng ta còn phải bận tâm đến ngươi, trái lại càng khó thoát thân nữa.”

Phong Dương nhìn về phía bọn họ, trên vẻ mặt rõ ràng có do dự.

Tô Mặc Nhi thấy thế, vội vàng nhắc nhở, “Mau chút rời đi đi, nếu không trong chốc lát vị trí lối ra bị thay đổi!”

“Được, Tam tẩu, các ngươi nhất định phải cẩn thận!” Phong Dương không trì hoãn nữa, thấy luồng khí đen kia vẫn dây dưa Tô Mặc Nhi và Phong Đặc như cũ, liền phi thân tới phía Tô Mặc Nhi nói mà đi.

Phát Tâm ở bên ngoài liên tục thấp thỏm trong lòng, lúc này thấy Phong Dương phi thân đến, cũng chạy nhanh qua đón hấn.

Khí đen kia hoàn toàn không thèm để ý đến Phong Dương rời đi, trái lại luôn công kích mãnh liệt tới Phong Đặc và Tô Mặc Nhi.

Phong Đặc nhíu mày nhìn thế cuộc trước mắt, cứ theo đà này, bọn họ vốn cũng không thể thoát thân!

Trừ phi có một người ngăn chặn khí đen, để cho một người khác rời đi!

“Mặc Nhi!” Phong Đặc thấp giọng kè sát vào bên tai Tô Mặc Nhi, nói, “Ngươi rời đi trước, bản vương sẽ cản ở phía sau!”

“Không được!” Tô Mặc Nhi quyết đoán cự tuyệt, nàng tin tưởng bọn họ nhất định sẽ đi ra ngoài.

Nếu thật sự để lại Phong Đặc ở chỗ này một mình, thì thật sự hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong kết giới, hỗn độn lực càng ngày càng nồng đậm, dưới đáy lòng Tô Mặc Nhi có chút bất an, nhưng cũng không quá mức để ý, chỉ cẩn thận tránh đi công kích của khí đen.

Dạng đấu pháp này, chỉ có tiêu hao thể lực.

Bọn họ chỉ có thể bị động tránh né, hoàn toàn không biết phải ra tay đối phó từ đâu với vật trong ao kia!

Phong Dương an toàn rời khỏi kết giới, hấn với Phát Tâm đứng ở bên ngoài, cảm thấy lo lắng nhưng cũng không có cách nào hỗ trợ.

Thời gian dần dần đi qua, sắc mặt của Phong Đặc đã thành một mảnh trắng xanh, hiển nhiên là nội lực đã bị tiêu hao quá độ.

Tô Mặc Nhi vẫn còn khá hơn một chút, nhưng trên trán cũng đổ đầy mồ hôi.

Đoàn khí đen kia vẫn không ngừng tiến công như cu, hoàn toàn không biết mệt mỏi.

Vừa nhắc mắt thấy được sắc mặt của Phong Đặc, hô hấp Tô Mặc Nhi hơi chậm lại, vội vàng kéo cổ tay của hấn qua, linh lực theo ngón tay không ngừng tuôn vào trong cơ thể của Phong Đặc.

“Mặc Nhi, đừng để tiêu hao vô ích!” Phong Đặc nghĩ muốn kéo cánh tay về.

“Lúc này chúng ta nhất định phải bình an mới có thể rời khỏi!” Tô Mặc Nhi cắn môi, kiên định nhìn xem Phong Đặc.

Sắc trời dần tối, trên đỉnh đầu vốn là bầu trời xanh thẫm thẫm nay đã trở nên mờ nhạt.

Quý dị là, nước ở trong ao không biết bị vật gì khuấy, mà lại nâng lên từng đợt sóng **.

“Mức nước trong ao đang giảm xuống!” Tô Mặc Nhi nhìn thấy nước ở bên bờ lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ đang giảm xuống, kinh ngạc lên tiếng.

Trong lòng Phong Đặc cảnh giác cao, vật kia ở trong ao, đã hơn một phút không có động tĩnh rồi!

Bất quá, chỉ cần hấn và Mặc Nhi muốn rời khỏi nơi này, nước ao lập tức không phẳng lặng được.

Xem ra, nó vốn theo chân bọn họ muốn bọn họ hao tổn hoàn toàn!

“Mặc Nhi, ngơoi xem!” Ánh mắt Phong Đặc nhìn vào trong ao, bởi vì mức nước giảm xuống, mà nơi đó có một tảng đá không lồ, từ từ nổi lên mặt nước!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: hỗn độn lực (5)

“Tâm trận?” Tô Mặc Nhi kinh ngạc nhìn xem tảng đá lớn kia, sắc mặt càng thay đổi.

“Tảng đá kia có cái gì đặc biệt sao?”

“Phong Đặc, đừng đứng vào tảng đá kia, chúng ta vẫn nên mau đi ra mới được!” Tô Mặc Nhi không kịp trả lời Phong Đặc.

Liền kéo hấn, muốn xông lên ra ngoài.

Mới vừa rời vị trí lối ra đã bị thay đổi sau khi Phong Dương đi ra ngoài, Tô Mặc Nhi tinh tế quan sát, một lần nữa đã tìm được lối ra.

Nhưng trong hồ vật kia lại không vui.

Tô Mặc Nhi và Phong Đặc vừa rời khỏi mặt hồ, nó bắt đầu tạo sức ép.

Hơn nữa sắc trời tối xuống, dường như nó lại phát ra năng lượng công kích mạnh hơn!

Từng giây từng phút trôi qua, khí đen lại từ từ tràn lên mặt hồ, mơ hồ có dấu hiệu chạy tới đây!

Tô Mặc Nhi đưa mắt nhìn phía dưới một cái, ánh mắt hơi trầm xuống.

Trong nội tâm nàng càng lo lắng hơn, nhìn thấy trận pháp đã bị thay đổi, có chút bối rối.

Bàn tay nhỏ lúc này được người nắm lấy, tiếng nói của Phong Đặc vang lên ở bên tai, “Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội.”

“Ừ.”

Tô Mặc Nhi thi triển ra pháp lực, dè dặt dò xét lối ra kết giới.

Rất cục, sau một nén nhang, hai tròng mắt nàng sáng ngời, vui vẻ nói, “Phong Đặc, ta tìm được rồi!”

“Vậy chúng ta mau...”

Phong Đặc lời còn chưa dứt, trong nháy mắt đã bị chìm xuống trong tiếng bọt nước khổng lồ.

Trước mặt Tô Mặc Nhi tìm được lối ra, nước ao đột nhiên bị một luồng năng lượng khuấy đây, bọt nước bị tác động dâng lên cao mấy trượng, bay thẳng đến phía bọn họ!

Phong Đặc muốn giữ vững Tô Mặc Nhi, cũng không ngờ, vào lúc nước ao đánh tới, tay của nàng lại trượt từ trong tay hấn ra ngoài!

Tìm Phong Đặc căng thẳng, chưa đợi bọt nước rơi xuống, đã lập tức tìm kiếm bóng dáng của Tô Mặc Nhi bóng dáng.

Mặt ao là một mảnh yên tĩnh, không có gì cả...

Chỉ có tung tích của tảng đá kia trong nước, lộ ra bên ngoài càng ngày càng lớn.

Mắt phượng Phong Đặc lạnh lẽo, nhìn thẳng vào trong nước, đập vào mắt chỉ là một mảnh tối đen, cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Ngay cả đoàn khí đen lúc trước liên tục công kích bọn họ, lúc này cũng không biết tung tích!

Phong Dương cùng Phát Tâm cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện ra biến cố như thế, nhưng bây giờ bọn họ không vào được, gấp gáp cũng không giúp được...

Từ trước đến nay bầu trời trong trẻo trong Minh U Cốc, nay lại mây đen quay cuồng, gió lạnh thổi vào trong động, Phát Tâm không tự giác mà rung mình một cái.

Phong Dương nhú chặt lông mày lại, dưới đáy lòng dự cảm xấu từ từ khuếch tán.

Xung quanh yên tĩnh đến cực hạn, mặt ao yên tĩnh không thấy một tia gợn sóng.

Dưới ống tay áo Phong Đặc nắm chặt lại bàn tay thành nắm đấm, một hồi lâu, ánh mắt của hắn đột nhiên loé lên, cả người trực tiếp nhảy tới phía trong ao.

Chỉ là, hắn vừa mới tiếp xúc đến mặt hồ, thân thể liền bị nhất luồng lực lượng quý dị bắn ra mấy mét!

Lực lượng kia cùng với lực lượng khí đen công kích bọn họ hoàn toàn khác nhau, giống như là lúc trước hắn và Phong Dương nghĩ muốn ra ngoài, thì ở trên bờ gặp phải lực lượng đó!

Xem ra, mặt hồ cũng bị kết giới bao quanh, vốn không đến gần được!

Chẳng lẽ cũng chỉ có thể chờ đợi như vậy thôi sao?

Mặc Nhi không có ở trên mặt ao, khả năng duy nhất chính là đã bị cuốn vào trong ao.

Hắn phải làm như thế nào mới có thể cứu nàng?

“Không được! Ta muốn đi tìm sư phụ!” Phát Tâm vội vội vàng vàng chạy về phía cửa động.

Phong Dương cũng không ngăn cản, dưới tình huống này, hắn cũng không biết phải làm như thế nào cho phải!

“Tam ca, Tam tẩu có pháp thuật cao cường, nhất định sẽ không có việc gì!” Phong Dương ở ngoài kết giới an ủi Phong Đặc.

Mà lúc này, Phong Đặc đứng yên ở trên mặt hồ, hoàn toàn không chú ý tới Phong Dương nói.

Hắn nhìn chăm chăm vào tảng đá ở trong ao.

Mặc Nhi mới vừa nói đó là tâm trận, nếu hắn hủy diệt tâm trận, phá kết giới, có phải là có thể đi vào trong ao này hay không..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Hỗn độn lực(6)

Phong Đặc im lặng một lúc lâu, vẫn không thấy Tô Mặc Nhi xuất hiện, trong lòng càng thêm nóng nảy.

Cảm giác bất lực này, làm hắn cảm thấy thực chán ghét.

Phong Đặc nín thở, ánh mắt lại rơi vào tảng đá lớn giữa ao.

Trong lòng khẽ động, càng thêm kiên định phải quyết tâm cứu Tô Mặc Nhi!

Cho dù sau khi phá tảng đá kia có mang đến tai hoạ hủy thiên diệt địa, thì hắn cũng tự mình gánh chịu!

Hắn có thể không làm bá chủ thiên hạ, nhưng hắn tuyệt đối không thể để cho nàng gặp phải chuyện không may!

“Phong Dương, chạy ra xa mau!” Phong Đặc dùng nội lực truyền lời nói của vào tận sâu trong tai Phong Dương.

Trong lòng Phong Dương hoảng hốt, còn chưa kịp hỏi, chỉ thấy trong tay Phong Đặc dần dần tụ lại nội lực, đánh một chưởng vào giữa ao, ở ngay tảng đá đang dần dần nổi lên mặt nước!

Đất đá dưới chân rung động thật mạnh một hồi, thân thể Phong Dương lao đảo không ổn định, thiếu chút nữa thì đã té ngã, hần vội vàng vịn vào một bên vách đá.

Nhìn về phía giữa ao, chỉ thấy vạt áo trước ngực hần đã biến thành màu đỏ sẫm, sắc mặt tái nhợt, không có một tia máu, hần nhiên là đã bị nội thương không nhẹ!

Chấn động đột ngột, Phong Đặc cũng bị bức lui về phía sau vài chục trượng, đột nhiên trong miệng phun ra một búng máu, một lần nữa lại nhiễm đỏ vạt áo trước ngực.

Sắc mặt Phong Dương chợt đại biến, hần từ Phát Tâm biết được ít nhiều về trận pháp, tất nhiên là biết được tảng đá ở giữa ao đại biểu cho cái gì.

“Tam ca mau dừng tay! Mất trận nếu bị hủy, để cho vật kia chạy ra được, thì hậu quả vô cùng khó lường!”

Phong Đặc không trả lời, cố chấp đánh vào tảng đá, muốn phá nát nó.

Bây giờ hần không quan tâm được nhiều như vậy, đây là phương pháp duy nhất có thể cứu được Mặc Nhi, làm sao hần có thể từ bỏ?

Hiện tại Phong Dương chỉ mong Phát Tâm mau dẫn sư phó của nàng tới đây, có lẽ hần sẽ biết được làm thế nào để giải cứu tam ca và tam tẩu!

Chỉ là, không đợi Phát Tâm trở về.

“Ầm!!” một tiếng, đỉnh tai nhức óc, như có thể làm thủng màng nhĩ.

Mặt đất dưới chân rung động mãnh liệt, đất đá từ phía trên đổ xuống không ngừng, khiến cho một thân áo trắng của Phong Dương dính đầy tro bụi.

Hần không thể nghĩ tới, vậy mà Phong Đặc có thể dựa vào nội lực của một người bình thường mà hủy diệt được mất trận!

Không nói đến xung quanh trận pháp còn có những vật khác phụ trợ, chỉ tính qua độ lâu năm của tảng đá, làm sao có thể dễ dàng bị phá hủy được?

Nhưng hần tận mắt chứng kiến, chuyện này quả thật đã xảy ra.

Hần vận khinh công, phi thân về phía mặt ao.

Kết giới đã bị phá, xung quanh ao cũng đã không còn cấm chế nữa.

Nhưng tìm cả một lúc lâu, vẫn không phát hiện ra tung tích của bọn họ.

Hần đành bất đắc dĩ trở về mặt đất, chờ Phát Tâm trở lại.

Đột nhiên giữa mặt ao xuất hiện một lỗ xoáy đen âm u, lỗ xoáy này càng lúc càng lớn, giống như có thể hút mọi thứ đi vào.

Trong lòng Phong Dương thêm cảnh giác, sức mạnh ẩn chứa của lỗ xoáy này, chính là lực lượng hần rất quen thuộc.

Rõ ràng chính là khí đen mới vừa rồi dây dưa với bọn họ!

Sau khi khí đen rời khỏi, trong phút chốc nước ao trở thành trong veo.

Nhìn nước ao trong veo kia, Phong Dương mơ hồ có thể nhìn thấy, có vật gì đó từ dưới đáy ao đang nổi lên mặt nước.

Chờ vật kia chạm tới mặt nước, Phong Dương mới thật sự nhìn thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Hỗn động lực(7)

“Tam tẩu?” Phong Dương không giấu được kinh ngạc khi nhìn Tô Mặc Nhi ôm Phong Đặc trôi lên mặt nước.

Xung quanh người bọn họ có một tầng kết giới xanh biếc, giống như có thể chống nước.

Chờ Tô Mặc Nhi mang Phong Đặc lên tới bờ, Phong Dương mới phát hiện, hai mắt Phong Đặc nhắm nghiền, đã hôn mê.

Về mặt Tô Mặc Nhi khó coi, đem Phong Đặc đưa hần canh chừng, chỉ đơn giản dặn một câu, “Chăm sóc tốt cho hần.”

Liên nghiêng mình đuổi theo, tốc độ nhanh đến độ mà chỉ thấy có một luồng sáng chợt lóe vụt qua trước mặt.

Tô Mặc Nhi như muốn dùng hết tất cả pháp lực, cuối cùng cùng ở hắc khí sắp phá tan mình u cốc phía chân trời thì bắt nó cản xuống dưới.

Khi đen như bị chọc giận, năng lượng mạnh mẽ làm nhiễu loạn cả hồ nước, dữ tợn công kích Tô Mặc Nhi.

Dần dần khí đen công kích chậm lại, Tô Mặc Nhi còn chưa biết rõ cái kia là thứ gì nhưng đúng là nó có linh trí!

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, chỉ trong chớp mắt, khí đen đã chia ra làm ba, theo ba phương hướng khác nhau chạy về phía chân trời.

Mình U cốc thật ra là một** không gian nhỏ, hình thành từ thời Hỗ Độn sơ khai, tách khỏi lục giới ở ngoài, bình thường các năng ra vào đều sử dụng Hỗ Độn lực.

Nhưng nếu mà khí đen trực tiếp phá tan chân trời, thì hậu quả như thế nào, thực sự không thể tưởng tượng được.

“Đi!” Âm thanh của Vung Tâm chợt vang lên bên tai.

Tô Mặc Nhi cảm thấy vui vẻ, vội vàng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vung Tâm đang ở trên chỗ rất cao so với nàng, cũng giống nàng đang ngăn cản một luồng khí đen.

Khí đen như là là nắm được điểm yếu là các năng rất ít người, thế là bắt đầu chia nhỏ ra, một chia ra làm hai, hai chia ra làm bốn. đếm không hết, quần xung quanh các năng.

Lúc trước ba luồng khí đen, lúc này đây đã gần chạm đến phía chân trời, chớp mắt liền có thể phá vỡ cả bầu trời.

Tô Mặc Nhi cùng Vung Tâm dùng hết cách, cả người đều bị bị đám khí đen bao trùm!

Đột nhiên một đạo bóng trắng lướt qua các năng là hai người cảm thấy hoa mắt, nó hướng về phía ba luồng khí đen mà đi, bắt nó cấp ngăn cản xuống dưới.

Đám khí đen quần xung quanh các năng giống như bị kinh hãi, nháy mắt liền tụ lại một chỗ.

Tô Mặc Nhi nhân cơ hội đó hướng mắt lên trời nhìn, trong tay Ngân Lan nắm một viên dạ minh châu, ngân phát ở đen như mực màn đêm hạ tùy ý bay lên, mà đám khí đen kia, lại bị dạ minh châu hút vào.

Trong lúc Tô Mặc Nhi hoảng hốt, khí đen bất thành linh bắt đầu công kích, kết giới ngưng tụ quanh thân nàng nháy mắt bị đánh tan, khí đen vụt thẳng về phía mặt nàng!

Con người của Ngân Lan co rụt lại, chẳng quan tâm khí đen có bị hút vùi hết chưa, liền chạy đến trước mặt Tô Mặc Nhi, thay nàng đánh lui một kích kia!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi trắng bệch, chờ tinh thần của nàng hồi phục lại, đám khí đen đã bị hạt châu trong tay Ngân Lan hút gần hết.

“Đáng chết!” Tiếng xé gió của trường tiên vang lên, kèm theo là âm thanh cảm tức của Vung Tâm.

Tô Mặc Nhi nhìn về phía nàng, lại phát hiện khí đen đã bị trường tiên màu đỏ huyết đánh tan sau đó lại rất nhanh tập hợp lại.

Roi của Vung Tâm đối với đám khí kia mà nói, không hề có tác dụng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: hỗn độn lực (8)

“Đừng có cậy mạnh!” Dư quang ngoài khoé mắt Ngân Lan quét về phía Phát Tâm, nhàn nhạt nhắc nhở.

Phát Tâm vốn tính tình nóng nảy, hiện tại lại bị đoàn khí đen kích thích khiến cho lửa giận bộc phát, căn bản không nghe lọt những lời hấn nói.

Tô Mặc Nhi có chút bất đắc dĩ, dè dặt nhích tới gần bên nàng, sợ nàng lỡ tay vung roi làm tổn thương mình.

Tiếp đó, hai tay nàng kết thành một ấn khế, mượn lực lượng Ngưng Bích Lưu Quang trong cơ thể mà tạo thành một kết giới nhỏ, bắt ngờ vây khốn đoàn

khí đen kia.

Trong lòng bàn tay của Phát Tâm hiện lên một ngọn lửa, nhắm ngay đoàn khí đen trong kết giới liền ném qua thiêu đốt.

Không gian quá nhỏ, đoàn khí đen kia lại một lòng muốn phá thủng kết giới, hiện tại lại tăng thêm uy lực của mình hoá (lửa âm ti), càng thêm luống cuống, không ngừng đánh thẳng vào kết giới.

Phát Tâm nhìn thấy mình hóa từng chút từng chút cắn nuốt khí đen kia, thu hồi lại trường tiên, đuôi lông mày nhướng lên, có vài phần đắc ý.

Nàng nhìn về phía Tô Mặc Nhi, hỏi, “Sur ty, ngươi hẳn là không bị thương đi?”

“Ta không sao.” Tô Mặc Nhi lắc đầu.

Lúc vừa mới ở trong kết giới, nàng bị sóng nước dâng lên kéo xuống hồ.

Chẳng biết tại sao, kết giới ở mặt hồ lại không có một chút tác dụng đối với nàng, nàng trực tiếp rơi thẳng vào trong hồ.

Cũng may mắn Ngưng Bích Lưu Quang đã hoàn toàn dung hợp vào thân thể của nàng, cho nên mới có thể kịp thời ở dưới nước tạo ra một kết giới, vừa cứu mình thuận tiện còn cứu được Phong Đặc.

Mất thấy khí đen trong kết giới bị mình hóa cắn nuốt hoàn toàn, Tô Mặc Nhi và Phát Tâm đều thở phào nhẹ nhõm.

Chờ sau khi Ngân Lan dùng hạt châu hấp thu hết những luồng khí đen đó xong, liền dẫn theo các nàng đi đến sơn động.

Trong sơn động, Phong Dương đang lo lắng cho các nàng, trong nháy mắt tiếp theo đã thấy các nàng theo một nam nhân tóc trắng nam nhân từ từ hạ xuống (ý tác giả miêu tả ở đây chính là bọn họ đang bay).

Ánh mắt của nam nhân tóc trắng dừng ở trên người hắn một lát, rồi dời sang cự thạch trong hồ đã hoàn toàn thay đổi.

“Lá gan của các ngươi cũng thật sự là khá lớn, mấy trăm năm chưa từng trở lại, chẳng lẽ đã quên vì sư từng nói cho các ngươi những gì sao?”

Tô Mặc Nhi và Phát Tâm cúi thấp đầu, không trả lời.

Phong Dương phui bụi đất trên vạt áo, thi lễ với Ngân Lan một cái, hòa nhã nói, “Tiền bối chớ trách, đều là tại hạ và Tam ca không cẩn thận rơi xuống, lúc này mới dẫn tới tai hoạ như thế.”

Lúc này Ngân Lan mới nhìn kỹ đánh giá Phong Dương vài lần, lại dời sang trên người Phong Đặc đang hôn mê ở bên cạnh Tô Mặc Nhi, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Hắn lấy hạt châu kia, vận pháp lực, nhấn chìm nó từ từ xuống đáy hồ.

Tô Mặc Nhi nghi hoặc hỏi, “Sư phụ, đoàn khí màu đen đó rốt cuộc là cái gì?”

“Hỗn độn mở ra, dường như trong trời đất đều đầy rẫy lệ khí (khí ác). Sau này lệ khí càng ngày càng can rở, ngay cả thần thượng cổ cũng khó bắt chúng phục tùng. Cho nên bọn họ mới nghĩ ra biện pháp, ở bên ngoài lục giới (sáu giới) tạo một không gian nhỏ, để lệ khí vào trong đó. Như vậy, lệ khí sẽ không làm thương tổn đến nhân loại vừa mới sinh sôi nảy nở ở trên đất.”

“Minh U Cốc chính là không gian nhỏ mà các thần thượng cổ sáng tạo ra?” Tô Mặc Nhi hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng nghe sư phụ kể tới những chuyện này.

“Ừ. Sau này sư tôn ta cơ duyên xảo hợp xông vào, khi đó trong Minh U Cốc vẫn bị lệ khí chiếm lấy, vì vậy sư tôn mượn hỗn độn lực, bố trí một trận pháp, vây khốn tất cả các lệ khí ở chỗ đây.” Nói xong, Ngân Lan nhân nhạ nhìn bọn họ một cái.

“Chỉ là, làm sao hắn cũng không nghĩ tới, mấy ngàn năm sau, kết giới này vậy mà bị các ngươi đánh bật đánh bọ phá hỏng.”

Tô Mặc Nhi ngượng ngùng không nói gì.

Xem ra nơi này cũng không có còn chuyện gì nữa, liền dẫn Phong Đặc rời khỏi sơn động.

Ai cũng không có ý ở lại, ở trên gần không trung, một luồng khí đen hấp thụ không ít hỗn độn lực, lại quý dị thoát khỏi hỗn độn lực, bay khỏi Minh U Cốc...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: hỗn độn lực (9)

Thế lực của Phong Đặc bị tiêu hao quá lớn, Tô Mặc Nhi ở bên cạnh hấn canh giữ ba ngày cũng không thấy hấn tỉnh lại, trong lòng nàng lo lắng không thôi.

Sau khi Ngân Lan chân mạch cho hấn, chỉ nói câu không sao, rồi lại trở về bế quan.

Tô Mặc Nhi cũng bắt mạch cho Phong Đặc, chính xác cũng không phát hiện ra cái gì, nhưng hấn lại không có một chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại.

Mấy ngày nay Phát Tâm rất chịu khó, ngâm mình ở trong một đồng sách cổ mà Ngân Lan để lại, không biết là đang tìm vật gì.

Ngày ngày thứ tư, trên hai mắt Phát Tâm hiện lên một vòng tròn đen rất lớn, mặt mũi cũng tràn đầy mệt mỏi lao đảo đi vào.

Tô Mặc Nhi vừa thấy nàng như thế, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, hỏi vội, “Phát Tâm, làm sao vậy?”

Phát Tâm lắc đầu, đi vài bước đến trước bàn, ực mạnh nẩy ngum nước.

Một hồi lâu, ngồi co người ở trước bàn, ai oán nói, “Sur tỷ, một đồng sách lão đầu tử kia để lại, không có một quyền nào hữu ích hết.”

“...” Tô Mặc Nhi dờ khóc dờ cười, “Người muốn tìm cái gì?”

Phát Tâm lặng yên lặng yên, rồi rầm đạo, “Một đầu tóc trắng kia của Phong Dương, ta nhìn rất chướng mắt, muốn thử xem một chút coi có biện pháp nào có thể khiến hấn phục hồi như cũ.”

Trên mặt Tô Mặc Nhi hiện lên một chút áy náy, “Nếu như không phải vì chúng ta, Phong Dương cũng sẽ không thay đổi thành như vậy.”

“Sur tỷ, người chớ tự trách. Ngày đó nếu đổi lại là chúng ta lâm vào khốn cảnh (tình huống khó khăn), chắc chắn các người cũng sẽ không tiếc giá cao mà giúp đỡ chúng ta .” Phát Tâm trấn an.

Tô Mặc Nhi cảm thấy vài phần cảm động, “Phong Dương vì lấy thân thể người phạm dùng trận pháp của Minh U Cốc, mới có thể như vậy. Ngược lại có thể chữa, chỉ là cần rất nhiều thời gian.”

Vào lúc nàng nhìn thấy đầu tóc của Phong Dương đã muốn vì hấn chữa trị rồi, chỉ là bị những chuyện kia trì hoãn.

Phong Đặc lại hôn mê vài ngày, nàng hoàn toàn ném chuyện này ra sau đầu.

Đôi mắt Phát Tâm sáng ngời, lập tức mong đợi nhìn về phía Tô Mặc Nhi, “Sur tỷ, có biện pháp nào không? Chỉ cần có thể chữa hết cho hấn, mặc kệ bao lâu đều không quan trọng.”

“Rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày dùng nước trong dòng suối nhỏ ở trong cốc kia gội đầu là được.”

“Cứ như vậy thôi?”

“Ừ. Dòng suối nhỏ ở chỗ đó cũng hấp thu được không ít hỗn độn lực, cực kỳ có ích với sự hồi phục của hấn. Chỉ là cần phải thêm vài năm nữa, tóc của Phong Dương mới có thể trở về màu đen.”

Nói đến đây, Tô Mặc Nhi nhìn chằm chằm vào Phát Tâm, “Biện pháp đơn giản thì đơn giản, chỉ là, người thật sự có thể chịu được, ở chỗ này trong vài năm sao?”

Tĩnh tình của Phát Tâm nàng hiểu rõ, nha đầu kia có thể chịu được tịch mịch sao?

“Dù sao ta cũng phải hộ pháp cho lão nhân, thế nào cũng phải ở trong cốc đợi vài năm.” Phát Tâm u oán nói.

“Ừ, cũng tốt.”

Phát Tâm đột nhiên hỏi, “Sur tỷ, người dự định khi nào thì trở về Hồ tộc?”

“Có thể phải chờ thêm mấy tháng, Phong Đặc còn chưa tỉnh lại, hơn nữa hiện tại ta lại mang thai, không chịu nổi nguy hiểm.” Tô Mặc Nhi nhàn nhạt nói ra.

Phát Tâm kinh ngạc mở to hai mắt, không thể tin nhìn xem bụng nhỏ của Tô Mặc Nhi, kinh ngạc chỉ chỉ, “Mang thai?”

Khoé môi Tô Mặc Nhi cong lên, nhướn mày nhìn về phía nàng, “Như thế nào? Không nên sao?”

“... Không phải.” Khoé miệng Phát Tâm co quắp, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Người và Phong Dương, các người...”

Tô Mặc Nhi lời còn chưa dứt, thì lập tức đã bị Phát Tâm cắt ngang, “Chúng ta còn chưa có quyết định này! !”

“... Ta chỉ muốn hỏi xem khi nào các người thành hôn thôi.”

Về mặt Phát Tâm khề khượng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói, “Quyết định này cũng chưa...”

Thấy Tô Mặc Nhi còn muốn hỏi thêm, Phát Tâm vội vàng nói sang chuyện khác, nói “Sur tỷ, người có nghĩ tới chuyện của hấn hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: hỗn độn lực (10)

“Hấn? Phong Đặc?” Tô Mặc Nhi nghi hoặc nhìn Phát Tâm, “Phong Đặc làm sao?”

“Sur tỷ, hiện tại người đã không giống như trước kia. Mỹ nhân cô cô đã thay máu cho người, còn truyền hơn phân nửa công lực của nàng cho người, người biết này hành động này là như thế nào không?” Phát Tâm có chút lo lắng.

Sắc mặt Tô Mặc Nhi càng thay đổi, trong lòng không hiểu vì sao lại dâng lên một ít khủng hoảng.

Nếu không phải Phát Tâm nhắc nhở, nàng còn chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.

Đúng vậy, hiện tại một lần nữa nàng đã có được pháp lực, cũng đã xem như người yêu tộc.

Thời gian từ từ trôi đi, dung nhan nàng cũng sẽ vĩnh viễn dừng lại vào lúc này, sẽ không còn lo lắng đến vấn đề sinh lão bệnh tử.

Nhưng Phong Đặc lại không giống, hấn thật sự là người phạm, cuối cùng sẽ có một ngày già đi, thậm chí là sẽ chết..

“Sur tỷ?” Phát Tâm thấy nàng thất thần, không khỏi mở miệng nhắc nhở.

“Người đã vì Phong Dương mà có dự định gì rồi?”

Hiện tại nàng không chú ý rằng, trên đời này không thể có quy pháp để cho người phạm trường sinh bất lão, trừ phi để cho Phong Đặc và Phong Dương đều biến thành yêu tộc.

Chỉ là, kiếp trước là hấn thiên thần cao quý như thế, làm sao nàng lại nhẫn tâm để cho hấn sa ngã thành yêu quái được?

“Mặc kệ như thế nào, ta đều sẽ ở bên hấn. Nếu có một ngày tuổi tác hấn lớn mà chết, thì ta sẽ chờ hấn chuyển thế.” Phát Tâm nói rất lạnh nhạt, hiển nhiên là đã sớm đã nghĩ tới vấn đề này.

“Nhưng Phong Đặc và Phong Dương khác nhau.” Nàng nhìn thấy lông mày Tô Mặc Nhi nhíu lại một chỗ, không đành lòng nhắc nhở, “Sur tỷ, người có biết hay không, đây là kiếp cuối cùng của Phong Đặc?”

Lúc trước Phong Đặc bị thiên đế phạt xuống phạm trần, chịu nỗi khổ luân hồi trong mười kiếp, một đời này, chính là một đời cuối cùng hấn ở lại phạm trần.

Chờ hấn công thành viên mãn, thì sẽ một lần nữa bay lên trời, mọc cánh thành tiên, danh chấn thiên phạt đứng đầu lục giới như cũ.

Đến lúc đó, sur tỷ nên làm cái gì bây giờ?

Thiên giới và yêu tộc vốn khác đường, ngàn năm trước, thiên đế không cho phép bọn họ ở chung một chỗ, hiện tại làm sao lại chịu đồng ý đơn giản thế?

Huống chi, hiện tại thân phận của Phong Đặc lại đặc biệt, hấn không chỉ trông coi thiên phạt, mà còn là đứa con thứ ba của thiên đế, đại biểu cho uy nghiêm của thiên gia (nhà trời).

“Bất cứ như thế nào, ai cũng không thể tách được chúng ta!” Tô Mặc Nhi cắn môi, giọng điệu kiên định đến cực điểm.

Nếu như trời cản nàng, thì nàng sẽ lập tức phá thủng một lỗ trên trời!

Vừa dứt lời, bàn tay nhỏ bé của nàng đột nhiên bị người nắm lấy.

Tô Mặc Nhi sững sờ, trong nháy mắt nghiêng đầu sang, đối mặt thẳng với đôi mắt tràn đầy ôn nhu.

Khoé môi Phong Đặc mang theo nụ cười, nhẹ giọng nói, “Mặc Nhi, phải nhớ kỹ những lời nguoi nói.”

“Đương nhiên.” Tròng mắt Tô Mặc Nhi chuyển động, trong giọng nói mang theo ít uy hiếp, “Đến lúc đó nguoi cũng không nên tham luyến (tham lam lưu luyến) vị trí kia là được rồi.”

“Có thể (từ) như thế, mọi thứ đều là mây bay.”

Phát Tâm nhìn một hồi lâu, chợt cảm thấy nàng đã bị một màn âm áp này kích thích thật sâu, lập tức che lấy mắt trực tiếp chạy đi tìm Phong Dương kiếm sự an ủi.

Tô Mặc Nhi dè dặt đỡ Phong Đặc dậy, hỏi, “Rốt cục nguoi cũng đã tỉnh, còn có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Bản vương không có việc gì.” Phong Đặc nghĩ đến mạo hiểm hôm đó, đưa tay kéo Tô Mặc Nhi qua, ôm chặt ở trong ngực.

Cảm giác trở mắt nhìn xem nàng biến mất, mà tự mình lại không có biện pháp gì cả, thật sự là quá tệ!

Có thể ôm nàng vào lòng như thế, thật sự khiến cho hắn vô cùng thỏa mãn.

“Mặc Nhi, đừng rời khỏi bản vương. Bản vương thật sự rất sợ sẽ không bảo vệ được nguoi, nếu thật ...”

Tô Mặc Nhi duỗi hai ngón tay để trước môi hắn, cản lại lời hắn muốn nói, “Phong Đặc, đừng lo lắng, chỉ vì nguoi, ta sẽ bảo vệ tốt cho mình.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: hỗn độn lực (11)

Phong Đặc ôm chặt nàng hơn chút nữa, vẫn cố chấp nói như cũ, “Đồng ý với bản vương.”

Tô Mặc Nhi trầm thờ dài, gật đầu, đáp ứng, “Được, ta đồng ý với nguoi, không rời khỏi nguoi.”

Phong Đặc trầm mặc, không nói gì.

“Muốn ta thề cho nguoi xem sao?” Tô Mặc Nhi trêu chọc.

Phong Đặc buông nàng ra, đưa tay gõ trán của nàng, “Không được phép nói bậy!”

Tô Mặc Nhi vuốt chỗ bị gõ đau, yên lặng oán thầm.

Nhưng vẫn là hết sức hiền thê lương mẫu nói, “Đói bụng sao? Ta đi làm đồ ăn cho nguoi.”

“Bản vương không đói.”

“Ngủ vài ngày, làm sao có thể không đói được? Cũng không phải là thân thể làm bằng sắt.”

Tô Mặc Nhi bất mãn nói, mặc cánh tay có lực của Phong Đặc kéo nằm trên giường, làm ổ trong lòng hắn.

Phong Đặc buồn cười nhìn xem nàng, cũng đã lâu không thấy được đáng vẻ tiểu nữ nhi của nàng?

“Mặc Nhi, nguoi xem, đây là cái gì?” Hắn vươn tay ra trước mặt Tô Mặc Nhi, trong lòng bàn tay trắng nõn kia, từ từ ngưng lại một ít màu trắng như sương mù.

“Hỗn độn lực?” Tô Mặc Nhi kinh ngạc nhìn đám sương mù trắng xoá kia càng ngày càng tụ lại nhiều hơn, duỗi ra đầu ngón tay đụng một cái, nhưng lại xuyên qua, cái gì cũng chưa chạm được.

Phong Đặc phát tay xua tan đám sương mù đó, “Từ ngày phá vỡ tảng đá lớn đó, bản vương đã phát hiện trong cơ thể mình có thêm một hơi thở khác.”

“Mấy ngày nay nguoi hôn mê, là tại vì đang điều tức?”

“Có thể nói như vậy.”

Mặc dù phá vỡ tảng đá kia, lại bị ba phần lực còn lại của tảng đá gây chấn động đến mức ngất đi.

Mấy ngày nay mặc dù hôn mê, nhưng ý thức lại vô cùng rõ ràng, mọi chuyện xung quanh xảy ra hắn đều biết hết, chỉ là mắt mở không ra mà thôi.

Cho đến khi hắn hoàn toàn dung hợp với luồng hơi thở kia vào trong cơ thể, lúc này mới tỉnh lại.

Về mặt Tô Mặc Nhi quý dị nhìn xem hắn, “Phong Đặc, ngươi có biết ngươi được bao nhiêu cơ duyên hay không?”

Có thể thích tự hỗn độn lực muốn làm gì thì làm, nói cách khác, hiện tại hắn đã hoàn toàn có thể không chế hỗn độn lực rồi?

Ngay cả sự phụ của nàng cũng không thể làm được như thế này...

Đuôi lông mày Phong Đặc nhướng lên, “Thứ này có lợi gì?”

“Có nó, thì sẽ gia tăng thêm ngàn năm tu vi, mà công phu đạt được thì cũng chỉ là một sớm một chiều thôi!” Tô Mặc Nhi kích động dị thường.

Phong Đặc bật cười, cong ngón tay lại gõ gõ đầu nhỏ của nàng, nhắc nhở, “Chẳng lẽ ngươi không biết bản vương chỉ là người phạm, một chút pháp lực cũng không có sao? Được cái này thì có tác dụng gì?”

“... Cũng đúng đó.” Tô Mặc Nhi lập tức hỏi ừ ừ ừ ừ, làm ồ ở trong ngực của Phong Đặc không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Chuyện này thật sự là khiến người quá buồn bực, giống như lấy một rương bảo tàng lớn, chỉ cần lấy ra có thể giàu có nhất thiên hạ, vậy mà bọn họ lại không có chìa khóa...

“Tốt lắm, không chừng chờ một ngày nào đó, bản vương lại có kỳ ngộ, có được pháp lực.” Phong Đặc nửa đùa nói.

Tô Mặc Nhi tức giận nhìn xem hắn, “Ngươi xem kỳ ngộ là cái gì chứ, đừng phải thứ tốt như vậy, thậm chí có người một đời cũng đều chưa có một lần.”

“Cả đời này bản vương kỳ ngộ thực không ít, sau này sẽ gặp cái gì, ai cũng nói không chính xác.” Phong Đặc ôm lấy nàng ngồi dậy, “Đừng nghĩ những chuyện này nữa, bản vương đi lấy ít nước tối. Phu nhân, có nguyện ý tắm chung với bản vương hay không?”

Hắn kẻ sát tại Tô Mặc Nhi, ái muội thối một hơi.

Tô Mặc Nhi khẽ co người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trực tiếp nhảy xuống giường, oán trách trừng mắt nhìn hắn, “Ai muốn tắm chung với ngươi?”

Nói xong, ngay cả đầu cũng không quay lại, chạy ra khỏi gian phòng.

Trong phòng sau đó liền truyền ra tiếng cười to sáng khoái của Phong Đặc, Tô Mặc Nhi cảm thấy tức giận, người này thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: hỗn độn lực (12)

Bên ngoài Minh U Cốc, có người hầu hạ y phục cho bọn họ, y phục đến tận tay đưa cơm tới há mồm.

Bây giờ không muốn đói bụng, thì chỉ có thể tự mình ra tay.

May mắn là mọi thứ ở trong cốc cũng xem như đầy đủ, rất dễ dàng Tô Mặc Nhi và Phát Tâm đã làm thành một bàn đồ ăn lớn.

Phong Đặc và Phong Dương nhìn trông mà thèm, vừa nói ăn thôi, liền lập tức cầm lên đĩa, một mâm đồ ăn, động đĩa vài cái đã không thấy bóng dáng.

Tô Mặc Nhi và Phát Tâm liếc mắt nhìn nhau, khoé môi đều hơi kéo ra không nói gì.

“Các ngươi... Rốt cuộc bao lâu chưa từng ăn cơm rồi?”

Đôi đĩa trong tay Phong Đặc ngừng lại, ho nhẹ một tiếng, tư thái gấp thức ăn khô phục lại ưu nhã như thường ngày, chỉ là tốc độ kia, vẫn nhanh đến làm cho người thấy không rõ.

“...” Tô Mặc Nhi.

“Đúng rồi, Phong Đặc, ngươi có biết Thiên Chi đã đi nơi nào hay không? Dường như từ lần trước rời khỏi cốc cũng chưa thấy hắn.” Tô Mặc Nhi hỏi.

“Ta biết rồi!” Phát Tâm xưng phong nhận việc nói, “Ta biết rõ hấn ở nơi nào.”

“Hà?” Tô Mặc Nhi không chút chú ý tới sắc mặt Phong Đặc càng ngày đen xuống, quay đầu nhìn về phía Phát Tâm, “Hấn ở đâu?”

“Mỹ nhân cô cô để cho hấn trở về Hồ tộc rồi.” Phát Tâm suy nghĩ một chút, bổ sung thêm, “Hiện tại địa vị của hấn ở Hồ tộc chỉ ở sau mỹ nhân cô cô thôi, lúc mỹ nhân cô cô không có ở đây, thì chuyện lớn nhỏ ở Hồ tộc đều do hấn quản lý.”

“... Hồ tộc sống đến bây giờ thật sự là một kỳ tích.” Tô Mặc Nhi yên lặng, nghĩ đến dáng vẻ tên kia không có nửa điểm tín nhiệm, thì nàng đã trực giác được tương lai đáng lo của Hồ tộc.

“Sur tỳ, đừng bi quan như thế, kỳ thật Thiên Chi ở Hồ tộc vẫn còn có chút uy tín. Nhất là hiện thời...” Phát Tâm ngừng lại, há to miệng nhìn xem Tô Mặc Nhi.

“Làm sao vậy? Cần phải đầu lười rồi?”

Phát Tâm lắc lắc đầu, thần sắc nghiêm túc, “Sur tỳ, có chuyện ta quên nói cho ngươi biết.”

“Chuyện gì?”

“Hiện tại Hồ tộc có chút phiền phức, Lang tộc có dã tâm muốn thôn tóm Hồ tộc.” Phát Tâm nói thẳng.

Lông mày Tô Mặc Nhi không tự giác nhíu lại, sắc mặt trầm xuống, “Lang Vương muốn làm gì?”

Ngần năm qua Hồ tộc và Lang tộc đều bình an vô sự, làm sao hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy?

“Không biết. Gần đây Lang tộc không ngừng khiêu khích Hồ tộc, mỹ nhân cô cô có phái người đi đến Lang tộc thương lượng với Lang Vương, mà Lang Vương lại ngay cả người trực tiếp giết chết, chỉ đưa lại một cái đầu trở về, ý muốn giao chiến rõ ràng.” Phát Tâm nói ra.

“Có phải là Hồ tộc đã làm chỗ nào đắc tội với bọn họ không?” Tô Mặc Nhi vô cùng khó hiểu, đến cùng là vì lý do gì, mà khiến cho Lang tộc phá hỏng giao hảo mấy ngàn năm giữa hai tộc.

“Nếu biết rõ thì đã dễ làm rồi. Ngươi cũng biết tính tình của mỹ nhân cô cô rồi, làm sao nàng lại chủ động trở mặt với người ta được chứ.” Phát Tâm tức giận nói, đôi đũa trong tay bị nàng bóp đến biến dạng.

Tô Mặc Nhi đột nhiên nghĩ đến người nàng nhìn thấy ở Mộ Lạc Thành trước đó không lâu, lúc ấy nàng không biết thân phận của hấn, nhưng bây giờ, tất cả ký ức đều được nhớ lại, mà hấn là người phương nào thì nàng cũng đã rõ ràng.

Úc Huyền, vương tử Lang tộc!

Nhưng, tại sao lúc trước hấn lại xuất hiện ở Mộ Lạc Thành, đến cùng là có mục đích gì?

“Sur tỳ, còn Minh Mị sao?” Nhắc đến cái tên này, trên mặt Phát Tâm mang theo sự chán ghét rõ ràng.

Tô Mặc Nhi gật gật đầu, “Làm sao có thể quên?”

Minh Mị là muội muội cùng mẹ khác cha với nàng, lúc nàng không nhớ thì đúng là không biết, nhưng bây giờ khi nhớ lại thì đã hiểu được rõ ràng tường tận.

Chỉ là, trong lúc nhất thời mọi chuyện xảy ra quá nhiều, nàng còn chưa kịp hỏi thăm về chuyện của nàng.

“Minh Mị làm sao vậy? Nàng vẫn còn ở Hồ tộc sao, hay đã xuất giá rồi?”

Sắc mặt Phát Tâm càng ngày càng tệ, lạnh lùng cười một tiếng, nói ra, “Hiện tại nàng sống, còn muốn tốt nhân nhả hơn so với bất cứ kẻ nào!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: dự định (1)

“Hà?” Tô Mặc Nhi nhìn thấy sắc mặt của Phát Tâm, khẽ nhíu mày, “Nàng đã làm chuyện gì?”

Mấy trăm năm không thấy, chẳng lẽ Minh Mị vẫn còn tùy hứng sao?

Phát Tâm cũng không muốn nhiều lời, lạnh lùng cười một tiếng, “Lúc trở về sư tỷ vẫn nên tự mình hỏi một chút đi.”

“Được.” Tô Mặc Nhi gật gật đầu.

Phong Đặc thấy nàng chỉ lo nói chuyện, thức ăn lại không ăn được bao nhiêu, liền trực tiếp gấp thịt cá để vào trong chén nàng, “Có chuyện gì, com nước xong rồi hẵng nói sau.”

“Ừ.”

Sau khi com nước xong, hai nam nhân kia không biết đã đi đến nơi nào, chỉ để lại Phát Tâm và Tô Mặc Nhi ở trong phòng.

Lúc này Tô Mặc Nhi mới mở miệng hỏi, “Phát Tâm, hiện tại ai quản chương ở Lang tộc?”

“Vẫn là lão Lang vương mà.” Phát Tâm bật thốt lên, lập tức sững sờ, thử dò xét hỏi, “Sư tỷ cho rằng bây giờ là do cái tên Úc Huyền kia quản chương sao?”

Thấy Tô Mặc Nhi trầm mặc, Phát Tâm có chút kinh ngạc, “Sư tỷ, chẳng lẽ người còn chưa quên được hắn?”

“Người nghĩ đi đâu vậy!” Khoé môi Tô Mặc Nhi run run, nghiêm túc, thản nhiên nói, “Trước đó không lâu, ta đã nhìn thấy hắn...”

“Ồ nhân gian?” Phát Tâm cũng có vài phần kinh ngạc.

“Ừ, khi đó ta còn chưa nhớ lại.”

Lần đó ở Mộ Lạc Thành thiếu chút nữa nàng đã bị thất thân, hắn nói những lời kia, sau này mỗi lần nàng nhớ đến, đều cảm thấy hoảng hốt. Nhất là câu, hắn nói sẽ không bỏ qua cho Phong Đặc.

Khi đó, không biết mình và hắn đã từng qua lại với nhau, nàng chỉ sợ hắn làm tổn thương đến Phong Đặc.

Sau này khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, dần dần nàng cũng quên lãng đi người kia. Cho đến khi Phát Tâm vừa mới nhắc tới Lang tộc, nàng mới đột nhiên nhớ tới.

“Hắn đi tới trần gian để làm cái gì đây?” Phát Tâm lẩm bẩm nói, thật sự khó hiểu.

Trước đó rất xưa rất xưa, thiên giới có lệnh trời buộc, mỗi quần tộc, kể cả nhân tộc đều phải ký kết minh ước. Trong lúc đó nếu các tộc không có sai lầm lớn hay là đặc biệt, thì không được phép giao chiến lẫn nhau.

Nhất là, nhân tộc và yêu tộc, bởi vì hai tộc này đều sinh sống ở lục địa, tự nhiên là giao chiến không thể tránh. Nhưng yêu tộc so với nhân tộc lại gặp được ưu thế may mắn, ví như pháp thuật, trường sinh, cho nên, thiên đế không cho phép yêu tộc tổn thương đến nhân tộc, nếu không sẽ trừng trị yêu tộc.

Cũng đã qua nhiều năm như vậy, yêu tộc ần ần nhân tộc, không chiếm lấy lãnh địa của nhân tộc.

Tô Mặc Nhi đương nhiên là cũng biết chuyện này, cho nên khi nàng nói với Phát Tâm chuyện ở Mộ Lạc Thành, thì đuôi lông mày Phát Tâm nhướng lên, rõ ràng là đang chờ xem vở kịch hay của Lang tộc.

“Lang Vương vậy mà có thể dung túng cho thần dân của hắn đi đến nhân tộc gây tổn thương cho dân chúng tay không tác sát kia. Ha ha!”

Phát Tâm nhìn có chút há hê nói, “Sai lầm lớn Lang tộc phạm phải cứ như vậy mà nằm ở trong tay chúng ta, nếu sau này bọn họ còn dám can đảm muốn tiến công Hồ tộc, thì chúng ta sẽ lấy chuyện này ra làm lí do, trực tiếp cáo trạng lên thiên đình!”

“Đoán chừng là bọn họ còn không dám tùy tiện tiến công Hồ tộc đâu.” Tô Mặc Nhi phân tích, “Nhưng nếu để cho bọn họ biết rõ tin nung bị trọng thương, truyền vương vị cho ta, thì tình thế đó đối với ta lại càng thêm bất lợi.”

“Nhưng chuyện như vậy muốn lừa cũng lừa không được, mấy ngàn năm này người không trở về, chỉ sợ là bọn họ rất khó vui lòng phục tùng với người.” Phát Tâm búng tỉnh đại ngộ, “Không trách được nữ nhân cô cô phái Thiên Chi trở về trước!”

Thì ra đã sớm chuẩn bị cho hôm nay!

“Có Thiên Chi ở đây, nhưng chuyện đó sẽ không tệ như chúng ta nghĩ đâu.”

Uy tín của Thiên Chi ở Hồ tộc, so với nàng càng cao hơn. Ngoại trừ lúc nhỏ ở Hồ tộc, thì phần lớn thời gian còn lại đều ở trong Minh U Cốc học nghệ với sư phụ.

Hắn rất ít trở về, nhưng lại ở chung với nữ vương Hồ tộc các nguyên lão cũng không dám nói, nếu không phải chỉ có nàng có thể ngồi lên vị trí này, thì thật sự là nàng muốn để lại vương vị này cho Minh Mị..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: dự định (2)

Sáu tháng sau, Tô Mặc Nhi sinh hạ một đứa con trai cho Phong Đặc, mẹ con bình an. Phong Đặc sau khi chứng kiến quá trình nàng sinh con, lại đau lòng không thôi.

Một tháng tiếp đó, cả ngày Phong Đặc đều canh giữ ở bên cạnh Tô Mặc Nhi.

Mà con của bọn họ, ngoại trừ thời gian Tô Mặc Nhi cho bú sữa, thì đều bị Phong Đặc đóng gói miễn phí đưa cho Phong Dương và Phát Tâm.

Phát Tâm đối với tiểu sinh mạng này lại mừng rỡ không thôi, ôm không buông tay, hầu hạ cẩn thận cho tiểu bảo bối, khiến cho Phong Dương ở một bên nhìn đến muốn ghen.

Vì vậy sau một tháng, thân thể Tô Mặc Nhi non mềm không ít, mà Phát Tâm lại càng ngày càng cảm thấy xương, Phong Dương lại đau lòng không dứt.

Nói lời gì cũng không cho phép Phong Đặc đưa hài tử đến chỗ bọn họ.

Phong Đặc thấy Phong Dương cứng mềm không ăn, đành phải xách tiểu hài tử từ nhà mình trở về.

Tô Mặc Nhi thấy bộ dáng không thèm để ý của hấn với nhi tử, thì lập tức nổi giận, mặc cho Phong Đặc lời hay tiếng ngọt, cũng không thể làm dao động nàng như cũ.

Phong Đặc ủy khuất dè dặt bước đi từng bước, ôm gối đầu ngủ trên giường êm thẳng tới sáng.

Hai tháng sau, tiểu tử lớn lên trắng trẻo mập mạp, khiến cho người ta vô cùng yêu thích. Phong Đặc vì hấn đặt tên, gọi là Phong Thần.

Ngày dần dần trôi qua, chuyện nên đến vốn cũng không trốn được.

Thiên Chi gọi thư, giữa những hàng chữ đều lộ ra tò mò đối với tiểu chủ tử vừa sinh.

Nhưng hơn phân nửa độ dài là khóc lóc kể lể rằng Tô Mặc Nhi không chịu trách nhiệm đến cỡ nào. Cứ như vậy mà nhẫn tâm để lại một mình hấn ở Hồ tộc, xử lý những chuyện rườm rà không thể rườm rà hơn.

Ngay từ đầu Tô Mặc Nhi cũng không đếm xỉa đến, về sau Thiên Chi gọi thư càng ngày càng nhiều, trong thư còn mơ hồ viết rằng quan hệ của Lang tộc và Hồ tộc đang căng thẳng.

Hơn nữa vì Yên Thụ đã lâu chưa trở về Hồ tộc, mà các nguyên lão kia lại có chút rục rịch, cũng có vài thần tử trẻ tuổi, để lộ dã tâm bị hấn phát hiện, và hấn cũng đã âm thầm xử lý hết.

Mặc dù địa vị của Thiên Chi ở Hồ tộc cao cỡ nào, nhưng những nguyên lão bảo vệ Hồ tộc mấy ngàn năm kia, hấn vẫn không thể động đến bọn họ.

Tô Mặc Nhi hiểu ý tứ của hấn, đơn giản chỉ là nói cho nàng biết sau khi nàng trở về, phải đề phòng nhiều những người kia.

Phong Thần vốn còn quá nhỏ, mà ở Hồ tộc nguy cơ trùng trùng, bọn họ không thể nào mang bé con đi Hồ tộc được.

Tô Mặc Nhi cũng chỉ có thể nhờ vả Phát Tâm và Phong Dương tạm thời chiếu cố hài tử dùm, đợi tất cả ở Hồ tộc đều đã tốt, bọn họ sẽ đi đón hài tử qua.

Vốn là, Tô Mặc Nhi muốn Phong Đặc cũng ở lại Minh U Cốc, để mình nàng trở về Hồ tộc, nhưng chủ ý này vừa nói ra, đã bị Phong Đặc trực tiếp bác bỏ.

Hôm nay, Tô Mặc Nhi ở dưới tàng cây hoa treu chọc Tiểu Thần nhi, chỉ thấy Phát Tâm cầm theo tới một bao đồ thoát nhìn rất nặng.

“Phát Tâm, đây là cái gì?” Tô Mặc Nhi tò mò nhìn nàng ném bao đó sang một bên trên bàn nhỏ, không khỏi mở miệng hỏi.

Phát Tâm lắc lắc đầu nhúc nhích cánh tay, đáp, “Đây đều là những thứ ta chuẩn bị cho người lấy phòng ngừa vạn nhất!”

Nói xong, nàng mở ra bao. Bên trong là một đồng đồ, thoát nhìn đã có rất nhiều tuổi.

Tô Mặc Nhi ghen ghét nhìn trân trối xem nàng (PT) lấy mỗi thứ ra để biểu hiện cho mình xem, nhịn không được mà mồ hôi chảy giọt giọt.

“Đá truyền âm này ta còn có thể hiểu được, nhưng vật này, người dự định đưa cho ta dùng làm gì?” Tô Mặc Nhi cầm lên một con dao phay, khóc môi

run rẩy không thôi.

“Cái này à.” Phất Tâm nhìn xem vật kia, nghiên cứu cẩn thận nửa ngày, “Dao này, hình như có thể chém sắt như chém bùn, ta tìm được ở trong bảo khố (chỗ đựng bảo) của lão nhân kia đó, còn chưa thử qua.”

Tô Mặc Nhi càng ngày càng cảm thấy không tín nhiệm nàng được, một tay cầm ra một vật khác, “Vò rượu này, là muốn cho ta thêm can đảm sao?”

“... Có lẽ là ta không tìm sai chỗ.” Nàng chưa từng mở ra xem, vừa mới lấy ra, rồi trực tiếp đưa tới Tô Mặc Nhi, chẳng lẽ là nàng đi vào phòng bếp hoang phế của lão nhân? ? !

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyết Sùng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: dự định (3)

“Đến đây thì cứ vào đi, khi nào thì ngươi đã nhát gan như thế?” Trong phòng, tiếng nói Phong Đặc trêu tức truyền ra.

Nắm đấm trong tay áo Tuyết Ngan nắm thật chặt, nhắc bước chân trực tiếp đi vào.

Nhìn thấy ý cười trong ánh mắt người đang ngồi trên chủ vị, hần lập tức kích động không biết làm sao, một hồi lâu, mới ổn định lại giọng nói, “Thuộc hạ cung nghênh chủ tử!”

Nói xong, không khỏi ngẩng đầu nhìn xem hần, “Ngài... Ngài không có việc gì là tốt rồi.”

“Ừ, gần đây vất vả và ngươi phải chăm sóc Ảnh môn rồi.” Phong Đặc nói.

“Không khổ cực, đây đều là trách nhiệm của thuộc hạ.” Tuyết Ngan lắc đầu liên tục.

“Ngồi đi.”

“Dạ.”

“Tình huống gần đây ở đế đô thế nào rồi?” Phong Đặc trực tiếp mở miệng hỏi.

“Sau khi chủ tử rời khỏi, hoàng đế liền ngã bệnh. Trong cung chỉ còn lại thập Thất hoàng tử, chỉ là tuổi hần còn nhỏ, cho nên trọng thần cực lực đề cử Phong Mục làm giám quốc, hoàng đế không còn cách nào, chỉ có thể thả hần ra tù.”

Hần cố gắng nói ti mi ngắn gọn, nhưng nói đến chỗ này vẫn nhịn không được mà nhìn trộm về mặt của Phong Đặc, thấy vẻ mặt hần không thay đổi, nói tiếp, “Thất vương gia tự giam mình ở trong vương phủ, một lòng không để ý tới ngoại sự, hoàng đế cũng không thể trách được.”

Phong Đặc nghe hần nhắc tới Tiểu Thất, không khỏi nhú nhú mày, ý bảo Phong Dương nói tiếp.

“Trong triều gần đây cũng được coi như yên ổn, không có xảy ra chuyện lớn gì.”

“Quốc sư đâu?”

Tuyết Ngan không nghĩ tới Phong Đặc sẽ hỏi hần lời này, nghĩ một lát mới lên tiếng, “Quốc sư bởi vì chuyện của tiên tử, mà tự xin từ chức với hoàng đế, sau đó rời khỏi đế đô.”

“Có biết hần đi nơi nào hay không?” Sắc mặt Phong Đặc trầm xuống, nhưng chuyện quốc sư rời đi cũng là trong dự liệu của hần.

Bằng khả năng của người đó, không thể nào không biết hần còn sống, đế đô đã không còn người để hần lợi dụng, thì hần cũng chỉ có thể thay chỗ hần.

Đến giờ phút này Tuyết Ngan mới mơ hồ đoán được mục đích của Phong Đặc, hôm đó chuyện ở Sùng Quang điện hần cũng đã nghe nói.

Lần này chủ tử trở về, đoán chừng là vì báo thù cho vương phi!

Chỉ là, chính xác hần không có tin tức thật của quốc sư.

Tuyết Ngan ti mi trả lời, “Thuộc hạ cũng không biết, nhưng thuộc hạ có nghe thủ hạ nhắc tới, nói rằng hình như phương hướng đi của quốc sư là đến biên thành.”

“Biên thành?” Phong Đặc và Phong Dương liếc nhau một cái, đều nhìn thấy khó hiểu từ trong mắt đối phương.

Hắn đi chỗ đó làm gì? Chẳng lẽ chỗ đó có gì có thể giúp được hắn sao?

“Bản vương biết rồi.” Phong Đặc đứng dậy, phân phó nói, “Chuyện bản vương trở lại, ngoại trừ người Ảnh môn, không được phép truyền ra ngoài, sau này Ảnh môn cứ giao cho Phong Kỳ phụ trách, các người chỉ được nghe lệnh một mình hắn!”

“Chủ tử, người lại rời đi sao?!” Tuyết Ngan đứng lên với hắn, lại nghe được ý trong lời của hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ừ, bản vương trở lại chỉ xử lý chút chuyện, đợi chuyện được xử lý tốt thì sẽ rời đi.” Phong Đặc nhàn nhạt nói ra.

Tuyết Ngan bất đắc dĩ gật đầu, đáp, “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Phong Đặc cho Tuyết Ngan phái vài người âm thầm tìm kiếm tung tích của Vị Minh, còn hắn thì dịch dung đơn giản, rồi cùng Phong Dương đi đến Thất vương phủ.

Tất cả huynh đệ, người hắn không yên lòng được chính là Phong Kỳ, tuy hắn lớn lên trong thâm cung, lại được phụ hoàng bảo vệ quá tốt, vốn không biết rõ lòng người hiểm ác.

Hắn từng nói muốn đi ra giang hồ, đây cũng là chủ ý rất tốt, ít nhất có thể khiến cho hắn nhanh chóng trưởng thành.

Để Ảnh môn làm hậu thuẫn cho hắn, trong tương lai có một ngày hắn và Phong Dương rời khỏi, cũng có thể yên tâm.

Vài ngày sau, rốt cuộc Ảnh môn truyền đến tin tức, nói là Vị Minh đang ở Mộ Lạc Thành.

Phong Đặc và Phong Dương đều không trì hoãn nữa, chỉ dặn dò đơn giản chuyện Ảnh môn, rồi một khắc (15 phút) không dừng chạy đến Mộ Lạc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: dự định (5)

Phong Đặc và Phong Dương đi vài ngày mới đến Mộ Lạc Thành.

Vừa vào thành, bọn họ lập tức cảm thấy một bầu không khí bất thường.

Mặc dù trong thành vẫn phồn thịnh như lúc ban đầu, nhưng dân chúng trên đường luôn đều cúi đầu, cảnh tượng chạy đi vội vã, giống như là đang tránh né cái gì.

Hai người Phong Đặc không biến sắc tìm được một quán trọ dừng chân ngủ lại, quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến.

Sắc trời, rất nhanh đã tối xuống, Phong Đặc và Phong Dương muốn tìm chỗ ngồi xuống bên hành lang, nhân tiện hỏi thăm tin tức, thì lại bị tiểu nhị cản lại, “Hai vị muốn ăn gì, nói cho tiểu nhân là được, tiểu nhân sẽ đưa đến gian phòng cho ngài.”

Phong Đặc nhàn nhạt từ chối, “Không cần, chúng ta ăn đơn giản ở chỗ này là được rồi.”

“Hai vị, không phải là tiểu nhân nói chuyện giật gân, mà gần đây trong thành, thật sự không được an bình.”

Lông mày Phong Đặc nhíu lại, đang muốn hỏi thăm chút tin tức, lại nghe chương quỹ dừng mười phần khí lực rống với tiểu nhị một câu, “Người đứng góc ở đó làm cái gì, còn không mau đi đóng cửa!”

“Dạ dạ.” Tiểu nhị vừa đáp lời, vừa quay đầu cười với hai người Phong Đặc nói, “Tiểu nhân đi một chút sẽ trở lại, hai vị chờ chút.”

“Tam ca, không thích hợp...” Rõ ràng vào canh giờ, hắn là thời gian mỗi quán trọ bận rộn nhất, vậy mà chương quỹ lại bảo tiểu nhị đi đóng cửa? !

Quá kỳ quái!

Phong Đặc gật gật đầu, chờ tiểu nhị trở lại, liền trực tiếp phân phó, “Tiểu nhị, trong chốc lát làm chút thức ăn đưa đến phòng ta đi.”

“Được rồi, ngài chờ!”

Bọn họ vừa về tới gian phòng, Phong Dương không nhịn được mở miệng nói, “Tam ca, trong Mộ Lạc Thành này tuyệt đối có vấn đề, Vị Minh lựa chọn một chỗ như vậy, rốt cuộc là có âm mưu gì?”

Phong Đặc nấp máy môi, không trả lời hắn, ngược lại mở cửa sổ phòng.

Dư quang của trời chiều vẫn còn, mơ hồ chiếu ở trên đường màu vàng vàng, trên phố xá người cũng đã vắng đi hơn phân nửa!

Phong Dương đi sang nhìn, lập tức ánh mắt có chút trầm xuống.

Hắn nhớ mang máng lúc lần trước đến, không phải là cảnh tượng như thế.

Phong Đặc đưa tay đóng kín cửa sổ, trầm giọng nói, “Theo tiểu nhị kia nói, hắn là trong Mộ Lạc Thành có thể do yêu ma quấy phá.”

“Người Ảnh môn nói rằng Vị Minh xuất hiện ở Mộ Lạc Thành, có phải là hắn chỉ đi qua nơi này hay không?” Đi lên trước nữa chính là biên thành, hắn có trực tiếp tìm một nước khác làm chỗ dựa hay không?

“Nếu như trong Mộ Lạc Thành thật sự có vật thần bí, thì đoán chừng là Vị Minh đang hướng về vật đó.”

“Tam ca, không bằng buổi tối chúng ta đi ra ngoài...”

Ánh mắt Phong Đặc lạnh lẽo, đưa tay làm động tác dừng lên tiếng, ngăn cản Phong Dương nói tiếp.

“Khách quan, thức ăn ngài muốn đã xong rồi.” Giọng nói tiểu nhị từ ngoài cửa phòng vang lên.

Phong Dương đi qua mở cửa, cũng không cho hắn vào gian phòng, mà nhận lấy khay ở trong tay hắn, hào phóng thưởng cho hắn một chút tiền boa, tiểu nhị mừng rỡ lui xuống.

Phong Dương đóng cửa lại, đặt thức ăn ở trên bàn, rồi từ trong tay áo lấy ra một cây châm bạc, cẩn thận kiểm tra có độc hay không.

Một hồi lâu, lắc đầu, nói, “Không có độc.”

“Quán trọ này cũng không có vấn đề, buổi tối cứ theo như người nói làm.”

“Được.”

...

Ban đêm, trăng sáng sao nhỏ.

Phong Đặc cũng xem như quen thuộc với nơi này, lúc trước vì mua rượu cho Ngân Lan, hắn cũng đã tới nơi này không ít, khi đó, mọi người tựa hồ không như hiện giờ, ngay cả đi trên đường cái cũng đều nom nớp lo sợ.

Phong Đặc và Phong Dương đi đến phủ nha (nha môn) Mộ Lạc Thành, nếu trong thành có chuyện gì, thì trong phủ nha có ghi chép.

Hai người thừa dịp bóng tối, lặng lẽ ẩn vào phủ nha, trong phủ nha là một mảnh đen như mực, tất cả mọi người đều đã đi ngủ rồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: dự định (5)

Bọn họ xông vào một phòng xếp, trên giường trong gian phòng là gã sai vật đang ngủ say, Phong Dương đi lên lay tỉnh hắn.

Gã sai vật mơ mơ màng màng tỉnh lại, lúc nhìn thấy bên giường mình lại có hai người đang đứng không quen biết, thì nhất thời hít một hơi, thiếu chút nữa đã bị hù dọa đến ngất đi.

Chuyện xảy ra ở trong thành gần đây không phải là hắn chừng nghe qua, chẳng lẽ đêm nay là đến phiên hắn xui xẻo sao?

“Hai vị đại vương, tha mạng! Tha mạng!” Thân thể hắn run run, lão đảo lặn xuống giường, nằm ở trước mặt hai người Phong Dương cầu xin tha thứ.

Phong Đặc nhíu nhíu mày, thấp giọng nói, “Nói cho chúng ta biết, thư phòng ở nơi nào?”

Gã sai vật nghe vậy sùng sốt một tý, vội vàng đáp, “Ồ đằng sau tiền sảnh, vòng qua hành Lang, từ phía đông có cuốn sổ nằm ở ngăn thứ ba. Hai vị đại

vương, có thể bỏ qua cho tiểu nhân...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, đã bị Phong Dương bổ cán dao sau gáy hôn mê.

Phong Đặc và Phong Dương theo lời hắn nói mà đi đến, rất nhanh đã đi tới thư phòng.

Phong Đặc đẩy cửa đi vào, trong phòng tối đen một mảnh, vật gì cũng đều không nhìn thấy.

Phong Dương quẹt diêm lên hộp quẹt một cái, ánh sáng hơi yếu chợt lóe lên, chiếu lên dung nhan bọn họ, lúc sáng lúc tối.

Phong Đặc tiện tay cầm lên một quyển công văn ở trên bàn liếc nhìn, lông mày càng ngày càng cau lại, sau đó hắn lại nhìn đến mấy quyển công văn, rồi để lại chỗ cũ, ý bảo Phong Dương rời đi.

Theo vài tháng trước, trong Mộ Lạc Thành không ngừng có dân chúng mất tích không giải thích được, lúc mới đầu còn chưa chú ý đến, nhưng dần dần về sau, người mất tích càng ngày càng nhiều, khiến cho lòng người bàng hoàng.

Lại sau này, có người lên núi đón củi, lúc đi qua một rừng cây, lại thấy được xương trắng đầy đất!

Từ đó về sau, khi vừa đến trời tối, dân chúng từng nhà đều đóng cửa không ra, chỉ có như vậy, mà người mất tích vẫn mất tích.

Phong Đặc và Phong Dương đi tới phía rừng cây, vừa mới tới gần chỗ đó, thì đã cảm giác được một mùi máu tươi nồng nặc.

“Xem ra chính là chỗ này.” Về mặt Phong Đặc ngưng trọng, “Chúng ta vào xem một chút đi.”

“Ừ.”

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ từ từ đi vào sâu bên trong, mùi máu tươi càng ngày càng nồng, rốt cuộc bọn họ cũng không thể không bị miệng mũi.

Mà bây giờ một màn ở trước mắt bọn họ, trực tiếp khiến cho bọn họ phải dừng bước.

Chỗ đó là một mảng xương khô thịt thối thật lớn, dưới ánh trăng chiếu trên đồng xương cốt màu trắng kia, vô cùng quỷ dị.

Vài con sói vây quanh những thi thể còn chưa hoàn toàn bị rửa nát, mà từng ngum nuốt những mảng thịt thối vào trong bụng.

Hai người Phong Đặc đến, hiển nhiên là đã chọc giận đến bầy sói, âm u trong mắt xanh của chúng nó, lộ ra một chút hung quang (ánh sáng tàn bạo).

Nhưng, chúng nó không hề tấn công bọn họ, mà chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, ngay cả thịt thối kia cũng đều không ăn.

Đột nhiên, cách đó không xa trong rừng cây loáng thoáng hiện ra một luồng kim quang, chói mắt đến cực điểm. Làm cho không khí càng thêm quỷ quyết!

“Rốt cuộc ngươi cũng đã tới, bản tôn ở chỗ này, đã chờ ngươi rất lâu rồi!” Giọng nói u ám từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Phong Đặc rung mình, trong tay áo trực tiếp cầm lấy một mũi ám khí.

Chờ giây lát, nhưng không thấy người nọ nói thêm gì nữa.

Một hồi lâu, kim quang từ từ lui đi, bầy sói ngửa đầu gầm một tiếng thét dài có trật tự. Nam tử vận y phục đen như mực, cầm một một thanh ngọc tiêu, chậm rãi từ trên trời hạ xuống.

Phong Đặc giật giật khoe miệng, trên mặt hiện lên một nụ cười, trong giọng nói mang theo nhân nhạ uy nghiêm, “Ngươi là bọn trộm cắp từ nơi nào?”

“Ngươi sắp chết, không xứng để biết rõ tên của bản tôn.”

“Ngươi dường như, rất quen thuộc với bản vương?” Đuôi mắt Phong Đặc xếch lên, không thèm để ý đến những lời hắn mới vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 231: ai bắt rập (1)

“Nhà binh nói rằng biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.” Úc Huyền nhìn xem Phong Đặc, trên mặt lộ ra chút khinh thường, “Nhưng

mà, xem ra vẫn là bản tôn đánh giá cao người.”

“Nói như thế, bản vương đã người thất vọng rồi?” Phong Đặc tiện tay phất lá liễu roi là tà trên người, trên dung nhan tuấn kia vẫn mang theo nụ cười thân nhiên như cũ.

Úc Huyền nhìn thấy hần giờ cánh tay lên, lập tức đề phòng, lại phát hiện đây chỉ là một động tác rất tùy ý, sắc mặt liền bắt đầu cứng lại.

Phong Đặc như cười như không liếc hần một cái, không nói lời nào.

Trong nháy mắt Úc Huyền có chút thẹn quá hoá giận, hét lớn, “Người đến, giết bọn họ cho bản tôn!”

Mệnh lệnh vừa ra, bảy sói lúc trước vẫn còn đang ẩn núp ở trong rừng, lập tức hành động. Chúng nó chậm rãi đến gần Phong Đặc và Phong Dương, đôi mắt xanh âm u nhìn chăm chăm vào bọn họ, rất nhanh đã vây quanh bọn họ.

“Động thủ!” Úc Huyền ra mệnh lệnh cuối cùng với bảy sói.

Vài con sói đột nhiên nhảy lên, hung hăng đánh về phía Phong Đặc.

Về mặt Phong Đặc ngưng lại, ám khí trong tay áo nhanh chóng bắn ra. Chỉ là không nghĩ tới, mấy con sói kia lại linh hoạt trốn được! Nhưng mà, bao nhiêu đó cũng đã tạo thành ít hỗn loạn với bảy sói.

Phong Dương nhân cơ hội này, vội vàng cầm nắm thuốc bột ở trong tay ném về phía bảy sói.

Mà ngay sau đó, hần nhanh chóng lấy ra hộp quẹt, đốt diêm, ném về bảy sói!

Úc Huyền luôn ở một bên nhìn xem, không có ý định ra tay, chỉ là lúc người thấy được mùi bột lân (phốt pho), đồng tử liền co rút lại, trong lòng nói một tiếng không tốt!

Quả nhiên, diêm đốt lên mới gặp bột phấn được ném đi, trong nháy mắt đã bùng cháy. Vốn lá khô ở trong rừng nhiều, và mùa này, không khí đều rất hanh khô.

Những ngọn lửa gặp cành khô lá mục liền đốt cháy, trong nháy mắt, bảy sói đã tán thân vào trong biển lửa!

Bảy sói lập tức mất phương hướng, tất cả đều kinh hoảng gầm lên, muốn xông ra biển lửa, nhưng lại không có dũng khí.

Sắc mặt Úc Huyền khó coi đến cực điểm, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào biển lửa, mà sợ hãi ở trong lòng lại được hần che dấu rất tốt.

Hần cũng là sói, tự nhiên, cũng sẽ sợ lửa.

Phong Đặc xuyên qua ánh lửa nhìn xme hần, giọng nói trầm thấp trầm tức, nhẹ truyền đến bên tai hần, “Lần đầu gặp mặt, bản vương mời người nhắm nháp thịt sói miễn phí, không cần phải khách khí.”

Sắc mặt Úc Huyền lập tức đen lại không còn một phần, tức giận nghẹn ở trong ngực, không có chỗ phát tiết. Đây quả thực chính là trực tiếp đánh lên mặt của hần!

Thế lửa càng lúc càng lớn, trong lửa bảy sói cũng dần dần không còn kêu thảm thiết nữa, nhưng bầu trời vào lúc này lại đổ mưa xuống!

Mắt phượng Phong Đặc khẽ nheo lại, bầu trời đêm rõ ràng một tia mây đen cũng không có, trăng sáng cũng còn treo cao trên trời, vậy mà trời lại mưa? Chẳng phải là quá mức kỳ quái đi?!

Ánh mắt Phong Đặc rơi vào trên mặt Úc Huyền, lúc nhìn thấy khóe môi hần mang theo nụ cười, trong lòng thoáng chốc đã sáng tỏ.

Trong rừng cây này, nhất định là còn nhân thủ hần bố trí!

Trận mưa này từng giọt từng giọt tí tách, cũng không tính là lớn, nhưng rơi trong một phút cũng đã dễ dàng tưới tất trận lửa lớn này.

Lửa tắt, lướt qua tro than của vài thi thể sói, nhưng cũng có vài con sói may mắn hơn, da lông chỉ bị đốt rụi một mảng lớn, còn để lại một mạng.

Về mặt Phong Đặc bình tĩnh nhìn Úc Huyền, không biết hần đang đánh chủ ý gì.

Lúc này, một tiếng nói quen thuộc đột nhiên từ trong rừng vang lên, vốn là giọng điệu ôn nhuận, nay lại mang ít âm lãnh, “Rất lâu không thấy. Tam vương gia, gần đây tốt không?”

“Quốc sư?” Đuôi lông mày Phong Đặc khẽ nhướng lên, trong con mắt xẹt qua mấy phần hàn mang, giều cột nói, “Chính xác... Đã rất lâu không thấy!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: ai bắt rập (2)

Vị Minh đứng ở bên cạnh Úc Huyền, dần dần lộ ra cơ thể.

Quanh người hắn lượn lơ một cỗ khí đen, hoàn toàn không tạo nhã lạnh nhạt như người thiên giới, mà giống như một ác ma từ trong vực sâu tội ác đi ra.

“Ngươi rốt cuộc đã tới, bản vương ở nơi này đã đợi lâu rồi!” Đuôi lông mày Phong Đặc lăng lự, khoe môi thoáng cong lên độ cong quý dị.

“Ha ha, vừa vặn, ta cũng đã đợi Tam vương gia thật lâu!” Vị Minh không chút nào che dấu phần hận trong mắt, ánh mắt rơi vào trên người Phong Đặc mang theo sự điên cuồng muốn hủy thiên diệt địa!

Ban đầu ở hoàng cung hắn không tin Phong Đặc sẽ chết ở đó. Hắn đã từng bắt chấp tất cả thiên hạ để làm chuyện xấu, lên đi thiên giới để xem trộm kiếp mạng của Phong Đặc, nửa năm trước dương thọ hắn còn chưa hết!

Mà dương thọ của hắn (PD), hắn (VM) đã nhìn thấy ở trên bàn, chính là đêm nay!

Mấy ngày trước, hắn đột nhiên nhận được tin tức Phong Đặc đã trở về Phong Lan Quốc, nhưng trong hoàng cung lại không có tin tức gì truyền tới, thì hắn đã biết rõ, lần này Phong Đặc trở về, tuyệt đối là để báo thù!

Sau đó, hắn quả nhiên phát hiện Phong Đặc phái một số người âm thầm tìm kiếm tung tích của hắn, cho nên hắn cố ý để lộ chút tung tích cho bọn họ, một đường dẫn Phong Đặc đến nơi này.

Kỳ thật, nếu đêm nay Phong Đặc không tự mình đi đến, thì hắn và Úc Huyền cũng sẽ sai người bắt hắn mang tới đây.

Đây là một kiếp cuối cùng hắn (PD) luân hồi trong mười kiếp, hắn (VM) quyết không thể để cho hắn thuận lợi trở lại thiên giới, nếu không nhất định hắn (VM) phải chết!

Úc Huyền quay đầu nhìn Vị Minh, trong mắt có chút ý tứ trách móc, “Quốc sư đại nhân, người tới có chút muộn!”

“Điện hạ chớ trách, mới vừa rồi là ta đi đón một người tới.” Vị Minh nhìn về phía Phong Đặc, trong mắt mang theo đắc ý rõ ràng.

Phong Đặc và Phong Dương đều không biết trong hồ lô của hắn muốn bán cái gì, cho nên chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn, âm thầm đề phòng.

“Người nào?” Ánh mắt Úc Huyền trầm xuống, hắn không biết Vị Minh muốn làm cái gì, lúc trước bọn họ cũng chưa hề thương lượng qua chuyện này.

“Điện hạ nhìn một chút sẽ biết!” Vị Minh vỗ vỗ tay. Lập tức liền có hai người Lang tộc nâng một nữ tử đi tới.

Hai tay nữ tử bị trói chặt ở sau người, cúi thấp đầu, tựa hồ đã ngất đi, sợi tóc rủ xuống đến bên cạnh mặt, nhìn không rõ mặt mũi của nàng.

Thần sắc Úc Huyền có chút khó coi, mặc dù không thấy rõ mặt của nàng, nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ ràng được hơi thở trên người nàng, có chút phức tạp gọi một tiếng, “Mặc Nhi?”

Đỉnh tai Phong Đặc mới vừa nghe được tên hắn gọi, cảm thấy lòng trầm xuống, thân thể trực tiếp cứng đờ lại.

“Đây chính là lễ vật ta muốn đưa cho Tam vương gia.” Vị Minh đi đến bên cạnh nàng, thô lỗ kéo lên đầu của nữ tử.

Bỗng nhiên lộ ra khuôn mặt tái nhợt, khiến cho tim Phong Đặc như nảy mạnh lên, “Mặc Nhi?!”

“Đúng là tam vương phi.” Vị Minh tàn nhẫn nhếch miệng, từ từ đến gần Tô Mặc Nhi, “Không biết Tam vương gia đối với phần lễ vật này có hài lòng hay không?”

Trong con mắt Phong Đặc xẹt qua một tia tàn nhẫn, giọng điệu âm u thâm trầm, “Ngươi muốn cái gì?”

“Ta? Ta chỉ nghĩ muốn mạng của ngươi thôi! Nếu như Tam vương gia nguyện ý đổi mạng, thì ta có thể suy nghĩ đến sự bình yên vô sự của vương phi!”

Vị Minh vừa nói xong, kề sát vào Tô Mặc Nhi, cúi đầu ghé vào trên cổ của nàng nhẹ cắn một cái.

Trong lòng lại dâng lên một ít oán hận, ngàn năm trước, hắn tro mắt nhìn nàng ân ái ái ái với Phong Đặc, ngay cả tia dư quang ngoài khoé mắt cũng không cho hắn, khi đó hắn đã thề, nhất định phải tách ra bọn họ!

Nhìn thấy động tác như thế của Vị Minh, Phong Đặc còn chưa kịp tỏ thái độ, thì đã có người không chịu nổi!

Úc Huyền đen mặt, đi lên vài bước, trực tiếp vươn tay kéo Vị Minh ra, ôm Tô Mặc Nhi vào trong ngực, “Ngươi còn dám chạm vào nàng, thì đừng trách

bản tôn không khách khí với người!”

Vị Minh sững sờ, lập tức có chút hiểu rõ, “Thì ra người khiến cho điện hạ nhưng nhớ ngày đêm, chính là nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: ai bắt rập (3)

“Biết rõ là tốt rồi! Còn dám để cho bản tôn phát hiện người có ý nghĩ không an phận với nàng, thì bản tôn sẽ để cho người nếm thử mùi vị tan thành mây khói!”

Vị Minh từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, làm sao sẽ chịu khuất phục dưới uy hiếp của Úc Huyền, lúc này cười lạnh nói, “Nhưng điện hạ cũng đừng quên, ta chính là người nhận lệnh từ đại vương.”

“À? Nói như vậy, là lời bản tôn nói, người không có ý định nghe theo sao? Người thật sự cho rằng bản vương không dám giết người sao!” Thần sắc Úc Huyền lạnh lẽo, nói chuyện cũng không khách khí như lúc trước.

Vừa rồi Vị Minh đến chậm, đã khiến cho hắn tổn thất nhiều thuộc hạ một cách vô ích như vậy, điều đó đã khiến hắn vô cùng khó chịu, bây giờ lại còn dám ngấp nghé đến nữ nhân của hắn?!

Quả thực là muốn chết!

Mưa đã tạnh, trong không khí lơ đãng mang theo mùi khét.

Phong Đặc vận một thân bạch y nổi bật đứng ngay đối diện bọn họ, mắt lạnh nhìn bọn họ đang nội chiến, khoe môi giương cao khê trào phúng.

Trong nháy mắt Vị Minh quay đầu, lại vừa vận nhìn thấy khoe môi trào phúng của Phong Đặc, hắn lập tức bình tĩnh lại, “Điện hạ, chuyện của chúng ta, để nói sau. Hiện tại trước nên giải quyết phiền toái ở trước mắt thôi!”

Úc Huyền theo ánh mắt của hắn nhìn sang, trong mắt cũng thoáng loé lên âm ngoan (âm u ngoan độc), “Được!”

Vị Minh hơi khiêu khích nhìn về phía Phong Đặc, trên mặt tràn đầy vẻ ngoan tuyệt (ngoan độc, tuyệt tình), “Không biết Tam vương gia suy tính như thế nào?”

“Dùng mạng của bản vương để đổi mạng của Mặc Nhi, đúng thực là một khoản mua bán có lời.” Giọng nói Phong Đặc nhàn nhạt, nghe không ra bất cứ cảm xúc nào.

Vị Minh cho rằng đây là hắn đã đáp ứng, càng đắc ý, “Như vậy, Tam vương gia xin mời!”

“Tam ca?” Phong Dương có chút lo lắng nhìn xem Phong Đặc, sợ trong lòng hắn nghĩ quẩn mà thật sự lấy mạng đổi mạng.

Phong Đặc không trả lời, trái lại chậm rãi bước đến gần bọn họ.

Vị Minh biến sắc, lập tức mở miệng nói, “Đứng lại! Người không muốn mạng của Tô Mặc Nhi sao?”

Phong Đặc đứng cách bọn họ xa khoảng ba trượng, híp híp mắt, chậm rãi mở miệng, “Nhưng mà, người xác nhận, người mà người bắt chính là Mặc Nhi sao?”

Vị Minh và Úc Huyền đều ngẩn ra, Vị Minh cười nhạo ra tiếng, “Ý của Tam vương gia là, nàng không phải vương phi sao? Lý do này, người không biết là quá mức vụng về sao?”

Đuôi mày Phong Đặc nhướn lên, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, vẫn không nói một lời.

Nữ nhân hắn, hắn đương nhiên sẽ không nhìn lầm, mặc dù người trong ngực tên nam tử vận y phục màu đen kia, dung mạo đều giống như đúc với Mặc Nhi, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được rõ ràng là các nàng khác nhau.

Úc Huyền nhìn nhìn Phong Đặc, lại cúi đầu xem người trong ngực.

Phong Đặc nói rất kiên định, thoát nhìn không hề giống như mưu kế muốn thoát thân, mà nữ nhân trước mắt này, cũng không phải là dịch dung thành dáng vẻ này!

Trừ phi... !

Đôi mắt nguy hiểm của Úc Huyền nheo lại, giọng nói âm lãnh như đâm thẳng vào lòng người, “Quốc sư đại nhân, có phải nên nói cho bản tôn lai lịch của nữ nhân này một chút hay không?”

Sắc mặt Vị Minh trầm xuống, nhìn thấy thần sắc Úc Huyền đang hoài nghi rõ ràng, lạnh lùng nói, “Nàng chính xác là do ta gặp phải ở trên đường! Tô Mặc Nhi không phải là ta chưa từng gặp qua, làm sao có thể nhận sai được?”

Hắn lại quay đầu nhìn về phía Phong Đặc, khinh thường cười nói, “Đường đường là Tam vương gia, thế nhưng vì muốn bảo vệ mạng của mình, mà ngay cả vương phi của mình cũng không dám nhận sao?”

Phong Đặc nhấp máy môi, ánh mắt rơi vào một mảnh tro bụi hỗn độn trên mặt đất, khẽ thất thần.

Vị Minh thấy hắn tựa hồ có chút chột dạ, liền mở miệng cười nhạo tiếp, “Người đối với nàng nhưng cũng chỉ có thế!”

Con mắt Phong Đặc lóe sáng, bỗng đứng xoay người, đầu ngón tay kẹp lấy ám khí, bắn thẳng ra, mà mục tiêu chính là nữ tử được Úc Huyền ôm vào trong ngực!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: ai bấy rập (4)

Úc Huyền cả kinh, lập tức nhìn thấu mục đích của Phong Đặc. Trên tay hắn dùng lực một cái, trực tiếp đẩy người ở trong ngực ra ngoài!

Chỉ thấy, nữ tử vốn đang hôn mê, ngay tại thời điểm này lại thoát khỏi dây thừng trói chặt hai tay nàng, mũi chân hơi khẽ di chuyển, xoay người tránh thoát khỏi vải ám khí của Phong Đặc, rồi nhanh nhẹn rơi xuống đất.

Vị Minh tròn to hai mắt, không thể tin nhìn xem một màn này, cho đến khi ánh mắt nàng cười nhẹ rơi vào trên người của hắn, hắn mới phục hồi tinh thần.

Môi miệng nữ tử khẽ mở, giọng nói ôn nhu, “Quốc sư đại nhân quả nhiên là danh bất hư truyền, mới một chiêu của tiểu nữ tử thôi, mà đã rơi xuống thế hạ phong.”

“Minh Mị!” Úc Huyền lạnh lùng phun ra hai chữ, khép hờ đôi mắt nguy hiểm âm ngoan.

Minh Mị quay đầu cười một tiếng với hắn, “Điện hạ chớ tức giận, Minh Mị chỉ muốn đùa với người một chút mà thôi. Không nghĩ tới ngàn năm, điện hạ vẫn nhớ đến tỷ ta như cũ.”

Lúc này Phong Đặc đã trở lại bên cạnh Phong Dương, Phong Dương nhìn thấy cục diện đã nghịch chuyển như thế, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, sau khi nghe được Úc Huyền kêu lên tên của nữ tử kia, hắn mới nhớ là, dường như Phát Tâm đã nhắc qua cái tên này rồi.

Minh Mị, muội muội Mặc Nhi, công chúa khác của Hồ tộc!

Chỉ là, làm sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Thật sự không lẽ chỉ là ngẫu nhiên bị quốc sư nhận sai thành Tô Mặc Nhi, rồi bị trói đến chỗ này sao?

Úc Huyền nhìn người trước mắt vô cùng giống với Tô Mặc Nhi, bởi vì bị lừa gạt mà sinh ra tức giận, trong nháy mắt lửa giận vọt tới ngực, trầm giọng hỏi, “Người tới nơi này làm gì?”

“Đại vương lệnh ta đến giúp người một tay, chỉ không nghĩ rằng, sau khi gặp mặt sẽ là một tình huống như vậy.” Minh Mị cười nói, mắt sáng long lanh, ánh mắt mang theo lăng lợ quyến rũ, đáng vẻ xinh đẹp.

Tiếng nói theo gió, truyền đến tai Phong Đặc, Phong Đặc khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên nghe sư muội Mặc Nhi nói đến Minh Mị, trên mặt nàng (PT) có chút khó chịu, thì ra nàng (MM) đã phản bội Hồ tộc, đầu phục dưới Lang tộc sao?

Úc Huyền còn đang định trách cứ thêm vài câu, thì lại đột nhiên cảm giác được, không khí xung quanh lại xuất hiện một luồng khí khác thường không ổn định.

Mặc dù chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ ràng được.

Hắn ở chỗ này đã bố trí một kết giới nhỏ, chỉ cho đi vào, không cho phép ra, vừa rồi có một tia không ổn định, rất rõ ràng chính là đã có người xông vào!

Hơn nữa người đến rất tinh thông kết giới trong trận pháp, nếu không cũng sẽ không chỉ gây ra tiếng động nhỏ như thế.

Úc Huyền càng thêm đề phòng, âm thầm truyền âm cho Vị Minh và Minh Mị, để cho bọn họ cũng nên cẩn thận chút. Dù sao bây giờ hắn còn cần sự trợ giúp của bọn họ.

Trong rừng cây không khí càng ngày càng quỷ quyết, hai phương đều không ngừng kiên trì, không ai chịu xuất thủ trước ai.

Qua một hồi lâu, trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài, ngay sau đó, chỉ thấy một nữ tử đột nhiên hiện ra, đôi mắt linh động nhìn ngắm xung quanh, rồi ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Vị Minh trên người, dừng thêm mấy giây rồi dời đi.

Mà cũng bởi vì mấy giây này, mà sắc mặt của một nam nhân nào đó ở bên cạnh nàng đen lại.

Phong Đặc trực tiếp đưa tay kéo Tô Mặc Nhi vào trong lòng, muốn để cho nàng nhìn mình, giọng điệu thoảng có chút trách cứ, “Không phải đã bảo lúc người đi ra thì phải vận thêm y phục sao?”

“Đi hơi gấp, nên cũng không chú ý.” Tô Mặc Nhi nhỏ giọng nói, “Nhưng mà người yên tâm, hiện giờ ta có pháp lực hộ thể, chút nhiệt độ này, không tính là cái gì.”

“Lần sau không được dùng lý do này nữa!”

“Ừ, biết rồi.”

“...” Mọi người đang một bên nghe bọn họ nói chuyện, hoàn toàn bị biến thành cảnh nền.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: ai bấy rập (5)

Úc Huyền thấy Tô Mặc Nhi hoàn toàn không để mắt đến mình, lập tức giận dữ, giữa lòng bàn tay tụ lại một luồng chân khí rồi đánh về phía Phong Đặc và Tô Mặc Nhi, vô cùng bén nhọn.

Phong Đặc liên tục chú ý đến động tĩnh của Úc Huyền, vừa thấy Úc Huyền ra tay, liền lập tức ôm Tô Mặc Nhi tránh khỏi.

Mà cây đại thụ sau nơi chỗ bọn họ mới đứng, lại bị một luồng này xé làm hai!

“Tỷ tỷ, đã lâu không gặp.” Minh Mị thấy bọn họ bình an rơi xuống trên mặt đất, không đợi bọn họ mở miệng, trực tiếp hỏi chào hỏi với Tô Mặc Nhi.

Thân thể Tô Mặc Nhi lập tức cứng đờ, lập tức xoay người sang chỗ khác, ánh mắt thoảng lạnh xuống, “Minh Mị?”

Trước khi đến, Phát Tâm đã nói cho nàng biết, từ mấy trăm năm trước Minh Mị đã đi sang Lang tộc, hiện tại đã là phi tử của Lang Vương.

Nàng vốn không muốn tin, nhưng tình huống ngày hôm nay, thật sự không chỉ dựa vào chuyện nàng không tin.

Chẳng lẽ nàng (MM) thật sự không thấy rõ dã tâm của Lang Vương, mà cam tâm làm một con cò sao?

“Ngàn năm không thấy, vẫn là làm khó tỷ tỷ nhớ đến ta.” Minh Mị cười một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp mang theo một ít khinh thường.

“Người đã nhận ta là tỷ tỷ, thì nghe lời của ta, lập tức trở về Hồ tộc, đừng ở chỗ này quậy phá!”

“Trở về? Trở về nhận lấy sự trừng phạt của các người sao?” Dáng vẻ Minh Mị từ từ trở nên oán độc, “Huống chi, nhiều năm như vậy, ta rời khỏi Hồ tộc, các người có ai nhớ rõ ta, mà tới tìm ta không?”

Tô Mặc Nhi nhất thời trầm mặc, từ trước đến nay Hồ tộc luôn xem huyết mạch thuần túy là trên hết, vương thất Hồ tộc lại càng thêm coi trọng, và Minh Mị cũng vì lý do huyết mạch, mà luôn không được người coi trọng.

Nhưng dù sao Hồ tộc cũng đã nuôi dưỡng nàng mấy trăm năm, hiện tại nàng làm sao có thể bởi vì oán hận nhất thời mà đồng ý giúp đỡ Lang tộc đối phó với Hồ tộc chứ ?

“Đủ rồi! Nơi này không phải là nơi mà các người xử lý chuyện nhà!” Vị Minh lên tiếng cắt đứt lời giữa các nàng.

Quanh người hắc khí đen quán quanh càng ngày càng đậm, sắc mặt Tô Mặc Nhi thay đổi, hơi thở này...

“Phong Đặc, Tô Mặc Nhi, các ngươi đã sớm thương lượng tốt rồi phải không?” Vị Minh nghe được lời bọn họ mới vừa nói, trong nháy mắt trong lòng đã hiểu.

Phong Đặc vẫn luôn đùa giỡn bọn họ!

Dọc theo con đường này hắn vốn không phát hiện dấu vết của Tô Mặc Nhi, hiện giờ xem ra là bọn họ đã sớm âm thầm liên lạc rồi!

Phong Đặc nhíu mày, không nói đúng sai.

Ban đầu lúc hắn ở Minh U Cốc, Mặc Nhi cũng tới theo, rồi từ đề đô đến Mộ Lạc Thành, một đường đều có người luôn âm thầm giám thị bọn họ.

Cho nên bọn họ quyết định tương kế tựu kế, để cho bọn người Vị Minh cho rằng bọn họ đều chưa có chuẩn bị, mà rơi vào bẫy rập của hắn.

“Hừ! Coi như là như vậy, thì các ngươi còn không phải là chịu ngoan ngoãn rơi trúng mai phục của ta hay sao! Tối nay, ta sẽ để các ngươi phải táng thân ở chỗ này!” Vị Minh nhìn sắc trời, trong lòng âm thầm tính toán thời gian.

Không khác nhau lắm, lúc cần tới cũng nhanh đã tới!

“Mặc Nhi, bảo vệ tốt cho mình!” Phong Đặc nhìn thấy Vị Minh kẻ sát vào tai Úc Huyền nói gì đó, hắn cảm thấy cần phải thêm cảnh giác.

Hắn kéo Tô Mặc Nhi ra sau lưng mình, thấp giọng dặn dò.

Ánh mắt Tô Mặc Nhi chợt lóe lên, khẽ gật đầu, “Cẩn thận chút.”

Trăng sáng bị mây đen che mất một nửa, xung quanh rừng cây truyền ra một tiếng ít tiếng sột soạt, giống như có vật gì đó đang tập trung về phía bọn họ.

Úc Huyền lại đột nhiên lên tiếng nói, “Mặc Nhi, nếu ngươi chịu trở về bên cạnh bản tôn, thì bản tôn sẽ đáp ứng với ngươi, không giết nam nhân này!”

“Điện hạ, ngươi! Ngươi đừng quên...” Vị Minh cả kinh, hiện tại hắn không ngờ chuyện đã đến mức này rồi, vậy mà Úc Huyền lại còn có thể nói ra những lời này!

“Câm miệng! Chuyện của bản tôn, còn chưa tới phiên ngươi nhúng tay!” Úc Huyền giận dữ quát to một tiếng, sau đó lại lần nữa nhìn về phía Tô Mặc Nhi, lại thấy ở trong đôi mắt linh động của nàng hiện ra một ít chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: kết cục thiên(1)

“Úc Huyền, ngươi thật sự thay đổi rồi!” Tô Mặc Nhi không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt của hắn. “Bản tôn không hề có, cho dù có cũng vì do ngươi ép!” Úc Huyền nắm chặt quả đấm, một hồi lâu mới ý thức được có chuyện không đúng.

Hắn cau mày, dẫu đi kinh ngạc của mình, trầm giọng hỏi, “Ngươi khôi phục rồi?”

Khoé môi Tô Mặc Nhi vẽ lên một nụ cười, xem như cam chịu.

“Cho nên, lựa chọn của ngươi vẫn là hắn như cũ sao?” Úc Huyền đưa ngón tay chỉ Phong Đặc, chuyện ngàn năm trước lại lần nữa hiện lên trước mắt hắn.

Lúc trước nếu như không phải vì người này, thì Mặc Nhi sớm đã trở thành vợ của hắn!

Tô Mặc Nhi thâm thở dài, nhưng vẫn kiên định gật đầu.

Khuôn mặt Úc Huyền thay đổi một hồi, “Tô Mặc Nhi, ngươi nhất định sẽ trả giá thật lớn!”

Ngàn năm trước hắn đi cầu hôn đã bị nàng cự tuyệt, ngàn năm sau vẫn như vậy, lần này hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ!

Về mặt Phong Đặc trầm tĩnh đứng ở trước Tô Mặc Nhi, không sợ lời uy hiếp của Úc Huyền.

Cỏ cây bị gió thổi đung đưa không ngừng, âm u trong đôi mắt màu lục, lại mơ hồ thoáng hiện.

Úc Huyền không định để cho bày sói tiến công, chỉ có ba người họ, cho dù Tô Mặc Nhi có pháp lực lại một lần nữa, thì cũng không phải là đối thủ của hắn!

Vị Minh nhìn thấy thời gian càng ngày càng gần, trong lòng nhin không được, chưa chờ Úc Huyền hạ lệnh, thì hắn đã trực tiếp ra tay về phía Phong Đặc!

Uy áp cường đại càng ngày càng tới gần, sắc mặt Phong Đặc ngưng trọng lại, nhanh chóng vận nội lực, nghênh đón một kích này của hắn!

Tìm Tô Mặc Nhi này mạnh lên, vội vàng muốn đi lên giúp hắn, nhưng Úc Huyền lại lách mình chắn trước mặt nàng, sắc mặt âm ngoan nói, “Tối nay, bản tôn sẽ để cho ngươi nhìn thấy tận mắt hắn chết!”

Ánh mắt Tô Mặc Nhi trầm xuống, mím môi không nói chuyện, chỉ lo liệu mạng mạnh mẽ dùng toàn lực đối phó với Úc Huyền.

Mà bên kia, Phong Dương đang đánh khó phân thắng bại với Minh Mị.

Minh Mị vốn ở một bên chờ đợi thời cơ, muốn tạo ra cho Phong Đặc một kích trí mạng, nhưng không ngờ lại bị Phong Dương nhìn thấy, vào trước một khắc nàng ra tay, đã ngăn lại.

Tình cảnh chiến đấu càng ngày càng kịch liệt.

Phong Đặc mặc dù không có pháp lực, nhưng lại không để cho Vị Minh chiếm được phân nửa tiện nghi từ hắn.

Nửa năm qua, cả ngày hắn đều thử dùng sức điều động công lực mà lúc trước Ngân Lan đã đưa vào trong cơ thể hắn, vậy mà từ từ võ công hắn dần dần tăng vọt.

Vị Minh vốn cho rằng bằng công lực của hắn đi đối phó với Phong Đặc thì quá dư dả, nhưng không nghĩ tới, người thua thiệt cuối cùng sẽ là hắn!

“Đáng chết!” Vị Minh ra tay càng thêm tàn nhẫn, lệ khí xung quanh lại càng ngày càng tụ lại, rốt cuộc Phong Đặc cũng đã nhìn ra một chút khác thường.

Luồng lực lượng trên người Vị Minh, rất giống với vật ngày đó bọn họ đối phó trong sơn động Minh U Cốc!

Chỉ là, không để cho hắn nghĩ thêm nhiều, Vị Minh đã công kích ngay trước mắt.

Tô Mặc Nhi vừa ở một bên ứng phó với Úc Huyền, vừa ở một bên chú ý đến tình huống của Phong Đặc, thấy Phong Đặc lần lượt rơi vào bẫy rập, từ trên xuống dưới trong lòng, vô cùng bất an.

Mà một phản phản tâm này, khiến cho nàng đối phó với Úc Huyền, càng thêm gượng sức.

“Hai người các ngươi! Vẫn còn ở chỗ này xem náo nhiệt à!” Sau khi Tô Mặc Nhi tránh khỏi một chiêu của Úc Huyền, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, cắn răng quát to một câu về phía cách đó không xa.

Tiếp đó, nàng không chút lưu tình mà ném thẳng về phía bên kia một chưởng pháp!

Lập tức, liền có hai bóng dáng từ nơi đó nhảy ra ngoài.

Trên người bọn họ bị nhiễm một ít máu, bị pháp thuật của Tô Mặc Nhi uy hiếp, thân hình có chút chật vật.

Úc Huyền xanh mét mặt mày, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Tô Mặc Nhi lại còn dẫn theo trợ thủ, mà một vài thủ hạ hắn mang đến, hiện tại chỉ sợ là đã trở thành người dưới đao quý!

Hắn thăm vận pháp thuật, nhân cơ hội Tô Mặc Nhi nhất thời thất thần, đánh thẳng về phía nơi sinh mạng của nàng.

“Chủ nhân!” Thiên Chi hoảng sợ kêu ra tiếng. Mà người ở bên cạnh hắn, lại ở trong nháy mắt bay nhanh ra mấy trượng, từ trong vòng vây thủ hạ của Úc Huyền cứu Tô Mặc Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: kết cục đầu (2)

Tô Mặc Nhi chỉ cảm thấy thân thể rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo, còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt lướt về phía Phong Đặc ở một bên, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch!

“Không!!!”

Giữa ngực Phong Đặc bị Úc Huyền đánh xuyên thành một lỗ hổng lớn, thân thể của hắn vẫn duy trì tư thế cúi đầu về phía trước.

Nhìn thấy Tô Mặc Nhi không sao, lúc này khóe môi hắn mới thoáng cong lên một đường cong.

Khuôn mặt tuyệt thế kia, vẫn giống như ngàn năm trước mới gặp gỡ.

“Phong Đặc!!” Mắt Tô Mặc Nhi trừng muốn nứt ra, rõ ràng là do Phong Đặc kịp thời đẩy nàng ra, nàng mới thoát khỏi hiểm cảnh (cảnh nguy hiểm), mà chính hắn lại...

Phong Đặc bị Úc Huyền và Vị Minh dùng pháp thuật giữ yên lại một chỗ, nhúc nhích không được, mà công kích của bọn họ lại được triển khai liên tục, cả một đồng pháp thuật đều đánh lên người hắn.

Phong Đặc hoàn toàn đã không còn cảm giác được đau đớn, ánh mắt của hắn vẫn luôn lưu luyến nhìn Tô Mặc Nhi, gần giống như cứ muốn tham lam nhìn nàng mãi, để rồi khắc sâu dung nhan nàng vào trong lòng.

“Diệp Ánh Hàn! Ngươi nhanh thả ta ra! Thả ta ra!” Hai mắt đều đọng nước mắt mờ mịt như sương mù, Tô Mặc Nhi dùng tay lau mạnh, bây giờ trong lòng nàng đều chỉ còn đáng người anh tuấn kia.

Có phải hắn sẽ rời bỏ nàng mà đi không?!

Trái tim Tô Mặc Nhi co rút từng đợt, nàng cố gắng gượng gượng, nhưng Diệp Ánh Hàn lại không hề buông nàng ra một chút nào.

Trong tròng mắt của Phong Đặc mang theo sự tham luyến, nhưng rốt cục vẫn phải vô lực nhắm mắt lại, thân thể của hắn lao đảo, ngã ảm xuống.

Đột nhiên Tô Mặc Nhi không hề gầy dựa nữa, trong mắt của nàng vẫn chỉ có Phong Đặc, nhưng lại giống như trong nháy mắt đã mất đi linh hồn, sự trống rỗng ấy khiến cho người ta phải đau lòng.

Trên mặt Vị Minh và Úc Huyền đều lộ ra nụ cười đắc ý, chậm rãi thu hồi pháp thuật.

Đau thương dần dần biến mất trong con mắt Diệp Ánh Hàn, hắn giao Tô Mặc Nhi vào trong tay Thiên Chi, trong giọng nói mang theo một ít khàn khàn, “Trông nàng cho tốt.”

Nói xong, hắn liền đi tới thi thể của Phong Đặc.

Vị Minh và Úc Huyền thấy hắn đến, trong lòng không khỏi thêm đề phòng, bước chân cũng lui nhẹ về phía sau mấy bước.

Tuyệt thân của thiên giới, bọn họ không thể đắc tội!

Chi là, nhìn thấy hắn muốn tới gần Phong Đặc, ánh mắt Vị Minh chợt lóe, chặn ở trước mặt hắn, “Người chết cũng đã chết, tuyệt thân còn muốn làm gì nữa?”

“Cút ngay!” Diệp Ánh Hàn đánh ra một luồng pháp thuật về phía hắn, vốn muốn để Vị Minh tránh ra, lại không ngờ hắn lại dễ dàng hoá giải được.

Ánh mắt hắn (DAH) lạnh lùng, lúc nhìn Vị Minh, hiện lên thần sắc phức tạp khó hiểu. Chi mới mấy tháng không gặp, mà lực lượng của hắn (DM) lại tăng lên không ít!

Nhưng mà, trên đời này, không có cái gì có thể ngăn cản hắn (DAH)!

Vị Minh lặng lẽ truyền âm cho Úc Huyền, bảo hắn (UH) đi lên giúp hắn (VM) ngăn cản lại Diệp Ánh Hàn.

Mặc dù Phong Đặc đã chết, nhưng hồn phách của hắn chưa bị diệt, nếu không phải lúc hồn phách hắn rời khỏi thân thể, diệt hồn phách của hắn, thì hắn sẽ trở lại bài vị một lần nữa.

Diệp Ánh Hàn dễ dàng nhìn thấu mưu kế của bọn họ, vào trước khi bọn họ ra tay, ra tay trước bọn họ!

Úc Huyền còn chưa đi lên, Vị Minh đang cố gắng ứng phó, mà trong nháy mắt hắn tránh né, bóng ảnh của Diệp Ánh Hàn chợt lóe lên, trực tiếp lướt qua hắn, rơi vào bên người Phong Đặc.

Úc Huyền nghĩ đến lời Vị Minh đã nói trước với hắn, lúc này cũng không quan tâm đến thân phận của Diệp Ánh Hàn, mà đi lên triển đấu (quần lý, dây dưa) với Diệp Ánh Hàn.

Chi là, Diệp Ánh Hàn chỉ mới nâng nâng tay, gió tuyết sắc bén không biết từ nơi nào, gào thét tấn công về phía mặt Úc Huyền!

“Không biết tự lượng sức mình!”

Diệp Ánh Hàn từ trong lòng lấy ra một hạt châu sáng óng ánh, vận linh lực, bức hạt châu vào trong cơ thể của Phong Đặc.

Giữa chừng bị Vị Minh và Úc Huyền quấy rầy nhiều lần, dường như tính tình Diệp Ánh Hàn đã trở nên có chút gắt gỏng.

Vị Minh và Úc Huyền đã cam nguyện mạo hiểm đắc tội đến thiên giới, cũng không có ý định để mặc cho Diệp Ánh Hàn thành công.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: kết cục thiên (3)

Vị Minh nhận ra hạt châu kia, đó chính là khi Phong Đặc bị phạt xuống phạm trần, nội đan bị bức ra từ trong cơ thể.

Hiện tại hắn muốn một lần nữa phi thăng, đương nhiên cần phải có vật này.

Tối nay tất cả đều rất thuận lợi, chỉ là không nghĩ tới Diệp Ánh Hàn lại đột nhiên xuất hiện quá rồi!

Nếu không có nội đan, cho dù Phong Đặc không hồn phi phách tán, thì cũng không thể mọc cánh thành tiên.

Thiên Chi ở một bên nhìn xem cũng vô cùng lo lắng, hắn lại nhìn Tô Mặc Nhi an tĩnh, nhỏ giọng dặn, “Chủ nhân, Phong Đặc không có việc gì hết, người ngoan ngoãn chờ ở nơi này nha, để tiểu gia đi giúp hắn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mặc Nhi tái nhợt không còn nửa chút huyết sắc, những lời Thiên Chi nói, nàng hoàn toàn không nghe thấy.

Thiên Chi không lên nghênh tiếp bọn họ ở chính điện, mà dùng ám chiêu ở sau lưng bọn họ.

Dư quang ngoài khe mắt của Vị Minh lướt đến phía Thiên Chi ra tay, hắn vội vàng lách mình tránh thoát, mà Úc Huyền lại bị Thiên Chi đánh phun ra một búng máu.

Úc Huyền oán hận nhìn Vị Minh một cái, về mặt Vị Minh không chút thay đổi, một chút áy náy cũng không có.

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, mặc dù ai cũng không chịu được ai, nhưng vẫn lên quyết định, giải quyết xong trước phiền toái tên Thiên Chi này.

Công lực của Thiên Chi cũng không tính là cao, mà bọn họ một chút cũng không để vào mắt, nhưng bọn họ lại không ngờ tới tốc độ của Thiên Chi rất nhanh, vào lúc bọn họ còn chưa kịp phản ứng, thì trước mắt đã không tìm thấy bóng dáng của hắn.

Rất nhiều lần, bọn họ đều bị trúng phải ám chiêu của Thiên Chi.

Dù sao mỗi người bọn họ đều có lòng riêng, dù có phối hợp cũng không được ăn ý.

Có Thiên Chi trợ giúp, Diệp Ánh Hàn cũng có thể chuyên tâm truyền nội đan vào trong cơ thể của Phong Đặc.

Hắn chuyển một ít linh lực vào trong cơ thể của Phong Đặc, giúp cho nội đan của hắn có thể trở về vị trí cũ, dần dần, vết thương trên người Phong Đặc từ từ khép lại, quanh thân cũng dần dần tản ra ánh sáng trắng nhu hòa.

Diệp Ánh Hàn vui mừng, trong lòng vẫn không khỏi toát mồ hôi vì hắn.

Mọc cánh thành tiên không hề dễ dàng giống như trong tưởng tượng như vậy, nhất là mượn cơ thể từ phạm trần.

Điều này cần phải thay đổi huyết nhục (cơ thể) lại một lần nữa, rút xương phạm, thay thế bằng xương tiên. Nếu không có ý chí cường đại, thì thật sự rất khó để chống đỡ.

Bạch quang càng lúc càng vượng, Diệp Ánh Hàn kịp thời lui xa cách mấy trượng.

Lúc mọc cánh thành tiên, là lúc không được quấy rầy, nếu không Phong Đặc sẽ tan thành mây khói.

Trong lòng Vị Minh biết đây là cơ hội cuối cùng, thừa dịp Úc Huyền đối phó với Thiên Chi, vận pháp lực tấn công về phía Phong Đặc.

Chỉ là, một kích này đã bị Diệp Ánh Hàn ngăn lại.

Diệp Ánh Hàn nghĩ đến tình cảnh lúc trước Phong Đặc bị bọn họ giết chết, đôi mắt lập tức hơi đỏ lên, ra tay lại càng không có chút lưu tình.

“Tất cả dừng tay lại cho ta! Nếu như các người không muốn để cho nàng chết!” Tiếng nói của Minh Mị từ cách đó không xa truyền đến, mọi người theo bản năng nhìn về phía nàng.

Trong tay nàng cầm một cây chùy thủ, mà lưỡi dao găm lại để ngang cần cổ của Tô Mặc Nhi.

Ánh mắt của Tô Mặc Nhi đã không còn trống rỗng như lúc trước, trên mặt là vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra một nửa tâm tình.

Nàng nhìn hàn quang từ dao găm, nhẹ giọng nói, “Minh Mị, thả ta ra.”

Minh Mị lạnh lùng cười một tiếng, dao găm lướt qua cổ của nàng, để lại một vết máu dài.

Tô Mặc Nhi nháy mắt mấy cái, thờ dãi, “Ta cũng không muốn làm như vậy với ngươi.”

Minh Mị còn chưa kịp hiểu ý tứ trong lời này, thì đã cảm thấy trước mắt chợt lóe lên bạch quang chói mắt, mà đôi mắt lại lập tức truyền đến một hồi cảm giác nóng như bị thiêu đốt.

“A! !” Nàng hét lên một tiếng, dao găm bị nàng tiện tay vứt trên mặt đất, nàng che lại đôi mắt, đau nhức la hét không ngừng.

Tô Mặc Nhi lẳng lặng nhìn nàng mấy giây, lập tức đi đến bên cạnh Phong Đạc.

Mới vừa chạm vào thân thể của hắn, cả người đã cảm nhận được một hồi đau đến khoan tim thấu xương.

Nàng cười cười không hề để ý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là một mảnh kiên định, sau đó, nàng không chút do dự mà ôm chặt lấy Phong Đạc.

Con đau rút cốt thay xương, cứ để nàng và hắn cùng chịu!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: kết cục thiên (4)

Diệp Ánh Hàn khiếp sợ nhìn xem bạch quang càng lúc càng vượng, dần dần bao trùm lại hai bóng ảnh đang dựa sát vào nhau, rất lâu cũng chưa lấy lại được bình tĩnh.

Chỉ có người thân cận nhất mới có thể dựa sát hắn (PD), hắn (DAH) không nghĩ tới Tô Mặc Nhi sẽ biết...

Nếu bọn họ đều không chịu được...

Trong lòng Vị Minh và Úc Huyền đều biết có bọn Diệp Ánh Hàn ở đây, thì tối nay sẽ không giết được Phong Đạc, muốn lên lút rồi khỏi.

Khoé môi lạnh lùng của Diệp Ánh Hàn khẽ cong, tiện tay tạo ra định thân chú.

Thần chú tầm thường này, nếu vào lúc bình thường, thì khẳng định sẽ không có tác dụng với bọn họ.

Mà lúc này bọn họ đang muốn lên lút chạy đi, trái lại bị trúng phải thần chú tầm thường của Diệp Ánh Hàn.

Trong rừng là một mảnh yên tĩnh, bạch quang rực rỡ rọi sáng một phương này như ban ngày.

Thời gian dần dần trôi qua, chẳng biết từ lúc nào trên bầu trời đã dần tụ lại từng mảng mây đen lớn, che đi ánh trăng. Tia sét màu tím kia như ẩn như hiện giữa những tầng mây cuộn cuộn, truyền ra tiếng sấm khá lớn.

Bỗng nhiên, sấm sét ở trên không trung nổ vang lên, những tia sét màu tím giống như giao long (thuồng luồng), từ phía chân trời chạy thẳng vào trong bạch quang!

Tim Diệp Ánh Hàn nảy mạnh, trong nháy mắt ánh mắt thuận thế nhìn chăm chăm vào đám bạch quang kia.

Vị Minh và Úc Huyền bị một màn trước mắt làm kinh hãi, ngay cả tim cũng đều nhanh đã run rẩy.

Trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, tối nay, chỉ sợ là không thể chết già được rồi!

Tia sét màu tím không ngừng chui thẳng vào bạch quang, mà bạch quang lại càng lúc càng vượng, cuối cùng mọi người không thể không cúi đầu xuống, che đi đôi mắt, mới tránh bị tổn thương.

Từ từ, tia sét dần ít đi, tiếng sấm cũng yên lặng, mây đen tản đi lộ ra ánh sáng trong trẻo của trăng non.

Bạch quang từ từ nhu hòa lại, đợi sau khi bạch quang hoàn toàn biến mất, hai bóng người tuyệt thế cùng hiện ra ở trước mặt mọi người.

Phong Đặc và Tô Mặc Nhi mở mắt ra, đều từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy được tình cảm khác sâu.

Diệp Ánh Hàn siết chặt quả đấm, nén lại cảm xúc kích động không để lộ ra, trên mặt nhìn không được nổi lên ý cười.

Hắn quay đầu nhìn về phía hai người đang bị định thân, trong con mắt đột nhiên thoáng lóe lên vài phần trêu tức, vuron tay hoá giải định thân chú trên người bọn họ.

Vị Minh phản ứng đầu tiên, kéo Úc Huyền dùng pháp thuật bỏ chạy.

Ánh mắt Phong Đặc lạnh lùng, vuron tay, một luồng bạch quang rơi vào trước mặt bọn họ, ngăn cản lại đường chạy.

Vị Minh cảm thấy run rẩy, quay đầu nhìn về phía Phong Đặc, người nọ vận một thân bạch y, khí chất trong trẻo lạnh lùng, trong con ngươi hiện ra một chút lạnh nhạt, giống hệt như người kia đứng đầu phạt thiên ngàn năm trước.

Khiến cho người ta không thể không ngưỡng mộ, chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Hai chân hắn mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trước mặt Phong Đặc, “Thần biết sai rồi, cầu xin tôn thượng bỏ qua cho thần!”

“Tha cho? Mấy lần ngươi giết chủ có từng nhớ lại một phần tình cũ không?” Diệp Ánh Hàn mở miệng giễu cợt nói.

“Làm sai thì phải biết sửa sai.” Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng từ trong miêng Phong Đặc nói ra.

Hắn giơ tay lên, tia sét từ từ bao quanh lấy người Vị Minh, Vị Minh hoảng sợ trừng to mắt, nghĩ muốn thoát khỏi, nhưng ngay cả giây giụa cũng đều không được.

Phong Đặc phát phát tay, tia sét trực tiếp đánh vào thân thể của Vị Minh, trong nháy mắt đã đánh tan cả hồn phách của hắn!

Mà điều khiến Phong Đặc không nghĩ tới chính là, sau khi hồn phách của Vị Minh đã bị tiêu tán, lại có một luồng khí đen, xoay quanh ở nguyên chỗ như cũ, mang theo lệ khí nồng nặc.

Khí đen kia dường như muốn chạy đi, Phong Đặc vội vàng tạo ra vài luồng tia sét, giam giữ nó ở bên trong, rồi thu vào.

Sắc mặt Úc Huyền trắng bệch, lần đầu tiên hắn cảm nhận được lực lượng đáng sợ của người thiên giới!

Úc Huyền xoay người muốn chạy trốn, nhưng dưới chân lại không biết vấp phải vật gì, mà trực tiếp ngã nhào ở trên đất.

Giương mắt nhìn, thì thấy được thi thể con sói vừa bị thiêu rụi, hắn không khỏi khẽ co người lại.

Sợ hãi từ dưới đáy lòng lan tràn khắp thân thể, Úc Huyền lao đảo bò dậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: kết cục thiên (5)

Tô Mặc Nhi từ từ đi đến trước mặt hắn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là một mảnh lạnh nhạt.

“Mặc Nhi, ta chưa bao giờ muốn tổn thương ngươi.”

“Sai lầm lớn nhất của ngươi, chính là làm tổn thương đến người ta yêu nhất.”

Tô Mặc Nhi không cho hắn có thêm cơ hội nói chuyện, đưa tay tạo ra pháp thuật, chỉ thấy hắn lập tức trợn to hai mắt.

Úc Huyền cảm nhận được pháp lực của mình đang từ từ cạn kiệt, hình người cũng đã sắp duy trì không được. Nàng đây là, muốn phé bỏ tu vi của hắn sao?

Một hồi lâu, Tô Mặc Nhi chậm rãi thu tay lại, hình người của Úc Huyền cũng đã dần mờ hồ, rất nhanh đã biến về thân sói.

Phong Đặc đi đến cạnh Tô Mặc Nhi, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cảm thấy thỏa mãn thở dài một tiếng.

“Chúc mừng.” Diệp Ánh Hàn khẽ cười nói.

Vốn cho rằng bọn họ bình an vô sự, nhưng hiện tại đi đến gần, hắn mới cảm giác được sự khác biệt từ bọn họ.

Chuyện Phong Đặc mọc cánh thành tiên vốn ở trong dự liệu, mà Tô Mặc Nhi, vậy mà... !!

Tô Mặc Nhi và Phong Đặc nhìn nhau cười một tiếng, tất cả nhu tình mật ý đều như tan ra trong lòng.

Ngàn năm trước trong Ngưng Bích Lưu Quang có một sợi hồn phách của Phong Đặc truyền cho Tô Mặc Nhi, bên trong chứa đựng ký ức của bọn họ. Lúc trước Tô Mặc Nhi và Ngưng Bích Lưu Quang nhập làm một thể, mặc dù ký ức đã trở lại, nhưng sợi hồn phách kia lại không tan ra ở trong cơ thể nàng.

Mới vừa rồi nàng và Phong Đặc cùng nhau chịu thử thách lôi điện, thoát khỏi phạm thai, mà sợi hồn phách kia lại hoàn toàn tan ra trong cơ thể nàng.

Xem như nhân duyên tạo hóa, hiện tại Tô Mặc Nhi đã không còn yêu khí, hóa làm tiên.

Từ nay về sau, không còn chuyện gì có thể tách bọn họ ra được!

...

Đám người Tô Mặc Nhi không dừng lại ở Mộ Lạc Thành nhiều thời gian, ngày hôm sau đã trở về Minh U Cốc.

Diệp Ánh Hàn vì có chức trách trong người, đã trở về thiên giới.

Phong Đặc mang luồng khí đen này về Minh U Cốc, mà Ngân Lan lại một lần nữa bố trí kết giới, trói buộc những lệ khí kia.

Bởi vì sớm đã đồng ý với Thiên Chi về Hồ tộc với hắn, vì vậy sau khi Tô Mặc Nhi và Phong Đặc xử lý xong những chuyện khác, liền đi theo Thiên Chi cùng trở về Hồ tộc.

Mà lần này, Phong Đặc lại bế Thần Nhi đến Hồ tộc.

Minh Mị sớm đã bị đưa về Hồ tộc, Tô Mặc Nhi nhìn thấy nàng, sau khi đôi mắt nàng bị thương, dường như tính cách cũng trầm tĩnh lại.

Lúc trước yêu tộc luôn bị thiên giới ngăn cản, không thể nào trực tiếp khai chiến.

Mà lúc trước Lang Vương muốn giết chết nàng, để cho Minh Mị kế vị, từ đó khiến cho Hồ tộc trở thành Lang tộc.

Nhưng may mắn là nàng đã phá hư âm mưu của bọn họ, cũng không gây họa lớn.

Vài năm sau một ngày kia.

Trong hoàng cung Hồ tộc đột nhiên truyền ra một tiếng gào rú thê thảm.

Tiểu Thần nhi mới vừa tròn bốn tuổi núp ở sau màn che, khó hiểu nhìn về mặt Thiên Chi sụp đổ, trong đôi mắt to tràn đầy hiếu kỳ.

Thiên Chi nhận ra sự hiện diện của hắn, bước vài bước đi đến, hung thần ác sát nhấc hắn lên, nhìn chằm chằm vào gương mặt hắn một hồi lâu, rốt cục cũng phát điên nói, “Ta thật hận mà à à à - - ! !”

Chủ nhân vô lương lại dẫn phu quân nhân nhả thông dong tự tại đi ra ngoài, còn để cho hắn phụ tá tiểu chủ nhân ngồi lên vương vị Hồ tộc nữa? ! !

Hắn có thể chưa chọn rời nhà trốn đi hay không, ném đi!

Mà ở ngoài cách ngàn dặm trên một đỉnh núi nào đó, hai người bị Thiên Chi ở trong lòng yên lặng ân cần thăm hỏi mấy trăm lần, đang nhân nhả dựa vào người còn lại ngắm nhìn mặt trời lặn.

Tô Mặc Nhi cười giảo hoạt, sung sướng nói, “Phu quân, người nói Thiên Chi có thể phát điên hay không chứ ~ “

Phong Đặc quay đầu nhìn nàng thật sâu một cái, ánh mắt trở nên thâm thúy.

Hắn từ từ kề sát vào bên tai Tô Mặc Nhi, hơi thở mỏng như tơ.

“Ồ bên cạnh ta, người còn dám nghĩ tới nam nhân khác? Hả?”

“Ta... Đây đây! Người muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là, như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Tuyệt Sủng Tiểu Hồ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

